

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

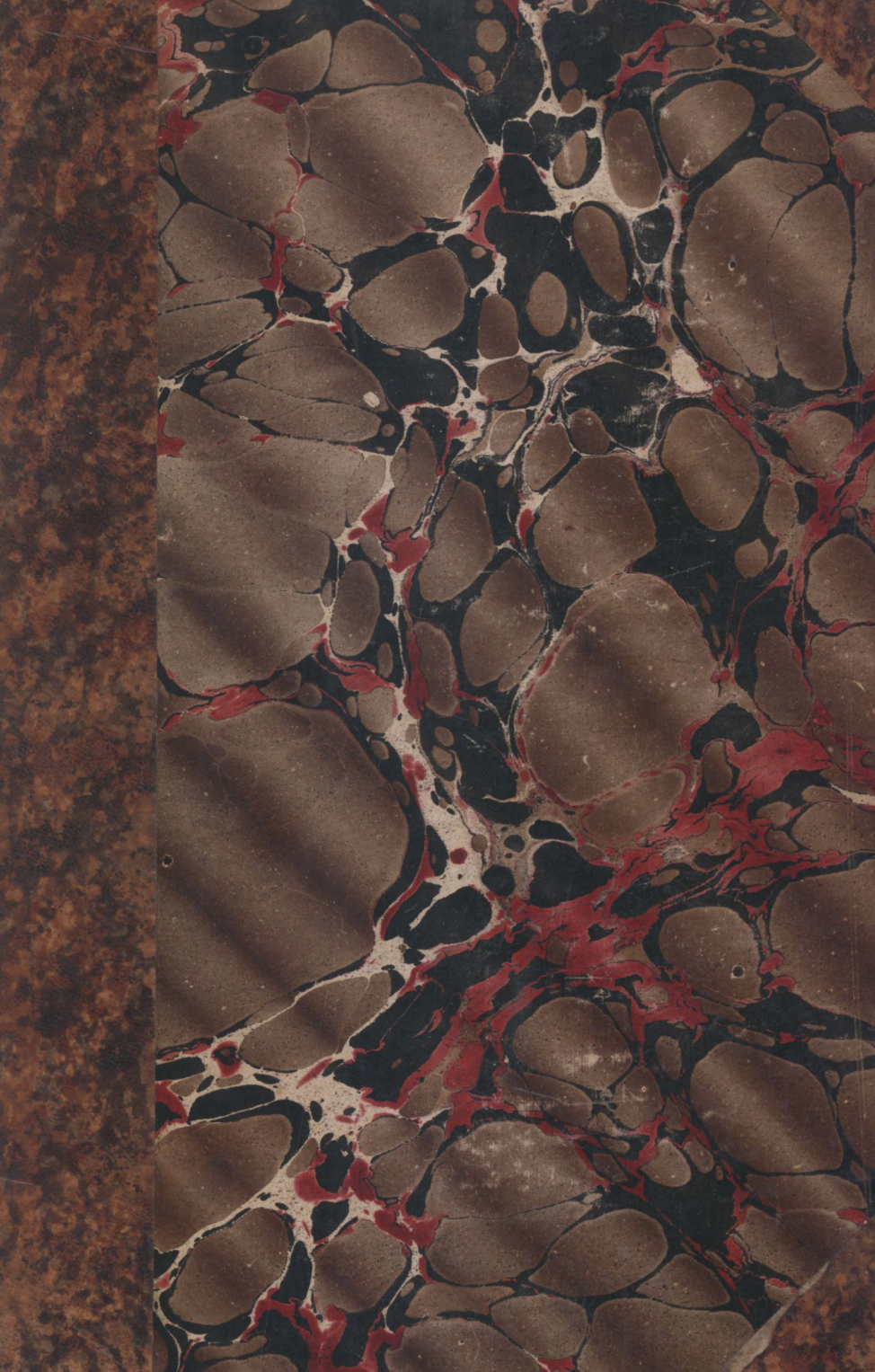
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende

udgiven

af

Høiesterets Protokolsekretærer.

Høiesteretsaaret 1897.

~~~~~  
**41. Aargang.**  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

1898.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aggersborg, H. C. Fabrikant .	781	Bayer, Carl, Grosserer	193
Ahlefeldt-Laurvig, Chr. Lehns- greve	678	Bech, S. P. J. Grosserer	632
Aktieselskabet »Dampskibssel- skabet Torm«	635	Berg, C. Partikulier	347
Aktieselskabet »De forenede Oplagspladser og Værfter«	228	Bidstrup, J. Fuldmægtig	98
Aktieselskabet »de jydsk Kalk- værker«	555	Bjarnason, Thorkel, Pastor . .	826
Aktieselskabet: Færgeselskabet »Havnen«	255	Bregninge Sogneraad	182
Aktieselskabet »Kjøbenhavns Handelsbank«	326	Breinholt, J. C. Proprietær . .	188
Aktieselskabet: Kreditforeningen for Haandværkere og In- dustridrivende i Kjøben- havn	98	Brinck, J. H. Bog- og Sten- trykker	255
Andersen, C. A. Eduard, Inge- niør	222	Brodersen, N. fhv. Maskinfa- brikant og Jernstøber	540
Andersen, H. C. Urtekræmmer	148	Bruhn, E. Proprietær	188
Andersen, J. P. fhv. Proprietær	561	Buch, J. S. Proprietær	188
Andersen, M. A. V. Overlæge	276	Buch, Laura	188
Andreasen, Karen Maria, Dame- skræderinde	688	Buhl, O. Proprietær	540
Ankerstjerne, Etatsraad	611	Bøytler, Knud, Varemægler . .	346
Arbejdernes Fællesbageri i Ny- borg	567	Carlsen, Anders, Gaardejer . .	615
		Carstensen, C. Redaktør 608,	611
		Christensen, Anders, Gaardejer	298
		Christensen, Jens, Husejer . . .	510
		Christensen, N. Sagfører, som Kurator i Detailhandlerske Mette Kirstine Jensens Konkursbo	426
		Christiansen, Chr. Fuldmægtig	712
		Christiansen, Peder, Gaardejer	18

	Pag.		Pag.
Dahl, Snedkermester	417	Gudmundsson, Thordur, Rep-	
Dahlbom, Amalie, Enke	719	styrer	826
Dampskibsselskabet »Södra		Gudmundsson, Thordur, Tomt-	
Sverige»	812	husmand	826
Danielsson, Byfoged i Reykja-		Gyde-Petersen, Billedhugger ..	408
vik, som Skifteforvalter i			
Magnus Jönssons Dødsbo	143	Haandværkerforeningens Un-	
Dejgaard, O. R. Sagfører, som		derstøttelses- og Laane-	
Kurator i Snedker Noes		kasse	185
Konkursbo	198	Hald, Chr. cand. juris	336
Delinois, Louis	165	Halkier, Advokat, som executor	
Deurs v., C. E. R. Løjtnant ..	673	testamenti i Fællesboet	
Dronninglund Sogneraad	735	efter afg. Konsul B. Muus	
		og tidl. afd. Hustru	545
		Hammerum Herreds Spare- og	
Elvstrøm, Jens Nielsen, Restau-		Laanekasse	198
ratør	216	Hansen, Borgmester, By- og	
		Herredsfoged, som For-	
		mand for Nykjøbing Kjøb-	
Fejlberg, L. F. Bagermester ..	793	stads Byraad	129
Finantsministeriet	228	Hansen, C. G. Fastlods	628
Firmaet Stokkebye & Hvalsøe,		Hansen, Christian, Kjøbmand	583
dets Konkursbo	326	Hansen, Jørgen, Grosserer ...	807
Fisch, Mursvend, som Formand		Hansen, Ludvigka, Enke	256
for Mursvendenes Under-		Harder, J. A. Bagermester	254
støttelsesforening i Kbhvn	314	Hauch, Erikka, født Skeel ...	735
Foreningen af Københavnske		Havsteen, J. J. Amtmand	826
Manufakturgrossisters Ac-		Hein, A. Direktør	336
cord- og Konkursafdeling	306	Hellmers, E. Forpagter	254
Forsikringsforeningen mod Ha-		Herklotz, Corn & Co. Firma .	487
gelskade i Sjællands m. fl.		Hermansen, O. A. Kunstmaler	491
Stifter	356	Hjort-Lorenzen, født v. Deurs	673
Frederiksberg Kommunalbesty-		Holm, P. C. Kaptajn, som	
relse	148	Fører af Dampskibet »Lis-	
Frederiksen, R. M.	771	sabon»	40
		Hornsby & Sons, Fabrikant-	
Garde, C. F., Justitsraad	302	firma i England	774
Generaldirektoratet for Skatte-		Hvorup, G. Kjøbmand	786
væsenet	635, 678	Iversen, C. A. Direktør	615
Grüner, G., Proprietær	673	Jacobsen, C. M. Proprietær ..	362
Grøn, G. C. & A. N. Assuran-		Jensen, Anders Nicolaj, Gaard-	
cefirma	760	ejer	362
Grøn, M. E. & Søn, Firma ...	605		

	Pag.		Pag.
Jensen, H. C. Gjæstgiver	804	Madsen, Joh. Proprietær	685
Jensen, J. C. Mejeriejer	564	Madsen, Otilia	255
Jensen, J. J. K. Bager	567	Magnusson, Jon	143
Jensen, P. Ølhandler	491	Mayerhöfer, Johs.	256
Jensen, Peter Hørdum	510	Meelsen, N. C. P. Kjøbmand	129
Jenssen, Valdemar, Sagfører, som Befuldmægtiget for Tømrer Rasmus Petersen og Hans Christian Hansen	698	Meisner, C. Enke	298
Jepsen, Konditor	397	Miller, William, Kaptajn, som Fører af Dampskibet »Brit- tany«	198
Johansen, J. Snedkermester	298	Münchener Gjenforsikrings- skab	760
Justesen, S. Grosserer	426	Møller, Christian Nielsen	555
Jørgensen, Chr. Forlagsbog- handler	719	Møller, C. Viggo, Detailhandler	185
Jørgensen, Niels, Parcellist	659	Møller, Peder Christiansen	555
Kalko, J. H. Overretsprokura- tor, som Lavværges for Enken Dahlbom	719	Mølmark, Chr. Kjøbmand	333
Kjøbenhavns Handelsbank	326	Nagel, Regina, hendes Kon- kursbo	545
Kindberg, C. Murmester	314	Nathansohn, M. F. Læder- handler	574
Kjøbenhavns Lodseri	628	Neergaard, Ch. de, Hofjæger- mester	545
Kjøbenhavns Magistrat	624	Nielsen, Læge	397
Knudsen, Lauge, fhv. Kjøb- mand	574	Nielsen, Sagfører	347
Krigsministeriet	276	Nielsen, Anders, Gaardejer	18
Kruse, C. John F. Kaptajn, som Fører af Dampskibet »Castor«	40	Nielsen, F. & A. Skibsredere	236
Larsen, Mekaniker	417	Nielsen, Jens Peder, Gartner	829
Larsen, Jens, Staldmester	659	Nielsen, Niels, Gaardejer	18
Larsen, P. Ølhandler	685	Nielsen, Niels Peter	141
Larsen, Peder, Gaardejer	18	Nielsen, R. A. Snedkersvend	624
Leidersdorff, A. Arkitekt	781	Nielsen, Peter, Overretssagfører	216
Lendrop, Byfoged	583	Nielsen, P. J. K. Sagfører, som Kurator i Detailhandler Horns Konkursbo	605
Levinsen, C. N. Frøken	632	Nissen, N. Grosserer	812
Levinsen, C. W. Overretssag- fører, som executor testa- menti i Boet efter Kam- merherre C. E. van Deurs	673	Pedersen, H. M. Tømmer- mester	298
Levison, G. Enke	336	Pedersen, Peder, Husmand	698
Lund, L. cand. phil.	608, 611	Pensionskassen for Funktio- nærer i Firmaet J. Moresco	333
		Petersen, Gaardejer	356
		Petersen, C. Prokurator, som	

	Pag.		Pag.
Kurator i Gaardejer Niel-		mand H. J. Niensens Kon-	
sens Konkursbo.....	758	kursbo.....	440
Petersen, Eugen, Politidirektør	141	Sogneraadet for Reørslev-Ved-	
Petersen, P. F. Handelsagent	302	by Kommune.....	516
Politidirektøren i Kjøbenhavn	793	Steele, E. P.	165, 173
Pontoppidan, K. B. Overlæge,		Steenstrup, B. Overretssagfører	107
Professor.....	688	Stemann, Borgmester.....	608
Poulsen, F.....	375	Stokkebye & Hvalsøe, Firma,	
Pretto, David.....	173	dets Konkursbo.....	326
		Strøm, M. Direktør.....	98
Rahlff, Herredsfoged.....	583	»Svea«, Brand- og Livsfor-	
Randbøldals Fabrik.....	605	sikringsselskab.....	255
Reimann, Vald, Vexellerer...	222	Svendsen, A. F., Lærer.....	516
Rex, E. Redaktør.....	254	Sørensen, C. Grosserer.....	561
Ringe, O. Skibskapitajn.....	786	Sørensen, H. Partikulier.....	346
Rise Spare- og Laanekasse		Tegner, J. V. Generaldirektør,	
paa Ærø.....	107	paa de danske Statsbaners	
Rothenborg, H. Maskinfabri-		Vegne.....	188
kant.....	254	Thormann, A. Portefeuillefa-	
Rothenborg, H. Grosserer....	774	brikant.....	375
Rothmann, C. T. Direktør...	98	Transportforsikringsselskabet	
Runge, Husejer.....	408	»Schweitz«.....	236
		Troensegaard, C. Skibsfører .	182
Salicath, J. C. fhv. Proprietær	807	Ulbæk, Hans Peter, Gaardejer	712
Scavenius, O. Kammerherre .	545	Vest- og sønderjydske Kredit-	
Schmidt, N. H. Firma.....	440	forening.....	804
Schrøder, Richard, Theaterdi-		Vestervelling-SkjernSogneraad	529
rektør.....	506	Viborg Stiftsøvrigheid.....	529
»Schweitz«, Transportforsik-		Vollertzen, Marie ..	771
ringsselskab.....	236	Wallick & Co. Handelsfirma .	487
Schwensen, C. L. Sagfører ..	758	Westergaard, Niels, Overrets-	
Siemsen, F. E. Sysselmand,		sagfører.....	306
som Skifteforvalter i Kri-		Wiehe, Emma, Skuespillerinde	506
stian Olofssons Dødsbo..	143	Wiehe, Jaques, Skuespiller...	506
Sinding, N. E. Fotograf.....	564	Wium, C. Overretssagfører ..	540
Skalts, N. N. Sagfører.....	829		
Skeel, Adelaide, Frøken.....	735		
Skiftekommission, Landsover-			
samt Hof- og Stadsrettens,			
der behandler fhv. Kjøb-			

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aagesen, Harald	115	Christoffersen, Jens	299
Aakerlund, Holger Andreas ..	322	Clement, Georg Christian	378
Alexandersson, August.....	414	Clemmensen, Lars Christian .	446
Alstrup, Frederik Vilhelm....	126	Cohen, Ludvig.....	157
Andersen, Anders Julius	124	Dahlgaard, Niels Petersen....	37
Andersen, Andreas Carl	446	Dam, Johannes	572
Andersen, Andreas Georg	438	Daugaard, Mads Christian ...	111
Andersen, Anton Lauritz Theo-		Danielsen, Niels Alfred	710
dor	706	Ernst, Hans Jacob	385
Andersen, Christian	503	Ernst, Johan Christian	399
Andersen, Hans Peder	438	Eriksen, Ane Margrethe.....	243
Andersen, Jens	446	Faber, Harald Edvard Balduin	446
Andersen, Margrethe Kathrine,		Fich, Andreas Ernst.....	467
Jensens Hustru	543	Flindt, Frederik Julius Bartho-	
Andersen, Nicolai	342	lomæus	644
Andersen, Peter	446	Franch, Harald	681
Balling, Frederik Vilhelm Viggo	633	Frederiksen, Otto Christian ..	446
Beich, Valdemar Theodor Fre-		Frisch, Carl August.....	614
derik Johan	660	Gleditsch, Carl Frederik	446
Bidstrup, Anna Christine ...	214	Groth, Peter Alexander.....	446
Bidstrup, Lars	214	Gudmundsson, Nikulas	120
Brasch, Johan Frederik Adolph	831	Guldbrandt, Frederik Ferdinand	446
Brodersen, Mads	25	Haagemann, Otto Carl Christian	456
Carlsen, Ole	157	Hagen, Emil Leopold	354
Carlsen, Peter Andreas	476	Halgreen, Anna Emilie Amanda	446
Christensen, Albert.....	820	Hansen, Carl Christian Ludvig	373
Christensen, Carl Emil Carisius	299	Hansen, Carl Frederik.....	494
Christensen, Carl Rudolph	304, 501	Hansen, Christian Peter	433
Christensen, Charles Emil Ed-		Hansen, Edvard Vilhelm Otto	661
vard	817	Hansen, Frederik Carl Chri-	
Christensen, Christen.....	663	stian.....	578
Christensen, Christian.....	295	Hansen, Hans Jørgen.....	231
Christensen, Christian.....	430	Hansen, Hans Ludvig	388
Christensen, Frederik.....	671	Hansen, Jørgen	250
Christensen, Hans Peter Helge	3	Hansen, Karsten Vilhelm	724
Christensen, Marius	446		
Christensen, Oluf Carl Marinus	393		
Christiansen, Niels	794		

	Pag.		Pag.
Hansen, Knud	590	Jørgensen, Johannes Peter ...	392
Hansen, født Jacobsen, Maren		Jørgensen, Jørgen	347
Kirstine	726	Jørgensen, Jørgen	369
Hansen, Niels Christian	102	Jørgensen, Peder	669
Hansen, Niels Peter	251	Jørgensen, Rasmus	6
Hansen, Niels Peter	485		
Hansen, Peder Andreas	494	Kaalstrup, Thomas Hansen,	
Hansen, Peter Michael	322	Detaillist	820
Hansen, Rasmus	475	Kjell, Jøns Larsson	638
Hauptmann, August Ernst		Klevin, Bertholdt Frederik	
Elias	436	Christian	589
Henriksen, Niels Peter	446	Knudsen, Anders Kristian ...	73
Herman, kaldet Morris, Arthur	28	Knudsen, Frederik Vilhelm ...	446
Hesse, Julius Carl	446	Knudsen, Marius	820
Hjort, Jes Laurids Kristian		Koch, Niels Rasmus	508
Jørgensen	30	Kopp, Rudolph Anton Carsten	
Hjørngaard, Peder Christensen	471	Christian	446
Holm, Thomas Edvard Emil .	383	Kristiansen, Niels Peder	406
Hostrup, Hendrik Napoleon ..	527	Krog, Hans Peter Hansen	284
Ibsen, Christian Conrad	728	Larsen, Carl Ferdinand	600
		Larsen, Christian Johan	584
Jacobsen, Lars Peter	433	Larsen, Frederik	446
Jacobsen, Hansens Hustru, Ma-		Larsen, Holger Peter Kjær ...	104
ren Kirstine	292	Larsen, Lars	136
Jensen, Anton	663	Lauridsen, Johan	420
Jensen, Christian Aage	396	Lauritsen, Anton	279
Jensen, Else Marie	402	Laustsen, Jens	754
Jensen, J. A.	268	Lillieqvist, Oluf Axel	446
Jensen, Jens Christian	75	Lund, Julius Carl Christian ..	446
Jensen, Jens Christian	243		
Jensen, Jens Christian	446	Madsen, Anton	422
Jensen, Johanne	151	Madsen, Christen	293
Jensen, Lars	95	Madsen, Christine	78
Jensen, Martinus	402	Malm, Carl August	61
Jensen, Niels Chr.	95	Marker, Thorvald Georg Alexius	322
Jensen, Niels Christian	21	Martensen, Jens Kristian	748
Jensen, Niels Jørgen	798	Mathiesen, Jesper	398
Jensen, Niels Peter	824	Mecklenburg, Julius Theodor	
Jensen, Sara Marie	520	Marstrand	708
Jørgensen, Amalie	117	Mende, Christian Vilhelm ...	12
Jørgensen, Anders Jensen ...	411	Meyer, Andreas Ejegod	481
Jørgensen, Christen	768	Mortensen, Alfred Vilhelm ...	4
Jørgensen, Hans Christian ...	433		

	Pag.		Pag.
Mortensen, Nicolaj Frederik		Pedersen, Andreas	287
Hasse	703	Pedersen, Hans	580
Mortensen, Peter Christian	59	Pedersen, Hans Marinus	371
Mortensen, Peter Christian	571	Pedersen, Jens Karl	645
Mortensen, Rudolf Georg Ejler	424	Pedersen, Julius Severin	620
Mørch, Lauritz Poul	744	Pedersen, Marius Jens	645
Nielsen, Albertine Christine		Pedersen, Niels	63
Louise	446	Pedersen, Niels Andreas	287
Nielsen, Anders Hansen	695	Pedersen, Niels Peder	424
Nielsen, Anthon	498	Persson, Per	414
Nielsen, Assar Valentin	818	Petersen, Adolf Peter Georg	446
Nielsen, Bertel Skov	663	Petersen, Andreas	89
Nielsen, Christen	1	Petersen, August Charles	205
Nielsen, Christian Thomsen	347	Petersen, Frederik Ernst	446
Nielsen, Frederik	642	Petersen, Hans	248
Nielsen, Hans Christian	479	Petersen, Hans Carl	281
Nielsen, Hans Martin Adolph	834	Petersen, Hans Peter	446
Nielsen, Jens	820	Petersen, Hans Peter	538
Nielsen, Jens Peter	33	Petersen, Karen	151
Nielsen, Johannes Peder	358	Petersen, Martin Emilius	203
Nielsen, Lars Peder	683	Petersen, Niels	716
Nielsen, Lars Peter	692	Petersen, Peter Ditlev	163
Nielsen, Niels	820	Petersen, Valdemar	311
Nielsen (Birkemose) Niels	463	Pettersson, Johan Magnus	597
Nielsen, Niels Christian Peter	68	Phibbs, James Michael	155
Nielsen, Niels Justinus	458	Printzlau, Andreas Theobald	524
Nielsen, Niels Marinus	433		
Nielsen, Oluf Vilhelm Svane	641	Q vist, Sophus Marius Lars	
Nilsson, Ola	446	Schiermann	366
Nilsson, Per	552	R agner, Carl Anders Johansen	319
O lesen, Ole Christian	71	Rasmussen, Anne Kirstine	91
Olsen, Anders	802	Rasmussen, Christian Andreas	322
Olsen, Pedersens Hustru, Emma		Rasmussen, Hans	82
Caroline	151	Rasmussen, Jacob Stampe	755
Olsen, Harriet Doris Elvira,		Rasmussen, Kirsten	597
Adersens Hustru	151	Rasmussen, Thorvald Falck	461
Olsen, Jensine Vilhelmine Al-		Rasmussen, Valdemar Frederik	381
frede	446	S chrøder, født Larsen, Anne	
Olsen, Johannes Peter	746	Marie	271
Olsen, Jørgen Ludvig	446	Seliger, Vilhelm	815
Opitz, Ludvig Heinrich	446	Sommer, Anine Karoline Kri-	
Ordahl, Erik Christian	86	stine	161

	Pag.		Pag.
Steen, Hans Heinrich Wilhelm		Thiberg, Gustav Christian Vil-	
Ludvig	651	fred	27
Steffensen, Carl Edvard	257	Thomasen, Lauritz Brandt . .	453
Svendsen, Carl Julius Valdemar	208		
Sørensen, Anders	93	Vejle, Christen Christensen . .	14
Sørensen, Birthe	483		
Sørensen, Hans Peter	751	Wenter, Ann Eliza	752
Sørensen, Johan Sophus Chri-		Willumsen, Niels Albrecht . .	233
stian	446	Wisborg, Søren Oluf	139
Sørensen, Kristen	106		
Sørensen, Kristian	273	Zingsberg, Harald Emil	446
Sørensen, Mathilde Christence	483		
Søndergaard, Peder Pedersen	731		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afkræftelse (af Retshandler).	Handel
Afvisning.	Hæleri.
Akkord.	Hævd.
Aktionsomkostninger.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Arrest (Varetægts-).	Interessentskab.
Assuranceforhold.	Island.
Auktion.	Jagt.
Barnefader (falsk Udlæggelse af).	Klasselotteriet (Overtrædelse af Lov om sammes Ordning.)
Bedrageri.	Kommissionsforhold.
Betleri.	Kompetence (Domstolenes).
Bevis.	Konkurs.
Brandstiftelse.	Kontrakt.
Collektering.	Kontrasøgemaal.
Drab (Stfl.s Cap. 17).	Kurator.
Embedsmænd.	Kvaksalveri.
Erstatning.	Laan.
Falsk.	Legat.
Fiskeri.	Leje.
Forbrydelser i Embedsforhold.	Livsgave.
Forbud.	Lodsvæsenet.
Forsøg.	Lønningsforhold.
Fosterfordrivelse.	Løsgænger.
Frihedskrænkelse.	Meddelagtighed.
Fuldmagt.	Medikamenthandel.
Gjentagelse.	
Gjæld.	

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	Status (Undladelse af at opgjøre samme).
Myndighed og Orden (Forbrydelser imod den offentlige).	Straf.
Næringsbrug.	Sædeligheden (Forbrydelser imod),
Nødværge.	Søretsforhold.
Opsigelse.	Testament.
Paasejling.	Tilbageholdelsesret.
Pension.	Tilbagesøgning.
Polittilhold.	Tilbud.
Politivedtægt.	Tilregnelighed.
Presseforseelser.	Tilstaaelse.
Processuelle Forhold i Almindelighed.	Transport.
Procesomkostninger.	Tyende- og dermed beslægtede Forhold.
Promillegebyr.	Tyveri.
Præmieobligationer.	Udeblivelsesdomme.
Præskription.	Udlæg.
Renter.	Udsættelse.
Rettens Pleje.	Varebetegnelse (urigtig).
Røveri og Trusler.	Varemærker.
Selvtægt.	Vejvæsen.
Servitut.	Vestindien.
Skatter og Afgifter.	Vexel.
Skolevæsen.	Vold.
Stadfæstelsesdom.	Værnepligt.
	Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

Pag.

Afkræftelse (af Retshandler).

I et Tilfælde, hvor der af et insolvent Dødsbo var anlagt Sag til Omstødelse af et Gavebrev, hvorved en Islænder overdrog forskellige Ejendomme til 7 Arvinger, antoges det ikke at kunne være til Hinder for Sagens Paadømmelse, at den alene var anlagt imod to af Arvingerne til Tilbageføring hver især af $\frac{1}{7}$ af bemeldte Ejendomme eller deres Værdi. Bemeldte Gavebrev ikke anseet ugyldigt i Medfør af N. L. 5—13—44 (D. L. 5—14—46), jfr. den islandske Konkurslov af 13 April 1894 § 30, forsaavidt angik forskellige imod Vederlag særlig overdragne Ejendele, men derimod, forsaavidt angik nogle bortskjænkede faste Ejendomme, hvorfor det paalagdes de to Arvinger enten at tilbageføre hver $\frac{1}{7}$ af bemeldte Ejendomme eller at tilsvare hver $\frac{1}{7}$ af Ejendommenes Vurderingssummer. 143

Afvisning.

En til Høiesteret indanket Sag, forsaavidt den angik Overtrædelse af en Politivedtægt, afvist som manglende summa 71, 124, 299
En Sag afvist fra Høiesteret, forsaavidt den angik Overtrædelse af Jagtlovgivningen, idet de Tiltalte ikjendte Bøder ikke tilsammenlagte naaede summa appellabilis, og Sagen alene var indanket ifølge Tiltaltes Begjæring. 95
En af et Firmas Funktionær imod sammes Pensionsfond anlagt Sag til Afgjørelse af Spørgsmaalet om hans Pensionsret antaget med Urette at være afvist af Overretten, idet den herfor paaberaabte Bestemmelse i Statuterne, at Fon-

	Pag.
dens Bestyrelses Beslutninger vare inappellable, ikke fandtes at afgive tilstrækkelig Hjemmel herfor	333
Afvisning fra Høiesteret af en Sag, hvorunder en Person var tiltalt for Hazardspil, da Sagen ikke udgjorde summa appellabilis	342
En af en Skifteforvalter i et Konkursbo afsagt Kjendelse om, at han ikke vilde vige sit Sæde, hvilken Kjendelse af en Kreditor, hvis Fordring i Boet androg 3 Kr. og 9 Øre, var indanket for Overretten, af Høiesteret, hvortil Sagen var indanket af Kurator i Boet, ex officio afvist fra Overretten som manglende summa efter Fdg. 25 Januar 1805 § 18. .	758
Akkord.	
Se under »Konkurs«	540
Aktionsomkostninger.	
I et Tilfælde, hvor en Tiltalt frifandtes for et ham paasigtet Forhold, men dømtes for et andet, Aktionsomkostningerne paalagte det Offentlige med Halvdelen	695
Arrest (Varetægts).	
Halvdelen af Omkostningerne ved en langvarig, tildels ufor-skyldt Varetægtsarrest, som en Tiltalt, der blev straffet for Bedrageri, havde været underkastet, paalagt det Offentlige	257
Assuranceforhold.	
Et Forsikringsselskab, som paa en Meddelelse om, at et hos det forsikret Skib i en Havn var blevet lækt, havde svaret, at det ikke var værd, at Kaptajnen gik til større Omkostninger end strængt nødvendigt, men at det var tilstrækkeligt, at han reparerede billigst muligt, og uden at han behøvede at lade foretage formelig Besigtigelse, antaget ikke herved at have renonceret paa den Betingelse for Selskabets Risiko, at Skibet, der to Dage efter Afsejlingen fra Havnen gik tilbunds i Nordsøen som Følge af en Lækkage, ved Afsejlingen havde været i sødygtig Stand. Da der imidlertid efter nævnte Skrivelse maatte tillægges Kaptajnens Skjøn om, hvad der udkrævedes til en forsvarlig Reparation af Skibet, væsentlig Vægt, fandtes, i alt Fald under Hensyn hertil, Beviset for Skibets Usødygtighed ved Afrejsen, som det maatte paahvile Selskabet at føre, ikke at være tilvejebragt, og Selskabet dømtes derfor til at betale Forsikringssummen	236

En Assuranceagent, som i Henhold til en ham meddelt almindelig Bemyndigelse havde for et herværende Handels- hus tegnet en Assurance for en Kornladning hos et fremmed Assurance-Selskab, men som, efter at Selskabet havde for- langt Risikoen reassureret, havde tegnet en ny Police hos et andet Selskab, uden at omtale det med førstnævnte Selskab Passerede, ikke antagen at have fordulgt Omstæn- digheder, der kunde være af Betydning med Hensyn til Bedømmelsen af den Fare, Forsikreren paatog sig, og af Vilkaarene for Forsikringens Overtagelse (Sølovens § 241). En Dobbeltforsikring, som i Medfør af Konventionen af 2 April 1850 § 52 kunde hjemle det Selskab, hos hvem den sidste Police var tegnet, Ret til at træde tilbage fra Kon- trakten, heller ikke antaget at foreligge — unanseet at den første Police var bleven afleveret til den Forsikrede og for- bleven i dennes Besiddelse — idet Agentens Hensigt havde været, at den først tegnede skulde afløses af den anden, og han i Overensstemmelse hermed samme Dag, den sidst- nævnte Police var endelig tegnet, havde underrettet det førstnævnte Selskab om, at dets Risiko var bortfalden, hvortil han efter den ham givne almindelige Bemyndigelse fra den Forsikrede maatte ansees berettiget. Policen, hvis Gjenstand var den forøgede Værdi — increased value — af en Ladning Hvede til et Beløb af 1000 L., antaget at være en taxeret Police, hvorfor Selskabet tilpligtedes at betale den i Policen angivne Sum, uden at det kunde paa- lægges den Forsikrede at føre Bevis for Ladningens for- øgede Værdi . . . . .

Auktion.

Statueret, at der med Rette ved en afholdt 2den Auktion over en fast Ejendom, paa hvilken Rekvisitus var bleven Højstbydende, var, efter at dette Bud paa Grund af manglende Sikkerhedsstillelse var bleven forkastet, i Hen- hold til Auktionslovens § 36, 2det Led, tillagt det af Højst- bydende paa 1ste Auktion gjorte Bud Retskraft, idet den Næsthøjstbydende paa 2den Auktion, da Konditionerne intet indeholdt om Forpligtelse for de lavere Bydende til at vedstaa deres Bud, unanseet at der skete Overbud, maatte antages at være løst fra sit Bud ved det ovennævnte fra Rekvisitus fremkomne højere Bud, der af Auktionsretten var bleven behandlet som Overbud. Udtalt, at Spørgsmaalet om Lovmedholdeligheden af nogle af Auktionsretten afsagte Kjendelser, hvorved der dels i Medfør af Fdg. 17 Maj 1690 var

nægtet Rekvisitus Aktsbeskrivelse til Appel af det paa det forberedende Møde Passerede dels var nægtet hans ved 1ste Auktion fremlagte Stævning til Paaanke af førstnævnte Kjendelse suspensiv Virkning, maatte være uden Betydning for Rekvisitus, efter at denne havde foranstaltet hele Auktionsforretningen indanket. Endvidere udtalt, at nogle af Rekvisitus fremsatte formelle Anker mod Auktionskonditionerne og Auktionernes Foretagelse, der af Overretten vare forkastede som ubeføjede, i hvert Fald ikke vilde kunne begrunde den af ham herpaa støttede Paastand om heel eller delvis Annullation af Auktionerne.....

107

Barnefader (falsk Udlæggelse af saadan).

Strfl.s § 179 ikke funden anvendelig paa det Forhold, at en Barnemoder, som den Nat, hun fødte, paahørte en Samtale mellem Jordemoderen og sin Bedstemoder, hvorunder Sidstnævnte anmodede Jordemoderen om at anmelde for Præsten, at Bedstefaderen efter Pigens tidligere Udtalelser til Bedstemoderen var Fader til Barnet, hvilket Jordemoderen lovede, undlod, skjøndt hun antog, at en Anden var Fader, at rejse Indsigelse herimod.....

214

Bedrageri.

En i Februar 1895 falleret Gaardejer, som dels i Maj, August og Oktober Maaneder 1894 havde foretaget forskellige enkelte Kreditorer begunstigende Retshandler dels i December Maaned 1894 havde overdraget sit Løsøre til en Søster af sig og derefter atter med hende afsluttet Lejemaal om samme, frifunden i det Hele, da han maatte ansees at lide af saadanne Vrangforestillinger angaaende sine økonomiske Forhold, særlig de ham overgaaede Retsforfølgninger, at det fandtes betænkeligt at antage, at han, da han foretog den sidst anførte Disposition, havde maattet forudsee en Fallit som forestaaende, og der under Hensyn hertil endnu mindre efter de foreliggende Oplysninger om de Forhold, hvorunder de af Tiltalte tidligere foretagne formueretlige Dispositioner vare trufne, kunde paalægges ham Ansvar for disse.....

136

En Tiltalt, som i Begjæring om Laan havde fremsat usandfærdige Anbringender om Laanenes Anvendelse, sin pekuniære Stilling m. v. dels overfor en Sparekasse, uden at dog disse Anbringender havde været af væsentlig Betydning for denne ved Laanets Meddelelse, dels overfor to private Mænd, af hvilke dog i alt Fald den ene udelukkende havde ydet

- Laanet af personlig Velvilje, frifunden, da han ikke kunde antages at have handlet svigagtigt overfor Laan-giverne, der ikke ønskede Tiltalte straffet, og af hvilke de private Mænd intet Tab havde lidt, og Sparekassen ikke med Sikkerhed kunde antages at ville lide Tab 257
- En for Bedrageri sigtet Person, der ved urigtige Foregivender havde forskaffet sig Varer paa Kredit fra en Kjøbmand, frifunden, idet det efter de foreliggende Omstændigheder fandtes betænkeligt at statuere, at Tiltalte havde tilsigtet noget svigagtigt ved at fremsætte de ommeldte Foregi-vender 402
- En Tiltalt, som af en Anden havde modtaget nogle Cykler i Konsignation saaledes, at han kun var berettiget til at sælge af dem mod kontant Betaling og mod i Løbet af 2 Dage enten at betale Vedkommende Cyklens Indkjøbspris + et nærmere fastsat Beløb eller indkjøbe en ny Cykle af samme Værdi, ikke antaget at have paadraget sig Strafansvar ved i Stedet herfor at have benyttet de for solgte Cykler indkomne Beløb til egen Fordel, idet det fandtes betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte havde havt til Hensigt at besvige Medkontrahenten eller dog indset, at han ikke havde nogen rimelig Udsigt til at fyldestgjøre denne 436
- En Tiltalt, som havde disponeret over nogle ham til Røgning betroede Pølser, frifunden, idet det fandtes betænkeligt at statuere, at det havde været hans Hensigt at unddrage sig fra at betale Ejeren det Solgtes Værdi 456
- En ved et Mejeri ansat Mælkekudsk, som, naar han daglig skulde aflægge Regnskab over den af ham solgte Mælk, paa hvilken han ikke maatte give Kredit, havde benyttet Beløb, som han samtidig havde inkasseret for solgt Smør, til Dækning af et paa Regnskaberne fremkommet Under-skud hidrørende fra, at han tildels havde været nødt til at give Kredit paa Mælken, samt havde havt større Spild paa denne, end der blev godtgjort ham af Mejeriet, fri-funden, idet han ikke kunde antages at have været sig bevidst, at Anvendelsen af det paagældende Beløb til midler-tidig Dækning af det nævnte Underskud var ulovlig 578
- En Tiltalt, som efter at have underskrevet et Forlig om Be-taling af en ikke da forfalden Vexelgjæld med Forligs- og Inkassationsudgifter, senere, efter i rette Tid at have betalt Vexelgjælden direkte til Kreditor, under en af vedkommende Sagfører for Inkassationsomkostningerne rekvireret Foged-forretning havde fragaaet sin Underskrift paa Forliget og nægtet overhovedet at være Rekvirenten noget skyldig, fri-

	Pag.
funden, idet det fandtes betænkeligt at antage, at han havde handlet imod bedre Vidende, i hvilken Henseende fremhævedes, at der, da han underskrev Forliget, som han vil have anseet for en Kvittering, ikke paahvilede ham nogen forfalden Gjæld til Vexelkreditor, og at han efter Indfrielse i rette Tid af de paagjældende Vexler havde havt Føje til at tro hans herfra hidrørende Gjældsforhold helt ophørt.....	590
En for Overtrædelse af Strfl.s § 260 tiltalt Fallent frifunden, idet hans Undladelse af ved Registreringen at opgive forskellige ham tilhørende Ejendele ikke kunde antages at skyldes svigagtig Hensigt.....	695
En Tiltalt, som uden Hensigt til at betale havde under et opdigtet Navn paa et Gjæstgiversted taget Kost og Logis paa Kredit, anseet efter Strfl.s § 251.....	233
En Tiltalt, som efter at have formaaet en Anden til at indskyde et Pengebeløb i en Forretning, i Strid med Aftalen havde benyttet en væsentlig Deel af Beløbet til Afholdelse af personlige Udgifter, hvilket alt ved Kontraktens Opretelse havde været hans Hensigt, anseet efter Strfl.s § 251.	498
En Tiltalt, der ved at foregive, at en af en Anden funden Portemonnæ tilhørte ham, havde formaaet denne til at udlevere sig den og derefter forbrugt Indholdet, som han imidlertid senere godtgjorde Ejeren, anseet efter Strfl.s § 251	834
En Tiltalt, som medens han hensad i Varetægtsarrest for en begaaet Ildspaaasættelse, havde formaaet en Broder af sig til at anstille Retsforfølgning mod ham for tvende fingerede Fordringer for derved at unddrage hans Ejendele fra at tjene til Fyldestgjørelse for nogle Brandforsikringsselskabers Erstatningskrav, dømt efter Strfl.s § 252, jfr. § 64. Broderen anseet efter § 252 jfr. § 47	438
En Tiltalt, som i sin Egenskab af Kasserer for en af Nationalbankens Filialer havde tilegnet sig en betydelig Deel af det af ham som Porto bogførte Beløb, anseet efter Strfl.s § 253. Ved Bestemmelsen af Straffen taget Hensyn til den lange Varetægtsarrest, han tildels uden egen Skyld havde været underkastet. Erstatning ikke tilkjendt Banken under Justitsagen af Mangel paa tilstrækkelige Oplysninger om Skadens Størrelse. Halvdelen af Omkostningerne ved Tiltaltes Arrest paalagt det Offentlige	257
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 253 for Dispositioner over udlagt Gods.....	475
En Tiltalt, som, da det var bleven ham klart, at han ikke længere kunde forblive ved den af ham pantsatte Gaard,	

	Pag.
havde afhændet Størstedelen af den med Gaarden pantsatte Besætning, anseet dels efter Strfl.s § 253, forsaavidt Afhændelserne vare skete for at dække Gjæld, dels efter Konkurslovens § 168 jfr. Strfl.s § 260, forsaavidt de indvundne Kjøbesummer af ham havde været paatænkte anvendte til personligt Brug, hvori han imidlertid forhindrede, ved at Panthaveren skred ind.	503
En Tiltalt, der efter Bemyndigelse af en Ølhandler havde paa dennes Vegne inkasseret nogle Penge for Øl og derefter forbrugt Beløbet til egen Fordel, anseet efter Strfl.s § 253. Strfl.s § 253 anvendt paa en Kommissionær, som til egen Fordel havde forbrugt et af ham i Overformynderiet hævet, nogle amerikanske Arvinger tilkommende Beløb.	508 728
Tvende Gaardmænd, som mod deres Benægtelse ansaaes overbeviste om at have udøvet Bedrageri i Spil, ansete efter Strfl.s § 255	645
En Tiltalt, som havde disponeret over forskellige af ham sammen med den ham tilhørende Landejendom pantsatte Besætningsdele, anseet efter Strfl.s § 256, jfr. § 253, idet den Omstændighed, at han overfor Kjøberne vilde have forbeholdt Panthaverens Ret, ikke fandtes at kunne diskulpere ham .	453
En Tiltalt, som, efter at en Kreditforening havde gjort Udlæg i og taget til brugeligt Pant en med Besætning pantsat Ejendom, havde købt og med stiltiende Samtykke af Foreningens Repræsentant tiltraadt Ejendommen og derefter disponeret over udlagte og pantsatte Besætningsdele, anseet efter Strfl.s § 256, jfr. 253, idet hans Forklaring om at have anseet sig beføjet til i begrænset Omfang at disponere over Besætningen ikke kunde forkastes	731
En Kontorist hos en Sagfører, som til egen Fordel havde anvendt et Pengebeløb, der af Sagføreren var betroet ham til Anvendelse i et bestemt Øjemed, anseet efter Strfl.s § 257, idet der ikke fandtes Føje til at forkaste hans Forklaring om at have staaet i den Tro, at han for præsteret Arbejde hos Sagføreren havde Krav paa et Vederlag, der mindst var ligesaa stort som det af ham ulovlig forbrugte Beløb. Hans Forhold ved samtidigt at indlogere sig paa et Hotel og der stifte Gjæld for Ophold og Fortæring uden senere at være i Stand til at betale samme, ligeledes kun henført under § 257. Den af Tiltalte forskyldte Straf funden at kunne bortfalde i Medfør af Strfl.s § 58 paa Grund af en ham overgaaet Varetægtsarrest paa 4 Maaneder.	25
En omrejsende Fotograf, der efter at have modtaget Forudbetaling for bestilte Fotografier havde enten undladt	

	Pag
helt at sende saadanne, eller sendt ubrugelige Billeder, samt i Tilfælde, hvor Betalingen skulde inddrages gennem Postopkrævning, havde afsendt værdiløse eller færre Billeder end de bestilte i lukket Pakke, som vedkommende Kunde maatte indløse uden forinden at kunne gjøre sig bekjendt med Indholdet, anseet efter Strfl.s § 257, idet Tiltalte, hvis Forklaring om, at det ikke havde været hans Hensigt helt at unddrage sig Opfyldelsen af de ham paahvilende Forpligtelser, ikke kunde forkastes, dog efter hele sin Uddannelse, sine mangelfulde Apparater og smaa Hjælpemidler havde maattet være klar paa, at han ikke vilde kunne opfylde de af ham i saa stort et Omfang som sket paatagne Forpligtelser paa fyldestgjørende Maade	63
To Tiltalte, som under et Drikkegilde have handlet frem og tilbage med en Trediemand, uagtet denne efterhaanden blev saa beruset, at han ingen Forstand havde paa Handlerne, under hvilke han mistede de af ham medførte Penge, ca. 18 Kr., ansete efter Strfl.s § 257	287
En Kjøbmand anseet efter Strfl.s § 257 for at have givet en urigtig Fremstilling af sin Status for at opnaa Kredit paa nogle Vareposter	311
En Tiltalt dømt efter Strfl.s § 257 for at have ydet sin Medvirkning til Forstikkelsen af nogle en Debitor tilhørende Ejendele for at unddrage dem fra at tjene til Fyldestgjørelse for en Kreditor. Konkurslovens § 168, jfr. Strfl.s § 260 ikke funden anvendelig, idet Tiltalte, da Debitor overfor ham havde udtalt, at Kreditoren ikke saadan uden videre kunde gjøre Exekution, men først maatte støvne ham, herefter ikke kunde ansees at have maatte forudse en Exekutionsforretning som forestaaende	463
En Annonceagent, som til Udgivelse af en Annoncekalender af forskjellige Handlende havde erholdt forskudsvis udbetalt Beløb, som han derefter forbrugte uden at opfylde sin Forpligtelse til Udgivelse af Kalenderen, anseet efter Strfl.s § 257. Endvidere anseet efter nævnte Paragraf for under urigtigt Foregivende at have faaet nogle Abonnenter til at udbetale sig Smaabeløb, som tilkom hans Kompagnon i nævnte Foretagende. Forsaavidt han havde tilegnet sig Penge, som han havde inkasseret for Kompagnonen, anseet efter Strfl.s § 253	620
En Tiltalt, som havde ladet en Enke udfærdige Transport til sig paa et Gjældsbevis, skjøndt det stod ham klart, at hun ikke forstod Betydningen heraf, hvorimod hun gik ud	

	Pag.
fra, at hun alene derved gav Beviset til Sikkerhed for et af Tiltalte optaget Laan, anseet efter Strfl.s § 257.	692
En Tiltalt, som, efter at der af en Kreditor var foretaget Udpantning i nogle Tiltalte tilhørende Ejendomme med deraf gaaende Leje, havde formaaet Lejerne til desuagtet at erlægge deres Leje til Tiltalte, anseet efter Strfl.s § 257, da det fandtes betænkeligt at antage, at Tiltalte havde handlet i egentlig bedragerisk Hensigt. Hans Forhold med, efter at der yderligere af en Panthaver var gjort Udlæg i Ejendommens Leje, at oppebære denne derimod ikke fundet strafbart, idet Tiltalte havde anseet sig berettiget til ifølge Bemyndigelse fra vedk. Panthaver at oppebære den paa-gjældende Leje.	716
En Tiltalt, som havde afhændet en Akkommodationsobligation fortiende, hvorledes det forholdt sig med dennes Udstedelse, og idet han lod Kjøberne forstaa, at der laa et virkeligt Laan bagved, for sit Forhold overfor Kjøberne af Obligationen anseet efter Strfl.s § 257.	728
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 260, jfr. § 47 for vidende om, at en Anden stod i Begreb med at gaa fallit, at have modtaget til Opbevaring nogle denne tilhørende Gjenstande, idet det stod Tiltalte klart, at Hensigten hermed var at unddrage Fallitboet disse Gjenstande.	710
En falleret Kjøbmand paa Landet anseet efter Strfl.s § 262, 2. Stk., jfr. Konkurslovens § 148, for Undladelse af at opgjøre Status.	311
En Tiltalt, som paa et Detailhandlerborgerskab drev Forretning med færdigsyede Klædningsstykk ^e r, der for den største Dels Vedkommende forfærdigedes paa en Tiltalte tilhørende Systue, anseet efter Strfl.s § 262, 2. Stk., for Undladelse af at opgjøre Status. Kriminalretten havde frifundet ham, idet hans Virksomhed fandtes nærmest at have Karakter af Haandværksvirksomhed	671
En Kjøbmand paa Landet anseet efter Strfl.s § 262, 2. Stk., for Undladelse af at have opgjort Status, men Straffen funden at kunne bortfalde i Medfør af § 58 under Hensyn til den ham i Anledning af en anden Sigtelse overgaaede Varetægtsarrest	695

Betleri.

En Skærsliber, der paa sin Omvandring sammen med et ikke til hans Husstand hørende Fruentimmer væsentligst havde levet af Fødevarer, som hun med hans Vidende tilbetlede sig, dømt for Betleri.	163
---	-----

	Pag.
Straf for Betleri endvidere idømt 124, 354, 369, 371, 383, 388, 392, 614, 644, 660, 669, 744,	802

Bevis.

Under en af en Bestyrer imod et Aktieselskabs Bestyrelse for kontraktstridig Bortvisning anlagt Erstatningssag antaget, at en Udskrift af Bestyrelsens Forhandlingsprotokol ikke afgav Bevis for, at Bestyreren under et Møde for Bestyrelsen havde samtykket i at fratræde sin Stilling	567
I et Tilfælde, hvor en Person paastod af en anden at have købt en Panteobligation, Bevis ikke anset tilvejebragt herfor ved de af tvende Personer, der ved den paagældende Lejlighed havde opholdt sig i et tilstødende Værelse, afgivne, af intet andet Bevisdatum støttede Vidneforklaringer	712
Bevisreglen i Fdg. 1 Juni 1832 § 8 bragt til Anvendelse med Hensyn til et i en Grosserers Hovedbog en Anden debiteret Beløb, uanset at det kun fremtraadte som indbefattet under en anden Post og hidrørte fra et ydet kontant Laan	807

Brandstiftelse.

En Garversvend, der i Henhold til den paa Garveriet almindeligt fulgte Fremgangsmaade og under lagttagelse af de Forsigtighedsforanstaltninger, der ansaaes tilstrækkelige, havde forladt Garveriet en kortere Tid om Middagen, medens Tilsynet med nogle til Talgsmeltning i Brug værende Gryder paahvilede ham, ikke antaget herved at have udvist en saadan Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, at den under hans Fraværelse ved at Talgen kom i Kog bevirkede Ildsvaade kunde tilregnes ham	524
En Tiltalt, der ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed havde afstedkommet Ildsvaade, frifunden, idet han, som ifølge de foreliggende Lægeerklæringer led af en Sygdomsform, der medfører fremadskridende Aandssvagthed med fuldstændig Tab af alle sjælelige Evner, hvorfor det var tvivlsomt, om han havde kunnet danne sig et rigtigt Begreb om, at hans Adfærd ved den paagældende Lejlighed havde været uforsigtig, ikke kunde ansees at have paa-draget sig Strafansvar for det ham paa sigtede Forhold . .	580
En Tiltalt, som under et Forhør havde afgivet Tilstaaelse om at have paasat Ild i et Hus, men tilbagekaldte Tilstaaelsen under den nærmere Examination, inden noget derom var tilført Protokollen, frifunden, da Tilstaaelsen ikke fandtes væsentlig bestyrket ved de fremkomne Oplysninger, men endog	

	Pag.
i Henseende til Maaden, hvorpaa Ilden skulde være paasat, led af forskjellige Usandsynligheder	600
En Tiltalt, som af Lyst til at se det brænde, havde sat Ild paa en Stak og et Skur, anseet efter Strfl.s § 282	748
En Tiltalt frifunden, idet det særligt under Hensyn til det om Vedkommendes fysiske Tilstand Oplyste fandtes betænkeligt at lægge de af ham afgivne Tilstaaelser, som han senere havde tilbagekaldt, og som i flere Henseender vare usandsynlige og ufyldestgjørende og dernæst ikke bestyrkede ved noget andet Datum, til Grund for Paadømmelsen	798
En for Forsøg paa Brandstiftelse tiltalt Person frifunden af Mangel paa Bevis	831

Kollektering.

En Husmand, der som Medlem af en Forening, der var dannet for at virke for Opførelse af et Missionshus bestemt til at indordnes under den indre Mission, havde henvendt sig med Anmodning om Pengebidrag til nævnte FormaaIs Fremme til mange forskjellige Personer uden Hensyn til, om de hørte til nævnte kirkelige Retning eller ej, herved antaget at have gjort sig skyldig i en Kollektoring, som, da ingen Bevilling til sammes Foretagelse var erhvervet, efter Plakat 19 Oktbr. 1822 var ulovlig. Tiltalte derfor anseet efter Lovgivningens Grundsætninger med en Bøde til Politikassen.	14
--	----

Drab.

En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 190 for tvende, henholdsvis i 1870 og i 1877, af ham forøvede Drab paa tvende hos ham boende Aftægtsnydere.	33
En Moder, som havde dræbt to af sine udenfor Ægteskab fødte Børn umiddelbart efter deres Fødsel, idet ene af Tilfældene i Henhold til en før Fødslen fattet Beslutning, anseet efter Strfl.s § 192, 1ste og 2den Led, i det der efter hendes Forklaring om i begge Tilfældene at have mærket Livstegn hos Børnene, af hvilke det ene maatte antages at have været fuldbaaret og det andet i alt Fald saa nær fuldbaaret, at det kunde have levet efter Fødslen, fandtes at maatte gaaes ud fra, at de begge vare levende fødte, uanseet at dette som Følge af den lange Tid, der var hengaet inden Obduktionsforretningen, ikke positivt havde kunnet godtgjøres, medens der dog heller ikke var oplyst Noget, som talte imod denne Antagelse	78

	Pag.
En Moder anseet efter Strfl.s § 192, 2det Stk.	117
En Husmand og en af denne besvangret Pige, som, umiddelbart efter at Sidstnævnte var nedkommen med et Barn, paa hans Forslag vare blevne enige om, at Barnet skulde ombringes, hvilken Beslutning han derpaa udførte ved at kvæle Barnet, anseet Faderen efter Strfl.s § 186, idet Drabs handlingen ikke efter de foreliggende Omstændigheder fandtes at kunne betragtes som udført med Overlæg, og Moderen efter § 192, 1ste Led	243
Embedsmænd.	
Se under »Lønningsforhold«	276
Erstatning	
Den Omstændighed, at en Gjæld, som for den væsentligste Del skrev sig fra forskjellige af en tidligere Forretningsfører i en Kreditforening mod denne udøvede Besvigelser, paa de af Foreningen offentliggjorte Regnskaber var bleven opført under Kassekreditivkontoen uden nærmere Bemærkning, hvorved nogle Personer, som senere efter Indbydelse fra Foreningen havde købt Aktier i Foreningen, vilde være blevne vildledede med Hensyn til Foreningens Status, ikke antaget at kunne begrunde noget Erstatningskrav fra disse overfor Foreningen, idet den nævnte Postering var i Overensstemmelse med Bøgerne og den samlede Bestyrelses i sin Tid desangaaende trufne Ordning af Skyldforholdet, hvormed der ikke havde været tilsigtet at give mulige Aktiekjøbere urigtige Forestillinger om Foreningens Status, ligesom de da foreliggende Oplysninger heller ikke gav rimelig Grund til at ansee Fordringen for uerholdelig. . . .	98
I et Tilfælde, hvor en Hest under Transporten med Statsbanerne med sit ene Ben var traadt gennem Vognbunden, hvorved den var bleven saa beskadiget, at den maatte dræbes, Jernbanevæsenet antaget erstatningspligtig overfor Afsenderen, da det ikke fra dets Side var godtgjort, at Skadens Indtrædelse skyldtes det utilregnelige Aarsager, hvilket ifølge § 25 i det almindelige Befordringsreglement for Transport af Gods var en Betingelse for, at Erstatningsansvar ikke paahvilede Jernbanen, og de særlige Undtagelsesbestemmelser i nævnte Reglements § 26 og i § 10 i det specielle Reglement for Transport af levende Dyr ikke fandtes at kunne komme til Anvendelse.	188
En Overretssagfører, som for Kjøberen havde paataget sig at ordne det Fornødne med Hensyn til hans Kjøb af en Ejen-	

dom samt en fra hans Side senere stedfunden Afhændelse af samme ved Mageskifte til en Trediemand, hvilke Handler gik tilbage paa Grund af, at der paaahvilede Ejendommen større Prioriteter end opgivet i Dokumenterne, antaget ikke alene at have mistet Krav paa Salær og Dækning for havde Udgifter som Følge af, at han ikke havde anstillet nogen selvstændig Undersøgelse med Hensyn til de Ejendommen paaahvilende Behæftelser, men i saa Henseende ladet sig nøje med den oprindelige Sælgers Opgivelser, men ogsaa at have paadraget sig Forpligtelse til at erstatte Vedkommende det ham derved paaførte Tab	216
En Husmand, som ved et Vaadeskud havde berøvet en anden Synet paa det ene Øje, idømt en Erstatning af 500 Kr. . . .	295
Erstatning tilkjendt en Murersvend for Næringsstab ved Udspreddelse af et usandfærdigt Rygte om, at han skulde have tilvendt sig et nogle andre Svende tilkommende Pengeoverskud fra et Arbejde	314
Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde tilkjendt en Lejer i Anledning af, at han af Ejeren uberettiget var bleven udsat af sin Lejlighed	408
Antaget, at en Cyklereparatør ifølge Forholdets Natur og under de Omstændigheder, der i det Hele da forelaa, havde maattet anse sig beføjet til efter endt Reparation af en Cykle at hensætte denne paa Trappegangen i det af Ejeren beboede Sted, hvor han havde afhentet den, og hvor den i alt Fald undertiden havde sin Plads, hvorfor den Omstændighed, at Cyklen senere var bortkommen, maatte være Reparatøren uvedkommende.	417
I et Tilfælde, hvor en Sælger af en fast Ejendom paa gjentagen Forespørgsel fra Kjøberens Side under Salgsforhandlingerne havde opgivet Arealet til mindst 21 Tdr. Land, medens det kun udgjorde ca. 14 Tdr., antaget, at den Køberen herved bibragte urigtige Forestilling om Arealets Størrelse var af saa væsentlig Betydning. at Sælgeren, selv om han havde været i god Tro, maatte være pligtig til at yde Kjøberen Godtgjørelse for det manglende Areal, idet der ikke fra nogen af Parternes Side var fremsat Paastand om Handelens Tilbagegang	510
Erstatning for kontraktstridig Bortvisning tillagt en Person, som var antagen som Bestyrer af et Aktieselskab, idet det ikke antoges, at en Tilførsel til den af Bestyrelsen førte Protokol afgav Bevis for, at Bestyreren havde samtykket i at fratræde sin Stilling, og et saadant Bevis ej heller fandtes tilvejebragt ved de afgivne Vidneforklaringer.	567

	Pag.
Overlægen ved Kommunehospitalets Sindssygeafdeling under en mod ham i Anledning af en sket Indlæggelse samme- steds anlagt Erstatningssag frifunden, idet det ikke kunde an- sees bevist, at selve Indlæggelsen ikke var sket efter Ved- kommendes egen Begjæring, og der iøvrigt ikke var paaavist noget Forhold fra Overlægens Side, der kunde paadrage ham Erstatningspligt	688
En Erstatning efter Strfl.s § 303 af 100 Kr. idømt en Tjeneste- karl, som havde havt Samleje med en 14aarig Pige	724
Erstatning for Tab bevirket ved et Forbud, der ophævedes som ulovligt, nægtet under den til Forbudets Justifikation anlagte Sag, da der ikke var anlagt Kontrasag	771
Falsk.	
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 268 for at have udfærdiget et falsk Kautionsdokument	538
En Tiltalt, som for at blive istand til at pantsætte en af ham stjaalen Cykle havde som Bevis for sin Ejendomsret ud- færdiget og for vedkommende Pantelaaner forevist en af ham med opdigtet Navn underskeven Attest saalydende: Solgt Cykle til Hr. N. N. for Beløb . . . Kvitteres N. N., anseet efter Strfl.s § 275, jfr. § 270, medens Kriminalretten havde anvendt § 268	104
Fiskerl.	
Tvende Personer paa Island, der vare tiltalte for at have udlagt Net i en Aaes Udmunding i Havet, frifundne, idet Forbudet i § 3 i Loven om Fredning af Lax af 19 Februar 1886 mod Udlæggelse af Fiskeriindretninger kun kan an- tages at ramme saadan Udlæggelse af Fangstredskaber, ved hvilken der ikke levnes tilstrækkelig fri Aabning til Laxens Opgang i Aaen	826
Forbrydelser i Embedsforhold.	
En Politibetjent for Myndighedsmisbrug anseet efter Strfl.s § 144 jfr. § 125 og efter § 203	467
Forbud.	
Et for Formanden for Murersvendenes Understøttelsesforening nedlagt Forbud imod, at Foreningen lagde en Murersvend Hindring i Vejen med Hensyn til at søge og erholde Arbejde som saadan og med Hensyn til Antagelse af Murersvende ved at udsprede usandfærdige og ærekrænkende Rygter om ham, stadfæstet, da det ansaaes bevist, at Foreningen ved	

	Pag.
sin Formand havde fremsat en usandfærdig, for Murer- svenden ærekrænkende Sigtelse paa det Arbejdssted, hvor han arbejdede, uden at det herefter behøvedes at afgjøres, om Foreningen ved samme Lejlighed ogsaa havde handlet retstridig ved i den Hensigt at skade Mursvenden i hans Virksomhed at betegne ham som Skruebrækker. Erstatning tilkjendt Mursvenden for Næringstab.	314
En en Bestyrer af en Forlagsforretning given Opsigelse efter vedkommende Kontraktsforholds Natur antagen at have Hjemmel i Kontrakten, uanseet at der ved samme var ind- rømmet Bestyreren Ret til at blive Ejer af Forretningen enten efterhaanden, naar Forretningens Værdi var udredet af det aarlige Overskud, eller strax imod at betale denne. Et nedlagt Forbud imod, at Bestyreren efter Opsigelses- fristens Udløb befattede sig med Forretningens Drift, derfor stadfæstet	719
Antaget tilstrækkelig godtgjort, at en Debitrix ifølge et Gjælds- bevis, der i Tilfælde af Udeblivelse med de maanedlige Afdrag var forfaldent, efter de stedfundne Forhandlinger med Kreditrix havde havt Føje til at ansee den 3 November for god Betalingstid for Afdraget for samme Maaned, samt at der paa denne Dag var sket lovlig Tilbud om Betaling af Afdraget, hvorfor et af Kreditrix nedlagt Forbud mod, at Debitrix udnyttede den ved Beviset pantsatte Recept paa en Haarelixir, ophævedes	771

Forsøg.

En Mandsperson, som i den Hensigt at forskaffe sig legemlig Omgang med en 10½ Aar gl. Pige, med Magt havde kastet hende om paa Jorden og derpaa forsøgt at føre sit Lem ind i hendes Kjønnsdele, hvilket ikke lykkedes ham, hvor- imod Sædafgang fandt Sted udenfor disse, anseet efter Strfl.s § 168, jfr. §§ 46 og 173	1
En Tiltalt, der havde tilegnet sig en til en Vinkjælder hørende Nøgle i den Hensigt senere at benytte den til at skaffe sig Adgang til Kjælderen for at stjæle Vin, men som af Frygt for, at den skulde blive fundet hos ham, bagefter bort- kastede Nøglen, dømt ikke for Forsøg paa Indbrud, men for fuldbyrdet simpelt Tyveri	37
En 82aarig Bedstefader, der i den Hensigt at have legemlig Omgang med sit Barnebarn, havde lagt sig oven paa Barnet og ført sit Lem noget ind i hendes Kjønnsdele, men derpaa, da han kom i Tanker om det Urigtige i sin Handling, op- gav sit Forsæt og trak Lemmet ud, uden at Sædafgang	

	Pag.
fandt Sted, alene funden skyldig i et Forsøg, som derhos maatte ansees frivillig at være opgivet	214
Fosterfordrivelse.	
Et Fruentimmer, som i den Hensigt at fordrive sit Foster havde drukket Eddikesyre, anset efter § 193, 1ste Led, jfr. § 46	117
Frihedskrænkelse.	
En Tiltalt, som for at bevæge en ved et Udgravningsarbejde beskjæftiget Arbejder til at forlade sit Arbejde eller melde sig ind i det socialdemokratiske Arbejderforbund havde kastet nogle Leerklumper og Sten efter ham og ramt ham paa Benene, anset efter Strfls. § 210, jfr. § 46, idet ved- kommende Arbejder ikke paa Grund heraf lod sig bevæge til noget af de nævnte Skridt, om han end Dagen efter som Følge af en Trudsel fra de andre Arbejderes Side om i modsat Fald at ville nedlægge Arbejdet havde ladet sig bevæge til at forlade Arbejdet	61
Tvende Fruentimmer, der sammen med to andre havde ind- fundet sig i en af et 5te Fruentimmer beboet Lejlighed og anvendt Vold mod hende i den Hensigt at formaa hende til at forlade Lejligheden og udlevere de til Møblerne hø- rende Nøgler, ansete efter Strfls. § 210, de to for den af dem ydede mindre væsentlige Bistand efter denne §, jfr. § 47, 2det Stk.	151
En Tiltalt, som da en sammen med ham ved et Udgravnings- arbejde beskjæftiget Arbejder vægrede sig ved at indmelde sig i et Arbejdsforbund, havde øvet Vold mod ham i den Hensigt derved at bevæge ham til at forlade Arbejdet, hvad Arbejderen ogsaa gjorde, anset efter Strfls. § 210 .	248
En Tiltalt, som havde brugt Skældsord og Trusler overfor nogle under en Strike arbejdende Folk i den Hensigt at faa dem til at fortrække, anset efter Strfls. § 210	319
En Tiltalt, som i Henhold til en mellem ham og en Medtil- talt truffen Aftale om at øve Vold mod nogle under en Strike paa en Fabrik antagne Arbejdere for derved at skræmme dem til at nedlægge Arbejdet havde øvet Vold mod Arbejdsformanden paa Fabrikken, som han i Mørket forvexlede med en af de paagældende Arbejdere, dømt efter Strfls. § 210, jfr. § 46. Den Medtaltalte anset efter de samme Paragrafer, jfr. § 54	424
En Mandsperson, som havde forskaffet sig Samleje med en Pige under Omstændigheder, under hvilke han, uagtet Pigen	

ikke under ſelve Samlejet gjorde fyſiſk Modſtand, dog fik Indtrykket af, at det ſkete mod hendes Villie, anſeet efter Strfls. § 210, idet den udøvede Magtanvendelſe ikke havde været af den Beſkaffenhed, at § 163 fandtes anvendelig. 476

Fuldmagt.

Et Dokument, hvorved en Kjøbmand, efter at hans Forsøg paa at opnaa en Akkord var ſtrandet, overdrog ſamtliche ſine Aktiver til Foreningen til Akkordforſlags Prøvelſe i Kjøbenhavn paa ſamtliche hans Kreditorers Vegne, ſaaledes at Foreningens Beſtyrelſe ſkulde fordele Nettoprovet efter Reglerne for Konkursbehandling pro rata mellem Kreditorerne til Afskrivning paa deres Tilgodehavende, antaget alene at give Foreningen Bemyndigelſe til paa Udſtederens Vegne at realisere Aktiverne, uagtet det i Dokumentet hed, at Aktiverne ſkulde tilhøre Foreningen. Et Udlæg, ſom var foretaget hos Udſtederen af Dokumentet i, hvad Foreningen maatte ſidde inde med for ham i Henhold til Dokumentet, derfor ſtafdæſtet. 306

I et Tilfælde, hvor en Overretssagfører paa en Fabrikants Vegne havde meddelt en Arkitekt, at han paa viſſe Betingelſer modtog et af ſidſtnevnte gjort Tilbud om Kjøb af en Panteobligation mod en Grund, antaget, at det ikke overfor Fabrikantens Benægtelſe ved Sagførerens Vidneforklaring var godtgjort, at Førſtnevnte under Forhandlingerne med Sagføreren havde udtrykt ſig paa en ſaadan Maade, at denne havde været beføjet til deri at ſe en Bemyndigelſe til endelig at afſlutte Handel. Da der bortſeet fra den nævnte beedigede Vidneforklaring ikke var fremkommet yderligere Beviſdatum, og der ſærlig ikke fandtes at kunne bygges noget paa nogle Udtalelſer i et Brev fra Fabrikanten til Sagføreren, hvori han bad denne tilintetgjøre Handelen, blev Fabrikanten, ſom af Arkitekten var ſagsøgt til at opfylde Byttehandelen, frifunden, idet der efter det Foreliggende ikke fandtes tilſtrækkelig Grund til at gjøre Sagen afhængig af Partsed 781

Gjentaęelse.

En Dom ſaſagt efter den ældre Jagtlovgivning tillagt den ved Lov af 8 Maj 1894 § 23, 3die Stk., hjemlede Gjentaęelſevirkning, uagtet den tidligere Lovgivning ikke hjemlede ſaadan 284

En Dom, hvorved en Perſon for Tyveri var anſeet ſom for Hæleri, tillagt ſædvanlig Gjentaęelſevirkning ſom Tyvsdom

	Pag.
paa et senere begaaet Tyveri, uanseet at Tyveriparagrafen ikke var citeret i hin Dom	366

Gjæld.

Den af en Kjøber af en fast Ejendom ved Kjøbekontrakten paatagne Forpligtelse til at overtage eller indfri Pantegjælden ifølge Forholdets Natur anseet betinget af, at der samtidig af Sælgeren meddeltes ham Skjøde, hvoraf atter maatte følge, at efter at Sælgeren senere havde meddelt en Trediemand Skjøde paa Ejendommen i Henhold til stedfundne Transporter, ifølge hvilke Forpligtelsen til at overtage Pantegjælden var paalagt bemeldte Trediemand, kunde der ikke længere paahvile den oprindelige Kjøber nogen Forpligtelse i saa Henseende. En af Sælgeren meddelt Transport paa sin Ret overfor denne Kjøber derfor anseet for betydningsløs	615
Antaget, at et af en Fader i Sønnens Fallitbo til en af dennes Kreditorer udstedt Gjældsbevis, hvorved han overtog Sønnens Skyld, saaledes at denne skulde betales ved Faderens Død, men indtil da være rentefri og uopsigelig fra Kreditors Side, ikke var knyttet til den Forudsætning, at Sønnen ikke ved Siden heraf overfor Kreditoren paatog sig nogensomhelst Forpligtelse til at skadesløsholde ham for det Tab, han herved maatte lide	673

Handel.

Under en Sag angaaende en Handel mellem tvende Personer om nogle Kreaturer Bevis ikke anseet ført fra Sælgerens Side for, at Kreaturerne af Kjøberens Paastand om, at Kreaturerne skulde modtages i Maj Maaned, og at han følgelig havde været berettiget til at udsætte Modtagelsen til den 25 i nævnte Maaned, blev givet Medhold	362
I et Tilfælde, hvor et amerikansk Firma, med hvilket et herværende Firma gennem dets Agent havde afsluttet en Handel om et Parti Korn, havde sagsøgt det danske Firma til Betaling af den ved Forretningens Afvikling en bestemt Dag i dettes Disfavør opstaaede Prisdifference, udtalt, at det danske Firma efter en samme Dag stedfunden Samtale med Agenten havde været berettiget til at gaa ud fra, at denne ikke uden nærmere Tilkjendegivelse til det vilde betragte Kontrakten som misligholdt, hvorfor det amerikanske Firma fandtes at have været uberettiget til samme Dag at afvikle Forretningen	487

	Pag.
Bevis anseet tilvejebragt for, at en Person ved en Lejlighed, ved hvilken en Handel om en Hest paastodes at være kommen i Stand, var bleven saa beruset, at han ikke kunde antages at have været i Stand til at afgive nogen bindende Villieserklæring	685
En Overretssagfører ikke anseet at have havt Beføjelse til paa en Kommittents Vegne definitivt at afslutte en Byttehandel om en Panteobligation (se under Fuldmagt)	781
Antaget, at det maatte paahvile Sælgeren at godtgjøre Salgsvilkaarene for en Handel, medens det maatte paahvile Kjøbereren at godtgjøre, at den Betingelse var indtraadt, af hvilken en ham tilstaaet Nedsættelse i Kjøbesummen var gjort afhængig	829
Se endvidere under »Erstatning«	510

Hæleri.

Straf efter Strfl.s § 238 ikjendt: 102, 124, 281, 322, 373, 683, 703, ...	824
---	-----

Hævd.

I et Tilfælde, hvor nogle Gaardejere i Nordsjælland paastod, at der gennem Udøvelse i Alderstid var vundet Hævd for Beboerne af de 2 Sogne, hvortil de hørte, til at bjærge Tang og oplægge samme paa forskellige Andre tilhørende Strandlodder, udtalt, at selv om der overhovedet kunde være Spørgsmaal om at vinde Alderstidshævd for Alle og Enhver eller en ubestemt Kreds af Personer som Beboerne af et eller flere Sogne paa en personel Raadigheds Udøvelse over en eller flere faste Ejendomme, manglede i hvert Fald iøvrigt Betingelserne for at antage, at Alderstidshævd var vundet, i hvilken Henseende det navnlig maatte komme i Betragtning, at den ommelte Benyttelse af Strandlodderne, som tidligere ingen Ulæmper kunde medføre for de paagjældende Ejere og derhos havde været af ganske ubegrændset Omfang, ikke kunde antages at være almindelig betragtet som en Udøvelse af en Beboerne tilkommende Rettighed	18
--	----

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

Dette anvendt paa en Tiltalt, som havde slagtet og afhændet en Hest, hvis Identitet med en bortkommen ansaas godtgjort. Tiltalte dømt som Hæler	281
Endvidere pag. 373, 683, 703, 824.	

Interessentskab.

Nægtet en Bank Adgang til at konkurrere i et Firmas Konkursbo for sin fulde Fordring paa samme uden Fradrag af, hvad der var indkommet ved Realisation af nogle den ene Interessent personlig tilhørende og af ham til Sikkerhed for Bankens Tab i Anledning af en Firmaet ydet Kassekredit haandpantatte Værdipapirer	326
--	-----

Island.

En Tiltalt, som havde gjort sig skyldig i Tyveri af en Hest fra en Græsgang, anseet efter den islandske Straffelovs § 231, Nr. 1 (dansk Straffelovs § 229, Nr. 1), men frifunden, forsaavidt han var sigtet for Tyveri af to andre Heste, i det ene Tilfælde, fordi der ikke antoges at have været Tilnegnelses Hensigt, og den Deposiderede ikke havde begjæret Tiltale	120
Fortolkning af Forbudsbestemmelsen § 3 af Loven om Fredning af Lax af 19 Februar 1886 (se under Fiskeri)	826

Jagt.

En Tiltalt, som under ulovlig Jagt havde fældet en Raabuk, anseet efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste og 4de Stk. Tillige idømt yderligere Bøde efter samme §'s 3die Stk., da den medførte Bøsse ikke havde kunnet skaffes til Veje, og Tiltalte to Gange tidligere, sidste Gang i 1896, havde været mulkeret for ulovlig Jagt, omend første Gang under den tidligere Jagtlovgivnings Herredømme, som ikke kjendte saadan yderligere Straf i Gjentagelses-Tilfælde	284
En Person, som en Dag med Bøsse var passeret over en Andens Jagtterrain og en anden Dag havde skudt en Raabuk paa samme Jagtterrain, anseet efter Lov 8 Maj 1894 §§ 12 og 13 samt dømt til at have det af ham ved Jagten benyttede Gevær forbrudt	406

Klasselotteriet (Overtrædelse af Lov om sammes Ordning).

En Person ved sin Virksomhed som Agent ikke funden at have overtraadt Forbudet i § 3 i Loven af 6 Marts 1869 mod at drive Handelsforretning med Andele i Lodsedler, da han ikkun var optraadt som simpel Fuldmægtig for den her i Landet bosiddende i første Instants medtiltalte Hovedmand	139
En Tiltalt, som for at opnaa større Afsætning havde falbudt Lommeuhre paa Afbetaling i Henhold til Kjøbebeviser, ifølge hvilke der gaves Indehaveren Ret til, naar Afdragene	

	Pag.
prompte erlagdes, at erholde foruden Uhret tillige Andel i de Gevinster, der maatte falde paa nærmere betegnede Lodsedler i et udenlandsk Lotteri, anseet efter Lov 6 Marts 1869 § 3, 3die Stk.	304
En Tiltalt frifunden, idet det ham paasigtede Forhold — Salg af Uhre paa Afbetaling imod Kjøbebeviser, der gav Ret til Andel i mulig Lotterigevinst — var paadømt under en tidligere ved en anden Underret afsagt, af Høiesteret stadfæstet Dom. For- saavidt Tiltalte endvidere var tiltalt for at have af de Per- soner, til hvem han tidligere havde afhændet saadanne Kjøbebeviser, efter denne Doms Afsigelse modtaget de sidste Afdrag, frifunden, idet denne Opfyldelse fra hans Side af tidligere indgaaede Handeler, for hvilke han var anseet med Straf, ikke fandtes at burde paaføre ham yder- ligere Ansvar.	501

Kommissionsforhold.

En Parts Anbringende om kun under visse Betingelser at have tilsagt en Handelsagent Kommissionssalær for Med- virkning ved et Mageskifte forkastet, idet Paalideligheden af Partens Fremstilling i saa Henseende fandtes svækket ved hans Optræden under Sagen, og derhos selve de an- givne Betingelser efter deres eget Indhold vare usandsynlige	302
En Kommissionær nægtet Salær for en Ejendomshandel, al- lerede fordi Ejendommen først var solgt efter den i Salær- beviset satte Tidsfrist, indenfor hvilken Ejendommen var given Kommissionæren paa Haanden.	375
En Kommissionær ikke tilkjendt Ret til Salær ved Salg af en Ejendom, idet han ikke paa anden Maade havde anvist Ejendommen end ved Fremsendelse til Kjøberens af en For- tegnelse over en Del Ejendomme, deriblandt den omhand- lede, senere solgte Ejendom, og det, selv om der heri laa en i og for sig tilstrækkelig Anvisning, ikke kunde antages, at Ejendommen var solgt i Henhold til denne Anvisning, da Kjøberens efter Modtagelsen af Fortegnelsen ikke havde fundet sig foranlediget til at indlade sig paa Forhandlinger med Sælgeren, men først senere paa anden Foranledning og efter at have indhentet Oplysninger hos en Trediemand gjorde dette.	561

Kompetence (Domstolenes).

Bestemmelsen i Statutterne for en privat Pensionsfond om, at Bestyrelsens Beslutninger ere inappellable, ikke antagen at

	Pag.
udelukke en afskediget Funktionær fra at søge Domstolenes Afgjørelse af, om han havde Krav paa Pension som afskediget af ham utilregnelige Aarsager.....	333
En Sag mellem et Aktieselskab, som drev Bagerinæring, og en antagen Bestyrer om Misligholdelse af Kontrakten med Rette antagen anlagt som privat Politisag (Lov af 29 December 1857 § 84, Nr. 3)	567
Spørgsmaalet om, hvorvidt en Mand kunde sættes i Skat til lige efter den Indtægt, som hans Hustru havde af sin Særvirksomhed, eller hun skulde ansættes til selvstændig Skat, anseet at henhøre under Domstolenes Afgjørelse (Overretten havde i Henhold til Lov om Kjøbenhavns kommunale Skatter af 19 Februar 1861 § 20 anseet Spørgsmaalet som vedrørende Mandens Skatteansættelse endelig afgjort ved Overligningskommissionens Kjendelse).....	624
Afgjørelsen af, hvorvidt der paahvilede et i Kjøbenhavn hjemmehørende Skib Konsulatafgift, antaget med Rette at være indbragt for Sø- og Handelsretten	635

Konkurs.

I et Tilfælde, hvor en Grosserer, som var ansvarlig Medindehaver af et Firma, havde givet en Bank Haandpant i nogle ham personlig tilhørende Værdipapirer til Sikkerhed for — som det i Dokumentet hed — skadesløs Betaling af ethvert Tab, som Banken maatte komme til at lide ved den Firmaet indrømmede Kredit, antaget, at Banken ikke var berettiget til i Firmaets Konkursbo at tage Dividende efter hele sin Fordring paa Firmaet uden Fradrag af Værdien af det ovennævnte efter stedfunden Forhandling realiserede Haandpant, men at Banken alene var berettiget til at konkurrere i Boet for sin Fordring med Fradrag af det ved Haandpantets Realisation indkomne Beløb	326
En Tvangsakkords Ophævelse ved Dom for en enkelt Fordringshavers Vedkommende antaget at maatte have til Følge, at Akkorden ikke heller kunde opretholdes overfor andre Fordringshavere, som vilde løssige sig, og som ikke ved Saldokvittering eller paa anden Maade maatte være bundne; som Følge heraf maatte Ophævelsen ogsaa overfor en Kautionist medføre, at han bevarede sin Regresret overfor Fallenten for, hvad han i hin Egenskab havde maattet udrede.....	540
En Paategning, som en Kreditor havde meddelt en Panteobligation om at ville staa tilbage for den Kassekredit, som	

	Pag.
maatte være indrømmet vedkommende Debitor af et Firma indtil et vist Beløb, antaget efter sit Indhold og Hensigten med samme at maatte forstaas saaledes, at Kreditor med sin hele Fordring saavel den Del af samme, der kunde dækkes af Pantet, som den øvrige Del maatte staa tilbage for Kassekrediten, samt at den Kassekrediten givne Fortrinsret omfattede ikke alene de Debitor af Firmaet ydede kontante Forskud, men al i Penge og Varer ydet Kredit. Firmaet, der havde opfyldt, hvad der efter Paategningen havde været Betingelse for den deri tilsagte Fortrinsret, antaget derved at have faaet Krav paa at gjøre denne gjældende som en det tilkommende Ret, uagtet Paategningen ikke var medunderskreven af Firmaet.....	545
En Tvangsakkord, imod hvilken enkelte Kreditorer havde protesteret i Henhold til Konkurslovens § 101 e og f, stadfæstet	605

Kontrakt.

En Person, som ved et med en Kommune indgaaet Lejemaal om et Grundstykke havde forpligtet sig til i Grundstykkets Skjellinie at opføre et Plankeværk, under Tvangsmulkt, der tillagdes Kjøbstadens Kæmnerkasse, tilpligtet at efterkomme denne Forpligtelse, idet forskellige af ham fremsatte Indsigelser mod nævnte Overenskomst fandtes at maatte forkastes. Tillige idømt Mulkt for unødigt Trætte..	129
En i et Certeparti angaaende Befragtning af et i England hjemmehørende Dampskib truffen Bestemmelse om, at Kontrakten var underkastet den Nations Love, hvortil Skibets Flag hørte, antaget at maatte medføre, at Spørgsmaalet, om og hvorvidt Udlosningen af Skibet her i Landet var foregaaet for langsomt, maatte blive at afgjøre efter engelsk Ret. Da der nu efter Proceduren maatte gaas ud fra, at dette Spørgsmaal efter den engelske Rets Regler blev at afgjøre ved Skjøn, men der under Sagen ikke forelaa noget saadant, som kunde have afgjørende Betydning for de danske Domstole, fandtes det at maatte afgives af Retten selv. Herefter statueret, at der maatte antages at være foraarsaget en Forsinkelse med Hensyn til Losningen navnlig derved, at man, uden at saadant nødvendiggjordes af Hensyn til Skibets Indretning, af Ladningen, der bestod af Jernbaneskinner, kun havde taget een Skinne ad Gangen, samt at den nævnte Forsinkelse, med Hensyn til hvis Fastsættelse Sølovens § 119, jfr. § 137, ikke uden videre kunde lægges til Grund, kunde ansættes til et Tidsrum af	

	Pag.
2 Dage, for hvilke der derfor tillagdes Skibet Ret til Overliggedagspenge	193
En Læge, som mod et aarligt Honorar, der udbetaltes ved Nytaarstid, var antagen som Huslæge, anseet berettiget til at forlange, at Forholdet først opsagdes til Ophør ved Udgangen af et Aar.....	397
En af et Firma i et Konkursbo fremsat Paastand om at anerkjendes som Ejer af et Beløb, der udgjorde Kjøbesummen dels for et Fallenten af Firmaet overladt Konsignationslager, der af Fallenten var solgt til en Trediemand, dels for et ligeledes under nævnte Salg indbefattet Firmaet tilhørende Jernvarelager, tagen til Følge, idet det efter Indholdet af tvende i sin Tid mellem Firmaet og Fallenten oprettede Kontrakter ikke fandtes at kunne betvivles, at den ene angik Oprettelsen af det ovennævnte Konsignationsforhold, den anden Overdragelse til Firmaet af det nævnte Jernvarelager, ligesom der ogsaa manglede Føje til at antage, at Parterne ved Oprettelsen af disse Kontrakter havde tilsigtet andet, end hvad de efter deres Indhold gik ud paa.....	440
En i en Kontrakt mellem en Theaterdirektør og en Skuespillerinde truffen Bestemmelse om Gageberegning i Tilfælde af Sygdom antagen i Mangel af anden Bestemmelse ogsaa at maatte komme til Anvendelse paa det for Skuespillerinden ved hendes Svangerskab indtraadte Forfald, idet dette efter Kontraktens Varighed og hendes Stilling ved Kontraktens Indgaaelse som gift Kvinde fandtes at maatte stilles i Klasse med Sygdomsforfald.....	506
Efter Indholdet af de mundtlige Forhandlinger, som vare gaaede forud for Oprettelsen af den skriftlige Kontrakt om Overdragelse af et Kalkværk, antaget, at der under Overdragelsen var indbefattet Retten til at grave Kalk ikke alene paa de to Sælgere i Forening tilhørende Matrikul Numre, men ogsaa paa en den ene Sælger alene tilhørende Lod, skjøndt denne ikke var optagen i Salgsdokumentet..	555
Kjøberen af en fast Ejendom tilpligtet at betale den aftalte Kjøbesum, idet han ikke havde godtgjort sit Anbringende om, at det var en Forudsætning ved Handelen, at de solgte Bygninger vare af en saadan Beskaffenhed, at de kunde underkastes forskjellige Forandringer	574
En Kontrakt, hvorved en Enke antog en Anden til Bestyrer af en Forlagsforretning, efter Forholdets Natur antagen ikke at være indgaaet som uopsigelig fra hendes Side, idet saadant navnlig ikke fandtes at kunne udledes af Kontrak-	

	Pag.
tens Bestemmelse om Bestyrerens Ret til at fordre sig Forretningen overdragen til Ejendom, naar Enken gjennem de aarlige Overskud havde erholdt Forretningens i Kontrakten ansatte Værdi, eller til enhver Tid imod at tilsvare bemeldte Værdi	719
Opgjørelse mellem en Agent og en Grosserer af et Provisionsmellemværende. Bevisreglen i Fdg. 1 Juni 1832 § 8 antaget at kunne komme til Anvendelse, uanseen at det paa-gjældende Beløb i Grossererens Hovedbog ikke fremtraadte selvstændigt, men som inddraget under en anden Post, og uanseen at det hidrørte fra et Agenten ydet Laan	807
Kontrasøgemaal.	
Spørgsmaal om Ydelse af Erstatning for det ved et nedlagt Forbud paaførte Tab antaget ikke at kunne indbringes under Justifikationssagen uden Kontrasøgemaal	771
Kurator.	
I et Tilfælde, hvor ingen Kurator var bleven beskikket for en Mindreaarig, antaget, at Vedkommendes Fader i Henhold til D. L. 3—17—34, jfr. 38, som hans fødte Væрге uden nogen Beskikkelse maatte kunne indtræde i en Kurators Funktion for Sønnen	198
Kvaksalveri.	
En Tiltalt dømt herfor samt tillige for ulovlig Medicinalhandel, forsaavidt han til sine Patienter havde udleveret homøopatiske Lægemidler, som han selv indkjøbte dels i Udlandet, dels fra et homøopatisk Apothek her i Landet....	708
Et Fruentimmer, hvem der under en tidligere Sag var idømt Straf for Kvaksalveri, med Hensyn til hvis Omfang det under en senere Sag konstateredes, at det havde omfattet flere Tilfælde end den Gang antaget, ikke fundet at kunne ansees med yderligere Straf	726
Straf for Kvaksalveri endvidere idømt 292, 520, 726.	
Laan.	
Et af en Mindreaarig paa egen Haand hos en Sparekasse stiftet Laan, hvorfor han havde givet Pant i en ham tilhørende Ejendom med Inventarium, antaget gyldigt stiftet, idet Vedkommendes Fader, da ingen anden var bleven beskikket til Kurator for Sønnen, maatte antages uden Beskikkelse at være indtraadt i en Kurators Funktion for Sønnen, og i denne Egenskab at have meddelt Samtykke	

	Pag.
til Udøvelsen af den Næringsvirksomhed fra Sønnens Side, til hvis Fremme Optagelsen af Laanet var sket.....	198
Afgjørelse af, hvorvidt en Vexellerer havde været berettiget til paa sin Opgjørelse af et mellem ham og et Interessent- skab bestaaende Mellemværende som Laan at debitere dette for nogle Beløb. Antaget, at det maatte paahvile Vexelle- rereren at føre Bevis for, at Beløbene virkelig vare laante Interessentskabet, og at dette Bevis ikke var ført i alt Fald for et Beløbs Vedkommende, der af Vexellereren var udbetalt Selskabets Forretningsfører mod en af Trediemand ud- stedt, af Forretningsføreren endosseret Vexel, ligesom det heller ikke var godtgjort, at dette Laan desuagtet senere var kommet det tilgode.....	222
Antaget, at en Debitor efter en Panteobligation, der lød paa, at Gjælden skulde amortiseres med bestemte Beløb i hver Termin, ikke tillige havde Ret til ved Opsigelse at bringe Gjældsforholdet til Ophør, idet en saadan Ret under Hen- syn til den i Obligationen givne Bestemmelse om Gjælds- forholdets Afvikling ikke kunde støttes paa Betragtninger hentede fra, hvad Forholdets Natur tilsagde, ligesom den heller ikke i det foreliggende Tilfælde kunde udledes af, hvad der var oplyst om Gjældsforholdets Stiftelse.....	228

Legat.

I et Tilfælde, hvor det i Fundatsen for et i 1777 oprettet Legat til Fordel for Fattige, hvortil Testator havde henlagt dels nogle Engpenge, dels en efter de daværende Kornpriser i Penge omsat aarlig Afgift af tvende Testator tilhørende Gaarde, saaledes at Sognepræsten, for at have Tilsyn med Fundatsens Overholdelse skulde nyde det Overskud, der maatte fremkomme, hvis Kornet i Tidens Løb maatte blive dyrere end anslaaet, antaget, at Sognepræsten, efter at Gaardene vare blevne solgte mod en i samme radiceret Kornafgift svarende til den sidstnævnte Afgift, vedblivende maatte være berettiget til det mulige Indtægtsoverskud, men at der ikke ved sammes Beregning kunde tages Hen- syn til Renterne af de for Gaardene indvundne Kjøbe- summer. Udtalt, at Sogneraadet ikke havde nogen Ret til Bestyrelse af Legatet	529
---	-----

Leje.

En Lejer, som havde faaet Meddelelse om, at der af en
Kreditor var gjort Udlæg i Lejeindtægterne af den paa-
gjældende Ejendom, og at Lejen derfor vilde være at er-

	Pag.
lægge til denne, antaget desuagtet at have været berettiget til at betale Lejen til et Firma, der forinden havde erholdt Udlæg i Ejendommen, idet dette Udlæg, da ingen Begrænsning i samme var gjort, maatte antages at omfatte den af Ejendommen gaaende Leje, og den Omstændighed, at Udlægshaveren ikke var skredet til Realisation, saameget mindre kunde faa Indflydelse paa dennes Ret med Hensyn til Lejen, som Ejendommens Administration og dermed Oppebørslen af Lejen ifølge Overenskomst med Debitor var overtagen af Udlægshaveren.....	185
I et Tilfælde, hvor en Lejekontrakt indeholdt Bestemmelse om, at Lejeren var pligtig at renholde Retiraderne efter Omgang med de øvrige Lejere, samt at han var pligtig til strax at fraflytte det Lejede, naar han i noget Punkt misligholdt Kontrakten, antaget, at selv om Lejeren maatte have undladt at efterkomme en til ham en Dag rettet Opfordring fra Ejeren om inden den paafølgende Lørdag at rengjøre Retiraden, kunde dette ikke betragtes som en saadan Misligholdelse af Kontrakten, at det kunde berettige Ejeren til at lade ham udsætte ved Fogden. Tillagt Lejeren 400 Kr. i Erstatning for det ham ved Udsættelsen paaførte Tab, Tort og Kreditspilde	408
En Ejer, som af en Lejer af en Lejlighed paa Amager var bleven sagsøgt til Erstatning, fordi Lejligheden ikke i rette Tid var bleven stillet til Lejerens Disposition i kontraktsmæssig Stand, frifunden, da det maatte tilregnes Lejeren selv, at Lejligheden ikke var bleven taget i Brug	564
Livegave.	
Afgjørelse af, hvorvidt en med Hensyn til en Sparekassebog truffen Disposition kunde betragtes som en Livsgave eller dog som et uigjenkaldeligt Testamente. Ingen af Delene antaget at kunne statuere, hvorimod Dispositionen maatte ansees for en almindelig dispositio mortis causa	698
Lodsvæsenet.	
Bestemmelsen i Lov om Lodsvæsenet af 13 Juni 1879 § 17, at en Lods fra et andet Lodseri ikke maa paatage sig Lodsning ind i nogen Havn, hvor Lodser ere ansatte, medmindre saadant er udtrykkelig hjemlet ved det for hans Lodseri gjældende Reglement, ikke antagen at være til Hinder for, at Helsingørs Lodser lodsede Skibe ind i Frilhavnen.....	628

Lønningsforhold.

En Overlæge, som ved Emanationen af Lov Nr. 63 af 13 April 1894, stod som Nr. 1 i næstældste Lønningsklasse, antaget ved Bestemmelsen i denne Lovs § 12 om, at Overlægernes ældste Klasse udsondres som en selvstændig Klasse, der benævnes Stabslæger, til hvilken Forfremmelse sker ved Valg, at have mistet den ham efter den tidligere Lovgivning tilkommende Ret til efter Anciennitet at rykke op i ældste Lønningsklasse og hans Paastand om, efter at en foran ham staaende Overlæge var afskediget, at betragtes som hørende til den ældste Lønningsklasse for Overlæger, derfor ikke tagen til Følge	276
Antaget, at et et Skolelærerembede tillagt Lønningstillæg vedblivende maatte tilkomme Embedet, uanseet om Embedets Reguleringssum senere maatte blive forhøjet	516

Løsgænger.

Straf herfor ikjendt	388
--------------------------------	-----

Meddelagtighed.

En Gjæstgiver anseet efter Strfl.s § 145, jfr. § 52, 3die Punktum for i Anledning af en mod ham rejst Sag for begaaet Nattesæde at have forsøgt at forlede en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten og eventuelt aflægge Ed paa samme	71
En Søn, der havde forledt sin Fader til under en mod Sønnen anlagt offentlig Jagtsag at afgive falsk Vidneforklaring, anseet efter Strfl.s § 146, jfr. § 52, tildels smh. med § 37, idet Sønnen, som to Gange var fremkommet med Opfordringer til Faderen i nævnte Retning, i Tidsrummet mellem den 1ste og 2den Gang var fyldt 18 Aar	95
En Person, der som simpel Fuldmægtig for den her i Landet bosiddende Hovedmand havde forhandlet Andele i Retten efter udenlandske Lodsedler, frifunden	139
En Person, der som simpel Fuldmægtig havde solgt Andelsbeviser i fremmede Præmieobligationer — hvilket Forhold for Hovedmanden henførtes under Lov 10 April 1895 § 1, 2det Stk. — frifunden (se under Præmieobligationer)	157
En Skærsliber, der væsentligst havde levet af Fødevarer, som et sammen med ham omvandrende, ikke til hans Husstand hørende Fruentimmer med hans Vidende tilbetlede sig, dømt for Betleri	163
En 10 ¹ / ₂ aarig Dreng, som havde ydet en anden Dreng en mindre væsentlig Bistand til Iværksættelsen af nogle Tyve-	

	Pag.
rier, frifunden, idet det under Hensyn til, at Drengen i Forstandsudvikling stod tilbage for Børn af samme Alder, fandtes betænkeligt at antage, at han havde indset Strafbarheden af sit Forhold.....	663
En Tiltalt, som for en Anden havde modtaget en Del Gjenstande til Opbevaring, anseet efter Strfl.s § 260, jfr. § 47, idet det stod ham klart, at Hensigten fra den Andens Side hermed var at unddrage disse Gjenstande fra hans Fallitbo	710

Medikamenthandel.

En Materialist, fra hvis Butik der var bleven solgt en Blanding af Hoffmanns- og Rhabarberdraaber, dømt for ulovlig Medikamenthandel, idet Blandingens enkelte Dele maatte antages at henhøre til de fra den almindelige Detailhandel undtagne præparerede Medicinalvarer, og den Omstændighed, at Tiltalte vilde have tilsat Blandingen et ringe Kvantum af et fremmed Stof — der iøvrigt ikke ved den stedfundne Analyse havde kunnet paavises — ikke kunde være af nogen Betydning. Heller ikke antaget, at det efter det Foreliggende kunde diskulpere Tiltalte, at Salget havde fundet Sted imod et hans Personale af ham givet Forbud om ikke at sælge af bemeldte Blanding.....	12
En Kvaksalver anseet tillige efter Fdg. 4 Decbr. 1672 § 30 for til sine Patienter at have distribueret homøopathiske Lægemedler, som han dels indforskrev fra et udenlandsk Apothek, dels indkjøbte paa et homøopathisk Apothek her i Landet.....	708

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Gjæstgiver, som i Anledning af begaaet Nattesæde havde forsøgt at forlede en Anden til at afgive falsk Forklaring i Retten og eventuelt beedige Forklaringen, anseet efter Strfl.s § 145, jfr. § 52, 3die Punktum.....	71
En Fader, der i en mod hans Søn anlagt offentlig Jagtsag havde paa Anstiftelse fra Sidstnævntes Side afgivet falsk Vidneforklaring, anseet efter Strfl.s § 146; Sønnen anseet efter denne §, jfr. § 52, begge tildels sammenholdte med § 37, i det Sønnen, som to Gange i Anledning af Sagen havde rettet Opfordring til Faderen om at afgive falsk Forklaring, i Tidsrummet mellem den første og anden Gang var fyldt 18 Aar.....	95

Myndighed og Orden (Forbrydelser imod den offentlige).

En Tiltalt, som havde gjort sig skyldig i Vold mod en Politi-	
---	--

	Pag.
betjent under dennes Forsøg paa at fjerne nogle Tumultuanter fra en Markedsplads, anseet efter Strfl.s § 100.	21
En Anholdt, som mod sin Benægtelse ved tvende Politibetjentes beedigede Forklaringer ansaas overbevist om under sin Transport til Politistationen ikke alene at have gjort passiv Modstand, men ogsaa at have øvet Vold mod Betjentene, anseet efter Strfl.s § 100	231
En Betler for Fornærmelse og Trudsel om Vold mod en Sognefoged anseet efter Strfl.s § 100, jfr. § 98 og § 101	669
Straf efter Strfl.s §§ 100 og 101 endvidere ikjendt.	354
 Næringsbrug (ulovligt).	
Gjæstgivere, der paa Gjæstgiverborgerskab udelukkende havde drevet Værtshushold, dømte for uberettiget Næringsbrug, 3, 126,	589
En for alene at have drevet Værtshushold paa et Gjæstgiverborgerskab tiltalt Gjæstgiver frifundet, idet det ved en tidligere Høiesteretsdom var statueret, at Tiltalte maatte antages at drive et egentlig Gjæstgiveri, som gav ham Ret til som et Accessorium at drive Værtshushold, og Tiltalte i det Tidsrum, som det drejede sig om i den nu foreliggende Sag, der var paadømt ved Kriminal- og Politiretten inden Afsigelsen af ovennævnte Høiesteretsdom, havde drevet sit Gjæstgiveri paa samme Maade	86
En Gjæstgiver, som havde drevet Beværtning i en Stueetage og i en anden Etage havt to Værelser staaende med opredte Senge, hvor han havde haft Personer indlogerede maanedsviis eller kortere Tid, navnlig ugevis, anseet efter Næringslovens § 75, idet han havde erkjendt, at hans Hovedvirksomhed og det, hvorved han væsentligst ernærede sig, var Virksomheden som Værtshusholder.	106
Antaget, at en et Aktieselskab i sin Tid meddelt Næringsadkomst til Værtshushold maatte være bortfalden som Følge af, at samtlige Aktier senere vare blevne erhvervede af en og samme Person, paa hvis Haand de vare forblevne i flere Aar, indtil de af hans Dødsbo bleve solgte til tvende Personer. En af disse, der derefter som Bestyrer af Aktieselskabet havde drevet Værtshushold i Henhold til nævnte Næringsadkomst, derfor under Henvisning til Næringslov § 4 dømt for ulovligt Næringsbrug.	141
Statueret, at en Gjæstgiver i en Kjøbstad, der i en Kjølder havde 3 Værelser indrettede til Beværtning og, foruden 1 Værelse paa Loftet med 2 opredte Senge til Brug for liggende Gjæster, havde havt i Bagbygningen 2 Værelser	

	Pag.
med en opredt Seng i hvert, ikke kunde ansees at have drevet Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde give ham Ret til som et Akcessorium at drive Beværtning	399
En Restauratør, som i sine Beværtningslokaler afholdt saakaldte Dansekursus, til hvilke enhver mod at betale 2 Kr. og opgive Navn og Adresse kunde erholde Adgang, anseet som Vært paa et offentligt Beværtningssted, og et ham i Henhold til § 67 i Politivedtægten for Kjøbenhavn meddelt Tilhold om ikke at foranstalte eller taale nogen Afbenyttelse af Lokalet, der medførte forstyrrende Støj for andre Beboere eller Omboende, derfor antaget lovmedholdelig givet samt Tiltalte straffet for Overtrædelse af dette Tilhold efter Politivedtægtens § 92. Han, der havde frafaldet sin Ret til Brændevinsudskjænkning, tillige straffet efter Næringslovens § 78 for Beværtning med Spiritus dels af Deltagerne i de nævnte Kursus dels af Medlemmer af Foreninger, der for enkelte Aftener ad Gangen havde lejet hans Lokaler til Afholdelse af Baller, idet Næringslovens § 61, selv om sidstnævnte Foreninger maatte betragtes som sluttede, ikke hjemler Ret til uden Adkomst at udskænke Brændevin til Medlemmer snart af den ene snart af den anden Forening.....	633
En Tiltalt, som uden Adkomst havde drevet Værtshushold, anseet efter Lov 29 Decbr. 1857 §§ 75 og 78.....	706
En Vært for en Forening dømt efter Næringslovens §§ 75 og 78, idet der ikke kunde antages at have bestaaet nogen virkelig Forening, hvis Medlemmer han i Medfør af Næringslovens § 61 kunde beværte.....	755
En Tiltalt dømt for ulovlig Omløben med Varer.....	59, 571
En i Lysgaard Herred født Mandsperson, som ved Omløb havde forhandlet forskellige efter hans Anbringende i dette og omliggende Herreder forarbejdede Varer, anseet efter Fdg. 13 Febr. 1775 og Pl. 27 Novbr. 1839, idet han, som tidligere var dømt for ulovlig Omløben, i Henhold til Fdg. 23 April 1845 § 2 havde fortabt Retten til i Medfør af Næringslovens § 37 at forhandle de paagjældende Varer ved Omløb, og Reskripterne af 14 Febr. 1741, selv om disse maatte kunne ansees at hjemle Indvaanere i de deri nævnte Herreder nogen videregaaende Ret end til at afhænde de af dem selv forarbejdede Varer, ikke kunde komme Tiltalte til Gode allerede af den Grund, at han ikke var Indvaaner i noget af de paagjældende Herreder, dengang han omførte de ommeldte Varer.....	93
En Tiltalt, som tidligere ved Forlig havde vedtaget en Bøde	

	Pag.
for ulovlig Omløben med Billeder, ikke antaget derved at have forbrudt den ham ifølge Næringslovens § 37 tilkommende Handelsret, idet der ikke ved det tidligere Tilfælde saaes at foreligge noget Misbrug af den ved Fdg. 23 April 1845 § 1 hjemlede Handelsret	420
En Tiltalt, som i Medfør af Frd. 23 April 1845 § 2 havde forbrudt sin Ret til at omføre Landmandens Husflidsprodukter, anset efter Pl. 27 November 1839 § 1 for at have omført og falbudt uldne og linnede Varer	754
En Handelsrejsende anset efter Fdg. 8 Juni 1839 for at have undladt at løse det sammesteds foreskrevne Adgangsbevis, idet hans Forklaring om ved Optagelse af Bestilliger her i Landet alene at være optraadt som Rejsende for Indehaveren af en her etableret Filial af et udenlandsk Firma ikke fandtes stemmende med de virkelige Forhold, hvor- efter Tiltalte maatte antages at være optraadt som Rejsende for selve det udenlandske Firma	89

Nødværge.

En Vært i et Gjæstehjem, som, da en Person med Magt søgte at trænge ind i Huset, og da Værten aabnede Døren, der var lukket med en Jernstang, trængte ind paa ham og bibragte ham med knyttet Haand et Slag, havde slaaet ud efter Personen med Jernstangen, hvorved der tilføjedes ham nogle Læsioner i Hovedet og derefter havde forfulgt Vedkommende nogle Skridt og paany tilføjet ham et Slag, frifunden under den mod ham for Vold anlagte Sag, idet det fandtes betænkeligt at statuere, at Værten under de givne Omstændigheder havde overskredet Grænserne for lovligt Nødværge	471
En Tiltalt, som havde tilføjet en Anden nogle Slag med en Granstav, som havde foranlediget dennes Død, frifunden i Henhold til Strfl.s § 40, idet han, der ved Flugt søgte at unddrage sig et befrygtet Angreb fra den Andens Side, men blev indhentet af denne og slaaet med en Sten i Nakken, havde været berettiget til at værge sig med Granstaven, og det under disse Omstændigheder ikke fandtes at burde tilregnes ham til Straf, om han, ved den Maade hvorpaa han havde benyttet Granstaven, havde overskredet Grænserne for det tilladte Nødværge	651
Et Fattiglem, som, medens han var beskæftiget med at save noget Brænde, uden nogen Anledning blev overfaldet af en Anden og derpaa af Frygt for yderligere Overlast slog ud efter denne med Saven og ramte ham i den ene Tinding,	

	Pag.
saaledes at en Aare blev overskaaren, hvorved der indtraadte en Forblødning, som, da Vedkommende intet foretog for at standse den, medførte hans Død — frifunden i Henhold til Straffelovens § 40	794
Opsigelse.	
Bestyreren af en Forlagsforretning antagen efter Forholdets Natur at kunne opsiges uanseet en ham ved Kontrakten tilsagt betinget Ret til at blive Ejer af samme	719
Paasejling.	
Se under »Søretsforhold«	40
Pension.	
En af et Firma afskediget Funktionær anseet beføjet til overfor sammes Pensionsfond at søge Spørgsmaalet, om han var berettiget til Pension i Overensstemmelse med Fondens Statuter som afskediget af ham utilregnelige Aarsager, afgjort ved Domstolene, uanseet at det i Statutterne hed, at Bestyrelsens Beslutninger ere inappellable, idet den Adgang, som ved Statutterne var aabnet Funktionærerne til at erholde Pension af den paagjældende, for en væsentlig Del ved deres egne Indskud dannede Fond, maatte ansees tillagt dem som en Ret, for hvis Erhvervelse, Omfang og Fortabelse der var givet bestemte ufravigelige Regler, og der under disse Omstændigheder maatte udkræves en utvetydig Udtalelse i Statutterne for at udelukke en Funktionær fra at søge Domstolenes Afgjørelse. En saadan Udelukkelse kunde saameget mindre støttes paa den ovennævnte Udtalelse i Statutterne, som det af andre Bestemmelser i Statutterne fremgik, at det ikke havde været Meningen at give Bestyrelsen Kompetence til at træffe endelig Afgjørelse i alle Anliggender. Da Bestyrelsen ikke havde oplyst, at Funktionæren havde gjort sig skyldig i noget Forhold, som med Føje kunde komme i Betragtning som en ham tilregnelig Aarsag, og det i saa Henseende ikke kunde være tilstrækkeligt, at Bestyrelsen havde skjønnet saadant, blev Funktionæren kjendt berettiget til den paastaaede Pension.	333
Polititilhold.	
En dansk Haandværkssvend anseet efter Frd. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, for Unladelse af at lade sin Vandrevisere i Kjøbstæder	371
En Tiltalt straffet for Overtrædelse af et ham ved Aflevering	

	Pag.
til en Arbejdsanstalt givet Tilhold om ved Bortgang eller Udeblivelse fra Anstalten at melde sig til Protokollen over mistænkelige Personer	383
En Tiltalt straffet for Overtrædelse af et ham ved hans Aflevering til Straffeanstalten givet Tilhold om efter udstaaet Straf at melde sig til Protokollen over mistænkelige Personer.....	746
Straf endvidere idømt herfor.....	392, 584
 Politivedtægt.	
En københavnsk Bagermester, som havde udskjænket Mælk i sin Bagerbutik om Natten, anseet efter Politivedtægten af 9 Maj 1895 § 92, 2det Stk., hvorefter Butiker og Forretningslokaler, i hvilke der forhandles Spirituosa, Øl eller andre Drikkevarer, skulle holdes lukkede i visse Natte-timer.....	793
 Presseforseelser.	
En Redaktør gjort ansvarlig for Indholdet af en i et Dagblad indeholdt anonym Artikel, idet det maatte blive uden Betydning, om det end maatte antages, at Tiltalte ikke havde været nærmere bekendt med Enkelthederne i Artiklen ...	572
 Procesomkostninger.	
Antaget, at Procesomkostninger med Rette var tillagt en Part skadesløst for Gjældskommissionen i Henhold til Vedtagelse i vedkommende Skylddokument	356
 Processuelle Forhold i Almindelighed.	
Rektoren for Sorø Akademi anseet kompetent til at paatale Ærefornærmelser fremsatte mod Akademiets Elever i Almindelighed	268
Se endvidere under »Afkraftelse«	143
En mellem et Sogneraad og en tidligere Ejer af en Gaard afsagt Dom antaget med bindende Virkning ogsaa overfor senere Ejere at have fastsat Størrelsen af et Gaarden paa-hvilende Bidrag.....	735
 Premillegebyr.	
Se under »Skatter og Afgifter«	228
 Præmieobligationer.	
I et Tilfælde, hvor en Vexellerer som Indehaver af en Obligationsbank havde ved en Agent afhændet saakaldte Medlems-	

Pag.

dokumenter, ved hvilke Banken forpligtede sig til, naar Kjøberen havde erlagt det andet af de ham som Medlem af Selskabet paahvilende 25 Bidrag, at indkjøbe for egen Regning 9 fremmede Præmieobligationer, der vare inddelte i Serier og vare Gjenstand for Udtrækning, saaledes at først Serierne blev udtrukne, og at der nogen Tid efter ved ny Trækning tildeltes enkelte af disse Seriers Numre Gevinster, blev Vexellereren, efter hvis Forklaring det Udbytte, som stilledes Kjøberne i Udsigt, fornemlig tænktes at fremkomme ved Realisation inden Gevinstfordelingen af de Obligationer, hvis Serier vare udtrukne, og som med Udsigten til den forestaaende Gevinstfordeling havde opnaaet højere Kurs, anset efter Lov 10 April 1895 § 1, 2det Stk., hvorimod Agenten, der havde handlet som simpel Fuldmægtig frifandtes. (Overretten havde straffet begge efter Lov 6 Marts 1869 § 4)..... 157

Præskription.

Statueret, at de af den vest- og sønderjydske Kreditforening udstedte Beviser for gjorte Indskud af Laantagerne i Forningens Reservefond ikke ere Gjenstand for Præskription efter D. L. 5—14—4..... 804

Renter.

Renter af et udlagt Pengebeløb, som uberettiget var tilbageholdt, efter at den Arrestforretning og Dom, paa Grundlag af hvilket Udlæget var foretaget, var bleven underkendt ved Høiesterets Dom, kun tilkjendt fra den til Udlæggets Ophævelse udtagne Stævnings Dato og ikke fra den Dag, Arresten ophævedes 812

Rettens Pleje.

En Politiretsdommer, der havde haft en Sag optagen til Dom i længere Tid end 6 Uger, ikke herfor paalagt Ansvar, idet dette Ophold efter hans Erklæring skyldtes den Omstændighed, at han, som lige efter Sagens Optagelse var bleven konstitueret i vedkommende Herredsfogedembede, paa Grund heraf havde været stærkt optagen af andre Embedsforretninger..... 14

En Tiltalt for forskjellige af ham under sit Møde for Høiesteret fremsatte Beskyldninger mod vedkommende Undersegelsesdommer m. Fl. i Henhold til Instrux 7 Decbr. 1771 § 29 og Fdg. om temere litigantes af 28 Decbr. 1735 § 2,

	Pag.
ikjendt en Mulkt af 200 Kr. til Vor Frelsers Kirke og lige- saa meget til Justitskassen	27
Mulkt for unødigt Trætte idømt	129
En Forenings Formand idømt Mulkt efter Frd. 11 August 1819 for under en imod Foreningen anlagt Retssag at have brugt kjendelige Udflugter sigtende til at skille Modparten ved sin Ret	314
Under en Justitssag misbilliget, at de for Extraretten frem- lagte Dokumenter ikke vare forsynede med Produkt, og at Aktor for Overretten havde forelagt Sagens Dokumenter saaledes sammenblandede, at Læsningen deraf i høj Grad besværliggjordes	768
Misbilliget Opretholdelsen af en Arrest efter et Reassumptions- forhørs Slutning	798
En Overretssagfører for Forhaling af en Salg mulkteret i Medfør af Fdg. i 6 Januar 1828 § 14.	807

Røveri og Trusler.

En Tiltalt, som havde henvendt sig til en Søofficers Forældre og i den Hensigt derved at skræmme disse til at tilstaa ham en Pengehjælp havde truet med at ville anmelde et af deres Søn begaaet uterligt Forhold, der kunde bringe ham i Forbedringshuset — hvilken Sigtelse savnede enhver Grund — anseet efter Strfl.s § 245	27
En for Røveri tiltalt Person frifunden af Mangel paa Bevis .	208
En for Overtrædelse af Strfl.s § 245 tiltalt Husmand, som i et Brev havde truet en Pige med at melde hende »til Øvrig- heds Redttegang«, hvis hun ikke betalte ham hans for- mentlige Tilgodehavende hidrørende fra, at hun skulde have taget ham tilhørende Ting, frifunden, idet hans For- klaring om alene at ville have tilkjendegivet, at han vilde sagsøge hende, ikke fandtes at kunne forkastes	768

Selvtægt.

En Bruger af en Vej, som, da Vejens Ejer for at forhindre Brugeren i at benytte Vejen som Kjørevej havde anbragt en Laage for Vejens Udmunding, havde aabnet denne ved at borttage den for samme anbragte Hængelaas, ikke her- ved funden at have paadraget sig Straf for ulovlig Selvtægt	491
--	-----

Servituter.

Den Ejeren af en Ejendom ved Kjøbet af en Ejendom hjem-
lede Ret til for sig og tilkommende Ejere at benytte en
Vej antaget at maatte omfatte enhver sædvanlig Benyttelse

	Pag.
af en Vej, saalænge denne ikke af vedkommende Ejer blev nedlagt, samt at nogle af Ejeren trufne Foranstaltninger, sigtende til at indskrænke Vejen til kun at være en Gangsti, ikke kunde medføre, at Vejen maatte betragtes som nedlagt, ligesom de heller ikke kunde bevirke nogen indskrænkning i den paagældende Benyttelsesret	491
Skatter og Afgifter.	
En ugift Skibsfører, der havde et Hus i Livsfæste i Troense, hvor han havde ladet en væsentlig ved hans Midler underholdt Søster bo, ikke antaget i Medfør af Lov 6 Juli 1867 § 21 at kunne inddrages under Kommunens Ligning, da det ikke var godtgjort, at Søsteren førte Hus for hans Regning, og han, som sejlede med et i Kjøbenhavn hjemmehørende Dampskib, kun et Par Gange i kortere Tid havde opholdt sig i bemeldte Hus i vedkommende Skatteaar....	182
Promillegebyret i en Sag, som angik Spørgsmaalet om Gyldigheden af en af en Debitor foretaget Opsigelse af en Panteobligation, stor til Rest 105,000 Kr., antaget at burde beregnes, ikke som af Overretten forment efter dette Beløb, men efter det Beløb, som Kreditor havde forlangt som Godtgjørelse for at modtage den skete Opsigelse	228
Antaget, at en Mand, som ikke levede i Formuefællesskab med sin Hustru, der derhos ifølge den mellem dem oprettede Ægtepagt var fuldt raadig over sit Særeje, ikke kunde ansættes til Skat af dennes Indtægt, da han ikke kunde siges at have nogen Indtægt af Hustruens Særvirksomhed	624
Konsulatafgift for Halvaaret 1 Juli til 31 December 1896 antaget ikke med Rette at være afkrævet Ejerne af et i November Maaned 1896 indkjøbt, til udenrigsk Fart bestemt Dampskib, der efter i Mellemtiden at have faret mellem forskellige udenlandske Havne i Begyndelsen af Januar Maaned 1897 udklareredes fra dansk Havn til udenrigsk Havn, idet Skibet saaledes hverken — som foreskrevet i § 2 i Loven af 14 April 1893 — ved nævnte Halvaars Begyndelse befandt sig i udenrigsk Fart eller i Løbet af nævnte Tidsrum udklareredes til udenrigsk Havn	635
I et Tilfælde, hvor Fæsteren af et Hus ifølge behørig stemplet Kjøbekontrakt havde købt Huset og derefter i Henhold til en ligeledes behørig stemplet Transport havde overdraget sin Ret til en Trediemand, antaget, at der ikke skulde lægges Stempelafgift af det til Fuldbyrkelse af disse Handler udfærdigede Skjøde.....	678

	Pag.
En i 1844 afsagt Dom mellem et Sogneraad og den daværende Ejer af en Gaard antaget endelig at have afgjort Størrelsen af det Gaarden i Henhold til en Fundats paahvilende aarlige Bidrag til Skolelærernes Lønning. Tilbage-søgningsret af det, som for Aarene 1885—90 var blevet erlagt udover dette Beløb, antaget at tilkomme de i førstnævnte Aar tiltraadte nye Ejere, da Sogneraadet ikke havde havt tilstrækkelig Føje til ved de nye Ejeres Tiltrædelse uden nærmere Undersøgelse at afkræve dem et større Bidrag, end der hidindtil var svaret af Gaarden . .	735
Skolevæsen.	
Se under »Lønningsforhold«	516
Stadfæstelsesdom	632
Status (Unkladelse af at opgjøre samme).	
Se under »Bedrageri« 311, 671,	695
Straf.	
Den af en Tiltalt efter Strfls. § 257 forskyldte Straf af kortere Tids simpelt Fængsel antagen at kunne bortfalde i Medfør af Strfls § 58 paa Grund af den af Tiltalte i et Tidsrum af 4 Maaneder udstaaede Varetægtsarrest	25
I et Tilfælde, hvor en Gjæstgiver i en Kjøbstad havde gjort sig skyldig dels i Overtrædelse af Strfls. § 182, 2det Stk., dels i Overtrædelse af et ham af Politiet i Henhold til vedkommende Politivedtægt meddelt Forbud mod at have fremmed kvindelig Opvartningshjælp, Straffen fastsat under Et til Fængsel paa Vand og Brød	82
Ved Fastsættelsen af den af en Tiltalt forskyldte Straf taget Hensyn til den lange Varetægtsarrest, han havde været underkastet tildels uden egen Skyld	257
En Tiltalt, som dels havde gjort sig skyldig i Tyveri, dels i Overtrædelse af Værnepligtsloven af 6 Marts 1869 § 13, 1ste Stk., anset for sidstnævnte Forhold med en Bøde, medens Kriminal- og Politiretten havde antaget, at Straffen herfor kunde betragtes som absorberet ved Straffen for Tyveriet	378
En Tiltalt, som blev anset dels efter Strfls. § 203, dels for Overtrædelse af en Politivedtægt, straffet under Eet for begge Forhold med Fængsel paa Vand og Brød	393

	Pag.
En en Tiltalt overgaaet Arrest traadt i Stedet for Straf	695
Et Fruentimmer, hvem der under en tidligere Sag var idømt Straf for Kvaksalveri, med Hensyn til hvilket det under en ny Sag oplystes, at det havde omfattet flere Tilfælde end den Gang oplyst, ikke fundet at kunne ansees med yderli- gere Straf	726

Sædeligheden (Forbrydelser imod).

En Tiltalt for Blodskam og Forsøg derpaa samt for uterligt Forhold overfor sine to 6 og 15-aarige Døtre anseet efter Strfl.s § 161, jfr. tildels § 46, § 173, § 174, jfr. § 46, samt § 176, jfr. §§ 161 og 173	390
En Mandsperson anseet efter Strfl.s § 168, jfr. §§ 46 og 173, for med Magt at have forsøgt at forskaffe sig Samleje med en 10 ¹ / ₂ Aar gl. Pige	1
En vestindisk Tiltalt, som havde voldtaget en 10 Aar gammel Pige, straffet efter D. L. 6—13—16	155
En Tiltalt for Voldtægt dømt efter Strfl.s § 168, 1ste Stk. . .	251
En Mandsperson, som havde forskaffet sig Samleje med en Pige under Omstændigheder, under hvilke han, uagtet Pigen ikke under selve Samlejet gjorde fysisk Modstand, dog fik Indtrykket af, at han forskaffede sig Samlejet mod hendes Villie, anseet efter Strfl.s § 210, idet den af Tiltalte ud- øvede Vold ikke havde været af den Beskaffenhed, at Strfl.s § 168 fandtes anvendelig	476
En Tiltalt, der havde tiltvunget sig Samleje med en Pige ved at behandle hende paa en saadan Maade, at hun havde Føje til at forudsætte, at hun udsatte sig for Mishandling fra hans Side, hvis hun ikke føjede ham, anseet efter Strfl.s § 169	411
En Tjenestekarl anseet efter Strfl.s § 174, jfr. § 37, for at have havt Samleje med en 14-aarig Pige og idømt en Er- statning af 1000 Kr.	724
En 82-aarig Bedstefader, der i den Hensigt at have legemlig Omgang med sin 18-aarige Sønnedatter havde lagt sig oven- paa hende og ført sit Lem noget ind i Pigens Kjønsele, men derefter, da han kom i Tanker om det Urigtige i sin Handling, opgav sit Forsæt og trak sit Lem ud, inden Sæd- afgang havde fundet Sted, alene funden skyldig i Forsøg, og da dette maatte ansees at være frivillig opgiven, kun dømt efter Strfl.s § 176, jfr. § 161. Pigen frifunden, da Bedstefaderens Forhold maatte antages udøvet mod hendes Villie	214

Straf efter Strfl.s § 178 ikjendt . . . . .

En Gjæstgiver i Odense, om hvem det mod hans Benægtelse statureredes, at han havde været vidende eller dog havt bestemt Formodning om, at de af ham i Hotellet antagne Opvartningspiger i stort Omfang bedrev Utugt med Gæster, som i den Anledning indfandt sig i Hotellet, anseet efter Analogien af Strfl.s § 182, 2det Stk. Nævnte Straffebestemmelse endvidere anseet overtraadt ved det Forhold, at Værelser paa Hotellet, som det maatte antages med Tiltaltes Vidende, i mange Tilfælde vare blevne udlejede til Personer af forskjelligt Kjøn i usædeligt Øjemed, uden at det fandtes at kunne komme i Betragtning, at Tiltalte ikke i saadanne Tilfælde havde beregnet sig højere Betaling end ellers for Værelserne eller den sammesteds stedfundne Serivering. Tiltalte endvidere anseet skyldig i Overtrædelse af vedkommende Politivedtægt ved i Strid med et ham meddelt Forbud i Gjæstelokalene at have benyttet fremmed kvindelig Medhjælp. Straffen for denne Forseelse fastsat under Eet med Straffen for det af Tiltalte i førstnævnte Henseender udviste Forhold til Fængsel paa Vand og Brød

Den ansvarhavende Redaktør af Bladet »Asfalten« dømt i Medfør af Lov 3 Januar 1851, § 3, jfr. § 16, efter Strfl.s § 184 for Offentliggjørelsen af et Nr. af nævnte Blad, i hvilket fandtes optaget Billedet af en nøgen Kvinde, hvilket Billede fandtes at maatte ansees for utugtigt. Ansvar for Offentliggjørelse af samme Billede i en Reklameplakat paalagt Bogurykkeren, hvis Navn var angivet paa Plakaten, medens derimod hverken Forfatterens, Redaktørens eller Udgiverens Navn fandtes angivet paa samme. Den af dem forskyldte Straf bortfalden i Henhold til Strfl.s § 64, idet den af dem begaaede Overtrædelse ikke skjønnes at ville have medført nogen Forhøjelse af en dem under en tidligere Sag, under hvilken nærværende Sag kunde have været inddragen, ikjendt Straf. 27 Forhandlere af Bladet »Asfalten«, som alle i deres Forretninger havde forhandlet det ovennævnte Nr. af Bladet, herfor ansete efter Strfl.s § 184, idet Billedet ikke fandtes at kunne betragtes som en mindre væsentlig Bestanddel af Bladet. Kriminalretten havde af disse 27 kun dømt dels dem, der havde havt Bladet saaledes anbragt i deres Forretninger, at Billedet var synligt for Forbipasserende, dels dem, der havde haft den ovennævnte Reklameplakat hængende saaledes, at Billedet kunde falde Folk i Øjnene. . . . .

Søretsforhold.

I et Tilfælde, hvor der mellem to Dampskibe, af hvilke det ene var for Udgaende, det andet for Indgaende i Københavns Havn, havde udfor Trekroner fundet et Sammenstød Sted, statueret, at begge Skibe havde haft mere eller mindre Skyld i Sammenstødet, uden at der dog forelaa aldeles fyldestgjørende Oplysninger til at slaa fast, hos hvilket den største Skyld laa. Under Hensyn hertil samt til den væsentlige Forskjel, der var mellem den Skibene ved Sammenstødet tilføjede Skade, hvorefter der ikke fandtes Føje til at bestemme, at hvert Skib skulde bære sin egen Skade, statueret, at hvert Skib burde bære Halvdelen af det samlede Tab.....	40
En Skibsfører og en Styrmand, som ved mangelfuld Navigation havde forarsaget, at et Dampskib grundstødte paa Sprogø, straffede efter Sølovens henholdsvis § 293 og § 306	347
Se endvidere under »Lodsvæsenet«	628
Den Omstændighed, at en mindre Del af en Ladning Klid var bleven indladet i varm Tilstand, ikke antaget at have gjort det til Pligt for Skipperen at gjøre Bemærkning herom paa det af ham udfærdigede Konnossement, idet det efter Sølovens § 147 kun er, naar det tydelig kan sees, at det Gods, som indlades, er beskadiget eller uforsvarlig indpakket, at den nævnte Forpligtelse paahviler Skipperen...	786

Testament.

En med Hensyn til en Sparekassebog truffen testamentarisk Disposition opretholdt uanseet en tidligere af Testator til Fordel for en Anden truffen Disposition over Bogen, idet denne hverken fandtes at kunne betragtes som en Livsgave eller som et uigjenkaldeligt Testament.....	698
---	-----

Tilbageholdelsesret.

Tilbagebetaling af et Pengebeløb, i hvilket der efter forudgaaet Arrest var gjort Udlæg, antaget, efter at Arrestforretningen var bleven ophævet, fordi den Fordring, paa Grundlag af hvilken den var foretaget, ikke tilkom Vedkommende, med Urette at være gjort afhængig af Ordningen af et andet ikke hermed i Forbindelse staaende Mellemværende mellem Parterne	812
---	-----

Tilbagesøgning.

I et Tilfælde, hvor en Detaillist paa Frederiksberg, som øn-	
--	--

	Pag.
skede at forhandle Brændevin en detail, havde løst Næringsbevis som Brændevinshandler i Henhold til en Erklæring fra Birkekontoret om, at dette udkrævedes til saadan Forhandling, og hvor det efter Proceduren maatte forudsættes, at et sligt Næringsbevis ikke med Rette kunde fordres, Detailhandleren anseet berettiget til at forlange Tilbagebetaling af den erlagte Kjendelse, idet det maatte tilskrives den offentlige Myndighed, hvem det paahvilede at udstede Næringsbeviset og paa Kommunens Vegne at oppebære det lovbestede Gebyr for samme, at Vedkommende havde faaet og maattet betale for det omhandlede Næringsbevis paa Brændevinshandel, for hvilket han ikke havde Brug.....	148
Ejerne af en Gaard, paa hvilken der hvilede en Afgift til en Skolelærers Lønning, kjendte berettigede til at erholde tilbagebetalt, hvad de fra deres Tiltrædelse af Ejendommen i 1885 havde betalt for meget, idet Søgneraadet ikke havde havt tilstrækkelig Grund til ved de nye Ejeres Overtagelse af Gaarden uden nærmere Undersøgelse at afkræve dem et større Bidrag, end der hidindtil var svaret af Gaarden .	735
Tilbud.	
Se under »Forbud»	771
Tilregnelighed.	
En for Tyveri tiltalt Person, om hvem Sundhedskollegiet paa Grundlag af den fra Overlægen ved en Sindssygeanstalt foreliggende Erklæring havde udtalt, at han handlede efter pludselige Lyster og Affekter, som han ikke var i Stand til at gjøre Modstand imod, at han ikke kunde antages at forstaa Straf eller at kunne forbedres ved Straf, at han stadigt vil begaa Lovovertrædelser af hvilkensomhelst Art, samt at han saaledes var en stadig Fare for sine Omgivelser og overfor Strafansvaret nærmest maatte ansees for utilregnelig — frifunden i Medfør af Strfl.s § 38, men bestemt, at der af Øvrigheden vilde være at træffe passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham.....	30
Den islandske Straffelovs § 40 (dansk Strfl.s § 39) anvendt paa en for Tyveri tiltalt Person	120
Strfl.s § 39 anvendt paa en for Tyveri tiltalt Person, om hvem det i vedkommende Lægeerklæring var udtalt, at han maatte betragtes som et i lettere Grad aandssvagt Individ,	

	Pag.
og nogle Høiesteret forelagte nye Oplysninger angaaende Tiltaltes mentale Tilstand ikke gav Føje til at antage, at han i Gjerningens Øjeblik ganske manglede Tilregnelighed	203
En Tiltalt, som havde afstedkommet Ildsvaade ved Tilside-sættelse af almindelig Forsigtighed, frifunden, idet han, som led af en Sygdomsform, medførende fremadskridende Aands-svaghed med fuldstændig Tab af alle sjælelige Evner, her-efter maatte antages ikke at have kunnet danne sig et rigtigt Begreb om, at hans Adfærd ved den paagjældende Lejlighed havde været en Tilside-sættelse af almindelig For-sigtighed	580

Tilstaaelse.

Et Fruentimmer, der havde tilbagekaldt sin Tilstaaelse om et begaaet Tyveri, som ikke fandtes videre bestyrket ved det iøvrigt oplyste, frifunden	543
En af en Tiltalt under et Forhør afgiven, men forinden Pro-tokollationen tilbagekaldt Tilstaaelse om en foretaget Ilds-paasættelse forkastet, idet den ikke fandtes væsentlig be-styrket ved de forelagte Oplysninger, men endog i Hen-seende til Maaden, hvorpaa Ilden skulde være paasat, led af forskellige Usandsynligheder	600

Transport.

Se under »Fuldmagt«	306
---------------------	-----

Tyende og dermed beslægtede Forhold.

Erstatning for kontraktstridig Bortvisning tillagt en som Be-styrer af et Aktieselskab antagen Person	567
---	-----

Tyveri.

En for Tyveri Tiltalt frifunden som utilregnelig og bestemt, at der af Øvrigheden vilde være at træffe passende Sikker-hedsforanstaltninger mod ham; se under »Tilregnelighed«	30
Et Fruentimmer, som havde tilbagekaldt sin Tilstaaelse om et begaaet Tyveri, hvilken Tilstaaelse ikke fandtes videre bestyrket ved det iøvrigt fremkomne, frifunden	543
En Tiltalt, der fra en Medtjeners aflaaesede Klædeskab, som han oplukkede ved Hjælp af en af sine egne Nøgler, havde af dennes Portemonnæ udtaget et Pengebeløb, anseet efter Strfl.s § 228, idet hans Forklaring om, at det havde været	

	Pag.
hans Hensigt senere at lægge et tilsvarende Beløb tilbage i Portemonnæen, fandtes at maatte forkastes	73
Et Fruentimmer, som mod sin Benægtelse ansaas overbevist om en Nat at have tilegnet sig omtrent et Par Potter Mælk ved Malkning af en paa en Mark tøjret Ko, anseet efter Strfl.s § 228	91
En Ølhandler i Esbjerg, som havde givet sin Karl Ordre til, naar han ved Afhentningen af den tomme Emballage fra Tiltaltes Kunder blandt Beværterne i Esbjerg ikke kunde finde Tiltaltes egne Kasser og Flasker, da at tage andre Ølhandlers der beroende Kasser og Flasker, anseet efter Strfl.s § 228, jfr. § 52	111
En Tiltalt, som havde besluttet at tilvende sig en Sadel til en Cykle, men som, da han ikke kunde faa Sadlen løsnet, havde sat sig i Besiddelse af Cyklen og kørt bort med den, hvorefter han, efter at have aftaget Sadlen og Lygten, hen-satte Cyklen, som han ikke ønskede at beholde, i en Side-gade paa Nørrebro, funden skyldig i Tyveri ikke alene af de nævnte to Cykledele men ogsaa af selve Cyklen	205
En Tiltalt, som efter sin Forklaring alene i den Hensigt at kjøre hjem paa den havde sat sig i Besiddelse af en Cykle, straffet som Tyv, idet han samtidig havde erkjendt, at det ikke havde været hans Hensigt at bringe Cyklen tilbage til det Sted, hvor han havde taget den, og han derhos Dagen efter besluttede at beholde Cyklen	205
Tilegnelse af Æg til Værdi 32 Øre straffet efter §. 228	322
Tilegnelse af nogle Skeer, som vare fundne under et Vindue i en Gaard under saadanne Omstændigheder, at det stod Vedkommende klart, at de ved Uagtsomhed vare faldne ud af Vinduet, straffet som Tyveri. Det samme statueret med Hensyn til Tilegnelse af en Ske, som Tiltalte havde fundet i en Svinetønde, og om hvilken det stod ham klart, hvem den tilhørte, og at den ved Uagtsomhed var kommen i Tønden	527
Straf for simpelt Tyveri endvidere ikjendt: 37, 104, 124, 161, 203, 205, 250, 271, 295, 342, 358, 366, 369, 371, 378, 381, 385, 392, 396, 483, 641, 660, 681, 751, 815.	

Kvalificeret Tyveri.

En Tiltalt, der havde tilegnet sig en Flaske Cognak fra et ca. 6 Alen langt, 5 Alen bredt og 3 Alen højt i en Skov op-ført Træhus, der var dannet af Stolper, forenede forneden ved en Sokkel og foroven forsynet med lange Bjælkedragere,

	Pag.
og hvis Sider bestode af sammenpløjede Brædder, til hvilket han havde skaffet sig Adgang gjennem et i dets Tag anbragt ituslaaet Vindue, dømt for Indbrudstyveri.....	37
Straf for kvalificeret Tyveri endvidere ikjendt: 120, 584, 661, 746, 802.	

Tyveri efter § 233.

En 10 ¹ / ₂ aarig Dreng, som havde ydet en anden Dreng en mindre væsentlig Bistand til Iværksættelsen af nogle af denne forsøvede Tyverier, frifunden, idet det under Hensyn til, at Drengen i Forstandsudvikling stod tilbage for Børn af samme Alder, fandtes betænkeligt at antage, at han havde indset Strafbarheden af sit Forhold.....	663
Straf efter Strfl.s § 233 endvidere anvendt 279, 817.	

Tyveri efter § 235.

Tyveri af Skoveffekter til Værdi 1.50 Øre henført under Straffelovens § 235.....	597
--	-----

Udeblivelsesdomme 254, 255, 256, 298, 346, 347, 583, 659.**Udlæg.**

Statueret, at et i en fast Ejendom foretaget Udlæg, med Hensyn til hvis Omfang ingen Begrænsning var gjort, maatte antages at omfatte ogsaa den af Ejendommen gaaende Leje, og at den Omstændighed, at Udlægshaveren ikke var skredet til Realisation, saameget mindre kunde faa Indflydelse paa Udlægshaverens Ret til Lejen, som Ejendommens Administration og dermed Oppebørslen af Lejen ifølge Overenskomst med Rekvisitus var overtagen af Udlægshaveren.....	185
Et Udlæg, som var foretaget hos en Kjøbmand i, hvad Foreningen til Akkordforslags Prøvelse i Kjøbenhavn laa inde med for ham i Henhold til et Dokument, hvorved han overdrog samtlige sine Aktiver til Foreningen, hvis Bestyrelse de herefter skulde »tilhøre«, stadfæstet, da Dokumentet alene ansaas at indeholde en Bemyndigelse for Foreningen til paa Udstedernes Vegne at realisere Aktiverne og fordele deres Provenu mellem hans Kreditorer.....	306
I et Tilfælde, hvor en Enke — M. K. Jensen — havde løst Borgerskab paa Handel for derved at sætte en Mand ved Navn N. Th. Jensen i Stand til at drive Handelsforretning,	

	Pag.
og som derefter havde meddelt denne, der imidlertid i Virkeligheden var den egentlige Indehaver af Forretningen, Prokurafuldmagt, der var anmeldt til Handelsregistret, antaget, at en Trediemand, med hvem Prokuristen havde afsluttet et Forlig angaaende Betaling af en Forretningen vedrørende Gjæld, som var stiftet af Prokuristen i eget Navn, og uden at han fremtraadte som handlende paa Enkens Vegne, med Føje havde maattet ansee Prokuristen som Debitor for nævnte Gjæld, hvorfor den til Forligets Inddrivelse afholdte Udlægsforretning med Rette fandtes paabegyndt paa Prokuristens Bopæl	426
Ft Udlæg i Penge, som var foretaget paa Grundlag af en Arrestforretning og derpaa fulgt Justifikationsdom, som senere underkjenndtes af Høiesteret, ophævet og Udlægshaveren dømt til at tilbagebetale Beløbet uden at kunne gjøre dette afhængig af Ordningen af et andet ikke i Forbindelse hermed staaende Mellemværende. Renter først tilkjendte fra den til Underkjendelse af Udlæget udtagne Stævnings og ikke fra den Arresten ophævende Høiesteretsdoms Dato	812
Udsættelse.	
Se under »Leje«	408
Varebetegnelse (urigtig).	
En Vinhandler, som havde solgt en her i Staden produceret Akvavit paa Flasker med Etiketter, paa hvilke der foruden Betegnelsen »Kommenakvavit eller Taffelakvavit« og Bynavnet Aalborg ovenover det førstnævnte Ord var anbragt Ordene »Hæderlig Omtale«, samt ovenover Bynavnet Aalborg Ordene »fuldstændig lig« med mindre Typer, og som havde erkjendt, at Varen ikke havde faaet Anbefaling fra Myndigheder i Form af hæderlig Omtale, og at det ikke var korrekt, naar den betegnedes fuldstændig lig Aalborg — hvorved hentydedes til den af de danske Spritfabrikker i Staden Aalborg producerede Akvavit — idet den havde en ringere Styrkegrad end hin, anset efter Lov om Straf for Brug af urigtige Varebetegnelser af 27 April 1894 § 1.	115

Varemærke.

En Grosserer dømt efter Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890 § 12, jfr. § 13, for at have forhandlet

Penne, der efter de Æsker, hvori de forhandlede, og den Inskription, hvormed de vare forsynede, let fandtes at kunne forvexles med de af et engelsk Firma forhandlede Penne, og Efterligningen maatte antages at være foretaget forsættlig.....	461
---	-----

Vejvæsen.

Nogle for Overtrædelse af Fdg. 13 Decbr. 1798 § 81 tiltalte Personer frifundne, da det ikke var godtgjort fra det Offentliges Side, at det Areal, ind paa hvilket en Forsamlingsbygning var opført, henhørte til offentlig Vej	820
--	-----

Vestindien.

En Tiltalt dømt for simpelt Tyveri efter Fdg. 11 April 1840, § 1, jfr. Fdg. 6 Januar 1852 § 2, Nr. 2, til Tvangsarbejde i 180 Dage.....	23
En Tiltalt, som havde voldtaget en 10 Aar gammel Pige, anseet efter D. L. 6—13—16	155
En Tiltalt, som med Bevidsthed om det ulovlige heri havde benyttet et brugt Frimærke til Frankering af et Brev, anseet med en arbitrær Straf.....	752
Se endvidere under >Vexel<.....	165, 173

Vexel.

Under en af en Indehaver af en vestindisk Vexel imod Udstederen og Endossenten 2½ Aar efter Forfaldsdagen anlagt Sag til Betaling af Vexlens Beløb antaget tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis fra de Sidstnævntes Side for, at Ihændehaveren ikke som af ham paastaaet men af de andre benægtet havde diskonteret Vexlen for Udstederen, i hvilken Henseende særlig fremhævedes, at hans Proceserklæringer og Forklaringer under de i Anledning af Sagen optagne Forhør i stort Omfang havde vist sig usandfærdige, og at det maatte ansees usandsynligt, at han skulde have ladet saa lang Tid hengaa uden at gjøre Fordringen eller sammes Renter gjældende, tilmed paa en Tid, hvor han havde staaet i Gjældsforhold og optaget Laan og endog kort efter Forfaldstiden betalt Udstederen og Endossenten et omend ubetydeligt Beløb uden at gjøre sin Modfordring gjældende. Som Følge heraf frifandtes Udstederen og Endossenten 165,	173
---	-----

Vold.

En 15-aarig Dreng for Vold paa Gaden mod en Cyclist dømt	
--	--

	Pag.
under en offentlig Politisag i Henhold til Lov 11 Maj 1897 efter Strfl.s § 200 og anseet med Rottingslag. Tillige anseet for samme Forhold for Overtrædelse af Politivedtægten.....	818
En Mand anseet efter Strfl. § 202 for Mishandling af sin Hustru	231, 479
En Mandsperson anseet efter Strfl.s § 203 for i Hidsighed, men uden Hensigt til at ville tilføje Vedkommende en alvorlig Beskadigelse havde bibragt et Fruentimmer et Spark i Underlivet, hvorved der paaførtes denne et Broktilfælde .	4
Under en Voldssag Bevis anseet tilvejebragt ved eet Vidnes Forklaring i Forening med Beskaffenheden af de Overfaldne tilføjede Læsioner, Forholdet mellem Overfaldnes og Tiltaltes Alder samt Sidstnævntes Fortid, at Tiltalte havde været den angribende Part. Denne derfor anseet efter Strfl.s § 203	6
En Tiltalt, der havde bibragt en Smed, hvem han i Øjeblikket forvexlede med en anden Person, et Slag i Hovedet med Hanken af et ituslaaet Ølkrus, anseet efter Strfl.s § 203	75
En Tiltalt, som havde kastet en anden omkuld, hvorved denne i Faldet brækkede et Ben, anseet efter Strfl.s § 203.....	293
Tvende Tiltalte, som paa en Beværtning havde gjort sig skyldige i voldelig Adfærd, hvorved der tilføjedes tvende andre forskjellige Læsioner, antaget i Forening at maatte bære Ansvar for disse, da det ikke havde kunnet konstateres, hvilke af Læsionerne der skyldtes den Enkeltes Voldshandlinger	414
En Vognmandskudsk, som havde gjort sig skyldig i voldelig Adfærd overfor en Ledvogter ved Statsbanerne i Funktion, dømt efter Strfl.s §§ 100 og 203.....	422
En Politibetjent for Myndighedsmisbrug anseet efter Strfl.s § 144, jfr. § 125 og efter § 203	467
I et Tilfælde, hvor en Værtshusholder og dennes Opvarter, efter at Sidstnævnte i Beværtningen havde tildelt en Svensker, som var nærgaaende mod Værtshusholderen, nogle Slag i Hovedet med et Bordben, derefter i Forening havde sat Svenskeren ud af Beværtningen paa en saadan Maade, at han faldt og i Faldet efter sin Forklaring forstuede sin ene Haand, Opvarteren anseet efter Strfl.s § 203 for de ved Slaget bevirkede Læsioner, medens Værtshusholderen, som alene fandtes medansvarlig for den nævnte Forstuvning, frifandtes, idet det ikke under Sagen fandtes godtgjort, at en saadan var tilføjet Svenskeren.....	494

	Pag.
En Tiltalt anseet for Vold mod sin Husbond efter Strfl.s § 203, jfr. Tyendelovens § 26	552
Strfl.s § 203 endvidere anvendt 68, 273, 299, 393, 430, 433, 458, 481, 485, 638, 642.	
En Husmand, som under en Jagt havde ramt en anden med et Hagel i Øjet, hvorved Synet paa samme gik tabt, anseet efter Strfl.s § 207 og paalagt at udrede i Erstatning 500 Kroner	295
Værnepligt.	
En Tiltalt anseet efter Værnepligtslovens § 13, 1ste Stk.	378
Ærefornærmelser.	
Redaktøren af et Dagblad anseet efter Strfl.s § 216, jfr. § 215, for fornærmelige Udladelser imod Sorø Akademis Elever i Almindelighed	268
En cand. jur., som i Klager til Politiet havde sigtet en Person for Bedrageri overfor en Enke ved Salg af en Ejendom, hvori hun havde en fra Ejer til Ejer uopsigelig Prioritet indestaende, ikke anseet med Straf, uagtet det ikke kunde antages, at Vedkommende i bemeldte Anliggende havde gjort sig skyldig i noget svigagtigt Forhold, da Anmelderen efter hvad der forelaa, da Klagerne indgaves, ikke havde manglet rimelig Anledning til at begjære offentlig Undersøgelse indledet. Udtalelserne mortificerede. Mortifikation og Straf derimod anvendt for fornærmelige Udladelser i en af den Anden i Anledning af denne Sigelse indgivet Klage til Politiet	336
En Redaktør af et Dagblad anseet efter Strfl.s §§ 216 og 217 for en i Bladet indeholdt anonym Artikel, hvis Indhold var fornærmelig for en Kriminalretsassessor, idet det maatte blive uden Betydning for Sagens Udfald, om det end maatte antages, at Tiltalte ikke havde været nærmere bekendt med Enkelthederne i Artiklen	572
En i en Avisartikel om en Borgmester og 10 andre Byraadsmedlemmer indeholdt Udtalelse om, at de i Varetagelse af et kommunalt Bygningsanliggende havde handlet som Vandaler ikke efter Forbindelsen funden ærefornærmende. Dette derimod statueret med Hensyn til Udtalelsen om, at de under Paaskud af Mangel paa Torveplads havde gaaet de private Husejeres Ærinde; denne Sigelse henført under Strfl.s § 217	608
En Avisartikel, som indeholdt Ærefornærmelser mod en	

	Pag
Borgmester og nogle andre Medlemmer af et Byraad i Anledning af deres Varetagelse af et kommunalt Anliggende, og for hvilken Forfatteren var anseet med Straf under en af Borgmesteren anlagt Injuriesag, i Henhold til Strfl.s §§ 62 og 64 ikke fundet at burde paadrage Forfatteren yderligere Straf under den af en af de andre Medlemmer mod ham i samme Anledning anlagte Sag	611

Rettelse.

Pag. 303, Linie 3 f. o. hermed skal være: herved og Linie 7 f. o. blevne gjorte skal være: bleven gjort.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 4 Marts.

Nr. 135.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Christen Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Øster og Vester Herreders Extrarets Dom af 15 Oktober 1896: Arrestanten Christen Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Harck af Varde og Hansen af Esbjerg, med henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 November 1896: Tiltalte Christen Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Nielsen til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christen Nielsen, der er født den 8 Juni 1878 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Forbrydelse mod Sædeligheden, og det er i saa Henseende ved Tiltalte egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold overfor det hos Husmand Milthar Jensen af Præstebye tjenende Pige-barn Mette Heibøl Christensen Freund, der er født den 4 Januar 1886.

Tiltalte, der den 27 September d. A. om Eftermiddagen ved 4-Tiden, da han gik paa Jagt, kom hen til det nævnte Pige-barn, der vogtede sin Husbonds Kreaturer paa en ca. 5 Minutters Gang fra dennes Hus værende Eng, fattede ved denne Lejlighed pludselig den Beslutning at ville tiltvinge sig Samleje med hende. Uden at sige noget herom til hende, til hvem han kun rettede nogle ligegyldige Ytringer, tog han hende derfor om Livet og lagde hende ned paa Engen, og efterat han derpaa havde taget hendes Skjorter op, befølt hendes Kjønnsdele, opknappet sine Benklæder og fremtaget sit Lem, lagde han sig ovenpaa hende og søgte, idet han skilte hendes Ben ad, at faa sit Lem ind i hendes Kjønnsdele, hvilket dog ikke lykkedes, efter hans Udsagn fordi han ikke kunde faa hendes Ben tilstrækkelig langt fra hinanden. Pige-barnet skreg, græd og klagede sig, idet hun sagde, at Tiltalte skulde lade være; men denne, der hertil svarede Nej, holdt fast paa hende eller holdt hende, som han har ud-sagt, vedblivende med Magt nede, saa at hun, der efter sin For-klaring søgte at blive fri for ham og gjorde alt, hvad hun for-maaede i denne Retning, ikke kunde slippe fra ham. Efterat han havde ligget en kort Tid ovenpaa hende og gnedet sit Lem mod hendes Kjønnsdele, indtil Sæden gik fra ham, rejste han sig op og løb sin Vej, idet Pigens Husbond, der fra et Vindue i sin Bolig havde seet Tiltalte tage fat paa hende og lægge hende ned paa Engen og sig selv ovenpaa, hvorhos han hørte hende skribe, nu kom tilstede, ved hvilken Lejlighed hun græd. Saavel Tiltalte som Pige-barnet have iøvrigt under Forhørene udsagt, at

han paa Grund af hendes faa Kræfter ikke behøvede at anvende videre Magt mod hende. Ifølge en Erklæring af 3 Oktober d. A. fra Distriktslægen, der denne Dag undersøgte Pigebarnet, fandtes ved denne Undersøgelse hendes genitalia fuldstændig normale og Hymen uskadt, saa at, som det i Erklæringen udtales, Samleje med en voksen Mand umuligt kan være fuldbyrdet, men kun attenteret. Efter det Oplyste maa det derhos antages, at der ej heller iøvrigt ved Tiltaltes omhandlede Forhold med Pigebarnet er tilføjet hende nogen Skade.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 168, jfr. §§ 46 og 173, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 127. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Hans Peter Helge Christensen
(Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 August 1896: Tiltalte Hans Peter Helge Christensen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Helge Christensen til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Peter Helge Christensen for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 17 August 1848 og har inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager mangfoldige Gange vedtaget at erlægge Bøder for uberettiget Værtshushold, store fra 10—30 Kroner, sidste Gang den 2 Januar d. A., hvorhos han ved Dom, afsagt inden samme Afdeling den 12 Juni 1891 for Overtrædelse af Næringslovens § 75, jfr. § 58, er anseet med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 30 Kr., og ved Rettens Dom af 21 Marts d. A. for 3die Gang begaaet Overtrædelse af Næringslovens § 75, med en samme Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr., samt endelig: ved Rettens Dom af 30 Maj d. A. for 4de Gang begaaet Overtrædelse af Næringslovens § 75 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 150 Kr.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Efter at Tiltalte den 6 Januar 1891 havde erhvervet Borgerskab som Gjæstgiver her i Staden, har han drevet Næring i Henhold til samme, og hans Forretningslokale har siden den 30 Maj d. A. bestaaet af 2 Værelser med tilhørende Kjøkken og Udenomslejlighed i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 70, Stuen, hvorhos han har erkjendt, at han ikke har havt andre Lokaler til Afbenyttelse for Gjæster, og at han slet ikke har drevet Gjæstgiveri, men kun Beværtningsnæring, derunder efter sin Forklaring dog ikke Brændevinsudskjænkning.

Da Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har havt til Værtshushold, herefter maa ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold, vil han være at ansee efter Næringslov af 29 December 1857 § 75 for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kroner.

Fredagen den 5 Marts.

Nr. 128. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Alfred Vilhelm Mortensen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 November 1896: Arrestanten Alfred Vilhelm Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203, men efter samtlige med Gjerningen forbundne, tildels efter Dommens Afsigelse nærmere oplyste Omstændigheder findes den idømte Straf at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Alfred Vilhelm Mortensen bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I nærværende Sag, under hvilken Arrestanten Alfred Vilhelm Mortensen tiltales for Vold, ere Omstændighederne ifølge hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Da Arrestanten Torsdag den 20 August d. A. om Aftenen i Følge med sin Hustru kom hjem til den Ejendom, hvor han boede — Saxogade Nr. 23 — og for hvilken Ejendom han var Vicevært, traf han i Gaarden Arbejdsmand August Theodor Fischer og Hustru Jørgine Johanne Marie Danielsen, der ogsaa boede i nævnte Ejendom. Mellem disse 4 Personer opstod der da et Skjænderi foranlediget ved, at Fischer havde anskaffet sig en Hund, hvad Arrestanten sagde, at han vilde meddele Politiet, og det maa efter det Foreliggende antages, at Fischers Hustru under dette Skjænderi er optraadt paa en noget truende Maade overfor Arrestanten. Alle 4 Personer gik saa op ad en Trappe, der førte til deres respektive Beboelseslejligheder, saaledes at Arrestanten gik lige foran Fischers Hustru, og medens de gik op ad Trappen udtalte Fischers Hustru til Arrestanten, at han

for Husfredens Skyld hellere maatte undlade at gjøre den nævnte Meddelelse til Politiet, og samtidig lagde hun sin Haand paa Arrestantens Arm. Arrestanten, der følte sig irriteret over Fischers Hustrus Optræden, vendte sig nu om og tilføjede hende med den ene Fod, paa hvilken han havde Lædersko, et Spark, der ramte hende, der da var et Par Trin lavere nede paa Trappen end Arrestanten, i Underlivet, og som Følge af hvilket hun faldt bagover i Armene paa sin Mand, der kom gaaende op ad Trappen bagefter hende. Det viste sig ved en samme Aften foretagen Undersøgelse, at Fischers Hustru i venstre Lyske havde en stor blodunderløben Svulst eller Bule, der voldte hende stærke Smerter, og som i de paafølgende Dage i høj Grad besværede hendes Bevægelser og forhindrede hende i at arbejde, hvorfor hun efter nogle Dages Forløb henvendte sig til en Læge, der ved en den 28 August foretagen Undersøgelse konstaterede, at hun led af et venstresidigt, mindre Lyskebrok. Efter det i Sagen Oplyste maa det antages, at dette Broktilfælde er en Følge af det Spark, Arrestanten tilføjede Fischers Hustru og at det, der under uheldigt tilstødende Forhold kan blive farligt og nødvendiggjøre en — mulig livsfarlig — Operation, sandsynligvis ikke vil fortage sig, men nøde hende til stadigt at bære en Bandage, hvilket — navnlig i den første Tid — vil være til en Del Ulempe for hende, hvis Arbejdsevne derved vil blive noget indskrænket. Arrestanten har forklaret, at han, da han gav Fischers Hustru det omforklarede Spark, ikke havde til Hensigt at tilføje hende nogen alvorlig Beskadigelse, at han ikke havde nogensomhelst Anledning til at frygte noget Angreb fra hendes Side, men at han handlede som sket i Hidsighed.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 18 Oktober 1861, og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 133. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Rasmus Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 30 September 1896:
Tiltalte, Kommissionær Rasmus Jørgensen af Ø. Ulslev bør hen-

sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede i Erstatning til Aftægtsmand Jacob Hansen af Norreskov 100 Kr. og Udgifter til Læge og Medicin i Anledning af den ham af Tiltalte tilføjede voldelige Behandling efter Regning. Saa udreder Tiltalte og alle af denne Sag og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 December 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lange og Tvermoes betaler Tiltalte Rasmus Jørgensen 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203, men efter samtlige med Gjærningen forbundne Omstændigheder findes Straffen ikke at burde bestemmes lavere end til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Rasmus Jørgensen for Vold.

Ifølge Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte sig den 18 Juli d. A. i et Hus paa Norreskov, der beboedes af Ejeren, Parcel-list Lars Fr. Frederiksen og Hustru samt dennes Fader, Aftægtsmand Jakob Hansen, hvor han traf Lars Fr. Frederiksen Hustru, hvem han beskyldte for at have sultet hendes lille Barn, der kort forinden var død, ihjæl, hvad han sagde at kunne bevise, hvorhos han ved at omtale hendes forannævnte Fader udskjældte denne og bebrejdede ham, at han pralede af at være bleven Tiltalte 50 Kr. skyldig, som han ikke kunde betale; efter hendes beedigede, men af Tiltalte benægtede Forklaring udtalte Tiltalte tillige ved samme Lejlighed, at han skulde give hendes Fader nogle gode (eller ordentlige) Lussinger. Tiltalte gik derefter ud paa Gaardspladsen, hvor han traf nævnte Jakob Hansen, og kom det da til et Sammenstød imellem dem, om hvilket Jakob Hansen har forklaret følgende: Tiltalte begyndte overfor ham med at omtale, at hans Datter havde sultet sit Barn ihjæl, og foreholdt ham derpaa, at han havde sagt til Folk, at Tiltalte var en Person, som man skulde vogte sig for at have noget at gjøre med, hvornæst Tiltalte med sin Stok slog ham paa Skulderen. Da Tiltalte derefter paany hævede Stokken til Slag, søgte Jakob Hansen at væрге sig med sin Stok, hvorved Tiltaltes Stok gled imod hans og tilføjede ham blødende Saar paa højre Haands to yderste Fingre. Tiltalte greb dernæst en paa Jorden liggende Staver af Piletræ, ca. 1³/₄ Alen lang, omtrent 1 Tomme i Diameter i hele dens Længde og besat med en Del Knaster og slog dermed løs paa Jakob Hansen, hvem han derpaa væltede om i noget Risbrænde, hvor han holdt ham fast og vedblev at prygle ham. Under denne Tumlen mener Jakob Hansen at have været besvimet et Øjeblik, og da han atter kom til sig selv, mærkede han, at Tiltalte havde hans Tommelfinger i sin Mund og bed hårdt til, uden at han dog derved tilføjedes nogen væsentlig Læsion. Efterat Jakob Hansen havde rejst sig op fra Risbrændet, forlod Tiltalte Gaardspladsen, og da Jakob Hansen gik ud efter ham for at lukke Leddet, greb Tiltalte atter fat i ham og kastede ham om i noget Granris.

Jakob Hansens ovennævnte Datter har angaaende det her omhandlede Sammenstød afgivet følgende beedigede Forklaring: Kort efter at Tiltalte havde forladt det Værelse, hvor han havde truffet hende, hørte hun Larm ude i Gaarden og saa da gjennem et Vindue Tiltalte i Haandgemæng med hendes Fader, der gled ud i noget Risbrænde. Hun gik derefter ud i Gaarden, hvor hun saae Tiltalte staa over hendes Fader, idet han pryglede løs paa ham med en Stok med, som det forekom hende, et krumt Haandtag. Hun bad gjentagende Tiltalte at lade hendes Fader med Fred, men forgjæves, hvorfor hun ilede hen til en Nabo forat hente Hjælp. Da hun derefter tillige med denne Nabo og

en anden Mand var kommen hen imod hendes Mands Hus, mødte de imidlertid Tiltalte, der var noget blodig under Næsen og beklagede sig over, at Jakob Hansen havde overfaldet ham. Efterat de to tilkaldte Mænd derpaa vare gaaede deres Vej, gik hun hen til Faderen ved Ledstedet, og saae da, at han var en Del forskaaret, og paalagde han hende at tage den ovenomhandlede Staver op fra Vejen, hvor den laa, idet han sagde, at Tiltalte havde slaaet ham med denne, af hvilken hun ikke selv har seet Tiltalte benytte sig ved bemeldte Lejlighed.

Angaaende de Jakob Hansen tilføjede Læsioner udtales i en Lægeerklæring af 19 Juli d. A. følgende: I. Paa højre Side af Kinden og Halsen fra Kindbensbuen over Kjæbeled og Øreflig til henimod Nakken findes en 5 a 6 Tommer lang, ca. 1 Tomme bred, stærkt hævet blodunderløbet Stribe. Over Leddet er Hævelsen særlig stærk, næsten sort. Paa Øret og et Sted paa Halsen er Huden gennemhugget, saaat her findes lange Skorper af størknet Blod. II. Paa venstre Arms Udside, lige nedenfor Albuen findes en knytnævestor, stærkt blodunderløben Hævelse, som føles igjennem alle Bløddelagene lige ind til Benet, hvor Benhinden ogsaa synes svullen. III og IV. Paa Haandryggen af begge Hænder særligt over den udvendige Halvdel findes en patsøs, meget betydelig Hævelse. Skjönt Hævelsen er saa stærk og smertefuld, at den vanskelig føles igjennem, er dog aldeles utvivlsomt begge yderste Mellemhaandsben brudte. Paa højre Haandryg ved Roden af 4de Finger er Huden gennemhugget, saaat her findes et nøddestort, temmelig stærkt blodende Saar. V. Paa venstre Laars Udside findes en nævestor, stærk hævet, blodunderløben, sortblaa Knude. Alle disse Læsioner var overordentlige ømme og smertefulde og medføre en betydelig Funktionsindskrænkning af de paagjældende Legemsdele. Alle Bevægelser ved Tygningen, af Hoved, Arme og Ben volde stærke Smertes.

Særligt Hænderne ere aldeles ubrugelige paa Grund af Bruddene. Han har uafslædig hæftige, snurrende Smertes i Fingrene og kan ved Undersøgelsen ikke engang selv besørge Paa- og Afklædning. Hans Almenbefindende er meget lidende, han har stærke Hovedpiner og faar af og til Kvalmeondt og Tilløb til at besvime. Lægen tilføjer, at Slagene, hvis de som angivne ere førte med en Stok, maa være førte med en saa brutal og hinsynsløs Voldsomhed, at Manden virkelig har været i Fare.

I en senere Attest af 11 August d. A. udtaler samme Læge sig saaledes om Jakob Hansens Helbredstilstand: »Det bekræfter sig ved senere Undersøgelse, at 5te Mellemhaandsben paa begge Hænder have været brækkede. De ere nu efter noget over 3 Ugers Forløb atter sammenvoxede, idet der dog stedse findes

den med ethvert Brud — særligt i den ældre Alder — følgende Benhævelse og den deraf følgende Smerte og Funktionsforstyrrelse, som rimeligvis først helt vil tabe sig i længere Tid. Han kan endnu slet ikke bruge Hænderne til noget Arbejde, ligesom de stadig maa behandles. Slaget over Kjæbeleddet har efterladt sig nogen Muskelstivhed og Hævelse af Benhinden. Han angiver at have en Del Vanskelighed endnu og Smerter ved Bevægelsen af Kjæben, særlig ved Tygning. Slagene over Underarm og Laar volde ham fremdeles en Del Besvær ved Bevægelser gennem Ømhed og Stramhed i Muskulaturen. En i Forvejen tilstedeværende graa Stær paa det ene Øje synes gennem Rystelsen og Slaget i Hovedet at have tiltaget i Styrke, hvorved Synet yderligere er forringet. Ligeledes er den gennem den høje Alder tilstedeværende Vanskelighed ved at finde Udtryk for Tankerne og Ordforglemmelsen, (Amnesia verbalis, Dysasthri) en Del tiltagen. Paa Grund af Alderen er Helbredelsen af nævnte Læsioner langsommere end sædvanligt, og Følgerne ville først sent rette sig, muligvis aldrig fuldstændig.*

Endelig hedder det i en af bemeldte Læge den 27 (26) September d. A. udstedt Attest: »Aftægtsmand Jakob Hansen af Norreskov fremstiller sig i Dag, 73 Aar, til Eftersyn. Brudene af begge 5te Mellemaandsben — som var fuldstændig exquisit — ere nu lægte, men der er dog endnu stedse kjendelige Spor, idet det ene er noget krummet og fortykket, det andet fortykket i sin øvre Del over den tidligere Brudlinie. Slagene paa Arm og Ben ere helbredte, men han har endnu en Del Besvær med at løfte Armen. Paa Underkjæbens Ledknop føles endnu nogen Fortykkelse af Benhinden, ligeledes paa samme Side af Halsmusklerne. Han er nu i det hele taget helbredet, og de sidste Følger ville ikke foraarsage væsentlige Hindringer, selv om Sporene vedblive.«

Ligeledes har en anden Læge, som paa Foranledning af Tiltalte, der benægtede Rigtigheden af den første af de ovenciterede Lægeattester, den 26 September d. A. afgav skriftlig Erklæring, i denne bl. A. udtalt, at begge de omtalte Mellemaandsben have været brudte.

Tiltalte, der under Forhørene først har forklaret at have indfundet sig i det ovenomtalte Hus for at foreholde ovennævnte Frederiksens Hustru et Rygte om, at hun skulde have sultet sit Barn ihjel, men senere, at han indfandt sig der for at tale med bemeldte Frederiksen om en Handel angaaende dennes heromtalt Ejendom, — hvorved dog bemærkes, at Frederiksen har forklaret, at han, da der senest var Tale imellem dem om denne Ejendom, til Tiltalte udtalte, at han foreløbigen ikke vilde afhænde samme, — har benægtet at have overfaldet Jakob Hansen med Hug og Slag og paastaet, at det tvertimod var denne, der

angreb ham, og at han kun værgede sig, og at det var Jakob Hansen, der, efterat de begge vare faldne om i Gaarden, holdt ham fast og slog løs paa ham med en Stok, samt at Tiltalte kun har benyttet sin egen Stok, hvilken han først forklarede at være en Stok med Blykugle-Haandtag, men senere at have et rundt Træhaandtag. Tiltalte har fremdeles benægtet at have havt den ovenbeskrevne, tilstedebragte Piletræs Staver i sin Haand endsige slaaget Jakob Hansen med den og paastaet, at han, afseet fra den foromtalte Stok, kun har benyttet en tynd Granpind som Værge, samt endnu forklaret, at han, da han vilde forlade Gaarden, blev forfulgt med Slag af Jakob Hansen, og at de derefter begge tumlede om i noget Granris, lige udenfor Ledstedet.

Naar imidlertid hensees dels til Lars Fr. Frederiksens Hustrus ovenangivne Vidneforklaring, dels til Beskaffenheden af de Jakob Hansen tilføjede Læsioner, hvilke ifølge ovenmeldte Lægeattest af 19 Juli d. A. maa antages tilføjede ham ved Slag af brutal og voldsom Natur, dels, at Jakob Hansen var en Mand paa 73 Aar, medens Tiltalte kun var 47 Aar gl., samt, som nedenfor omtalt, flere Gange tidligere har været straffet for Vold paa Person og under tidligere med Hensyn til hans Forhold optaget Forhør af flere Personer betegnet som en ondsindet og ildesindet Person og endelig til, at det ikke er oplyst, at Tiltalte den ommeldte Dag har havt noget lovligt Ærinde der paa Stedet, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte ved ovenommeldte Lejlighed alene har været den angribende Part.

I Henhold til det Foranførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 22 September 1848 og ved Høiesteretsdom af 19 Februar 1884 anseet efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og som inden Maribo Kjøbstads Politiret ligeledes for Vold paa Person har vedtaget at betale en Bøde til Statskassen af 40 Kr., ved den indankede Dom paany er anseet efter Straffelovens § 203, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om, at Tiltalte vil have at udrede til ovennævnte Jakob Hansen 100 Kr. i Erstatning for Svie og Smerte og Erstatning for Udgifter til Læge og Medicin efter Regning, bifaldes, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Nr. 130.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Vilhelm Mende (Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Oktober 1896: Tiltalte Christian Vilhelm Mende bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ved Høiesterets Dom af 14 December f. A. er tillagt Tiltalte Frifindelse i den mod ham tidligere anlagte, ved Kriminal- og Politiretten den 18 April s. A. paakjendte Sag, vil den indankede Dom i Henhold til de iøvrigt i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Vilhelm Mende til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christian Vilhelm Mende for ulovlig Medikamenthandel. Tiltalte, hvis opgivne Alder af 53 Aar er skjønnestemmende med hans Udseende, er anseet: ved Høiesterets Dom af 8 Juni 1885 efter Frdn. af 4 December 1672 § 30, jfr. Pl. af 1 December 1779, med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos han i Mindelighed: i Aaret 1886 inden Rettens 4de Kriminelkammer har vedtaget og erlagt en Bøde af 200 Kr. for ulovligt Salg af Medikamenter, i Aaret 1888 inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager en Bøde paa 10 Kr. for Overtrædelse af kongelig Anordning af 12 November 1886 og Bekjendtgjørelse af 13 November 1886, i Aaret 1889 inden samme Afdeling en Bøde

paa 10 Kroner for Overtrædelse af Lov af 29 December 1857 § 34, og i Aaret 1891 inden Rettens 1ste Kriminellkammer en Bøde paa 20 Kroner for ulovlig Handel med Medikamenter. Endelig er han: ved Rettens Dom af 18 April d. A. efter Forordningen af 4 December 1672 § 30 anseet med en Kjøbenhavnsv Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kroner, og ved Rettens Dom af 20 Juni d. A. efter samme Lovbestemmelse med en samme Kasse tilfaldende Bøde, ligeledes stor 200 Kr.

Under Sagen er Følgende oplyst: Jomfru Anna Frederikke Jensen har edelig forklaret, at hun en Dag i Begyndelsen af Juli Maaned d. A. har indfundet sig i Tiltaltes Butik i Kronprinsensgade Nr. 9 — hvorfra han, der har Borgerskab som Materialist af 13 December 1881 og som Detailhandler af 12 Juli 1883, driver Forretning i Henhold til de nævnte Borgerskaber — og her forlængt for 10 Øre Hoffmanns- og Rhabarberdraaber, idet hun samtidig afleverede en lille Flaske, paa hvilken iforvejen fandtes en Etikette lydende paa »Hoffmannsdraaber« og »Rhabarberdraaber«, til vedkommende Expedient, der spurgte, om det forlangte skulde paafyldes Flasken, hvad hun bekræftede, hvorefter han gik ind i et Værelse ved Siden af Butiken og kom tilbage med Flasken, hvis Etikette fandtes urørt, i delvis fyldt Stand, hvorpaa han leverede den til hende, der betalte for samme og derefter gik sin Vej, uden at der fra nogen af Siderne blev ytret yderligere. Den paagjældende Expedient har givet Møde under Sagen og erklæret, at han ikke betvivler Rigtigheden af den foranførte Forklaring, men paastaat, at han ikke kan gjenkjende Anna Jensen, som derimod med Bestemthed har gjenkjendt ham. Herefter vil den af Anna Jensen afgivne Forklaring — hvis Rigtighed er ganske uanfægtet — i sin Helhed være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Ved en foretagen Analyse af den paagjældende Flaskes Indhold har det vist sig, at dette forholder sig som en Blanding af Hoffmannsdraaber (æther spirituosus) og Rhabarberdraaber, uden at der har kunnet paavises andre Bestanddele i samme.

Tiltalte har erkjendt, at der i hans Forretningslokale til det ommeldte Tidspunkt i uforseglet Tilstand har beroet en Flaske indeholdende en Vædske, der af ham benævnes »æterisk Rhabarberbitter«, hvilket er en Vædske, der omtrent svarer til en Blanding af Hoffmannsdraaber og Rhabarberdraaber, men som endvidere er tilsat et ringe Kvantum Gentian- og Serpentarierod, samt at der tidligere i hans Forretning er solgt af denne Flaskes Indhold under Benævnelsen Hoffmanns- og Rhabarberdraaber til Folk, der indfandt sig i Butiken og forlangte saadanne Draaber, men han har yderligere forklaret, at han allerede i Juni d. A. kort efter, at han senest blev domfældt for ulovlig Medikamenthandel, har forbudt sit Personale at sælge af den paagjældende Flaskes Indhold, selv under Benævnelsen »æterisk Rhabarber-

bitter* og at altsaa et Salg som det omforklarede, hvis det, hvad han ikke betvivler, har fundet Sted til det angivne Tidspunkt, er foregaaet imod hans Forbud.

Da nu efter Rettens Skjøn ikke blot »Hoffmannsdraaber«, hvorom det udtrykkeligt er sagt, men ogsaa Rhabarberdraaber, der maa ansees for Draaber til medicinsk Brug, ville være at henføre under de i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 omhandlede fra den almindelige Detailhandel undtagne præparerede Medicinalvarer — hvilket ogsaa maa gjælde om en Blanding af Hoffmanns- og Rhabarberdraaber, hvorved det maa være uden Betydning, at der maatte være tilsat denne Blanding et ikke kemisk paaviseligt Kvantum af fremmede Stoffer — og idet Forhandlingen af saadanne Draaber herefter maa antages at være Apothekerne forbeholdt, vil Tiltalte i Henhold til alt det Foranførte, og idet det ovenanførte Forbud fra Tiltaltes Side mod Salg af den paagjældende Flaskes Indhold efter det Foreliggende ikke vil kunne diskulperes ham, være at ansee efter Forordningen af 4 December 1672 § 30 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Mandagen den 8 Marts.

Nr. 138.

Advokat Nellemann

contra

Christen Christensen Vejle (Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Kollekering.

Hassing-Refs Herreders Politirets Dom af 30 Juli 1896: Tiltalte, Husmand Christen Christensen Vejle, hjemme-hørende i Sejerslev Sogn paa Mors, bør til disse Herreders Politikasse erlægge en Bøde stor 20 Kr. Saa udreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 November 1896: Tiltalte Christen Christensen Vejle bør for det Offentliges Tiltalte denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, og derunder i

Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved, som i den indankede Dom fremstillet, personlig at henvende sig til alle og enhver om Bidrag til det i Dommen omhandlede FormaaIs Fremme maa Tiltalte ansees at have gjort sig skyldig i en efter Plakat 19 Oktober 1822 ulovlig Kollekering, og der maa derfor idømmes ham en efter Lovgivningens Grundsætninger fastsat Bøde, som vil kunne bestemmes til 10 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Christen Christensen Vejle bør til Politikassen bøde ti Kroner. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Lands-overrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Husmand Christen Christensen Vejle, der er født i Aaret 1835, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for — som det hedder i den efter Sagens Indbringelse for Overretten tilvejebragte Stævning, hvorved han er bleven indkaldt for Politiretten til at lide Dom — ulovlig Kolportage, der imidlertid ikkun kan betragtes som et fejlagtigt Udtryk for ulovlig Kollekering, hvorfor Tiltalte — hvad efter det Foreliggende maa forudsættes ogsaa at have været ham indlysende — i Virkeligheden, sigtes. Efter Sagens Oplysninger blev der i Slutningen af forrige eller Begyndelsen af indeværende Aar dannet en Forening med det Formaal i Øster-Assels paa Mors at lade opføre et Missionshus, bestemt til at indordnes under »Kirkelig Forening for indre Mission i Danmark«, hvorhos det af Foreningen vedtoges, at der ved forskellige Mænd, deriblandt Tiltalte, der er Medlem af Foreningen og bosiddende i Ørding paa Mors, og som af egen Drift tilbød sin Medvirksomhed i saa Henseende, skulde søges indsamlet Bidrag til Realisationen af denne Plan. Det er nu tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte derefter, forsynet med 2de Anbefalingsskrivelser, den ene fra Sognepræsten i Sejerslev paa Mors, den anden fra Foreningens

i Øster-Assels boende Formand og en anden Mand paa Øen, har uden forud at erhverve nogen Bevilling eller Tilladelse til at foretage Indsamlingen vandret omkring og med Anmodning om Bidrag til det nævnte Byggeforetagende henvendt sig til en stor Mængde Personer, dels i flere Sogne under Morsø Herreders Jurisdiktion, hvor han modtog Tilsagn om Bidrag, om hvilke han gjorde Optegnelse paa en ham af Foreningens Bestyrelse medgiven Liste og, efter at denne var fuldt beskreven, i en medbragt Bog, dels paa Thyholm samt i Boddum og Ydby Sogne under Hassing-Refs Herreders Jurisdiktion, hvor han strax modtog forskellige større og mindre, ligeledes i en medbragt Bog optegnede Bidrag til et samlet Beløb af ca. 240 Kr., indtil han, der iøvrigt henvendte sig ikke alene til Tilhængere af bemeldte kirkelige Retning, men til Folkekirkens Medlemmer i Almindelighed, blev standset i sin Virksomhed den 11 April d. A., da han paa sin Omvandring indfandt sig hos Sognefogden i Ydby og anmodede denne om at yde et Bidrag i det nævnte Øjemed. Tiltalte har ikke faaet Tilsagn om Godtgjørelse for Udgifterne ved sin Omvandring, men efter hvad der er forklaret af Formanden for Foreningens Bestyrelse, maa det dog antages, at han af Foreningen vil blive skadesløsholdt derfor.

Da det imidlertid ikke af de Lovbestemmelser, som der i saa Henseende kan være Spørgsmaal om at paaberaabe, jfr. navnlig Reskript af 14 Februar 1766 § 1, kgl. Resolution af 4 Juli 1800 § 4 og den ved Kancelli-Pl. af 19 Oktober 1822 bekendtgjorte kgl. Resolution af 25 September næstforhen, med tilstrækkelig Klarhed fremgaar, at en saadan Indsamling som den, Tiltalte efter det Anførte har iværksat, er forbudt, vil der ikke kunne idømmes ham Straf for hans nævnte Forhold, og han vil saaledes være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 15 Kr. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

(Fortsættes i næste Nr.).

Færdig fra Trykkeriet den 18 Marts 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Flænkel) Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 2.

Mandagen den 8 Marts.

Nr. 138.

Advokat Nellemann

contra

Christen Christensen Vejle (Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Med Hensyn til, at den Politiretsdommer, der som konstitueret i vedkommende Herredsfogedembede har paadømt Sagen i 1ste Instants, har havt den optagen til Dom i længere Tid end 6 Uger, bemærkes det, at dette Ophold, efter hvad der er oplyst for Overretten, maa antages hovedsagentlig at skyldes den Omstændighed, at den konstituerede Politiretsdommer, der overtog Embedets Bestyrelse under en ved Dødsfald et Par Dage efter Sagens Optagelse indtraadt Vakance i samme, har været stærkt optagen af andre Embedsforretninger, og ligesom der paa Grund heraf ikke findes tilstrækkelig Føje til at paalægge ham Ansvar for det nævnte Ophold af Sagen, saaledes har ej heller iøvrigt under dennes Behandling ved Politiretten eller under den befalede Sagførelse for Overretten noget Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Torsdagen den 11 Marts.

Nr. 13. Gaardmændene Niels Nielsen og Anders Nielsen af Hesselbjerg (Hindenburg)

contra

Gaardmændene Peder Christiansen og Peder Larsen af Bakkebjerg m. fl. (Ovrrretssagfører Zeuthen),

betr. Retten til at tage og oplægge Tang paa nogle Strandlodder.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 17 Maj 1892: De Indstævnte, Gaardmændene Niels Nielsen, Niels Hansen og Anders Nielsen, alle af Hesselbjerg, bør for Citanterne, Gaardmændene Peder Christiansen og Peder Larsen samt Parcellist Jørgen Nielsen af Bakkebjerg og Gaardmændene Niels Andersen af Kaalsbæk og Anders Nielsen af Unnerup deres Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 August 1894: De Indstævnte, Gaardmændene Niels Nielsen, Niels Hansen og Anders Nielsen, Alle af Hesselbjerg, bør En for Alle og Alle for En til Citanterne, Gaardmændene Peder Christiansen og Peder Larsen samt Parcellist Jørgen Nielsen, Alle af Bakkebjerg, samt Gaardmændene Niels Andersen af Kaalsbæk og Anders Nielsen af Unnerup betale 50 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 15 Oktober 1890, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge kongeligt Reskript af 30 Januar 1895 er Høieste- ret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Foreløbig bemærkes, at den ene af de oprindelige Indstævnte, Gaardmand Niels Hansen ikke har deltaget i Appellen af nærværende Sag.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at det ikke alene er Beboerne i Blidstrup og Vejby Sogne, men ogsaa andre Omboende, der i en længere Aarrække have benyttet Strandlodderne i førstnævnte Sogn til at indsamle og oplægge Tang. Selv om der nu overhovedet

kunde være Spørgsmaal om at vinde Alderstidshævd for alle og enhver eller en ubestemt Kreds af Personer som Beboerne af et eller flere Sogne paa en personel Raadigheds Udøvelse over en eller flere faste Ejendomme, mangler i ethvert Fald iøvrigt Betingelserne for at antage, at Alderstidshævd i nærværende Tilfælde er vunden, i hvilken Henseende navnlig kan fremhæves, at de paagjældende Strandlodders foranførte Benyttelse, som tidligere ingen Ulemper kunde medføre for Ejerne og derhos var af ganske ubestemt Omfang, ikke kan antages at være almindelig betragtet som en Udøvelse af en Beboerne tilkommende Rettighed. Som Følge heraf, og da der efter Proceduren ikke er Spørgsmaal om Erstatning for det Tilfælde, at de Indstævnte findes uberettigede til den omhandlede Benyttelse af Strandloddene, ville Appellanterne være at frifinde for de Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanterne Niels Nielsen og Anders Nielsen bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Citanterne, Gaardmændene Peder Christiansen og Peder Larsen samt Parcellist Jørgen Nielsen, Alle af Bakkebjerg, samt Gaardmændene Niels Andersen af Kaalsbæk og Anders Nielsen af Unnerup efter gammel Sædvane blandt Beboerne i Blidstrup og Vejby Sogne den 29 Januar 1890 paa Stranden udfor Hesselbjerg i Blidstrup Sogn indbjergede og oplagde i Bunker til Tørring og senere Afhentning ialt 50 Læs Tang, hvilken Tang de Indstævnte, Gaardmændene Niels Nielsen, Niels Hansen og Anders Nielsen, Alle af Hesselbjerg, den 31 Januar næsteften retsstridig borttog og tilegnede sig, paastode Citanterne efter erhvervet allerhøjeste Kumulationsbevilling af 4 Juli s. A. ifølge deres endelige Paastand under nærværende i 1ste Instants ved Kronborg vestre Birks Ret procederede Sag de Indstævnte tilpligtede in solidum at betale til Citanterne Erstatning for be-

meldte Tang a 3 Kr. pr. Læs, altsaa 150 Kr., med Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 15 Oktober s. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte paastode sig frifundne samt Citanterne tilpligtede in solidum at betale Sagens Omkostninger til dem, og ved Underrettens Dom blev denne Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom have Citanterne indanket her for Retten, hvor de gjentage deres fornævnte Paastand og paastaa sig tillagt Appellens Omkostninger, medens de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Appellens Omkostninger hos Citanterne in solidum.

Det er in confesso, at Citanterne paa den af dem angivne Dag indbjergede og oplagde 50 Læs Tang, saaledes som af dem anført, samt at de Indstævnte to Dage efter borttog og tilegnede sig den. De Indstævnte have ikke bestridt, at Beboerne i Blidstrup og Vejby Sogne, til hvilke Beboere samtlige Citanter høre, i mange Herrens Tider, i 100 Aar eller mere, have hentet bl. A. Tang fra Stranden, men Tvisten drejer sig om, hvorvidt de ommeldte Beboere, saaledes som af Citanterne hævdede, herved have erhvervet en ved Alderstidshævd hjemlet Ret til fra Strandbreden udfor Hesselbjerg at indbjerge Tang og oplægge den i Bunker til Tørring og senere Afhentning — saaledes som af Citanterne i nærværende Tilfælde gjort — paa nogen af Hesselbjerg Strandlodder. Det fremgaar af Sagen, at disse Strandlodder ejes dels af de Indstævnte, dels af en ikke indstævnt Trediemand, at det var paa denne Trediemands Lod, at Tangen oplagdes, og at Ejerne ved en thinglæst Deklaration af 11 Maj 1881 have erklæret, at forsaavidt der findes Tang, Vejmaterialier eller lignende udfor Strandlodderne — eller som de i Deklarationen benævnes: Sandlodderne — skal det uden Hensyn til, paa hvis Lod det maatte træffe, være en fælles Ret for Ejerne at opkjøre og oplægge fornævnte Materialier og at bortvise Uvedkommende, der tillade sig dersteds at kjøre eller at oplægge. De Indstævnte have nu til Støtte for deres Paastand væsentlig gjort gjældende, at der formentlig ikke kan være Tale om, at den af Citanterne paaberaabte Alderstidshævd for Beboerne af Blidstrup og Vejby Sogne er vunden, idet Tangbjergningen og Oplægningen af Strandlodsejerne altid kun har været indrømmet de Paagjældende som en Villighed, og idet den ogsaa maa antages at være udøvet af dem i Bevidstheden herom, ligesom en saadan Ret formentlig ikke kan erhverves for et saa ubestemt Indbegreb af Individier som Beboerne af de 2 her paagjældende Sogne, Blidstrup og Vejby. De Indstævnte have endvidere paaberaabt sig til Støtte for deres Paastand, at det formentlig ialfald ikke er godtgjort, at fornævnte Beboere i Alderstid særlig have bjerget og oplagt Tang paa Stranden udfor Hesselbjerg, hvilken Strand kun er en

ringe Del af hele Stranden i Blidstrup Sogn. Det findes imidlertid ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer tilstrækkelig godtgjort, at Blidstrup og Vejby Sognes Beboere, saalangt den menneskelige Erindring rækker, have kjørt ned til den til Blidstrup Sogn hørende Strandbred ogsaa udfor Hesselbjerg og der bjerget og oplagt Tang, og at dette altid har været betragtet som en almindelig Ret for bemeldte Sognes Beboere, uden at de Indstævnte have oplyst, at den er bleven udøvet i Henhold til meddelt særlig Tilladelse fra de paagjældende Lodsejere. Herefter maa den omstridte Tangbjergning ansees hjemlet for Citanterne ved Alderstidshævd, idet der ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, hvad de endelig have gjort gjældende, at Alderstidshævden er afbrudt ved de af forskellige Strandlodsejere i Blidstrup Sogn i den senere Tid gjorde Skridt for at hindre oftnævnte Beboeres Tangbjergning. Der vil saaledes være at tilkjende Citanterne Erstatning hos de Indstævnte in solidum for de 50 Læs Tang, men da Citanterne ikke mod de Indstævntes Benægtelse af, at Tangen pr. Læs havde en højere Værdi end 1 Kr., have godtgjort, at den var af højere Værdi, navnlig 3 Kr., vil der kun kunne tilkjendes dem 50 Kr. med Renter som paastaet. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom være at forandre. Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 136. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Christian Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold imod en Politibetjent i Funktion.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 23 Oktober 1896: Tiltalte, Arbejdsmand Niels Christian Jensen af Pulsbusene, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 November 1896: Tiltalte Niels Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12

Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anseet efter Straffelovens § 100, men da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, bliver denne Dom for saavidt at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Høenseende til Straffen bør Herredstingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Jensen til Høiesterets-sagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Niels Christian Jensen for Vold mod en Politibetjent i Funktion. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 30 September d. A., da der var Marked i Agersted, om Eftermiddagen paa Markedspladsen sammesteds traf sammen med sine to Brødre, der vare berusede og gjorde Spektakler, og nu blev Vidne til, at Politibetjent Hilker, som iført Uniform var tilstede for at opretholde Orden, efter først gjentagne Gange forgjæves at have opfordret Tiltaltes Brødre til at være rolige og forlade Markedspladsen tog fat i den ene af dem for at føre ham bort fra Tumulten — har uden nogen dertil fra Betjentens Side given Anledning, idet han pludselig foer ind paa denne, tilføjet Hilker flere Slag med knyttet Næve i Hovedet og Ansigtet, af hvilke Slag det første, der blev bibragt Hilker, inden han kunde væрге for sig, ramte ham i højre Side af Panden ligeover Øjet og frembragte en Bule af Størrelse som et Kronestykke, som endnu ikke ganske havde fortaget sig, da Hilker den 3 Oktober næstefter afgav Forklaring i Retten, men iøvrigt ikke havde hindret ham i at udføre sin Tjeneste eller nødvediggjort nogen Lægebehandling; de andre Slag, hvis Antal hverken Hilker eller Tiltalte have kunnet gjøre nærmere Rede for, lykkedes det derimod Hilker, der imidlertid havde sluppet Tiltal-

tes Broder, for Størstedelen at afværge, saa at de ikke medførte nogen Læsion. Tiltalte, der ved den omhandlede Lejlighed vel var noget beruset, men efter sin Forklaring dog ikke i højere Grad, end at han var sig sine Handlinger fuldt bevidst, har som Grund til sit Overfald paa Hilker angivet, at han blev vred over, at denne tog fat paa hans Broder og begyndte at føre ham bort, og frygtede for, at Betjenten skulde bruge Magt mod Broderen. Politibetjent Hilker har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1873 og ikke sees tidligere at have været offentlig tiltalt eller straffet — være at ansee efter Straffelovens § 100 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 154. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Arthur Herman, kaldet Morris
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Christianssted Politirets Dom af 30 November 1896: Arrestanten Arthur Herman, kaldet Arthur Herman Morris, bør straffes med 180 Dages Tvangsarbejde samt betale denne Sags Omkostninger.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 18 December 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Arthur Herman til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Christiansteds Politiret paadømt Sag tiltales Arrestanten Arthur Herman, kaldet Arthur Herman Morris, for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse, som bestyrkes af det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at han Lørdagen den 21 f. M. mellem Kl. 8 og 9 om Aftenen fra en Tønde med Tobak, der tilhørte Kjøbmand Bough og henstod i dennes Oplagsrum i Stueetagen af en Ejendom i Compagnigade i Christiansted, havde tilegnet sig 9 Pd. Tobaksblade, hvilket Tyveri han forøvede paa den Maade, at han fra Gaden gik ind i den paa-gjældende Ejendoms aabne Galleri og stak Armen ind mellem Tremmerne i en til Oplagsrummet førende Vinduesaabning, tæt indenfor hvilken den ommeldte Tønde henstod. Den stjaalne Tobak skjulte Arrestanten under et Rendestensbrædt, men da han den næste Morgen tidlig vilde bære den bort i en Kasse, blev han antruffen af nogle Politibetjente, og kastede han under Forfølgelsen Kassen fra sig. Den stjaalne Tobak, der er kommen tilstede, er vurderet til D. 1.70 og tilbageleveret til Kjøbmand Bough, som har frafaldet Paastand paa Erstatning for Af-savnet af samme. Arrestanten, der er født den 20 April 1868 og altsaa er langt over kriminel Lavalder, har tidligere været straffet for Løsgængeri ifølge Christiansteds Politiretsdomme af 12 April 1884, 1 Juli 1884, 15 Maj 1888 og 4 April 1895 med Tvangsarbejde henholdsvis i 24, 60, 132 og 180 Dage, endvidere ifølge den samme Rets Domme af 1 Juli 1892, 21 September 1892, 30 September 1893, 5 Juni 1894 og 20 Marts d. A. for Tyveri henholdsvis med 7 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød og Tvangsarbejde i 60, 96, 60 og 120 Dage, samt ifølge Frederikssteds Politiretsdom af 11 Marts 1895 for Slagsmaal og Rolighedsforstyrrelse med Tvangsarbejde i 12 Dage. Desuden sees han mangfoldige Gange til Politijournalen at have været tildelt Advarsler og Korrektioner af Ris samt at have vedtaget Bøder for Gadeuorden, Bortløben fra Tjeneste og Arbejdsforsømmelse. Da den ham under nærværende Sag ved Politiretsdommen i Henhold til Fdg. 11 April 1840 § 1, jfr. Anordning 6 Januar 1852 § 2, Nr. 2, idømte Straf af 180 Dages Tvangsarbejde findes passende, og det derhos rettelig i Dommen er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil den paaan-kede Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 129. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Mads Brodersen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Oktober 1896: Arrestanten Mads Brodersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Bøcher, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte efter det Oplyste havde udført Arbejde for Sagfører Nielsen, for hvilket han ikke havde modtaget Vederlag, og hans i den indankede Dom ommeldte Anbringende om hans Krav i den Anledning ikke vil kunne forkastes, findes det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold i det hele alene at burde henføres under Straffelovens § 257. Da nu Straffen herfor kun vilde være at bestemme til en kortere Tids simpelt Fængsel, findes det Varetægtsfængsel, som Tiltalte i noget over 4 Maaneder har været underkastet, i Medfør af samme Lovs § 58 at kunne træde i Stedet for den forskyldte Straf.

Thi kjendes for Ret:

Den af Tiltalte, Mads Brodersen forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salaries samt i Salarium til Høiesterets-sagførerne Bagger og Lunn for Høiesteret 40 Krøner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Mads Brodersen for Bedrageri. Arrestanten, der efter sin Forklaring er 35 Aar gammel, hvilket er skjønnet stemmende med hans Udseende, er anseet: ved Skjelskør Kjøbstads Politirets Dom af 12 August 1895 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage. Her ved Ret-

ten har der derhos 2 Gange — i 1894 og i 1895 — været indledet Undersøgelse mod Arrestanten i Anledning af, at han af herværende Hotelværtter sigtedes for hemmeligt at have forladt deres Hoteller uden at betale, hvad han under sit Ophold sammesteds var bleven skyldig for Kost og Logis. Begge disse Undersøgelser ere imidlertid blevne sluttede uden Tiltale.

Under nærværende Sag sigtes Arrestanten nu for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, dels overfor Sagfører Søren Nielsen, dels overfor Gjæstgiver Carl Wilhelm Menzel.

I førstnævnte Henseende er det nu ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der i Slutningen af Marts eller i Begyndelsen af April d. A. var bleven engageret af Sagfører Søren Nielsen til at hjælpe denne ved hans Sagførerforretninger, og som i den Anledning den 10 April d. A. af Sagfører Nielsen fik udbetalt et kontant Beløb af 10 Kr. til Afholdelse af forskellige Udgifter, vedrørende disse Forretninger, har uden Sagfører Nielsens Tilladelse forbrugt ca. 9 Kr. af det nævnte Beløb til at leve for, samt at han — der efter den nævnte Dag helt forsømte at udføre det Arbejde, som han havde paataget sig at udføre for Sagfører Nielsen — ikke senere har betalt de forbrugte Penge tilbage. Arrestanten har nu vel til sin Undskyldning anført, at han, allerede før han forbrugte det nævnte Beløb, havde udført en Del Arbejde for Sagfører Nielsen, og efter sin Formening herfor havde Krav paa et Vederlag, der endog var større end det forbrugte Beløb, men til det saaledes anførte, der bl. A. strider mod, hvad Sagfører Nielsen har forklaret, findes der herefter og efter hvad der iøvrigt foreligger intet Hensyn at kunne tages, og Arrestanten vil derfor for sit her nævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 253.

Forsaavidt Arrestanten dernæst er sigtet for at have gjort sig skyldig i Bedrageri overfor Gjæstgiver Carl Wilhelm Menzel, er følgende oplyst: Den 11 April d. A. indlogerede Arrestanten og en Person ved Navn Christian Hansen Olsen sig i et herværende Hotel, der drives af ovennævnte Gjæstgiver Menzel og dennes Hustru Magdalene Leidersdorff, og ved de af disse, af ovennævnte Christian Olsen og af Tjenestepige Martha Jørgensen afgivne, tildels beedigede Forklaringer maa det ansees for godtgjort, at Arrestanten under sit Ophold i Hotellet overfor Menzel og dennes Hustru har lovet, at han vilde betale baade for sig og Olsen. Efterat Arrestanten og Olsen derpaa havde boet i Hotellet nogle Dage uden at betale, blev det — som det maa antages — den 15 April tilkjendegivet Arrestanten, at han maatte betale, hvad han skyldte, da han ellers ikke kunde forblive boende i Hotellet, og Arrestanten forlod derpaa dette, idet han — efter hvad Gjæstgiver Menzel har forklaret — lovede at

komme igjen samme Dags Aften. Arrestanten udeblev imidlertid og har heller ikke senere betalt Menzel noget af, hvad han, da han blev udvist af Hotellet, var blevet skyldig for sit og Olsens Ophold sammesteds, og efter alt hvad der foreligger maa det, trods Arrestantens Benægtelse, ansees for godtgjort, at han har stiftet i alt Fald en væsentlig Del af den ovennævnte Gjæld, der beløb sig til ialt mellem 33 og 34 Kr., uden at han havde nogen virkelig Udsigt til at betale samme. I saa Henseende skal særlig henvises til, at Arrestantens Forklaringer under Sagen, om hvilken Udsigt han havde til at kunne betale bemeldte Gjæld, have været i høj Grad tilbageholdne, og at det vel fremgaar af det ovenfor anførte, at han, kort før han indlogerede sig i Hotellet, var bleven engageret af ovennævnte Sagfører Søren Nielsen til at hjælpe denne ved hans Forretninger, men at han, som det ogsaa fremgaar af det ovenfor anførte, selv forspildte enhver Udsigt til gennem dette Engagement at fortjene saameget, at han kunde betale sin Hotelregning, idet han — som ovenfor anført — uden Sagfører Niensens Tilladelse forbrugte den største Del af de ham den 10 April betroede 10 Kr. til egen Fordel, og idet han derhos efter den nævnte Dag ganske forsømte at udføre det Arbejde, han havde paataget sig at udføre for Sagfører Nielsen.

Arrestanten vil derfor for sit hernævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 251.

I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter de 2 ovennævnte Paragrafer efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Fredagen den 12 Marts.

Nr. 151. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Gustav Christian Vilfred Thiberg
(Def. Salomon. Tiltalte personlig).

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Januar 1897
Arrestanten Gustav Christian Vilfred Thiberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostnin-

ger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Meyer, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

For de af Tiltalte under hans personlige Møde for Høiesteret fremførte fornærmelige Paasagn imod Forhørsdommeren og Andre vil han i Henhold til Instruxen af 7 December 1771 § 29, sammenholdt med Forordning om temere litigantes af 23 December 1735 § 2, være at ansee med en Bøde til Vor Frelasers Kirke af 200 Kroner og have at betale ligesaa meget til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Saa bør og Tiltalte Gustav Christian Vilfred Thiberg til Vor Frelasers Kirke bøde 200 Kroner og ligesaa meget til Justitskassen. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Gustav Christian Vilfred Thiberg for Pengeafpresning. Arrestanten er født den 24 Maj 1873 og anset: ved Rettens Dom af 27 Oktober 1894 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 19 Februar 1895 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med lige Straf og ved Rettens Dom af 12 Oktober 1895 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 251 lempet Tillægsstraf, dels efter § 245, § 251, jfr. tildels § 46, § 270 og § 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Arrestanten den 14 Oktober f. A. om Morgen blev løsladt efter Udstaaelsen af den fornævnte ham idømte Forbedringshusstraf, begav han, som ønskede at komme til England for at søge Hyre derfra, sig hertil Staden, og om Formiddagen gik han, der i Somren 1894 havde aftjent sin

Værnepligt ombord i Kadetkorvetten »Dagmar«, ud paa Søofficersskolen for at se at faa Hjælp til Englandsrejsen af en eller anden af de Kadetter, som han havde været sammen med ombord i Korvetten; han spurgte Portnersken efter Kadet Broberg, og da han fik at vide, at denne nu var Løjtnant og boede hos sin Fader, Konsul Carl August Broberg, indfandt han sig paa dennes Bopæl, hvor han dog ikke kom til at tale med Løjtnant Broberg. Ud paa Aftenen samme Dag indfandt Arrestanten sig atter ved Konsul Brobergs Bopæl og forlangte at tale med Løjtnant Broberg, men da Pigen, som lukkede ham op, sagde, at Løjtnanten ikke var hjemme, anmodede Arrestanten i den Tanke at skræmme Løjtnant Brobergs Moder til at betale ham en saadan Understøttelse, at han kunde komme til England, om at komme til at tale med hende, hvorefter Pigen lukkede ham ind i et Værelse. Da Konsul Brobergs Hustru, Camilla Blom, kort efter kom derind, begyndte Arrestanten strax at tale til hende om, at han havde frelst hendes Søn fra Forbedringshuset, og at han vilde have Hjælp — efter hans Forklaring et Lst. — til at komme til England, idet han ellers vilde melde Sagen til Politiet. Fru Broberg forlod hurtig Værelset og hendes Mand kom da derind og talte nogen Tid med Arrestanten; under denne Samtale forlangte Arrestanten gjentagne Gange, at Konsul Broberg eller hans Hustru skulde hjælpe ham med Penge, for at han kunde komme til England, da han i modsat Fald vilde melde til Politiet, at Løjtnant Broberg havde gjort sig skyldig i strafbar Uterlighed, og saa vilde han komme i Forbedringshuset. Arrestanten blev derefter anholdt af en Politibetjent, efter hvem Konsul Broberg, der ikke lod sig paavirke af Arrestantens Trusler, havde sendt Bud. Arrestanten har forklaret, at den af ham mod Løjtnant Broberg fremsatte Sigtelse savner enhver Grund, at han i Virkeligheden ikke havde til Hensigt at gjøre Alvor af Truslen om Anmeldelse til Politiet, men at han haabede, at Fru Broberg eller hendes Mand skulde lade sig skræmme til at betale ham de forlangte Rejsepenge, samt at han, da han var oppe hos Brobergs, nok var noget paavirket af Spiritus, men dog fuldt tilregnelig. Den af Arrestanten afgivne og i flere Forhør vedstaaede Tilstaaelse har han vel senere tilbagekaldt, idet han har villet gjøre gjældende, at han, hvem Løjtnant Broberg og dennes Moder skulde have lovet at hjælpe, naar han havde udstaaet sin Straf, var gaaet op til Brobergs for at minde om dette Løfte, at han under Samtalen med Fru Broberg vel fremkom med en — ganske ubeføjet — Ytring om, at han havde frelst hendes Søn fra Forbedringshuset, men at denne Udtalelse aldeles ikke stod i nogen Forbindelse med hans Forlangende om Penge. Til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages. Under Sagen har der været rejst

Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed og han har derfor fra den 15 November til 8 December f. A. været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling; dennes Overlæge har i sin derefter afgivne Erklæring udtalt, at Arrestanten har gjort Indtryk af at være en upaalidelig og forløjet Person, men at han ikke har frembudt noget Tegn paa Sindssygdом eller Aandssvaghed.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 245 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandagen den 15 Marts.

Nr. 156. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Jes Laurids Kristian Jørgensen Hjort
(Def. Nellemann).

der tiltales for Tyveri.

Holsteinborg Birks Extrarets Dom af 31 Oktober 1896: Arrestanten Jes Lauritz Christian Jørgensen Hjort bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, og til Defensor, Sagfører Poulsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Januar 1897: Arrestanten Jes Laurids Kristian Jørgensen Hjort bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Aktionens Omkostninger, hvorunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Wolff for Overretten, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 38 ikke er anseet med Straf for det ham under Sagen paa-sigtede Forhold; men den Bestemmelse, der efter det Foreliggende bør gives angaaende hans fremtidige Behandling,

findes at burde affattes i nøjere Overensstemmelse med bemeldte Paragrafs sidste Stykke, end ved Dommen skeet.

Thi kjendes for Ret:

Mod Tiltalte Jes Laurids Kristian Jørgensen Hjort bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holsteinborg Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jes Laurids Kristian Jørgensen Hjort, der er født den 4 Juli 1868 og tidligere anseet, ved Holsteinborg Birks Extrarets Dom af 6 Januar 1893 efter Straffelovens § 281, jfr. § 46 og § 228, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 22 Oktober 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Antvorskov Birks Extrarets Dom af 26 Oktober 1895 efter Straffelovens §§ 257 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, for Tyveri.

I saa Henseende er det ved Arrestantens egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han, der da tjente som Karl hos Sognefoged, Gaardejer Teilmann i Hyllested, har den 21 Juni f. A. imod de Vedkommendes Vidende og Villie tilegnet sig en Lærredsjakke og et Par Benklæder samt en Tobakspibe, ialt af Værdi 3 Kr. 60 Øre, tilhørende Tjenestekarl Ole Chr. Jensen, og en Tjenestedreng Jens Peter Jacobsen tilhørende, til 50 Øre vurderet Tobakspibe, hvilke samtlige Gjenstande beroede aabenlyst i de Paagjældendes og Arrestantens fælles Karlekammer, og at han derpaa har solgt den ene og bortbyttet den anden af Piberne, medens han ved sin Anholdelse i Anledning af nærværende Sag endnu var i Besiddelse af Jakken og Benklæderne.

Der er under Sagen opstaaet Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, hvorfor han har været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg, hvilken Anstalts Overlæge i en Erklæring af 20 Oktober f. A. bl. A. udtaler, at Arrestanten er Idiot, at han som næsten alle agiterede Imbeciller er tyvagtig, og at Rapserier saa at sige er en nødvendig Konsekvens af hans

aandelige Konstitution, hvorhos det sluttelig udtales, at Arrestanten ikke hører hjemme i det almindelige Samfund, men i en Aandssvageanstalt. Efter at dernæst Overlægens Erklæring i Forbindelse med Sagens Akter herfra Retten har været tilstillet det kongelige Sundhedskollegium, har Kollegiet i Skrivelse til nærværende Ret af 23 December f. A. bl. A. udtalt, at Arrestanten er agiteret med skiftende Stemninger og pludselige Lyster og Affekter, der beherske ham aldeles, saa at han handler efter dem, uden at han er istand til at gjøre Modstand : hæmme dem ved Modforestillinger, at han ikke kan antages hverken at kunne forstaa Straf eller forbedres ved Straf, at han stadigt, overladt til sig selv, vil begaa Lovovertrædelse af hvilken som helst Art, som hans tilfældige Indskydelser medføre, og at han saaledes kan siges, navnlig ved fortsat Misbrug af Alkohol, at være en stadig Fare for sine Omgivelser, hvorfor han bør udsøndres fra de almindelige Samfundsforhold og sættes under stadigt Tilsyn, samt at han ligeoverfor Strafansvaret nærmest bør ansees for utilregnelig.

Da det herefter skjønnes antageligt, at Arrestanten har været i en Tilstand, der udelukkede al Tilregnelighed, da han foretog de Tilgænelser, for hvilke han under nærværende Sag tiltales, vil der ikke herfor kunne paaføres ham noget Strafansvar, hvorimod han i Henhold til Straffelovens § 38 findes at burde sættes i Forvaring af Øvrigheden, og ville Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, der bestemmes til 20 Kr. til hver, efter Omstændighederne være at udrede af det Offentlige. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, hvorved Arrestanten er anset efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, være at forandre.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Marts 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 3—4.

Tirsdagen den 16 Marts.

Nr. 147. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Peter Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Drab.

Kommissions Dom af 7 Januar 1897: Arrestanten Jens Peder Nielsen bør straffes paa Livet. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Hude og Sagfører Jacob P. Nielsen, henholdsvis 100 og 70 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Nielsen til Høiesteretssagførererne Asmussen og Jensen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efterat det i Anledning af et indkommet Andragende om, at det maatte blive nærmere undersøgt, paa hvilken Maade Aftægtsmand af Koblerne under Frederiksborg Amt Jens Pedersen og Aftægtsmand af Kildebrønde under Kjøbenhavns Amt Peder Hansens Hustru Dorthe Nielsdatter, der henholdsvis i September Maaned 1870 og i November Maaned 1877 fandtes hængte under mistænkelige Omstændigheder, vare komne af Dage, ved allerhøjeste Reskript af 8 September f. A. var overdraget undertegnede Herredsfoged i Ramsø-Thune Herreder Petri at fortsætte de af de ordinære Underdommere i Anledning af de nævnte Dødsfald foretagne Undersøgelser samt angaaende de Forbrydelser, hvorom der under Undersøgelsen maatte fremkomme Oplysning eller Mistanke, at indlede fornøden Undersøgelse eller fortsætte de derom mulig alt paabegyndte Undersøgelser saavelsom iøvrigt at foretage de nødvendige Skridt for at tilvejebringe Oplysning desangaaende, og den saaledes nedsatte Undersøgelseskommission, som den 12 s. M. belagde Tiltalte Jens Peder Nielsen med Vare-tægtsarrest, den 26 November sidstleden havde tilendebragt sine Undersøgelser samt om Udfaldet af samme gjort Indberetning til Justitsministeren, er det ved allerhøjeste Kommissorium af 5 f. M. overdraget nærværende Kommission yderligere at undersøge og paakjende Sagen, under hvilken Arrestanten Jens Peder Nielsen tiltales for Drab.

Under de af den førstnævnte Kommission optagne Forhør er det nu ved Arrestantens egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at han har ombragt de ovennævnte tvende Personer under følgende nærmere Omstændigheder: Da Arrestanten ifølge Skjøde af 2 Januar 1868 var bleven Ejer af Gaarden Matr.-Nr. 1 i i Koblerne, Draaby Sogn, af Hartkorn 2 Tdr. 1 Skp. 3 Fdk. $\frac{1}{4}$ Album, Gammelskat 16 Rdl. 88 Sk., bl. a. mod at overtage en denne til den tidligere Ejer Jens Pedersen og Hustru paahvilende til 838 Rdl. 5 Mk. 2 Sk. kapitaliseret Aftægt, stod han i det første Par Aar i et godt Forhold til disse Aftægtsfolk, men opstod derefter, navnlig ved deres Families Indblanding, jævnlig Uenighed om Aftægtspræstationerne. Dette i Forening med, at disse Ydelser vare saa bebyrdende, at Arrestanten befrygtede kun med Besvær at kunne forblive ved Gaarden, gjorde ham kjed af Aftægtsfolkene. Han havde dog endnu ikke tænkt paa at skille sig af med nogen af disse. Da han imidlertid Lørdagen den 24 September 1870 sammen med den nævnte 64aarige Jens Pedersen var kommen ud i den Del af Jægerspris Skov, der benævnes Studehaven, for der at hente et Læs Bøge- eller Egekvast til Aftægtsmanden og de havde faaet Kvaset læsset, samt da en til at binde om Læsset medbragt Line var bleven fastgjort i Langvognen, kastet over Læsset og strammet af dem begge i Forening og Arrestanten havde givet

Enden af Linen til Jens Pedersen for at gjøres fast, fattede Arrestanten det Forsæt at ombringe Aftægtsmanden, hvilket han strax fuldbyrdede, idet han, medens hin, bukkende sig ind under Læsset, var ifærd med at fastbinde Linen, sprang hen og tog et tyndt Hovedstolsreb, som plejede at benyttes i Marken ved Pløjning for at hindre den ene Hest i at gaa længere frem end den anden og i den Anledning var bundet ved Hestens Mulepose, men aftaget under Fodringen i Skoven, hvilket Reb han da bagfra kastede om Paagjældendes Hals, strammede det sammen og kvalte ham. Da Jens Pedersens Liv strax udslykkedes, uden at han gav nogen Lyd fra sig, slæbte Arrestanten Liget i Rebet hen til et tyndt Træ tætved, hvis udstaaende Grene han benyttede saaledes, at han hejsede Liget op med Rebet om Halsen indtil en knæbøjet Stilling i en af dem og i en anden lidt længere nede fastgjorde Enden af Rebet. Under Transporten af Liget fik dette forskjellig Hudafskrabning, ligesom Træskoene faldt af dets Fødder, og da det var hængt op, tog Arrestanten Træskoene og satte dem hen ved Liget, for at det hele skulde se ud, som om Manden selv havde aflivet sig ved Hængning, hvad ogsaa antoges, da Liget den 26 s. M. var fundet, ved det Dagen efter afholdte Undersøgelsesforhør. Da Arrestanten havde fuldbyrdet Gjerningen som meldt, kørte han hjem med Læsset og foregav, at Afdøde i Skoven havde ytret, at han skulde et Ærinde paa Naturens Vegne og derefter vilde begive sig ad en Gjenvej hjem.

I Aaret 1876 bortbyttede Arrestanten Gaarden i Koblerne med Højelse Mølle, og ved Mageskifteskjøde af 22 September 1877 blev han Ejer af Gaarden Matr.-Nr. 7 b i Kildebrønne med Hartkorn 4 Tdr. 3 Skpr. 1 Fdk. 1 Album, Gammelskat 19 Rdl. 16 Sk., bl. A. mod at overtage den paa samme hvilende Aftægt til Afhænderen Hans Pedersens Forældre, Peder Hansen og Hustru Dorthe Nielsdatter, hvilken Aftægt i Overdragelsesdokumenterne var kapitaliseret til 7635 Kr. 65 Øre. Denne Aftægt var endnu mere bebyrdende for Arrestanten end den tidligere i Koblerne i Forhold til Gaardens Størrelse og Beskaffenhed, hvorom han tildels først efter Byttehandelen vil være kommen til Kundskab. Arrestanten vil dog heller ikke her have planlagt eller overhovedet tænkt paa at rydde nogen af Aftægtsfolkene af Vejen førend den 12 November s. A. Da han nemlig denne Dag Kl. 8—8½ om Formiddagen fra Stalden, hvor han stod og striglede sine Heste, blev opmærksom paa, at den 48aarige Aftægtskone Dorthe Nielsdatter kom fra Aftægtsboligen med en Leerskaal, som formentlig indeholdt Æde til hans Svin, i Haanden og gik over Gaarden hen i Porten til Svinehuset, fattede han det Forsæt at aflive hende, og begav han sig til Fuldbyrdelsen heraf over Gaarden ind i Porten, der efter nys stedfunden Tærskning var fuld af Halm, som laa saa langt ud i Gaarden, at Portaabningen helt var dækket, og der kun levnedes en smal Gang op

imod Muren ved Svinehuset, hvorfor han ikke befrygtede, at det fra Stuehuset kunde sees, hvad der passerede i Porten. Fra Porten begav han sig ind i Svinehusets Fodergang, hvor han traf Aftægtskonen, der stod og saae paa Svinene, og efterat han paa Væggen i Porten eller Fodergangen havde taget et Stykke Hysing, der var ca. 1½ Alen langt og havde været anvendt til Faarene, gav han sig i Samtale med Konen om Svinene, og under denne Samtale, under hvilken hun vedblev at see paa Svinene og vende Ryggen mod ham, kastede han bagfra Hyssinget om Halsen paa hende og trak stærkt til i dets Ender. Hun gav ikke en Lyd fra sig eller gjorde Modstand, men faldt meget snart forover, medens han vedblev at stramme Snoren om hendes Hals, og efter faa Sekunders Forløb var hun død. Arrestanten tog derpaa Liget i sin Favn og bar det ud gjennem Porten ind i Tærskeloen og derfra ind i den tilstødende Lade. Her lagde han det paa noget Halm, medens han hentede et almindeligt Stykke Reb til at hænge det op i. Af Rebet lavede han i den ene Ende et Øje ved en Splejsning, stak den anden Ende derigjennem, saaledes at det dannede en Rendeløkke, og denne lagde han derpaa om Ligets Hals, hvorefter han med den ene Arm løftede det i Vejret og med den anden kastede Rebet om en Bjælke, hejsede Liget op i knæbøjlet Stilling og fastgjorde Rebet i Bjælken. Med Hensyn til, at der ved Ligsynet Dagen efter fandtes en Stige staaende op til Bjælken ved Siden af Liget, har Arrestanten forklaret, at han for at give det Udseende af, at Afdøde havde benyttet Stigen til Fuldbyrdselsen af Selvmord, enten hængte Liget op ved Siden af Stigen eller flyttede Stigen hen ved Siden af Liget, ligesom han ogsaa, for at det kunde see ud, som om Afdøde selv havde begivet sig ind i Loen og taget sig af Dage, undlod, da han forlod dette Lokale, at sætte den udvendige Krog paa Lodøren. Efter Ligets Ophængning gik Arrestanten tilbage til Svinehuset, hvor han tog Skaarene af Lerskaalen, der under Drabet var falden fra Aftægtskonen, og lagde dem i et tomt Ædetrug, hvornæst han gik tilbage til Stalden og fortsatte Striglingen af en Militærhest, som han en af de nærmeste Dage skulde præsentere. Senere paa Eftermiddagen tog han Stykkerne af Lerskaalen og kastede dem i Møddingpølen, og ved det, som forberørt, Dagen efter optagne Ligsyn med Forhør antoges ogsaa her at foreligge et Selvmord. Forsaavidt der dels ved bemeldte Syn og dels ved Ligets Klædning foruden de tvende Furer af det benyttede Hyssing og Reb tillige fandtes Mærker af ydre Vold paa dets Hage og ene Øje, da maa disse sidste Spor antages at hidrøre fra, at Afdøde under Kvælingen faldt om og ikke fra nogen yderligere mod hende fra Arrestantens Side øvet Voldshandling. Ifølge Arrestantens Hustrus Forklaring har hun intet usædvanligt fundet ved hans Færd efter nogen af Misgerningerne. Arrestanten har nægtet at

have havt nogen anden Bevæggrund til Drabene end den at blive befriet for de trykkende Aftægtsbyrder, hvorhos han har erkjendt, at det selvfølgelig ogsaa var i hans Tanker, at naar han var bleven fri for Aftægtsmanden i Koblerne og Aftægtskonen i Kildebrønde, vilde de efterlevende Ægtefæller, der begge vare svagelige, tildels som Følge af Drikfældighed, muligen inden kortere Tid afgaa ved Døden, hvilket Haab ogsaa opfyldtes, idet Jens Pedersens Enke allerede døde i 1871 og Dorthe Nielsdatters Mand den 5 November 1879.

Ved Aftægtsmand Jens Pedersens Død bortfaldt en Fjerdedel af den betingede Aftægt med Undtagelse af Bolig, Have og en enkelt mindre Naturalydelse, og ved Dorthe Nielsdatters Død befriedes Arrestanten for en Trediedel af Naturalydelse med Undtagelse af Mælk og Brændsel.

Forsaavidt Arrestanten endvidere er bleven mistænkt for med Gift anbragt i en Pære at have foranlediget ovennævnte Aftægtsmand Peder Hansens Død, da maa denne Mistanke efter det derom oplyste, navnlig Professor Gædekens Erklæring af 15 November f. A., ansees for ubegrundet.

I Henhold til Foranførte, og idet Arrestantens Drab af de tvende ovenmeldte Aftægtsnydere efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder findes at maatte betragtes som udøvede med Overlæg, vil Arrestanten, der er født den 10 November 1841 og forhen ifølge Horsens Kjøbstads Extraretsdom af 30 December 1893 for Falsk straffet med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, være at ansee efter Straffelovens § 190 med Livsstraf.

Nr. 152. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Niels Petersen Dahlgaard (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Frijsenborg-Faurskov Birks Extrarets Dom af 25 November 1896: Arrestanten Niels Petersen Dahlgaard bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han vil have at udrede samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Borchersen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Friis, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Januar 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Petersen Dahlgaard til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Arrestanten Niels Petersen Dahlgaard for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han en Aften ifjor Efteraar*) i et Gjæstgiver Ortved af Hammel tilhørende Træhus, der var anbragt paa en Festplads i Hammel Mølleskov, og hvori Ortved bl. A. opbevarede Drikkevarer, har tilvendt sig en Flaske Cognac, idet han skaffede sig Indgang i Træhuset ved — efterat være kommen ind paa Festpladsen, hvortil der var uhindret Adgang — at klatre op paa Husets Tag og derfra gennem et i dette anbragt ituslaaet Vindue at entre ned i Rummet nedenfor. Efter her at have taget den ommeldte Flaske Cognac fra en aaben Hylde forlod han Huset gennem Døren, der viste sig, hvad han ikke vidste, at være aaben, idet en paa samme anbragt Krog var tagen af.

Med Hensyn til det omhandlede Træhus er det under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør nærmere oplyst, at det er en solid Bygning, der bestaar af Stolper, forenede ved en solid Sokkel og foroven med lange Bjælkedragere, samt er beklædt med sammenpløjede Brædder. Huset, der har en Længde af 6 Alen 3 Tommer, en Bredde af 5 Alen 2

---

*) Skal være Efteraaret 1895.

Tommer og en Højde til Taget af 3 Alen 3 Tommer, og hvis Tag bestaar af sammenpløjede med Asfalt-Tagpap beklædte Brædder, er forsynet med 2 Døre, af hvilke den ene lukkes med en stærk Krog indvendig og den anden med 2 Laase, en Hænge-laas og en Nøgglelaas, hvorhos der paa Tagets 2 Sider er anbragt to Vinduer i Jernramme med Glas, og Ortved har udsagt, at han, der altid om Efteraaret har store Partier af Varer, navnlig Drikkevarer, opbevarede i den her foromhandlede Bygning, anseer denne, der isøvrigt ikke er forsynet med Gulv, for et ubetinget stærkt og paalideligt Gjæmmested for de til hans Næring hørende Varer.

Endvidere har Arrestanten, medens han den 30 August f. A. om Aftenen opholdt sig i Ortveds Gjestestue og et Øjeblik var alene der, tilvendt sig en Nøgle, der laa paa Disken, og, efter hvad Arrestanten vidste, hørte til Vinkjældereren, idet det var hans Hensigt ved Lejlighed at benytte den til at stjæle Vin i Kjældereren, hvad han dog efter sin Forklaring ikke har gjort, idet han af Frygt for, at Nøglen skulde blive funden hos ham, en af de første Dage i September bortkastede den i Hammel Skov, hvor den imidlertid senere forgjæves er bleven eftersøgt, og endelig har Arrestanten, efterat Undersøgelsen mod ham i Anledning af det førstommeldte Tyveri var paabegyndt, Natten mellem den 7 og 8 November f. A. frastjaalet Ortved 4 Flasker Cognac, som han, der bemeldte Nat var gaaet hen til Gjæstgivergaarden i den Hensigt om mulig at stjæle Vin eller Cognac, udtog af en samstedes ved Nedgangen til Vinkjældereren hensat Kasse, efterat han først med en Knibtang, som laa ovenpaa Kassen, havde fra-brudt det Halve af en Sidefjæl. Indholdet af de 5 stjaalne Flasker Cognac har Arrestanten for Størstedelen fortæret, tildels i Forening med nogle andre Karle, der vare uvidende om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af samme, men Bestjaalne, der har ansat Værdien af den førstommeldte Flaske Cognac til 1½ Kr. og af de 4 andre til 2½ Kr. pr. Stk. samt Værdien af Nøglen til 1 Kr., har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

For de af Arrestanten saaledes vedgaaede Tyverier — af hvilke det førstomhandlede efter den Maade, paa hvilken han skaffede sig Indgang i det paagjældende Træhus, maa henføres under Straffelovens § 229 Nr. 4, 1ste Led — er han, der er født i Aaret 1871 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter den nævnte Straffebestemmelse samt efter § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 19 Marts.

Nr. 23. Kaptajn **P. C. Holm** som Fører af Skruedampskibet »Lissabon« (Winther)

contra

Kaptajn **C. J. F. Kruse** som Fører af Skruedampskibet »Castor« (Asmussen),

betr. Erstatning for Skade i Anledning af Sammenstød.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14 August 1895: Indstævnte, Kaptajn P. C. Holm, bør som Fører af Skruedampskibet »Lissabon« til Sagsøgeren, Kaptajn C. John F. Kruse som Fører af Skruedampskibet »Castor« betale 90165 Kr. 54 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 Juni 1894 til Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i Sagerne fri at være. Samtlige Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den indankede Doms Beregning af den de paagjældende Skibe tilføjede Skades Størrelse ikke er bestridt for Høiesteret, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, som findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke ville kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Kontraappellantens subsidiære Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 16 Juni f. A. Kl. 3¹⁴ Eftermiddag skete der i Farvandet mellem Trekroner og Stubbegrunden ved Kjøbenhavn et Sammenstød mellem de to Skruedampskibe »Castor« og »Lissabon«, idet »Lissabon«, der kom fra Kjøbenhavns Havn og skulde afgaa til Hamburg, med sin Stævn ramte »Castor«, der skulde ind i Havnen, paa dette Skibs Bagbordsside foran for Maskinrummet lige for Kommandobroen.

Af disse to Skibe tilhørte »Lissabon«, der var bygget i 1883, Aktieselskabet for Dampskibsfart mellem Hamburg og Sydamerika og blev ført af Kaptajn P. C. Holm, og havde Skibet, der var ca. 277 Fod langt og ca. 33 Fod bredt og var opmaalt til ca. 1321¹/₂ engelske Nettoregistertons, ved den nævnte Lejlighed kun ca. 50 Tons Ladning og 460 Tons Kul ombord og stak derfor kun 12' 4" for og 14' 4" agter. Ved Sammenstødet fik det en mindre Beskadigelse, særlig to Huller paa Styrbords Boug, et i Vandlinien og et nogle Fod højere, foruden et mindre Tryk paa Bagbordssiden, hvilket foranledigede Skibet til at vende tilbage til Inderrheden, hvor det ankrede samme Eftermiddag Kl. ca. 4¹/₄. »Castor«, der tilhørte det forenede Dampskibsselskab her og førtes af Kaptajn C. John F. Kruse, var paa Rejse fra Riga til Tunis via Kjøbenhavn med en Ladning Stykgods; det var ca. 229 Fod langt, ca. 31¹/₂ Fod bredt og havde en Drægtighed af ca. 874 Nettoregistertons; og Ankomsten hertil den 16 Juni f. A. stak det 17' 4" for og 18' 4" agter, engelsk Maal, altsaa agter henved 17' 10" dansk Maal; dets samlede indicerede Hestekraft var 480. Ved Sammenstødet fik »Castor« et Hul, der ifølge den faa Dage efter foretagne retslige Besigtelse strakte sig fra Kommandobroens Forkant til 2 Fod agter for samme i en Længde af 7 Fod, og som saavel paa Overdækket som paa Hoveddækket gik i en Vinkel af 45 Grader fra foran skraat ind agter efter i en Udstrækning af 7' 6", saaledes at Toppen af Vinklen var 4' 5" fra Skibssiden; i Dybden strakte Brudet sig fra Kommandobroet gennem Overdækket og Hoveddækket 11' 7" ned under dette og altsaa en Del under Vandlinien. Da Vandet som Følge deraf strax strømmede stærkt ind, og »Castor« begyndte at synke, blev Skibet, idet Maskinen efter Sammenstødet sattes paa fuld Kraft frem, bragt ind paa Stubbegrunden, hvor det kom til at staa paa Grund med 18' Vand for, 19' midtskibs og 23' agter i en Afstand fra Trekosten paa Stubben af mellem ca. 240 og ca. 300 Fod (opmaalt med en Loglinie til ca. 288 Fod), saaledes at Skibet havde den nævnte Trekost i NØ ¹/₂ Ø. lidt agten for tværs. Det lykkedes senere ved Hjælp af Svitzers Bjergningsentreprise at faa Skibet bragt ind til Værftet paa Refshaleøen, hvor det blev repareret.

Ligesom »Castor« imidlertid i den Anledning havde en Udgift til den nævnte Entreprise af 26570 Kr., saaledes kostede

selve dets Reparation m. m. 25586 Kr. 39 Øre, foruden at det havde Udgifter til Arbejdspenge af 6742 Kr. 03 Øre, til Leje af Pladser og af Pramme paa 2768 Kr. 30 Øre, til Skibsmægler af 7597 Kr. 70 Øre og derhos en Mængde større og mindre Udgifter til Folkehyre, Havarikommission, Dispatch osv., saa at det samlede Beløb for Skibet derved løb op til 79388 Kr. 99 Øre. Men dertil kom, da en stor Del af Ladningen — der ialt havde haft en Værdi af 419860 Kr. 88 Øre — var bleven betydelig beskadiget, saa at noget af den endog maatte sælges ved Auktion, et Tab paa samme af i det Hele 125087 Kr. 28 Øre, hvorhos Skibet endelig beregnede sig en Godtgjørelse for 36 Liggedage, medens Reparationen stod paa fra den 16 Juni til den 21 Juli f. A., overensstemmende med Sølovens § 120 a 40 Øre pr. Dag af hver af dets ca. 874 Nettoregistertons = 12585 Kr. 60 Øre, hvorved der fremkom en samlet Sum af 217059 K. 87 Øre ialt, som »Castor« ansaa sig berettiget til at fordre godtgjort hos Dampere »Lissabon«, da dette Skib efter den fra »Castors« Side hævdede Opfattelse bar hele Skylden for Sammenstødet.

»Castor« havde allerede den 23 Juni f. A. ved Kongens Foged ladet foretage Arrest i det da endnu paa Inderrheden her henliggende »Lissabon« med dets Tilbehør og Fragt til Sikkerhed for den Fordring, som »Castor« saaledes mente at have overfor sidstnævnte Skib — og i Henhold til Stævning af 25 s. M., der dog først inkammeredes den 4 Juli f. A., paastod Kaptajn Kruse derefter som Fører af »Castor« under nærværende Sag den saaledes foretagne Arrestforretning stadfæstet og Kaptajn Holm som Fører af »Lissabon« dømt saavel personlig som under Tvang af Exekution i Dampskibet »Lissabon« med Tilbehør og Fragt til at betale den »Castor« og dets Ladning tilføjede Skade, der foreløbig approximativt sattes til 200000 Kr., men senere som anført opgjordes til de ovenfor nævnte 217059 Kr. 87 Øre, med dette Beløb, af hvilket derhos fordredes Renter 5 pCt. aarlig fra Arrestforretningens Dato, hvorhos der gjordes Krav paa Tilkjendelse af denne Forretnings og af Sagens Omkostninger, derunder Omkostningerne ved efter Sammenstødet at have ladet forgjæves søge ved Dykker efter nogle Varekasser, der vare faldne ud af Hullet i »Castors« Side, hvilket særlig var sket for om mulig nærmere at bestemme Sammenstødsstedet.

Strax efter Sagens Anlæg blev der imidlertid den 7 Juli f. A. truffet den Overenskomst mellem Parterne, at, medens Sagen iøvrigt blev at paadømme her ved Retten, skulde den skete Arrest bortfalde og betragtes som ikke sket, saa at tillige Omkostningerne ved samme frafaldtes, samt at »Lissabon« og dets Fører, da dette Skib højst kunde antages at repræsentere en Værdi af 130000 Kr., ialtfald kun skulde hæfte for indtil dette Beløb foruden Renter og Omkostninger — og overens-

stemmende dermed er Paastanden fra Kaptajn Kruses Side under Sagen bleven modificeret.

Fra »Lissabons« Side er det i Modstrid med »Castors« Paastand blevet gjort gjældende, at dette sidste Skib ene havde Skylden for Sammenstødet, og, ligesom Kaptajn Holm som »Lissabons« Fører derfor, uden at bestride Rigtigheden af den for »Castors« Vedkommende skete endelige Beregning af dets Skade og Tab, har under Sagen fordret Frifindelse med Tillæg af Omkostninger, saaledes har han efter udtagen Kontraktlage af 13 Februar d. A. krævet, at der hos Kaptajn Kruse paa »Castors« Vegne tilkjendes ham en Erstatning for det »Lissabon« og dets Ladning ved Sammenstødet tilføjede Tab og Skade af ialt 54143 Kr. 68 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 13 Februar d. A. foruden Sagsomkostninger. Han har nemlig opgjort Omkostningerne ved »Lissabons« Istandsættelse, der foregik i Hamburg efter en foreløbig Reparation her, med tilhørende Dokleje og andre Udgifter til 10263 Kr. 21 Øre, Udgifterne til Mægleren her til 4843 Kr. 27 Øre, Godtgjørelse for 28 Liggedage her — fra 16 Juni til 15 Juli f. A. — som han har beregnet til 50 Lst. pr. Dag, til 25418 Kr. 40 Øre og Rabat ved at maatte fragte en anden Damper midlertidig istedetfor »Lissabon« til at besørge den Rejse, som dette Skib skulde have gjort i den nærmeste Tid efter Sammenstødet, til 13617 Kr., idet han dog, for det Tilfælde, at dette sidste Beløb ikke maatte blive anerkjendt, subsidiært istedet har fordret Liggedagsgodtgjørelse ogsaa for »Lissabon«s Ophold under Reparationen i Hamburg fra den 16 Juli til den 7 August f. A., beregnet til 21 Dage og a 40 Øre pr. Dag for hver af Skibets ca. 1321½ Nettoregister-ton, $\circ$: 11100 Kr. 18 Øre, hvorved det samlede Erstatningsbeløb af 54143 Kr. 68 Øre vilde nedgaa til 51626 Kr. 86 Øre ($\circ$: med 13617 Kr. $\div$ 11100 Kr. 18 Øre = 2516 Kr. 82 Øre).

Ligesom Kaptajn Kruse nu paa »Castor«s Vegne principalt har protesteret mod, at der overhovedet tilkommer »Lissabon« noget Krav paa Erstatning og derfor har fordret sig frifunden for det nævnte Krav med Tillæg af Omkostninger, saaledes har han i ethvert Fald paastaet det krævede Beløb betydelig nedsat, idet han i saa Henseende har gjort gjældende, at der slet ikke kunde tilkomme »Lissabon« nogen Liggedagsgodtgjørelse for Opholdet her i 28 Dage, med Bemærkning, at Godtgjørelsen ialtfald ikke kunde blive at beregne for mere end højst 14 Dage og ikke med mere end 40 Øre pr. Dag for hver Nettoregister-ton, idet han endvidere har gjort Indsigelse mod de for Tab ved Fragtning af en anden Damper krævede 13617 Kr. og subsidiært kun har anerkjendt Beløbet af 11100 Kr. 18 Øre som Liggedagsgodtgjørelse for Opholdet i Hamburg, og idet han endelig har ment, at der ikke kunde tilkomme »Lissabon«s Mægler

to af denne krævede og til denne betalte Beløb, nemlig 860 Kr. i Ladningsprovision og 577 Kr. 85 Øre i Provision for eventuel Kaution for »Lissabon«. Det skal i den Anledning strax bemærkes, at, medens de nysnævnte 860 Kr. vel maatte anerkjendes paa Grund af den her skete Udlosning og Videreforsendelse af »Lissabon«s Ladning, der maa antages for at have været rigtig, vilde de 577 Kr. 85 Øre ikke kunne anerkjendes, da der ikke kom nogen virkelig Kautionsstillelse istand, at der fremdeles vel maatte tilkomme »Lissabon« Liggedagsgodtgjørelse for Opholdet her fra den 16 Juni til den 23 Juni f. A., da Udlosningen og den foreløbige Reparation foregik, og fra den 23 Juni til den 7 Juli, da Skibet var under Arrest — idet Kravet derpaa ikke kunde antages frafaldet ved den omtalte Overenskomst af 7 Juli f. A. — men ikke for Tiden fra den 7 til 15 Juli, altsaa for 21 Dage og derhos kun beregnet med 40 Øre pr. Dag for hver Nettoregister-ton, altsaa med 11100 Kr. 18 Øre, og at der endvidere aldeles ikke kunde tilkomme »Lissabon« den krævede Godtgjørelse af 13617 Kr. for Tab ved Fragtning af en anden Damper, hvorom der i Virkeligheden slet ikke foreligger nogen Oplysning, men kun den subsidiært krævede Liggedagsgodtgjørelse for Opholdet i Hamburg med andre 11100 Kr. 18 Øre, samt at der følgelig ialtfald eventuelt kun vilde kunne blive Tale om et Erstatningsbeløb for »Lissabon« af 10263 Kr. 01 Øre + 4265 Kr. 42 Øre (∴ 4843 Kr. 27 Øre ÷ 577 Kr. 85 Øre) + 11100 Kr. 18 Øre + 11100 Kr. 18 Øre eller til sammen af 36728 Kr. 79 Øre.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvad der gav Anledning til det omhandlede Sammenstød, og hvorvidt Ansvarret derfor helt eller delvis maa falde paa noget af de to Skibe, fremhæves Følgende:

Efter hvad der foreligger, var der den paagjældende Dag ingen Strøm, og var Vejret derhos klart; Vinden var paa det paagjældende Tidspunkt NNV., men kun med en Styrke af 2; det maa antages at have været ca. 7" under daglig Vande. Intet af de to Skibe havde særligt Udkig.

»Castor« kom, som tidligere berørt, den 16 Juni f. A. Syd fra og passerede uden Lods ombord Kl. 3⁵ Eftm. Vest om Middelpultens Vager i en Afstand fra denne af kun ca. 1½ Kabel-længde, efter hvad særlig Kaptajn Kruse, der selv havde Kommandoen og hele Tiden befandt sig paa Kommandobroen, den 2den Styrmand Krag, der havde Vagt, og 1ste Styrmand Mad-sen, der ialtfald i det Øjeblik var paa Dækket, bestemte have udsagt. Skibet gik derhos da frem med fuld Kraft (62 Om-drejninger i Maskinen), hvormed der fremdeles fortsattes; deits Fart er vel ikke nærmere oplyst, men antages at have været omtrent 8 Mile.

»Castor« styrede derpaa efter Kaptajn Kruses Fremstilling,

idet dens Ror hele Tiden holdtes lidt Styrbord, først henved et Par Minuter op imod Tokosten paa Stubbegrunden og drejede derefter langsomt ind i Kroneløbet, saaledes at Skibet havde Trekosten paa Stubbegrunden først paa dets Bagbordsboug, saa ret forud og derpaa paa dets Styrbordsboug, hvorefter Roret blev lagt midtskibs. Kaptajnen foretog vel ikke nogen Pejling, hvorpaa han kunde støtte sin Angivelse af den Linie, hvori »Castor« da bevægede sig, men han har erklæret sig fuldt overbevist om, at »Castor« den 16 Juni f. A., saaledes som det altid havde gjort, naar han kom med det fra Østersøen, gik langt Norden om den Nord for Trekroner liggende Svanegrund, saa langt, at han vel saae »Kronetønden«, men slet ikke tænkte paa at skjønne over Skibets Afstand fra samme — hvorved bemærkes, at Kronetønden ligger omtrent 3000 Fod i Vest for Middelpulten, ca. 1200 Fod Nord for Trekroner (ca. 400 Fod Nord for »gamle Trekroner«s Grund) og en 7 a 800 Fod Syd for Svanegrundens Nordgrændse. Kaptajnen havde, da han passerede Vest om Middelpultens Vager, givet et stærkt langt Stød i »Castor«s Dampfløjte for at vare mulig udgaaende Skibe, men først, da Farvandet aabnede sig for »Castor« frit af Trekroner, vil han være bleven en større Damper — »Lissabon« — vaer, der kom ud fra Kjøbenhavn og som efter hans Formening da endnu var Syd for den hvide Bøje i Vest for Trekroners Sydspids, idet han dog har erklæret det for muligt, at han dengang saae den over Trekroner. Efter hans Formening var »Castor« derhos naaet op mellem Stubbegrundens Tokost og Trekost, noget nærmere ved den første af disse og var omtrent midt i Kroneløbet, da han, henved 1 Par Minuter efter først at have faaet »Lissabon« i Sigte, hørte 1 kort Stød fra dette Skibs Dampfløjte, som han strax efter selv besvarede med 1 kort Dampfløjtestød, hvad han kun gjorde for at vise, at han havde forstaaet »Lissabon«s ene Stød, saaledes at begge Skibene gik Bagbord om hinanden, idet han vistnok slet ikke da rørte Roret og altsaa ikke foretog nogen Forandring af »Castor«s Kurs, hvad han undlod for ikke at komme ind paa Stubbegrunden, medens Skibet dog gradvis drejede noget Styrbord over. Efterat der dernæst efter hans Skjøn var forløbet et Par Minuter fra det ene korte Dampfløjtestød, blev der fra »Lissabon« givet 3 korte Dampfløjtestød, hvad han ligeledes strax besvarede med 3 korte Stød, idet han samtidig beordrede »Castor«s Maskine fuld Kraft bak. Skibet var da efter hans Mening endnu lidt Nord for den omtalte Trekost og var noget nordligere i Kroneløbet end dets Midte. »Castor«s Maskine bakkede derpaa, idet Roret fremdeles laa midtskibs, men saaledes at Skibet dog slog lidt Styrbord over, som det under Bakning skulde, i vistnok 2 a 3 Minuter, inden Sammenstødet skete, medens »Lissabon« ligeledes bakkede. Umiddelbart før Sammenstødet bemærkede han Trekosten tæt

ved paa »Castor«s Styrbordsboug og Frue Kirke omtrent forud, maaske en Streg om Bagbord og var al Fart gaaet af Skibet inden Sammenstødet. Dette skete formentlig lige Syd for Trekosten. I selve Sammenstødsøjeblikket beordrede han Maskinen stoppet og, da Skibet øjeblikkelig begyndte at synke, lige derpaa fuld Kraft frem med haardt Bagbords Ror for at faa Skibet sat paa Grunden, hvad ogsaa lykkedes, efterat Skibet kun var gaaet en 8 Favne (48 Fod) frem, idet Maskinen dog arbejdede endnu noget efter, for at Skibet skulde komme til at sidde godt fast, hvorved dog kun opnaaedes, at Skibet drejede med Agterenden ud i Løbet, saa at det kom til at ligge Nordvest $\frac{1}{2}$ Vest an. Dets Plads paa Grunden er angiven nærmere ovenfor. Umiddelbart før Sammenstødet blev der i Henhold til derom given Ordre gjort Skridt til at sætte en Baad ud, som forinden var gjort klar, fordi man nærmede sig Kjøbenhavn, men den kom dog først i Vandet og nogle Personer (Kvinderne) i den efter selve Sammenstødet, og den blev slet ikke kastet los og Aarene ikke satte i Vandet, men den slæbte med Skibet, indtil det stod paa Grund, hvorpaa Personerne atter toges ombord fra Baaden.

Ligesom det overensstemmende hermed i »Castor«s Maskindagbog fandtes anført, at Maskinen havde arbejdet med fuld Kraft frem ialtfald fra ca. Kl. 2 $\frac{3}{4}$ Eftm. den 16 Juni, at der ca. Kl. 3 $\frac{1}{4}$ blev slaaet fuld Kraft bak i 3 Minuter og derefter atter fuld Kraft frem i ca. 5 Minuter, saaledes have ogsaa 2den Mester Snedker, der havde Vagt i Maskinrummet, og 1ste Mester Frederiksen, som dog først begav sig derned efterat have hørt, at der blev beordret »Bak«, udtalt sig paa tilsvarende Maade med Bemærkning, at de dog ikke nøjere havde iagttaget Uhret, ligesom 1ste Mester derhos mente, at der kun var blevet bakket ialt i henved 2 Minuter og deraf ca. 1 Minut endnu efter Sammenstødet, medens ingen af dem vidste, hvor stor en Del af Maskinens paafølgende arbejden fremad der faldt, efterat Skibet var kommet paa Grund.

Matros Jørgensen, der havde staaet til Rors paa »Castor« (i Styrehuset paa Kommandobroen med Vinduerne nede) fra kort før Middelpulten blev passeret, forklarede, at Roret i den Tid blev holdt først uafbrudt noget Styrbord over (ikke haardt Styrbord), idet Skibet drejede svagt af mod Bagbord, indtil »Castor« havde faaet Stubbegrundens Trekost lidt om Bagbord, at det derefter gjentagende holdtes lidt støt og endelig holdtes uafbrudt støt, fra »Castor« havde faaet Trekosten paa Styrbordsboug indtil Sammenstødet, idet der ikke blev gjort nogen Forandring med Roret, hverken da »Castor«, efterat »Lissabon« havde givet 1 kort Dampfløjtestød, ligeledes gav et saadant, eller da »Castor« gav 3 saadanne Stød efter »Lissabon«s 3 Stød, hvorved iøvrigt bemærkes, at efter hans Udsagn havde »Castor« allerede givet 1 kort Dampfløjtestød lige, da de havde faaet

»Lissabon« i Sigte frit af Trekroner, hvilket ikke blev besvaret. Han forklarede derhos, at han med Sikkerhed vidste, at »Castor« var tæt ved Stubbegrundens Trekost, saaledes at denne var lidt forud paa Styrbordsiden lige kort før Sammenstødet, saa at »Castor« ikke kunde komme Grunden nærmere, samt at Roret efter Kollisionen blev lagt haardt Bagbord, og at Skibet da drejede en 2 a 3 Streger, inden det, efter saa kun at have bevæget sig nogle ganske faa Favne frem, kom paa Grund, medens han ikke kunde sige, om »Castor« havde drejet under selve Sammenstødet eller bakkede lidt endnu efter dette eller drejede efter at være kommet paa Grunden.

Begge Styrmandene paa »Castor«, Madsen og Krag, af hvilke som nævnt 2den Styrmand Krag havde Vagt i det paa-gjældende Tidsrum, have forklaret, at »Castor«, strax efter at have passeret Middelpulten, gav et langt Stød i Dampfløjtens, vistnok for at varsko modgaaende Skibe, hvad Styrmand Madsen tilføjede, at indgaaende Dampere plejede at gjøre, selv om de ikke havde noget Skib i Sigte. Ingen af dem lagde nærmere Mærke til »Castor«s Kurs eller til Sømærkerne i den nærmeste Tid, efterat Middelpulten var passeret, og har Styrmand Madsen derfor i saa Henseende kun udsagt, at »Castor«, efter hvad han ved tidligere Lejlighed ifølge Øjemaal har iagttaget, altid fra Østersøen er gaaet tæt forbi Middelpulten og Nord om Svane-grunden, ikke mellem dens Nordgrændse og Kronetønden, og Styrmand Krag, at han, der ikke nøjere kjendte Svanegrundens Beliggenhed, dog bemærkede, at »Castor« den 16 Juni f. A. passerede i en stor Bue udenom Trekroner, saaledes at det vistnok var fjernest derfra, da »Castor« drejede ind i Kroneløbet. Styrmand Madsen har derhos udsagt, at han pludselig hørte et Dampfløjtstød, formentlig fra »Lissabon«, hvilket Skib han, der da var paa Agterdækket, hidtil ikke havde seet, at han paa Grund deraf strax løb op paa Kommandobroen, hvor han saa øjeblikkelig hørte 1 Dampfløjtstød fra »Castor«, at han da saae, at »Castor« befandt sig ikke mere end $\frac{1}{2}$ Skibslængde fra Stubbegrundens Trekost, der havdes forud paa Styrbordssiden, højst $\frac{1}{2}$ Streg, medens »Lissabon« da var omtrent midt i Løbet, styrende lige ned paa »Castor« med betydelig Fart, uden at han bemærkede, hvilken Kurs de to Skibe havde, at strax efter »Lissabon« og derpaa »Castor« hver gav 3 Dampfløjtstød og det sidstes Maskine begyndte at bakke; men at han derpaa ikke saae videre, idet han, der fik det Indtryk, at et Sammenstød var uundgaaeligt, løb ned for at sætte den tidligere omtalte Styrbordsbaad ud, hvorom han iøvrigt har forklaret som ovenfor anført, navnlig, at den ikke fik sat af fra Skibet, inden det kom paa Grund, og at Folkene fra Baaden derpaa kom ombord igjen kort efter Sammenstødet, hvortil han har føjet, at Skibet ikke kom mere end højst en 10 Favne frem efter Sammenstødet,

inden det stod paa Grund. Styrmand Krag har endvidere forklaret, at han pludselig hørte »Castor« give et kort Dampfløjtestød, og at han, der da befandt sig paa Dækkets Bagbordsside ved Huset, saa ved at se over Rælingen opdagede »Lissabon« komme frem, uden at kunne sige i hvilken Afstand, med betydelig Fart, saaledes, at han da saae dette Skib og Karantænehuset ved Toldboden mindst et Par Streger paa »Castor«s Bagbordsside, men uden at han huskede, hvilket af dem der var længst til Bagbord, og uden at han bemærkede Skibenes Kurser. Et Par Minuter efter det omtalte Dampfløjtestød hørte han 3 Dampfløjtestød fra »Lissabon« og derpaa 3 fra »Castor«, hvis Maskine strax efter begyndte at bakke, men han blev derpaa kaldt hen for at hjælpe med ved at sætte den ovenomtalte Baad i Vandet, hvorom m. m. han har forklaret som ovenfor anført, og han iagttog saaledes ikke selve Sammenstødet, men har dog bemærket, at »Castor«s Fart fremad da ialtfald var meget ringe, hvis der var nogen, og at det varede saa kort efter Sammenstødet, inden »Castor« kom paa Grund, at Skibet kun da havde kunnet gaa nogle faa Favne frem. Om »Castor« havde bakket lidt endnu efter Sammenstødet, inden det gik frem til Grunden, havde ingen af Styr mændene bemærket.

Endelig har Matros Tørnblom, der befandt sig paa »Castors« Dæk, udsagt, at han, der ikke tidligere havde lagt Mærke til noget vedrørende Sejladsen, efterat Middelpulten var passeret, pludselig fra Dækket bemærkede »Lissabon« paa »Castor«s Bagbordsboug fri af Trekroner og indenfor denne, og hørte han strax efter, at »Castor« gav et kort Stød i Dampfløjten. Noget efter hørte han 1 Dampfløjtestød fra »Lissabon« og derpaa atter 1 fra »Castor«. Lidt efter gav »Lissabon« 3 og »Castor« 3 Dampfløjtestød. Han saae, at »Lissabon«, der kom hurtig fremad, kastede et Anker, uden at han bemærkede, om det var Bagbords eller Styrbords, og han saae da »Lissabon« vistnok henved 3 a 4 Streger paa »Castor«s Bagbordsside. Hvad der derefter passerede og selve Sammenstødet saae han ikke, idet han blev beordret hen til og ned i den omtalte Baad, hvorom ogsaa han har forklaret, at den først kom i Vandet efter selve Sammenstødet, og at den ikke forlod »Castor«, idet dens Aarer ikke bleve lagte ud for at ro, men at Baaden først laa lidt stille og derpaa førtes frem med Skibet, indtil det kom paa Grund, uden at han kunde sige, hvor lang denne Strækning var, idet den ene Aare dog imedens brugtes til at skjære Baaden fri af Skibet.

Efter foreliggende Udskrifter af »Lissabon«s Skibs- og Maskindagbog forlod dette Skib den 16 Juni Kl. 2³/₄ Eftm. Kjøbenhavns Havn under Kommando af den kjøbenhavnske Lods O. Bloch og gik først med langsom Fart ud gennem Bommen og derpaa med halv Kraft indtil tværs af Refshaleøen (∩: udfor Kastelpynten). Der beordredes da, ∩: Kl. 3⁶, fuld Kraft frem,

og Skibet fortsatte derpaa med fuld Kraft frem til Kl. 3¹², da der beordredes: »langsomt frem« og dernæst Kl. 3¹³: »Holdt og fuld Kraft bak«, hvorpaa der bakkedes, til Sammenstødet skete. Skibets 1ste Maskinmester Bärnreuther, der paa den Tid var i Maskinrummet, har i Forbindelse dermed forklaret, at Tidspunkterne vare noterede efter Uhret ved Maskinen med Bortkastelse af Sekunderne og Afrunding opad eller nedad, eftersom der var forløbet mange eller faa Sekunder, og at »Lissabon«, naar dets Maskine gik med fuld Kraft frem, formentlig under Vejrforhold som den 16 Juni f. A. gjorde en Fart af ca. 10 Mile eller lidt over (67 til 68 Omdrejninger i Minuten af Maskinen), men at Maskinen den nævnte Dag, fordi Dampen ikke var høj, ikke gjorde mere end 63 til 64 Omdrejninger med fuld Kraft frem, og at Skibet derfor vistnok da kun gjorde en Fart af 8 til 9 Mile.

Lods O. Bloch har forklaret, at, medens han ikke kunde udtale sig nærmere om den styrede Kurs, sejlede »Lissabon« dog ialtfald, efter at være kommet ud af Bommen, hele Tiden østlig i Farvandet og passerede tæt Vest for Tokosten i N.V. for Trekroner. Lidt før »Lissabon« naaede op til den, fik han først Øje paa »Castor«, der kom Øst fra ret ind imod og tæt Nord for Kronetønden, idet det efter hans Skjøn sejlede mellem den og Svanegrundens Nordgrændse. Han beordrede da strax Maskinen sat paa »langsom frem«, idet han derhos, da han mente, at han ikke kunde gaa agten om »Castor« uden at risikere at komme ind paa Trekroners Grund, gav 2 korte Stød i »Lissabon«s Dampfløjte, hvilket skete, inden han havde passeret Trekroners Tokost, hvad han gjorde for at vise, at han ønskede at gaa foran om »Castor«, og hvilke Stød — der ifølge det Foranførte paa »Castor« kun hørtes som 1 Stød — efter hans Formening vare klare og tydelige. Han beordrede dog ikke samtidig selv Styrbords Ror, idet han vilde afvente, om »Castor« svarede, at det ogsaa vilde give Styrbords Ror. »Castor« svarede imidlertid med at give 1 Dampfløjtestød, der viste, at det gav Bagbords Ror, og, idet han saa selv opgav at give Styrbords Ror, beordrede han umiddelbart efter Maskinen stoppet og fuld Kraft bak, idet han samtidig gav 3 Dampfløjtestød, hvilket Castor besvarede med 3 Stød. Tillige gav han da strax Ordre til at lade Bagbordsankeret falde, idet han derhos nu lod Roret lægge Bagbord, idet Skibet, om det end først paa Grund af Bakningen gik lidt Styrbord over, dog saasart det tørnede op for Ankeret, drejede Bagbord over igjen, saaledes at det vistnok svingede fra Ø.N.Ø. til N.Ø. Strax efter skete Kollisionen, og havde »Lissabon« da sin Stævn omtrent i N.Ø., medens »Castor« formentlig stævnede omtrent Vest, muligvis lidt til Syd. I Sammenstødsøjeblikket havde »Lissabon«, der med fuld Kraft vistnok havde haft 6 til 7 Miles Fart, antagelig endnu 1 a 2 Miles

Fart. Sammenstødet skete efter hans Mening ca. 200 Fod Nordost for Trekroners Enkøst, 3: vistnok ca. 1500' fra det Sted, hvor han først havde faaet Øje paa »Castor«, idet »Lissabon« efter Sammenstødet, da dets Maskine strax blev stoppet, havde denne Enkøst paa sin Bagbordsside. Da det meddeltes ham, at der var løbet 20 Favne Ankerkjæde ud, var der formentlig 20 a 22 Fod Vand, hvor det faldt. Lødsen har endelig udsagt, at efter hans Formening kunde »Lissabon« ikke, efter at have passeret Trekroners Tokost, have holdt østligere i Farvandet uden at risikere at løbe paa »Gamle Trekroners« ca. 600 Fod fra nævnte Tokost og ca. 300 Fod fra Trekroners Enkøst liggende Grund.

Kaptajn Holm, der befandt sig paa »Lissabon«s Kommandobro med Lødsen, og som efter dennes Opgiverer gav Ordrene til Maskinen, har forklaret, at Skibet fra Bommen havde holdt omtrent midt i Løbet, indtil det omtrent Vest for Nordvestpynten af Trekroner fik »Castor« i Sigte ca. 6 Streger om Styrbord kommende Øst fra, og saaledes, at det vistnok passerede Sønden om Svanegrundens Nordgrændse. Der blev da strax af Lødsen givet 2 Stød i »Lissabon«s Dampfløjte, idet Skibet, der dengang næppe gjorde mere end ca. 7 Miles Fart, samtidig drejede saaledes, at det styrede op mod Enkøsten N. for Trekroner, og idet der derhos blev givet Ordre: »langsom frem« til Maskinen. At de 2 Stød gaves, skete uden Aftale mellem ham og Lødsen, men opfattede han dem som betegnende, at Lødsen agtede at gaa foran (Vest) om »Castor«, hvad han ogsaa vilde have gjort, hvis »Castor« havde tilladt det, da »Lissabon« var saa nær ved Trekroners Bænke, at der efter hans Formening ikke kunde gives mere Bagbords Ror. »Castor« svarede imidlertid næppe 20 Sekunder efter med 1 Dampfløjtestød, og gav »Lissabon« derpaa ogsaa strax efter 1 Dampfløjtestød, hvornæst der blev beordret »Stop« og »fuld Kraft bak« til Maskinen samt givet 3 Dampfløjtestød og tillige givet Ordre til at lade Bagbordsankeret falde, idet Roret derhos blev lagt halvt Bagbord, hvilket alt skete næppe mere end $\frac{3}{4}$ Minut, efterat Maskinen var beordret sat paa »langsom frem«. »Castor« svarede strax derpaa med 3 Dampfløjtestød. Trods at Maskinen bakkede, vedblev Skibet dog paa Grund af den opnaaede Fart at gaa fremad forbi Trekroners Enkøst, hvorfor Sammenstødet, der indtraf 1 a $1\frac{1}{2}$ Minut, efterat Bakningen var begyndt, skete N.Ø. for den nævnte Enkøst, som »Lissabon« efter Sammenstødet havde omtrent midtskibs paa sin Bagbordsside i ca. 100 Fods Afstand. Ugætet »Lissabon« slaar Styrbord over ved Bakning, havde Ankeret mod Slutningen trukket det lidt over mod Bagbord, og i Sammenstødsøjeblikket laa »Lissabon« omtrent N.Ø. eller N.Ø. $\frac{1}{2}$ Ø. an, medens Kaptajnen ikke kunde sige, hvorledes »Castor«, der da havde meget ringe Fart fremad, laa, saalidt som om »Lissabon« da endnu

havde Fart frem. »Lissabon«s Maskine blev stoppet strax efter Sammenstødet. Efter Opgivende var der løbet ca. 20 Favne ud af Ankerkjæden, hvoraf vistnok ca. 15 vare i Vandet. Efter hans Mening vilde Kollisionen være undgaaet, hvis »Castor« istedetfor ogsaa at bakke var vedblevet at gaa frem, hvad ligledes Lodsens har udtalt.

Matros Witt, der havde staaet til Rors, fra »Lissabon« forlod Havnen, har udsagt, at han styrede forskellige Kurser efter Lodsens Ordre under Hensyn til imødekommende Sejlere, indtil efterat der paa »Lissabon« var givet 2 Stød i Dampfløjten. Han fik da ikke Ordre til at lægge Roret Styrbord, hvilket heller ikke skete, men lagde han det tvertimod lidt efter, efter Ordre, 20 til 30 Grader til Bagbord, hvilket bibeholdtes, indtil det, da der var givet 3 Dampfløjtestød, efter Ordre blev lagt haardt Bagbord, hvad Skibet lystrede. 3die Styrmand, Ewert, der stod ved Siden af Rorgængerens, har forklaret, at Roret under Udsejlingen i det Hele blev holdt midtskibs, indtil han fik »Castor« i Sigte omtrent 5 a 6 Streger om Styrbord i en Afstand af vel 3000 til 3600 Fod. Da der saa blev givet 2 Dampfløjtestød paa »Lissabon«, blev dettes Ror dog slet ikke lagt Styrbord men Bagbord, vistnok endog før der blev hørt 1 Dampfløjtestød fra »Castor«. Videre havde disse 2 Mænd ikke bemærket.

Tømmermand Wellhausen, der havde befundet sig paa Bakken ved Bagbordsankeret paa »Lissabon«, har udsagt, at der, da han efter Ordre lod dette falde, vistnok blev stukket ca. 25 Favne Kjetting ud, hvoraf ca. 20 Favne i Vandet, og at Kjæden i Kollisionsøjeblikket laa ret op og ned, men forinden havde været stiv bagud og bagefter blev stiv forud.

1ste Styrmand paa »Lissabon«, Møhring, der havde befundet sig forud paa Bakken, har med Hensyn til, hvad der angik Sammenstødet, kun forklaret, at »Lissabon«, først havde passeret Trekroners Tokost efter at have faaet »Castor« i Sigte, at han efter at have hørt »Lissabon«s 2 Stød i Dampfløjten og derpaa 1 fra »Castor«, hørte først 1 Stød fra »Lissabon« og saa 3 Stød, alle Stødene med kun kort Tid imellem, at Kollisionen fandt Sted lidt forbi Trekroners Enkost, at han, da »Lissabon« efter Kollisionen laa for Anker, havde seet Kronetønden omtrent tværs om dets Styrbordsside, og at »Castor« efter at være gaaet paa Grund efter hans Mening befandt sig i en Afstand af ca. 450 Fod fra »Lissabon«.

2den Styrmand Frølich havde, da han var beskæftiget med Arbejde paa »Lissabon«s Dæk, heller ikke iagttaget de to Skibes Kurser m. m. eller selve Sammenstødet og hvor det skete, men kun efter 1 Dampfløjtestød fra »Castor« hørt 1 fra »Lissabon« og derpaa 3 fra dette Skib og 3 fra »Castor«, ligesom han havde hørt »Lissabon«s ene Anker falde mulig et Minut før Sammenstødet. Strax efter dette blev han beordret til med

Baadsmænd Rødde og 3 andre Mænd at sætte en Baad i Vandet, hvad der tog nogen Tid, og at ro over for at se, hvorledes det gik »Castor«. Da de fra »Lissabon«s Styrbordsside kom foran om dette Skib og over til »Castor«, hvad der tog en 5 Minuter, var »Castor« allerede sunket paa Stubbegrunden, og anslog han Afstanden da mellem samme og »Lissabon«, der laa for Anker, efter at have bakket lidt, til 3 a 4 Skibslængder. Nævnte Baadsmænd Rødde har derhos forklaret paa samme Maade om, hvorlænge det tog at ro over til »Castor« og om Afstandens Størrelse, og han har derhos udtalt, at, medens han mente paa Spillet's Bevægelser at have kunnet høre, at »Lissabon«s Ankerkjæde var stiv agterud, dengang Sammenstødet skete, bemærkede han, da de paa Roturen passerede foran om »Lissabon«, at dets Ankerkjæde viste stivt forud.

Foruden hvad saaledes forskellige Personer af Besætningen paa de to Skibe have udsagt, have ogsaa flere Andre afgivet Forklaringer om, hvad de fra forskellige Steder i Nærheden have ment at have iagttaget vedrørende Sammenstødet.

Styrmand Frost og Maskinmester Petersen paa »Kattegat«, der paa det paagældende Tidspunkt laa tvers for Indløbet mellem Kvintus og Refshaleøen paa Østkanten af Fregatløbet ind til Flaadens Leje, have saaledes forklaret, at, medens de ikke kunde udtale sig om de to Skibes Kurser og Fart og deres Afstand fra de forskellige Sømærker, have de begge fra »Kattegat«s Agterdæk seet, at »Lissabon« bakkede lige før Sammenstødet, og seet selve Sammenstødet foregaa godt frit af Nordspidsen paa Trekroner, saaledes at Petersen tillige saae »Castor«s Stævn under selve Sammenstødet Vest for »Lissabon« paa dettes Bagbordsside, medens Frost strax efter fra en Baad, hvori han gik til Land, saae »Lissabon« ligge med Agterstævnen mod Trekroner i Færd med at svinge rundt, formentlig Nordefter.

Kaptajn Christensen og Rorgjængerens Petersen paa Dampskibet »Øresund«, der stikker $4\frac{1}{2}$ Fod dybt, have derhos forklaret, at, da »Øresund« den 16 Juni f. A. paa Tur paa Malmø som sædvanlig var passeret Syd om »gamle Trekroner« mellem denne og Tokosten, sejlede de omtrent tvers af den hvide Bøje Vest for Trekroners Sydspids forbi »Lissabon«, der da havde dygtig Fart, efter Kaptajnens Skjøn ca. 10 Miles Fart (lignende Fart som »Øresund«s) saaledes at »Lissabon« da efter hans Mening var østligere i Løbet end Midten, efter Rorgjængerens Mening omtrent midt i Løbet.

Strømbetjent Dahm har udsagt, at da han, der ikke havde seet selve Sammenstødet, strax efter dette tilfældig kom ud af Havnevæsenets Kontor paa Toldboden i Døren paa sammes Østfacade, saae han de to Skibe klare af hinanden med ialtfald en lille Strækning Vand imellem dem, og laa »Lissabon« da oppe

ved Enkosten ved Trekroner i Begreb med at svinge, saaledes at Agterenden drejede Sydost over, og fik han det Indtryk, at denne derived kunde komme til at beskadige Enkosten, som Skibet altsaa da var lidt i Nord for, medens »Castor« samtidig var i Begreb med at gaa frem, og var »Castor« endnu i Bevægelse fremad, da han, efterat have hentet en Kikkert ca. 15 Alen derfra i et Værelse, paany kom ud og saae efter Skibet, hvorved han opdagede Hullet i dets Bagbordsside, og han følte sig derfor overbevist om, at »Castor« ialtfald mindst maatte have bevæget sig en Skibslængde frem fra Sammenstødsstedet, til det tog Grunden. Da »Castor« stod paa Grund, var dets Forstævn skjult for ham ved Karantænehuset og det lille Hus til meteorologiske Iagttagelser mellem samme og Toldbodbygningen, medens han første Gang havde seet aabent Vand mellem dette lille Hus og »Castor«s Forstævn.

Kaptajn Struberg paa Damperen »Saltholm« har forklaret, at, medens han, der den 16 Juni f. A. strax før Sammenstødet havde med den nævnte Damper paa Vejen fra Rungsted befundet sig lidt nordligere end Stenrevet tvers over Stubbegrunden, ikke havde seet noget til, hvor og hvorledes Sammenstødet foregik, og til de to Skibes Kurser forinden, havde han, da han derpaa passerede mellem Stubbegrundens Trekost og Trekroners Enkost, seet »Castor« sunket ved Trekosten og »Lissabon« for Anker med Agterstævnen mellem bemeldte Enkost og Kronetønden.

De to kjøbenhavnske Lodser Oppenheuser og C. P. Larsen, der den 16 Juni f. A. Kl. ca. 3 Eftm. befandt sig i en Baad, hvormed de for Sejl gik Nord efter i sædvanlig Lodsfart, have forklaret, at de bemærkede »Lissabon« kommende inde fra, saaledes at dette Skib efter Larsens Udsagn passerede dem, før de naaede den grønne Bøje Vest for Trekroners N.V.-Spids, idet det holdt sig nær mod Ø. i Løbet (efter Oppenheusers Skjøn passerede »Lissabon« Trekroners Tokost i en Afstand af højst $\frac{3}{4}$ Skibslængde). Omtrent da »Lissabon« var ud for den nævnte grønne Bøje, hørte de Begge, at Skibet, hvis Ror efter Oppenheusers Antagende da laa til Bagbord, gav 1 (— ikke 2 —) Stød i Dampfløjten, og fik de da begge Øje paa »Castor« kommende frem i nordvestlig Retning, saaledes at »Castor« efter deres paa Skjøn og Øjemaal støttede Formening gik ind imellem Kronetønden og Svanegrunden, maaske lidt nærmere denne. Strax efter »Lissabon«s nævnte Dampfløjtestød, hørte de »Castor« give 1 saadant Stød, og havde Larsen da Kronetønden midtskibs for »Castor«. »Lissabon«, som imidlertid havde mindsket sin Fart noget, gav derpaa 3 Dampfløjtestød (— det havde da ifølge dem Begge passeret og var ifølge Oppenheuser endog en lille Smule nordligere end Trekroners Tokost —), hvorpaa »Castor« ogsaa gav 3 Dampfløjtestød, paa hvilket Tidspunkt dette Skib

ifølge Oppenheuser formentlig havde Kronetønden udfor dets Boug, ifølge Larsen derimod lige var kommet forbi samme. De bemærkede Begge, at »Castor« derpaa drejede i mere vestlig Retning (at det trak noget Bagbord over). De iagttog ligeledes Begge, at »Lissabon«s Ror efter dets 3 Dampfløjtstød var lagt haardt Bagbord, men at Skibet før Sammenstødet dog drejede med Forstævnen til Bagbord: efter Larsen, ifølge hvis Udsagn det indtil da havde ligget omtrent N.O. an, vistnok ca. 2 Streger, efter Oppenheuser vel omtrent 1 Streg, hvad der formentlig hidrørte fra, at Skibet havde ladet sit Bagbordsanker falde, hvilket Larsen bagefter saae. Sammenstødet skete efter Oppenheusers Formening nogle faa hundrede Fod nordlig for Trekroners Enkost, efter Larsen ca. 200 Fod N.Ø. for samme, og ifølge Oppenheuser stævnedes »Castor« da omtrent N.V. til V. og »Lissabon« omtrent N.Ø. Ifølge ham bevægede »Castor« sig derhos efter Sammenstødet vistnok et Par Skibslængder, efter Larsen ca. 600 Fod frem, hvad der medtog ca. 1 Minut, inden det grundstødte (de vare fulgte noget bagefter i deres Baad). De have i Forbindelse dermed udsagt, at de ved Lodsning Syd fra saavidt mulig altid holde Ø. om Middelpulten og, naar ikke ganske særlige Forhold ere tilstede, aldrig føre Skibe udefra Sønden om Svanegrunden, men Nord om for at naa over mod Vestkanten af Farvandet og for ikke at komme paa tvers af udgaaende Skibe, men at give dem bedre Plads, medens Dampere uden Lods, derunder ogsaa det forenede Dampskibsselskabs Skibe, af Dybgaende som »Castor« formentlig jævnlig fra Østersøen skulle være gaaede ind mellem Kronetønden og Svane-grunden. Indefra ud have de derimod ment, at Dampere paa en 18 Fod under sædvanlige Forhold og med sædvanlig daglig Vande oftere ere blevne lodsede mellem Kronetønden og Svane-grunden, hvad Oppenheuser dog har udtalt, at han ikke vilde have gjort med et Skib, der som »Castor« den 16 Juni f. A. stak 18' 4" agter, medens »Lissabon«, da det ved den Lejlighed ikke stak mere end 14' 4", efter hans Formening uden Fare kunde have holdt endog indenfor Trekroners To- og Enkost tæt ved dem, forsaavidt det ikke derved udsættes for at kollideres med andre Dampere, hvorimod Lods Larsen har udtalt, at han ikke under de daværende Forhold vilde have dristet sig til at holde »Lissabon« nærmere ved To- og Enkosten eller at føre det indenfor disse, om det end i og for sig kunde synes muligt, uden at han dog har ytret sig nærmere om Grundene derfor.

Endelig har derhos en Skipper Petersen, der den 16 Juni f. A. i Sammenstødsøjeblikket befandt sig paa Dækket af sin Jagt, der da laa lige indenfor Frihavnens Bølgebryder lidt Øst for dens Knæk, og en Matros C. A. Larsen, der samtidig op-

holdt sig paa Dækket af en Skonnert »Emanuel«, der laa lidt sydligere end den østlige Frihavnsmoles Hoved mellem den og Sejllobet, efter eget Ønske afgivet Forklaring om Sammenstødet. Nævnte Skipper Petersen udsagde, at han ved forskellige Dampfløjtstød blev opmærksom paa de to Skibe, og at han saae »Lissabon«, der, da han fik Øje paa den, vistnok havde passeret Sydenden af Trekroner, komme op gennem Løbet, formentlig nogenlunde midt i det, medens han saae »Castor«, der, da han fik Øje paa samme, formentlig ogsaa var midt i Farvandet, komme Øst fra i en Bue tværs over dette, drejende ret ind mod ham, idet han havde det Indtryk, at »Castor« holdt sig nordlig i Farvandet, ∴ kom ned gennem Sejllobet langs med og over mod Stubbegrunden, saaledes at han i Begyndelsen saae vel omtrent 2 Streger, men efterhaanden mere og mere af dette Skibs Bagbordsboug i Løbet af de ca. 10 Minuter, der formentlig forløb, fra han havde faaet Skibene i Sigte, inden Sammenstødet skete; »Castor« kom formentlig med mindre Fart end »Lissabon«. Det var hans bestemte Indtryk, at »Castor« i Sammenstødsøjeblikket befandt sig tæt op mod Stubbegrunden, og at dette Skib derefter ikke bevægede sig mere frem end dets egen Skibslængde og ikke mere end et Øjeblik, inden det stod paa Grund. Matros Larsen forklarede, at han hørte først et Dampfløjtstød fra »Lissabon« og derpaa et fra »Castor«, og at han saa saae »Lissabon« lidt sydligere end Trekroners Nordvestspids og bemærkede, at »Lissabon«, idet det gik frem, drejede først over mod Styrbord, saa mod Bagbord, derpaa mod Styrbord og saa igjen mod Bagbord, hvergang omtrent et Par Streger, sidste Gang dog ikke mere end 1 Streg, saa at han afvekslende saae dette Skibs to Sider. Han saae paa Vandet, at det derefter begyndte at slaa Bak (han havde ogsaa hørt dets 3 Stød) og havde han, da »Lissabon« umiddelbart før Sammenstødet styrede over mod »Castor«, hele dets Bagbordsside for Øje. »Castor« havde han seet komme frem nordlig i Farvandet, ∴ nærmest over mod Stubbegrunden i den vestlige Del af Sejllobet, saaledes at han dog hele Tiden saae dets Bagbordsside. I Sammenstødsøjeblikket var »Castor«, der da laa ganske stille, nærmere ved Stubbegrundens Trekost, medens han lige forinden havde seet »Lissabon« klar af Trekroners Enkost med et lille Skjel imellem dem, hvorfor han var sikker paa, at Sammenstødet var sket ialtfald noget nærmere ved Stubbegrunden end ved Trekroners Enkost, og at »Castor«, efterat Skibene vare komme fri af hinanden, bevægede sig endog noget mindre end dets Skibslængde frem, inden det gik paa Grund. Hvor meget »Lissabon« samtidig gik tilbage, saae han ikke, men da dette Skib derefter laa stille for Anker, havde det Trekroners Enkost agten for Laaringen, uden at han vidste agten for hvilken Laaring, i en ialtfald kun ringe Afstand.

Hvad angaar de tildels betydelige Uoverensstemmelser, der i flere Retninger er tilstede mellem de saaledes af de afhørte Personer afgivne Forklaringer og særlig med Hensyn til de to Skibes, navnlig »Castor«s, Kurser og Farlinie inden Sammenstødet og med Hensyn til selve Kollisionsstedet, skal Retten — uden at den finder det nødvendigt at komme nærmere ind paa de enkelte Forklaringer og paa de Uklarheder og Usikkerheder, hvoraf flere af dem synes delvis at lide, og som kan gjøre det betænkeligt overhovedet at tillægge disse, der ialtfald maa tages som en Helhed, nogen Vægt — bemærke dels, at der selvfølgelig ikke kan tillægges de enkelte Tids- og Maalangivelser, forsaavidt de blot støtte sig paa et Skjøn, videre Betydning, dels at der iøvrigt efter det Foreliggende i og for sig ikke er Grund til at tillægge de af nogle af de paagjældende Personer fremsatte Paastande og Formeninger større Betydning og Troværdighed end dem, der i modsat Retning ere fremkomne fra anden Side, hvad navnlig ogsaa gjælder om de Forklaringer, der ere afgivne af de to Skibsbesætninger, men at Vægten af de Udsagn, der hidrøre fra de Personer, der ikke befandt sig ombord i de to Skibe, dog, bortset fra enkelte andre Momenter, ialtfald svækkes ikke lidet derved, at deres Iagttagelser delvis ere anstillede i større Afstande fra de to Skibe og delvis fra Punkter, hvis egen Beliggenhed ikke er nærmere bestemt, og som derhos, hvad særlig gjælder for de to Lodsers Vedkommende, have været bevægelige. Forøvrigt skal det i denne Forbindelse kun fremhæves, dels at det overfor de bestemte Udsagn i modsat Retning, der foreligge fra »Castor«s Side, aldeles ikke kan ansees for godtgjort, at dette Skib fra Middelpulsten er sejlet omtrent lige mod Vest Sonden om Svanegrunden, hvad ogsaa den Omstændighed gjør noget mindre sandsynligt, at »Castor«, som anført, den 16 Juni f. A. stak henved 17' 10" dansk Maal agter, og at der paa Svanegrunden delvis kun er 19' ved sædvanligt dagligt Vande, medens der den Dag, som omtalt, var 7" under dagligt Vande, dels at det heller ikke kan ansees for godtgjort, at Sammenstødet, som fra de forskjellige Sider anbragt, skete enten helt ovre ved Trekroners Enkost eller helt ovre ved Stubbegrundens Trekost, der ligger i N.V. for den nævnte Enkost, idet tværtimod en Del, naar hensees til samtlige fremkomne Omstændigheder, taler for, at Sammenstødet i Virkeligheden snarest er sket omtrent midt imellem de nævnte to Punkter, hvis indbyrdes Afstand i lige Linie iøvrigt ialt kun er ca. 900 Fod, altsaa ikke engang dobbelt saa stor som de to Skibes Længde til sammen.

Da det, efter hvad der foreligger i nærværende Tilfælde, er givet, at de to Skibes Kurser, dengang de fik hinanden i Sigte, krydsede hinanden paa en saadan Maade, at Sammenstød kunde

befrygtes, og at »Lissabon« da havde »Castor« paa dets Styrbordside, og da altsaa § 16 i Anordn. af 18 Februar 1887 om internationale Søvejsregler maatte komme til Anvendelse, var det i og for sig »Lissabon«s Pligt at gaa afvejen for »Castor«, jfr. ogsaa § 21 i den nævnte Anordning, hvorefter et Dampskib i snævre Løb, naar det er udførligt og uden Fare lader sig gøjøre, skal holde sig til den Side af Sejllobet, der ligger paa Skibets Styrbordside. Men denne Forskrift kan »Lissabon« ikke i nærværende Tilfælde siges at have tilsidesat, saa at hele Skylden for Sammenstødet som Følge deraf skulde kunne lægges paa samme, jfr. Sølovens § 220, 1ste Stykke. Vel var det nemlig i Strid med de nævnte Bestemmelser, naar »Lissabon« først tilsigtede at dreje af til Bagbord og i den Anledning gav de af det selv omforklarede Dampfløjtestød, men det maa tillige ansees for givet, at dette aldeles ikke fik nogen direkte Betydning, da »Castor« efter det Foreliggende kun hørte disse to Stød som et, og da »Lissabon« derhos faktisk ikke udførte den af det ved de 2 Dampfløjtestød signaliserede Bevægelse, men tvertimod maa antages strax efter at have drejet ialtfald lidt af til Styrbord. Imidlertid gik der dog ved de 2 Dampfløjtestød og ved at vente paa deres Besvarelse nogen Tid til Spilde for »Lissabon« (— efter Kaptajn Holms eget Skjøn omtrent $\frac{3}{4}$ Minut —), og det var derhos i Strid med den nævnte Anordnings § 19, at »Lissabon« gav disse to Stød uden at udføre den derved signaliserede Bevægelse. Imidlertid var det ligeledes i Strid med den samme Paragraf, naar »Castor« derpaa gav 1 Dampfløjtestød uden efter dets egen Forklaring at dreje til Styrbord, idet »Castor«, hvis det ikke kunde foretage en saadan Drejning af Hensyn til Stubbegrunden, heller ikke burde have givet det nævnte Signal.

Medens det derhos, som allerede anført, ingenlunde kan ansees for godtgjort eller kan forudsættes, at »Castor« er gaaet ind over Svanegrunden, hvorfor det bliver uforløst at komme ind paa, hvorvidt ikke al Skylden under den nævnte Forudsætning maatte være falden paa »Castor« — finder Retten derimod vel, at »Castor« under Hensyn til større Dampere, der mulig samtidig maatte være under Udsejling gennem det snevre Kroneløb, hvilket frembød mindre Plads til at manøvrere end Farsundet udenfor, burde have gjort et endnu større Sving fra Middelpulsten Norden om Svanegrunden, end det efter sin egen Fremstilling vil have gjort, for at komme over i den nordvestlige Side af det nævnte Løb, inden Skibet naaede til den smalleste Del af dette, forsaavidt »Castor« ikke, efter at have faaet »Lissabon« i Sigte, vilde foretrække — hvad der vel ikke var dets Pligt, men i og for sig kunde have været heldigt — midlertidigt at stoppe for at lade bemeldte Skib passere. Omvendt findes

det imidlertid ikke at kunne antages, at »Lissabon«, der havde Lods ombord, og som da kun stak 14' 4", har holdt saa langt tilhøjre i Farvandet, som det efter Omstændighederne kunde og burde, om det end ikke kunde gjøres det til Pligt at gaa inden-om Tokosten eller Enkosten ved Trekroner, selv om Skibet uden Risiko kunde have gjort dette, da der var ca. 300 Fod fra Enkosten til »gamle Trekroner«s 10 Fods Grund.

Men det maa derhos bestemt fremhæves, at det, da der her var Spørgsmaal om Sejlads gennem et snevert Løb, i hvilket derhos Trekroner hindrede den fri Udsigt noget, ingenlunde kan billiges, at noget af de omhandlede to, forholdsvis store Skibe overhovedet gik fremad med fuld Kraft i flere Minuter før det Tidspunkt, da Sammenstødet foregik, uanseet at der ikke findes noget reglementarisk Forbud derimod, da de derved bleve ude af Stand til, jfr. § 18 i Anordn. af 18 Februar 1887, tilstrækkelig hurtig at mindske og stoppe Farten, hvad der efter det Foreliggende jo ialtfald endnu ikke var lykkedes ganske for »Lissabon« inden Sammenstødsøjeblikket. Derimod findes der ikke at kunne lægges nogen særlig Vægt paa den Omstændighed, at »Castor«, forsaavidt det maatte have faaet »Lissabon« lidt tidligere i Sigte end omvendt — hvad dog aldeles ikke kan ansees for afgjort — ikke ogsaa strax — og altsaa før »Lissabon« — begyndte at mindske Farten, eftersom dette omvendt isaafald synes at maatte opvejes ved, at man ikke fra »Lissabon« lige-saa tidlig fik Øje paa »Castor«, hvad der ikke sees at have været noget til Hinder for. Medens derhos begge Skibe maa siges at være begyndt at bakke lidt for sent, forsaavidt det overhovedet var rigtigt af dem at bakke, findes der derimod ikke at kunne lægges videre Vægt enten paa den Omstændighed, at »Lissabon«, samtidig med at bakke, lod sit Bagbordsanker falde, hvad der, som omtalt, samtidig med at bidrage til at tage Farten af Skibet bevirkede, at det drejede en Del til Bagbord, eller paa den Omstændighed, at »Castor«, efterat »Lissabon« var begyndt at bakke, mulig ikke selv burde have bakket, men vedblevet at gaa frem, da der forsaavidt er Spørgsmaal om Skridt foretagne i det sidste Øjeblik før Kollisionen for mulig at afværge samme, hvor der ikke længer var fornøden Tid til Overvejelse, jfr. Sølovens § 220, 3die Stykke.

Under Hensyn til de saaledes fremhævede forskellige Momenter finder Retten, at begge Skibe maa siges at have haft mere eller mindre Skyld i det skete Sammenstød, saa at Sølovens § 220, 2det Stykke, maa komme til Anvendelse, men, da Retten derhos finder, at der ikke foreligger aldeles fyldestgjørende Oplysninger og Grunde til at slaa fast, at det ene af de to Skibe havde størst Skyld i Sammenstødet, og isaafald hvilket af dem, hvad den derfor ikke skal komme nærmere ind paa, mener

Retten tillige, at ikke hvert af Skibene bør bære sin Skade, af hvilke »Castor«s var den langt overvejende, men at det samlede Beløb af begge Skibes Tab, nemlig, som ovenfor beregnet, 217059 Kr. 87 Øre + 36728 Kr. 79 Øre = 253788 Kr. 66 Øre bør falde paa dem begge, saaledes at hvert af dem bærer Halvdelen: 126894 Kr. 33 Øre, hvoraf Følgen bliver, at »Lissabon« vil have at betale 90165 Kr. 54 Øre til »Castor« med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 25 Juni 1894. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Stempel-overtrædelse foreligger ikke.

Nr. 134. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Peter Christian Mortensen (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Børglum Herreds Politirets Dom af 6 Oktober 1896: De Tiltalte, Skomager Jensenius Wadum og fh. Gødningsagent Peter Christian Mortensen, begge af Aalborg, bør bøde henholdsvis 20 Kr. og 240 Kr. til Børglum Herreds Politikasse. Saa bør og de Tiltalte in solidum Mortensen med $\frac{2}{3}$ og Wadum med $\frac{1}{3}$ have at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3de Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 November 1896: I Henseende til de idømte Straffe bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Christian Mortensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høieste-
retssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jensenius Wadum — og Peder Christian Mortensen, der er født i Aaret 1866, og som foruden i Militærtjenesten gjentagne Gange at være anseet med Straf for Tjenesteforseelser oftere har været straffet for forskellige Lovovertrædelser, navnlig ogsaa gjentagne Gange for ulovlig Omløben med Varer, og senest er anseet ifølge Overrettens Dom af 4 Maj d. A. som for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Pl. 27 November 1839 § 1, med en Bøde til vedkommende Politikasse af 120 Kr. samt Konfiskation af en Del hos ham forefundne Varer, tiltales under nærværende Sag for ulovlig Omløben med Varer.

For Tiltalte Mortensens Vedkommende maa det i saa Hen-
seende ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Til-
staaelse ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han den 2 og 3 Maj
d. A. er gaaet omkring hos forskellige Beboere i Øster Brøn-
derslev Sogn sammen med Medtiltalte — med hvem han iøvrigt
efter sin Forklaring saaledes gik om i 5 Dage — og der har
forhandlet Spise- og Theskeer, Knive, Gafler og Brilller, som de
medførte, og som de havde kjøbt i Forening til Forhandling for
fælles Regning.

Hvad Tiltalte Wadum angaar —

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ere de ved Politi-
retsdommen retteligen ansete efter Pl. 27 November 1839 § 1
— Tiltalte Mortensen — uanseet at han ved den til Grund
for Overrettens ovennævnte Dom af 4 Maj d. A. liggende Dom
i 1ste Instants, der var afsagt inden Hellum-Hindsted Herreders
Politiret den 12 Marts d. A., urigtig var anseet for 5te Gang
begaaet Forseelse — som for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben
med Varer, med Bøder til Jurisdiktionens Politikasse, der efter
Sagens Omstændigheder findes passende bestemte henholdsvis til
— 240 Kr., og Politiretsdommen vil saaledes, forsaavidt Straffene
angaar, være at stadfæste.

Mandagen den 22 Marts.

Nr. 146.

Advokat Nellemann

contra

Carl August Malm (Def. Jensen),

der tiltales for den i Straffelovens § 210 ommeldte Forbrydelse.

Kjøbenhavns Amts Søndre Birks Extrarets Dom af 12 August 1896: De Tiltalte, Carl August Malm, Hans Christensen og Peter Christopher Gotfred Petersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage, Tiltalte Christensen i 5 Dage og Tiltalte Petersen i 2 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte Malm og Petersen in solidum med tre Fjerdedele og af Tiltalte Christensen med en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1896: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at de Tiltalte Carl August Malm og Hans Christensen af Aktionens Omkostninger for Underretten udrede hver $\frac{1}{3}$. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Lassen, betale de Tiltalte, hver med Halvdelen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl August Malms Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants tillige angik en Tiltalt, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, tiltales Carl August Malm og Hans Christensen for den i Straffelovens § 210 ommeldte Forbrydelse, og ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er i saa Henseende følgende oplyst:

Efterat der blandt en Del med Udgravningsarbejde bag Vestre Kirkegaard her ved Staden beskjæftigede Arbejdere havde været Tale om, at de, da en sammesteds beskjæftiget Arbejder, Lars Jønsson, ikke var og ikke vilde være Medlem af det socialdemokratiske Arbejderforbund, vilde nedlægge Arbejdet, hvis bemeldte Lars Jønsson ikke blev fjernet fra Arbejdsstedet, henvendte nogle af de nævnte Arbejdere, hvoriblandt Tiltalte, Hans Christensen, sig den 8 Juni d. A. til Jønsson og opfordrede ham til at nedlægge Arbejdet. Da Jønsson imidlertid svarede, at han ikke vilde gaa, førend han blev afskediget af vedkommende Entreprenør, ytrede en af de tilstedeværende Arbejdere, at Jønsson vel ikke var større, end at de kunde bære ham ud, og flere gjentog: »Ja! lad os bære ham ud.« . . . Da nogle af de i Nærheden værende Arbejdere imidlertid nu opfordrede til at lade Jønsson være i Fred, fjernede . . . de . . . sig . . .

Kort efter at det anførte var passeret, begyndte Tiltalte Malm efter Opfordring af den i 1ste Instants Medtaltale og sammen med denne at kaste Leerklumper og Sten efter Jønsson, der stod ved sit Arbejde i 30—40 Alens Afstand fra dem. Tiltalte kastede, sigtende efter Jønssons Hoved, ialt 3 a 4 Lerklumper af Størrelse som en knyttet Haand og to Sten af noget mindre Størrelse, uden at der dog herved blev tilføjet Jønsson nogen Skade. De to af Lerklumperne ramte ham paa Benene; de andre Kast undgik han ved at bukke sig ned. Tiltalte havde efter sin Forklaring ikke til Hensigt at tilføje Jønsson en bestemt Beskadigelse, men vilde ved sin Adfærd formaa ham til at forlade Arbejdspladsen eller melde sig ind i det fornævnte Arbejderforbund. Jønsson vedblev uanseet det passerede sit Arbejde og mødte ogsaa næste Dag paa Arbejdspladsen og gjenoptog sit Arbejde. Da Arbejderne imidlertid nu nedlagde Arbejdet for at faa ham fjernet, forlangte han sin tilgodehavende Løn og forlod Arbejdsstedet.

For det saaledes udviste Forhold ere de Tiltalte, af hvilke . . . Carl August Malm . . . er født den 26 Oktober 1871 og foruden med en arbitrær Straf for en militær Forseelse ifølge Søetatens kombinerede Rets Dom af 22 September 1892 er anseet med Straf af simpelt Fængsel paa Vand og

Brød i 3 Gange 5 Dage i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. Straffeloven for Krigsmagten § 172 samt sidstnævnte Lovs § 158 — ved den indankede Dom rettelig ansete efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, ligesom de af dem forskyldte Straffe findes ved Dommen passende ansatte til Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 5 Dage og i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 148. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Niels Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 2 September 1896: Tiltalte, Fotograf Niels Pedersen af Odense bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede i Erstatning til Tjenestepige Maren Dorthea Jørgensen 3 Kr., til Tjenestepige Gjertrud Marie Olsen 3 Kr., til Tjenestepige Jacobine Christine Jacobsen Lind 5 Kr. 50 Øre, til Tjenestekarl August Johansen 3 Kr., til Opvartningspige Mathilde Ipsen 2 Kr. 50 Øre, til Opvartningspige Marie Pedersen 2 Kr. og til Tjenestepige Marie Jøhnke 2 Kr. Saa bør han og tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Theill, 30 Kr., og til Defensor, Prokurator Møller, 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 December 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage og den Tjenestepige Marie Jøhnke tilkjendte Erstatning til 3 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Leth, betaler Tiltalte, Fotograf Niels Pedersen, 30 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Pedersen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Fotograf Niels Pedersen, der er født den 8 Februar 1870, og som ifølge Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Februar 1888 har været anset efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, aktioneret for Bedrageri.

Den mod Tiltalte rejste Sigtelse gaar ud paa, at han under sin Virksomhed som omrejsende Fotograf i Aarene 1892—1894 har besveget ikke faa af sine Kunder ved enten efter modtaget Forudbetaling helt eller delvis at undlade at levere det Bestilte eller præstere ubrugelige og værdiløse Ting eller ved i de Tilfælde, hvor Betalingen skulde inddrages gennem Efterkrav, at afsende værdiløse eller færre Billeder end de bestilte i lukket Kollo, som Kunden maatte indløse uden forinden at kunne gjøre sig bekendt med Indholdet, og har der under den mod Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse været inddraget hans Forhold overfor ialt 120 Kunder, men, saaledes som Aktionsordren er begrundet, bliver der under nærværende Sag kun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i følgende 20 Tilfælde.

(Fortsættes i næste Nr.).

Færdig fra Trykkeriet den 1 April 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 5.

Mandagen den 22 Marts.

Nr. 148. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Niels Pedersen (Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

1. Under et Ophold i Særslev i 1893 fotograferede Tiltalte Tjenestepige Maren Dorthea Jørgensen, som bestilte 7 Billeder i Visitkortformat og strax kontant betalte Tiltalte 3 Kr. for disse, der skulde tilstilles hende, saasnt de bleve færdige. Tiltalte har imidlertid aldrig ladet høre fra sig, efter hans Forklaring fordi den optagne Plade ikke duede. 2. Ved samme Lejlighed fotograferede Tiltalte Tjenestepige Gjertrud Marie Olsen, der bestilte 7 Billeder i Visitkortformat og forudbetalte herfor 3 Kr.; heller ikke disse Billeder har Tiltalte leveret, efter hans Forklaring fordi Pladen ikke duede. 3. Omtrent samtidig bestilte Snedker Søren Chr. Andersen i Nørreby 4 Billeder af hans Ejendom i Nørreby og 11 Stk. Visitkortbilleder og forudbetalte herfor 13 Kr. Efter gjentagne Paakrav sendte Tiltalte i Februar 1894 fire Billeder af Ejendommen og i Maj 1894 Visitkortbillederne, hvilke alle vare saa slet udførte, at de vare absolut ubrugelige. 4. I November 1893 bestilte Gaardejer Ole Rasmussen i Jullerup 7 Visitkortfotografier og forudbetalte herfor 3 Kr., hvilke Fotografier Tiltalte aldrig har leveret. 5. I Sommeren eller Efteraaret 1893 bestilte Tjenestepige Jacobine Christine Jacobsen Lind et Billede af Tyrekroen ved Bogense og 6 andre Billeder i Visitkortformat og forudbetalte herfor 5 Kr. 50 Øre. Billedet af Tyrekroen har Tiltalte aldrig leveret, og Visitkortbillederne, som han har sendt hende, vare saa utilfredsstillende ud-

førte, at hun ikke vil ansee sig for pligtig til at betale disse. 6. I Efteraaret 1893 bestilte Gaardejer Anders Henrik Hansen i Haarsted 11 Billeder af sin Gaard og 4 Billeder af et Kjøretøj, for hvilke Betalingen, 20 Kr., skulde inddrages gjennem Efterkrav. Nogen Tid efter fremsendte Tiltalte 3 af Billederne, idet han tog Efterkrav for det fulde Beløb 20 Kr. paa Forsendelsen, der modtoges og indløstes i Tillid til, at den indeholdt alt det bestilte. Først efter længere Tids Forløb og efter at være truet med Sagsanlæg sendte Tiltalte de øvrige Billeder paa et enkelt nær, men samtlige de leverede Billeder vare, som Tiltalte har erkjendt, absolut ubrugelige og aldeles ufagmæssig udførte. 7. I Efteraaret 1893 bestilte Tjenestekarl August Johansen i Melby 7 Stk. Visitkortbilleder, der forudbetaltes med 3 Kr. Efter 3 Maaneders Forløb og gjentagne Paakrav fremsendte Tiltalte 7 Stk. Fotografier, der imidlertid vare saa slet udførte, at de vare værdiløse. 8. I 1892 bestilte Kjøbmand Anders Chr. Andersen af Bred 8 Stk. Fotografier, der strax betaltes med 6 Kr., men som ingensinde ere blevne leverede af Tiltalte. 9. I 1893 bestilte Gaardejer Jørgen Madsen af Orde 5 Fotografier, der strax betaltes med 8 Kroner, men Tiltalte har kun leveret 3 værdiløse Billeder. 10. I 1893 bestilte Gaardejer H. V. Hansens Enke af Ladegaard 6 Billeder, der forudbetaltes med 10 Kr., men har senere af Tiltalte kun modtaget et lille Prøvebillede. 11. Samtidig bestilte Gaardejer E. C. Nielsen af Ladegaard 3 Fotografier, der strax betaltes med 5 Kr., men ingensinde ere leverede. 12. I Sommeren 1894 bestilte Gaardejer Søren Nielsen af Brund 4 Fotografier, der forudbetaltes med 12 Kr., men aldrig ere leverede. 13. I Sommeren 1894 bestilte Pastor O. Jensen, da af Skjold nu af Hørsholm, ved sin Hustru 28 Fotografier, hvorfor forudbetaltes 20 Kr. Nogen Tid efter modtog Pastor Jensens Hustru under Efterkrav af 50 Kr. 48 Øre en Pakke med 24 Stk. Fotografier, og senere ere de 4 manglende Fotografier eftersendte. Tiltalte har erkjendt, at i al Fald de større Fotografier vare ubrugelige og værdiløse. 14. I Sommeren 1894 modtog Tiltalte under et Ophold paa Bornholm af Opvarningspige Mathilde Ipsen Bestilling paa 8 Stk. Fotografier, der forudbetaltes med 2 Kr. 50 Øre, men aldrig ere leverede af Tiltalte. 15. Samtidig bestilte Opvarningspige Marie Petersen 8 Stk. Fotografier, der forudbetaltes med 2 Kr., idet Tiltalte erklærede, at 50 Øre kunde gaa af i Prisen som Drikkepenge til hende, der havde opvartet ham paa Hotellet. Af det bestilte er Intet leveret. 16. Gaardejer Jens Peter Sørensen af Aalstrup bestilte — som det maa antages i Sommeren 1894 — 4 Stk. Fotografier, der betaltes med 5 Kr., men ingensinde ere leverede. 17. I Foraaret 1894 bestilte Gaardejer Christen Jørgensen af Serridslev 6 Billeder, der forudbetaltes med 9 Kr., men hvoraf kun fire ere leverede. 18. I April 1894 bestilte Gaardejer J.

M. Sørensen af Trekjerre 6 Fotografier, der forudbetaltes med 16 Kr., men hvoraf kun 3 Stk. ere leverede. 19. I Foraaret 1894 bestilte Tjenestepige Marie Jøhnke af Haldrup 3 Fotografier, der forudbetaltes med 3 Kr., men ikke ere leverede. 20. I Foraaret 1894 bestilte Gaardejer Søren P. J. Hovmand i Haldrup 1 større og 7 mindre Billeder, der forudbetaltes med 28 Kr. De mindre Billeder ere tildels leverede, men derimod er det større, som Hovmand har ansat til en Værdi af 14 Kr., ikke leveret.

Tiltalte har forklaret, at det ingensinde har været hans Hensigt at unddrage sig Opfyldelsen af de ham paahvilende Forpligtelser, men at han har savnet Evne dertil; ligesom imidlertid allerede hans efter de foreliggende Oplysninger ringe tekniske Uddannelse, mangelfulde Apparater og smaa Hjælpemidler i det Hele maatte gjøre det betænkeligt for Tiltalte at paatage sig de med Bestillinger og Forudbetalinger forbundne Forpligtelser, saaledes kan det iøvrigt efter den særdeles ringe Beskaffenhed af de under Sagen fremlagte Fotografier ikke være tvivlsomt, at det har staaet klart for Tiltalte, at han ikke vilde kunne opfylde de af ham efter Foranførte paatagne Forpligtelser, særlig ikke i det angivne Omfang, paa en fyldestgjørende Maade, hvorpaa han iøvrigt heller ikke under Udførelsen sees i nogen videre Grad at have bestræbt sig, og han vil derfor for det af ham udviste Forhold være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved Underrettsdommen er Tiltalte anset efter Straffelovens § 255*), tildels sammenholdt med § 256, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og med den heraf følgende Nedsættelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende de Tiltalte idømte Erstatninger, nemlig til Tjenestepige Maren Dorthea Jørgensen 3 Kr., til Tjenestepige Gjertrud Marie Olsen 3 Kr., til Tjenestepige Jacobine Christine Jacobsen Lind 5 Kr. 50 Øre, til Tjenestekarl August Johansen 3 Kr., til Opvartningspige Mathilde Ipsen 2 Kr. 50 Øre, til Opvartningspige Marie Pedersen 2 Kr. og til Tjenestepige Marie Jøhnke 3 Kr., hvilket sidste Beløb i Konklusionen urigtig er angivet til 2 Kr., hvorfor denne forsaavidt vil være at ændre, billigens, herefter kunne stadfæstes.

---

*) Skal være 251.

Tirsdagen den 23 Marts.

Nr. 163.

Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Peter Nielsen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hørsholms Birks Extrarets Dom af 3 Juli 1896: Tiltalte, Arbejdsmand Niels Christian Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og Defensor, Sagfører Wimmer, med 12 Kr. til hver. I Erstatning til Arbejdsmand Johannes Johnsson af Nivaagaard bør Tiltalte betale 27 Kr. 50 Øre og i Erstatning til Karlebo Sogneraad 20 Kr. 50 Øre. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 December 1896: Tiltalte Niels Christian Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Salomonsen, 15 Kr. til hver, samt i Erstatning til Arbejdsmand Johannes Johnsson, Sogneraadet for Karlebo Kommune og Usserød Sygehus, henholdsvis 27 Kr. 50 Øre, 14 Kr. 50 Øre og 6 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Peter Niel-

sen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hørsholm Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Tiltalte Niels Christian Peter Nielsen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er fremkommet under Sagen, følgende oplyst:

Torsdag Aften den 30 April d. A. var Tiltalte i Besøg hos nogle Karle paa »Fredtoftegaard«, hvor ogsaa 3 svenske Arbejdere, Johannes Johnsson, Johan Eduard Petersson og Sven Sandelin, der havde Arbejde paa det nærliggende Nivaagaard Teglværk, vare i Besøg. Det blev efterhaanden sent, i hvilken Anledning de svenske Arbejdere, der havde gjort endel Støj og Spektakel, dels af en af Gaardens Karle, dels af Tiltalte blev opfordrede til at gaa deres Vej, hvad de dog nægtede; først henad Midnat, efter at Lyset i Borgestuen var blevet slukket, gik de bort. Tiltalte, der allerede tidligere havde villet gaa hjem og ikkun var bleven efter Anmodning af Gaardens danske Karle, der frygtede Spektakler fra de svenske Arbejderes Side, gik nu ogsaa bort sammen med disse, saaledes at Johnsson og Petersson gik foran, medens Tiltalte og Sandelin gik bagved. Johnsson vendte sig nu om og kaldte paa eller raabte noget til Sandelin, men i det samme foer Tiltalte frem og med en Grankjæp, som han havde i Haanden, slog han Johnsson et Slag i Hovedet, hvorved der tilføjedes denne det nedenfor beskrevne Saar.

Johnsson faldt ved Slaget omkuld, men rejste sig dog strax efter igjen og gik med sine Kammerater bort. Dagen efter blev han indlagt paa Usserød Sygehus og henlaa der i 5 Dage. Ifølge en af vedkommende Læge udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring fandtes der ved den af ham foretagne Undersøgelse under de af Blod sammenklæbede Haar et tværløbende, lidt fortil konkavt, 7 Centimeter langt Saar over forreste Del af Issen, kun lidet gabende, med noget uregelmæssige Rande. Benhinden var spaltet omtrent i Saarets hele Udstrækning, og ved at løfte forreste Lap i Vejret saaes Benet blottet i en Udstrækning af ca. 2 Kvadratcentimeter; Benet syntes uskadt. I en senere Erklæring har Lægen udtalt, at Johnsson ved Udskrivningen befandt sig fuldstændig vel; Saaret var helet i Bunden og i god Heling paa Overfladen. Han havde da flere Gange fremstillet sig til Eftersyn, sidste Gang den 17 Maj, og Saaret var da næsten

fuldstændig lægt. Under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør har Johnsson erklæret, at han kun af og til kan føle lidt Stikken i Saaret, naar det berøres ved Vask eller lignende, men at han ikke har nogen varig Ulempe af Saaret; en fremlagt Lægeerklæring af 8 September d. A. gaar ogsaa ud paa, at det Johnsson tilføjede Saar ikke kan antages at have blivende Følger for hans fremtidige Helbred. Den Grankjæp, hvormed Tiltalte tilføjede Johnsson det ovennævnte Slag i Hovedet, er bragt tilstede under Sagen og beskrives som noget krummet, 45 Tommer lang, ved den nederste Ende $2\frac{3}{4}$ Tomme, ved den øverste Ende $1\frac{1}{2}$ Tomme i Omkreds, der sidder paa den talrige smaa Rester af afbukkede Kviste, der ved et Slag med Kjæppen let kunne bibringe et farligt Saar.

Med Hensyn til Motivet til, at han paa den ovennævnte Maade overfaldt Johnsson, har Tiltalte forklaret, at han dengang da Johnsson vendte sig om og kaldte paa Sandelin, opfattede dette som en Opfordring til de andre Svenskere om at slaas med de danske Karle, og at dette var Anledningen til, at han tilføjede Johnsson det ovennævnte Slag.

Tiltalte, der er født den 19 Marts 1867 og foruden, at han under sin Militærtjeneste er straffet arbitrært for disciplinære Forseelser, ved 2det Regiments Krigsrets Dom af 20 September 1888 i Medfør af Straffelovens § 236 og Straffeloven for Krigsmagten § 182 anset med Straf af mørk Arrest i 8 Dage, men som iøvrigt ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, hvorimod han for Vold inden Hørsholm Birks Politiret har vedtaget en Bøde af 20 Kr., er ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203; men den af ham forskyldte Straf, der ved Underrettsdommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes passende at kunne fastsættes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Efter derom nedlagt Paastand vil Tiltalte derhos, som ved Underrettsdommen bestemt, have at betale, dels til Johnsson i Erstatning for mistet Arbejdsløn, 12 Kr. 50 Øre, og i Godtgjørelse for Svie og Smerte, 15 Kr., tilsammen 27 Kr. 50 Øre, dels Erstatning for de ved Johnsons Ophold paa Usserød Sygehus forvoldte Udgifter, hvilken Erstatning, der ved Underrettsdommen er tillagt Sogneraadet for Karlebo Kommune — dog efter de her for Retten nedlagte Paastande kun bliver at tilkjende bemeldte Sogneraad med 14 Kr. 50 Øre, medens Resten, 6 Kr., bliver at tilkjende ovennævnte Sygehus.

Nr. 137.

Advokat Hindenburg

contra

Ole Christian Olesen (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten samt Overtrædelse af Grenaa Kjøbstads Politivedtægt.

Grenaa Kjøbstads Extrarets Dom af 20 November 1896: Tiltalte, Gjæstgiver Ole Christian Olesen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt til Grenaa Kjøbstads Politikasse betale en Bøde af 50 Kr. Saa bør og Tiltalte udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Neess, og Defensor, Sagfører Schlanbusch, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 December 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Fængselsstraffens Varighed bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Grenaa Kjøbstads Politivedtægt, bliver Sagen som manglende summa appellabilis at afvise fra Høiesteret. Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde, og idet der efter de foreliggende Oplysninger intet Hensyn kan tages til, at Tiltalte efter Dommens Afsigelse har tilbagekaldt sin Tilstaaelse under denne Deel af Sagen, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaauidt Sigtelsen for Overtrædelse af Grenaa Kjøbstads Politivedtægt angaar, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ole Christian Olesen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Ole Christian Olesen for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten samt for Overtrædelse af Grenaa Kjøbstads Politivedtægt.

Efterat Tiltalte, der i Henhold til Borgerskab af 1 April d. A. driver Næring, som Gjæstgiver i Grenaa, havde ved Nattesæde overtraadt den under 23 December 1871 for bemeldte Kjøbstad udfærdigede Politivedtægt — efter hvis § 45 offentlige Beværtningssteder, hvor Vin eller destillerede stærke Drikke eller nogen dermed tilberedt Drik udsælges eller udskjænkes, skulle holdes lukkede fra Kl. 11 Aften til Kl. 5 Morgen, og i denne Tid af Døgnet ingen Beværtning eller Udskjænkning maa finde Sted, og ingen Gjæster maa indlades eller opholde sig paa slige Beværtningssteder — og den 11 August d. A. inden Politiretten vedtaget for denne Forseelse at erlægge en Bøde til Politikassen af 20 Kr., har han, efter hvad der ved hans egen med det iøvrigt under Sagen Oplyste stemmende Tilstaaelse er godtgjort, paany gjort sig skyldig i Overtrædelse af bemeldte Bestemmelse i Politivedtægten, idet han efter nysnævnte Dato flere Gange om Natten udover Kl. 11, stundom til Kl. 2 a 2¹/₂, har i sit Beværtningslokale havt Gjæster, som han har beværtet for Betaling, hvilket bl. A. var Tilfældet Natten mellem den 15 og 16 Oktober d. A., da han, efterat Vægter A. Friis, som Kl. 11 saae, at der endnu var Gjæster i Tiltaltes Beværtningslokale, havde gjort ham opmærksom paa, hvad Klokken var, fulgte efter de paa-gjældende Gjæster, nemlig Tjenestekarl Ove Kastberg Lilleøre, Bødkersvend Christen Christensen og Fisker Anders Nielsen, da de derpaa forlode Lokalet, og sagde til dem, at de kunde godt komme igjen, naar Vægteren var gaaet, samt noget senere, da de vendte tilbage, indlode dem i en ud til Gaardspladsen vendende Stue, i hvilken de derefter opholdt sig indtil noget over Kl. 12, da der opstod en Uenighed mellem Lilleøre, Fiskeren og Tiltalte, og imidlertid af denne bleve beværtede med Smørrebrød, Bayerskøl og Vin, hvorhos Fisker A. Nielsen til en Politirapport har forklaret, at de tillige nøde Kaffepunsch.

Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at de 3 nævnte af Tiltalte beværtede Personer, umiddelbart efter at de sidste Gang havde forladt hans Lokale, henvendte sig til Vægteren og meddelte denne, at Tiltalte baade samme Nat og ved andre Lejligheder, efter at han var bleven mulkeret for Nattesæde, havde gjort sig skyldig i denne Forseelse, og det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte derpaa — efter først at have opsøgt Vægteren og under Trudsel om at anmelde ham for en formentlig begaaet mindre Tjenesteforseelse forgjæves opfordret ham til at undlade at angive Tiltalte for det stedfundne Nattesæde — den ommeldte Nat henvendte sig til bemeldte Ove

Kastberg Lilleøre, hvem Tiltalte traf paa Gaden, og søgte at overtale ham til, naar han kom i Retten, at forklare og om fornødent aflægge Ed paa, at han ikke havde været i Tiltaltes Beværtning efter Kl. 11 den Aften og ikke nydt Spiritus der efter den Tid. Lilleøre, der imidlertid vægrede sig ved at efterkomme den herom til ham af Tiltalte rettede Opfordring, har derhos forklaret, at Tiltalte forud for denne Opfordring søgte at bevæge ham til at gaa til Vægteren og erklære Anmeldelsen om Nattesæde for falsk, og at hans Overtalelsesforsøg i begge Retninger vare led-sagede af Trudsel om Prygl.

For sit Forhold i de ovenanførte Henseender vil Tiltalte, der er født i Aaret 1861, og som med Undtagelse af, at han, som meldt, en Gang har været mulkeret for Nattesæde, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee dels efter Straffelovens § 145, jfr. § 52, 3die Punktum, dels efter § 6 i Lov af 4 Februar 1871, indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor Kjøbenhavn, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 50 Kroner.

Nr. 160. Advokat Nellemann

contra

Anders Kristian Knudsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 14 November 1896: Arrestanten Anders Christian Knudsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Droskekusk Hans Nielsen Petersen 16 Kr. og betale de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor,*) Prokurator Kramer, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Januar 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I

---

*) Her mangler formentlig Ordene „Sagfører Kjørboe og“.

Salær til Prokuratorerne Gottschalch og Lassen for Overretten betaler Tiltalte Anders Kristian Knudsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Kristian Knudsen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Anders Kristian Knudsen — der er født den 2 Januar 1859, og som ved nærværende Rets Dom af 21 Februar 1893 efter Straffelovens §§ 100 og 108, 2det Stk., er anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke er funden tidligere straffet — aktioneret for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der tjente hos Vognmand Rasmussen i Odense, den 11 Oktober 1896 af en Portemonnæ, tilhørende den sammesteds tjenende Hans Nielsen Petersen, udtog 30 Kroner i 3 Tikronesedler. Portemonnæen, der indeholdt ialt 70 Kr. i Sedler og 10 Kr. i Sølv, beroede i et aflaaet Klædeskab, der stod i et Værelse, til hvilket Tiltalte havde uhindret Adgang, og Tiltalte aabnede Skabet ved Hjælp af en af sine Nøgler, om hvilken han vidste, at den passede, eftersom Petersen tidligere havde laant den af ham for at lukke sit Skab op. Med de 30 Kr. i Forbindelse med 10 Kr., som Tiltalte næste Dags Aften fik udbetalt som Løn af sin Husband, hos hvem han tjente for en saadan Ugeløn, afgjorde han forskellige Gjældsposter til Beløb af ialt 29 Kr. 10 Øre og forbrugte iøvrigt ca. 10 Kr.

Tiltalte har under Forhørene fastholdt, at det ikke var hans Hensigt at berøve Petersen Pengene, men at han snarest mulig vilde henlægge et tilsvarende Beløb i Portemonnæen, naar han fik opgjort sit Mellemværende med sin Husband, af hvem han

desuden haabede at kunne faa et Forskud paa Løn, uden at det dog, paa Grund af forefaldende Arbejde, lykkedes ham at gjøre Henvendelse herom til Rasmussen, forinden han den 16 s. M. blev anholdt. Hertil kan der imidlertid efter det Foreliggende ikke tages Hensyn, ligesom et af Tiltalte fremsat Anbringende om, at han havde Grund til at formode, at Petersen ikke vilde have havt noget imod at laane ham Beløbet, ikke er bestyrket ved, hvad sidstnævnte har forklaret. Bestjaalne, der under Sagens Drift har erholdt udbetalt 14 Kr., har nedlagt Paastand paa Erstatning af de resterende 16 Kr. For dette Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Erstatningen billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 159. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Christian Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Sæby Kjøbstads Extrarets Dom af 16 November 1896: Tiltalte, Husmand Jens Christian Jensen af Vester Bouet i Hellevad Sogn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til Smed Christen Larsen af Ottostrup betale 50 Kr. Saa udreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 8 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Januar 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens
Christian Jensen til Høiesteretssagførerne Lunn
og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand
Jens Christian Jensen, der er født i Aaret 1864, og som ifølge
Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 26 September 1895 er
anseet efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød
i 5 Dage, hvorhos Amtet under en tidligere i Aaret 1893 mod
ham indledet Undersøgelse for Vold og Legemsbeskadigelse fra-
faldt Tiltale mod ham paa Betingelse af, at han til vedkommende
Overfaldne udrede en Erstatning af 50 Kr., samt betalte Læge-
honorar og de med Undersøgelsen forbundne Udgifter, tiltales
under nærværende Sag for Vold paa Person og Legems-
beskadigelse, og ere de med Sagen forbundne nærmere Omstæn-
digheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og de øvrige Oplysnin-
ger følgende:

Den 14 Oktober f. A. om Eftermiddagen indfandt Tiltalte
sig i en Beværtning i Sæby for at faa Husmand Jens Christian
Andersen, kaldet Lyskjær, som han vidste opholdt sig samme-
steds, hjem med sig, og han traf ogsaa denne, der var meget
beruset, og som sad og nød nogle Drikkevarer sammen med
Smed Christen Larsen, der ligeledes var en Del beruset, og en
Fisker. Tiltalte gav sig i Snak med Jens Lyskjær, men Sam-
talen udartede efterhaanden til Klammeri mellem dem, under
hvilket Jens Lyskjær skubbede til Tiltalte, hvorefter de Begge
faldt til Jorden, og da Tiltalte havde et Ølkrus af Glas i Haan-
den, blev dette slaaet i Stykker paa Kanten af en Stol, medens
Tiltalte beholdt Hanken med et vedhængende Glasskaar i Haan-
den. Da Tiltalte derefter havde rejst sig, tilføjede han, der,
efter hvad han selv har erkjendt, vel var noget beruset, men
dog fuldstændig tilregnelig, med Skaaret af Ølkruset Smed Lar-
sen, der rolig var bleven siddende ved Bordet uden at deltage i
Klammeriet, et Slag i Hovedet, og har Tiltalte forklaret, at det
var hans Hensigt at slaa Jens Lyskjær, dog kun for at give ham

en Tugtelse og ikke for at tilføje ham nogen blivende Skade, men at han ikke i Øjeblikket bemærkede, at det var Smed Larsen, som han ikke kjendte, og som han intet udestaaende havde med, hvem han slog. Ved dette Slag tilføjedes der Smed Larsen paa den venstre Side af Panden et stærkt blødende Saar, der i en af vedkommende Distriktslæge samme Dag, som Overfaldet var sket, udstedt Erklæring beskrives som ca. 3 Tommer langt, bueformet, mod Midtlinien af Panden konvext, med skarpt afskaarne Rande, hvorhos paa et enkelt Sted i en Udstrækning af ca. $\frac{1}{4}$ Tomme Bedækningerne vare helt gjennemskaarne, saaledes at Benhinden følte blottet, medens Huden iøvrigt ikke var gjennemskaaren. I en 3 Dage senere udstedt Erklæring udtaler samme Læge, at Saarets Udseende da var godt, at der kun fandtes ubetydelig Ømhed i Omfanget af Saaret, derimod ingen Svulst eller Rødmen, men at Smed Larsen klagede over nogen Hovedpine, hvorhos Lægen tilføjede, at han ikke kunde sige noget nærmere om Smed Larsens Tilstand, da denne ikke var ganske ædru. Endnu den 28 Oktober f. A., da Smed Larsen gav Møde i Retten, klagede han over, at det ham tilføjede Saar ikke var lægt, da der var gaaet nogen Betændelse i det, samt over, at han led af Smerter i Hovedet, hvorfor han ikke havde været istand til at udføre sit Arbejde, men efter en over ham den 13 November f. A. optagen Rapport maa han antages da at have været ganske rask. Smed Larsen har under Sagen nedlagt Paastand paa, at Tiltalte tilpligtes at udrede i Erstatning til ham for Helbredelsesudgifter og Næringstab samt Godtgjørelse for Lidelse og anden Ulempe, ialt 50 Kr., og mod denne Paastand har Tiltalte ikke havt noget at erindre.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til den Smed Larsen tillagte Erstatning billiges, vil herefter være at stadfæste, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten blive at bestemme til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste.

Onsdagen den 24 Marts.

Nr. 150. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christine Madsen (Def. Bagger),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal, samt for at have dræbt sine uægte Børn.

Bølling-Nørre Herreders Extrarets Dom af 7 December 1896: Arrestantinden Christine Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, saa bør hun og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jensen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Kjær, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Januar 1897: Arrestantinden Christine Madsen bør hensættes til Forbedringhusarbejde i 5 Aar. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christine Madsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Christine Madsen, der er født i Aaret 1870 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Barnefødsel i Dølgemaal samt for at have dræbt sine uægte Børn. Efter Sagens Oplysninger var Arrestantinden i 1894, medens hun tjente hos Husmand Mads Mathiesen af

Haunstrup, bleven besvangret af en Karl, med hvem hun havde haft Samleje, som det maa antages 3 Gange, første Gang i Marts 1894, anden Gang i April eller Maj og sidste Gang i Juli Maaned næstefter, og da hun, der mener at være bleven besvangret ved det sidst ommeldte i Juli Maaned stedfundne Samleje, idet hun endnu i Begyndelsen af denne Maaned havde haft sine Forandringer, en Nat — efter hvad hun først forklarede sidst i Februar eller først i Marts 1895, men, efter hvad hun senere under Forhørene har indrømmet, mulig nok til et noget sildigere Tidspunkt — medens hun laa i Seng sammen med sin Husbonds 11aarige Datter, følte Smerter, stod hun op og gik ud i Kostalden, hvor hun fødte et Barn. Arrestantinden har nu forklaret, at hun strax efter Fødselen tydelig hørte, at Barnet — der kun var lille, men paa hvis Kjønssdele hun tydelig kunde see, at det var en Dreng — gav en klynkende Lyd fra sig, hvorimod hun ikke vil have bemærket, at Barnet bevægede sig, og at hun derover blev saa forskrækket, at hun tog Barnet op til sig og med sin ene Haand klemte det om Halsen, indtil hun antog, at det var dødt, hvorpaa hun rykkede Navlestrengen over, og efterat hun derpaa havde bragt Liget ind i Bryggerstet og indsvøbt det i en Særk, som hun hentede, tog hun det med sig, da hun senere paa Natten atter gik i Seng, og skjulte det i Sengehalmen, hvor det forblev liggende i 3 Dage, i hvilken Tid hun selv laa syg, uden at hun meddelte nogen, hvad hun fejlede, hvorefter hun nedgravede Liget i sin Husbonds Have paa et Sted, hvor der ogsaa under Undersøgelsen i Oktober Maaned f. A. efter hendes Paavisning ved Gravning er forefundet nogle Skeletdele, der ifølge den af Distriktslægen afgivne Erklæring tydeligt kunde sees at have tilhørt et spædt Barn. Arrestantinden har benægtet, at det har været hendes Hensigt at føde det herommeldte Barn i Dølgemaal, idet det, efter hendes Forklaring, var hendes Tanke at kunne komme hjem til sine Forældre og føde det der, naar hendes Svangerskabstid var udløben, men hun har erkjendt, at hun ikke har omtalt sit Svangerskab til nogen, navnlig heller ikke til sine Forældre eller til den opgivne Fader til Barnet. Hun har derhos benægtet, at hun forud for dette Barns Fødsel havde tænkt paa at dræbe det, samt paastaaet, at hun først fattede Beslutningen herom i samme Øjeblik, som hun efter Barnets Fødsel hørte det klynke.

Efterat Arrestantinden derpaa den 1 November 1895 var kommen i Tjeneste hos Husmand Niels Christian Nielsen, kaldet Vesterager, af Solsøhede i Vorgod Sogn, mærkede hun, efter sin Forklaring, i Januar Maaned næstefter, at hun paany var frugt-sommelig, og hun — der herefter antog, at hun var bleven besvangret først i September 1895 af sin daværende Husbond, ovennævnte Mads Mathiesen, hvem hun i længere Tid havde

staaet i Forhold til, men som afgik ved Døden i Februar f. A. — har nu tilstaaet, at hun, da hun mærkede at være svanger og ikke vilde have den Skam, besluttede ikke at omtale det for nogen, hvad hun derfor heller ikke gjorde, samt at hun allerede nogen Tid, dog ikke længe før Fødselen, bestemte sig til at ombringe Barnet, saa snart det var født, dersom det kom levende til Verden. Søndagen den 31 Maj d. A., da hun, efterat være staaet op, følte Smerter og derfor var gaaet i Seng igjen, fødte hun et, efter hvad hun antager, fuldbaarent Drengbarn, og Arrestantinden, der efter sin Forklaring ikke efter Fødselen hørte Barnet skringe eller give nogen Lyd fra sig, men derimod bemærkede, at det bevægede sig, besluttede sig da i Overensstemmelse med det, som meldt, tidligere af hende fattede Forsæt strax til at dræbe Barnet, i hvilken Hensigt hun med sin ene Haand klemte om Barnets Hals, medens det endnu laa mellem hendes Ben. Arrestantinden, der efter sin Forklaring ikke mærkede nogen Bevægelse hos Barnet, medens hun saaledes klemte Halsen til paa det, rykkede derefter Navlestrengen over, og efter derpaa at have svøbt en Særk om Barnets Lig, lagde hun dette ved Siden af sig i Sengen under Sengklæderne, hvor det blev liggende, indtil hun, der allerede Dagen efter var oppe og kunde forrette sit Arbejde, saavidt hun mindes den følgende Tirsdag Formiddag, nedgravede Liget, som hun yderligere havde indsvøbt i et Stykke uldent Tøj af hendes Husbonds Sengetøj, udenfor dennes Havegærde. Efter hvad der derhos er oplyst, blev Arrestantinden den 15 September f. A. paa Foranledning af hendes daværende Husbond, ovennævnte Niels Christian Nielsen, undersøgt af Distriktslægen, og da denne, for hvem Arrestantinden nægtede nogensinde at have været frugtsommelig, fandt Tegn hos hende paa, at hun havde født, gjorde han Anmeldelse desangaaende til vedkommende Herredskontor, hvorefter Undersøgelse i nærværende Sag blev indledet imod hende.

(Fortsættes i næste Nr.).

Færdig fra Trykkeriet den 8 April 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 6—7.

Onsdagen den 24 Marts.

Nr. 150.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christine Madsen (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Under denne har Arrestantinden paavist det Sted, hvor hun havde nedgravet det heromhandlede Barnelig, og ved en der af Forhørsdommeren foranstaltet Eftersøgning fandtes ogsaa ca. $\frac{1}{2}$ Alen under Jordens Overflade nogle i høj Grad opløste Levninger af et saadant; dette Lig blev derpaa den 23 September f. A. obduceret af vedkommende Fysikus og Distriktlægen, der som Konklusion af Obduktionen have udtalt, at den opløste Tilstand, hvori det undersøgte Lig var, gjorde det umuligt at udtale nogen bestemt Slutning om, hvorvidt Barnet havde været fuldbaarent og levende født, men at dog enkelte i Liget forefundne Tegn med en vis Sandsynlighed tydede paa, at dette havde været Tilfældet, og at Barnet var død ved Kvælning. Sagens Akter tilligemed de ovennævnte Skeletdele af det førstnævnte af Arrestantinden fødte Barn have derefter været tilstillede det kongelige Sundhedskollegium, der i en Erklæring af 20 November f. A. har udtalt med Hensyn til Skeletdelene, at disse ved en sammenlignende Undersøgelse i det anatomiske Musæums Normal-samling have vist sig at stamme fra et Barn, der har naaet omtrent den ved 9de Svangerskabsmaaneds Slutning sædvanlige Udvikling, og at Barnet altsaa var, om end ikke fuldbaaret, saa dog saa udviklet, at det kan have levet efter Fødselen, samt med Hensyn til det andet under Sagen omhandlede Barn, hvis Lig, som meldt, havde været Gjenstand for legal Obduktion, at de i

de paagjældende Lægers Beretning desangaaende anførte Længde-
maal paa adskillige af Barnets Knogler ganske passe til et fuld-
baarent Barns Skeletdele, og at man deraf kan drage den Slut-
ning, at Barnet har været fuldbaarent. Iøvrigt gaar Kollegiets
Erklæring videre ud paa, at det ikke paa Grundlag af det Fore-
liggende kan afgjøres, hvorvidt Arrestantindens Forklaring om,
at Børnene levede efter Fødselen og vare dræbte af hende, er
rigtig. Efterat være gjort bekendt med denne Erklæring har
Arrestantinden imidlertid fastholdt sin tidligere Forklaring om de
Livstegn, som Børnene, som meldt, skulle have givet efter Fød-
selen, og idet ingen af de afgivne lægevidenskabelige Erklæringer
indeholder noget, der taler imod Arrestantindens Forklaring om,
at Børnene begge have levet efter Fødselen, maa hendes For-
klaring herom lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og
idet der herefter maa gaaes ud fra, at deres Død er bevirket
ved den Behandling, hun, som forklaret, gjorde dem til Gjen-
stand for, vil hendes Forhold i saa Henseende være at tilregne
hende som fuldbyrdet Drab. Hun vil derfor for sit omhandlede
Forhold være at ansee efter Straffelovens § 192, 1ste og 2det
Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes pas-
sende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Torsdagen den 25 Marts.

Nr. 125. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Rasmussen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt Politi-
vedtægten for Odense Kjøbstad § 65, 2det Stk., og § 66.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Maj 1895:
Tiltalte, Gjæstgiver Hans Rasmussen af Odense, bør straffes
med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt der-
hos have sin Næringsadkomst af 1 Maj 1889 forbrudt. Saa
udreder Tiltalte og de med Sagen forbundne Omkostninger, der-
under Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 75 Kr. At efter-
kommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14
August 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I

Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Casse, betaler Tiltalte, Gjæstgiver Hans Rasmussen af Odense 30 Kr. til hver samt i Godtgjørelse for Udlæg til Førstnævnte 24 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 15 September f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage Sagen under Paakjendelse i dens Helhed, uanseet at dens Gjenstand tildeels ej maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder, hvoraf de væsentligste ere fremstillede i den indankede Dom — hvorved bemærkes, at de efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Bedømmelse — maa Tiltalte antages at have været vidende eller dog havt bestemt Formodning om, at de hos ham tjenende Opvarningspiger have drevet Utugt med Gjæster, der i usædeligt Øjemed besøgte Hotellet, og ved at tilstede dette findes Tiltalte at have paadraget sig Ansvar i Henhold til Straffelovens § 182, 2det Led. Med denne Bemærkning og i Henhold til de i Dommen under den øvrige Deel af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke, vil Dommen, idet det findes at kunne forblive ved den i samme fastsatte Straf, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Rasmussen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Gjæstgiver Hans Rasmussen af Odense for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt Politivedtægten for Odense Kjøbstad § 65, 2det Stk., og § 66.

Det maa i saa Henseende ved det under Sagen Oplyste ansees tilstrækkelig godtgjort, dels at flere Piger, medens de navnlig i Aarene 1893—94 stod i Tjeneste hos Tiltalte paa det af denne drevne Jærnbanehotel i Odense, i ikke ringe Omfang have øvet Utugt med besøgende Gjæster paa Hotellet, dels at Personer af

forskjelligt Kjøn, der ikke vare gifte med hinanden, jævnlige have indfundet sig sammesteds og paa kortere Tid taget Ophold paa Værelser, hvor de have drevet Utugt med hinanden. Tiltalte har under Sagen vel dels erkjendt, at han har ladet sine Tjenestepiger opvarte Gjæsterne, uagtet der under 24 Marts 1892 ved Politirettens Dekret i Henhold til Kjøbstadens Politivedtægts § 65, 2det Stk., under Straffetrusel var blevet ham forbudt til Hjælp i de Lokaler, hvor Gjæster opholde sig, at benytte anden kvindelig Medhjælp end hans Hustru og hans egne voxne Børn, dels ikke turdet benægte, at han i enkelte Tilfælde har faaet Underretning om, at der i Hotellet var lejet Værelser af Herrer ledsagede af Damer. Men han har bestemt nægtet at have været vidende om eller dog blot haft Formodning om, hvad der saaledes er foregaaet paa Hotellet. I saa Henseende er det nu, hvad det førstnævnte Forhold angaar, af de paagældende Piger — nemlig Mette Christensen, kaldet Meta, Hansine Ane Marie Hansen og Johanne Margrethe Hansen — forklaret, at Tiltalte ikke har opfordret eller tilskyndet dem til at drive Utugt med Gjæsterne, hvorfor de enten ikke tro, at han har været vidende om, at saadant fandt Sted, eller i al Fald ikke har kunnet udsige noget bestemt i saa Henseende, ligesom førstnævnte Pige yderligere har forklaret, at hun altid selv passede paa, naar hun gik ind paa Værelset om Natten, at dette ikke blev seet. I Modsætning hertil har en anden Pige, der ogsaa en Tid tjente i Hotellet, men om hvem det ikke er oplyst, at hun har indladt sig i noget utugtigt Forhold til Gjæsterne, edelig forklaret, at hun, skjøndt hun kun var der faa Dage, snart mærkede, at der foregik usædeligt Forhold i Huset, og at hun forstod, at Tiltalte, da hun — der stadig var Gjenstand for frivole og uhøviske Tilnærmelser fra Gjæsternes Side og flere Gange af dem utvetydig opfordredes til at indlade sig i utugtigt Forhold til dem — ikke vilde indlade sig herpaa, var misfornøjet med hende og til hende udtalte, at hun nok ikke passede til hans Hus, ligesom hun havde en bestemt Følelse af, at man søgte at lægge Skjul paa, hvad der foregik. Af en anden Pige, der i Juni 1894 tjente 14 Dage paa Hotellet, og om hvem det heller ikke er oplyst, at hun har staaet i noget usædeligt Forhold til Gjæsterne, er det forklaret, at det er hendes bestemte Overbevisning, at Tiltalte ikke havde noget imod, at hans Piger traadte i usædeligt Forhold til Gjæsterne, og at hun havde en bestemt Følelse af, at han var vred, naar Pigerne ikke vilde indlade sig med disse. Et Par af de Personer, der havde drevet Utugt med Pigerne paa Hotellet, have forklaret, at de maa antage, at Tiltalte ikke var uvidende herom, ligesom en anden saadan Person har forklaret, at det var hans Overbevisning, at Tiltalte ikke havde noget imod, at hans Piger indlod sig med Gjæsterne, medens andre af disse Personer enten ikke have kunnet udtale nogen Mening herom

eller have erklæret ikke at tro, at Tiltalte vidste noget om deres Forhold. Tiltalte kan efter det under Sagen Oplyste ikke heller antages at have været uvidende om, at hans Piger af og til af Hotellets Gjæster bleve trakterede med Drikkevarer, hvad en af de fornævnte Piger ogsaa har forklaret, at han vidste.

Hvad dernæst angaar den Trafik, der paa Tiltaltes Hotel er drevet med, at Værelser stilledes til Disposition for Besøgende med Damer, som der have drevet Utugt med hinanden, da fremgaar det af de af en Række afhørte Mandspersoner som Vidner afgivne edelige Forklaringer, at det var almindeligt bekjendt i Odense, at der Intet var til Hinder for, at Personer af forskelligt Kjønn for en Timestid eller lignende kort Tid fik overladt et Værelse paa Tiltaltes Hotel, hvor de kunde faa Lejlighed til uforstyrret at pleje Samleje. Af de fornævnte Piger paa Hotellet har navnlig Mette Christensen med Hensyn hertil udtalt, at det særligt i Vinteren 1893—94 var ganske almindeligt, gennemsnitligt en Gang om Ugen, at saadan Udlejning af Værelser fandt Sted, og ligesom Tiltalte var fuldstændig vidende om dette Forhold, hvorpaa der slet ikke blev lagt Skjul, idet han ogsaa altid af hende, der i Reglen var den, der anviste Vedkommende Værelset, blev underrettet derom, saaledes har hun ikke selv næret Tvivl om, at Værelserne under saadanne Omstændigheder ønskedes og udlejedes, for at de Vedkommende kunde faa Lejlighed til der at forøve Utugt. En anden af de fornævnte Piger, Hansine Ane Marie Hansen, har ligeledes forklaret, at hun enkelte Gange har anvist saadanne Personer Værelse, og at hun i det Hele ikke tvivler om, at Tiltalte var vidende om, hvem der var paa Værelset, idet han plejede at spørge om saadant, ligesom hun jo nok tænkte sig, at der med de Vedkommendes Ophold paa Værelset har været forbunden Usædelighed. Af de paagjældende Mandspersoner have endvidere flere forklaret, at de ikke have næret Tvivl om, at det var med Tiltaltes i al Fald stiltiende Samtykke, at det nævnte Forhold fandt Sted.

Om det nu end maa ansees betænkeligt mod Tiltaltes bestemte Benægtelse at statuere, at han har været vidende eller dog haft bestemt Formodning om, at de paa Hotellet tjenende Piger have drevet Utugt med Gjæsterne, findes der efter samtlige de fornævnte oplyste Omstændigheder at maatte gaas ud fra, at han ikke har kunnet være uvidende om den Brug, der i mangfoldige Tilfælde er bleven gjort af de i hans Hotel under de anførte Omstændigheder til Personer af forskelligt Kjønn udlejede Værelser, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at han muligvis i et Par Tilfælde maatte have bortvist Personer, overfor hvem han nærede Mistanke i saa Henseende, ligesom det ikke vil kunne fri ham for Straffeaansvar, at der, efter hvad der maa ansees oplyst, ved de paagjældende Lejligheder ikke er taget højere Betaling for Servering paa Værelserne end den, der ellers beregnedes.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 24 December 1838, og som inden Odense Kjøbstads Politiret den 31 December 1888, 28 Oktober 1889, 3 Juni 1892 og 17 April 1894 har vedtaget Bøder for Overtrædelse af Odense Kjøbstads Politivedtægt, men iøvrigt ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, nu være at ansee efter Straffelovens § 182 samt — idet bemærkes, at han ikke mod sin Benægtelse kan ansees overbevist at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Politivedtægtens § 66 ved at have ladet foretage Udskjænkning i sin Beværtning efter Kl. 12, til hvilken Tid han havde Politiets Tilladelse til at have aabent, hvorfor han i saa Henseende vil være at frifinde — efter oftnævnte Politivedtægts § 65, 2det Stk., jfr. Lov 4 Februar 1871 § 6, med en Straf, der findes passende under Et at kunne sættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 vil være at dømme til at have den ham under 1 Maj 1889 meddelte Næringsadkomst som Gjæstgiver forbrudt, og da Underrettsdommen, der tillige har anseet Tiltalte efter Politivedtægtens § 66, har den samme Straffebestemmelse og Bestemmelse om Næringsadkomstens Forbrydelse, samt da dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte billiges, vil bemeldte Dom i det Hele kunne stadfæstes.

Nr. 124.

Advokat Halkier

contra

Erik Christian Ordahl (Def. Bagger),

der tiltals for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juli 1896: Tiltalte Erik Christian Ordahl bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 350 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte efter det foreliggende maa antages i det her under Sagen omhandlede Tidsrum at have drevet sin Næring paa samme Maade som i det Tidsrum, om hvilket der var Spørgsmaal i den ved Høiesterets Dom af 15 Januar

d. A. paakjendte Sag, vil der i Henhold til de i denne Dom anførte Grunde ogsaa nu være at tillægge ham Friindelse.

Thi kjendes for Ret:

Erik Christian Ordahl bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger for Høiesteret 20 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Erik Christian Ordahl for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 4 Januar 1845 og er anset: ved Dom, afsagt inden Rettens anden Afdeling for offentlige Politisager den 19 April 1892, efter Lov 29 December 1857 § 75 med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 40 Kroner, og har den 26 Januar f. A. inden Rettens 6te Kriminellkammer for Overtrædelse af samme Bestemmelse vedtaget og betalt en Kammerets Fattigkasse tilfaldende Bøde af 20 Kroner, hvorhos han ved Rettens Dom af 24 December 1895 er anset dels efter Næringslovens § 75 for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for første Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 60 Kroner, og den 29 Januar og 24 Februar d. A. inden Rettens første Afdeling for offentlige Politisager i Mindelighed har vedtaget at erlægge Bøder, store henholdsvis 80 Kroner og 100 Kroner til Rettens Fattigkasse med samtidig Vedtagelse af, at disse mindelige Afgjørelser skulde have samme Virkning i Gjentagelsestilfælde som Domme henholdsvis for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og for 5te Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning. Han er endelig: ved Rettens Dom af 9 Maj d. A. anset dels efter Næringslov 29 December 1857 § 75 for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kroner, hvorhos han i Medfør af Næringslovens § 78 er dømt til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt oplyste følgende:

Tiltalte vandt den 5 Marts 1872 Borgerskab som Vognmand her i Staden, den 2 Oktober 1888 tillige Borgerskab som Gæstgiver, den 20 December s. A. yderligere Borgerskab som Brændevinshandler og den 15 Oktober 1894 i Henhold til kgl. Bevilling af 16 Juli s. A. endvidere Borgerskab som Detailhandler. Han har derefter drevet Forretning efter de nævnte Borgerskaber her i Staden, og hans Forretningslokaler have siden den 9 Maj d. A. bestaaet dels af en Stueejlighed i Havnegade Nr. 33 paa 3 Værelser, hvoraf et indrettet til Butik, hvorfra drives Detailhandel og Brændevinshandel og de 2 andre til Beværtning af siddende Gjæster, derunder Brændevinsudskjænkning for saadanne, dels af et Kjælderværelse i samme Ejendom men med Indgang fra Peder Skramsgade Nr. 28, hvorfra forhandles Øl og Brændevin, dels endelig af 2 Værelser paa 1ste Sal i samme Ejendom, hvori findes ialt 3 enkelte og 2 dobbelte opredte Senge, og som ere indrettede til Nattelogis for Rejsende.

Tiltalte har forklaret, at han kun har en forholdsvis ringe Indtægt ved for Betaling at yde Nattelogis i de fornævnte Værelser, og at hans Hovednæring er Detailhandelen og Beværtningensdriften, men at han ikke er i Stand til nærmere at angive, hvormeget han tjener ved hver især af de nævnte Virksomheder.

Efter de foreliggende Oplysninger kunne de af Tiltalte til hans Næringsbrug benyttede Lokaler imidlertid ikke ansees at fyldestgøre de Fordringer, der maa stilles til et Gjæstgiveri eller Herbergersted, og da Tiltalte derfor ikke i samme har kunnet drive Gjæstgiveri som sin egentlige Næringsvej, der kunde give ham Ret til som et Accessorium at beværte andre end Rejsende, findes han, der ingen særlig Adkomst har havt til det Værtshushold og den Brændevinsudskjænkning, han har drevet, at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Tiltalte vil derfor være at ansee dels efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75 for 7de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 350 Kr.

Nr. 142.

Advokat Halkier

contra

Andreas Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 8 Juni 1839.

Grenaa Kjøbstads Politirets Dom af 12 Maj 1896: Tiltalte, Handelsrejsende Andreas Petersen af Hamburg, bør til Statskassen betale 160 Kr. og betale en Bøde af 64 Kr., hvoraf Halvdelen tilfalder Grenaa Kjøbstads Kæmmerkasse og Halvdelen Angiveren, Toldfuldmægtig Juul i Grenaa. Saa udreder endelig Tiltalte alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 November 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og det Statskassen tilkendte Beløb udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andreas Petersen til Advokat Halkier og Høiesteressagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Handelsrejsende Andreas Petersen for Overtrædelse af Frdn. 8 Juni 1839. I Oktober f. A. blev det af Toldfuldmægtig Juul i Grenaa for Politiet anmeldt, at Tiltalte som Handelsrejsende for Firmaet W. Colshorn & Co. i Hamburg havde solgt Lommeuhre m. m. til en i Grenaa boende Uhrmager uden at have forevist Adgangsbevis, og under den i denne Anledning

indledede Undersøgelse erkjendte Tiltalte, at han saavel i Efteraaret 1895 som i Foraaret 1896 havde optaget Ordre der i Byen paa Artikler henhørende til Uhrmagerprofessionen for »W. Colshorn & Co. Filiale ved W. Ohland i Kjøbenhavn, Hovedforretning: W. Colshorn & Co. Hamburg«, saaledes som et af ham afleveret trykt Kort, der er fremlagt under Sagen, udviser, samt at han, der boer i Hamburg, forresten hele Aaret rejser omkring heri Landet og forhandler Artikler af den ommeldte Beskaffenhed. Tiltalte gjorde imidlertid gjældende, at han som Indlænding — idet han efter sin Forklaring er født i Høier i Hertugdømmet Slesvig i 1844 og har løst Borgerskab som Grosserer i Kjøbenhavn — ikke har været forpligtet til i Anledning af den af ham saaledes drevne Forretning at løse det i Frdn. 8 Juni 1839 foreskrevne Adgangsbevis, idet hans Forklaring særlig gaar ud paa, at han udelukkende rejser for ovennævnte W. Ohland i dennes Egenskab af Indehaver af W. Colshorn & Co.s Filial i Kjøbenhavn og ikke repræsenterer noget andet Firma og end ikke fører Ohlands egne Varer — idet denne tillige er Uhrmager; men ved Siden deraf erkjendte Tiltalte, at Ohland forhandler W. Colshorn & Co.s Artikler uden selv at være bleven Ejer af dem, idet de vedblive at være »Hovedforretningens« Ejendom, indtil de afbændes, og at Ohland — til hvem Tiltalte indsender de optagne Ordre — forsaauidt han ikke maatte have de beordrede Varer paa Lager for »Hovedforretningen«, sender Ordrene til denne i Hamburg, hvorfra Varerne da, undertiden direkte, undertiden gennem Ohland, expederes til Kunderne.

Bemeldte Ohland har til en i Kjøbenhavn optagen Politirapport forklaret, at Tiltalte i ca. et halvt Aar har rejst for ham med Uhre og dertil hørende Artikler, og at han har medgivet Tiltalte et skriftligt Bevis — hvorved maa antages at være sigtet til det ovenommeldte Kort — til Oplysning om deres indbyrdes Forhold, men han har i Forbindelse dermed udsagt, at det i Virkeligheden er for det fremmede Hus W. Colshorn & Co. i Hamburg, at Tiltalte rejser, idet Ohland er forpligtet til at antage de Rejsende, som bestemmes af dette Hus, hvorhos Tiltalte fra dette modtager de Prøver, hvormed han rejser, ligesom han altid indsender Ordrene til bemeldte Hus, der ogsaa hovedsagelig expederer Varerne direkte til Kunderne, medens Ohland dog ogsaa undertiden efter Tiltaltes Anmodning expederer saadanne Varer, som han i dette Øjemed faar tilsendt fra bemeldte Handelshus, for hvilket han eller intet Lager har. Af et af Ohland til Politiet afleveret Duplikat af en med hans og W. Colshorn & Co.s Navne underskrevne Kontrakt af 15 Maj 1894 maa det ogsaa ansees at fremgaa med tilstrækkelig Tydelighed, at Etableringen af Firmaet »W. Colshorn & Co.s Filial ved W. Ohland« — der maa antages at være anmeldt til Kjøbenhavns Firmaregister — alene er sket for at sætte det nævnte hamburgske Handelshus

i Stand til, mod et Vederlag til Ohland af 50 Kr. aarlig, at drive Handelsforretninger her i Landet som indenlandsk. Vel er nu hverken denne Kontrakts Indhold eller den af Ohland til den ommeldte Politirapport afgivne Forklaring foreholdt Tiltalte, idet han den 14 April d. A., da de ommeldte Dokumenter blev fremlagte i Retten, ikke gav Møde, ligesaa lidt som han senere er mødt, men efter Omstændighederne, og idet det ved hans Møde i Retten den 24 Marts d. A. blev ham tilkjendegivet, at Sagen udsattes til fornævnte Dag, findes det dog ikke fornødent at opholde Sagen forat foranledige, at de ommeldte Dokumenter særlig foreholdes ham, idet det allerede efter Tiltaltes egen ovenførte Forklaring, særlig forsaavidt den gaar ud paa, at de Varer han forhandler, ere det nævnte hamburgske Handelshus's Ejendom, og at dette Handelshus ogsaa tildels expederer de beordrede Varer direkte til Kunderne, i Forbindelse med det iøvrigt Foreliggende maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har drevet Handelsforretninger her i Landet for bemeldte fremmede Handelshus og som Følge heraf har været pligtig at løse Adgangsbevis.

Efter det saaledes Anførte maa det billiges, at Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet for lignende Forseelse, ved Politiretsdommen er anset efter Fr. 8 Juni 1839 § 10 med en Bøde af 64 Kr. til lige Deling mellem Angiveren og Grenaa Kjøbstads Kæmnerkasse samt endvidere tilpligtet til Statskassen at betale den for det manglende Adgangsbevis foreskrevne Afgift af 160 Kr.

Fredagen den 26 Marts.

Nr. 149.

Advokat Halkier

contra

Anne Kirstine Rasmussen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 11 September 1896: Arrestantinden Ane Kirstine Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, og Defensor, Sagfører Rasmussen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Gottschalch, betaler Tiltalte, Anne Kirstine Rasmussen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Anne Kirstine Rasmussen til
Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag er
Tiltalte Anne Kirstine Rasmussen, der er født den 31 Januar
1854 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri. Ved
de nedennævnte Vidners Forklaringer er følgende oplyst: Da det
nogle Gange i afvigte Sommer havde vist sig, at Gaardejerske af
Runten, Maren Christensens Køer ikke gav Mælk om Morgenens,
saa at det maatte antages, at de vare blevne malkede om Natten,
besluttede Bestyreren af hendes Gaard, Niels Jensen og dennes
Hustru, Kathrine Jensen, at vaage om Natten i Nærheden af
Køerne, og da de Natten mellem den 31 Juli og 1 August d. A.,
hvilken Nat Maren Christensens 4 Køer vare tøjrede i Gadsbølle-
Lokken i en Linie fra Øst til Vest, havde skjult sig under et
levende Hegn paa Marken ca. 30 Alen fra Køerne, hørte de om-
trent Kl. 2¹/₂ bemeldte Nat, at der blev malket i en Spand, og
saae, da de nærmede sig, Tiltalte sidde og malke den 2den Ko,
regnet fra Øst. Da Niels Jensen nærmede sig, rejste Tiltalte sig,
men blev indhentet af Jensen, og saavel denne som hans Hustru
saae da, at der var Mælk i Spanden, antagelig et Par Potter, der
af Jensen er anslaaet til en Værdi af ca. 10 Øre pr. Pot. Jen-
sens Hustru hentede nu efter sin Mands Opfordring Husmand
Jeppe Jensen, og da denne var kommet til, erkjendte Tiltalte
saavel overfor ham som overfor Bestyrer Jensen og dennes
Hustru, at hun umiddelbart iforvejen havde malket en af Køerne
i den nævnte Løkke, idet hun tilføjede, at hun aldrig skulde
gjøre det mere. Til en af Politiassistent Rasmussen den 7 Au-

gust d. A. optaget Politirapport erkjendte Tiltalte derhos, at hun den ommeldte Nat havde malket en af Køerne paa den nævnte Løkke.

Tiltalte har under Sagen erkjendt, at hun den paagjældende Nat har været paa vedkommende Mark med en Blikspand, men har anbragt, at hun var paa Marken med Spanden for at hente Vand fra en Trediemands Kjær til at vadske sig i, og vedholdende benægtet at have malket en af Køerne eller overfor de ovenanførte Personer at have erkjendt dette.

Ved de af Niels Jensen, dennes Hustru og Husmand Jeppe Jensen og fornævnte Politiassistent afgivne beedigede Forklaringer samt Sagens øvrige Oplysninger maa det imidlertid mod Tiltaltes Benægtelse ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ovenanførte hende paasigtede Forhold, og det maa derfor billiges, at hun ved Underrettsdommen i Medfør af Straffelovens § 228 er anset med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 132. Høiesteressagfører Hansen

contra

Anders Sørensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Bregentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 19 December 1895: Tiltalte, Uldhandler Anders Sørensen, bør til Birkets Politikasse for Sorø Amt bøde 30 Kr. samt have samtlige under Sagen anholdte Varer konfiskerede til Fordel for Anholderen og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 September 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Petersen, betaler Tiltalte, Uldhandler Anders Sørensen, 20 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 18 December f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseen at dens Gjenstand ikke maatte findes at udgjøre summa appellabilis.

Selv om Reskripterne af 14 Februar 1741 maatte kunne ansees at hjemle Indvaanerne i de deri nævnte Herreder nogen videre gaaende Ret end til at afhænde de af dem selv forarbejdede uldne og linnede Varer, ville disse Bestemmelser allerede af den Grund ikke kunne komme Tiltalte tilgode, at han efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages at have været Indvaaner i noget af de i Reskripterne nævnte Herreder dengang, da han omførte de i den indankede Dom ommeldte Varer til Forhandling.

Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Sørensen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Uldhandler Anders Sørensen, der er født den 8 November 1864, og som, foruden at være under sin Militærtjeneste anset med 5 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost for en Tjenesteforseelse, er anset ved nærværende Rets Dom af 31 Oktober 1893 efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en fornævnte Birks Politikasse for Sorø Amt tilfaldende Bøde af 15 Kr. og Konfiskation af de paa-gjældende til Forhandling ulovlig omførte Varer — paany sigtet for ulovlig Omløben med Varer.

Ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 27 Maj f. A. i nævnte Jurisdiktion har omført til Forhandling en Del til ialt 121 Kr. 15 Øre vurderede Uld- og Bomuldsvarer. Da Tiltalte, som vel er født i Lysgaard Herred, men som efter det under Sagen Oplyste ikke kan antages den 27 Maj f. A. at have været hjemme-

hørende sammesteds eller i noget andet af de i Reskripterne af 14 Februar 1741 nævnte Herreder, selv om de her ommeldte af ham omførte Varer maatte være at ansee som Landboeres Husflidsprodukter, dog ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 paa Grund af den ovenfor nævnte Dom af 31 Oktober 1893 har forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre saadanne Varer til Forhandling, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 2den Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Straf, der passende findes bestemt til 30 Kr., som tilfalde Birkets Politikasse for Sorø Amt, ligesom det endvidere billiges, at de omførte Varer ved Dommen ere konfiskerede til Fordel for Anholderen.

Mandagen den 29 Marts.

Nr. 139. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Lars Jensen og Niels Christian Jensen (Def. Halkier),

der tiltales: Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse samt for Overtrædelse af Jagtlovgivningen.

Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 5 August 1896: De Tiltalte Lars Jensen og Niels Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Derhos bør Tiltalte Niels Christian Jensen erlægge Bøder paa 50 Kr., 30 Kr. og 20 Kr. til Herlufmagle Kommunes Kasse. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Thomsen, og til Defensor, Sagfører Hansen, 10 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte, En for Begge og Begge for En. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 November 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Lars Jensen bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Bøcher for Overretten betale fornævnte Tiltalte og Tiltalte Niels Christian Jensen,

En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da de Tiltalte Niels Christian Jensen idømte Bøder for Overtrædelser af Jagtlovgivningen ikke tilsammen udgjøre summa appellabilis for Høiesteret, og Sagen for hans Vedkommende alene er indstævnet ifølge hans Begjæring, bliver den for denne Sigtelses Vedkommende at afvise fra Høiesteret. Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen imod Niels Christian Jensen for Overtrædelse af Jagtlovgivningen, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte og Tiltalte Lars Jensen, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Lars Jensen, der er født den 18 Marts 1847 og ikke funden forhen straffet, og Niels Chr. Jensen, der er født den 17 Juni 1878 og anseet ifølge Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 1 November f. A. efter Straffelovens § 203, jfr. §§ 37 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, aktionerede: Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse samt for Overtrædelse af Jagtlovgivningen, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 4 Maj d. A. anmeldte Gisselfeld Klosters Godskontor, at der ifølge Meddelelse fra Skovfogden i Sønderkov den 1 s. M. dersteds var begaaet ulovlig Jagt af Tiltalte Niels Christian Jensen, og under den i den Anledning indledede Undersøgelse

forklarede Skovfogdens 2 Sønner, der henholdsvis vare 14 og 9 Aar gamle, at de den sidstnævnte Dag om Formiddagen, da de opholdt dem i nævnte Skov, hørte et Skud falde i Skoven og saae Røgen fra Skudet. De løb da strax ned mod Stedet, hvor Skudet var faldet, og saae bemeldte Tiltalte gjemme en Bøsse i en Busk og løbe sin Vej, efterat han paa Tilspørgsel havde benægtet at have skudt. Et Øjeblik efter fandt de en skudt Raa, der endnu var varm, 25 Alen fra hvor Bøssen, hvis Løb ligeledes endnu var varmt, var gjemt, og dette Dyr tilligemed Bøssen, der var enkeltløbet, bragte de hjem. Under den ommeldte Undersøgelse, under hvilken Tiltalte Niels Jensen først nægtede Jagtforseelsen og at have ejet nogen enkeltløbet Bøsse, afgav hans Fader, Tiltalte Lars Jensen, der var tilkaldt til som Vidne at forklare i Sagen, i Retsmødet den 3 Juni d. A., at han aldrig havde seet den fornævnte Bøsse i Niels's Besiddelse eller vidst, at denne havde ejet en saadan, og at han aldrig selv havde ejet en Bøsse som den omhandlede, og ikke kunde give nogen yderligere Forklaring til Oplysning i Sagen. Efterat der var fremkommen Oplysninger, der tydede paa, at han for nogle Aar siden havde kjøbt Bøssen og senere solgt den til Niels, benægtede han dog under forskjellige Udflugter dette i et Retsmøde den 18 s. M., hvorpaa han som sigtet for falsk Forklaring for Retten blev sat under Anholdelse. Senere samme Dag begjærede han sig imidlertid fremstillet for Dommeren og tilstod derpaa, at han i sin Tid havde kjøbt Bøssen og i Slutningen af forrige Aar solgt den til Niels, hvorhos han forklarede, at denne, dengang han, Lars Jensen, var tilsagt til Retsmødet den 3 Juni, sagde til ham, at han ikke i Retten maatte vedgaa, at Niels havde haft Bøssen, og at han, der nu indsaa, at det var Niels, som havde været paa Jagt i Sønderskov den 1 Maj, lovede dette. Efterat Niels derpaa den 20 Juni var arresteret som mistænkt for Forledelse til falsk Forklaring for Retten, tilstod han senere samme Dag, efter paa sin Begjæring at være fremstillet for Dommeren, at det var ham, der den 1 Maj var gaaet paa Jagt i oftnævnte Skov og havde skudt en Raa, dengang Skovfogdens Sønner kom til, hvorefter han lod Bøssen og Raaen i Stikken og løb sin Vej, samt at han, da hans Fader var tilsagt til Retsmødet den 3 Juni, sagde til denne, at han, Niels, vilde fragaa at have skudt Raaen og været i Besiddelse af Bøssen, og at han blev enig med Faderen om, at denne ikke i Retten skulde forklare, at Niels havde faaet Bøssen af Faderen, eller overhovedet forklare noget i Sagen til Skade for Niels. Han tilstod fremdeles, at han den 18 Juni, før Faderen skulde møde i Retten, udtalte til denne, at han selv fremdeles vilde fragaa at have haft Bøssen og at have skudt Raaen, og at det hermed var hans Hensigt at opfordre Faderen til for sit Vedkommende at fastholde sin tidligere For-

klaring. Tiltalte Lars Jensen, der med Hensyn til, hvad der passerede mellem ham og Medtaltte den 18 Juni, har forklaret i det Væsentlige overensstemmende med Sidstnævnte, har da ogsaa erklæret, at Grunden til hans urigtige Benægtelser den 18 Juni var Niels's nævnte Udtalelse samme Dag.

Som Følge af Foranstaaende ville de Tiltalte være at ansee, Lars Jensen efter Straffelovens § 146 og Niels Christian Jensen efter samme Lovbestemmelse, jfr. § 52, disse Paragrafer tildels sammenholdte med § 37, og efter Jagtlovens § 23, 2det og 4de Stykke, og § 27, jfr. § 17, 1ste Stykke, Nr. 1 in fine, efter Omstændighederne hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Niels Christian Jensen til lige med Bøder paa henholdsvis 50, 30 og 20 Kr. til Herlufmølle Kommunes Kasse.

Torsdagen den 1 April.

Nr. 36. Fuldmægtig **J. Bidstrup** (Overretssagf. Zeuthen)

contra

Aktieselskabet Creditforeningen for Haandværkere og Industridrivende i Kjøbenhavn ved dets Direktører **C. T. Rothmann** og **M. Strøm**, samt disse to personlig (Asmussen),

betr. Betaling af 3220 Kroner m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni 1895: De Indstævnte, Aktieselskabet »Creditforeningen for Haandværkere og Industridrivende i Kjøbenhavn« ved dets Direktører, C. T. Rothman og M. Strøm, samt de tvende Sidstnævnte paa egne Vegne, bør for Citanten, Fuldmægtig J. Bidstrups Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret have de Indstævnte ikke fastholdt det i forrige Instants fremsatte Anbringende om, at den i den indankede Dom ommeldte Transport er udstedt pro forma,

medens paa den anden Side Appellanten har frafaldet sin sammesteds fremsatte alternative Paastand om, at de Indstævnte skulle betale ham Aktiernes Paalydende 11500 Kroner imod at erholde Äktier i Creditforeningen til et tilsvarende Paalydende, hvorved bemærkes, at Kursen paa Aktierne fortiden er mindst pari.

Da de Pligtovertrædelser, hvori de indstævnte Direktører efter Appellantens Formening have gjort sig skyldige i Forholdet til Creditforeningens tidligere Forretningsfører, ligge forud for det i Sagen omhandlede Aktiekjøb, ville de allerede af denne Grund ikke kunne paaberaabes til Støtte for nogen Erstatningspaastand. Og forsaavidt Appellanten har gjort gjældende, at Køberne af Aktierne ere blevne vildledte navnlig derved, at Foreningens offentliggjorte Aarsregnskaber optog den tidligere Forretningsførers for største Delen fra Besvigelser hidrørende Skyld under Kassakreditivkontoen uden nærmere Bemærkning, maa herved erindres, at denne Postering var i Overensstemmelse med Bøgerne og den samlede Bestyrelses i sin Tid desangaaende trufne Ordning af Skyldforholdet, og at det end ikke er paastaaet, at det hermed har været tilsigtet at give mulige Aktiekjøbere urigtige Forestillinger om Foreningens Status, samt at de Indstævnte heller ikke efter de foreliggende Oplysninger have havt rimelig Grund til at ansee Fordringen for uerholdelig.

Allerede som Følge af det Foranførte maa det have sit Forblivende ved den de Indstævnte ved Dommen tillagte Frifindelse.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Fuldmægtig Bidstrup, til de Indstævnte med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter at der i Dagspressen var fremkommet Meddelelser om, at en afdød forhenværende Forretningsfører i Aktieselskabet »Kreditforeningen

for Haandværkere og Industridrivende i Kjøbenhavn« allerede for flere Aar siden havde gjort sig skyldig i Besvigelser mod Foreningen, men at disse vare blevne fordulgte paa de af Foreningen offentliggjorte Regnskaber, tilstillede Overretssagfører Amdrup som Sagfører for Professor E. Jünger og Enkefru Peelmann under 14 April f. A. dels bemeldte Forenings Bestyrelse, dels hver af de to Direktører, de Indstævnte C. T. Rothman og M. Strøm, en Skrivelse, hvori han — under Henviisning til, at hans nævnte Klienter i 1892 havde tegnet Aktier i Foreningen til Beløb 11500 Kroner i Tillid til Rigtigheden af de af Foreningen offentliggjorte Regnskaber — paa sine Klienters Vegne opfordrede Bestyrelsen til at indløse de paagældende Aktier til pari, idet han tilføjede, at Aktierne i modsat Fald vilde blive solgte samme Dag paa Børsen, og Bestyrelsen samt Foreningen eventuelt sagsøgt til Erstatning. Paa denne Skrivelse indløb der intet Svar, og Citanten, Fuldmægtig J. Bidstrup, — hvem det de ovennævnte Aktionærer tilkommende Erstatningskrav er blevet tiltransporteret —, har nu under nærværende Sag under Anbringende af, at de ommeldte Aktier ere blevne solgte paa Børsen den 18 April f. A., — paa hvilken Dag der ifølge en fremlagt Mæglerattest blev budt 72 pCt. for Aktier i Foreningen — paa staaet de Indstævnte, Aktieselskabet »Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende i Kjøbenhavn« ved dets Direktører C. T. Rothmann og M. Strøm, samt de tvende Sidstnævnte paa egne Vegne in solidum tilpligtede principalt at betale Kursforskjellen i Forhold til pari Kurs 28 pCt. af Aktiernes Paalydende eller 3220 Kroner med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 Maj f. A. til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst, subsidiært saaledes, at der gives de Indstævnte Valget imellem at betale som foranført eller betale 11500 Kr. med Renter som ovenangivet foruden Sagens Omkostninger imod at erholde Aktier i Kreditforeningen til et tilsvarende Beløb. De Indstævnte have principalt paa staaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring; subsidiært have de paa staaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Forsaa vidt de Indstævnte til Støtte for den af dem nedlagte Afvisningspaastand have gjort gjældende, at den til Citanten udstedte Transport paa den paa stævnte Fordring kun er udstedt pro forma til Omgaaelse af Reglerne om subjektiv Kumulation, og forsaa vidt de endvidere have støttet deres Frifindelsespaa stand paa, at Transporten af den anførte Grund i alt Fald ikke hjemler Citantens Kompetence til at indtale Fordringen, findes der, da de Indstævntes nævnte Anbringende ikke mod Citantens Benægtelse er godtgjort, ikke heri at kunne gives dem Medhold.

Efter det Foreliggende maa der gaas ud fra, at den indstævnte Kreditforenings Bestyrelse i Begyndelsen af 1887 kom

til Kundskab om, at Foreningens daværende Forretningsfører i Løbet af en længere Aarrække havde besveget Foreningen for et Beløb af ca. 90000 Kroner. Til Sikkerhed for den af ham saaledes paadragne Gjæld og tillige for en af ham lovlig kontraheret Gjæld til Foreningen udstedte han under 3 Januar 1887 et Skadesløsbrev, der dog ikke blev thinglæst, ved hvilket han gav Foreningen Pant i det til den af ham drevne Fabrikvirksomhed hørende Varelager og Inventarium for, hvad han skyldte og fremtidig kom til at skyldte Foreningen til et Beløb af 145000 Kroner, hvorhos han den 10 s. M. udstedte et Gjældsbevis for sin Skyld til Foreningen. Dennes samlede Tilgodehavende hos ham, der opgjordes til 143500 Kroner, blev derpaa med Samtykke af Foreningens Repræsentantskab samlet paa en Kassekreditiv-Kontrakt af 17 Februar s. A., ved hvilken han tillige stillede Panteobligationer, tilsammen til Paalydende 19300 Kr., til Haandpant for Beløbet. Ligesom de Indstævnte ville have antaget, at den Paagjældende var fuldt solvent, og at de derfor tjente samtlige i Foreningen Interesseredes Tarv bedst ved den af dem trufne Ordning, have de endvidere anbragt, at de, uagtet Gjælden ved paadragne Renterestancer voxede saaledes, at den pr. 1 Juli 1892 udgjorde ca. 160000 Kroner, stedse har været overbeviste om, at Foreningen havde fuld Sikkerhed for sit Tilgodehavende, hvori de ere blevne bestyrkede ved de Statusoversigter, som den Paagjældende efter deres Forlangender aarlig forelagde dem, idet disse stadig udviste et betydeligt Overskud, og at det først efter hans Død er blevet oplyst, at disse Statusoversigter vare urigtige, idet han foruden de deri opførte Passiva havde en betydelig, ikke deri angiven Gjæld.

Ligesom det ikke under Sagen er oplyst, at de Indstævnte have været vidende om den Paagjældendes Insolvens, saaledes skjønnes de heller ikke ved deres Handlemaade at have gjort sig skyldig i en saadan Uagtsomhed, som efter den gjældende Lovgivning kan paadrage dem Ansvar, og de ville derfor være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 2 April.

Nr. 157.

Advokat Halkier

contra

Niels Christian Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Januar 1897: Arrestanten Niels Christian Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Hansen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Christian Hansen for Tyveri eller Hæleri. Arrestanten, der er født den 8 Juni 1860, er blandt Andet anseet: ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 3 Marts 1879 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 30 April 1881 efter Straffelovens §§ 107 og 245, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 13 December 1881 i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 231, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved denne Rets Dom af 27 Oktober 1883 efter Straffelovens § 232 som for 4de Gang begaaet grovt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Høiesterets Dom af 3 Marts 1887 i Medfør af Straffelovens §§ 241, 1ste Stk., og 246 efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet

Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved nærværende Rets Dom af 9 Juli 1892 efter Straffelovens § 100 og efter dens § 232, som for 5te Gang begaaet grovt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, med Tughusarbejde i 3 Aar.

Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende: Den 8 Juni f. A. anmeldte Arbejdsmand Jens Nielsen til Københavns Politi, at der samme Dag i Tiden fra Kl. 10 Formiddag til Kl. 3 Eftermiddag fra hans aflaaede Lejlighed i Ejendommen Viktoriagade Nr. 16 var blevet stjaalet et ham tilhørende Sæt Tøj og en ham tilhørende Hat, og den 28 August næstefter blev Arrestanten anholdt som sigtet for at være den, der havde begaaet det paagjældende Tyveri, idet han samme Dag var bleven truffet paa Gaden af Arbejdsmand Nielsens Hustru, iført et Sæt Tøj, som hun med Bestemthed gjenkjendte som det, der den 8 Juni var blevet frastjaalet hendes Mand. Arrestanten har nu vel ogsaa erkjendt, at han siden den 8 Juni f. A. havde været i Besiddelse af det nævnte Sæt Tøj, men samtidig har han bestemt fastholdt, at han ikke har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, og at han overhovedet ikke er kommen i Besiddelse af Tøjet paa nogen ulovlig Maade, og gaar hans Forklaring i saa Henseende nærmere ud paa, at han havde købt Tøjet den 8 Juni f. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 5 af en ham ubekjendt Mandsperson, som han traf sammen med i en Beværtning i Istedgade, og hvem han betalte 8½ Kr. for det. Da den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring imidlertid er ganske ubestyrket, og da Arbejdsmand Nielsen derhos har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret med Hensyn til det oftnævnte Sæt Tøj, findes der herefter at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841, § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af dette Sæt Tøj, der under Sagen er vurderet til 25 Kroner — efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Derimod er det mod Arrestantens Benægtelse ikke bevist, at han har været i uhjemlet Besiddelse af den Arbejdsmand Nielsen frastjaalne Hat, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Forsaavidt Arrestanten dernæst er sigtet for at have været i uhjemlet Besiddelse af forskellige Ting, der i Løbet af Juni, Juli og August Maaneder f. A. ere blevne frastjaalne Sofie Christensen, Arbejdsmand Hansens Enke, Emilie Lichtwerk, Fyrbøder Knudsens Hustru, Arbejdsmand Peter Christiansen, Anna Schmahl og Arbejdsmand Jens Rasmussen, da er der ejheller i saa Henseende tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis mod hans Benægtelse, og han vil derfor forsaavidt ogsaa være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten for uhjemlet

Besiddelse af det Arbejdsmand Jens Nielsen tilhørende Sæt Tøj være at ansee i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., og § 246 efter dens § 238, som for 7de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 171. Advokat Hindenburg

contra

Holger Peter Kjær Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1897: Tiltalte Holger Peter Kjær Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han at maatte ansees efter Straffelovens § 228 og § 275, sammenholdt med § 270. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Holger Peter Kjær Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokaterne Hindenburg og Halkier for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Holger Peter Kjær Larsen for Tyveri og Falsk anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Den 27 November f. A. stjal Tiltalte en, Prokurist Frederik Valdemar Petersen tilhørende, til 80 Kr. vurderet Cykle, der stod frit fremme i en Gaard paa Gammel Kongevej, hvortil Adgangen var uhindret. Den stjaalne Cykle kørte Tiltalte strax hen til Pantelaaner Mortensens Forretning i Ejendommen Baggesensgade Nr. 21, og bad her om, at man vilde give ham et Laan paa Cyklen, men fik da det Svar af den i Forretningen tilstedeværende Expedient, at man ikke vilde tage Cyklen i Pant, medmindre han kunde fremlægge et Bevis for sin Ejendomsret til samme. Efterat Tiltalte derpaa havde erklæret, at han maaske nok kunde skaffe et saadant Bevis, fjærnede han sig, og gik hen i en Beværtning, hvor han dernæst paa et Stykke Papir skrev følgende:

^{27/11} 96.

Solgt Cygle til Her Kiær for Beløb K. 260, 13de Juli 1896.

Kviteres

H. C. Boadved.

St. Kongensgade

K.

Byttehandel med Klæder,

idet han gjorde den sidste Tilføjelse, fordi han havde fortalt Pantelaaner Mortensens Expedient, at han havde erhvervet Cyklen ved en Byttehandel med Klæder. Tiltalte gik derpaa tilbage til Pantelaaner Mortensens Forretning og afleverede her det af ham saaledes udfærdigede falske Dokument til den ovennævnte Expedient, som imidlertid fattede Mistanke om, at Dokumentet var falskt, og derfor foranledigede, at Tiltalte blev anholdt.

Under Sagen har Tiltalte nærmere forklaret, at han ved Navnet »Boadved« sigtede til det ham bekjendte Efternavn »Beauvais«, som han troede stavedes »Boadved«, men samtidig har han bestemt fastholdt — og denne Forklaring findes det efter Omstændighederne betænkeligt at forkaste — at han ved Underskriften »H. C. Boadved« ikke sigtede til nogen bestemt Person og navnlig ikke til Konservesfabrikant Alfred Beauvais, der boer St. Kongensgade Nr. 106.

Tiltalte har endvidere en Dag i November s. A. frastjaalet sin Fader, Frugthandler Peter Otto Kjær Larsen, hos hvem han da var tilhuse, et kontant Beløb af 20 Kr., der beroede i en uafsaaset Skuffe i Faderens Lejlighed. I Henhold til ovenstaaende vil Tiltalte, der er født den 11 Juni 1875, og som ikke er fundet forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228,

og efter dens § 275, jfr. § 268, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 131. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Kristen Sørensen (Def Halkier),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 November 1896: Tiltalte Christen Sørensen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de efter Dommens Afsigelse fremkomne nye Forklaringer og Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Kristen Sørensen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Kristen Sørensen for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 19 Marts 1855 og senest anseet: ved Rettens Dom af 8 August d. A. efter Næringslovens § 75 for femte Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 150 Kr. Sagens Om-

stændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt oplyste følgende:

Efter at Tiltalte under 23 December 1890 havde erholdt Borgerskab som Gjæstgiver her i Staden, har han drevet Næring i Henhold til samme og hans Forretningslokale har siden 8 August d. A. bestaaet af 3 Værelser i Stueetagen i Ejendommen Enghavevej Nr. 32, hvor han har beværtet siddende Gjæster med varm og kold Mad, hvorimod han ikke vil have udskænket Brændevin for dem, ligesom han i en anden Etage i samme Ejendom har havt 2 Værelser staaende med ialt 3 opredte Senge, bestemte til Modtagelse for liggende Gjæster. Tiltalte har forklaret, at han vel har ydet Nattelogis i de nævnte Værelser til enkelte Personer, der have indlogeret sig hos ham, henholdsvis i maanedsvis eller for kortere Tid, navnlig ugevis, hvorved han har havt nogen Indtægt, men erkjendt, at hans Hovedvirksomhed og det, hvormed han ernærer sig og sin Familie, er Virksomheden som Værtshusholder. Som Følge af det anførte maa Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har havt til Værtshushold, ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold, og han vil følgelig være at ansee efter Næringslovens § 75, for sjette Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Tirsdagen den 6 April.

Nr. 16. Overretssagfører **B. Steenstrup** (Selv)

contra

Rise Spare- og Laanekasse paa Ærø ved dens Formand,
Sognefoged **R. P. Rasmussen** (Rée),

betr. Lovligheden af en afholdt Auktion.

Ærø Herreds Auktionsrets Kjendelse af 5 Oktober 1892, hvorved er eragtet: Auktionsvilkaarene bør forandres som ovenanført.

Samme Rets Kjendelse af 29 Oktober 1892, afgivet ved Paategning paa Skrivelse fra Appellanten om Aktsbeskrivelse af det hidtil Passerede, hvorved eragtet, at de be-

gjærte Aktsbeskrivelser ifølge Fdg. 17 Maj 1690 ikke kunne meddeles.

Samme Rets Kjendelse af samme Dato, hvorved er eragtet: Auktionen bør fremmes.

Samme Rets tvende Kjendelser af 26 November 1892, hvorved er eragtet henholdsvis, at der ikke bør afholdes flere Auktioner, og at det højeste Bud ved 1ste Auktion bør staa ved Magt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juni 1894: Den omhandlede Auktionsforretning bør ved Magt at stande og de Indstævnte, Rise Spare- og Laanekasse paa Ærø, for Tiltale af Citanten, Overretssagfører B. N. E. Steenstrup af Ærøeskjøbing, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Da de i den indankede Dom omhandlede Auktionskon- ditioner Intet indeholdt om en Forpligtelse for de lavere Bydende til at vedstaa deres Bud, uanseet at der var skeet Overbud, og da det af Appellanten ved 2den Auktion gjorde højeste Bud af Auktionsretten blev behandlet som Overbud, maa det billiges, at Sognefoged Rasmussen herved blev an- seet løst fra sit Bud, og at der derefter som Følge af det paa Auktionen senere Passerede blev tillagt det ved 1ste Auktion gjorde højeste Bud Retskraft.

I Betragtning heraf og i Henhold til de i Dommen under den øvrige Deel af Sagen anførte Grunde, hvortil føjes, at ingen af de her omhandlede Indsigelser vilde kunne have begrundet de for Høiesteret nedlagte Paastande om heel eller delvis Annulation af Auktionsforretningen, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appel- lanten at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostnin- ger for Høiesteret betaler Appellanten, Overrets- sagfører Steenstrup til den indstævnte Spare- og Laanekasse med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved tvende af nærværende Ret den 21 December 1891 stadfæstede Udlægsforretninger blev der den 23 Juli 1890 af Fogden i Ærø Herred for henholdsvis 1818 Kr. 63 Øre og 1223 Kr. 24 Øre givet de Indstævnte, Rise Spare- og Laanekasse paa Ærø, Udlæg i den Citanten, Overretssagfører B. N. E. Steenstrup af Ærøeskjøbing tilhørende, til de Indstævnte pantsatte Jordlod, Matr.-Nr. 9 h af Stokkeby, hvorefter der ifølge de Indstævntes Rekvisition af 3 September 1892 af Herredets Auktionsret i Henhold til Lov 9 April 1891 § 21 den 30 s. M. efter speciel Indkaldelse af Interesserede samt Bekjendtgjørelse i Berlingske Tidende og Fyens Stiftstidende blev afholdt Møde til Vedtagelse af Konditionerne for Salg ved Tvangsauktion af den udlagte Jordlod. Ved denne Lejlighed foreslog Citanten forskellige Ændringer i Udkastet til Auktionsvilkaarene, og de herom mellem ham og de Indstævnte opstaaede Meningsuligheder afgjordes ved Auktionsrettens Kjendelse af 5 Oktober s. A., der i det Væsentlige gav de Indstævnte Medhold. Citanten udtog derefter Stævning til bemeldte Kjendelses Indankning for Overretten og begjærte til Brug for Appellen Aktsbeskrivelse af det Passerede, hvilket ved Paategning af 21 s. M. paa Andragendet af 20 s. M. blev ham nægtet i Henhold til Frdn. 17 Maj 1690. Paa den til Auktionen berammede Dag, den 29 s. M., mødte Citanten og begjærede Appelstævningen forsynet med Forevisningspaategning, idet han protesterede mod Auktionens Lovlighed samt fremsatte forskellige Indsigelser mod Konditionerne, hvorefter det ved Kjendelse af samme Dag eragtedes, at der ikke kunde tillægges den udtagne Stævning suspensiv Virkning, og at hvad han iøvrigt havde anført dels var irrelevant, dels ifølge Auktionslovens § 33 ikke kunde afgjøres paa Auktionsdagen. Efterat Citanten derpaa havde taget et almindeligt Forbehold overfor de Indstævnte og Auktionsdirektøren, afholdtes 1ste Auktion, og paa Begjæring af Citanten den 26 November s. A. en 2den Auktion over det Udlagte, men da Citanten begjærte afholdt en 3die Auktion, hvorimod de Indstævnte protesterede, afsagdes der under sidstnævnte Dato en Kjendelse, hvorefter en 3die Auktions Afholdelse nægtedes. Medens de Indstævnte vare Højstbydende paa 1ste Auktion med 2500 Kr. med Forbehold af som ufyldstgjorte Panthavere at erholde Pantet udlagt til Ejendom, bød Citanten paa 2den Auktion 2625 Kr. og Sognefoged Rasmussen 2700 Kr., hvorefter Citanten blev Højstbydende med 2725 Kr. Ved Kjendelse af samme Dag eragtedes dernæst, at da Sikkerhedsstillelse manglede, kunde det højeste Bud paa 2den Auktion ikke antages, og at derfor det højeste Bud paa 1ste Auktion skulde staa ved Magt. Efter at derpaa de Tilstedeværende paa Begjæring af Citanten*) forgjæves

*) Skal være Indstævnte.

vare blevne opfordrede til at gjøre Overbud, sluttedes Auktionen, og har Citanten derefter ved Stævning af 18 Febr. 1893 indbragt Sagen her for Retten, hvor hans Paastand gaar ud paa, at de afholdte Auktioner med det under de afholdte Auktionsretsmøder Passerede ligefra Tilvarslingen til Mødet den 30 September 1892, Tilvarslingen og dens Bekjendtgjørelse indbefattet, specielt ogsaa de affattede Auktionsvilkaar og de afsagte Kjendelser, blive kjendte uefterrettelige at være eller underkjendte, tilsidesatte og ophævede, og at de Indstævnte tilpligtes at godtgjøre ham Sagens samtlige Omkostninger samt at betale ham for Tort og Kreditspilde og økonomisk Tab efter Rettens eller uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn. De Indstævnte have principalt paastaet Auktionsforretningen stadfæstet i Et og Alt samt Frifindelse for Erstatningskravet med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten, hvorhos de have nedlagt forskjellige subsidiære Paastande.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Citanten har anket over, at det nægtedes ham at erholde Auktionsrettens Kjendelse af 5 Oktober 1892 beskrevet til Appel, og at det ved Kjendelsen af 29 næstefter eragtedes, at der ikke kunde tillægges den udtagne Stævning suspensiv Kraft med Hensyn til Auktionens Fremme, da maa der gives de Indstævnte Medhold i, at da Kjendelsen af 5 Oktober ikkun afgjorde nogle Spørgsmaal om Konditionernes Affattelse, og disse Spørgsmaal nu, da hele Auktionsforretningen er appelleret, foreligge til Paakjendelse her for Retten, bliver Spørgsmaalet om Nægtelsens Lovlighed uden Betydning for Citanten.

De af Citanten mod Auktionsvilkaarene fremsatte Anker, som ikke bleve tagne til Følge af Auktionsretten i dennes førstnævnte Kjendelse, gaa ud paa, at det i Auktionskonditionernes § 7 a paalagdes Kjøberen udenfor Kjøbesummen at betale Omkostningerne ved Udlægsforretningerne, uagtet disse Omkostninger efter Citantens Anbringende ere betalte de Indstævnte, idet han ved en Indbetaling af 2400 Kr. udtrykkelig vil have begjært disse Omkostninger afholdt deraf, at ifølge samme Bestemmelse ethvert Udlæg, som de Indstævnte have havt i Anledning af Auktionen, skulde afholdes »skadesløst« af Kjøberen, og at denne ifølge § 7 b skulde udrede Rejseomkostninger til Udlægshavernes Befuldmægtigede. Ligesom imidlertid Citanten ikke mod de Indstævntes Benægtelse har bevist, at han i behørig Tid og med tilstrækkelig Klarhed har forlangt, at Udlægsomkostningerne skulde afholdes af bemeldte 2400 Kr., efter at han i Skrivelse af 26 Februar 1892 havde stillet Beløbet til Disposition »til Mellemregning«, hvorfor de Indstævnte udelukkende afskrev Beløbet paa skyldige Renter, saaledes indeholde de paagjældende Obligationer, i Henhold til hvilke Udlæg og Forauktionering er

foretaget, tilstrækkelig Hjemmel for skadesløs Betaling af Auktionsomkostningerne, hvorhos Lov 9 April 1891 § 45 hjemler, at Udredelsen af de omspurgte Rejseomkostninger ere paalagte Kjøberen. Citanten har dernæst efter Afsigelsen af Kjendelsen af 5 Oktober 1892 paa selve Auktionsdagen fremsat yderligere Indsigelser mod Auktionskonditionerne, men disse ere uden væsentlig Betydning og burde derhos være fremsatte forinden.

Endelig har Citanten fremsat en Række Indsigelser vedrørende Auktionens Foretagelse, idet han navnlig har gjort gjældende, at Auktionsretten ikke burde have indrykket nogen Bekjendtgjørelse om Mødet til Auktionskonditionerens Vedtagelse i Berlingske Tidende og Fyens Stiftstidende, at Afholdelsen af en 3die Auktion ikke burde være nægtet, at ikke alle Buddene optoges i Protokollen, at ikke Sognefoged Rasmussens Bud paa 2den Auktion (2700 Kr.) blev antaget fremfor de Indstævntes højeste Bud paa 1ste Auktion (2500 Kr.) Ifølge Lov 9 April 1891 § 21 overlades det imidlertid til Auktionsforvalterens Skjøn, om Avertering af Mødet skal finde Sted, ifølge § 36, 1ste Stk., maa en 3die Auktion ikke afholdes, naar der, som i det foreliggende Tilfælde, protesteres derimod af Rekvirenten, ifølge § 34 kunne Buddene optegnes paa et særskilt Papir og ifølge § 36, 2det Stk., er Højstbydende paa 1ste Auktion inden visse Grænser bunden ved sit Bud, uanseet at der afholdes 2den Auktion, men iøvrigt maa enhver Bydende ansees løst fra sit Bud, naar Overbud er sket, og de sidstnævnte Indsigelser ville saaledes heller ikke kunne komme i Betragtning. Herefter vil Auktionsforretningen i det Hele være at stadfæste, og bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at tillægge Citanten nogen Erstatning. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 7 April.

Nr. 158. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Mads Christian Daugaard (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 9 Oktober 1896: Arrestanten Peder Knudsen Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Mads Christian Daugaard med samme Straf i 3 Gange 5 Dage. I Erstatning til Øhandler Chr. Dankwardt af Esbjerg bør Arrestanten betale 75 Kr. og Tiltalte 175 Kr. Det af Tiltalte løste Næringsbevis af 12 November 1895 som Detaillist bør være forbrudt Dernæst bør Arrestanten og Tiltalte, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Harck, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Hansen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Januar 1897: Tiltalte Mads Christian Daugaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa deltager han og i Udredelsen af Aktionens Omkostninger i første Instants efter Underrettsdommens Bestemmelser samt udreder Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor sammesteds, Overrets-sagfører Johnsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mads Christian Daugaard til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 April 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiestrets Tidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiestretsaaet 1897.

Nr. 8.

Onsdagen den 7 April.

Nr. 158. Høiestretssagfører Hansen

contra

Mads Christian Daugaard (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik den Medtaltale Peder Knudsen Pedersen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Mads Christian Daugaard for Tyveri. Efter at Ølhandler Dankwardt af Esbjerg i September Maaned f. A. havde anmeldt for Politiet, at der i Løbet af det sidste Halvaar, formentlig af ovennævnte Peder Knudsen Pedersen, var frastjaalet ham endel Kasser og tomme Flasker, forklarede Pedersen under det i den Anledning optagne Forhør bl. A., at han, medens han fra November Maaned 1895 til Foraaret 1896 tjente som Kudsk hos Tiltalte — der drev en af ham den 1 November 1895 overtagen Forretning som Soda-vandsfabrikant og Ølhandler i Esbjerg — naar han tog tom Emballage hjem fra Tiltaltes og Dankwardts fælles Kunder blandt Beværterne i Esbjerg, ogsaa havde taget med sig Emballage, der tilhørte Dankwardt, og som maa forudsættes at have staaet frit fremme, samt at han havde handlet saaledes, da Tiltalte havde beordret ham til at tage andre Folks Kasser og Flasker, fordi de ikke kunde faa deres egne Kasser og Flasker tilbage. Tiltalte har erkjendt, at han paa den af Pedersen omforklarede Maade er kommen i Besiddelse af en Del Dankwardt tilhørende Kasser og Flasker, og han har ikke turdet benægte at have givet Pedersen den af denne omforklarede Ordre; men han vil dog ialfald

have tilføjet, at naar de ikke kunde faa deres egne Kasser og Flasker tilbage, vare de nødte til at tage af de andre Øhandleres, da disse jo havde taget hans. Efter Dankwardts Antagelse har Tiltalte paa den angivne Maade fravendt ham 50 Kasser a 1 Kr. og ca. 2500 Flasker a 5 Øre Stykket. Af disse Koster maa Tiltalte forudsættes at have anvendt Flaskerne i sin Forretning, og det var oprindeligt hans Hensigt at anvende Kasserne paa samme Maade, til hvilken Ende han lod det Brædt, hvorpaa Dankwardts Mærke stod, borttage fra nogle af Kasserne for at forhindre Dankwardt i at gjenkjende dem; men forinden Tiltalte i Stedet havde faaet anbragt sit eget Mærke paa Kasserne, opgav han af Frygt for Opdagelse bemeldte sin Hensigt, og maa Kasserne antages derefter at være blevne slaaede itu og anvendte til Brændsel. Efter Underrettsdommens Afsigelse har Tiltalte betalt Dankwardt den af denne paastaaede Erstatning af 175 Kroner.

Tiltalte har til sin Undskyldning anført, at han ikkun havde til Hensigt at skaffe sig Erstatning for den Emballage, han havde mistet, i hvilken Henseende han for Overretten har ladet fremlægge en Opgjørelse, hvorefter han dels med Forretningen havde overtaget, dels selv anskaffet ialt 23650 Flasker og 357 Kasser, medens han, da han i Begyndelsen af November Maaned f. A. overdrog Forretningen til en anden, kun havde i Behold 5760 Flasker og 201 Kasser. Forsaavidt Tiltalte i Forbindelse hermed har søgt at godtgjøre, at det i Esbjerg ikke er Brug at sondre skarpt mellem de forskjellige Øhandleres Emballage, og at det oftere er passeret og taalt, at den ene Øhandler har faaet den andens Emballage, fremgaar det imidlertid af de Oplysninger, som ere tilvejebragte under et efter Underrettsdommens Afsigelse i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør, at det er en fast Regel, at de derværende Øhandlere, naar de tage Emballagen tilbage fra deres Kunder blandt Beværterne, kun tage deres egne Kasser med et tilsvarende Antal Flasker — hvilke sidste ganske vist kunne være udgaaede fra andre Forretninger, idet det alene paasees, at hver Øhandler kun tager det samme Antal Flasker, som han har udleveret i de af ham udsendte Kasser, og som altsaa svarer til, hvad disse rumme — og at der, naar en Øhandler af en Fejltagelse kommer i Besiddelse af en fra en anden Forretning udsendt Kasse med Flasker, finder Berigtigelse Sted. Da Tiltalte tilmed har maattet erkjende, at han ikke havde nogen særlig Grund til at tro, at netop Dankwardt var kommen i Besiddelse af ham tilhørende Emballage, vil han ikke kunne undgaa Ansvar som Anstifter af de omhandlede Tyverier af Kasser med Flasker, idet det maa være uden Betydning, om Tiltalte, som af ham under bemeldte yderligere Forhør forklaret, ikke særligt har opfordret Pedersen til at tage af Dankwardts Kasser, eftersom det ikke kan være

undgaet hans Opmærksomhed, at Pedersen bragte ham af disse, og han maa antages desuagtet at have ladet Pedersen fortsætte hermed i Henhold til den ham som meldt givne Ordre. Tiltalte, der er født i Aaret 1861 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, vil herefter for sit anførte Forhold være at ansæe efter Straffelovens § 228, jfr. § 52, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Til, som ved Underrettsdommen skeet, at dømme Tiltalte til at have det af ham under 12 November 1895 erhvervede Næringsbevis som Detaillist i Esbjerg forbrudt, findes der ikke at være Hjemmel, og der bliver efter det anførte nu ikke Spørgsmaal om at tilpligte ham at betale Erstatning til Dankwardt.

Nr. 141. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Harald Aagesen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 70 af 27 April 1894 om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelser.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 November 1896: Tiltalte Harald Aagesen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, borttage eller ved en ligesaa tydelig og holdbar Tilføjelse rette den urigtige Betegnelse paa de i hans Besiddelse værende eller iøvrigt til hans Raadighed staaende Varer af den foranhandlede Art. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for de omhandlede

Betegnelser Borttagelse eller Rettelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Harald Aagesen til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Harald Aagesen for Overtrædelse af Lov om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelser af 27 April 1894. Tiltalte er født den 7 April 1867 og ikke funden forhen straffet efter Dom. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der driver Forretning her i Staden som Vinhandler, har i Løbet af dette Aar i stort Omfang solgt Akvavit fra sin Butik, Bagerstræde Nr. 6, i Flasker, paa hvis Etiketter der med særlig fremhævede Typer findes Betegnelsen »Kommenakvavit« eller »Taffelakvavit« og Bynavnet »Aalborg«. Med mindre Typer findes ovenover Betegnelsen Kommenakvavit eller Taffelakvavit Ordene: »Filtreret, fusselfri« samt endvidere i en Elipse, omgivet af Ornament og omsluttende Bogstaverne H. A., Ordene »Hæderlig Omtale«. Ovenover Bynavnet Aalborg, der er anbragt nederst, findes imellem 2 koncentriske Cirkler, omgivende et Billede, forestillende 3 Taarne, med forholdsvis smaa Typer Ordene: »Fuldstændig lig«.

Tiltalte har erkjendt, at den af ham saaledes forhandlede Akvavit er indkjøbt af ham hos Aktieselskabet »Kjøbenhavn Spritfabriker«, der producere Varen her i Staden, og at han, der foretager Indkjøbet i tøndevis, selv besørger Akvaviten aftappet paa Flasker og disse forsynede med Etiketter. Han har yderligere erkjendt, at Varen ikke er bleven belønnet ved Udstillinger eller forsynet med Attest eller anbefalinger fra Myndigheder i Form af hæderlig Omtale, og at det ikke er korrekt, naar den betegnes som »fuldstændig lig Aalborg« — hvorved hentydes til den af Aktieselskabet »De danske Spritfabriker« forhandlede, i Staden Aalborg producerede, Akvavit — idet den har en ringere Styrkegrad end denne, der iøvrigt ogsaa sælges til højere Priser end den af ham forhandlede.

I Henhold til alt foranstaaende og under særligt Hensyn til, at Ordene »fuldstændig lig« ere anførte paa en saa lidet iøjnefaldende Maade, at Enhver, uden indgaaende Undersøgelse af Etiketten, maa gaa ud fra, at denne angiver Aalborg som Produktionsstedet istedetfor det virkelige Produktionssted Kjøbenhavn, findes de benyttede Etiketter at være af en saadan Beskaffenhed,

at de ere skikkede til at bibringe en fejlagtig Antagelse med Hensyn til de paagjældende Akkviters Frembringelsessted, Art og Stof, samt at indeholde en urigtig Angivelse af, at Varen er bleven prisbelønnet, og Tiltalte vil derfor for Benyttelsen af disse Etiketter paa den angivne Maade være at ansee efter fornævnte Lovs § 1 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 100 Kr., og have at betale Sagens Omkostninger. Tiltalte vil derhos i Medfør af fornævnte Lovs § 2 være at dømme til inden en Frist, som findes at kunne bestemmes til 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr., for hver Dag han sidder Dommen overhørig, at borttage eller ved en ligesaa tydelig og holdbar Tilføjelse rette den urigtige Betegnelse paa de i hans Besiddelse værende eller iøvrigt til hans Raadighed staaende Varer af den foranhandlede Art.

Nr. 168. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Amalie Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Fosterfordrivelse, samt for den i Straffelovens § 192 omhandlede Forbrydelse.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 27 Februar 1897: Tiltalte, ugift Amalie Jørgensen af Gudhjem Fiskerleje i Bornholms Amts Øster Herred, bør straffes med 6 Aars Forbedringshusarbejde. Saa bør hun og udrede samtlige med Undersøgelsen, nærværende Sag og Straffens Fuldbrydelse forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. Chr. Olsen af Rønne, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Janus Olsen af Rønne, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Amalie

Jørgensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter Bornholms Amts Aktionsordre af 10 ds. tiltales under nærværende Sag Pigen Amalie Jørgensen af Gudhjem Fiskerleje i Bornholms Amts Øster Herred for Forsøg paa Fosterfordrivelse samt for den i Straffelov af 10 Februar 1866 § 192 omhandlede Forbrydelse. Ved egen Tilstaaelse, som stemmer med det under Sagen iøvrigt Oplyste, er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i det hende paasigtede Forhold.

Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende: Arrestantinden har angivet at være forlovet med en Person ved Navn Martin Svensson, som den 26 April f. A. afrejste til Amerika. Hun vil imidlertid flere Gange i Tiden før hans Afrejse have haft legemlig Omgang med ham, hvis Følge blev, at hun blev frugtsommelig, efter sit bestemte Udsagn, ved ham. Da hun opdagede dette, gjorde hun, uden Foranledning fra nogens Side, Forsøg paa at fordrive sit Foster, idet hun, som den Gang tjente hos Vognmand Møller i Gudhjem, fra Spisekammeret, hvortil hun havde fri og uhindret Adgang, tog en der henstaaende Flaske med Eddikesyre fra et uaflaaset Skab og i den Hensigt at dræbe Fosteret drak et Kvantum som en almindelig Kaffekop af Eddikesyren fortyndet med Vand, idet hun antog det for at være et virksomt Middel til Opnaaelsen af sit Formaal. Uden nogens Vidende drak hun et Kvantum som ovenfor anført 1—2 Gange daglig i circa 14 Dage i den Tro, at Fosteret vilde komme dødt til Verden. Da hun imidlertid bemærkede, at det ikke vilde lykkes hende at opnaa sit Ønske ad denne Vej, besluttede hun, saavidt hun mindes, i September Maaned f. A. at dræbe sit Barn, hvis det maatte komme levende til Verden, fordi hun mente ikke at kunne udholde den Skam at have født et Barn. I dette Øjemed holdt hun sin frugtsommelige Tilstand hemmelig og nægtede endog overfor forskjellige, deriblandt ogsaa hendes senere Husbond og Hustru, som havde fattet Mistanke i saa Henseende, at hun var frugtsommelig, skøndt hun gjentagne Gange alvorlig var bleven formanet til at sige Sandheden, ligesom der var tilsagt hende Hjælp og Bistand i paakommende Tilfælde. Den 11 Januar d. A. fødte hun derefter sit Barn. Aftenen forud var hun gaaet tidlig til Ro, og hen paa Natten mærkede hun flere Gange Smarter over Lænderne, som tog til henad Morgen. Hun gik derefter ned i Gaarden for at trække frisk Luft, ligesom hun var inde paa Retiraden, men hun gik kort

efter op igjen og gik atter til Sengs. Kl. ca. 4 om Morgenen vil hun have mærket, at Fosteret var sunket helt ned, af hvilken Grund hun skyndte sig at staa op, hvorpaa hun gik ned paa Retiraden i Gaarden, hvor hun strax efter i staaende Stilling fødte et Pigebarn. Da hun havde revet Navlestrængen over, løftede hun Barnet i Vejret og vil da have hørt det give en snærende Strubelyd fra sig, som om det vilde begynde at græde, hun holdt derefter med den ene Haand om Barnets Legeme, medens hun med den anden løste sit Forklæde af og strammede dets Baand om Barnets Hals i den Hensigt at udslukke Livet. Hun lagde det derefter uden at undersøge, om det var dødt, med Baandene om Halsen og indsvøbt i Forklædet ned paa Retiradens Gulv, hvor det blev liggende i ca. 5 Minutter, medens Arrestantinden, som under hele Fødselen vil have været meget betagen og vil have frosset paa den kolde Retirade, ventede, idet Blodet løb stærkt fra hende. Ihvorvel hun som bemærket i Gjerningsøjeblikket vil have været meget betagen af Blodtab og Kulde, har hun dog erkjendt at have været sig fuldkommen bevidst, hvad hun foretog sig, hvorpaa ogsaa den Omstændighed tyder, at hun, da hun efter at have taget Barnet op i Forklædet vilde forlade Retiraden for at gaa op paa sit Værelse, lod sine Træsko, der vare blevne fyldte med Blod, blive staaende paa Retiraden, for at hun ikke skulde blive røbet af Blodspor i den med Sne bedækkede Gaardsplads. Da hun kom op paa sit Værelse, lagde hun, som ikke havde undersøgt, om Barnet var levende eller dødt, ligefra det Øjeblik, hun strammede Baandene om dets Hals, stedse uden at undersøge dette Barnet i Forklædet under Hovedpuden i sin Seng. Hun vil derefter atter have havt et stærkt Blodtab, i hvilken Anledning hun satte et Vandfad paa Gulvet for at optage Blodet, og vil dette være bleven halv fyldt af Blod og Blodklumper. Hun vil derefter have kastet sig paa sin Seng, hvor hun formener at have henligget bevidstløs, indtil hun Kl. ca. 6 vaagnede og da vil være staaet op og have forrettet sin daglige Tyendegjerning som sædvanlig. Kl. ca. 9 Formiddag samme Dag gik hun atter op paa sit Værelse, tog Forklædebaandet af Barnets Hals, indsvøbte det i et Stykke Linned og lagde det i en Skuffe i sin Kommode, som hun aflasede, idet hun da vil have vidst, at Barnet var dødt, og hvor det samme Dags Aften Kl. mellem 7 og 8 efter hendes Anvisning blev fundet af Læge Hansen i Gudhjem, som konstaterede, at det havde været dødt i flere Timer.

Ved den af Embedslægerne i Politimesterens og Vidnernes Overværelse foretagne Obduktion af Barnets Lig er det bragt til Klarhed, at det af Arrestantinden fødte Barn, som forinden Obduktionen var bleven forevist hende og af hende gjenkjendt som det af hende fødte Barn, var et fuldbaarent Pigebarn, som har levet efter Fødselen, og hvis Død er foraarsaget af, at Halsen

er sammensnøret med et Baand, saa at det er blevet forhindret i at drage Aande.

Det bemærkes, at Arrestforvarer H. Johansen af Svaneke under Sagen har været beskikket til Kurator for Arrestantinden, hvis fulde Navn er Amalie Jørgensen, født i Helligpeder i Ruthsker Sogn paa Bornholm den 3 Oktober 1874. For hendes Forhold overfor sin tidligere Husbond, Vognmand Møller i Gudhjem, har denne erklæret, at han hverken forlanger hende tiltalt eller Erstatning sig tillagt for det Kvantum Eddike, som hun har tilvendt sig i det ovennævnte Øjemed. For sit øvrige Forhold findes Arrestantinden, som ikke findes tidligere tiltalt, dømt eller straffet, at maatte ansees efter Straffelovens § 192, 2det Membrum, og § 193, 1ste Membrum, jfr. § 46, jfr. § 62 og 57, med en Straf, som passende formenes at kunne ansættes til 6 Aars Forbedringshusarbejde.

Fredagen den 9 April.

Nr. 143. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Nikulas Gudmundsson (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Hunuvatns Syssels Extrarets Dom af 22 Maj 1895: Tiltalte, Nikulas Gudmundsson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og at betale til Bonden Olafur Gunnlaugsson paa Artun i Mosfells Rep 20 Kr. i Erstatning samt alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Defensor her ved Retten, Ombudsmand Benedikt Bløndal paa Hvammur, 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 16 December 1895: Tiltalte Nikulas Gudmundsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Om Erstatning og Procesomkostninger bør Extraretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte bør tillige udrede samtlige med Sagens Appel forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten,

Sagfører Eggert Briem og Cand. jur. Hannes Thorsteinsson, 10 Kr. til hver især. Den idømte Erstatning bør erlægges inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og den iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det kongelige Sundhedscollegium efter den indankede Doms Afsigelse har afgivet den Erklæring, at det efter det foreliggende ikke kan udtale nogen begrundet selvstændig Dom om Tiltaltes mentale Tilstand, og iøvrigt i Henhold til de i Overrettsdommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter den islandske Straffelovs § 231, Nr. 1, jfr. § 40, men Straffen findes at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Den af Olafur Gunnlaugsson paastaaede Erstatning kan ikke under denne Sag tilkjendes ham.

Thi kjendes for Ret:

Nikulas Gudmundsson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretsagførerne Salomon og Asmussen for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Hunavats Syssels Extrarets Dom af 22 Maj d. A. blev Tiltalte, Nikulas Gudmundsson, for grovt Tyveri og simpelt Tyveri dømt med Henviisning til Straffeloven 25 Juni 1869 § 40 til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt til at udrede 20 Kr. i Erstatning til Olafur Gunnlaugsson paa Artun, og endvidere alle Sagens Omkostninger, deri Salær til Defensor for Underretten 10 Kr. Denne Dom har været indanket til Overretten saavel paa Tiltaltes som paa Justitiens Vegne.

Ved Tiltaltes egen Bekjendelse samt de øvrige Oplysninger i Sagen er det bevist, at han Natten til den 21 Juli 1894 paa Aukulas Hjemmegræsgange har taget en Hest, tilhørende Præsten sammesteds, er redet paa Hesten til Sydlandet og har brugt den, indtil han i den sidste Halvdel af August Maaned s. A. bort-

byttede den for en anden Hest og mod 20 Kroners Opgjæld til Olafur Gunnlaugsson paa Artun i Mosfellsrep. Tiltalte har be- kjendt, at han har taget Hesten for at tilegne sig den, og vil han have gjort det dels af Hævn gjærrighed mod Ejeren, dels fordi han havde Behov for en Hest. Ejeren har faaet sin Hest tilbage, men Olafur Gunnlaugsson har paastaet at faa de 20 Kr. refunderede, som han gav som Opgjæld. Forøvrigt er der ikke gjort Paastand paa Erstatning for Tiltaltes heromhandlede Forhold.

Dernæst har en Arni Frimann Arnason beskyldt Tiltalte for legemlig Vold, Røveri og Hestetyveri, der skal være forbundet med følgende Omstændigheder. Den 24 Maj 1894 rejste Tiltalte og Arni Frimann sammen fra Blönduos til Efri-Myrar. De vare begge berusede og kom i Klammeri undervejs, hvorunder det indtraf, at Arni faldt ned i et Vandhul, og han paastaar, at Tiltalte har forhindret ham fra at komme op af Vandhullet, har stødt ham tilbage ned i det og truet ham med, at han vilde slaa ham ihjel, medmindre Arni overlod til Tiltalte de Ting af Værdi, som han førte med sig; ifølge heraf skal han have givet til Tiltalte sin Vest samt et næsten nyt Uhr med tilhørende Kjæde, en ny Kniv og en Tobaksdaase, hvorhos Tiltalte skal have frataget ham 2 Tørklæder, en Brystdug (Krave) og Seler. Efter at de vare komne til Gaarden Efri-Myrar skal Tiltalte endvidere have taget Arnis Hest med Ridetøj paa samt en til Sadlen fastgjort Pose, som indeholdt forskellige Ting, og skal han ikke have tilbageleveret disse Sager. Arni Frimanns anførte For- klaring har Tiltalte aldeles og bestemt modsagt, baade at han har stødt Arni ned i Vandhullet, forhindret ham fra at komme op af det samt øvet Ran mod ham, og dette er ikke blevet be- vist paa anden Maade, eftersom der ikke ere flere end disse to, Parterne selv, der kan fortælle om deres Sammenstød; men de selv synes at have meget uklar Erindring om det passerede, idet de begge vare berusede. Paa den anden Side har Tiltalte ved- gaet, at dengang han rejste fra Efri-Myrar, hvor Arni blev til- bage, er Arnis Hest fulgt efter ham uden Bidsel; men opsadlet og med en Pose fastgjort til Sadlen; Tiltalte bandt da en Line i Munden paa Hesten og førte den med til Hlidarsel, omtrent 2 Miles Vej fra Efri-Myrar. Der lod han Hesten gaa, tog Ride- tøjet af den, lagde Stene paa Sadlen, og fortsatte derpaa Rejsen; derefter skjøttede han hverken om Hesten eller Ridetøjet, og han foregiver, at han ikke har seet efter, hvad Sadelposen indeholdt, men Arni har erholdt det Alt tilbage, Hesten, Sadlen og Posen. Tiltalte har benægtet, at han har havt isinde at stjæle Hesten og de ommeldte Gjenstande, og mod denne Benægtelse kan det modsatte ikke statuere; hans Handling synes at være udsprun- gen af ustyrlig Kaadhed og Lyst til at drille Arni, men ikke af

Tyvagtighed, og vil han ifølge det her anførte ikke kunne dømmes for de Forbrydelser, som Arni har beskyldt ham for.

Forsaavidt Tiltalte har indrømmet, at han i Juni 1894 har taget en Hest paa Udmarken, hvor den stod paa Græs tilligemed andre Heste, og brugt den til eget Behov i 2 eller 3 Dage, indtil en Mand, som Hestens Ejer havde sendt ud for at søge efter den, mødte Tiltalte og fratog ham Hesten, ved hvilken Lejlighed Tiltalte villig gav Slip paa Hesten, samt endogsaa foregav at han var paa Tilbagevejen med den for at efterlade den paa det Sted, hvor han havde taget den, — og at han endvidere i Juli s. A. i Nærheden af Bolstadarhlid har taget en Hest, som han ikke vidste, hvem var Ejer af, redet paa den vest over Blanda og ladet den blive tilbage paa Audkulas Udmarker, — bliver Tiltaltes Forklaring om, at han har taget disse Heste alene til midlertidigt Brug og ikke for at tilegne sig dem, at tage til Følge. Eftersom Hestenes Ejere ikke har begjært Sag anlagt mod Tiltalte for, at han paa denne Maade har taget Hestene, vil han ikke under denne Sag blive dømt til Straf for denne Handling.

Tiltalte, som er langt over kriminel Lavalder, har tidligere været 4 Gange straffet: 1) I Henhold til Hunavatns Syssels Extraretsdom af 23 Januar 1861 for Tyveri med 20 Slag Ris; 2) I Henhold til Overretsdom 5 Januar 1874 for Tyveri, som om det var begaaet første Gang og for uberettiget Brug af andres Ejendele med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød; 3) I Henhold til Hunavatns Syssels Extraretsdom af 11 April 1882 for Tyveri efter Straffelovens § 232, sammenholdt med §§ 62 og 58 med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød; 4) I Henhold til Overretsdom af 14 April 1890 for uberettiget Brug af en Hest (Straffelovens § 238, sammenholdt med § 40) med 20 Kr. Bøde til Landskassen.

Det er fremkommet under Sagen, at Tiltaltes Sindstilstand ikke er normal. Vedkommende Distriktslæge, som undersøgte Tiltalte, men dog ikke før end 2 Maaneder efter at han forøvede den Forbrydelse, som er denne Sags Gjenstand, har givet den Erklæring, at Undersøgelsen synes at henpege til, at Tiltalte faar Anfald af Sindssyge, som begynde med Exaltation, forbunden med en betydelig Forstyrrelse af Dømmeevnen, og slutte med Depression og Melankoli. Imellem disse Anfald skal Tiltalte for det meste være sund. Det er ogsaa forøvrigt oplyst under Sagen, at Tiltalte plages af Søvnløshed (egentlig meget uregelmæssig Søvn), og at han isaafald er urolig til Sinds, og undertiden ligesom halvforstyrret. Det kan dog ikke antages, naar Hensyn tages til Tiltaltes Optræden under Sagens Forhør samt dennes Oplysninger forøvrigt, at han ikke har været sig det bevidst, at den Handling, som han forøvede, er strafbar, skjønt hans for-

styrrede Sindstilstand muligvis kan have haft en vis Indflydelse paa hans Villies Frihed.

Den Forbrydelse, som den Tiltalte vil være at dømme for i denne Sag, er Hestetyveriet fra Præsten paa Audkula, hvilket som grovt Tyveri hører under almindelig Straffelovs § 231, 1ste Stk., og findes Straffen i Henhold til denne Paragraf, sammenholdt med §§ 62 og 58, og med Hensyntagen til samme Lovs § 40, passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Med Hensyn til Erstatning og Sagens Omkostninger bliver Extra- retsdommen at stadfæste.

Nr. 165. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Anders Julius Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Politivedtægten for Maribo Amts Landjurisdiktioner.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 23 December 1896: Arrestanterne, Tjenestekarl Anders Julius Andersen og Tjenestekarl Carl Jacob Oscar Nielsen bør straffes, Arrestanten Andersen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bør han derhos udrede en Bøde af 15 Kr. til dette Herreds Politikasse, og Arrestanten Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han ligeledes til nævnte Herreds Politikasse bøder 15 Kr. Begge Arrestanterne bør endelig in solidum udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Krog-Jensen, 15 Kr. og i Salær til Defensor, Overretssagfører Zwick, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Januar 1897: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Leth, betaler Arrestanten Anders Julius Andersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten for Maribo Amts Landjurisdiktioner, bliver Sagen

som manglende summa appellabilis at afvise fra Høiesteret. Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaaer Sigtelsen for Overtrædelse af ovennævnte Politivedtægt, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Julius Andersen til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres Arrestanten Anders Julius Andersen for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Politivedtægten for Maribo Amts Landjurisdiktioner, og er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Den 19 November f. A., da Arrestanten var i Følge med en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tilvendte han sig fra en til den af Gaardejer Niels Hansen beboede Gaard i Vester Karleby hørende Have et Par uldne Underbenklæder og en ulden Undertrøje, hvilke Gjenstande, der tilhørte fornævnte Gaardbestyrer Hansen og ere vurderede til tilsammen 5 Kr., vare ophængte til Tørring i bemeldte Have, til hvilken Arrestanten havde uhindret Adgang. Samme Dag, da fornævnte Medtaltalte uden Meddelagtighed fra Arrestantens Side havde fra en i en Port til Gaarden Skjævenborg i Vester Karleby holdende Vogn tilvendt sig en sammesteds beroende, Gaardejer Christian Larsens Enke tilhørende Pakke med Tøj og havde bragt den til Sæbyholm, hvor han og Arrestanten havde Tjeneste, var Arrestanten, der vidste, at bemeldte Medtaltalte havde stjaalet Pakken, denne behjælpelig med at løse Pakken op, idet Arrestanten, som han har udtrykt sig, forstod, at han fra nu af var med i Tyveriet, hvorefter de i Forening gjemte de i Pakken fundne Gjenstande, nemlig et Bordtæppe, et Stykke Shirting, et Stykke Kjoletøj, et Silketørklæde, et Stykke Lærred, et Sengetæppe, et Gardin og to Ruller Garn, hvilke Gjenstande tilsammen ere vurderede til 16 Kr. 85 Øre, i Arrestantens Vadsæk, idet det var hans Hensigt senere at afhænde eller pantsætte dem i

Kjøbenhavn, hvorefter Arrestanten næste Dags Aften bar Vadsækken til et af ham og Medtaltalte i Forening lejet Logis i Nakskov. Ved det saaledes beskrevne Forhold findes Arrestanten at have gjort sig skyldig i Hæleri.

Endvidere har Arrestanten s. D., da de ommeldte Tyverier bleve udførte, medens han var i Følge med bemeldte Medtaltalte og et Par andre Personer, flere Steder i Egnen mellem Horslunde og Nakskov tilbetlet sig Mad.

Endelig har Arrestanten ligeledes samme Dag, sammen med oftnævnte Medtaltalte og en anden Person gjort sig skyldig i Overtrædelse af fornævnte Politivedtægts §§ 5 og 8 ved at forøve Uordener paa Nakskov-Horslunde Landevej, ved, hvilke en Del af de paa Landevejsrabatten henstaaende Kampesten blev kastede ud paa Kjørebaneln, ligesom en Mærkesten blev rykket op og væltet ned i Landevejsgrøften.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 11 Juli 1874, og som er anseet: 1) ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Oktober 1895 efter Straffelovens §§ 228 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og 2) ved samme Rets Dom af 15 Februar 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, nu være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke og — idet Aktionsordren ikke kan ansees at være til Hinder herfor — i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende under eet at kunne ansættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han efter Lov 4 Februar 1871, § 6, jfr. ovennævnte Politivedtægts § 5 og 8, tillige vil være at ansee med en Bøde af 15 Kr. til Herredets Politikasse.

Nr. 126. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Frederik Vilhelm Alstrup (Def. Lunn),

der tiltals for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 August 1896: Tiltalte Frederik Vilhelm Alstrup bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte

Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom nævnte Dom af 20 Juni f. A. er, forsaavidt Bøden angaar, stadfæstet ved Høiesterets Dom af 24 December, og da det under nærværende Sag paatalte, af Tiltalte udviste Forhold i Tidsrummet indtil den nu paaankede Doms Afsigelse den 8 August f. A. efter Tiltaltes Erkjendelse maa antages i alt Væsentligt at have været ganske af samme Beskaffenhed som det, der var Gjenstand for den forrige Sag, maa Høiesteret tiltræde det i Dommen antagne Resultat, idet de efter Dommens Afsigelse fremkomne nye Forklaringer og Oplysninger allerede af den Grund ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, at de angaa et senere Tidsrum.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Vilhelm Alstrup til Høiesterets-sagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Frederik Vilhelm Alstrup for ulovligt Værts-hushold i Tiden fra den 20 Juni d. A. Tiltalte, hvis opgivne Alder af 43 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er senest anset: ved Rettens Dom af 20 Juni d. A., dels efter Næringslovens § 75 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændvinsudskænkning med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 150 Kroner, hvorhos han samtidig dømtes til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Sagens Omstændigheder ere efter Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der den 11 September 1888 vandt Borgerskab som Gjestgiver her i Staden, har i Henhold hertil drevet Forretning, senest i Klerkegade Nr. 15, hvor han i Stueetagen har et til Beværtning indrettet Lokale, hvorhos han fra Slutningen af August forrige Aar endvidere har været

Lejer af 2 Værelser paa 1ste Sal over Gaarden i samme Ejendom, i hvilken findes ialt 4 opredte Senge til Brug for liggende Gjæster.

Tiltalte har siden sidste Dom, der overgik ham for et lignende Forhold, vedblivende drevet Beværtning fra nævnte Beværtningslokale, men har tillige haft liggende Gjæster i de 2 Værelser paa 1ste Sal over Gaarden, dog, efter hvad der maa antages oplyst, ikke saamange, at den Indtægt, han har haft ved for Betaling at yde Natteløgis i de paagjældende Værelser, har kunnet dække Lejeafgiften af Værelserne. Efter hvad Tiltalte selv har erkjendt, er hans Virksomhed som Værtshusholder, derunder indbefattet Brændevinsudskænkning for Betaling til Gjæsterne, det, hvormed han har ernæret sig. Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har havt til Værtshushold og ejheller til Brændevinsudskænkning, maa herefter ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold samt ulovlig Brændevinsudskænkning, idet han ikke har drevet Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde give ham Ret til som Akcessorium at beværte andre end Rejsende. Han findes herefter at maatte ansees efter Næringslovens § 75 for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug samt efter dens § 78 for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 22 April 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 9.

Mandagen den 12 April.

Nr. 41. Kjøbmand **N. C. P. Meelsen** (Selv)

contra

Borgmester, By- og Herredsfoged **Hansen** som Formand for **Nykjøbing Kjøbstads Byraad** paa dettes Vegne (Arntzen),

betr. Appellantens Forpligtelse til Opførelse af et Plankeværk.

Nykjøbing paa Mors Kjøbstads ordinære Rets Dom af 11 August 1894: Indstævnte, Kjøbmand N. C. P. Meelsen af Nykjøbing, bør under en daglig Bøde af 4 Kr. til Nykjøbing Kjøbstads Fattigkasse opføre et tæt Plankeværk af 3¹/₄ Alens Højde paa det af de ovennævnte 3 Mænd bestemte Sted, hvorhos han vil have at erstatte Citanterne, Byraadet for Nykjøbing Kjøbstadkommune, Sagens Omkostninger med 19 Kr. 41 Øre. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Tvangsbøden tillægges Nykjøbing Kjøbstads Kæmnerkasse. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Kjøbmand N. C. P. Meelsen, til de Indstævnte, Nykjøbing Byraad, 40 Kr. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret af Appellanten forelagte nye Oplys-

ninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, bliver Dommen efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Derhos findes han efter Sagens Beskaffenhed i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 100 Kroner til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for det omhandlede Plankeværks Opførelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Kjøbmand Meelsen, til Indstævnte, Byraadet i Nykjøbing paa Morsø, med 300 Kroner. Til Justitskassen bør Appellanten for unødigt Trætte bøde 100 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Imellem Nygade i Nykjøbing paa Mors og et et Par Hundrede Alen Øst for bemeldte Gade værende offentligt Vandløb ligger en Jordstrimmel, der har en Brede af 3 a 4 Alen eller lidt derover, og som udgjør Arealet af en Grøft, der paa det i Henhold til Lov om den kommunale Beskatning i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn af 11 Februar 1863 i Aaret 1870 optagne Kort over Nykjøbing Kjøbstads Grunde og i den i Henhold til samme Lov udarbejdede Matrikul for bemeldte Kjøbstad er anført som en selvstændig Ejendom tilhørende »Byen«, og som senere, som det maa antages i 1875, ved Kommunens Foranstaltning er bleven tilkastet efterat være erstattet af en i Grundstykket nedlagt Kloakledning. Angaaende den Del af bemeldte Jordstrimmel, der ligger Nord for den til Nygade stødende, Læge E. Groth tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 120 e af Kjøbstadens Bygrunde og den umiddelbart Øst for samme beliggende, Aktieselskabet Morsø Bank tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 122 a sammesteds — hvilken Del af Jordstrimlen, idet de til de nævnte to Ejendomme stødende Arealer af samme efter det Oplyste udgjøre henholdsvis 143 og 285 Kv.-Alen, har en Størrelse af ialt 428 Kv.-Alen — blev der efter Forhandling mellem et Udvalg af Nykjøbing By-

raad og Citanten, Kjøbmand N. C. P. Meelsen i Nykjøbing som Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 119 b og 118 a af Kjøbstadens Bygrunde, hvilke Ejendomme ligge umiddelbart Nord for den nævnte Del af Jordstrimlen, oprettet et den 10 November 1893 dateret med Citantens Underskrift forsynet Dokument, der med Udadelelse af sammes Post 5 og 6, som ere uden Betydning for nærværende Sag, er saalydende:

»Saafremt Byraadet vil overlade Undertegnede, Kjøbmand N. C. P. Meelsen, Brugen for et Tidsrum af 20 Aar af den Kjøbstaden tilhørende tilkastede Grøft, som fra Nygade gaar i nordøstlig Retning mellem min Ejendom Matr.-Nr. 119 a (119 b) paa den ene Side og Matr.-Nr. 120 e og 122 a paa den anden Side, med et Areal af ca. 428 Kv.-Alen, erklærer jeg herved 1) at jeg erkjender Nykjøbing Kommunes Ejendomsret til ovennævnte Grundstykke, 2) at jeg for Afbenyttelsen af Grundstykket betaler til Kommunen en aarlig Lejeafgift af 2 Kr., 3) at Kommunen efter Forløbet af 20 Aar kan opsiges Lejemaalet med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, 4) at jeg langs Grundstykkets søndre Skjel inden en Maaned fra Dato opfører et tæt Plankeværk af $3\frac{1}{4}$ Alens Højde og forsvarligt vedligeholder dette Plankeværk . . . . . 7) at nærværende Deklaration thinglæses som Hæftelse paa min Ejendom Matr.-Nr. 119 a (119 b), samt at Omkostningerne ved Deklarationens Udfærdigelse og Thinglæsning udredes af mig«,

hvorhos Dokumentet er forsynet dels med en udateret Paategning fra Aktieselskabet Morsø Bank gaaende ud paa, at Banken paa visse nærmere angivne Betingelser, der ere uden Betydning for denne Sag, indvilger i, at det omhandlede Grundstykke bortlejes til Citanten paa de i Deklarationen fastsatte Vilkaar, dels med en Paategning af 10 November 1893 fra Citanten, ifølge hvilken han indgaar paa de af Banken stillede Betingelser. Den 21 s. M. blev der derpaa i et Møde, ved hvilket bl. A. Byraadets Formand og et andet af dets Medlemmer vare tilstede, oprettet et samme Dag dateret, af Citanten og ovennævnte Læge Groth underskrevet Dokument, saalydende:

»I Fortsættelse af den mellem Byraadet og Kjøbmand N. C. P. Meelsen afsluttede Overenskomst om Benyttelsen af den tilkastede Kloakgrøft, der gaar mellem Matr.-Nr. 119 b og 118 a paa den ene Side og Matr.-Nr. 120 e, 122 a og 124 paa den anden Side, fastsætte undertegnede Meelsen som Ejer af Matr.-Nr. 119 b og 118 a og undertegnede Læge E. Groth som Ejer af Matr.-Nr. 120 e, at Skjellet for vore Ejendomme ud mod bemeldte Grøft skal afgjøres af 3 Mænd, nemlig Gjæstgiver Morten

Jensen af Nykjøbing, Kjøbmand C. Thomsen sammesteds og Sagfører H. Hagensen af Juulsgaard. Disse Mænd skulle være berettigede til at tilkalde sagkyndige Mænd til Vejledning ved Afgjørelsen, og deres Kjendelse, som træffes ved Stemmefflerhed, skal afsiges inden 14 Dage. Vi ere pligtige til at respektere denne Kjendelse og taale, at det paatænkte Plankeværk opsættes derefter. Omkostningerne deles af os, saaledes at hver afholder Halvdelen«,

hvilket Dokument er forsynet med en udateret Paategning fra Morsø Bank om, at denne for sit Vedkommende tiltræder »foranstaaende Overenskomst«, samt med en den 25 s. M. dateret, af de 3 i Overenskomsten nævnte Voldgiftsmænd underskreven Paategning, saalydende:

»I Henhold til foranstaaende Overenskomst mødte vi Dags Dato for at afgjøre det deri ommeldte Spørgsmaal. Efter Anmodning af os var endvidere mødt Landinspektør Poulsen, som afsatte Skjellet mellem Dr. Groths og Morsø Banks Ejendomme paa den ene og den i Overenskomsten omhandlede, Nykjøbing Kommune tilhørende Grøft, paa den anden Side. Det af Landinspektøren afsatte og med nedrammede Pæle afmærkede Skjel kunne vi ikke andet end antage for rigtigt og ere som Følge heraf enige om at afgjøre, at det i foranstaaende Overenskomst omhandlede Skjel skal ansees at være som af Landinspektøren nu opmaalt og afsat i Overværelse af os og begge Kontrahenter, Hr. Dr. Groth og Kjøbmand N. C. P. Meelsen«.

Det førstnævnte Dokument af 10 November 1893 er derefter forsynet med en den 30 s. M. af Borgmesteren paa Nykjøbing Byraads Vegne underskreven Paategning saalydende:

»Med Bemærkning, at N. C. P. Meelsen ikke ejer Matr.-Nr. 119 a men derimod 119 b ifølge Skjøde af 21 Juni, thinglæst 5 Juli 1890, men at man, da man ved Overenskomsten af 10 ds. ikke vidste, om det var 119 a eller 119 b han ejede, anførte det sidste Matr.-Nr. i Parenthes, og under Henviisning til den vedhæftede Tillægs-overenskomst af 21 ds. angaaende Fastsættelsen af Skjellet mellem den Byen tilhørende Kloakgrøft og Matr.-Nr. 120 e og 122 a, samt ligeledes under Henviisning til det hoshæftede Kort, hvorpaa Kloakgrøften findes afsat, bedes Dokumentet thinglæst som vedrørende Matr.-Nr. 119 b og 118 a af Nykjøbing Kjøbstads Bygrunde, hvilket sidste Matr.-Nr. N. C. P. Meelsen ejer ifølge Skjøde af 7, thinglæst 9 December 1882. Retsanmærkning frafaldes«,

hvorefter det nævnte Dokument sammenhæftet med Overens-

komsten af 21 November 1893 og det i Paategningen af 30 s. M. nævnte Kort er thinglæst i Nykjøbing Bything den 2 December s. A.

Under nærværende Sag have nu de Indstævnte, Nykjøbing Byraad — da Citanten, hvem de Indstævnte, efter hvad de have anbragt, efter Oprettelsen af Deklarationen af 10 November 1893 paa de i samme angivne Vilkaar have overladt Brugen af den ovenfor betegnede Del af den foran nævnte Jordstrimmel, ikke i Overensstemmelse med Deklarationens Post 4 har opført et tæt Plankeværk af $3\frac{1}{4}$ Alens Højde langs det paagjældende Grundstykkets søndre Skjel, saaledes som dette i Henhold til den senere Overenskomst af 21 s. M. er blevet bestemt ved de deri nævnte 3 Mænds Voldgiftskjendelse af 25 s. M. — i 1ste Instants paastaaet Citanten under Dagmulkt tilpligtet at opføre et saadant Plankeværk som nys anført paa det af de nævnte Mænd bestemte Sted. Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge saaledes, at Dagmulkten, der ved Dommen er tillagt Nykjøbing Kjøbstads Fattigkasse, er bestemt til 4 Kr., hvorhos Citanten ved Dommen er tilpligtet at betale de Indstævnte Processens Omkostninger i første Instants med 19 Kr. 41 Øre, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instants har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, hvorimod disse procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Citanten villet gjøre gjældende, at den i Deklarationen af 10 November 1893 angivne Betingelse for det af ham ved samme givne Løfte, nemlig at Byraadet overlod ham Brugen for et Tidsrum af 20 Aar af det paagjældende Grundstykke, ikke skal være bleven opfyldt fra Byraadets Side, i hvilken Henseende han har anbragt, at det under de Forhandlinger, som fandt Sted forinden Oprettelsen af bemeldte Deklaration, blev aftalt, at denne skulde afløses af et Dokument, hvorved Brugsretten over den paagjældende Del af den overdækkede Grøft paa lovgyldig og betryggende Maade blev ham overdragen, og som derhos foruden de i Deklarationen af 10 November 1893 optagne Punkter skulde indeholde nogle andre under de mundtlige Forhandlinger aftalte Bestemmelser, hvorhos Citanten endvidere har paastaaet, at Kommunen ikke er Ejer af det omhandlede Grundstykke og følgelig ikke kan overdrage Brugsretten over samme til nogen, og at den af Voldgiftsmændene under 25 November 1893 bestemte Sydgrændse for Grundstykket er sat for langt mod Nord, saa at Citanten, hvis denne Grændselinie skal være den gjældende, tværtimod hvad der var Forudsætningen for Overenskomsten af 21 November 1893, vil miste noget af sin Ejendom. De Indstævnte have indrømmet, at det paa det den 10 November 1893 af vedkommende Byraads-

udvalg med Citanten afholdte Møde, ved hvilket Deklarationen blev underskrevet af Citanten, efterat den var bleven oplæst og Punkt for Punkt gennemgaaet og drøftet, blev udtalt, at det muligen af formelle Grunde kunde blive nødvendigt at udstede en ny Deklaration, nemlig forsaavidt det efter Konference med en retskyndig Mand maatte vise sig, at det foreliggende Dokument ikke var saa betryggende affattet, som et Dokument, der agtedes thinglæst, burde være, men de have benægtet, at der blev truffet nogen Aftale om, at en ny Deklaration i ethvert Tilfælde skulde udstedes, eller at det paa Mødet blev aftalt eller endog blot omtalt, at der ved en eventuel senere Deklaration skulde ske nogen Realitetsforandring i det udstedte Dokuments Indhold, og mod denne Benægtelse har Citanten ikke godtgjort Rigtigheden af sine Anbringender i modsat Retning, som ej heller stemme med Deklarationens Post 7, hvor der tales om Thinglæsning af »nærværende Deklaration«. Idet det nu derhos er in confesso under Sagen, at Byraadet efter Oprettelsen af den omhandlede Deklaration for sit Vedkommende har tiltraadt samme, hvilken Tiltrædelse derhos foreligger skriftlig konstateret ved den ovenommeldte af Borgmesteren paa Byraadets Vegne underskrevne Paategning af 30 November 1893, er der, som ogsaa udtalt i Begyndelsen af det af Citanten selv underskrevne Dokument af 21 November s. A., mellem Byraadet og Citanten oprettet en gyldig Overenskomst, hvorefter det under Sagen omhandlede Grundstykke er overladt Citanten til Brug paa de i Deklarationen af 10 November 1893 nærmere angivne Vilkaar, og Citanten maa ogsaa ansees at have erkjendt, at han efter Oprettelsen af de paagjældende Dokumenter faktisk har havt Brugen af Grundstykket indtil den af Voldgiftsmændene for samme bestemte Sydgrændse.

Der kan herefter i Henhold til Deklarationens Post 1 ikke tages Hensyn til Citantens Benægtelse af, at de Indstævnte eje det omhandlede Grundstykke, og da Citanten ved Overenskomsten af 21 November 1893 er gaaet ind paa at overlade Fastsættelsen af Sydskjellet for Grundstykket til de 3 i Overenskomsten nævnte Mænd og derhos udtrykkelig har forpligtet sig til at respektere Mændenes Kjendelse desangaaende, kan ej heller Citantens Paastand om, at Skjellet skulde være urigtigt bestemt ved Mændenes Kjendelse af 25 November 1893, komme i Betragtning. I sidstnævnte Henseende har Citanten vel under Proceduren for Overretten anbragt, at han ved Overenskomsten af 21 November 1893, der oprindeligt kun var indgaaet mellem ham og Læge Groth, men som for Morsø Banks Vedkommende blev tiltraadt ved en alene med Bankens Underskrift forsynet udateret Paategning, herefter kun har underkastet sig Mændenes Fastsættelse af Skjellet mellem Læge Groths Ejendom Matr.-Nr. 120 e

og den til samme stødende Del af det omhandlede Grundstykke, hvorimod han ikke vil være indgaaet paa ogsaa at lade Mændene bestemme Skjellet mellem Morsø Banks Ejendom Matr.-Nr. 122 a og den Del af Grundstykket, der støder til samme, men mod de Indstævntes Protest kan der ikke tages Hensyn til dette først for Overretten fremsatte Anbringende, hvilket iøvrigt ogsaa maa ansees for ubeføjet, idet det efter hele Indholdet af bemeldte Overenskomst med Paategning ikke kan betvivles, at det har været de Kontraherendes Mening, at Skjellet langs hele Sydgrænsen af den Jordstrimmel, hvorom der var Spørgsmaal, og som nærmere er betegnet i Overenskomsten, skulde bestemmes paa den i samme angivne Maade, hvad ogsaa bestyrkes ved, at Citanten, der var tilstede ved den den 25 November 1893 stedfundne Skjelafsætning, efter hvad der er in confesso, ikke ved denne Lejlighed gjorde nogen Indsigelse mod Mændenes Kompetence til ogsaa at bestemme Skjellet mellem Matr.-Nr. 122 a og det paa-gjældende Grundstykke.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet under den deri ommeldte Dagmulk — hvilken dog vil være at tillægge Nykjøbing Kjøbstads Kæmnerkasse og ikke, som ved Dommen skeet, Kjøbstads Fattigkasse — at opføre et Plankeværk som nærmere i Dommen bestemt, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger i første Instants ligeledes billiges, vil saaledes med den nysnævnte Forandring være at stadfæste, hvorhos Fristen for Paalægets Efterkommelse vil være at bestemme til 8 Uger efter denne Doms Forkyndelse. Citanten findes derhos efter Omstændighederne at burde betale de Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 40 Kr. Forsaavidt Citanten for Overretten har gjentaget en af ham for Underretten nedlagt Paastand om, at de Indstævnte idømmes Mulkt i Anledning af en af dem under Proceduren for Underretten brugt for Citanten formentlig fornærmelig Udtalelse, og at denne mortificeres, kan denne Paastand ikke tages til Følge. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 14 April.

Nr. 123.

Advokat Hindenburg

contra

Lars Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Arts og Skippinge Hørræders Extrarets Dom af 13 December 1895: Tiltalte, forhenværende Gaardejer Lars Larsen af Bjerre, nu boende paa Svallerup Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Nissen, og Defensor, Prokurator Buch, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 April 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Meyer for Overretten betaler Tiltalte, forhenværende Gaardejer i Bjerre Lars Larsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter hvad der er udtalt i en Erklæring af Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Vordingborg, i hvilken Tiltalte efter den indankede Doms Afsigelse har været indlagt til Observation, maa Tiltalte ansees at lide af saadanne Vrangforestillinger angaaende sine økonomiske Forhold, særlig de ham overgaaede Retsforfølgninger, at det findes betænkeligt at antage, at Tiltalte, da han i December Maaned 1894 overdrog sin Søster en Deel af sit Løsøre og med hende afsluttede en Lejekontrakt derom, har maattet forudsee en Fallit som forestaaende. Endnu mindre vil der efter de foreliggende Oplysninger om de Forhold, hvorunder de af Tiltalte tidligere foretagne, i Dommen ommeldte formueretlige Dispositioner ere truffne, kunne paalægges ham Ansvar for disse. Som Følge heraf bliver Tiltalte at frifinde og Aktionens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Lars Larsen bør for Aktors Tiltale denne Sag fri at være. Aktionens Omkostnin-

ger, derunder de ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Hindenburg og Halkier, 80 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, forhenv. Gaardejer i Bjerre Lars Larsen, som er født den 16 Januar 1846 og gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Høiesterets Dom af 24 April 1894 efter Analogien af Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ifølge nærværende Rets Dom af 19 April f. A. efter samme Lovs § 100, jfr. § 98, med en Bøde til Statskassen af 100 Kr., er under nærværende fra Arts-Skipinge Herreders Extraret hertil indankede Sag aktioneret for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Tiltalte, hvis Bo under 28 Februar f. A. efter en Kreditors Begjæring blev taget under Konkursbehandling, og ifølge et fremlagt Udkast til Statusoversigt er antaget at ville give en Dividende af ca. 8 pCt. til de uprivilegerede Fordringer, tilsammen ca. 4550 Kr., havde i Aaret 1873 overtaget en kun lidet behæftet Gaard i Bjerre, men i Aarenes Løb gik det tilbage for ham; han optog i 1884 et Prioritetslaan i Ejendommen paa 27000 Kr., og i Aarene 1889 og 1890 forøgedes Pantegjælden med 8700 Kr. I de følgende Aar forværredes hans økonomiske Stilling yderligere, og foruden at der ved kriminelle Sager paadroges ham Udgifter, blev han i adskillige civile Sager dømt til Betaling af tildels betydelige Beløb, deraf i Oktober 1894 i 4 Sager til Betaling af over 1200 Kr. Den 11 Maj 1894 blev der af en Panthaver gjort Exekution i hans Gaard, som han derefter den 4 September s. A. underhaanden bortbyttede med en Ejendom i Slagelse, imod at Kjøberen overtog Prioriteterne, betalte en Tiltalte paahvilende uthinglæst Gjæld paa 1000 Kr., udstedte til Tiltalte Panteobligation for 1000 Kr., i hvilken der dog den 27 s. M. blev gjort Udlæg af en Fordringshaver, samt betalte Tiltalte kontant 2194 Kr. 16 Øre, der imidlertid for den allerstørste Del medgik til Omkostninger ved Ordningen.

1) Tiltalte, som dels i November 1888, dels i November 1893, da han var i Pengeforlegenhed, havde hævet og forbrugt tvende for hans umyndige Datter henholdsvis i Rørby Sogns Sparekasse og i den sjællandske Bondestands Sparekasse indestaaende Beløb af resp. 2600 Kr. og 675 Kr. 27 Øre, af hvilke 2000 Kr. vare forærede Datteren af Tiltalte og det øvrige af

forskjellige Andre, udstedte den 25 Maj 1894 til Datteren en Obligation paa 700 Kr. med 1ste Prioritets Panteret i den ham tilhørende Arvefæsteejendom Matr.-Nr. 86 af Bjerre, hvorhos han, som ovenanført, ved Byttehandelen om sin Gaard sørgede for, at en ikke ved Pant sikret Fordring paa 1000 Kr., for hvilken hans Broder Christian Larsen og en Trediemand vare Selvskyldnerkautionister, blev dækket.

2) Ved en den 18 August 1894 dateret Transport overdrog Tiltalte til sin Søster Mette Sofie Larsen et ham tilhørende Gjældsbevis, stort til Rest 2500 Kr. Ifølge Tiltaltes Forklaring blev Mellemværendet imellem ham og Søsteren, som dels fra tidligere Tid havde Tilgodehavende hos ham, dels i Foraaret og Sommeren 1894 havde ydet ham Forstrækninger til forskjellige Udgifter — forinden Transporten gjort op imellem dem, hvorimod han under Sagen har erklæret sig ude af Stand til at angive de Gjældsposter, der skulde afgjøres ved Transporten; men ligesom Tiltaltes ovenanførte Forklaring strider imod Søsterens Forklaring, hvorefter der ikke skete nogen Opgjørelse, saaledes maa det ogsaa efter Sagens Oplysninger antages, at Søsteren paa den Tid højst havde ca. 2000 Kr. tilgode hos Tiltalte. Ved Transporten paalagdes det derhos Søsteren at udbetale til Tiltaltes Datter det, der maatte blive tilovers, efterat Søsteren var bleven dækket.

3) Da Tiltalte den 1 Oktober 1894 fraflyttede sin Gaard i Bjerre, blev en Del af hans Løsøreffekter bragt til Pogeskolelærer Mortensens Ejendom sammesteds, og angaaende disse Effekter, der vurderedes til 112 Kr., opgav han ved den den 2 Marts f. A. afholdte Registreringsforretning i Boet, at de for Størstedelen tilhørte hans ovennævnte Datter, idet han og hans Hustru for længere Tid siden havde givet hende dem, og har Tiltalte herom forklaret, at han, da hans Datter efter Flytningen sagde ham, at hans Hustru havde skjænket hende dem, havde indvilget heri.

4) Endelig overdrog Tiltalte, hos hvem der den 20 December 1894 af en Kreditor var gjort Arrest i en Del Løsørejendstande, Størstedelen af sit øvrige Løsøre, der var bragt hen paa hans Søsters Bopæl, hvor Tiltalte efter at have fraflyttet sin Gaard havde taget Ophold, til sin Søster, med hvem han derefter indgik en Lejekontrakt, hvorefter han imod at arbejde for hende skulde have Brugsret over Effekterne og vederlagsfrit Husly hos hende, og i Overensstemmelse hermed opgav han ogsaa under Registreringen, at Effekterne tilhørte Søsteren.

Medens Tiltalte, da den for hans umyndige Datter beskikkede Værge ikke har begjært ham straffet for, som ovenfor under Nr. 1 ommeldt, at have forbrugt Datteren tilhørende Penge, ikke findes herfor at kunne drages til Ansvar, vil han derimod, da der efter det om hans Formueforhold oplyste ikke kan tages

Hensyn til hans vedholdende Benægtelse af, forsaavidt angaar de før Konkursen foretagne Dispositioner, at have forudseet sin forestaaende Fallit, for sit øvrige under Nr. 1 ommeldte Forhold samt for de under Nr. 2 og 3 ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 261 og for det under Nr. 4 nævnte Forhold efter samme Lovs § 260 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken han efter de samme Straffebestemmelser er anseet med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, vil saaledes med den anførte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stddfæste.

Nr. 161. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Søren Oluf Wisborg (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning m. m.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 6 Oktober 1896 : Tiltalte Søren Oluf Wisborg bør til Statskassen erlægge en Bøde paa 200 Kr. og udrede Sagens Omkostninger, medens Straffen for Tiltalte Carl Rudolph Christensen bortfalder. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Januar 1897: For Tiltalte Carl Rudolph Christensens Vedkommende afvises Sagen fra Politiretten. Tiltalte Søren Oluf Wisborg bør til Statskassen bøde 200 Kr. Sagens Omkostninger for Politiretten og Salærer til Prokuratorerne Kaas og Petersen for Overretten 15 Kr. til hver betaler det Offentlige og Tiltalte Wisborg hver med Halvdelen. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte Søren Oluf Wisborg, for hvis Vedkommende Sagen alene foreligger Høiesteret til Paakjendelse, ikkun er optraadt som simpel Fuldmægtig for den heri Landet boddende i første Instants Medtiltalte, findes han ikke ved

sit i den indankede Dom fremstillede Forhold at have overtraadt det i Loven af 6 Marts 1869 § 3 indeholdte Forbud mod at drive Handelsforretning med Andele i Lodsedler. Tiltalte vil derfor være at frifinde og Sagens Omkostninger for hans Vedkommende at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Søren Oluf Wisborg bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Den Tiltalte ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom paa lagte Andeel af Sagens Omkostninger samt Salariierne til Høiesteretssagførererne Jensen og Bagger for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag ere Carl Rudolf Christensen og Søren Oluf Wisborg, af hvilke førstnævnte — — — — — medens sidstnævnte er født den 24 December 1867 og ikke funden forhen straffet efter Dom, men den 22 Januar 1895 inden fornævnte Kjøbstads Politiret har vedtaget for ulovlig Omløben med Varer at erlægge en Bøde af 15 Kr., tiltalte for Overtrædelse af Lotteriloven.

Ved Wisborgs Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han efter Aftale med Christensen har som Agent for denne i Forsommeren 1896 til forskellige Personer paa Fyensdels paa Afbetaling solgt ialt ca. 10 Uhre, dels falbudt saadanne, uden at Handel kom i Stand, alt i Henhold til af Christensen udstedte saakaldte Kjøbebeviser, lydende paa Betaling af 6 maanedlige Afdrag a 5 Kr., hvilke Kjøbebeviser udleveredes Kjøberne ved Erlæggelse af 1ste Afdrag, der tilfaldt Wisborg, og ifølge hvilke der gaves Bevisernes Indehavere Ret til, naar Afdragene prompte betaltes, at erholde, foruden et nærmere betegnet Uhr, tillige $\frac{1}{25}$ af de Gevinster, der maatte falde paa 5 Kvartlodsedler i Hamburger Stadslotteriet, hvis Numre samtidig opgaves for dem. Wisborg maa ansees at have erkjendt, at han har forstaaet, at Gevinstfordelingen efter bemeldte Lodsedler — hvorfor ikke er beregnet særligt Vederlag — var, saaledes som af Christensen under den ved fornævnte Høiesteretsdom*) af 18

*) Den nævnte Dom er omtalt i den her udeladte Deel af den indankede Doms Præmisser, der alene vedrører Medtaltte.

November 1896 paakjendte Sag indrømmet, knyttet til den Ret, som Kjøbebeviserne iøvrigt gav, for derved at opnaa den Fordel, der indvindes ved forøget Afsætning af Uhrene.

Medens Sagen for Tiltalte Christensens Vedkommende vil være ex officio at afvise fra Politiretten, idet hans her under Sagen ommeldte Forhold er paadømt ved Høiesteretsdommen af 18 November 1896, vil Tiltalte Wisborg for sit ovenomhandlede Forhold, der maa stilles lige med en Handel med Andele i Retten efter udenlandske Lodsedler, være at ansee efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869, § 3, 3die Stykke, med en Statskassen tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 200 Kroner.

Fredagen den 22 April.

Nr. 51.   **Niels Peter Nielsen (Asmussen)**

contra

Politidirektør Eugen Petersen (Jensen efter Ordre),

betr. Appellantens Ret til at drive Værtshushold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juni 1896: Tiltalte Niels Peter Nielsen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 30 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 1 August 1896 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Selv om det i den indankede Dom omhandlede Aktieselskab overhovedet kunde antages i sin Tid at være blevet stiftet, maa det allerede i Henhold til de i Dommen anførte Grunde og under Hensyn til Bestemmelserne i Næringslovens § 4 have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten Niels Peter Nielsen det Retsgebyr, som skulde have været erlagt og endnu erlægges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Jensen 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Niels Peter Nielsen, der er født den 6 Maj 1874 og ikke funden forhen straffet, for ulovligt Værtshushold anlagte Sag ere Omstændighederne ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der ikke har Borgerskab som Værtshusholder, har siden 15 December f. A. forestaaet Driften af en i Stueetagen i Ejendommen Gammel Torv Nr. 4 etableret Beværtning, hvor der er blevet serveret varm og kold Mad samt udskjænket Brændevin for siddende Gjæster. Angaaende sin Adkomst til Udøvelsen af den nævnte Virksomhed har Tiltalte forklaret, at han af Aktieselskabet »Langeland«, der under 28 April 1877 har vundet Borgerskab paa at drive Værtshusholdernæring her i Staden, er antaget som Bestyrer af fornævnte Forretning. Det er angaaende Tiltaltes Forhold til bemeldte Aktieselskab oplyst, at der den 30 November f. A. blev afholdt en saakaldet extraordinær Generalforsamling, paa hvilken det meddeltes, at en herværende Overretssagfører i Egenskab af executor testamenti i en afdød Grosserers Bo havde solgt Retten til samtlige Aktier i fornævnte Selskab til Tiltalte og en i Forening med denne optrædende Sagfører, hvorefter de to sidstnævnte Personer valgte sig selv til Bestyrelse af Aktieselskabet.

Efter de under Sagen tilvejebragte Oplysninger findes der ved Paadømmelsen at maatte gaaes ud fra, at et Aktieselskab som det angivne vel i sin Tid er bleven stiftet, men at samtlige Andele i samme senere ere erhvervede af den fornævnte Grosserer og derefter forblevne samlede paa hans Haand i flere Aar, indtil han i Aaret 1892 afgik ved Døden. Som Følge af, at Andelene saaledes have været forenede paa samme Haand, maa den Aktieselskabet meddelte Adkomst til at drive Værtshusholdernæring ansees for bortfaldet, og Tiltalte, der afleder sin Ret til Udøvelse af den omhandlede Værtshusholdernæring fra den

ommeldte Overdragelse af den formentlige Aktieret og det paa den fornævnte ssakaldte Generalforsamling passerede, men iøvrigt ikke har nogen særlig Beføjelse til Udøvelse af Værtshusholdernæring, maa derfor ansees skyldig i det ham paasigtede Forhold. I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at ansee for første Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringsloven af 29 December 1857 §§ 75 og 78 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 30 Kr.

Mandagen den 26 April.

Nr. 21. Byfoged i Reykjavik **Danielsson** som
Skifteforvalter i **Magnus Jonssons** Dødsbo paa dettes
Vegne (Halkier)

contra

Jon Magnusson og Sysselmand **F. E. Siemsen** som
Skifteforvalter i **Kristinn Olafssons** Dødsbo paa dettes
Vegne (Rée),

betræffende Gyldigheden af et Gavebrev m. v.

Reykjavik Bythings Dom af 31 August 1893: De Indstævnte, Jon Magnusson og Kristinn Olafsson, bør for Citan-ten, Skifteforvalteren i Magnus Jonssons Dødsbo, hans Paastande i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Den islandske Landsoverrets Dom af 13 August 1894: Den indankede Bythingsdom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Foreløbigt bemærkes, at det ikke kan være til Hinder for Sagens Paakjendelse i dens Heelhed, at den kun er anlagt mod to af dem, der ifølge det i den indankede Dom omhandlede Gavebrev af 27 April 1886 skulde i Forening med 5 andre være Ejere af de i Gavebrevets første Deel nævnte 5 Jordejendomme.

Medens der nu efter de foreliggende Oplysninger ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til i Medfør af Norske Lovs 5—13—44, jfr. Konkursloven af 13 April 1894 § 30, at ansee bemeldte Gavebrev som ugyldigt ligeoverfor Magnus Jonssons Dødsbo, forsaavidt de til Kristinn Olafsson mod

Vederlag særlig overdragne Ejendele angaar, vil der derimod efter det Oplyste og Proceduren ikke kunne tillægges det Gyldighed for de Indstævntes Vedkommende, forsaavidt det gaar ud paa at bortgive de i dets første Deel omtalte Jordejendomme til Udstederens 7 Børn med $\frac{1}{7}$ til hver. Da imidlertid den i Gavebrevet under Nr. 2 nævnte Andeel af Stora Sel efter det for Høiesteret Oplyste i Henhold til et af Magnus Jonssons Værge i 1888 indgaaet Forlig og derefter gjort Udlæg er bleven bortsolgt ved Tvangsauktion til Fyldestgjørelse af en af de i Gavebrevets sidste Deel nævnte Gjældsposter, kan intet Paalæg for denne Ejendoms Vedkommende gives de Indstævnte. Derimod findes disse som Følge af det Anførte i Henhold til Appellantens Paa-stande for Høiesteret at maatte tilpligtes at tilbageføre de indstævnte Magnusson og Kristinn Olafssons Hustru hver især ved Gavebrevet tillagte Syvendedele af de øvrige 4 Jordejendomme: Brædratunga, vurderet til 4940 Kroner, $\frac{1}{2}$ Aurturhlid og Strilla, vurderet til 1560 Kroner, Stekkar, vurderet til 900 Kroner, og Hvammsvik, vurderet til 820 Kroner, eller i Mangel af saadan Tilbageførelse at tilsvare de nævnte Vurderingssummer hver med $\frac{1}{7}$.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Jon Magnusson og Sysselmand Siemsen som Skifteforvalter i Kristinn Olafssons Dødsbo paa dettes Vegne, bør, enhver for sit Vedkommende, inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse til Magnus Jonssons Dødsbo tilbageføre de Jon Magnusson og afdøde Kristinn Olafssons Hustru ved det omhandlede Gavebrev hver især tilskjødede Syvendedele af de ovenfor sidst nævnte 4 Jordejendomme eller i Tilfælde af heel eller delvis Undladelse heraf tilsvare $\frac{1}{7}$ af de ovennævnte Vurderingssummer for de Ejendomsandele, som ikke tilbageføres. Iøvrigt bør de Indstævnte for Appellantens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 April 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkell) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 10.

Mandagen den 26 April.

Nr. 21. Byfoged i Reykjavik Danielsson
som Skifteforvalter i Magnus Jonssons Dødsbo
paa dettes Vegne (Halkier)

contra

Jon Magnusson og Sysselmand F. E. Siemsen
som Skifteforvalter i Kristinn Olafssons Dødsbo paa
dettes Vegne (Réé).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Dokument udstedt den 27 April 1886 skjænkede afdøde Magnus Jonsson i Bradrædi til sine 7 Børn, deriblandt Indstævnte, Jon Magnusson og afdøde Kristinn Olafssons Hustru, men Kristinn Olafssons Dødsbo indstævnes her for Retten, til lige Deling alle sine Jordejendomme, 5 i Tallet, der i Brevet blev vurderede til ialt 12720 Kr., og skulde hver især af Børnene blive retmæssig Ejer af $\frac{1}{7}$ af hver fast Ejendom for sig samt have fuldkommen og uindskrænket Ejendomsrettighed over Jordejendommene fra Gavebrevets Udstedelsesdag. I samme Brev overdrog han tillige til sin Svigersøn, fornævnte Kristinn Olafsson, et Vaaningshus og et Fisketørringsskur i Bradrædi vurderet til 2900 Kr. paa den Betingelse, at han paatog sig at betale nogle Gjældsposter, der paahvilede ham, og endelig overdrog han til samme Kristinn Olafsson en Hølade samt en Kostald i Bradrædi vurderede til 1100 Kr. og 2 Gjældsbreve til et samlet Beløb af 539 Kr., samt alt sit Løseøre saavel levende som dødt af enhver Art, paa den Betingelse, at Kristinn forpligtede sig til at skaffe ham et godt og hæderligt Underhold, saalænge han maatte have Behov derfor. Dette Gavebrev synes at være blevet thinglæst i Reykjavik, hvor

Giverens Værnething var, og hvor nogle af Ejendommene ere beliggende, men derimod ikke i Arnes-Syssel og i Kjosar-Syssel, hvor de andre Jordejendomme angives at være beliggende. I Aaret 1889 afgik Magnus Jonsson ved Døden, og hans Bo blev fallit. Ifølge Paastand fra en af Boets Kreditorer, B. Muus & Co. i Kjøbenhavn, blev nu denne Sag anlagt af Dødsboet imod to af Magnus Jonssons Arvinger, de Indstævnte, idet B. Muus & Co. paastod at faa udbetalt af Boet en Gjæld til et Beløb af 30469 Kr. 60 Øre foruden 7 pCt. Renter af indtil 40000 Kr., som Magnus Jonsson ved en i Reykjavik Bything den 3 November 1887 afsagt Dom, der blev stadfæstet af Høiesteret den 2 Juni 1891, var bleven dømt til at betale til B. Muus & Co. af den Grund, at Magnus havde paataget sig Selvskyldnerkaution for sin Søn Sigurdur Magnusson i dennes Handelsmellemværende med B. Muus & Co., men Sigurdur gik Fallit i Foraaret 1886, men dog efter at Gavebrevet af 27 April 1886 blev udstedt, idet nævnte Beløb manglede til, at B. Muus & Co. kunde faa sit Tilgodehavende betalt af hans Bo. Det er nu af Magnus Jonssons Dødsbo blevet gjort gjældende i denne Sag, at Magnus Jonsson ved nysbemeldte Gavebrev har gjort sig det umuligt at fyldestgøre sine lovlige Gjældsposter, i Særdeleshed nys bemeldte Gjæld, der paahvilede ham som Selvskyldnerkautionist for hans Søn Sigurdur og allerede eksisterede dengang, Gavebrevet blev udstedt, samt at Gaven ikke kan bestaa hverken ifølge Sagens Natur eller gjældende Love, men derimod bør kjendes ugyldig i Henhold til N. L. 5—4—8 og 5—13—44 overfor Magnus Jonssons Bo, som blev Fallitbo; endvidere er det gjort gjældende, at Gavebrevet ikke er blevet thinglæst i Arnes-Syssel og Kjosar-Syssel, hvorfor Afhændelsen af de der beliggende Jorder allerede af den Grund var ugyldig overfor Fallitboet, ligesom Gavebrevet i det Hele taget kun var en proforma Foranstaltning, der aldrig var kommen til Fuldbordelse og maatte være gjort i det Øjemed at afskjære Kreditorerne deres lovlige Ret, og var saaledes stridende imod Loven. Paa Dødsboets Vegne blev der for Underretten i denne Sag paastaaet, at de Indstævnte Jon Magnusson og Kristinn Olafsson blev tilpligtede at levere tilbage ind i Magnus Jonssons Dødsbo de Ejendomme, som de ifølge Gavebrevet af 27 April 1886 havde modtaget tilligemed Frugter (afurdir) fra Forligsklagens Dato samt at udrede Sagens Omkostninger, men ved en i Reykjavik Bything den 21 August f. A. afsagt Dom blev de frifundne for Boets Paastande og Sagens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Skifteforvalteren i Magnus Jonssons Dødsbo paa Boets Vegne indanket til Overretten og nedlagt den Paastand, at den indankede Dom bliver kjendt ugyldig og at de Indstævnte blive dømt til at tilbagelevere ind i Magnus Jonssons Døds- og Fallitbo alle de Ejendomme, som Jon Magnusson

og Kristinn Olafsson hver for sig have faaet ifølge Gavebrevet af 27 April 1886, tilligemed Frugter (o: afurdir) fra Forligsklagens Dato samt til at udrede Sagens Omkostninger for begge Retter med et passende Beløb. De Indstævnte har derimod paa-staaet, at Sagen bliver afvist fra Overretten, at den bliver afvist fra Underretten, og subsidiært at den indankede Dom bliver stadfæstet. Desuden paaستاar de, hvorledes end Udfaldet bliver, at faa Sagens Omkostninger godtgjorte med 100 Kr. eller et andet passende Beløb.

Sin Afvisningspaastand begrundet den indstævnte Skifteforvalter saaledes, at Gaven ifølge Gavebrevet af 27 April 1886 skal være bleven skjænket Magnus Jonssons Datter, afdøde Kristinn Olafssons Hustru, for at hun alene nød godt af den, og at Sagen derfor urigtig var anlagt imod afdøde Kristinn Olafssons Bo. For det andet var der ifølge § 33 i Skifteloven ingen Hjemmel til at indstævne Skifteforvalteren her for Retten, eftersom Kristinn Olafssons Dødsbo var taget under offentligt Skifte. Hvad den første Afvisningsgrund angaar, da vilde den, hvis den forholdt sig rigtig, føre til Frikjendelse, forsaavidt Kristinn Olafssons Bo angaar, men ikke til Sagens Afvisning. Hvad den anden Afvisningsgrund angaar, saa havde Appellanten selvfølgelig Ret til at lade den Dom undersøge for en højere Instans, der var falden i en Sag mellem ham og afdøde Kristinn Olafsson, hvilket ogsaa er overensstemmende med Skiftelovens § 33. Indstævntes Paastand om Sagens Afvisning bliver derfor ikke taget til Følge.

Hvad Sagens Realitet angaar, saa foreligger der i Sagen ingen anden Oplysning om, hvad hver af de Indstævnte for sig, Jon Magnusson og Kristinn Olafsson, har faaet ifølge tidnævnte Gavebrev, end hvad der staar i Brevet, at de skal faa til Eje $\frac{1}{7}$ af hver af de der opregnede 5 Jorder og Kristinn desuden alene blive Ejer af forskellige nærmere angivne Gjenstande, der skal anvendes til Dækning af Magnus's Gjæld samt til hans Underhold; men af denne i Brevet angivne Fordeling kan man dog ikke slutte noget, og begge Parter synes i Sagen at være enige om, at Arvingerne, og i Særdeleshed de Indstævnte, ikke har taget sin Del af Gaven paa den Maade, Gavebrevet bestemmer, og saa meget er sikkert, at en af de 5 Jordejendomme blev solgt, efter at Gavebrevet blev oprettet, til Dækning af en Magnus Jonsson paa hvilende Gjæld, hvilken Indstævnte, afdøde Kristinn Olafsson, ifølge Gavebrevet alene skulde betale af sin Andel.

Appellantens Paastande ere nu tillige saaledes beskafne, at de ikke indeholde nogen bestemt Forsikring om, hvilke Jordejendomme eller andre Formuesgjenstande der har tilflydt hver især af de Indstævnte, som de da kunde tilpligtes at tilbagelevere ind i Magnus Jonssons Bo, men det synes snarest at være hans Hensigt at ville for denne Gang opnaa en Dom, hvorved de

Indstævnte tilpligtes at indlevere i Boet, »hvad de ifølge Gavebrevet har modtaget«, og at det derimod vilde kunne oplyses senere for Fogedret eller under særskilt Sag, hvad dette har været for noget. Men paa et saa ubestemt Grundlag kan der ikke bygges nogen Dom. Appellanten synes ogsaa tildels at gaa ud fra, at Jorderne og de øvrige i Gavebrevet omhandlede Formuesgjenstande endnu ere i Sameje mellem Magnus Jonssons Arvinger, saaledes at der ikke tilkommer nogen af dem en særskilt Ejendomsret over nogen Del af samme, men fra det Synspunkt burde Sagen til Ejendommenes Tilbagelevering være bleven anlagt mod alle Arvingerne under et.

Af det foran fremhævede følger, at Appellantens Paastand om den indankede Doms Forandring derhen, at de Indstævnte blive tilpligtede at indlevere i Boet, hvad de ifølge Gavebrevet af 27 April 1886 have modtaget, ikke, allerede paa Grund af Paastandens Formulering, kan blive taget til Følge, og da der ikke kan være Tale om nogen anden Paastand, som ifølge Proceduren kan komme i Betragtning, bliver den indankede Dom at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves.

Tirsdagen den 27 April.

Nr. 109. Urtekræmmer **H. C. Andersen** (Jensen)

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse ved Birkedommer
Ingerslev og Kommunalrepræsentationens Formand,
Dr. med. Jacoby (Asmussen),

betr. Tilbagebetaling af en for et Næringsbevis erlagt Kjendelse.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 9 Oktober 1896: De Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, bør for Citanten, Urtekræmmer H. C. Andersens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 21 Oktober 1896 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Som i den indankede Dom omtalt, har Indstævnte samtykket i, at Sagen paakjendes under den Forudsætning, at Appellanten er bragt til at forlange sig tildelt Næringsbevis som Brændevinshandler alene ved Birkekontorets Erklæring om, at dette udkrævedes til Forhandling af Brændevin en detail, og det maa derhos efter Proceduren forudsættes, at et saadant Næringsbevis ikke med Rette kunde fordres, da Appellanten kun agtede at sælge Brændevin i smaat, hvortil han ogsaa har indskrænket sig. Idet det saaledes maa tilskrives den offentlige Myndighed, hvem det paahvilede at udstede Næringsbeviset og paa Kommunens Vegne at oppebære det lovbestemte Gebyr for samme, at Appellanten har faaet og maattet betale for det omhandlede Næringsbevis for Brændevinshandel, for hvilket han ikke havde Brug, findes den indstævnte Kommunalbestyrelse at maatte tilpligtes at tilbagebetale ham det under Sagen paastaede Beløb af 120 Kroner med Renter. Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, bør til Appellanten, Urtekræmmer H. C. Andersen, betale 120 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 December 1895, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Urtekræmmer H. C. Andersen, har under denne mod de Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, ved nærværende Ret som vedtaget Værnething anlagte Sag andraget, at han efter at have begjært Næringsbevis for i Frederiksberg Kommune at drive Urtekramhandel og handle med de Artikler, der sædvanlig føres i en saadan Forretning, deriblandt Spirituosa, den 11 Marts 1890 paa Frederiksberg Birkekontor fik udleveret et Næringsbevis som Detail- og Brændevinshandler, for hvilket han betalte 240 Kr., men at han nu har erfaret, at Detailhandlernæringsbeviset var tilstrækkeligt til at hjemle ham Ret til Brændevinshandel i smaat, naar han gjorde Anmeldelse til Øvrigheden derom efter Næringsloven af 29 December 1857 § 35, Post 3, og at

der saaledes uberettiget er afkrævet ham 120 Kr. i Gebyr for Næringsbeviset, forsaavidt dette lyder paa Brændevinshandel. I Henhold hertil paastaar han den indstævnte Kommunalbestyrelse tilpligtet at betale ham det nævnte i dens Kasse indgaaede Beløb, 120 Kr., med Renter 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 5 December 1895, og denne Sags Omkostninger skadesløst. De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have under Proceduren samtykket i at lade den foreliggende Retstvist paakjende ud fra den Forudsætning, at Citanten er bragt til at forlange sig tildelt Næringsbevis som Brændevinshandler alene ved Birkekontorets Erklæring om, at dette udkrævedes til Forhandling af Brændevin.

Forsaavidt de Indstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand have anført, at det maa være Kommunalbestyrelsen uvedkommende, hvilken Besked der paa Birkekontoret er givet Citanten af Politimesteren eller dennes Personale, da det ikke er paa Kommunens Vegne, men i Egenskab af Statsembedsmand, at Politimesteren udøver de ham ifølge Næringslovgivningen paa-hvilende Funktioner, kan dette ikke komme i Betragtning, da det er in confesso, at det under Sagen omhandlede Gebyr er indgaaet i Kommunens Kasse, og et Søgmaal til Gebyrets Tilbagebetaling maa rettes mod de Indstævnte som nævnte Kasses Repræsentanter.

Da det for Citanten udfærdigede Næringsbevis imidlertid har givet ham en videregaaende Ret end den en Detailhandler tilkommende, nemlig til ogsaa at handle med Brændevin i stort, jfr. fornævnte Lovs § 48, kan Citanten, uanseet om han har gjort Brug af denne Ret, ikke nu, efter at over 5 Aar ere forløbne siden Næringsbevisets Udfærdigelse, have Krav paa Tilbagebetaling af nogen Del af det — efter hvad Parterne ere enige om — rigtig beregnede og af Citanten uden Reservation erlagte Gebyr for et Næringsbevis af saadant Indhold.

De Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 158.

Advokat Hindenburg

contra

1. **Johanne Jensen**, 2. **Harriet Doris Elvira Olsen**,
Adsersens Hustru, 3. **Emma Caroline Olsen**,
Petersens Hustru, og 4. **Karen Petersen**
 (Def. Bagger for Nr. 1 og Hansen for Nr. 2—4),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 1 Oktober 1896: De Tiltalte Johanne Jensen, Harriet Doris Elvira Olsen, Adsersens Hustru, Emma Caroline Olsen, Petersens Hustru, og Karen Petersen bør straffes, de to førstnævnte hver med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og de to sidstnævnte hver med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos de in solidum ville have at udrede i Erstatning til Meta Christiansen 50 Kroner samt alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Prokurator Møller, 12 Kroner til hver, dog at Tiltalte Johanne Jensen, der selv har sørget for sit Forsvar, ikke vil have at udrede noget Salær til den beskikkede Defensor. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Januar 1897: De Tiltalte, 1) Johanne Jensen, 2) Harriet Doris Elvira Olsen, Adsersens Hustru, 3) Emma Caroline Olsen, Petersens Hustru, og 4) Karen Pedersen bør straffes, Tiltalte Jensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, Tiltalte Adsersens Hustru med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og de Tiltalte Petersens Hustru og Karen Pedersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 14 Dage. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger og den de Tiltalte idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Bøcher og Lehmann for Overretten betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 20 Kr. til hver, dog at Tiltalte Jensen ikke deltager i Udredelsen af det Prokurator Lehmann tillagte Salær. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste dog med den Forandring, at

Tiltalte Johanne Jensens Straf findes at burde bestemmes, som ved Underrettsdommen skeet, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Johanne Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for alle og alle for een, til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sager de Tiltalte Johanne Jensen, Harriet Doris Elvira Olsen, Ad-sersens Hustru, Emma Caroline Olsen, Petersens Hustru, og Karen Pedersen aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 210, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: I Henhold til en Dagen forud truffen Aftale indfandt de Tiltalte sig den 29 Juli f. A. ved Mid-dagstid i den af ugift Meta Christiansen beboede Lejlighed i Bianco Lunos Allee Nr. 10, 1ste Sal, i Følge med Opvarter Claus Nielsen, som beboede et Værelse hos bemeldte Meta Chris-tiansen, og som til denne for Tiden indtil Oktober Flyttedag s. A. havde udlejet Lejligheden for en maanedlig Betaling af 25 Kr. tilligemed deriværende Møbler, af hvilke nogle dog tilhørte Tiltalte Jensen, med hvis Samtykke disse vare Meta Christiansen overladte, i den Hensigt at formaa denne til at forlade Lejlig-heden og udlevere de til Møblerne hørende Nøgler, uagtet hun, som anført, havde Ret til at blive i Lejligheden indtil Oktober Flyttedag.

Ifølge samtlige Tiltaltes Forklaringer var der ikke forud mellem dem truffet nogen Aftale om, hvilke Midler de skulde be-nytte for at opnaa deres Hensigt, idet de alle ville være gaaede ud fra, at Meta Christiansen vilde blive forskrækket og strax give efter, naar hun saae dem møde saa mandstærke. Claus Nielsen lukkede de Tiltalte ind i Lejligheden, men forsvandt strax efter. I Lejligheden traf de Tiltalte Meta Christiansen alene i Kjøkkenet, hvor de alle begave sig ind, og Tiltalte Jensen, som

var den egentligt interesserede i Planens Udførelse, eftersom Claus Nielsen, for hvem hun tidligere havde bestyret Huset, havde lovet hende, at hun atter skulde komme til at bo hos ham, naar hun kunde hjælpe ham til at formaa Meta Christiansen til at flytte bort, opfordrede da denne til at udlevere Nøglerne til Møblerne og forlade Lejligheden. Da Meta Christiansen nægtede dette og derhos efter hendes Forklaring i den Hensigt at slippe ud af Kjøkkenet for at hidkalde Hjælp gjorde en Bevægelse henimod Tiltalte Jensen, som af Tiltalte Aderssens Hustru blev opfattet som et Forsøg paa Angreb, sprang denne frem og holdt fast paa Meta Christiansen paa en saadan Maade, at denne ikke kunde røre sine Arme. Medens hun saaledes blev holdt fast, spurgte Tiltalte Jensen, som havde de Tiltalte Petersens Hustru og Karen Pedersen ved sin Side, hende paany, om hun saa vilde udlevere Nøglerne, og skjønt hun erklærede sig villig hertil, forbød Tiltalte Jensen Aderssens Hustru at give Slip, forinden hun havde Nøglerne i sin Besiddelse, af Frygt for, at Meta Christiansen skulde undslippe uden at have udleveret Nøglerne. Medens Tiltalte Aderssen i Henhold hertil stadig holdt fast paa Meta Christiansen, blev denne, ledsaget af de øvrige Tiltalte, ført ind i en til Lejligheden hørende Hjørnestue. Da Tiltalte Jensen her af Tiltalte Petersens Hustru blev gjort opmærksom paa, at de eftersøgte Nøgler sad i en Buffet, som henstod i den tilstødende Spisestue, satte førstnævnte Tiltalte sig i Besiddelse af bemeldte Nøgler, medens Tiltalte Petersens Hustru, for at forhindre Meta Christiansen i at indelukke sig i noget af Værelserne, aftog alle i Dørene siddende Nøgler. Efterat Tiltalte Jensen derpaa fra Spisestuen havde raabt, at de nu gjerne kunde slippe Meta Christiansen, da hun havde fundet Nøglerne, gav Tiltalte Aderssen Slip paa Meta Christiansen. Denne aabnede nu et Vindue og raabte om Hjælp, men da Tiltalte Jensen i den Anledning raabte: »Træk hende væk, hun gjør jo Skandale«, ilede Tiltalte Aderssen til og trak hende bort fra Vinduet, som Tiltalte Jensen derefter lukkede, hvorefter der opstod en Brydekamp mellem Tiltalte Aderssen og Meta Christiansen, som slog fra sig efter bedste Evne og under Kampen fik tilføjet forskellige Hudafskrabninger og Rifter paa venstre Haandled, Næsen, højre Kind og Overlæben.

Imidlertid begave de tre andre Tiltalte sig ud til Lejlighedens Entredør, som de holdt paa, for at hindre tililende Folk fra at komme Meta Christiansen til Hjælp. Noget efter kom Claus Nielsen og en Politibetjent tilstede, men da denne sidste, efter Nielsens Ønske, kort efter fjernede sig, pakkede de Tiltalte Jensen og Aderssen Meta Christiansens Tøj sammen i dennes Kommode, som sidstnævnte Tiltalte og Nielsen derefter satte ud paa Trappen, hvorefter Meta Christiansen, paa Nielsens Opfordring,

forlod Løjligheden, uden at der hertil kan antages at være anvendt Magt.

For deres ovennævnte Forhold har Meta Christiansen begjært de Tiltalte dragne til Ansvar.

Tiltalte Jensen er født den 19 Februar 1866 og ikke funden tidligere straffet, Tiltalte Adsersens Hustru er født den 1 Marts 1873 og ved Københavns Kriminal- og Politirets Domme af 9 Juni 1891, 23 Juli 1892 og 17 Februar 1894 anseet henholdsvis efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 37, samme Lovs § 230, 1ste Stk., og samme Lovs § 231, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage og Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Tiltalte Petersens Hustru er født den 9 August 1846 og ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Domme af 1 Marts 1862, 17 Maj s. A. og 19 August s. A. anseet efter Frdn. 11 April 1840, § 29, kfr. § 1, § 13, kfr. § 80 og § 15, kfr. § 80, henholdsvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, Forbedringshusarbejde i 1 Aar og lige Straf i 4 Aar, hvorhos Tiltalte Karen Pedersen er født den 27 Juli 1851 og ifølge Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 13 April 1894 anseet efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. For det af de Tiltalte udviste Forhold ville de være at ansee efter Straffelovens § 210, for de Tiltalte Petersens Hustrus og Karen Pedersens Vedkommende sammenholdt med samme Lovs § 47, 2det Stk., og findes Straffen for hver især passende at kunne bestemmes, for Tiltalte Jensen — bl. A. under Hensyn til, at hun har været arresteret fra den 8 til den 22 August f. A., uden at dette kan tilskrives hendes eget Forhold under Sagen — til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, for Tiltalte Adsersens Hustru til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for de Tiltalte Petersens Hustru og Karen Pedersen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 14 Dage. Ved den indankede Dom ere de Tiltalte ansete efter samme Straffebestemmelse, Jensen og Adsersens Hustru med Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage, Petersens Hustru og Karen Petersen med simpelt Fængsel hver i 14 Dage. Da Dommens Bestemmelser angaaende en de Tiltalte in solidum idømt Erstatning til Meta Christiansen, stor 50 Kr., tiltrædes, vil bemeldte Dom, med den anførte Forandring med Hensyn til Straffen, være at stadfæste.

Onsdagen den 28 April.

Nr. 169. Høiesteretssagfører Lunn

contra

James Michael Phibbs (Def. Jensen),

der tiltales for at have tiltvunget sig legemlig Omgang med et Pigebarn mellem 10 og 11 Aar.

Frederikssted kriminelle Extrarets Dom af 3 December 1896: Arrestanten James Phillips eller James Michael Phibbs af Plantagen »Adventure« bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, hvorhos han vil have at betale de af Aktionen lovligen flydende Omkostninger samt de til Pigen Juliane Petersens Pleje paa Hospitalet medgaaede Omkostninger, D. 3.33. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 12 Januar 1897: Arrestanten James Phillips eller James Michael Phibbs bør have sit Liv forbrudt. I Henseende til Erstatningen og Aktionen Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte James Michael Phibbs til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Frederikssteds kriminelle Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag

er Arrestanten, Arbejderen James Phillips eller James Michael Phibbs af Plantagen »Adventure«, som er født den 21 Juni 1870 og ikke forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for at have tiltvunget sig legemlig Omgang med et Pigebarn mellem 10 og 11 Aar gammel.

Den 30 September f. A. om Aftenen sad Pigen Juliane Petersen, der er født den 7 November 1885 og var tilhuse hos Arrestantens Naboerske Jane Williams, paa en Bænk udenfor hans Værelse, og fattede han da den Beslutning at skaffe sig legemlig Omgang med hende, hvorfor han kaldte hende ind til sig i Værelset. Pigen gik strax ind til ham, hvorpaa han, efterat have tilkroget Døren, tog fat i hende og gav sig til at beføle hendes Kjønsdele. Da hun begyndte at skribe, stoppede han, for at forhindre dette, hendes Hovedtørklæde i hendes Mund, lagde hende derpaa ned paa Gulvet, løftede hendes Klæder op og løsnede hendes Underbenklæder, hvorpaa han lagde sig ovenpaa hende og, som af dem begge forklaret, fuldbyrdede Samleje med hende, idet Sædudtømmelse fandt Sted. De stode derpaa op, og da Pigen blødte stærkt fra Kjønsdelene, blev Arrestanten bange og forbandt hende med et Tørklæde, idet han derhos paa lagde hende, at hun skulde sige til Jane Williams, at Blødningen hidrørte fra, at hun under Badning i Dammen var bleven saaret af et Glasskaar. Juliane Petersen, der følte Smertesom Følge af den hende overgaaede Behandling, gik derefter ind til Jane Williams, og da denne i Anledning af hendes Jamren og blødende Tilstand udspurgte hende, fortalte Pigen hende efter nogen Tøven, at hun havde været inde hos Arrestanten, af hvis Pibe hun havde røget, og at hun, da hun var bleven bedøvet heraf, havde lagt sig paa hans Seng, hvorpaa han havde lagt sig ovenpaa hende, uden at hun vidste, hvad han gjorde med hende; og har hun under Forhøret forklaret, at hun, der meget godt forstod, hvad Arrestanten havde foretaget sig med hende, ikke strax havde beklaget sig til Jane Williams over ham, fordi hun var bange for, at han i saa Fald vilde banke hende.

Juliane Petersen blev den følgende Dag, den 1 Oktober f. A., indlagt i Hospitalet, og fremgaar det af en samme Dag af Hospitalslægen afgiven Erklæring, at hele Partiet omkring hendes Genitalia var stærkt læderet, idet Pærinæum var sprængt ca. $\frac{1}{2}$ Tomme ned, omtrent halvvejs ned til Endearms-Aabningen, og Indgangen til Vagina sønderrevet og blødende, hvilke Læsioner, ifølge senere Lægeerklæringer af 17 og 28 Oktober f. A. vel vare helede, men efterlod betydelig Udrivning og Ardanelse paa de udrevne Steder. Af en i Henhold til Overrettens Kjendelse afgiven Lægeerklæring af 7 Januar d. A. fremgaar det, at Pigens Legemsudvikling maa betragtes som tilstrækkelig fremskreden til, at Samleje havde kunnet fuldbyrdes, efterat Passagen voldsomt var udvidet ved stærk Udrivning saavel af Hymenalfolden

som af selve Pærinæum og den bagre Væg af Vagina, hvorimod det ikke ved Undersøgelsen kunde oplyses, om Samlejet havde været fuldbyrdet; og hedder det endvidere i denne Erklæring, at Læsionerne ikke vilde medføre skadelige Følger for Pigens fremtidige Helbred og Arbejdsdygtighed.

Af Juliane Petersen er det forklaret, at hun, den Gang Arrestanten kaldte hende ind i sit Værelse, ikke havde nogen Forestilling om, hvad han vilde hende, men at dette først senere gik op for hende, og har hun paastaaet, at hun da havde kradset ham i Ansigtet med sine Fingre, men ikke været istand til at gjøre anden Modstand mod ham og ikke heller havde kunnet tage Tørklædet ud af Munden og skribe, da Arrestanten laa over hende og derved forhindrede hende i at løfte Armene op til Munden. Dette sidste har Arrestanten erkjendt muligen nok kunde forholde sig saaledes som af Pigen forklaret, hvorimod han har benægtet, at hun havde kradset ham i Ansigtet eller iøvrigt gjort nogen Modstand mod ham, ligesom han har paastaaet, at han, afseet fra at han havde stoppet Tørklædet i hendes Mund for at forhindre hende i at skribe, hverken havde anvendt Trusler eller nogen særlig Magt mod hende, da han lagde hende ned paa Gulvet og skaffede sig Samleje med hende.

Efter Gjerningens Beskaffenhed og de dermed forbundne Omstændigheder vil Arrestanten ikke kunne undgaa at ansees med den i Lov 6—13—16 bestemte Livsstraf, og vil Underrettsdommen, ved hvilken han er idømt en arbitrær Straf af 4 Aars Forbedringshusarbejde, saaledes med Hensyn til Straffen være at forandre, men at stadfæste, forsaavidt det er paalagt ham at udrede Aktionsomkostningerne samt erstatte de til Juliane Petersens Pleje paa Hospitalet medgaaede Omkostninger.

Nr. 144. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Ole Carlsen og Ludvig Cohen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse enten af Lov Nr. 98 af 10 April 1895, eller af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning m. m.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 23 Juli 1896:
De Tiltalte, Vexellerer Ole Carlsen og Handelsagent Ludvig Cohen

af Kjøbenhavn bør hver erlægge til Statskassen en Bøde paa 200 Kr. samt in solidum betale de med denne Sag forbundne Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Decøber 1896: De Tiltalte, Vexellerer Ole Carlsen og Handelsagent Ludvig Cohen bør til Statskassen bøde hver især 400 Kr. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Juel for Overretten betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 20 Kroner til hver. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte Carlsen udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold findes at maatte henføres under den i Dommen nævnte Lov af 10 April 1895 § 1, 2det Stk., og Straffen herfor at burde fastsættes til en Politikassen tilfældende Bøde af 400 Kroner. Derimod vil Tiltalte Cohen, der kun kan ansees at have handlet som simpel Fuldmægtig for den Medtiltalte, være at frifinde.

Thi kjendes for Ret:

Ludvig Cohen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Ole Carlsen bør til Odense Kjøbstads Politikasse bøde fire Hundrede Kroner samt udrede Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Vexellerer Ole Carlsen og Handelsagent Ludvig Cohen, sigtede for Overtrædelse enten af Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6

Marts 1869 eller af Lov Nr. 98 af 10 April 1895 om Forbud mod Kolportage og Salg af udenlandske Præmieobligationer m. m. Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte Cohen, der er Agent for en Forretning kaldet Kjøbenhavns Vexel- og Obligationsbank, hvis eneste Indehaver er Tiltalte Carlsen, i Februar Maaned d. A. til Detaillist H. Petersen af Odense paa dennes Bopæl, hvor Tiltalte havde indfundet sig, har mod Betaling af 4 Kr. afhændet et med det nævnte Forretningsnavn underskrevet saakaldet »Medlemsdokument«. Efter Indholdet af dette Dokument er Ihænderhaveren af samme »Medlem« af et »Selskab« eller en »Selskabsafdeling« og underkastet de paa Dokumentet aftrykte Bestemmelser, som bl. A. lyde paa, at hvert Medlem er forpligtet til i 25 Maaneder at betale 4 Kr. hver Maaned, medens Banken er forpligtet til, naar Medlemmernes 2det Indskud er betalt, for egen Regning »at indkjøbe prima Værdipapirer til et Beløb af ca. 1200 Kr. pr. Serie 25 Medlemmer«, i hvilken Henseende paa Dokumentet er anført 9 nærmere betegnede udenlandske Præmieobligationer, som Banken vil indkjøbe; om de indkjøbte Obligations Serier og Numre skal der efter Betingelserne gives Medlemmerne Underretning. Efter Betingelserne kan »Banken« til enhver Tid disponere over Værdipapirerne, der ifølge de Tiltaltes Forklaringer tilhøre »Banken«. Efter Udløbet af de fornævnte 25 Maaneder sker Opgjørelse med Selskabets Medlemmer, saaledes at disse, saafremt de have betalt det fulde Beløb for 25 Maaneder, kunne kræve udbetalt dels 60 pCt. af det af dem indbetalte Beløb, dels en Andel i den ved Anbringelsen af de til Obligationsindkjøbet anvendte ca. 1200 Kr. muligvis indkomne Fordel, dog med Fradrag af 10 pCt. heraf, der tilfalder »Banken«.

Efter de Tiltaltes Forklaringer ere de Præmieobligationer, som indkjøbes, saadanne, som ere inddelte i Serier og ere Gjenstand for nærmere bestemte aarlige Udtrækninger, saaledes at først Serier blive udtrukne, medens der nogen Tid efter ved ny Trækning tildeles enkelte Numre i de udtrukne Serier forskjellige Gevinster. Det Udbytte, som der stilles Kjøberne af Dokumentet i Udsigt, er efter de Tiltaltes Opgivende fornemmelig tænkt at kunne fremkomme ved Realisation inden Gevinstfordelingen af de Obligationer, hvis Serier maatte blive udtrukne i Løbet af de ovennævnte 25 Maaneder, idet saadanne Obligationer under Hensyn til den forestaaende Gevinstfordeling ville have vundet i Værdi.

Efter Indholdet af de paa forommeldte Dokument trykte Betingelser er der ikke givet Indehaverne af »Medlemsdokumenter« nogen Ret til at fordrø, at de i Serien udtrukne Obligationer afhændes forinden Gevinsttrækningen, men efter de Tiltaltes Forklaringer har det været Mening at gøre dette; og

nogen Oplysning om, at en anden Fremgangsmaade er fulgt, foreligger ikke.

I Henhold til det Anførte findes der nu — uanseet om det maatte have været Tiltalte Carlsens Hensigt forinden den egentlige Gevinsttrækning at afhænde de i Serien udtrukne Obligationer — ved Overdragelsen af det omhandlede »Medlemsdokument« at være begrundet en Ret for dettes Indehaver til eventuelt at deltage i Gevinstfordelingen efter de overensstemmende med Bestemmelserne i samme indkjøbte udenlandske Præmieobligationer, og de Tiltalte, af hvilke Carlsen er født den 14 Februar 1860 *) og Cohen den 14 September 1867 og af hvilke ingen forhen findes tiltalt eller straffet, ville herefter være at ansee efter Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869 § 4 hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 400 Kroner. Den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte i Henhold til den ovennævnte Lov af 10 April 1895 ere ansete hver især med en Bøde til Statskassen af 200 Kr., vil derfor forsaavidt være at forandre.

---

*) Skal være 1859.

Færdig fra Trykkeriet den 6 Maj 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 11.

Onsdagen den 28 April.

Nr. 172.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Anine Karoline Kristine Sommer (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Hammershus Birks Extrarets Dom af 10 Februar 1897: Tiltalte Anine Karoline Kristine Sommer bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa udreder hun og samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. Chr. Olsen, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Carl Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 10 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Birkethingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til ti Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anine Karoline Kristine Sommer til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 21 Januar d. A. tiltales under nærværende Sag Anine Karoline Kristine Sommer for Tyveri, og er det ved hendes egen Tilstaaelse, der stemmer med, hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst, tilstrækkelig bevist, at hun har gjort sig skyldig i den ommeldte Forbrydelse under følgende Omstændigheder: Onsdagen den 2 December f. A. indfandt Tiltalte sig i Dameskræderinde Jensine Lunds Butik i Allinge for at betale et Afdrag af 2 Kr. paa et Beløb, som hun skyldte for en Kjole, og saae hun ved den Lejlighed paa nogle Damehuer, deriblandt en hvid Fjerhue, som hun fandt særlig Behag i, og som Butiksjomfruen paa hendes Forespørgsel opgav kostede 4 Kr. 50 Øre. Da hun imidlertid ikke havde Penge til at købe den for, opstod Tanken hos hende om at tilvende sig den, og i den Hensigt gik hun senere samme Dag om Aftenen Kl. 7 a 8 tilbage til Butiken, hvor hun købte en Tandbørste for 12 Øre, som hun betalte, og spurgte, om de havde Kaaber til 4 Kr., og da Butiksjomfruen, der var alene i Butiken, gik hen for at søge efter en saadan Kaabe, og i den Anledning stod op paa en lille Trappe og vendte Ryggen til Tiltalte, benyttede denne sig af Lejligheden til at sætte sig i Besiddelse af Huen, der laa i Vinduet ved Siden af Disken, foran hvilken hun stod. Huen gjemte hun under det Shawl, hun havde paa, og da Butiksjomfruen efter nogen Søgen havde fundet en Kaabe til den opgivne Pris, sagde Tiltalte, at hun ikke vilde købe den, og gik sin Vej til sine Forældre, hvem hun viste Huen, idet hun foregav, at hun havde laant den i Butiken, for at hun kunde spørge dem om Lov til at købe den. Den stjaalne Hue er bragt tilstede under Sagen, og af Retsvidnerne med Tiltaltes Samtykke ansat til en Værdi af 1 Krone. Bestjaalne, der har faaet Huen udleveret, har frafaldet Erstatning. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil hun, der er født i Klemmens Sogn den 25 November 1879, og som ikke tidligere er tiltalt eller straffet, nu være at ansee efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 37 og § 21, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Torsdagen den 29 April.

Nr. 174.

Advokat Halkier

contra

Peter Ditlev Petersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Politirets Dom af 30 Januar 1897: Arrestanterne Peder Ditlev Pedersen og Jørgen Pedersen Hviid samt Arrestantinden Carl Pedersens Enke, Mariane Sørensdatter bør hensættes til Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalten ved Viborg, hver i 30 Dage, samt in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Marts 1897: Arrestanten Peter Ditlev Petersen bør hensættes til Tvangsarbejde i Viborg Amts Arbejdsanstalt i 90 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger for Politiretten paa den i Politiretsdommen bestemte Maade samt endvidere Sagens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peter Ditlev Petersen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Peter Ditlev Petersen, der er født i 1857 og mange Gange tidligere har været straffet, bl. A. ofte for Betleri, tildels i Forbin-

delse med Løsgænger og Overtrædelse af Polititilhold, og senest ifølge Ning Herreds Extraretsdom af 18 Oktober 1894 er anseet — som det hedder — efter Straffelovens § 231, 1ste Mbr., kfr. §§ 54 og 57 for 4de Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, tiltales under nærværende Sag — der i 1ste Instants tillige angik de medtiltalte Jørgen Pedersen Hvid og Mariane Sørensdatter, Pedersens Enke, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret — for Betleri.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten fra Slutningen af September Maaned f. A. og indtil han tilligemed de ovennævnte i 1ste Instants Medtiltalte den 27 November s. A. af Sognefogden i Hammershøj blev anholdt i Hammershøj Kro, hvor de alle tre i beruset Tilstand havde forvoldt Uorden, har med en kortere Afbrydelse vandret om i Landjurisdiktionerne i Randers og Viborg Amter medførende en Skjærslibervogn og tilbudt sin Tjeneste med Slibning, samt at begge de Medtiltalte fra Begyndelsen af November have ledsaget og hjulpet ham, samt under Vandringen delt Kost og Logis med ham. Sigtelsen mod Arrestanten gaar nu ud paa, dels at han selv under denne Vandring har gjort sig skyldig i Betleri, dels at det har været paa hans Foranledning eller dog efter Aftale med ham, at Pedersens Enke har betlet til fælles Fordel for dem alle. I førstnævnte Henseende er det — — — — — men der kan dog ikke mod Arrestantens vedholdende Benægtelse ansees tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han selv har betlet. Derimod maa det ved de af de Medtiltalte afgivne Tilstaaelser, der ere bestyrkede ved Sagens andre Oplysninger, ansees godtgjort, at begge de Medtiltalte under Vandringen i betydelig Omfang have gjort sig skyldige i Betleri, og at navnlig Petersens Enke omtrent daglig er gaaet om til Beboerne paa de Steder, hvor de kom frem, og har sammenbetlet saavel Penge som særlig en Mængde Fødevarer, hvilke hun dels senere solgte til fælles Fordel for dem alle Tre, dels tilberedte til deres fælles Maaltider, og de Medtiltalte have derhos forklaret, at dette Betleri er sket efter Aftale med og tildels paa Opfordring af Arrestanten, samt at Pedersens Enke paa den anførte Maade har skaffet det meste af Føden til dem under Vandringen, medens det, som Arrestanten tjente ved Slibning, væsentlig medgik til deres Logis, til Indkjøb af forskellige Gjenstande og til Brændevin.

Arrestanten har nu vel nægtet at have været vidende om, at Pedersens Enke betlede, eller at den af hende fremsatte Kost var erhvervet ved Betleri, men da det som anført er godtgjort, at Pedersens Enke i stort Omfang under deres Vandring har betlet til fælles Fordel for alle Tre, og idet der saameget mindre vil kunne tages Hensyn til Arrestantens ganske usandsynlige Benægtelse af, at det var efter fælles Overenskomst, at Føden skaffedes dem paa anførte Maade, som han har erkjendt, at

Pedersens Enke som Regel skaffede Fødevarerne til dem, og kun har gjort gjældende, at han ikke vidste, hvor hun fik disse Varer fra, eller hvor hun fik Penge fra, findes Arresfanten for det her omhandlede Forhold at maatte ansees skyldig i Betleri, og han vil derfor være at ansee efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og i Medfør af Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 12 Juni 1882 findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Viborg Amts Arbejdsanstalt i 90 Dage.

Nr. 1.   **Louis Delinois (O. Liebe)**

contra

E. P. Steele (Ingen),

betr. Indfrielse af en Gjældsfor skrivning.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 3 Maj 1893: Indstævnte Louis Delinois bør mod Extradition i kvitteret Stand af den fornævnte Note betale til Citanten, E. P. Steele vestindiske Daler 800 med Renter deraf 7 pCt. p. a. fra 18 Juli 1891, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 27 Februar 1895: Saafremt Indstævnte E. P. Steele efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han i Februar Maaned 1889 har faaet sig den under Sagen omhandlede Gjældsfor skrivning (note of hand) overdragen af David Pretto personlig mod en kontant Betaling af vestindiske Daler 788, bør Citanten, Louis Delinois mod Extradition i kvitteret Stand af Gjældsfor skrivningen betale ham sammes Paalydende, vestindiske Daler 800, med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra den 18 Juli 1891 og til Betaling sker, og Processens Omkostninger saavel ved Underretten som ved Overretten i saa Tilfælde være ophævede. Trøster Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Citanten for hans Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte i saa Fald tilsvare Citanten Processens Omkostninger ved begge Retter, derunder i Sagførersalær vestindiske Daler 50 ved hver Ret. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, hvoraf det Væsentligste er fremstillet i den indankede Dom, og under Hensyn til, at Indstævntes Proceserklæringer saavel som hans Forklaringer under de i Anledning af nærværende Sag optagne Forhør i stort Omfang have vist sig at være usandfærdige, maa der ansees at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Indstævnte ikke har diskonteret den i Dommen omhandlede note of hand for sammes Udsteder, Kjøbmand David Pretto. Som Følge heraf vil Appellanten være at frifinde for hans Tiltale, hvorhos Indstævnte findes at burde tilsvare Appellanten Processens Omkostninger for alle Retter med 200 vestindiske Daler.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Louis Delinois, bør for Indstævnte, E. P. Steeles Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 200 vestindiske Daler. Til Justitskassen betaler Indstævnte 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Louis Delinois af St. Thomas, efter erhvervet Oprejsningsbevilling af 9 September 1893, der bevislig er holdt i Kraft, samt Bevilling til at fremlægge nye Bevisligheder, ved Stævning af 27 Oktober f. A. paaanket en inden St. Thomæ Bythings Extraret den 3 Maj 1893 afsagt Dom i en mod ham af Indstævnte, E. P. Steele anlagt Sag, ved hvilken Dom han som Endossent paa en Gjældsforskrivning, en saakaldet note of hand, blev tilpligtet, mod Extradition i kvitteret Stand af Gjældstorskrivningen, at betale Indstævnte sammes Paaalydende, vestindiske Daler 800 med Renter deraf 7 pCt. p. a. fra den 18 Juli 1891 og til Betaling sker, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og har Citanten her for Retten paastaet principaliter, at den indankede Dom kjendes uefterrettelig at være, med eller uden Hjemvisning — hvilken Paastand han dog ikke nærmere har begrundet — eller underkjendt og forandret derhen, at han frifindes for Indstævntes Søgmaal, samt at Sagens

Omkostninger baade for Underretten og Overretten, derunder Sagførersalær, paalægges Indstævnte, og subsidiært, at Sagens Udfald gjøres afhængig af, om han, Citanten, med sin Ed tør bekræfte, at han ikke har modtaget nogetsomhelst Vederlag for den ommeldte Gjældsfor skrivning, og at han i saa Fald frifindes for Søgsmålet som anført, samt aldeles in subsidium, at det paalægges Indstævnte med sin Ed at bekræfte, at han er bleven retmæssig Ihænde haver af Gjældsfor skrivningen.

Indstævnte, E. P. Steele, der ikke har kontraappelleret Sagen, har principaliter paastaet, at Underretsdommen stadfæstes, dog saaledes at Citanten tilpligtes at godtgjøre ham Sagens Omkostninger ved Underretten, ligesom han ogsaa har paastaet sig Omkostningerne, derunder Sagførersalær, tillagte ved Overretten, og subsidiært, at Sagens Udfald gjøres afhængig af, om han, Indstævnte, med sin Ed tør bekræfte, at han er bleven retmæssig Ihænde haver af Gjældsfor skrivningen.

Den ommeldte i det engelske Sprog affattede Gjældsfor skrivning, som er Oprindelsen til Sagen, og som in originali er bleven fremlagt i 1ste Instans men ikke for Overretten, lyder ifølge en i Underretsakten indført Oversættelse saaledes:

»To Maaneder fra Dato lover jeg at betale til Herr Louis Delinois eller Ordre den Sum otte Hundrede Dollars (siger vestindiske Daler 800). Valuta modtagen, betalbar til Extraret.

St. Thomas, 4 Februar 1889.

David Pretto.

in dorso:

L. Delinois,«

og har Indstævnte begrundet sit Søgmaal mod Citanten i 1ste Instans derpaa, at han var bleven retmæssig Ihænde haver af Gjældsfor skrivningen — for hvis Indfrielse Citanten ved sit Blankoendossement havde paataget sig en Selvskyldnerkaution — derved at sammes Udsteder, David Pretto, nogle Dage efter den paa Forskrivningen anførte Udstedelsesdag personlig havde indfunden sig hos ham i hans Hjem, hvor han, Indstævnte, da efter Prettos Anmodning havde diskonteret den, idet han mod dens Overlevering havde udbetalt ham dens Paalydende vestindiske Daler 800 med Fradrag af vestindiske Daler 12, som var Diskontoen for 2 Maaneder a 9 pCt. p. a.

Citanten, der har støttet sin Paastand om Frifindelse for Indstævntes Søgmaal derpaa, at denne skulde være uretmæssig Ihænde haver af Gjældsfor skrivningen, har indrømmet, at David Prettos Underskrift paa Forskrivningen er ægte, ligesom ogsaa, at han selv havde skrevet sit Navn paa Bagsiden og ved dette Blankoendossement ligeoverfor enhver retmæssig Ihænde haver af Forskrivningen havde paataget sig en Selvskyldnerkaution for Indfrielsen, og har han endvidere erkjendt, at Formålet for dens

Udstedelse og Endossement var at sætte Pretto i Stand til ved dens Diskontering at skaffe sig et Laan, som han havde Brug for; men han har derhos paastaaet, at Pretto nogen Tid efter at have gjort et forgjæves Forsøg paa at faa den diskonteret af en Andenmand havde tabt eller paa anden Maade mistet den mod hans Vidende og Villie, og at den derpaa maatte være funden af Indstævnte eller paa anden uretmæssig Maade være kommen i hans Besiddelse, og har han benægtet, at Pretto havde faaet den diskonteret eller endog blot havde forsøgt paa at faa den diskonteret af Indstævnte, til hvem han ikke stod i noget Bekjendtskabsforhold, idet han vel kjendte ham af Udseende men aldrig havde talt med ham. At Indstævnte skulde have diskonteret Gjældsfor skrivningen har Citanten derhos paastaaet at være umuligt paa Grund af hans daarlige pekuniære Forhold, og endvidere har han fremhævet, at Indstævnte, ifald han var bleven retmæssig Besidder af den i Februar 1889, ikke vilde have ventet til Juli 1891, altsaa ladet et Tidsrum af henved $2\frac{1}{2}$ Aar hengaa, forinden han gjorde Skridt til at faa den indfriet eller omsat, og uden endog i Mellemtiden at sørge for at faa den fornyet og derved faa Renterne af sine udlagte Penge betalt, særlig da han i det nævnte Tidsrum ofte selv havde været i Pengeforlegenhed og ude af Stand til at betale sin Gjæld til Andre. Fremdeles har Citanten paastaaet, at Indstævnte netop havde valgt et Tidspunkt til at afkræve ham Forskrivningens Paalydende, da dens Udsteder, Pretto, var bortrejst fra St. Thomas, som man dengang der paa Øen antog, for en længere Tid og sandsynligvis for ikke atter at vende tilbage, og det altsaa ikke kunde antages, at nærmere Oplysning om Forholdet vilde fremkomme fra hans Side. Endvidere har han forment, at Forskrivningens smudsige og slidte Udseende ikke tydede paa, at den rolig havde henligget i Indstævntes Gjemmer, men snarere støttede hans Paastand, at den var tabt af Pretto og derefter havde ført en for Værdipapirer usædvanlig Tilværelse, og har han derhos gjort gjældende, at den dengang, da den frakom Pretto, vel havde haft en Paategning om at være udstedt i Februar 1889, men at Udstedelsesdagen, som det var overladt til Pretto at tilføje, naar han fik den diskonteret, havde staaet in blanco og var paaført senere af en Anden, idet den var skreven med en anden Haandskrift og et andet Slags Blæk end Forskrivningens Text, der var skreven af Pretto.

Imod hvad der saaledes er anbragt fra Citantens Side, har Indstævnte imidlertid fastholdt, at Gjældsfor skrivningen allerede var dateret, dengang han diskonterede den, og om han end ikke har villet benægte Muligheden af, at Udstedelsesdagen kan være skreven af en Anden end Pretto, saa har han dog ment, at dette ikke tydeligt fremgik af Haandskriften og Blækket. Hvad Forskrivningens medtagne Udseende angaar, har han anført, at

dette udelukkende skyldtes den Omstændighed, at den gjentagne Gange havde været produceret i Retterne, hvor den ved Under-søgelsen var gaaet fra Haand til Haand. Han har endvidere paa-staaet, at han og Pretto stode i Bekjendtskabsforhold til hin-anden, og han har benægtet, at han for at afværge Oplysninger fra Prettos Side havde valgt det Tidsrum, da denne var fravæ-rende, til at affordre Citanten sit Tilgodehavende efter Forskriv-ningen. Om sine pekuniære Forhold har han paa-staaet, at de ingenlunde vare daarlige, idet han tværtimod oftere vil have været i Besiddelse af større Pengebeløb, og om han end af og til, ogsaa i den Tid, i hvilken han var i Besiddelse af Gjælds-forskrivningen, havde gjort mindre Laan og havde staaet i Gjælds-forhold til Andre, havde Grunden dertil dog ikke været Penge-forlegenhed men Skjødesløshed i Pengesager. Naar han havde ladet Forskrivningen henligge i en saa lang Tid uden at faa den indfriet eller omsat, havde dette været begrundet i, at han ikke havde havt Brug for Pengene, og naar han havde undladt at faa den fornyet og derved at faa Renterne af sine Penge betalt, har han paa-staaet, at dette skyldtes Ligegyldighed fra hans Side, idet han derhos vil have staaet i den Formening, at han bevarede sit Krav paa Renterne, selv om saadan Fornyelse ikke fandt Sted.

Da det er almindeligt herpaa Øerne, at Gjældsforskrivninger, der som den foreliggende ere forsynede med Blankoendossement, diskonteres saavel af Bankerne som af private Folk, og Ind-stævnte saaledes maa erkjendes at være Ihænde-haver af den under Sagen omhandlede Forskrivning med en i Formen lovlig Adkomst, maa det paa-hvile Citanten at bevise sin Paastand, at Indstævnte paa uretmæssig Maade er kommen i Besiddelse af den. I dette Øjemed har Citanten nu ogsaa — foruden at hen-vise til hvad han ifølge det Foranstaaende har anbragt og til hvad der er fremkommet under nogle kriminelle Forhør, der til Oplysning i Sagen ere blevne afholdte ved St. Thomæ Politiret og Byret — ladet optage tre Thingsvidner, hvoraf de to have været fremlagte i 1ste Instans, medens det tredie først er blevet optaget efter Underrettsdommens Afsigelse og er fremlagt for Overretten i Henhold til den meddelte Bevilling. Under de tvende førstnævnte Thingsvidner blev blandt Andre ogsaa David Pretto ført som Vidne, og gaar hans Forklaring, der beedigedes den 31 Juli 1891, ud paa, at han ikke havde faaet Forskrivningen dis-konteret af Indstævnte eller af nogen Anden eller paa anden Maade faaet Valuta for den, og at han heller ikke nogensinde havde anmodet Indstævnte, som han kun kjendte af Udseende og aldrig havde talt med, om at diskontere den, men at han, efter forgjæves at have forsøgt paa at faa den diskonteret af en Trediemand, havde beholdt den hos sig og derefter havde tabt eller paa anden Maade mistet den, hvad han dog først opdagede

i de sidste Dage af Marts Maaned. Angaaende Forskrivningens Datum har han udtalt sig noget ubestemt, idet han først kun yttrede nogen Tvivl om, hvorvidt den var rigtig, da den ikke var skreven med hans Haand og samme Blæk som Forskrivningens øvrige Indhold, medens han senere hen paastod, at Forskrivningen overhovedet først var bleven udfærdiget i Midten af Februar 1889, og at Datoen ikke var tilføjet dengang, da han forsøgte paa at faa den diskonteret af den ommeldte Trediemand. Om sit Forhold efter Tabet af Forskrivningen har han forklaret, at han vel ikke havde anmeldt det for Politiet, men at han, efter forgjæves at have søgt efter Forskrivningen, ved Citantens Tilbagekomst nogle Maaneder senere fra en Rejse havde underrettet ham om Tabet, og at han allerede forinden havde meddelt det til Citantens Prokurist Waltridge, hvis Raad at offentliggjøre Tabet i Aviserne han dog ikke fulgte af Hensyn til Citantens Fader, ligesom han ogsaa havde omtalt Sagen til sin Hustru, sin Søn Abraham, sin Svigersøn Charles Daniel samt til en Person ved Navn Nicole, der var Karl i et Forretningslokale, hvor han af og til havde Kontorforretninger, hvilken Sidstnævnte han dog kun meddelte, at han havde mistet et Stykke Papir. I Overensstemmelse med hvad der i saa Henseende er udsagt af Pretto har ogsaa hans Søn, Abraham Pretto, forklaret under Politiforhøret, ligesom endvidere Waltridge, Charles Daniel og Nicole i det Væsentlige have udtalt sig i samme Retning i de af dem beedigede Vidneforklaringer, dog saaledes, at Waltridge, der iøvrigt glemte ved Citantens Tilbagekomst at fortælle ham, hvad Pretto havde sagt ham, vel vil have hørt denne omtale, at den tabte Forskrivning var endosseret af Citanten, men ikke for hvilket Beløb den var udstedt, medens Charles Daniel, der ligesom Waltridge har henført Begivenheden til Aaret 1889, hverken vil have hørt Pretto nævne Beløbet eller hvem der var Endosseret. Ligeledes har Citanten først i et Indlæg for Underretten ladet erklære, at Pretto i sin Tid havde meddelt ham, at Forskrivningen var bortkommen uden at være bleven diskonteret, men under Forhørene, som senere optoges ved Politiretten og Byretten, har han udsagt, at han ikke mindedes ved Tilbagekomsten fra sin Rejse i Aaret 1889 at have faaet nogen Meddelelse af Pretto om Tabet af Forskrivningen, hvorom han først vil være bleven vidende den 19 Juli 1891, Dagen efter at han var bleven sagsøgt af Indstævnte, idet han nemlig da ved sin Henvendelse til Pretto, der den nævnte Dag var kommen hjem fra en Rejse, fik Underretning om, at Forskrivningen ikke var bleven diskonteret men var gaaet tabt, i hvilken Anledning han spurgte Pretto, om han ikke havde anmeldt Tabet til Politiet, hvilket denne benægtede.

Under det tredie, af Citanten efter Underrettsdommens Afgivelse optagne Thingsvidne har Forvalter Brouwer dernæst af-

givet en beediget Vidneforklaring, ifølge hvilken Indstævnte, med hvis Datter Vidnet dengang var forlovet, under en Samtale, som fandt Sted den 15 Maj 1893, havde fortalt Vidnet, at han havde fundet den under Sagen omhandlede Gjældsfor skrivning »nede ad Gaden« ved en navngiven Kjøbmands Butik, idet han havde tilføjet, at han havde siddet i Fængsel i lang Tid, men at det ikke skulde lykkes ved Fængsling at faa ham til at udtale sig nærmere. Rigtigheden af denne Vidneforklaring har Indstævnte imidlertid bestemt benægtet, idet han derhos har gjort gjældende, at der bestod et fjendtligt Forhold mellem ham og Vidnet.

Af de Bevisligheder, som Citanten saaledes har støttet sig til, kunne imidlertid Brouwers og David Prettos Vidnesbyrd ikke mod Indstævntes Protest komme i Betragtning, idet Brouwer ikke i Medfør af Lov 1—13—15 kan ansees som et troværdigt Vidne, da han har erkjendt, at han, hvis Forlovelse med Indstævntes Datter var bleven hævet, engang forinden han afgav sin Vidneforklaring havde faaet Prygl af Indstævnte, og David Pretto paa Grund af Citantens Regresret mod ham som Hoveddebitor efter Forskrivningen i høj Grad var interesseret i Sagens Udfald og tilmed allerede forinden sin Edfæstelse var bleven vidende om, at Indstævnte havde taget Skridt til under en anden Retssag at sagsøge ham til Forskrivningens Indfrielse. Ikke heller kan Abraham Pretto, hvis Forklaring under Politiforhøret ikke sees at være beediget, paa Grund af sit nære Slægtsskabsforhold til David Pretto ansees som et lovfast Vidne, hvad ogsaa maa gjælde om Charles Daniel, der er David Prettos Svigersøn; og hvad iøvrigt de af Waltridge, Charles Daniel og Nicole afgivne Vidneforklaringer angaar, maa det i al Fald for de tvende Sidstnævntes Vedkommende bemærkes, at den Beskrivelse, som David Pretto ifølge deres Udsagn havde givet dem af den tabte Forskrivning eller det tabte Stykke Papir, var for almindelig til at det med Bestemthed kan sees, at han derved havde sigtet til den under Sagen omhandlede Gjældsfor skrivning. Naar Citanten dernæst har henvist til, at Pretto ikke kan antages at have henvendt sig til Indstævnte for at faa Forskrivningen diskonteret, da han ikke stod i Bekjendtskabsforhold til ham, skjønnes der ikke at kunne lægges nogen videre Vægt paa denne Omstændighed, selv om den maatte ansees at være godtgjort ved det under Sagen fremkomne, og naar han endvidere har gjort gjældende, at Indstævnte netop skulde have oppebiet Prettos Fraværelse fra Øen til at affordre ham Forskrivningens Paalydende for at undgaa, at Pretto fremkom med Oplysning om Forholdet, foreligger der mod Indstævntes Benægtelse ikke tilstrækkelig Grund til at antage dette. Ikke heller vil der til Fordel for Citanten kunne drages nogen Slutning fra Forskrivningens smudsige og slidte Udseende, saameget mindre som han ligeoverfor Indstævntes modsatte Paastand ikke har godtgjort, at den allerede havde dette

Udseende, da den første Gang produceredes i Retterne; og naar Citanten har ment, at Uretmæssigheden af Indstævntes Besiddelse af den maatte fremgaa deraf, at Udstedelsesdagen var paaført, efterat den var frakommen Pretto, maa det bemærkes, at Indstævnte vel ikke har godtgjort, at den allerede var dateret, da han fik den ihænde, men at paa den anden Side Pretto, fra hvem Citanten har sin Kundskab om Sagen, heller ikke, som allerede anført, har udtalt sig ganske bestemt herom under Thingsvidnesagen, og til her at anvende Grundsætningen i Loven 5—1—6 findes der efter de foreliggende Omstændigheder ikke tilstrækkelig Anledning.

Forsaauidt Citanten endelig har paaberaabt sig Indstævntes daarlige pekuniære Forhold, er det vel under Thingsvidnerne og navnlig under den indgaaende Undersøgelse, som derom er blevet anstillet ved St. Thomæ Politiret, oplyst, at han i Løbet af de senere Aar gjentagne Gange havde gjort Laan, tildels mod Sikkerhed i Smykker og deslige, og at han ogsaa paa anden Maade var kommen til at staa i Gjældsforhold til Andre; men naar det paa den anden Side tages i Betragtning, at han har ejet Heste, Smykker osv., og at han under Forhørene har paa-staaet, at han i Aaret 1890 havde betalt vestindiske Daler 700 kontant paa Kjøbesummen for en af ham kjøbt fast Ejendom — hvilket ikke under Forhørene er oplyst at være urigtigt eller under Proceduren er blevet bestridt af Citanten — samt at det ved Politiets Undersøgelse af hans Bolig, medens han sad arresteret, er blevet konstateret, at han var i Besiddelse af vestindiske Daler 100 i Guld, saa skjønnes hans Formuesforhold dog ikke at have været af en saadan Beskaffenhed, at det maa ansees for usandsynligt, at han kan have været i Stand til at diskontere Forskrivningen.

Derimod sees det ikke rettere, end at den Omstændighed, at Indstævnte havde ladet henved $2\frac{1}{2}$ Aar hengaa uden at forlange Forskrivningen indfriet eller i al Fald fordre Renterne af dens Paalydende betalt gennem successive Fornyetelser, allerede i og for sig — og selv om det antages, at han har staaet i den Formening, at man ved den Slags Gjældsfor skrivinger ogsaa uden Fornyetelse bevarede en Fordring paa løbende Renter — er egnet til at vække Tvivl om, at han var kommen i Besiddelse af den paa den af ham angivne Tid og Maade, og maa dette saa meget mere ansees for usandsynligt, som Indstævnte har erkjendt, at han ogsaa i den Tid, i hvilken han vil have siddet inde med Forskrivningen, har staaet i Gjældsforhold til Andre og har gjort Laan, og det derhos sees, at han i Juni 1889, altsaa kort efter Forskrivningens Forfaldstid, har betalt Citanten et om end ubetydeligt Pengebeløb, som han var bleven ham skyldig, uden at gjøre sin Modfordring ifølge Forskrivningen gjældende mod ham. Medens der vel ikke ved det her Anførte,

i Forbindelse med det øvrige i Sagen Oplyste, hvorved navnlig sigtes til den af Vidnet Waltridge afgivne Forklaring, er tilvejebragt Bevis for, at Indstævnte paa uretmæssig Maade havde faaet Forskrivningen ihænde, findes der dog at være fremkommen en saadan Formodning herfor, at Sagens Udfald i Henhold til Lovens 1—14—6 vil være at gjøre afhængig af, om Indstævnte trøster sig til med sin Ed at bekræfte, at han i Februar 1889 har faaet sig den paagjældende Gjældsfor skrivning overdragen af David Pretto personlig mod en kontant Betaling af vestindiske Daler 788, saaledes at Citanten, ifald Eden aflægges, vil blive at dømme til mod Gjældsfor skrivningens Extradition i kvitteret Stand at betale Indstævnte sammes Paalydende vestindiske Daler 800 med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra den 18 Juli 1891 og til Betaling sker, hvorhos Processens Omkostninger saavel ved Underretten som ved Overretten i saa Fald efter Omstændighederne ville være at ophæve, hvorimod Citanten, ifald Eden ikke bliver aflagt, vil være at frifinde for Indstævntes Søgmaal i denne Sag, og vil Indstævnte i dette Tilfælde være pligtig til at betale Citanten Omkostningerne baade ved Underretten og ved Overretten, derunder vestindiske Daler 50 i Sagførersalær ved hver af Retterne.

Nr. 2.   **David Pretto (O. Liebe)**

contra

E. P. Steele (Ingen),

betr. Indfrielse af en Gjældsfor skrivning.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 3 Maj 1893: Indstævnte, David Pretto, bør mod Extradition i kvitteret Stand af den fornævnte Note betale til Citanten, E. P. Steele, vestindiske Daler 800 med Renter deraf 7 pCt. p. a. fra 18 Juli 1891, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger hæves. At efterkommes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 27 Februar 1895: Saafremt Indstævnte, E. P. Steele, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han i Februar Maaned 1889 har faaet sig den under Sagen omhandlede Gjældsfor skrivning (note of hand) overdragen af Citanten, David

Pretto, personlig mod en kontant Betaling af vestindiske Daler 788, bør Citanten mod Extradition i kvitteret Stand af Gjældsfor skrivningen betale ham sammes Paalydende, vestindiske Daler 800 med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra den 18 Juli 1891 og til Betaling sker, og Processens Omkostninger saavel ved Underretten som ved Overretten i saa Tilfælde være ophævede. Trøster Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Citanten for hans Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte i saa Fald tilsvare Citanten Processens Omkostninger ved begge Retterne, derunder i Sagførersalær vestindiske Daler 50 ved hver Ret. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, hvoraf det Væsentligste er fremstillet i den indankede Dom, og under Hensyn til, at Indstævntes Proceserklæringer saavel som hans Forklaringer under de i Anledning af nærværende Sag optagne Forhør i stort Omfang have vist sig at være usandfærdige, maa der ansees at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Indstævnte ikke har diskonteret den i Dommen omhandlede note of hand for Appellanten. Som Følge heraf vil Appellanten være at frifinde for hans Tiltale, hvorhos Indstævnte findes at burde tilsvare Appellanten Processens Omkostninger for alle Retter med 200 vestindiske Daler.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, David Pretto, bør for Tiltale af Indstævnte, E. P. Steele, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 200 vestindiske Daler. Til Justitskassen betaler Indstævnte 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, David Pretto af St. Thomas, efter erhvervet Oprejsningsbevilling af 9 September 1893, der bevislig er holdt i Kraft, samt Bevilling til at fremlægge nye Bevislig-

heder, ved Stævning af 27 Oktober f. A. paaanket en inden St. Thomæ Bythings Extraret den 3 Maj 1893 afsagt Dom i en mod ham af Indstævnte, E. P. Steele anlagt Sag, ved hvilken Dom han som Udsteder af en Gjældsfor skrivning, en saakaldet note of hand, blev tilpligtet, mod Extradition i kvitteret Stand af Gjældsfor skrivningen, at betale Indstævnte sammes Paalydende, vestindiske Daler 800 med Renter deraf 7 pCt. p. a. fra den 18 Juli 1891 og til Betaling sker, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og har Citanten her for Retten paastaaet principaler, at den indankede Dom kjendes uefterrettelig at være, med eller uden Hjemvisning — hvilken Paastand han dog ikke nærmere har begrundet — eller underkjendes og forandres derhen, at han frifindes for Indstævntes Søgsmal, samt at Sagens Omkostninger baade for Underretten og Overretten, derunder Sagførersalær, paalægges Indstævnte, og subsidiært, at Sagens Udfald gjøres afhængig af, om han, Citanten, med sin Ed tør bekræfte, at han ikke har modtaget nogetsomhelst Vederlag for den ommeldte Gjældsfor skrivning, og at han i saa Fald frifindes for Søgsmålet som anført, samt aldeles in subsidium, at det paalægges Indstævnte med sin Ed at bekræfte, at han er bleven retmæssig Ihænde haver af Gjældsfor skrivningen.

Indstævnte, E. P. Steele, der ikke har kontraappelleret Sagen, har principaliter paastaaet, at Underretsdommen stadfæstes, dog saaledes at Citanten tilpligtes at godtgjøre ham Sagens Omkostninger ved Underretten, ligesom han ogsaa har paastaaet sig Omkostningerne, derunder Sagførersalær, tillagte ved Overretten, og subsidiært, at Sagens Udfald gjøres afhængig af, om han, Indstævnte, med sin Ed tør bekræfte, at han er bleven retmæssig Ihænde haver af Gjældsfor skrivningen.

Den ommeldte i det engelske Sprog affattede Gjældsfor skrivning, som er Oprindelsen til Sagen, og som in originali er bleven fremlagt i 1ste Instans men ikke for Overretten, lyder ifølge en i Underretsakten indført Oversættelse saaledes:

»To Maaneder fra Dato lover jeg at betale til Herr Louis Delinois eller Ordre den Sum Otte Hundrede Dollars (siger vestindiske Daler 800). Valuta modtagen, betalbar til Extraret.

St. Thomas 4de Februar 1889.

David Pretto.

in dorso:

L. Delinois«,

og har Indstævnte begrundet sit Søgsmal mod Citanten i 1ste Instans derpaa, at han var bleven retmæssig Ihænde haver af Gjældsfor skrivningen, for hvis Indfrielse Citanten som Udsteder var ansvarlig, derved at Citanten nogle Dage efter den paa Forskrivningen anførte Udstedelsesdag personlig havde indfunden sig hos ham i hans Hjem, hvor han, Indstævnte, da efter Citantens

Anmodning havde diskonteret den, idet han mod dens Overlevering havde udbetalt ham dens Paalydende, vestindiske Daler 800, med Fradrag af vestindiske Daler 12, som var Diskontoen for 2 Maaneder a 9 pCt. p. a.

Citanten, der har støttet sin Paastand om Frifindelse for Indstævntes Søgmaal derpaa, at denne skulde være uretmæssig Ihændeher af Gjældsfor skrivningen, har indrømmet, at hans egen Underskrift paa Forskrivningen er ægte, ligesom ogsaa, at Louis Delinois selv som Endossent havde skrevet sit Navn in blanco paa Bagsiden, og har han endvidere erkjendt, at Formaalet for dens Udstedelse og Endossement var at sætte ham i Stand til ved dens Diskontering at skaffe sig et Laan, som han havde Brug for; men han har derhos paastaet, at han, nogen Tid efter at have gjort et forgjæves Forsøg paa at faa den diskonteret af en Andenmand, havde tabt eller paa anden Maade mod hans Vidende og Villie mistet Forskrivningen, som han dog først savnede i de sidste Dage af den paafølgende Marts Maaned, og som maatte være funden af Indstævnte eller paa anden uretmæssig Maade være kommen i hans Besiddelse, og har han benægtet at have faaet den diskonteret eller endog blot at have forsøgt paa at faa den diskonteret af Indstævnte, til hvem han ikke stod i noget Bekjendtskabsforhold, idet han vel kjendte ham af Udseende men aldrig havde talt med ham. At Indstævnte skulde have diskonteret Gjældsfor skrivningen, har Citanten derhos paastaet at være umuligt paa Grund af hans daarlige pekuniære Forhold, og endvidere har han fremhævet, at Indstævnte, ifald han var bleven retmæssig Besidder af den i Februar 1889, ikke vilde have ventet til Juli 1891, altsaa ladet et Tidsrum af henved $2\frac{1}{2}$ Aar hengaa, forinden han gjorde Skridt til at faa den indfriet eller omsat, og uden endog i Mellemtiden at sørge for at faa den fornyet og derved faa Renterne af sine udlagte Penge betalt, særlig da han i det nævnte Tidsrum ofte selv havde været i Pengeforlegenhed og ude af Stand til at betale sin Gjæld til Andre.

(Fortsættes i næste Nr.).

Færdig fra Trykkeriet den 13 Maj 1897.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 12.

Torsdagen den 29 April.

Nr. 2. David Pretto (O. Liebe)

contra

E. P. Steele (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Fremdeles har Citanten i Anledning af, at Indstævnte havde afkrævet Endossenten Delinois Forskrivningens Paalydende, paastaaet, at han dertil netop havde valgt et Tidspunkt, da han, Citanten, var bortrejst fra St. Thomas, som man dengang der paa Øen antog, for en længere Tid og sandsynligvis for ikke atter at vende tilbage, og det altsaa ikke kunde antages, at nærmere Oplysning om Forholdet vilde fremkomme fra hans Side. Endvidere har han forment, at Forskrivningens smudsige og slidte Udseende ikke tydede paa, at den rolig havde henligget i Indstævntes Gjemmer, men snarere støttede hans Paastand, at den var tabt af ham og derefter havde ført en for Værdipapirer usædvanlig Tilværelse, og har han derhos gjort gjældende, at den dengang, da den frakom ham, vel havde havt en Paategning om at være udstedt i Februar 1889, men at Udstedelsesdagen, som det var overladt til ham at tilføje, naar han fik den diskonteret, havde staaet in blanco og var paaført senere af en Anden, idet den var skreven med en anden Haandskrift og et andet Slags Blæk end Forskrivningens Text, der var skreven af ham.

Imod hvad der saaledes er anbragt fra Citantens Side, har Indstævnte imidlertid fastholdt, at Gjældsfor skrivningen allerede var dateret, dengang han diskonterede den, og om han end ikke har villet benægte Muligheden af, at Udstedelsesdagen kan være skreven af en Anden end ham, saa har han dog ment, at

dette ikke tydeligt fremgik af Haandskriften og Blækket. Hvad Forskrivningens nædtagne Udseende angaar, har han anført, at dette udelukkende skyldtes den Omstændighed, at den gjentagne Gange havde været produceret i Retterne, hvor den ved Undersøgelsen var gaaet fra Haand til Haand. Han har endvidere paastaaet, at han og Citanten stode i Bekjendtskabsforhold til hinanden, og han har benægtet, at han for at afværge Oplysninger fra Citantens Side havde valgt det Tidsrum, da deñne var fraværende, til at affordre Delinois sit Tilgodehavende efter Forskrivningen. Om sine pekuniære Forhold har han paastaaet, at de ingenlunde vare daarlige, idet han tværtimod oftere vil have været i Besiddelse af større Pengebeløb, og om han end af og til, ogsaa i den Tid, i hvilken han var i Besiddelse af Gjældsforhold til Andre, havde gjort mindre Laan og havde staaet i Gjældsforlegenhed men Skjødesløshed i Pengesager. Naar han havde ladet Forskrivningen henligge i en saa lang Tid uden at faa den indfriet eller omsat, havde dette været begrundet i, at han ikke havde havt Brug for Pengene, og naar han havde undladt at faa den fornyet og derved at faa Renterne af sine Penge betalt, har han paastaaet, at dette skyldtes Ligeegyldighed fra hans Side, idet han derhos vil have staaet i den Formening, at han bevarede sit Krav paa Renterne, selv om saadan Fornylse ikke fandt Sted.

Da det er almindeligt herpaa Øerne, at Gjældsfor skrivninger, der som den foreliggende ere forsynede med Blankoendossement, diskonteres saavel af Bankerne som af private Folk, og Indstævnte saaledes maa erkjendes at være Ihænde haver af den under Sagen omhandlede Forskrivning med en i Formen lovlig Adkomst, maa det paahvile Citanten at bevise sin Paastand, at Indstævnte paa uretmæssig Maade er kommen i Besiddelse af den. I dette Øjemed har Citanten nu ogsaa — foruden at hen vise til hvad han ifølge det Foranstaaende har anbragt og til hvad der er fremkommet under nogle kriminelle Forhør, der til Oplysning i Sagen ere blevne afholdte ved St. Thomæ Politiret og Byret — fremlagt tre Thingsvidner, som af Gjældsfor skrivingens Endossent, Delinois, ere blevne optagne i en anden Sag, som Indstævnte havde anlagt mod ham, og have to af disse Thingsvidner været fremlagte i 1ste Instans, medens det tredie først er blevet optaget efter Underrettsdommens Afsigelse og er fremlagt for Overretten i Henhold til den meddelte Bevilling. Under de tvende førstnævnte Thingsvidner blev blandt Andre ogsaa Citanten selv ført som Vidne, og var hans Forklaring, der beedigedes den 31 Juli 1891, overensstemmende med, hvad han under nærværende Sag har anført angaaende sit Forhold til Forskrivningen og Tabet heraf, dog saaledes, at han med Hensyn til Ud-

stedelsesdagen har udtalt sig noget ubestemt, idet han først kun yttrede nogen Tvivl om, hvorvidt den var rigtig, da den ikke var skreven med hans Haand og samme Blæk som Forskrivningens øvrige Indhold, medens han senere hen paastod, at Forskrivningen overhovedet først var bleven udfærdiget i Midten af Februar 1889, og at Datoen ikke var tilføjet dengang, da han forsøgte paa at faa den diskonteret af den ovenfor omtalte Trediemand. Om sit Forhold efter Tabet af Forskrivningen har han under Vidnesagen forklaret, at han vel ikke havde anmeldt det for Politiet, men at han, efter forgjæves at have søgt efter Forskrivningen, ved Delinois Tilbagekomst nogle Maaneder senere fra en Rejse havde underrettet ham om Tabet, og at han allerede forinden havde meddelt det til Delinois Prokurist Waltridge, hvis Raad af of-fentliggjøre Tabet i Aviserne han dog ikke fulgte af Hensyn til Citantens Fader, ligesom han ogsaa havde omtalt Sagen til sin Hustru, sin Søn Abraham, sin Svigersøn Charles Daniel samt til en Person ved Navn Nicole, der var Karl i et Forretningslokale, hvor han af og til havde Kontorforretninger, hvilken Sidstnævnte han dog kun meddelte, at han havde mistet et Stykke Papir. I Overensstemmelse med hvad der i saa Henseende er udsagt af Citanten har ogsaa hans Søn, Abraham Pretto, forklaret under Politiforhøret, ligesom endvidere Waltridge, Charles Daniel og Nicole i det Væsentlige have udtalt sig i samme Retning i de af dem beedigede Vidneforklaringer, dog saaledes, at Waltridge, der iøvrigt glemte ved Citantens Tilbagekomst at fortælle ham, hvad Citanten havde sagt ham, vel vil have hørt denne omtale, at den tabte Forskrivning var endosseret af Delinois, men ikke for hvilket Beløb den var udstedt, medens Charles Daniel, der ligesom Waltridge har henført Begivenheden til Aaret 1889, hverken vil have hørt Citanten nævne Beløbet eller hvem der var Endos-sent; derimod har Delinois under Forhørene ved St. Thomæ Byret og Politiret udsagt, at han ikke mindedes ved Tilbage-komsten fra sin Rejse i Aaret 1889 at have faaet nogen Med-delelse af Citanten om Tabet af Forskrivningen, hvorom han først vil være bleven vidende den 19 Juli 1891, Dagen efter at han var bleven sagsøgt af Indstævnte, idet han nemlig da ved sin Henvendelse til Citanten, der den nævnte Dag var kommen hjem fra en Rejse, fik Underretning om, at Forskrivningen ikke var bleven diskonteret men var gaaet tabt, i hvilken Anledning han spurgte Citanten, om han ikke havde anmeldt Tabet til Politiet, hvilket denne benægtede.

Under det tredje Thingsvidne, som L. Delinois har ladet optage efter Underrettsdommens Afsigelse til Oplysning i den mod ham anlagte Sag, og som Citanten, som anført, har fremlagt for Overretten i nærværende Sag, har Forvalter Brouwer dernæst afgivet en beediget Vidneforklaring, ifølge hvilken Indstævnte, med

hvis Datter Vidnet dengang var forlovet, under en Samtale, som fandt Sted den 15 Maj 1893, havde fortalt Vidnet, at han havde fundet den under Sagen omhandlede Gjældsfor skrivning »nede ad Gaden« ved en navngiven Kjøbmands Butik, idet han havde tilføjet, at han havde siddet i Fængsel i lang Tid, men at det ikke skulde lykkes ved Fængsling at faa ham til at udtale sig nærmere. Rigtigheden af denne Vidneforklaring har Indstævnte imidlertid bestemt benægtet, idet han derhos har gjort gjældende, at der bestod et fjendtligt Forhold mellem ham og Vidnet.

Af de Bevisligheder, som Citanten saaledes har støttet sig til, kan imidlertid hans egen Vidneforklaring, som blev afgiven mod Indstævntes Protest og tilmed beediget, efterat han var bleven vidende om, at Indstævnte havde taget Skridt til at sagsøge ham, kun faa Betydning som en af en Part i en Retssag afgiven Proceserklæring, og kan Brouwers Vidnesbyrd ikke komme i Betragtning mod Indstævntes Protest, idet han i Medfør af Lov 1—13—15 ikke kan ansees som et troværdigt Vidne, da han nemlig har erkjendt, at han, hvis Forlovelse med Indstævntes Datter var bleven hævet, engang forinden han afgav sin Vidneforklaring, havde faaet Prygl af Indstævnte. Ikke heller kan Abraham Pretto, hvis Forklaring under Politiforhøret ikke sees at være beediget, paa Grund af sit nære Slægtsskabsforhold til Citanten ansees som et lovfast Vidne, hvad ogsaa maa gjælde om Charles Daniel, der er Citantens Svigersøn; og hvad iøvrigt de af Waltridge, Charles Daniel og Nicole afgivne Vidneforklaringer angaar, maa det i al Fald for de tvende Sidstnævntes Vedkommende bemærkes, at den Beskrivelse, som Citanten ifølge deres Udsagn havde givet dem af den tabte Forskrivning eller det tabte Stykke Papir, var for almindelig til, at det med Bestemthed kan sees, at han derved havde sigtet til den under Sagen omhandlede Forskrivning. Naar Citanten dernæst har henvist til, at han ikke kan antages at have henvendt sig til Indstævnte for at faa Forskrivningen diskonteret, da han ikke stod i Bekjendtskabsforhold til ham, skjønnes der ikke at kunne lægges nogen videre Vægt paa denne Omstændighed, selv om den maatte ansees at være godtgjort ved det under Sagen fremkomne, og naar han endvidere har gjort gjældende, at Indstævnte netop skulde have oppebiet hans Fraværelse fra Øen til at affordre Delinois Forskrivningens Paalydende for at undgaa, at han, Citanten, fremkom med Oplysning om Forholdet, foreligger der mod Indstævntes Benægtelse ikke tilstrækkelig Grund til at antage dette. Ikke heller vil der til Fordel for Citanten kunne drages nogen Slutning fra Forskrivningens smudsige og slidte Udseende, saameget mindre som han ligeoverfor Indstævntes modsatte Paastand ikke har godtgjort, at den allerede havde dette Udseende, da den første Gang produceredes i Retterne; og naar

Citanten har ment, at Uretmæssigheden af Indstævntes Besiddelse af den maatte fremgaa deraf, at Udstedelsesdagen var paaført, efterat den var frakommen ham, maa det bemærkes, at Indstævnte vel ikke har godtgjort, at den allerede var dateret, da han fik den ihænde, men at paa den anden Side Citanten, som allerede anført, heller ikke har udtalt sig ganske bestemt herom under Thingsvidnesagen, og til her at anvende Grundsætningen i Loven 5—1—6 findes der efter de foreliggende Omstændigheder ikke tilstrækkelig Anledning.

Forsaavidt Citanten endelig har paaberaabt sig Indstævntes daarlige pekuniære Forhold, er det vel under Thingsvidnerne og navnlig under den indgaaende Undersøgelse, som derom er blevet anstillet ved St. Thomæ Politiret, oplyst, at han i Løbet af de senere Aar gjentagne Gange havde gjort Laan, tildels mod Sikkerhed i Smykker og deslige, og at han ogsaa paa anden Maade var kommen til at staa i Gjældsforhold til Andre; men naar det paa den anden Side tages i Betragtning, at han har ejet Heste, Smykker osv., og at han under Forhørene har paa-staaet, at han i Aaret 1890 havde betalt vestindiske Daler 700 kontant paa Kjøbesummen for en af ham kjøbt fast Ejendom — hvilket ikke under Forhørene er oplyst at være urigtigt eller under Proceduren er blevet bestridt af Citanten — samt at det ved Politiets Undersøgelse af hans Bolig, medens han sad arresteret, er blevet konstateret, at han var i Besiddelse af vestindiske Daler 100 i Guld, saa skjønnes hans Formuesforhold dog ikke at have været af en saadan Beskaffenhed, at det maa ansees for usandsynligt, at han kan have været i Stand til at diskutere Forskrivningen.

Derimod sees det ikke rettere, end at den Omstændighed, at Indstævnte havde ladet henved 2¹/₂ Aar hengaa uden at forlange Forskrivningen indfriet eller i al Fald fordre Renterne af dens Paalydende betalt gjennem successive Fornyetser, allerede i og for sig — og selv om det antages, at han har staaet i den Formening, at man ved den Slags Gjældsforfrevninger ogsaa uden Fornyetse bevarede en Fordring paa løbende Renter — er egnet til at vække Tvivl om, at han var kommen i Besiddelse af den paa den af ham angivne Tid og Maade, og maa dette saa meget mere ansees for usandsynligt, som Indstævnte har erkjendt, at han ogsaa i den Tid, i hvilken han vil have siddet inde med Forskrivningen, har staaet i Gjældsforhold til Andre og har gjort Laan, og det derhos sees, at han i Juni 1889, altsaa kort efter Forskrivningens Forfaldstid, har betalt Citanten et om end ubetydeligt Pengebeløb, som han var bleven ham skyldig, uden at gjøre sin Modfordring ifølge Forskrivningen gjældende mod ham. Medens der vel ikke ved det her Anførte, i Forbindelse med det øvrige i Sagen Oplyste, hvorved navnlig

sigtes til den af Vidnet Waltridige afgivne Forklaring, er tilvejebragt Bevis for, at Indstævnte paa uretmæssig Maade havde faaet Forskrivningen ihænde, findes der dog at være fremkommen en saadan Formodning herfor, at Sagens Udfald i Henhold til Lovens 1—14—6 vil være at gjøre afhængig af, om Indstævnte trøster sig til med sin Ed at bekræfte, at han i Februar 1889 har faaet sig den paagjældende Gjældsfor skrivning overdragen af Citanten personlig mod en kontant Betaling af vestindiske Daler 788, saaledes at Citanten, ifald Eden aflægges, vil blive at dømme til mod Gjældsfor skrivningens Extradition i kvitteret Stand at betale Indstævnte sammes Paalydende vestindiske Daler 800 med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra den 18 Juli 1891 og til Betaling sker, hvorhos Processens Omkostninger saavel ved Underretten som ved Overretten i saa Fald efter Omstændighederne ville være at ophæve, hvorimod Citanten, ifald Eden ikke bliver aflagt, vil være at frifinde for Indstævntes Søgmaal i denne Sag, og vil Indstævnte i dette Tilfælde være pligtig til at betale Citanten Omkostningerne baade ved Underretten og ved Overretten, derunder vestindiske Daler 50 i Sagførersalær ved hver af Retterne.

Fredagen den 30 April.

**Nr. 33. Bregninge Sogneraad ved dets Formand,
Færgemand R. V. Møller (Winther)**

cøntra

Skibsfører C. Troensegaard (Rée),

betr. Indstævntes Skattepligt til en Kommune.

Thorseng Birks Fogedrets Kjendelse af 19 Februar 1894: Den af Rekvisitus, Skibsfører Carl Troensegaard, fremsatte Protest mod den ovennævnte af Sognefogden i Bregninge Sogns østre Distrikt foretagne Udpantning for Kommuneskat for 1ste og 2det Kvartal 1893 med Omkostninger kan ikke tages til Følge, men bemeldte Udpantning stadfæstes.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 December 1894: Den paaankede Fogedkjendelse saavel som den paaankede Udpantningsforretning ophæves, og bør de Indstævnte,

Bregninge Sogneraad, betale til Citanten, Skibsfører Carl Troensegaard 63 Kr. 37 Øre med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 10 Juli 1893 til den 3 Marts d. A. og derefter 5 pCt. p. a. til Betaling sker og Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Høiesteretssagfører Winther en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 15 Oktober 1894 fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 16 August 1895 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret maa Appellanten betale til Indstævnte skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Bregninge Sogneraad, til Indstævnte, Skibsfører Troensegaard, skadesløst. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 10 Juli 1893 blev der af Sognefogden i Bregninge Sogns østre Distrikt efter fornøden Autorisation foretaget Udpantningsforretning paa det af Citanten, Skibsfører Carl Troensegaard fæstede Hus i Troense for den ham til Bregninge Kommune i December 1892 paalignede personlige Kommuneskat for 1ste og 2det Kvartal 1893 til Beløb i alt 62 Kr. 71 $\frac{1}{2}$ Øre tilligemed Omkostningerne af Forretningen 66 Øre, tilsammen 63 Kr. 37 Øre, og blev under Forretningen dette Beløb i Citantens Fraværelse betalt under Protest af hans i Fæstehuset boende Søster, Enken Marie Jørgensen, hvorefter Spørgsmaalet om Citantens Skattepligt i Hen-

hold til § 9 i Lov om Udpantning m. m. af 29 Marts 1873 indbragtes for Thorseng Birks Fogedret, for hvilken Citanten paa stod Udpantningsforretningen ophævet, medens de Indstævnte, Bregninge Sogneraad ved dets Formand, Færgemand R. V. Møller, paa stod den stadfæstet, hvilken sidste Paastand ved Fogedrettens den 19 Februar 1894 afsagte Kjendelse toges tilfølg. Denne Kjendelse saavel som den foretagne Udpantningsforretning har nu Citanten indanket her for Retten, hvor han har paa staaet Kjendelsen forandret derhen, at Udpantningsforretningen nægtes Stadfæstelse, sidstnævnte Forretning annulleret og ophævet og det indstævnte Sogneraad tilpligtet at tilbagebetale ham de nævnte 63 Kr. 37 Øre med Renter 4 pCt. p. a. fra 10 Juli 1893 til Stævningens Dato den 3 Marts 1894 og 5 pCt. p. a. fra sidst- anførte Dag til Betaling sker, samt Sagens skadesløse Omkostninger saavel for Fogedretten som her for Retten. Indstævnte procederer til Kjendelsens Stadfæstelse med Tillæg af Appellens skadesløse Omkostninger.

Det maa under Sagen ansees uomtvistet, at Citanten, der er ugift og ingen Familie har, hvis Forsørgelse retlig paa hviler ham, i mange Aar har været Skibsfører og som saadan den overvejende Del af Aaret paa Rejse, at han, der efter sin Moders Død fik Livsfæste paa det af denne hidtil fæstede Hus i Troense, i dette havde sin fornævnte Søster og dennes Børn boende og selv opholdt sig der, naar han ikke var paa Rejse, indtil han, der hidtil havde faret som Sejlskibsfører, i Aaret 1889 fik Ansættelse som Fører af Dampskibsselskabet »Østersøen«s her i Staden hjemmehørende Dampskib »Rita«, der gik i Fragtfart paa inden- og udenlandske Havne, hvorefter Søsteren flyttede til Kjøbenhavn, og Citanten boede sammen med hende, naar han var dersteds, medens en Broder af Citanten Anders Troensegaard og dennes Familie beboede Fæstehuset, at Søsteren i Oktober 1892, efterat der var gjort nogle Tilbygninger til Fæstehuset, saa at foruden Citantens Broder Anders ogsaa hun kunde bo der, flyttede tilbage til det, i hvilket hun derpaa boede tilligemed sin Datter, og hvor foruden hendes Møbler ogsaa nogle af Citantens Møbler og Effekter indflyttedes, idet et Værelse indrettedes til Citanten med adskillige af hans Møbler, dog at den der hestaaende Seng var hendes, og at Værelset, naar Citanten var borte, med hans Tilladelse afbenyttedes af Broderens Børn, at hun, hvis Indtægter langt fra strække til hendes Fornødenheder, iøvrigt underholdes af Citanten og bl. A. Intet betaler for at bo i Huset, at Citanten, der efter Søsterens Indflytning i Huset i 1892 ikke har boet dersteds i sidstnævnte Aar, i Aaret 1893 kun har opholdt sig i Huset i Tidsrummet fra den 14 Januar til den 1 Februar, medens hans Skib laa indefrosset i Kjøge og nogle faa, højst 5, Dage i Maj Maaned, medens Skibet lossede i Svendborg Havn, og at Citanten har betalt Skat paa Formue

og Lejlighed til Bregninge Kommune, indtil Søsteren i Aaret 1889 flyttede til Kjøbenhavn, og derefter Indkomstskat her i Staden, til Søsteren flyttede tilbage til Fæstehuset.

Da der herefter ikke findes tilstrækkelig Føje til at antage, at Citanten har haft fast Ophold i Bregninge Kommune, siden hans Søster i 1892 flyttede dertil, hvilket navnlig hverken kan støttes derpaa, at hans Søster boer i det af ham fæstede Hus, da det mod hans Benægtelse ikke er godtgjort, at hun fører Husholdningen for hans Regning, eller derpaa, at han et Par Gange i Aaret 1893 har opholdt sig i kortere Tid i bemeldte Hus, eftersom hans Ophold sammesteds ikkun kan ansees at have haft en midlertidig eller forbigaaende Karakter, indeholder Lov af 6 Juli 1867 om Landkommunernes Styrelse § 21 ikke Hjemmel for, at han er bleven inddraget under Ligningen paa Formue og Lejlighed i Bregninge Kommune for Aaret 1893, og den paaankede Kjendelse saavelsom den ligeledes paaankede Udpantningsforretning vil som Følge heraf være at ophæve, hvorhos de Indstævnte ville være at tilpligte at betale Citanten det af ham fordrede Beløb med Renter som af ham paastaet.

Medens Sagens Omkostninger for Fogedretten ikke ville kunne tilkjendes Citanten allerede af den Grund, at Paastand herom ikke indeholdes i Stævningen, findes de Indstævnte i Henhold til Forskrifterne i Udpantningsloven af 29 Marts 1873 § 13 at maatte betale Citanten Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst.

Der vil være at forelægge Høiesteretssagfører Winther en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 15 Oktober 1894 fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Tirsdagen den 4 Maj.

Nr. 32. Detailhandler **Viggo C. Møller** (Dietrichson)

contra

Haandværkerforeningens Understøttelses- og Laanekasse ved dens Formand, Murmester, Lieutenant **Carl R. Ette** (Jensen),

betr. Spørgmaal om, hvorvidt Udlæg i en fast Ejendom omfatter Retten til Lejeindtægten af samme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1895: Indstævnte, Detailhandler Møller, bør til Citanterne, Haandværkerforeningens Understøttelses- og Laanekasse, betale de paastævnte 293 Kr. 77 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 15 December 1893 indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det Firmaet Johansen & Møller den 11 November 1892 givne, i den indankede Dom ommeldte Udlæg i den Kollektør Hansen tilhørende, i Dommen nævnte Ejendom maa, da ingen Begrænsning deri er gjort, ansees at omfatte den af Ejendommen gaaende Leje, og den Omstændighed, at Udlægshaveren ikke var skreden til Realisation, kan saa meget mindre faa Indflydelse paa dennes Ret med Hensyn til Lejen, som Ejendommens Administration og dermed Oppebørslen af Lejen ifølge Overenskomst med Debitor var overtagen af Udlægshaveren. Som Følge heraf har Firmaet uanseet det af Indstævnte den 23 Juni 1893 gjorte Udlæg i Ejendommens Leje og Interesse været berettiget til at oppebære det under Sagen omhandlede af Appellanten til det indbetalte Lejebeløb, og Appellanten vil derfor allerede af denne Grund være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Detailhandler Møller, bør for Indstævnte, Haandværkerforeningens Understøttelses- og Laanekasses Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 23 Juni 1893 hos Kollektør Chr. Hansen foretagen Exekutionsforretning erholdt Citanterne, Haandværkerforeningens Understøttelses- og Laanekasse for deres Tilgodehavende hos Rekvisi-

tus efter et den 23 Marts s. A. inden Kjøbenhavns Forligskommission ratihaberet Forlig, opgjort til 270 Kr. 7 Øre, Udlæg i al af de Rekviritus tilhørende Ejendomme, Matr. Nr. 328, 276 og 277 i Kjøbmager Kvarter, Gade Nr. 12 i Ny Adelgade og 36 i Grønnegade, gaaende Leje og Interesse, hvorefter Overretssagfører C. Holm af Fogden autoriseredes til at inkassere den udlagte Leje og den 2 December s. A. lod Lejerne, deriblandt Indstævnte Detailhandler Møller, tilkjendegive, at de fremtidig havde at indbetale deres Husleje til ham, og da Indstævnte ikke betalte ham et Beløb af 300 Kr., som den 11 December s. A. forfaldt i Leje af den af Indstævnte beboede Stuelejlighed i Ny Adelgade Nr. 12, have Citanterne under Anbringende af, at deres Fordring med paaløbne Omkostninger nu udgjør 293 Kr. 77 Øre, under nærværende Sag paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale dem sidst anførte Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 15 December 1893 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden for Citanternes Tiltale og tillagt Sagens Omkostninger, da han den 9 December 1893 har betalt den omtalte Leje til Hofleverandørerne Johansen & Møller, og Spørgsmaalet i Sagen er, om dette Firma var berettiget til Beløbet frem for Citanterne.

Det er in confesso, at Firmaet Johansen & Møller i August 1892 for et Vexelkrav gjorde Arrest hos Kollektør Hansen i de omhandlede Ejendomme med Leje og Interesse, hvilken Forretning forkyndtes for Indstævnte og de øvrige Lejere med Paalæg om at indbetale deres Leje til Johansen & Møllers Befuldmægtigede, Højesteretssagfører Dietrichson, der samtidig i Følge Overenskomst mellem Firmaet og Kollektør Hansen overtog Ejendommens Administration paa Firmaets Vegne, idet Kollektør Hansen til Sikkerhed for indtil 6000 Kr. af, hvad Firmaet maatte komme til at udlægge kontant i Anledning af Administrationen, gav det Skadesløsbrev med Pant i Ejendommene næst efter den disse da paahvilende Gjæld. Den 15 September s. A. indgik Kollektør Hansen Forlig med Firmaet om Vexelgjældens Betaling, i Henhold til hvilket Firmaet den 11 November s. A. gjorde Udlæg i Ejendommene, og den 13 December s. A. erholdt Firmaet Transport paa Sagfører H. P. Hansens Obligation lydende paa 1000 Kr. med Pant i Ejendommene og Eksekutionsforretning af 3 September s. A., hvorved der for denne Fordring var givet Udlæg i Ejendommene med Leje og Interesse.

Ligesom nu Arresten og den med Kollektør Hansen indgaaede Overenskomst om Ejendommens Administration ikke kunde være til Hinder for, at Citanterne gjorde Udlæg i Lejen, kunde det af Johansen & Møller den 11 November 1892 erhvervede Udlæg — der ikke gaves i den af Ejendommene

gaaende Leje og Interesse — saa længe Firmaet undlod at stille Ejendommene til Auktion, ikke være til Præjudice for det af Citanterne erhvervede Udlæg i Lejen.

Hvad endelig angaar den Retsstilling, der tilkom Johansen & Møller i Kraft af det dem af Sagfører H. P. Hansen tiltransporterede Udlæg af 3 September 1892, hjemlede dette dem alene Adgang til ved Oppebørslen af Huslejen at dække den Fordring, for hvilken Udlæget var givet, og det er ikke af Indstævnte godtgjort, at nogen Del af det her under Sagen omtvistede Lejebeløb var fornødent til saadan Dækning, idet det af det fremlagte Administrationsregnskab fremgaar, at der af Ejendommens Indtægter er anvendt et denne Fordring overstigende Beløb til Betaling af Krav med lavere Prioritet i Ejendommene eller uden nogen Panteret i dem.

Som Følge af det Anførte findes Citanternes Paastand at maatte tages til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 5 Maj.

Nr. 64. Generaldirektør for Statsbanedriften **Tegner**
paa de danske Statsbaners Vegne (Asmussen)

contra

Arvingerne i Hestehandler **N. Buchs Dødsbo**, Proprietærerne
J. C. Breinholdt, E. Bruhn og J. S. Buch samt
Laura Buch (Nellemann),

betr. Erstatning for en under Transporten paa Statsbanerne beskadiget Hest.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1896: Indstævnte, Generaldirektør for Statsbanedriften J. V. Tegner, bør paa de danske Statsbaners Vegne til Citanteren, Hestehandler N. Buch af Vestervig, betale 500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 10 Juli 1894, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Sagsøgeren, Hestehandler Buch, død, hvorefter hans fire myndige Arvinger, som have overtaget hans Dødsbo, i hans Sted ere indstævnedede for Høiesteret.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, maa det billiges, at det er paalagt Appellanten at udrede Erstatning for den under Sagen omhandlede Hest, og da der ikke for Høiesteret er Spørgsmaal om Forandring i Dommens Bestemmelser om Erstatningens Størrelse, ligesom der ingen Forandring kan gjøres i Bestemmelsen om Processens Omkostninger, bliver Dommen at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at tilsvare de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Generaldirektøren for Statsbanedriften, til de Indstævnte, Proprietærerne Breinholdt, Bruhn og Buch samt Laura Buch, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 15 Maj 1894 indladede Citanten, Hestehandler N. Buch af Vestervig, i en Jærnbanevogn i Skive 7 Heste til Forsendelse til Hamborg. Ved paagjældende Jærnbanetogs Ankomst til Lunderskov Station viste det sig, at en af de indladede Heste, en sort Hoppe, med det højre Bagben var gaaet gennem Vognbunden, og at Haseleddet paa dette Ben var fuldstændig sønderrevet, saaat Hoppen ifølge en tilkaldt Dyrlæges Erklæring strax burde dræbes, hvad derpaa skete, efterat den var vurderet til 700 Kr. Da Generaldirektoratet for Statsbanedriften efter indhentede Erklæringer fra forskjellige af dets Funktionærer — der gik ud paa, at Hullet, gennem hvilket Hoppens Ben var gaaet, var 13 Tm. bredt og $1\frac{3}{4}$ Al. langt, at det ikke fandtes forinden Indladningen af Hestene, ligesom der heller ikke da bemærkedes nogen Beskadigelse af Vognbunden, samt at den itugaaede Bundplanke havde en Tykkelse af 42 m. m. og var frisk, medens det ikke havde

ladet sig afgjøre, hvorvidt den havde været knækket forinden Indladningen, — vægrede sig ved at erstatte Citanten den litte Skade, og kun vilde tilstille ham det ved Salget af Hestekroppen indkomne Beløb af 43 Kr., med Fradrag af 7 Kr., der vare udlagte for Dyrlægeassistanzen, har Citanten anlagt nærværende Sag, under hvilken han paastaar Indstævnte, Generaldirektør for Statsbanedriften J. V. Tegner paa de danske Statsbaners Vegne tilpligtet at betale ham i Erstatning for Tabet af Hoppen 743 Kr., subsidiært 700 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 Juli 1894, til Betaling sker, samt skadeløse Sagsomkostninger.

Indstævnte procederer principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale de tilbudte 36 Kr. uden Renter, hvorhos han har fremsat forskjellige subsidiære Paa-stande.

Medens Citanten gjør gjældende, at den Hoppen tilføjede Skade skyldes den uforvarlige Beskaffenhed af den Vogn, hvori den var indladet, hævder Indstævnte, at Vognen, der hører til de til Transport af Heste sædvanlig anvendte Jærnbanevogne, var i fuldkommen god Stand, og at Skaden derfor maa skyldes en særlig voldsom Adfærd fra Hoppens Side. Ingen af Parterne har imidlertid ført Bevis for Rigtigheden af sine Anbringender, og navnlig kan det ikke ved det af Indstævnte Oplyste ansees godtgjort, at Vognbunden var i forsvarlig Stand. Da nu Jærnbanen efter § 25 i det almindelige Befordringsreglement for Transport af Gods paa Statsbanerne er forpligtet til at yde Erstatning, naar Gods beskadiges under Transporten, medmindre Skaden hidrører fra den utilregnelige Aarsager, og da saadanne ikke i det foreliggende Tilfælde ere oplyste, maa Erstatningsansvar paahvile Indstævnte overfor Citanten, medmindre der maatte kunne paavises Regler, der medføre et andet Resultat. Saadanne Regler har Indstævnte ment at kunne paavise. Han har i saa Henseende henvist til, at § 10 i Befordringsreglementet for Transport af levende Dyr over de danske Statsbaner efter at have udtalt, at Jærnbanens Ansvar for de til Transport modtagne levende Dyr er givet ved de i Reglerne om Godsbefordringen indeholdte Bestemmelser, forsaavidt disse finde Anvendelse paa levende Dyr, derefter fortsætter: »Jærnbanen er dog ikke ansvarlig for den med Transporten af levende Dyr forbundne særlige Fare for disse, og den yder derfor navnlig ikke Erstatning, naar Tabet eller Beskadigelsen er en Følge af, at Dyrene rive sig løse, springe ud af Vognene, falde, støde sig, kvæles eller indbyrdes tilføje hinanden Skade . . . . Heller ikke er Jærnbanen ansvarlig for Skade, som kunde have været afværget af Vogtere . . . .« Den i de citerede Stykker af den nævnte § 10 indeholdte Fritagelse for Erstatning er efter Indstævntes

Formening ubetinget, og ligesom det foreliggende Tilfælde formentlig falder lige frem ind under den første Del af Reglen, saaledes mener ogsaa Indstævnte, at den anden Del af Reglen maa medføre hans Ansvarsfrihed, da det er in confesso, at den Hoppen medfulgte Vogter ikke opholdt sig i den Vogn, hvori Hoppen var indladet, og da det maa antages, at han, hvis han havde været tilstede, let kunde have afværget Skaden.

Men selv om der ikke maatte kunne gives Indstævnte Medhold heri, formener Indstævnte, at nævnte § 10 ved den i dens Begyndelse givne Bestemmelse nærmest henviser til § 26 i det almindelige Befordringsreglement for Godstransporten, hvorefter Jærnbanen, naar Gods ifølge sin ejendommelige naturlige Beskaffenhed er særlig udsat for Tab eller Beskadigelse, saasom for Brud, Rust, indre Fordærv, usædvanlig Lækkage, Selvtaendelse o. s. v. ikke er forpligtet til at yde Erstatning for den derved foranledigede Skade, hvilket nærmere forklares derhen, at Jærnbanen med Hensyn til saadant Gods altsaa kun da bliver erstatningspligtig, naar det godtgjøres, at Tabet eller Beskadigelsen hidrører fra Fejl eller Forsømmelser fra dens Side. Da levende Dyr efter deres ejendommelige naturlige Beskaffenhed ere særlig udsatte for Beskadigelse, formener Indstævnte, at den saaledes angivne Regel i nævnte § 26 maa anvendes i det foreliggende Tilfælde, og Følgen maa da blive Indstævntes Frifindelse, da Citanten ikke har ført det i §'en omtalte Bevis.

I hele denne Betragtning findes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold. Ligesom de citerede Regler i det specielle Reglements § 10 ikke kunne antages ubetinget i de omtalte Tilfælde at hjemle Indstævntes Fritagelse for Erstatning, nemlig ikke, naar det oplyses, at Skaden skyldes Jærnbanen, saaledes findes der heller ikke i det foreliggende Tilfælde at kunne være Spørgsmaal om at anvende Reglen om den med Transporten forbundne særlige Fare for levende Dyr, og forsaavidt Indstævnte har henvist til §'s Regel om Vogtere, kan der ikke lægges Vægt derpaa, idet det er in confesso, at der ikke var stillet Forlangende fra Jærnbanens Side om, at Vogteren skulde tage Plads i Vognen, der heller ikke var indrettet saaledes, at han kan antages at kunne have opholdt sig i den under Transporten uden Fare. Og hvad endelig angaar Indstævntes Henvisning til Reglerne i det almindelige Befordringsreglements § 26, da maa det efter dens Affattelse antages, at der ikke særlig er Plads for dens Anvendelse med Hensyn til levende Dyr ved Siden af den citerede Regel i det specielle Befordringsreglements § 10, der som bemærket maa ansees at hjemle samme Bevisregel som førstnævnte §.

Med Hensyn til Størrelsen af Erstatningen maa der derimod gives Indstævnte Medhold i den af ham subsidiært fremsatte

Paastand om, at, da § 11 i fornævnte Befordringsreglement for Transport af levende Dyr bestemmer, at Erstatningens Størrelse for en Hest ikke kan overstige 500 Kr., medmindre et højere Erstatningsbeløb er særligt garanteret mod Erlæggelse af den derfor fastsatte Præmie, hvad uomtvistet ikke er Tilfældet for Hoppens Vedkommende, vil Erstatningen for denne kun kunne ansættes til det nævnte Beløb, idet Citantens Anbringende om, at den anførte Bestemmelse ikke kan komme til Anvendelse, naar Skaden, som af ham gjort gjældende, skyldes Forsømmelse eller uforsvarlig Ligegyldighed fra Jærnbanevæsenets Side, allerede af den Grund ikke kan tillægges nogen Betydning, at saadant Forhold mod Indstævntes Benægtelse ikke er bevist at foreligge.

Medens der paa den ene Side ikke vil kunne være Spørgsmaal om ved Siden af denne Erstatning at tillægge Citanten en særlig Erstatning for Værdien af Hoppens Krop, mangler der paa den anden Side Føje til i Erstatningen at fradrage de til Skadens Konstatering ved en Dyrlæge af Indstævnte anvendte 7 Kr. Indstævnte vil herefter have at betale Citanten 500 Kr. med Renter som paastaet. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Færdig fra Trykkeriet den 20 Maj 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 13—14.

Fredagen den 7 Maj.

Nr. 52. Grosserer **Carl Bayer** (Winther)

contra

Kaptajn **William Miller**, Fører af Dampskibet »Brittany«
(Halkier),

betr. Betaling for Overliggedage.

Sø- og Handelsrettens Dom af 9 Juli 1896: Indstævnte, Grosserer Carl Bayer hersteds, bør til Sagsøgeren, Kaptajn William Miller, Fører af Dampskibet »Brittany«, betale 708 Kr. 63 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 Juni 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte udrædes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, med Hensyn til, at det fremlagte Certeparti af 10 April 1895 ikke er stemplet.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af det i den indankede Dom omhandlede Certeparti er det den engelske Ret, som bliver afgjørende ved nærværende Sags Paakjendelse, og efter denne Ret maa det ifølge Parternes Procedure antages, at Spørgsmaalet, om og hvorvidt Udlosningen er foregaaet for langsomt, bliver at afgjøre ved Skjøn, hvilket, da der ikke foreligger noget Skjøn, som kan have afgjørende Betydning for de danske Domstole, maa afgives af Retten selv. Medens der nu maa gives den indankede Dom Méthold i, at Losningen er bleven forsinket navnlig derved, at der ikke

som sædvanligt er losset flere Skinner ad Gangen, skjøndt Skibets Indretning ikke kan antages at have været til Hinder herfor, mangler der dog tilstrækkelig Føje til med Dommen at antage, at Forsinkelsen har beløbet sig til 3 Dage, i hvilken Henseende bemærkes, at Sølovens § 119, jfr. § 137, efter det foranførte ikke uden videre kan lægges til Grund for Afgjørelsen, hvorimod der blandt Andet under Hensyn til den Tid af 6 Dage, Indladningen efter det foreliggende kan antages at have været, findes at maatte regnes Appellanten en Forsinkelse af 2 Dage til Last. Som Følge heraf vil Appellanten have at tilsvare Indstævnte for 2 Overliggedage et Beløb af 472 Kroner 42 Øre med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Grosserer Carl Bayer, bør til Indstævnte, Kaptajn William Miller, Fører af Dampskibet »Brittany«, betale 472 Kroner 42 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 1 Juni 1895, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 10 April 1895 blev der imellem Rhederiet for det i Middlesborough hjemmehørende Dampskib »Brittany« og et Skibsmæglerfirma dersteds som Repræsentant for Indstævnte i nærværende Sag: Grosserer Carl Bayer hersteds afsluttet et Certeparti, hvorefter det nævnte Dampskib, der opgaves at have en Lastedrægtighed af ca. 1050 Tons, skulde ved et Værft i Middlesborough indtage en fuld Ladning af 1050 Tons Jernbaneskiner af ikke over 30 Fods Længde og afgaa med dem til Aalborg eller en af to andre anførte Havne her i Landet efter Befragterens Ordre ved Tegningen af Konnossementet og aflevere dem der efter nærmere Ordre mod Udbetaling af Fragten 5 sh. 6 d. pr. Tons a 20 Ctnv. Ladningen skulde bringes i Skibets Lasterum og tages fra dets Takkel langskibssiden paa Kjøbmandens (Befragterens) Regning og Risiko. Den skulde leveres ved Indladningen saa hurtig, som Skibet kunde stuve den, og modtages i Lossehavnen saa

hurtig, som Skibet kunde levere den i sædvanlig Lossetid efter Sædvane, Søn- og Helligdage undtagne og fraregnet Strike, Brud paa Maskineriet m. m. Ladningstiden skulde regnes at begynde, naar Skibet var paa Ladepladsen og meldt klart til at begynde Indladningen. Lossetiden skulde ligeledes begynde, naar Skibet var færdigt til at losse og indklareret ved Toldboden. Overliggedagspenge, beregnede til 13 Lst. pr. løbende Dag, skulde betales for enhversomhelst Forsinkelse i den omtalte Indladning og Aflevering. Befragterens Stuverer skulde bruges ved Losningen.

I Henhold til det omtalte Certeparti indtog Dampskibet »Brittany« derpaa i Middlesborough en Ladning Jernbaneskiner, der i det for Føreren af »Brittany«, Kaptajn William Miller, den 19 April 1895 udfærdigede Konnossement angaves at udgjøre ialt mellem 1050 og 1051 Tons eller 8348 Stykker af forskellige Længder mellem 7,50 Metre (nemlig 7106 Stykker) og 5,50 Metre, hvilke ifølge Konnossementet skulde leveres via Aalborg i Nørresundby til Indstævnte eller hans Befuldmægtigede, saaledes at Fragt og alle andre Betingelser vare overensstemmende med Certepartiet.

»Brittany« indkom den 23 April f. A. om Morgenen til Aalborg og skal, efter hvad der er anbragt fra dets Side, have været forløjet og færdigt til Losning Kl. 8 Formiddag den Dag. Først Kl. 1 samme Eftermiddag begyndte imidlertid Losningen, hvad der maa antages ialtfald bl. A. at være foranlediget ved, at Skibet paa Grund af Dybdeforholdene i Havnen ikke strax, men først efter ca. 2½ Dages Forløb kunde komme helt ind til Bolværk, medens Losningen saalænge maatte foregaa over ca. 16 Alen lange Bjælker, der fra Land maatte anbringes over til Skibet. Ladningen var anbragt saaledes, at der i Agterrummet maa antages kun at have været lidt over $\frac{1}{3}$, i Forrummet henved $\frac{2}{3}$ af samme. Den 23 April blev der fra Kl. 1 til 6 Eftmd. losset 540 Skinner. Den 24 April (Onsdag) blev der fra Kl. 6 Morgen til 6¼ Eftmd., men saaledes at Arbejdet udenfor de sædvanlige Hviletider var standset i ca. 2¾ Timer, losset ialt 1042 Skinner. Den 25 April blev der fra Kl. 6 Formd. til Kl. 6 Eftmd. med særlig Afbrydelse i ca. 2 Timer losset 1077 Skinner. Den 26 April lossedes der fra 6 Formd. til Kl. 6½ Eftmd. med særlig Afbrydelse i ca. 2 Timer ialt 1074 Skinner. Den 27 April (Lørdag) lossedes der fra Kl. 6 Formd. til Kl. 7 Aften med særlig Afbrydelse i ca. 2¼ Time ialt 1016 Skinner, og var da Agterlasten udlosset. Søndag den 28 April blev der fra Kl. 5 til 8 Formd. losset 328 Skinner. Den 29 og 30 April og 1 Maj blev der derpaa hver Dag i Tiden fra Kl. 5 Morgen til Kl. 8 Aften losset henholdsvis 823, 872 og 842 Skinner, og den 2 Maj blev der endelig fra Kl. 5 Morgen til Kl. 5½ Eftmd. losset 644 Skinner, hvormed Losningen var sluttet. Der var saaledes ialt blevet udlosset 8258 Skinner, uden at det er omtalt,

hvorfra Forskjellen mellem dette Tal og det i Konnossementet anførte Tal af 8348 Skinner hidrørte. Naar Losningen, som omtalt, i alle de første Dage blev afbrudt noget uden for de sædvanlige Hviletider (ialt i ca. 9 Timer), da maa dette antages i alt Fald væsentligst at have hidrørt fra, at der ikke da haydes de fornødne Vogne til at bortbringe Skinnerne, der skulde kjøres over til Nørresundby, medens der derhos ikke var erhvervet nogen Plads i Nærheden af Skibet, hvor Skinnerne midlertidig kunde oplægges. Omvendt blev der, som ligeledes omtalt, losset flere Dage i tilsammen endnu flere Timer udenfor de sædvanlige Arbejdstider fra Kl. 6 til 6. Det skal derhos bemærkes, at de Arbejdere, der udførte Losningen for Indstævnte, efter det Fremkomne maa antages at have udført samme i Akkord.

Under nærværende Sag har nu Kaptajn William Miller gjort gjældende, at, medens »Brittany«s Losning saaledes medtog 9 Dage, burde den have været afsluttet i 4 Dage — i hvilken Henseende han har fremhævet, at Losningen ifølge Certepartiet, som ovenfor anført, skulde ske saa hurtigt, som Skibet kunde levere i sædvanlig Lossetid efter Sædvane, og at »Brittany« kort forinden havde losset en lignende Ladning i Hamborg i 3 Dage — og han har derfor, idet han tillige har fremhævet, at Indstævnte udelukkende maatte bære Ansvaret for, at Losningen var foregaaet saa langsomt, hvilket skyldtes dels Forsinkelser med manglende Vogne m. m., dels den Omstændighed, at Arbejderne trods gjentagne Opfordringer fra Skibets Side vægrede sig ved at losse mere end en Skinne ad Gangen, paastaet sig tilkjendt Overliggedagspenge hos Indstævnte, som var bleven advaret derom under Losningen, i Henhold til Certepartiet med 13 Gange 5 eller 65 Lst. = 1181 Kr. 05 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 1 Juni f. A. foruden Sagsomkostninger.

Subsidiært har Sagsøgeren under Paaberaabelse af Sølovens § 119, jfr. § 137, og idet han har anført, at »Brittany«s Netto Registrertonsdrægtighed var 498, og at Skibet altsaa i hvert Fald burde have været udlosset i 5 Dage, fordret sig tilkjendt Overliggedagsgodtgjørelse for 4 Dage med 52 Lst. eller 944 Kr. 84 Øre, og mest subsidiært har han, da Indstævnte i sin Tid havde erkjendt sig pligtig til ialtfald at betale 20 Lst., hvad Sagsøgeren dog ikke dengang mente at burde gaa ind paa, gjort Fordring paa dette Beløb eller 363 Kr. 40 Øre, idet han ogsaa i begge disse Tilfælde har gjort Paastand paa Renter som ovennævnt og Omkostninger.

Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han har gjort gjældende, at Skibet i Virkeligheden ikke havde været losseklart, før der ved de omtalte Bjælker, som ikke havde kunnet skaffes tilveje før Kl. 1 Eftmd. den første Dag, var tilvejebragt Forbindelse med Land, at Los-

ningen derefter var fremmet saa hurtig som muligt, tildels ved Overarbejde, idet det ikke skyldtes ham, at der nogle Dage forbigaaende havde været Vognmangel, men kun den Omstændighed, at flere Vogne gik itu paa Grund af Skinnernes Tyngde, at Arbejderne, netop fordi de udførte Losningen i Akkord, selv havde været interesserede i at faa den hurtigst afsluttet, hvorimod den flere Gange var bleven forsinket ved Uorden ved Skibets Dampspil, at det i Aalborg var Sædvane kun at losse een Skinne ad Gangen, og at det derhos under Hensyn til »Brittany«s Indretning med Tverbjælker i Lasterummene og Skjærstokke i Lugerne, der vare uaftagelige, havde været tildels umuligt, tildels meget vanskeligt og ialtfald ikke hurtigere at losse flere Skinner ad Gangen, samt at han vel for at undgaa Retstvist havde under Losningen været villig til at betale 20 Lst. i Mindelighed, men at han ikke derved havde erkendt, at der paa hvilede ham noget Ansvar, og heller ikke nu kunde være bundet derved. Rigtigheden af de saaledes fra Indstævntes Side fremsatte Anbringender har Sagsøgeren derimod bestridt.

Retten finder nu ikke, at der i Certepartiet og i det iøvrigt fra Sagsøgerens Side Fremkomne haves Hjemmel til at tilkjende ham Overliggedagspenge for 5 Dage eller overhovedet undtagen i Henhold til den ifølge Sølovens § 119, jfr. dens § 137, i Mangel af anden Vedtagelse eller Bestemmelse gjældende Forskrift. Omvendt er der ikke fra Indstævntes Side oplyst saadanne Omstændigheder, som maatte kunne medføre, at han ikke skulde have været bunden ved denne Forskrift, i hvilken Henseende det skal bemærkes, at det maatte blive uden Betydning, selv om der i Aalborg havde existeret en lokal Sædvane, hvad iøvrigt ikke er godtgjort, hvorefter man der kun lossede een Jernbaneskinne ad Gangen, og at det i Virkeligheden ikke er godtgjort, at »Brittany«s Indretning var en saadan, at den var til Hinder for, som det sædvanlig sker, at losse flere Skinner ad Gangen, hvorved Losningen maa antages at ville være bleven udført hurtigere. Ej heller findes der enten fra Skinnernes Anbringelse og Fordeling i Skibets Lasterum eller fra de aldeles forbigaaende Uordener, der enkelte Gange maatte være indtrufne ved Dampspillene, at kunne udledes nogen Fritagelse for Indstævnte for at efterkomme Forskriften i Sølovens § 119, jfr. § 137, hvorefter Losningen under Hensyn til Skibets Nettodrægtighed fra dens rettidige Begyndelse skulde udføres i 5 Dage.

Men, idet Sølovens § 119 bliver at bringe til Anvendelse, vil der tillige, uanseet Bestemmelsen i Certepartiet om, at Lossetiden skulde begynde, naar Skibet var færdigt til at losse, tillige være at tage fornødent Hensyn til Sølovens § 118, jfr. 137, hvorefter Liggedagene løbe fra den første Søgnedags Morgen efter at Skibet er færdigt til at losse, fra hvilken Forskrift § 119 maa antages at gaa ud ved Bestemmelsen af Liggedagenes Antal,

og, idet Losningen, ganske bortset fra, hvilken Betydning der maatte kunne tillægges den Omstændighed, at Skibet ikke strax kunde komme til Bolværk og at Anbringelsen af Bjælker ud til Skibet forsinkede Losningens Paabegyndelse til Kl. 1 Eftmd., som Følge deraf kun kan regnes for at have medtaget 8 Arbejdsdage, vil Sagsøgeren derfor ogsaa kun kunne kræve Godtgjørelse for 3 Overliggedage ($8 \div 5$).

Idet Indstævnte herefter vil være at dømme til at betale Sagsøgeren 13 Gange $3 = 39$ Lst. eller efter den under Sagen uomtvistede Kurs 708 Kr. 63 Øre med Renter som paastaaet, findes Sagens Omkostninger efter Omstændighederne at burde hæves. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det fremlagte Certeparti af 10 April 1895 ikke er stemplet. Iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 11 Maj.

Nr. 60. Sagfører **O. R. Deigaard** som Kurator
i Snedker **P. Noes** Konkursbo (Nellemann)

contra

Hammerum Herreds Spare- og Laanekasse ved dens
Bestyrelses Formand, Particulier **J. C. Møller**
(Jensen),

betr. Aerkjendelse af en af en mindreaarig udstedt Panteobligation.

Hammerum Herreds Skifterets Kjendelse af 14 Maj 1895: Den af Hammerum Herreds Spare- og Laanekasse i Boet anmeldte Fordring paa Betaling af 8000 Kr. m. v. ifølge den foran omhandlede Panteobligation af 13 August 1894, thinglæst den 25 August 1894, nægtes Aerkjendelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Februar 1896: Den af Indstævnte, Sagfører Deigaard, som Kurator i Snedker Peder Noes Konkursbo, fremsatte Indsigelse mod den ovennævnte af Citanterne, Hammerum Herreds Spare- og Laanekasse, i det nævnte Bo anmeldte Fordring kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke Rigtigheden af Dommens Udtalelse om, at det omhandlede Laans Optagelse har været et Led i de af Fallenten med Faderens Samtykke foretagne Foranstaltninger til Fremme af hans Næringsdrift, bliver Dommen efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten efter den paagjældende Panteobligations Indhold have at betale Indstævnte skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Sagfører Deigaard som Kurator i Snedker Peder Noes Konkursbo, til Indstævnte, Hammerum Herreds Spare- og Laanekasse skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Snedker af Herning Peder Noes Bo den 8 December 1894 i Henhold til en af ham samme Dag indgiven skriftlig Begjæring var tagen under Konkursbehandling af Skifteretten, indleverede Sagfører Wedel i Herning til samme med Skrivelse af 21 Januar næstefter Gjenpart af en af Noe den 13 August 1894 udstedt, den 25 s. M. thinglæst Panteobligation, hvorved Noe erkjender at have modtaget af Citanterne, Hammerum Herreds Spare- og Laanekasse, som kontant Laan 8000 Kr., hvoraf skulde svares 5 pCt. aarlig Rente, at erlægge forud for et halvt Aar i hver 11 Juni og 11 December Termin, samt til Sikkerhed for skadesløs Betaling af denne Kapital med Renter og Omkostninger meddeler Citanterne 1ste Prioritets Panteret i den ham ifølge Skjøde af 13 Juli næstforhen, der thinglæstes samtidig med Obligationen, tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 1 bp af Laulund med derpaa staaende til Savskæreri indrettede Bygninger tilligemed sammes mur- og nagelfaste Tilbehør og endel sammesteds beroende nærmere specificerede Maskiner m. m., og anmeldte Sagføreren i bemeldte Skrivelse som Befuldmægtiget for Citanterne den dem formentlig i Henhold til denne Panteobligation tilkom-

mende Fordring i Konkursboet paa 8000 Kr. med Paastand om, at Citanterne for dette Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra 11 December 1894 og skadesløse Omkostninger møde Betaling og forlods Dækning i alt det Pantsatte som første Prioritetshaver, hvorhos han forbeholdt Citanterne Ret til som Pantkreditorer at forauktionere efter Reglerne for Tvangsauktioner den pantsatte Ejendom m. v., mod at frafalde Krav paa Boet for, hvad en eventuel Realisation maatte give i Tab for dem. Til denne Fordring gjorde imidlertid Indstævnte, Sagfører Deigaard af Herning som Kurator i det ommeldte Konkursbo, i en af ham affattet Fortegnelse over nogle i Boet efter Anmeldelsesfristens Udløb anmeldte Fordringer, hvoriblandt den nævnte, følgende Bemærkning: »Anerkjendes ikke, da Obligationen er udstedt af Fallenten, inden han blev fuldmyndig, uden Medvirkning af Kurator. Som Følge deraf er intet Pant stiftet og ej heller et retskraftigt personligt Krav«, og da Sagfører Wedel som Repræsentant for Citanterne i en Skiftesamling den 27 Februar f. A., hvor Indstævnte i sin ommeldte Egenskab fremlagde fornævnte Fortegnelse, protesterede imod den nysanførte Bemærkning paa samme, udspandt der sig en Desput desangaaende. Ved Skiftestemmens Kjendelse er den omhandlede Fordring nægtet Anerkjendelse, og denne Kjendelse er derefter af Citanterne indanket her for Retten, hvor de principaliter have paastaaet Fordringen anerkjendt som den er anmeldt, og in subsidium paastaaet sig ialfald kjendte berettigede til som Panthavere at søge Fyldestgjørelse i Provenuet af den pantsatte Ejendom med Maskiner og øvrigt Tilbehør forud for de ikke saa godt prioriterede Fordringshavere. Indstævnte har derimod paastaaet den paaankede Kjendelse stadfæstet.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Fallenten er født den 19 November 1869, og at han i Marts Maaned 1894, indtil hvilket Tidspunkt han, efter at have lært Snedkerprofessionen, ikkun havde arbejdet som Svend, nedsatte sig som Snedker i Herning, samt at han, der af sin Fader, Gaardmand Jens Noe af Ulfborg, havde modtaget et Beløb af over 2000 Kr. til at begynde denne sin Virksomhed med, efter kort Tids Forløb udvidede samme ved Anlæggelse af et Savværk, som han lod opføre paa den af ham i dette Øjemed kjøbt ubebyggede Parcel-ejendom, Matr.-Nr. 1 bp af Laulund, i hvilken Kjøbesummen, 3200 Kr., forblev indestaaende paa 2den Prioritet næstefter det ovennævnte Laan af 8000 Kr., som han efter at have bebygget Ejendommen optog paa 1ste Prioritet i denne.

Medens nu Indstævnets Indsigelser mod den af Citanterne anmeldte Fordring er bygget paa, at Fallenten — hvad der er in confesso under Sagen — uden Medvirkning af nogen for ham beskikket Kurator har i sin Mindreærighed kontraheret det paa-

gjældende Laan og udstedt Obligationen for dette, have Citanterne, efter hvis ubestridte Anbringende de forinden Konkursens Indtrædelse have været uvidende om, at Fallenten ikke var fuldmyndig, da han udstedte Obligationen, fornemmelig gjort gjældende, at Fallenten har etableret og drevet den ovennævnte Næringsvirksomhed i Herning med sin Faders Samtykke, saa at den omtvistede, i Forbindelse med denne Virksomhed staaende Gjæld maa ansees for retsgyldig stiftet, at det samme Resultat maa følge deraf, at Fallentens ommeldte Virksomhed maa betragtes som drevet ved Hjælp af selverhvervede Midler, og at Fallenten — der efter det Oplyste i den Fortegnelse over hans Aktiver og Passiver, som han lod medfølge sin ovennævnte Begjæring til Skifteretten om Konkursbehandling af hans Bo, opgav sin nævnte Ejendom som behæftet med en Gjæld, hvori ogsaa den her omspurgte til Citanterne maa antages indbefattet, og som ved sit Møde i Skifteretten den 27 Februar f. A. erklærede, at han, der efter sin Forklaring, hverken da denne Fordring stiftedes eller senere inden Konkursbehandlingen, havde tænkt sig, at dens Gyldighed kunde bestrides, for sit personlige Vedkommende anerkjendte dens Rigtighed — ialfald maa ansees ved sit nævnte Opgivende i den til Skifteretten afleverede Fortegnelse, forud for hvis Afgivelse han, som det fremgaar af det Ovenanførte, havde opnaaet Fuldmyndighedsalderen, at have ratihaberet Gjælden paa en saadan Maade, at den har erholdt fuld Retskraft, særlig ogsaa lige overfor Konkursboet.

Efter Parternes Procedure maa der gaas ud fra, at der ingensinde har været beskikket nogen Kurator for Fallenten, og ligesom det herefter følger af L. 3—17—34, jfr. 38, at Fallentens Fader som hans fødte Værge maatte uden nogen Beskikkelse indtræde i en Kurators Funktion for ham, efter at han havde opnaaet Mindreaarighedsalderen — hvad ogsaa stemmer med Forudsætningen i senere Lovbud, jfr. Frd. 14 Maj 1754 § 1 og Frd. 24 April 1839 § 1, hvori Forældre stilles jævnsides med Kuratorer —, saaledes maa det ogsaa efter det under Sagen Foreliggende antages, at Fallenten til Udøvelsen af den omhandlede, af ham i Herning drevne Næringsvirksomhed og til den af Hensyn hertil stedfundne Erhvervelse og Bebyggelse af den ovennævnte Ejendom har havt fornøden Samtykke af sin Fader, i hvilken Henseende det navnlig kan bemærkes, at denne ikke alene, som meldt, forstrakte Fallenten med et større Pengebeløb til Virksomhedens Paabegyndelse, men senere, som det er oplyst under Sagen, yderligere overlod ham et Beløb af ca. 2000 Kr., og at Citanterne derhos under Proceduren for Skifteretten uimodsagt have anbragt, at Fallenten var i Følge med sin Fader, da han vilde købe bemeldte Ejendom, og at Faderen har samtykket i Kjøbet af denne, og i, at Fallenten udøvede

Næringsdriften og foretog de Dispositioner, der vare nødvendige til Bygningens Opførelse og Næringsdriftens Udøvelse.

Det følger dernæst af Forholdets Natur og L. 3—17—35, at Retsgyldigheden af de af Fallenten afsluttede Retshandeler, som den af ham saaledes med rette Vedkommendes Samtykke etablerede og drevne Næringsvirksomhed førte med sig, ikke kunde være afhængig af hans Faders, særligt for hver enkelt Tilfælde givne Samtykke, men at han, forsaavidt der ikke var givet nogen Trediemand bekjendt Begrændsning i hans Frihed til at handle paa egen Haand — hvad end ikke er assereret at have været Tilfældet —, maatte blive retlig forpligtet ved sine paa denne Maade indgaaede Transaktioner, som stode i Forbindelse med Næringsdriftens Udøvelse, og vel have Citanterne ikke mod Indstævntes Benægtelse godtgjort, at det omhandlede Laan er, som af dem anbragt, blevet anvendt umiddelbart til Anskaffelse af Maskiner m. v. til Brug i Fallentens Næringsdrift; men efter det i det Hele under Sagen Foreliggende — der ikke giver Anledning til at antage, at Fallenten, der, som meldt, begynde sin Forretningsvirksomhed i Herning med en Kapital af over 2000 Kr., skulde i den derefter følgende korte Tid indtil Konkursens Indtræden have kontraheret anden Gjæld af nogen Betydning end den, der resulterede af hans Næringsdrift — findes det dog ikke at kunne være Tvivl underkastet, at Optagelsen af Laanet er sket af Hensyn til bemeldte Virksomhed og har været et Led i de af Fallenten med Faderens udtrykkelige eller stilltiende Samtykke foretagne og til dens Fremme sigtende Foranstaltninger.

Idet den af Citanterne anmeldte Fordring med den dertil knyttede Panteret herefter maa ansees gyldig stiftet, vil allerede som Følge heraf, og uden at det bliver fornødent at komme ind paa, hvad Citanterne iøvrigt have anført til Støtte for Fordringens Anerkjendelse, den af Indstævnte herimod fremsatte Indsigelse være at forkaste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 173.

Advokat Nellemann

contra

Martin Emilius Petersen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Februar 1897: Arrestanten Martin Emilius Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de efter Dommens Afsigelse fremkomne yderligere Oplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand ikke give Føje til at antage, at han ganske manglede Tilregnelighed, dengang han begik de ham paasigtede Lovovertrædelser,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Martin Emilius Petersen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Martin Emilius Petersen for Tyveri og Betleri. Arrestanten er født den 30 December 1867 og blandt Andet anseet: ved Amager Birks Extrarets Dom af 1 August 1893 efter Straffelovens § 236, samt Lov 3 Marts 1860, § 3, jfr. Straffelovens § 62 og efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 3 Marts 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 25 Maj 1895 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 39, og efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 25 Juli 1896 efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Tvangs-

arbejde i 42 Dage. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at han den 24 og 25 November forrige Aar har betlet her i Staden. Med Hensyn til den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Tyveri ere Omstændighederne følgende: Den 24 November forrige Aar om Eftermiddagen Kl. ca. 4³/₄ anmeldte Tjenestepige Marie Jørgine Hansen paa Politistationen Nr. 4, at hun kort forinden var blevet fratjaalet et Vækkeuhr, der havde beroet frit fremme paa et Bord i det af hende og en Medtjenerinde Johanne Andersen boede Værelse i 1ste Sals-Lejligheden, St. Torvegade Nr. 16, og at hun formodede, at dette Tyveri var begaaet af en Mandsperson, der først havde betlet ved Kjøkkendøren, og hvem Johanne ¹/₂ Times Tid senere traf inde i Lejligheden — til hvilken Adgangen var uhindret — lige udenfor Døren til Pige-kammeret. Den næste Dag viste det sig, at Uhret, der var blevet efterlyst, den 24 November, Eftermiddag Kl. ca. 4³/₄, var blevet pantsat for 1 Krone i Pantelaanerske Dahls Forretning af en Person, om hvem det vidstes, at han hed Petersen, og at hans Moder boede i Prinsessegade, og da det af Johanne Andersen opgivne Signalement passede paa Arrestanten, hvis Moder boede paa Hjørnet af Soflegade og Prinsessegade, blev Arrestanten eftersøgt og samme Dag anholdt. Til den over ham optagne Politirapport tilstod Arrestanten, at han den foregaaende Dags Eftermiddag havde stjaalet et af ham strax efter for 1 Kr. hos Dahl pantsat Vækkeuhr, der havde staaet paa et Bord et Sted i St. Torvegade, hvor han var gaaet op for at betle, og hvor han kom ind ad en aabentstaaende Dør ud til Hovedtrappen. Denne Forklaring vedstod Arrestanten i det den paafølgende Dag i Henhold til Grundlovens § 80 over ham afholdte foreløbige Forhør, men i de senere Forhør har han ændret Forklaringen derhen, at han ikke har stjaalet Uhret oppe i en Lejlighed paa 1ste Sal i Ejendommen St. Torvegade Nr. 16, hvor han erkjender den paagjældende Dags Eftermiddag Kl. ca. 4¹/₂ at have betlet, men at det, da han satte sig i Besiddelse af det, stod nede ved Foden af Trappen indenfor Gadedøren, og at det var fra denne Plads, han tog det og pantsatte det som foran nævnt. Da denne ændrede Forklaring ikke er bestyrket ved Nogetsomhelst, medens den af Arrestanten først afgivne Forklaring bestyrkes ved alt iøvrigt Oplyst, maa der imidlertid ved Sagens Paakjendelse gaaes ud fra, at Arrestanten, i hvem Johanne Andersen har gjenkjendt den Person, hun antraf udenfor Pige-kammerdøren, som af ham først tilstaaet, har stjaalet det paagjældende Uhr, der er vurderet til 4 Kr., fra dets Plads i det nævnte Pigeværelse.

Under de to forannævnte den 3 Marts 1894 og 25 Maj 1895 mod Arrestanten paakjendte Sager var der rejst Spørgsmaal om hans Tilregnelighed, i hvilken Anledning han indlægdes til Observation i Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge

i de af ham under 30 November 1893, og 28 Marts 1895 afgivne Erklæringer udtalte, at Arrestanten under Hospitalsopholdene havde vist sig som et i intellektuel Henseende uudviklet Individ af tydelig imbecil Habitus, lidende af en lettere Grad af Aands- svaghed, og hvis sjælelige Evner vare yderligere svækkede ved Misbrug af Spiritus. Ved de nævnte Domme blev det derefter antaget, at Arrestanten, da han begik de i de paa gjældende Sager omhandlede Tyverier, ikke havde været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer.

Under nærværende Sag har Arrestanten paany været indlagt i Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en af ham den 20 Januar d. A. afgiven Erklæring har udtalt, at han fremdeles opfatter Arrestanten som et i lettere Grad aandssvagt Individ, der dog ikke kan antages at mangle Bevidsthed om, hvad han foretager sig.

Efter hvad der saaledes foreligger, maa det antages, at Arrestanten, da han begik det under denne Sag omhandlede Tyveri, vel ikke har været fuldstændig utilregnelig, men paa den anden Side dog ikke i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens §. 232, jfr. §. 39, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860, §. 3, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 1. Aar.

Nr. 175. Høiesteretssagfører Hansen

contra

August Charles Petersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Marts 1897: Arrestanterne Viggo Theodor Valentin Sørensen og August Charles Petersen samt Tiltalte Carl Albert Larsen bør straffes Arrestanterne med Forbedringshusarbejde hver især i 8 Maaneder og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Møller, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Petersen, dog at der in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Sørensen ikke ud over $\frac{1}{5}$ og af Tiltalte Larsen

ikke ud over $\frac{1}{5}$ af samtlige Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for August Charles Petersens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Viggo Theodor Valentin Sørensen for Tyveri, Hæleri, Brugstyveri og Bedrageri, Arrestanten August Charles Petersen for Tyveri og Carl Albert Larsen for Tyveri og Hæleri. Arrestanten Sørensen . . . Arrestanten Petersen er født den 14 Januar 1877 og ikke funden forhen straffet. Tiltalte Larsen . . . Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 6 Maj 1896 stjal Arrestanten Petersen en til 250 Kr. vurderet Cykle, som dennes Ejer, Malermester Jørgen Nielsen, havde sat fra sig udenfor en herværende Beværtning.

I Løbet af Maanederne Juni—August 1896 har Arrestanten Petersen i mange Gange fra Grosserer Heinrick Nicolaus Louis Nienstædts Lager stjaalet en Del Værktøj, der tilsammen er vurderet til 40 Kr., og som laa frit fremme.

Fra samme Lager har Arrestanten Petersen en Dag i Juli eller August 1896 stjaalet en Del frit fremme beroende, tilsammen til 10 Kr. vurderede File, og med Hensyn til disse File har Tiltalte Larsen udvist hælerisk Virksomhed ved, skjøndt han vidste, at Petersen havde stjaalet dem, at modtage dem til Opbevaring og Brug.

I Løbet af Juli og August 1896 har Arrestanten Petersen og Tiltalte Larsen i Forening i 4 Gange stjaalet en Del tilsammen til 10 Kr. vurderede File, der beroede frit fremme i Nienstædts Lagerlokaler, til hvilke der ved disse Tyverier, ligesom

ved de fornævnte to Tyverier fra samme Lager, var uhindret Adgang.

I Løbet af Maanederne Juli, August og September 1896 har Arrestanten Petersen stjaalet fra Baadh & Winthers Cykleforretning en til 4 Kr. vurderet Lygte, fra Isenkræmmer Hans Virgil Moreau Amundins Butik i en Gang 3 Tænger af samlet Værdi 1 Kr., og fra Simonsen & Nielsens Cykleforretning i 4 Gange forskellige Dele til Cykler af samlet Værdi 15 Kr. 75 Øre. De ved disse Tyverier stjaalne Gjenstande beroede frit fremme i de Bestjaalnes Forretningslokaler, til hvilke Arrestanten havde uhindret Adgang . . .

Natten mellem den 2 og 3 September 1896 frastjal Arrestanten Sørensen og Petersen i Forening Skomagermester Christen Dahlsgaard en Del Fodtøj, der tilsammen er vurderet til 50 Kr., og som beroede i et aflaaet Udhængsskab, som Arrestanten aabnede med Vold.

Natten mellem den 5 og 6 s. M. satte Arrestanten Petersen sig i Besiddelse af en Maskinmester Gustav Emanuel Holst tilhørende til 240 Kr. vurderet Cykle, som var hensat i Etablissementet »National«s Gaard, hvortil Adgangen var uhindret. Arrestanten Petersen har nu vel forklaret, at det, da han satte sig i Besiddelse af Cyklen, kun var hans Hensigt at kjøre hjem paa den, men da han samtidig har erkjendt, at det allerede dengang ikke var hans Hensigt at bringe Cyklen tilbage til det Sted, hvor han havde taget den, og at han, efter om Natten at have gjemt den i et Rum under en Trappe, den følgende Dag besluttede at beholde den, findes hans nævnte Forhold at burde tilregnes ham som Tyveri.

Den 9 s. M. besluttede Arrestanten Petersen at stjæle Sadlen paa en, Malersvend Jørgen Christian Dahl tilhørende Cykle, som stod udenfor en Beværtning i Ejendommen paa Hjørnet af Frederiksborggade og Rømersgade; da han imidlertid ikke kunde faa Sadlen løsnet, satte han sig i Besiddelse af hele Cyklen, kjørte denne — med Hensyn til hvilken han har erkjendt, at det, da han satte sig i Besiddelse af den, ikke var hans Hensigt at bringe nogen Del af den tilbage til det Sted, hvor han havde taget den, men at hensætte de Dele af den, som han ikke vilde beholde, paa et eller andet tilfældigt Sted — ud paa Nørrebro, aftog Sadlen og Lygten, hvilke Gjenstande han beholdt, og satte selve Cyklen, som han ikke brød sig om at beholde, hen i en af Nørrebros Sidegader, hvor den senere blev funden. Herefter maa Arrestanten have gjort sig skyldig i Tyveri ikke blot af Sadlen og Lygten, der tilsammen ere vurderede til 6 Kr., men ogsaa af selve Cyklen, der er vurderet til 140 Kr.

Efter Arrestanten Petersens Forklaring, stjal Arrestanten

Sørensen ved samme Lejlighed en Cyklelygte, der sad paa en anden udenfor samme Beværtning staaende Cykle. Arrestanten Sørensen har imidlertid benægtet Rigtigheden heraf og med Hensyn til den paagjældende Cyklelygte, der er funden i hans Besiddelse og vurderet til 5 Kr. og som tilhørte Malersvend Axel Oluf Heinrich Valdemar Walbum forklaret, at han har faaet den foræret af Medarrestanten og modtaget den, skjønt han vidste, at denne havde stjaalet den samtidig med, at han stjal den nysomtalte Cykle med dertil hørende Lygte og Sadel. Idet nu Arrestanten Sørensens Forklaring maa lægges til Grund for Bedømmelsen af hans eget Forhold med Hensyn til nævnte Cyklelygte, vil han forsaavidt være at straffe som Hæler.

Natten mellem den 9 og 10 September 1896 frastjal Arrestanterne Sørensen og Petersen i Forening. Manufakturhandler Sophus Marius Aagaard 15 Paraplyer, der tilsammen ere vurderede til 80 Kr., og som beroede i et aflaaet Udhængsskab, som Arrestanterne oplukkede med falsk Nøgle.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at ansee: . . . Arrestanten Petersen efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne . . . med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder . . . . .

Torsdagen den 13 Maj.

Nr. 164.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Julius Valdemar Svendsen (Def. Halkier),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Januar 1897: Arrestanterne Theodor Søren Hansen og Carl Julius Valdemar Svendsen samt Arrestantinderne Christiane Marie Nielsen, Karen Marie Pedersen og Bertha Caroline Regine Jensen bør straffes: Arrestanterne med Forbedringshusarbejde: Svendsen i 2¹/₂ Aar og Hansen i 1 Aar, og Arrestantinderne med Fængsel paa Vand og Brød: Nielsen og Pedersen hver især i 2. Gange 5 Dage og Jensen i 8 Dage. I Salær til den for ham beskikkede Defensor, Prokurator Casse, betaler Arrestanten Svendsen 30 Kroner, i Salær til den for dem beskikkede Defensor, Prokurator Leth, be-

taler Arrestanten Hansen og Arrestantinderne Nielsen, Pedersen og Jensen, En for Alle og Alle for En, 30 Kroner, dog saaledes at der heraf tilsvares af Arrestanten Hansen ikke udover $\frac{7}{10}$ og af Arrestantinderne Nielsen, Pedersen og Jensen ikke udover henholdsvis $\frac{6}{10}$, $\frac{2}{10}$ og $\frac{3}{10}$. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kaas, 50 Kroner, udredes af Arrestanterne og Arrestantinderne, En for Alle og Alle for En, dog saaledes at der af disse Omkostninger tilsvares af Arrestanten Hansen ikke udover $\frac{7}{10}$, af Arrestanten Svendsen ikke udover $\frac{1}{10}$, af Arrestantinden Nielsen ikke udover $\frac{6}{10}$, af Arrestantinden Pedersen ikke udover $\frac{2}{10}$ og af Arrestantinden Jensen ikke udover $\frac{3}{10}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de Høiesteret forelagte Oplysninger, hvoraf det Væsentligste er fremstillet i den indankede Dom, findes der ikke at være tilvejebragt aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte Svendsen, for hvis Vedkommende Sagen alene foreligger Høiesteret til Paakjendelse, har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, i hvilken Henseende navnlig fremhæves, at baade de af den Overfaldne og af Medtiltalte Hansen afgivne Forklaringer have været i høj Grad ustadige og tildels indbyrdes uoverensstemmende. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Carl Julius Valdemar Svendsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende, derunder i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Hindenburg og Halkier 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Theodor Søren Hansen for Røveri, Tyveri og Hæleri, Arrestanten Carl Julius Valdemar Svendsen for Røveri, Arrestantinden Christiane Marie Nielsen for Tyveri, Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 180, Arrestantinden Karen Marie Pedersen for Tyveri og Ran og Arrestantinden Bertha Caroline Regine Jensen for Ran og Hæleri.

Arrestanten Hansen er født den 13 Marts 1879 og anseet

Arrestanten Svendsen er født den 13 September 1872 og — foruden at være to Gange straffet for Tyverier, begaaede før han fyldte 18 Aar — bl. A. anseet: ved Rettens Dom af 18 April 1891 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. tildels § 54 og efter § 229, 4, jfr. tildels § 46, samt efter § 238, samtlige disse §§ sammenholdt med § 37, læmpet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; ved Rettens Dom af 23 April 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; ved Rettens Dom af 1 November 1892 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder; ved Københavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 18 Juli 1894 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 og § 203, sammenholdte med § 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 15 Januar 1895 efter Straffelovens § 203 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Denne Arrestant har desuden i Marts Maaned 1894, i Oktober Maaned s. A. og i Marts Maaned 1896 under tre her ved Retten indledede Undersøgelser, under hvilke han sigtedes i det første Tilfælde bl. A. for Vold mod Politiet, i det andet Tilfælde for Vold og Legemsbeskædigelse og i det tredje Tilfælde for Vold mod Politiet, vedtaget at erlægge Bøder paa henholdsvis 500 Kr., 800 Kr. og 200 Kr. til de paagjældende Kriminelkamres Fattigkasse, hvilke Bøder han senere har afsonet.

Arrestantinden Nielsen . . .

Med Hensyn til den mod Arrestanterne rejste Røverisigtelse ere Omstændighederne følgende: Den 12 April 1896 anmeldte Arbejdsmand Carl Johan Johansson paa Politistation Nr. 5, at han den foregaaende Nat var bleven frarøvet en Portemonnæ med Indhold ca. 17 Kr., og at dette var udført af to Personer, som han havde truffet i en Beværtning i Saxogade, og sammen med hvem han var gaaet ad Estlandsgade til Hjørnet af Dannebrogsgade; her havde den ene af Personerne givet ham et kraftigt Slag i Ansigtet, saa at han faldt om paa Gaden, hvorpaa den Anden sprang til, stak Haanden i hans (Johanssons) venstre Benklædelomme og tilvendte sig hans deri liggende Portemonnæ med Indhold, og begge Personer løb saa deres Vej. Johansson beskrev derhos nærmere de paagjældende Personers Udseende, og i Henhold til det af ham opgivne Signalement opstod der Formodning om, at Gjerningsmændene kunde være Arrestanten Svendsen og en Person ved Navn Littau, om hvem det oplystes, at han sammen med Svendsen den paagjældende Aften havde været til

Stede i den nævnte Beværtning i Saxogade, og disse Personer bleve da eftersøgte og, efter at Johansson havde haft Lejlighed til at se dem og havde udtalt, at han gjenkjendte dem som Gjerningsmændene, saaledes at Littau var den, der slog ham til Jorden, Svendsen den, der tog Portemonnaien fra ham, arresterede, og Sagen mod dem henvist til Undersøgelse ved et af Rettens Kriminelkamre; efter at det her havde vist sig, at Littau næppe kunde være skyldig i det ham paasigtede Røveri, men at dette snarere maatte formodes udøvet af Arrestanten Svendsen og Arrestanten Hansen, der den 13 April 1896 var bleven arresteret i Anledning af det ovenfor nævnte, af ham begaaede Hæleri, blev Undersøgelsen rettet mod Arrestanten Hansen; efter at Johansson havde haft Lejlighed til samtidigt at iagttage saavel Littau som Arrestanterne Hansen og Svendsen, forklarede han, at han nu var vis paa, at det maatte skyldes en Fejltagelse, naar han havde troet, at Littau var den ene af de Skyldige, idet disse i Virkeligheden vare Arrestanterne Hansen og Svendsen.

Om de nærmere Omstændigheder ved det mod ham forøvede Røveri har Johansson afgivet følgende edelige Forklaring:

Han var den paagjældende Aften (den 11 April 1896) i den fornævnte Beværtning kommen i Selskab med nogle ham ukjendte Personer, hvem han gav »en Omgang«, og da han betalte, hvad han i den Anledning var skyldig, vilde han have en Tikroneseddell byttet, hvad Værtinden i Beværtningen imidlertid ikke kunde. Da det blev Lukketid, forlod Selskabet Beværtningen, og da de vare komne ned paa Gaden, sagde de to Arrestanter, at de vilde følge ham lidt paa Vej, hvorpaa de, medens det øvrige Selskab forføjede sig bort, alene gik med ham ned ad Saxogade og om ad Estlandsgade. Undervejs sagde Arrestanten Svendsen til ham, at han kunde følge med ham hjem, da han havde en dejlig Pige, hvortil Johansson svarede, at det brød han sig ikke om, da han var gift, og da de naaede hen paa Hjørnet af Estlandsgade og Dannebrogsgade, sagde Svendsen pludselig til ham: »Undskyld, Kammerat, Du faar at have lidt Klø,« og gav ham samtidig enten med knyttet Haand eller med Panden et stærkt Slag paa venstre Side af Hovedet og spændte Ben for ham, saa han faldt om, og i samme Øjeblik stak Arrestanten Hansen, medens Arrestanten Svendsen bøjede sig ned over Johansson og holdt ham nede, sin Haand i hans venstre Benklædelomme og tog hans — værdiløse — Portemonnaie med deri værende ca. 17 Kr., hvorpaa begge Arrestanterne løb deres Vej; at han blev slaet og at Pungen blev taget fra ham, skete efter Johanssons Forklaring saaledes ud i Et, at han ikke kunde være i nogen Tvivl om, at de to Arrestanter vare enige om at udplyndre ham.

Arrestanten Hansen har under Sagen afgivet følgende Tilstaaelse:

Da der Lørdag den 11 April 1896 blev lukket i den oftnævnte Beværtning i Saxogade, gik det Selskab, som var truffet sammen der, og mellem hvis Deltagere de to Arrestanter og Arbejdsmand Johansson vare, ad Istedgade hen til Dannebrogsgade og søgte at komme ned i en Beværtning i Ejendommen Nr. 35 i denne Gade — at Selskabet i Virkeligheden har været henne ved denne Beværtning, maa, skjøndt Johansson har forklaret Intet at kunne huske derom, anses for godtgjort — men da man ikke vilde skjænke for dem, gik de atter bort, og de to Arrestanter fulgtes nu med Johansson ad Dannebrogsgade over Istedgade og videre i Retning ad Kalvebodstrand, idet Arrestanten Svendsen foreslog, at de skulde se at komme ned i en Beværtning længere nede i Dannebrogsgade, men der var ogsaa lukket i denne Beværtning. Arrestanten Svendsen sagde saa til Arrestanten Hansen, om de skulde tage Johanssons Penge fra ham, hvad Arrestanten Hansen strax var villig til, og i Henhold til denne Aftale greb saa Arrestanten Hansen bagfra Johansson om Livet, stak den venstre Haand ned i hans venstre Frakkelomme, hvor han vidste, at Johansson havde sin Pung med Penge liggende, tog den i Arrestanten Svendsens Paasyn op og stak den i Lommen; Johansson søgte at gjøre sig fri, men Arrestanten Svendsen gav ham nu en »Skalle«, saa at han faldt om, hvilket Arrestanten forstod, at han gjorde, for at de lettere kunde løbe fra ham med Pengene, hvad de derefter ogsaa gjorde. I Pungen var der efter Arrestantens Forklaring en Tikroneseddel og 80 Øre, Sedlen byttede Arrestanten Svendsen i en Cigarbutik i Istedgade, og begge begav sig saa hjem til Arrestanten Hansens Bolig i Øhlenschlægersgade, hvor de delte Pengene, og hvor Arrestanten Svendsen tilbragte Natten; den paafølgende Dag vare de sammen paa forskellige Beværtninger, bl. A. i den fornævnte Beværtning i Dannebrogsgade Nr. 35, hvor de hver for sig betalte et mindre Beløb, de skyldte, og om Aftenen vare de sammen i »Cirkus Variété«.

Arrestanten Svendsen har under Sagen stadig fastholdt, at han er uskyldig i det ham paasigtede Forhold; han har nærmere forklaret, at da de den paagjældende Aften efter at have forladt Beværtningen i Saxogade havde været henne ved Beværtningen i Dannebrogsgade Nr. 35, fulgte han og Arrestanten Hansen alene med Arbejdsmand Johansson ad Dannebrogsgade hen til Hjørnet af Istedgade; her stod en Del unge Mennesker, som han ikke kjendte, og til dem gik Johansson hen, hvorimod de to Arrestanter, uden at se, hvad der blev af Johansson, fulgtes sammen ad Istedgade til Øhlenschlægersgade Nr. 39, hvor Hansen boede, og hvor de tilbragte Natten paa hans Værelse; han har videre forklaret, at han om Lørdagen var i Besiddelse af 3 Kr. 20 Øre, som han havde tjent ved Losning i et svensk Skib, og at han brugte disse Penge i Løbet af Lørdagen og

Søndagen, bl. A. til Betaling af et mindre Beløb, han i nogen Tid havde skyldt i Beværtningen i Dannebrogsgade Nr. 35, hvorefter han Mandag Morgen meldte sig til Afsoning af nogle Bøder, han skyldte. Overfor den af Medarrestanten givne Tilstaaelse har han forklaret, at den er urigtig og dikteret af Ondskab, forsaavidt den gaar ud paa, at han (Svendsen) har været med til at plyndre Johansson, og at, saafremt Hansen har været delagtig i noget Saadant, maa han, efter at Arrestanten var faldet i Søvn atter være gaaet ud og have gjort det, noget, Arrestanten, der næste Morgen saae Hansen ligge i sin Seng, ikke har noget Kjendskab til.

Arbejdsmand Thor Peter William Alexander Nielsen har imidlertid forklaret, at han, som den paagjældende Aften var fulgt med Arrestanterne og Arbejdsmand Johansson fra den oftnævnte Beværtning i Saxogade hen til Beværtningen i Dannebrogsgade Nr. 35, saae, at Arrestanterne og Johansson gik sammen fra sidstnævnte Beværtning ad Dannebrogsgade over Istedgade og videre i Retning af den gamle Jernbanevold, og at han er vis paa, at Johansson ikke sluttede sig til nogle Personer, der havde samlet sig paa Hjørnet af Istedgade og Dannebrogsgade.

Arrestanten Svendsens Forklaring om, at han har tjent de Penge, han brugte om Lørdagen og Søndagen, ved Arbejde, er derhos ikke bestyrket ved Nogetsomhelst, medens Sagens Oplysninger tvertimod tyde paa, at han den Gang i længere Tid ikke havde haft noget Arbejde, og ved Johanssons edelige Forklaring i Forbindelse med Arrestanten Hansens Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger findes der, navnlig naar henses til Arrestanten Svendsens Fortid, der taler stærkt mod ham, at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han i Forening med Arrestanten Hansen paa røverisk Maade har fravendt Arbejdsmand Johansson de i hans Pengepung værende Penge, hvorfor saavel han som Arrestanten Hansen — for hvis Vedkommende den af ham afgivne Tilstaaelse bliver at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse — for deres heromhandlede Forhold ville være at anse efter Straffelovens § 243.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne og Arrestanterne være at anse: Arrestanten Svendsen efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar, — — — — —

Nr. 170. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Lars Bidstrup og Anna Christine Bidstrup
(Def. Lunn).

der tiltales for Blodskam, Sidstnævnte tillige for det i Straffelovens § 179 ommeldte Forhold.

Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Februar 1897: Tiltalte Lars Bidstrup bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, hvorimod Tiltalte Anna Christine Bidstrup bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Carl Petersen, og Defensor, Sagfører Janus Olsen, 40 Kr. til hver, udredes in solidum af Tiltalte Lars Bidstrup med $\frac{3}{4}$ og af Tiltalte Anna Christine Bidstrup med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anna Christine Bidstrups Vedkommende anførte Grunde maa det have sit Forblivende ved den hende ved Dommen tillagte Frifindelse.

Efter det Foreliggende findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte Lars Bidstrup har fuldbyrdet Samleje med Sønne-datteren ved den paagjældende Lejlighed, og da han derhos maa ansees at have frivillig afstaaet fra Forsøget, vil han i Medfør af Straffelovens § 45 alene blive at dømme efter Straffelovens § 176, jfr. § 161. Straffen vil, idet der tillige maa tages Hensyn til § 60, 2det Stk., kunne i Medfør af § 23 fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anna Christine Bidstrup bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Lars Bidstrup bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i et hundrede og tyve Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bythingsdommen fastsatte Salarier samt i Sala-

rium til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 9 December f. A. tiltales under nærværende Sag fhv. Træskomand Lars Bidstrup og Anna Christine Bidstrup, begge af Hasle, for Blodskam, og er Sidstnævnte ved Amtets Ordre af 23 Januar d. A. tillige sat under Tiltale for det i Straffelovens § 179 ommeldte Forhold.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at da Tiltalte Anna Christine Bidstrup, der er en Datter af Tiltalte Lars Bidstrups afdøde Søn, Andreas Nicolai Bidstrup, og som siden sit 9de Aar har været tilhuse hos sin Bedstefader, nævnte Lars Bidstrup, en Morgen i Begyndelsen af Januar Maaned 1896 kom ind i Bedstefaderens Sovekammer kun iført sit Nattelinned, lagde hun sig af egen Drift op i Sengen hos ham, og indtog den Plads, som hendes Bedstemoder, der var staaet op for at røgte sit Arbejde, havde forladt, noget som Tiltalte i tidligere Tid ofte havde gjort. Efterat have ligget nogen Tid ved Siden af hinanden, begyndte Lars Bidstrup at beføle Anna Christine Bidstrup paa hendes Bryster og Kjønsele, og da hun sagde, han skulde lade være, ytrede han, at han ikke vilde gjøre hende nogen Fortræd, og at han vilde staa op, men i det samme løftede han Dynen og lagde sig ovenpaa hende, og efterat han med Magt havde skilt hendes Ben ved at stikke sine Knæ ind mellem hendes Knæ, paabegyndte han Samleje med hende, men dette blev ikke fuldbyrdet, da hans Lem ikke var mere end Halvdelen inde i hendes Kjønsele, idet han, da hun bad for sig, kom til at tænke paa, at det ikke var rigtigt, han bar sig ad, og derfor trak sig tilbage og stod op. Den legemlige Omgang fandt kun Sted et ganske kort Øjeblik, og ingen af de Tiltalte vil have mærket, at der skete nogen Sædudtømmelse. Naar Tiltalte Lars Bidstrup selv til Politiet har gjort Anmeldelse om, at han var Fader til det af hans Sønnedatter Anna Christine Bidstrup den 29 September f. A. fødte Barn, var Grunden dertil den, at nævnte hans Sønnedatter overfor ham og hans Hustru havde fastholdt ikke at have haft legemlig Omgang med nogen anden Mandsperson, hvorfor han, da det viste sig, at hun nedkom med et Barn paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til dette, tænkte sig Muligheden af, at der under det Samleje, han havde plejet med hende, kunde have fundet en Sædudtømmelse Sted, uden at han lagde

Mærke dertil. Anna Christine Bidstrup har imidlertid senere i Retten forklaret, at hendes den 29 September f. A. fødte Barn er Frugten af et Samleje, hun har havt med Vognmand Martin Jensen, der dog vedblivende har fastholdt ingensinde at have havt legemlig Omgang med hende. Forsaavidt nu Tiltalte Anna Christine Bidstrup, der er født paa Øen Viequez den 21 Juni 1878, og som ikke tidligere er funden straffet, er aktioneret for Blodskam, vil hun, efter hvad der er passeret imellem hende og hendes Bedstefader Lars Bidstrup, hvorefter det var mod hendes Villie, at legemlig Omgang fandt Sted, være at frifinde for Aktors Tiltale forsaavidt angaar Straf.

Naar Tiltalte Anna Christine Bidstrup endvidere er aktioneret for det i Straffelovens § 179 ommeldte Forhold, da er det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst, godtgjort, at hun, uagtet hun selv antager, at Vognmand Martin Jensen er Fader til det af hende den 29 September f. A. fødte Barn, til sin Bedstemoder bestemt har udtalt, at Lars Bidstrup var Fader til Barnet, og at hun den Nat, hun fødte Barnet, paahørte en Samtale mellem Bedstemoderen og Jordemoderen, der gik ud paa en Anmodning til Jordemoderen om, at denne vilde gjøre Anmeldelse til Præsten om Fødselen og opgive Lars Bidstrup som Barnefader, hvilket Jordemoderen lovede, uden at Tiltalte gjorde nogen Bemærkning eller søgte at forhindre dette. Efter den under Sagen fremlagte Udskrift af Hasle Kjøbstads Ministerialbog er der imidlertid ikke til samme udlagt nogen Fader til Barnet, og da den urigtige Opgivelse af Barnefader til Bedstemoderen og Jordemoderen ikke er strafbar, vil Tiltalte Anna Christine Bidstrup ogsaa være at frifinde for Aktors Tiltale, forsaavidt hun er aktioneret for det i Straffelovens § 179 ommeldte Forhold.

Derimod vil Tiltalte Lars Bidstrup, der er født i Olsker Sogn den 26 Marts 1814, og som ikke tidligere er funden straffet, for det af ham udviste Forhold være at ansee efter Straffelovens § 161, jfr. § 46, sammenholdt med § 176, jfr. i det Hele §§ 60, 23 og 19 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

Nr. 3. Overretssagf. **Peter Nielsen** (Nellemann efter Ordre)

contra

Restauratør Jens Nielsen Elvstrøm (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningsansvar i Anledning af Medvirkning ved en Ejendomshandel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 November 1894: Kontracitanten, Overretssagfører P. Nielsen, bør til Hovedcitanten, Restauratør Jens Nielsen Elvstrøm, betale 5741 Kr. 35 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 7 December 1891 til Betaling sker, men iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Kontracitanten til Hovedcitanten med 80 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det fornævnte af Hovedcitanten til Kontracitanten udstedte Salærbevis af 10 September 1890 samt en Udskrift af Københavns Kriminal- og Politirets 5te Kriminalkammers Protokol, der ere fremlagte under Sagen, ere udfærdigede paa ustempet Papir. Der forelægges Kontracitanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 29 Februar og 28 Marts 1892, 2 Oktober 1893, 30 April, 20 August og 24 September d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Appellanten havde paataget sig at affatte og besørge thinglæst de fornødne Dokumenter i Anledning af Indstævntes Køb og senere ved Mageskifte foretagne Afhændelse af Ejendommen Nr. 116 paa Blegdamsvej, samt at han i Udførelsen af disse Hverv har paadraget sig Erstatningsansvar ved ikke at have skaffet sig paalidelig Kundskab om de paa bemeldte Ejendom hvilende Behæftelser og saaledes ved Dokumenternes Affattelse ikke at have taget Hensyn til to efter 2den Prioritet i Ejendommen indestaaende Beløb. Hvad angaar Størrelsen af dette Ansvar findes nu vel Appellanten ikke at have været pligtig at erstatte Indstævnte de i Dommen ommeldte 421 Kroner 87 Øre, idet det efter det foreliggende maa antages, at Indstævnte har faaet Valuta for dette Beløb ved den paagjældende Lejeopgjørelse; men i Henhold til det i Dommen anførte ville de øvrige Indstævnte tillagte Beløb, tilsammen 5319 Kroner 48 Øre med Renter efter Paastanden, være at tilkjende ham, dog nu — da Appellanten efter Sagens Indstævning til Høiesteret er død og hans Bo taget under Behandling af Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission — saaledes, at Indstævnte kjendes berettiget til for nævnte Beløb og Renter samt for de ham ved Dommen rettelig tillagte 80 Kroner i Sagsomkostninger at erholde Udlæg i Appellantens Dødsbo. Idet derhos Dommens Afgjørelse af Kontrasøgsmaalets 2den Post tiltrædes, ville Parterne iøvrigt være at frifinde for hinandens Tiltale. Salæret til Appel-

lantens her for Retten beskikkede Sagfører og den denne tilkommende Godtgjørelse for Udlæg blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Restauratør Elvstrøm, bør være berettiget til for 5319 Kroner 48 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 7 December 1891, indtil Betaling skeer, samt for de ham ved Lands-over- samt Hof- og Stadsrettens Dom i Sagsomkostninger tilkjendte 80 Kroner at erholde Udlæg i Appellanten, Overretssagfører Peter Nielsens Dødsbo. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Til Justitskassen betaler Appellantens Dødsbo 2 Kroner. Der tillægges Advokat Nellemann i Salarium for Høiesteret 300 Kroner og i Godtgjørelse for Udlæg 4 Kroner 80 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag er følgende oplyst: I Sommeren 1890 henvendte Hovedcitanten, Restauratør Jens Nielsen Elvstrøm, sig til Kontracitanten, Overretssagfører P. Nielsen, i Anledning af, at denne havde averteret en Ejendom til Salg, og Kontracitanten gav ham da Anvisning paa Ejendommen Blegdamsvej Nr. 116, der ejedes af Murmester P. Iversen. Efter at have beseet Ejendommen købte Hovedcitanten den af Iversen for 102000 Kroner, og om Handelen blev der oprettet en Slutseddell, dateret 10 Juli 1890, hvorefter Kjøbesummen skulde berigtiges ved, at Hovedcitanten overtog de i Ejendommen paa 1ste og 2den Prioritet indestaaende Beløb, ialt 84000 Kr., samt udbetalte ved Slutseddels Underskrift til Iversen 5000 Kr., ved Kjøbekontraktens Underskrift 7000 Kr. og senest i Juni Termin 1891 6000 Kr. Slutseddlen blev affattet af Kontracitanten, og efter dennes egen Anmodning blev det overdraget til ham at ordne det fornødne med Hensyn til Handelens Berigtigelse ved Affattelse af de fornødne Dokumenter, disses Thinglæsning m. v. Under 26 Juli 1890 oprettedes Kjøbekontrakt mellem Iversen og Hovedcitanten angaaende Ejendommen paa de i Slutseddlen vedtagne Betingelser, og efterat Hovedcitanten overensstemmende med det Stipulerede havde betalt Iversen

de ovennævnte 5000 Kr. og 7000 Kr. samt udstedt Panteobligation til denne for de resterende 6000 Kr., meddelte Iversen under 29 Juli 1890 Hovedcitanten Skjøde paa Ejendommen. Saavel Kjøbekontrakten som Skjødet blev affattede af Kontracitanten, der besørgede Stemplingen, indleverede dem til Thinglæsning og berigtigede de hertil medgaaende Udgifter. Et Par Maaneder senere mageskiftede Hovedcitanten Ejendommen med Ejendommen Boldhusgade Nr. 4, som ejedes af Restauratør P. Petersen, og om denne Handel oprettedes der under 2 Oktober 1890 Slutseddel og under 21 s. M. 2 saakaldte Kjøbekontrakter, hvilke Dokumenter ligeledes blev affattede af Kontracitanten, der under 10 September s. A. havde erholdt et Bevis fra Hovedcitanten, hvori denne tilsagde ham et Salær af 1000 Kr. for hans Ulejlighed med at faa solgt Hovedcitantens Ejendom Nr. 116 paa Blegdamsvejen. I de om Mageskiftet oprettede Dokumenter blev det overensstemmende med Hovedcitantens Adkomst paa Ejendommen Blegdamsvejen Nr. 116 opgivet, at Prioritetsgjælden paa denne Ejendom — foruden de 6000 Kr. til Iversen — kun bestod af de paa 1ste og 2den Prioritet indestaaende 84000 Kr., men nogen Tid efter viste det sig, at denne Opgivelse og den tilsvarende Opgivelse i Hovedcitantens Adkomstdokumenter paa bemeldte Ejendom var urigtig, idet der, da Hovedcitanten kjøbte Ejendommen, foruden den nævnte Prioritetsgjæld paa-hvilede Ejendommen Pantegjæld til Beløb ca. 60000 Kr., der dog senere var nedbragt til ca. 30000 Kr., hvorom Hovedcitanten havde været uvidende. Da Hovedcitanten herefter ikke kunde hjemle Restauratør Petersen Ejendommen Blegdamsvejen Nr. 116, indgik han med denne et Forlig, hvorefter Petersen erholdt Ejendommen Boldhusgade Nr. 4 og af Hovedcitanten erholdt en Godtgjørelse af 2466 Kr. 47 Øre. Hovedcitanten har nu anbragt, at han uden at faa nogen af bemeldte Ejendomme har maattet udbetale følgende Beløb:

til Murmester Iversen	12000 Kr. > Øre
til Kontracitanten a conto Omkostninger ved Handelen og Salær	3164 — 40 —
til Restauratør Petersen ved Mageskiftet i Oktober 1890 som Difference mellem Resultaterne paa Opgjørelsen betræf- fende Ejendommen	421 — 87 —
til samme i Anledning af denne Handels Tilbagegang som ovenfor nævnt . . .	2466 — 47 —

ialt 18052 Kr. 74 Øre

ved et af Hovedcitanten med Iversen ind-
gaaet Forlig har denne forpligtet sig
til at tilbagebetale Hovedcitanten . .

12000 Kr. > Øre

og Hovedcitanten har nu i Hovedsagen paa-

staaet Kontracitanten dømt til at betale

Resten . . . . . 6052 Kr. 74 Øre
med Renter 5 pCt. p. a. fra Hovedklagens Dato den 7 December
1891 til Betaling sker.

Kontracitanten har i Hovedsagen paastaaet sig frifunden og i Kontrasagen nedlagt Paastand paa, at Hovedcitanten dømmes til at betale ham 2756 Kr. 61 Øre, som Hovedcitanten skal være bleven ham skyldig for Salær og Udlæg, dels vedrørende de to nævnte Handler, dels for andre Forretninger med Renter 5 pCt. p. a. af 500 Kr. fra 2 Oktober 1890 og af Resten fra Kontraklagens Dato den 8 Marts 1892 til Betaling sker.

Da Hovedcitanten efter Kontracitantens Formening i Hovedklagen har sigtet ham for Bedrageri, har Kontracitanten derhos paastaaet denne Sigtelse mortificeret og sig tilkjendt en Erstatning af 10000 Kr. for tilføjet Tab og Kreditspilde med Renter 5 pCt. fra Kontraklagens Dato til Betaling sker.

Hovedcitanten har i Kontrasagen paastaaet sig frifunden, og begge Parter have paastaaet sig tillagt Sagsomkostninger saavel i Hoved- som i Kontrasagen.

Hvad nu først Kontrasøgsmaalets 2den Post angaar, er der ikke Føje til at statuere, at Hovedklagen indeholder nogen Sigtelse mod Kontracitanten for Bedrageri, og Kontracitantens Paastand om Mortifikation og Erstatning vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Hvad dernæst angaar Hovedsøgsmaalet og Kontrasøgsmaalets første Post, drejer Tvisten sig mellem Parterne fornemmelig om, om der kan paahvile Kontracitanten noget Ansvar for, at Hovedcitanten er bleven holdt i Uvidenhed om, at der paahvilede Ejendommen Nr. 116 paa Blegdamsvejen yderligere Behæftelser end de af Iversen opgivne 84000 Kr., og for det Hovedcitanten herfor paaførte Tab. Efter det Foreliggende findes der nu at maatte gaas ud fra, at Kontracitanten har paataget sig at foretage det fornødne for, at Hovedcitanten kunde erholde behørig Adkomst paa Ejendommen Nr. 116 Blegdamsvejen overensstemmende med det vedtagne, og at han dernæst har overtaget et lignende Hverv med Hensyn til Berigtigelsen af de fornødne Dokumenter i Anledning af Mageskiftehandelen, og vel kan det nu ikke ansees godtgjort, at Kontracitanten, da han affattede de om bemeldte Handler oprettede Dokumenter, har været vidende om, at der paahvilede Ejendommen Blegdamsvej Nr. 116 yderligere Behæftelser end af Iversen opgivet, men da det af Kontracitanten er erkjendt, at han med Hensyn til Spørgsmålet om, hvilke Behæftelser der paahvilede Ejendommen, lod sig nøje med Iversens Opgivelser, men ikke anstillede nogen Undersøgelse, om disse vare rigtige, eller endog kun gjorde Hovedcitanten opmærksom paa den Risiko, han løb ved, at disse Opgivelser uden

videre Undersøgelse lagdes til Grund for Handelernes Berigtigelse, findes han ikke paa forsvarlig Maaede at have udført det Hverv, han i sin Stilling som Sagfører havde paataget sig overfor Hovedcitanten, og for saa vidt Kontracitanten har anført, at han dog maa være angerløs i denne Henseende, da Hovedcitanten ved bemeldte Handeler i al Fald delvis lod sig assistere af en anden Sagfører, kan der ikke gives ham Medhold heri, da det efter det foreliggende maa antages, at denne Sagfører kun paa ganske underordnet Maaede har bistaaet Hovedcitanten i bemeldte Anledning, medens Ansvaret for Varetagelsen af Hovedcitantens Tarv ved Berigtigelse af de nævnte Handeler paahvilede Kontracitanten. Vel har nu Kontracitanten endvidere gjort gjældende, at han maa være fritaget for Erstatningsansvar overfor Hovedcitanten, dels fordi denne har vægret sig ved at gaa ind paa et af Kontracitanten foreslaaet Arrangement, hvorved samtlige Handeler kunde gaa i Orden uden Tab for Hovedcitanten, dels fordi denne paa egen Haand har indgaaet det ovennævnte Forlig med Murmester Iversen, men ligesom der ikke kan tages Hensyn til førstnævnte Anbringende, da Kontracitanten ikke mod Hovedcitantens Benægtelse har bevist, at han — Kontracitanten — i behørig Tid har fremsat noget for Hovedcitanten acceptabelt Forslag til en Ordning af Handlerne, saaledes maa det sidst nævnte Anbringende fra Kontracitantens Side være ganske uden Betydning.

Efter det anførte kan Hovedcitanten for det første ikke være pligtig til at betale Kontracitanten noget Salær i Anledning af bemeldte Ejendomshandler eller til at afholde de til sammes Berigtigelse medgaaede Udgifter. Det er nu uomtvistet, at Hovedcitanten har indbetalt til Kontracitanten à Conto Udgifter og Salær i Anledning af ham overdragne Forretninger ialt 3164 Kr. 40 Øre, og paa en af Kontracitanten affattet under Sagen fremlagt Opgjørelse, hvis Rigtighed ikke af Hovedcitanten med Bestemthed er bestridt, er Hovedcitanten debiteret for Udlæg i Anledning af bemeldte Ejendomshandler ialt 3009 Kr. 62 Øre, for Salær i samme Anledning ialt 2100 Kr. og for Udlæg og Salær i Anledning af andre Forretninger ialt 311 Kr. 39 Øre. Efter det bemærkede vil Kontracitanten ikke kunne ansees berettiget til at fordrø Salær og Godtgjørelse for Udlæg i Anledning af Ejendomshandlerne, og han vil herefter være at tilpligte at tilbagebetale Hovedcitanten de indbetalte 3164 Kr. 40 Øre efter Fradrag af sidstnævnte 311 Kr. 39 Øre med 2853 Kr. 01 Øre. Kontracitanten maa dernæst ansees pligtig til at erstatte Hovedcitanten det Tab, denne har lidt ved, at Mageskiftehandlerne ikke gik i Orden. I saa Henseende er det nu uomtvistet, at Hovedcitanten har betalt dels ved Mageskifte i 1890 — som ovenfor anført — en Difference af 421 Kr. 87 Øre, dels som

ligeledes ovenfor anført ved Handlernes Tilbagegang 2466 Kr. 47 Øre, og da Kontracitanten ikke mod Hovedcitantens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at Hovedcitanten har faaet førstnævnte Beløb 421 Kr. 87 Øre godtgjort ved Lejeopgjørelsen, findes han at maatte tilsvare Hovedcitanten begge disse Beløb med ialt 2888 Kr. 34 Øre. Kontracitanten vil herefter have at tilsvare Hovedcitanten 5741 Kr. 35 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Hovedklagens Dato den 7 December 1891 til Betaling sker, medens Parterne iøvrigt ville være at finde for hinandens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes Kontracitanten at maatte tilsvare Hovedcitanten med 80 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det fornævnte af Hovedcitanten til Kontracitanten udstedte Salærbævis af 10 September 1890 samt en Udskrift af Københavns Kriminal- og Politirets 5te Kriminalkammers Protokol, der ere fremlagte under Sagen, ere udfærdigede paa ustemplet Papir.

Der vil være at forelægge Kontracitanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 29 Februar og 28 Marts 1892, 2 Oktober 1893, 30 April, 20 August og 24 September d. A. fremlagte Indlæg.

Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Torsdagen den 20 Maj.

Nr. 34. Vexellerer Vald. Reimann (Asmussen)

contra

Ingeniør C. A. Eduard Andersen (Arntzen),

betr. Betaling af 16216 Kr. 24 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1895: Indstævnte, Ingeniør C. A. Eduard Andersen af Frederiksberg, bør for Tiltale af Citanten, Vexellerer Vald. Reimann, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører W. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 22 Oktober 1894 fremlagte Protokollation, der maa betragtes som et Indlæg.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Appellanten har nedsat det af ham i forrige Instants paastaaede Beløb med et af ham som Provision beregnet Beløb af 1649 Kroner 25 Øre.

Af de Høiesteret af Appellanten forelagte nye Oplysninger fremgaar det, at af de i den indankede Dom nævnte 20000 Kroner, mod hvilke Indstævnte har gjort Indsigelse, hidrøre de 15000 Kroner fra et afdøde Direktør Jørgensen givet Laan paa en af Trediemand til ham udstedt og af ham endosseret Vexel af 29 Marts 1892. Ligesom Vexlen herefter ikke fremtræder som Interessentskabet vedkommende, saaledes kunde Jørgensen heller ikke være bemyndiget til at stifte et saadant Laan paa dettes Vegne, ligesaa lidt som en Ratihabition af Laanets Optagelse for Interessentskabets Regning kan udledes af den i Dommen omtalte Transport, dateret 10 Maj 1892 og Indstævntes samme Dag daterede Skrivelse til Appellanten. Da der derhos mangler Bevis for, at Vexelbeløbet desuagtet er kommet Interessentskabet tilgode, maa de anførte 15000 Kroner fradrages Appellantens Krav paa Indstævnte, og da dette Beløb overstiger de af Appellanten for Høiesteret paastaaede 14566 Kroner 99 Øre, vil allerede af denne Grund ingen Deel af dette Beløb kunne tilkjendes Appellanten hos Indstævnte.

Den i Dommen nævnte, af Appellanten for Høiesteret gjentagne subsidiære Paastand om at kjendes berettiget til et hos Havnevæsenet endnu henstaaende Beløb af 7415 Kroner 05 Øre findes at maatte forkastes af de i Dommen herfor anførte Grunde, hvortil føjes, at en ligeoverfor Appellanten bindende Anerkjendelse af hans Ret til dette Beløb ikke, som af ham paastaaet, kan udledes af en Udtalelse i et under Sagen fremlagt Tilbud fra Indstævnte til Skiftekommissionen i Jørgensens Dødsbo om Afgjørelse af Boets Mellemværende med Interessentskabet.

Efter det anførte bliver Dommen, ved hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger det maa have sit Forblivende, efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Vexlerer Reimann, til Indstævnte, Ingeniør Ander-

sen, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Vexellerer Vald. Reimann, anbragt, at, da Interessentskabet Carlshamns Stenhuggeri, om hvilket det under Sagen er oplyst, at det indehaves af Indstævnte, Ingeniør C. A. Eduard Andersen af Frederiksberg, senere afdøde Direktør F. Th. Jørgensen og en Trediemand, hvilken Sidstes Existens Citanten dog var uvidende om, i Aaret 1892 havde en større successive Leverance til Kjøbenhavns Havnevæsen og manglede fornøden Kapital, henvendte Direktør Jørgensen sig til Citanten om at erholde saadan, hvorefter Sagen ordnedes saaledes, at Indstævnte og Jørgensen som Ejere af Stenhuggeriet ved en den 10 Maj 1892 dateret Transport skadesløst overdroge Citanten hele den dem tilkommende Fordring paa Havnevæsenet for deres successive Leverance til dette, idet det dog i Transporten bemærkedes, at der paa den til Dato leverede Del af Leverancen alt var oppebaaret 25000 Kr. i a conto Betaling, hvorhos Indstævnte ved en samme Dag dateret Skrivelse til Citanten anmodede denne om at udbetale ethvert ham i Anledning af hans nævnte Transport tilkommende Beløb til Direktør Jørgensen.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 27 Maj 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 15.

Torsdagen den 20 Maj.

Nr. 34. Vexellerer Vald. Reimann (Asmussen)

contra

Ingeniør C. A. Eduard Andersen (Arntzen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efter hvad der er in confesso under Sagen, var det en Forudsætning ved den nævnte Ordning, at Citanten skulde have 5 pCt. p. a. Rente af sine Forstrækninger, samt endvidere i Provision 15 Øre pr. Ton, og at hvad Citanten maatte oppebære ud herover paa Transporten skulde tilbagebetales Transportstederne. Idet Citanten formener, at der, da den omhandlede Transport er skadesløs, ogsaa tilkommer ham Provision af den Del af Leverancen, der ikke blev leveret ifølge en Overenskomst, som Stenhuggeriet indgik med Havnevæsenet, efter at Jørgensen var død i Oktober 1892, har han med Fradrag af de af ham hos Havnevæsenet alt oppebaarne Summer opgjort det ham tilkommende Beløb til ialt 16216 Kr. 24 Øre og under Henvisning til, at han, da Indstævnte og Direktør Jørgensen ved at give ham skadesløs Transport paa de dem hos Havnevæsenet for hele den omspurgte Leverance tilkommende Beløb ogsaa have indestaaet ham for, at hele Leverancen blev leveret, og at han derfor, hvis han vilde, kunde indfordre hos Indstævnte hele det Beløb, som Havnevæsenet, hvis hele Leverancen var bleven præsteret, havde havt at erlægge, og at dette vilde overstige ovennævnte Sum af 16216 Kr. 24 Øre, paastaar han Indstævnte tilpligtet at foranledige et hos Havnevæsenet paa den omhandlede Leverance endnu henstaaende Beløb paa 7415 Kr. 5 Øre stillet til hans Raadighed eller selv at udbetale Citanten dette Beløb, samt yder-

ligere at betale Citanten 8801 Kr. 19 Øre, hvorhos Citanten paa taar Indstævnte tilpligtet at betale Renter 5 pCt. p. a. af 16216 Kr. 24 Øre fra den 20 Maj 1893 til Forligsklagens Dato den 6 Juni s. A. og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag til Beta-ling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har anbragt, at der ved det omspurgte Arrangement med Citanten kun tilsigtedes at forskaffe Interessentskabet den fornødne Kapital til Fragt og Lossepenge vedrørende den ommeldte Leverance til Havnevæsenet, men at det ej var Hensigten at rejse noget egentligt Laan, ligesom det efter Indstævntes Anbringende var Citanten bekjendt, at Indstævnte havde vægret sig ved at medvirke til at optage et saadant Laan paa Interessentskabets Vegne. Foruden at benægte, at Citanten er berettiget til at beregne sig Provision af den ikke leverede Del af Leverancen, og at gjøre Indsigelse saavel imod det herfor under 31 December 1892 Indstævnte debiterede Beløb som imod 2 under samme Dato Indstævnte debiterede Renteposter, hvilke efter Indstævntes Fremstilling ere beregnede af for store Beløb, har Indstævnte, der benægter ved den omspurgte Transport at have indestaaet Citanten for, at den hele Leverance blev præsteret, anbragt, at, medens han ikke vilde gjøre Indsigelse imod de af Citanten iøvrigt i Provision og for Udlæg til Fragt og Lossepenge og i Renter beregnede Summer, kan han ikke anerkjende, at to Beløb paa respektive 20000 Kr. og 3000 Kr., som Citanten har debiteret Interessentskabet for, ere blevne modtagne af dette.

Medens Citanten til Legitimation af det førstnævnte Beløb paa 20000 Kr. har fremlagt et Brev til ham fra afdøde Direktør Jørgensen af 27 August 1892, der er skrevet paa et med »Carlshamns Stenhuggeri« mrkt. Stykke Papir, og hvori det hedder:

Mine Noteringer til Dato ere:

Kontant Laan	Kr. 20000. 00
Udlagt Fragt	> 38519. 65

Kr. 58519. 65

Derpaa har De erholdt til 28 Juli

d. A. . . . . Kr. 32000

og ved den idag Dem tilsendte An-

visning . . . . . > 10000

42000. 00

til Rest Kr. 16519. 65

har Indstævnte med Hensyn til Mellemværendet fremlagt en ham af Citanten tilstillet udateret Opgjørelse, der begynder med oven-

nævnte Beløb paa 16519 Kr. 65 Øre som Saldo pr. 27 August 1892 og som Slutningssaldo i Citantens Favør har det af denne indfordrede Beløb, og paa hvilken det førnævnte Beløb paa 3000 Kr. er debiteret som for »Casse« pr. 6 Oktober 1892; men Indstævnte gjør gjældende med Hensyn til begge disse Beløb, at disse, der ikke ere blevne optagne i Interessentskabets Bøger, og som afdøde Direktør Jørgensen i al Fald manglede Bemyndigelse til at optage paa dettes Vegne, ere blevne ydede Jørgensen personlig af Citanten, idet denne efter Indstævntes af Citanten ikke tilstrækkelig bestemt modsagte Anbringende har havt Mellemværende med afdøde Direktør Jørgensen personlig, i hvilken den nu fallerede Grosserer Jul. Olsen indestod Citanten som Kautionist for Jørgensen, hvorhos Indstævnte har henvist til, at det sidstnævnte Beløb paa 3000 Kr. er udbetalt Jørgensen efter dennes af Citanten efter Indstævntes Provokation fremlagte 2 Maaneders Sola Vexel af 6 Oktober 1892 paa 3000 Kr. og saaledes just ikke er udbetalt Jørgensen a conto i Henhold til Indstævntes Brev af 10 Maj 1892, i hvilket Fald en simpel Kvittering havde været tilstrækkelig.

Citanten, der har erklæret ikke at kunne efterkomme Indstævntes Provokation til at fremlægge Gjældsdokument paa ovennævnte Beløb paa 20000 Kr., fordi han, efter at afdøde Direktør Jørgensen i det ovennævnte Brev af 27 August 1892 havde anerkjendt Modtagelsen af dette Beløb, ikke længere vil have opbevaret Kvitteringerne fra Jørgensen for Tiden forud for denne Dag, har med Bemærkning, at den omhandlede Forretning efter sin Natur ikke af ham er bogført saaledes, at der kan meddeles Udskrift af hans Bøger med Hensyn til den, nægtet at efterkomme Indstævntes Provokation til at fremkomme med en Udskrift af sine Bøger vedrørende Stenhuggeriets og Jørgensens Konti i disse, idet han har henvist til, at han, der i Henhold til den skadesløse Transport af 10 Maj 1892 havde Ret til som ovenfor nævnt, at indtale hele den for den omhandlede Leverance akkorderede Sum, ikke har nogen Regnskabspligt med Hensyn til de af ham til afdøde Direktør Jørgensen udbetalte Beløb, og at han derfor, da det ej er benægtet, at Jørgensen har modtaget de to ommeldte Beløb paa respektive 20000 Kr. og 3000 Kr., har dokumenteret sit Søgmaal tilstrækkeligt. Citanten, hvis Paastand om, at Indstævnte ved Transporten af 10 Maj 1892 ubetinget har tilsagt ham hele det akkorderede Beløb for Leverancen uden Hensyn til, om denne blev præsteret og Stenhuggeriet fik det tilgode hos Havnevæsenet eller ikke, er uhjemlet, kan der imidlertid ikke gives Medhold heri, og Citanten, der overfor Indstævntes modstaaende Anbringende intet har oplyst til Støtte for, at de ommeldte to Beløb ere udbetalte afdøde Direktør Jørgensen paa Stenhuggeriets Vegne, hvad for det sidst

ommeldte Beløb paa 3000 Kr. efter det foreliggende har Formodningen mod sig, maa bære Følgerne af sin tilbageholdne Procedure saaledes, at der maa gaas ud fra, at det forholder sig som anbragt af Indstævnte, at de to ommeldte Beløb paa respektive 20000 Kr. og 3000 Kr. ere blevne ydede afdøde Direktør Jørgensen personlig paa et Indstævnte ikke vedkommende Mellemværende med Citanten, hvoraf følger, at Indstævnte ikke har noget at tilsvare Citanten efter dennes Indstævnte tilstillede Opgjørelse.

Forsaavidt Citanten subsidært har gjort gjældende, at det hos Havnevæsenet paa den ommeldte Leverance henstaaende Beløb paa 7415 Kr. 05 Øre i al Fald maa tilfalde ham uden videre i Henhold til den ham af Indstævnte og afdøde Direktør Jørgensen givne Transport af 10 Maj 1892, ved hvilken han efter hans Formening ubetinget har kjøbt de Indstævnte og Jørgensen hos Havnevæsenet tilkommende Beløb, og i Henhold til hvilken han — som han kalder det — har givet Jørgensen à conto Betalinger paa Kjøbesummen for samme, bemærkes, at bemeldte Transport — efter hvad der er in confesso — kun kan ansees givet Citanten til Sikkerhed for de Beløb, som han udbetalte Interessentskabet eller Jørgensen paa dettes Vegne og ikke kan give Citanten Ret til at gjøre sig betalt i de tiltransporterede Beløb uden at fremkomme med de Data, som han sidder inde med til Oplysning om, hvorvidt de Indstævnte debiterede Summer ere udbetalte Jørgensen paa Interessentskabets Vegne eller ikke. Som Følge af Ovenstaaende vil Indstævnte være at frifinde, uden at det er nødvendigt at undersøge, hvad Indstævnte iøvrigt har anført imod Søgsmålet. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører W. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af den af ham den 22 Oktober 1894 fremlagte Protokollation, der maa betragtes som et Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Fredagen den 21 Maj.

Nr. 90. Aktieselskabet »de forenede Oplagspladser
og Værfter« (Winther)

contra

Finantsministeriet paa Statskassens Vegne
(den est. Kammeradvokat),

betr. Appellantens Berettigelse til at opsigte en Gjæld.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1896: De Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet »De forenede Oplagspladser og Værfter« af Kjøbenhavn, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Da den i den indankede Dom omhandlede Panteobligation har i og for sig tilstrækkelige Bestemmelser om Gjældsforholdets Afvikling, navnlig ved halvaarlige Afdrag, findes Forholdets Natur ikke at kunne medføre, at Forholdet ogsaa skulde kunne opløses i Henhold til Opsigelse, hvorefter Panteobligationen intet indeholder, og en Ret for Debitor til Opsigelse kan ligesaa lidt udledes af, hvad der er oplyst om Gjældsforholdets Oprindelse. Dommen bliver derfor efter Indstævntes Paastand at stadfæste, hvorhos Appellanten vil have at betale Salær til Kammeradvokaten for Høiesteret.

Paa given Anledning bemærkes, at Promillegebyret ikke findes at kunne beregnes af mere end det Beløb af 5150 Kroner, som Finansministeriet under Sagens Drift har forlangt som Godtgjørelse for at modtage den skete Opsigelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til den konstituerede Kammeradvokat betaler Appellanten 80 Kroner samt i Kjendelse til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Panteobligation af 2 Januar 1877 skyldte Citanterne, Aktieselskabet »De forenede Oplagspladser og Værfter« af Kjøbenhavn til Statskassen et Beløb, der fra oprindelig 184000 Kr. ved halvaarlige Afdrag er nedbragt til 105000 Kr., og søge nu Citanterne under nærværende Sag de Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, til at høre Dom, hvorved de forvente

en af dem den 10 December f. A. hos de Indstævnte foranstaltet Opsigelse til Udbetaling i December Termin d. A. af bemeldte Kapital kjendt for lovlig at være og de Indstævnte tilpligtede mod Indfrielse i nævnte Termin af Obligationens Restbeløb med Renter til da at udlevere Obligationen i kvitteret Stand samt derhos tilpligtet at erstatte Citanterne Processens Omkostninger.

Den kst. Kammeradvokat, der har givet Møde for de Indstævnte, har paastaaet disse frifundne, og Citanterne tilpligtede at udrede Salær til ham. Det er in confesso, at Kjøbenhavns Havnevæsen i Anledning af Kjøbet af Matr.-Nr. 30 i Christianshavns Kvarter i Aaret 1872 til Statskassen som Sælger udstedte Obligation for en Del af Kjøbesummen, hvilken Gjæld prioriteredes i Ejendommen og halvaarligen skulde amortiseres og ved Ejendommens senere Afhændelse til Citanterne for den resterende Dels Vedkommende overtoges af disse ved den førstnævnte Obligation, samt at Citanterne i December f. A. opsagde Restgjælden til Udbetaling i December d. A., men at de Indstævnte have vægret sig ved at anerkjende denne Opsigelse for lovlig og at modtage Restgjælden betalt til nævnte Tid.

I den heromhandlede Panteobligation er intet fastsat om, at Gjældsforholdet kan hæves ved Opsigelse, og da der ikke kan gives Citanterne Medhold i, at det skulde følge af Retsforholdets Natur, at de uagtet Gjældsbevets Tavshed i saa Henseende dog skulde være berettigede til at opsige Forholdet med et passende Varsel, hvorved bemærkes, at der i Gjældsbeviset kun hjemles en Opløsning af Gjældsforholdet ved, at Kapitalen hvert Aar 11 Marts og 11 September skal afdrages med 2000 Kroner eller, under en nærmere betegnet Eventualitet, med 2500 Kroner, ville de Indstævnte blive at frifinde for Citanternes Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve, og bliver der saaledes ikke Spørgsmaal om at tilkjende den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Til Oplysning for Justitssekretæren bemærkes, at der i nærværende Sag vil være at erlægge pro Mille Gebyr af 107000 Kr. Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke under Sagen.

Nr. 166. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Jørgen Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru, samt Vold og Op-sætsighed mod Politiet.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 10 December 1896: Hans Jørgen Hansen og Anna Petronella Niklasdotter, kaldet Nikolaisen, Hansens Hustru, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med simpelt Fængsel i 8 Dage. Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 20 Kr. til hver, ville være at udrede af Tiltalte Hansen, dog at Tiltalte Hansens Hustru in solidum med ham bør udrede Omkostningerne for sit Vedkommende, samt en Fjerdedel af Salærene. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1897: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lehmann og Lassen for Overretten betaler Tiltalte, Hans Jørgen Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Jørgen Hansen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil ind-

ankede Sag, der i første Instants tillige angik Tiltalte Hans Jørgen Hansens Hustru, Anna Petronella Niklasdotter, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er han, der er født den 16 Januar 1859 og anseet ifølge nærværende Rets Dom af 25 April 1882 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Høiesterets Dom af 4 Januar 1892 efter samme Lovbestemmelse med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og ifølge fornævnte Birks Extrarets Dom af 31 Marts f. A. efter samme Lovbestemmelse og efter Birkets Politivedtægt af 19 Maj 1890, § 4, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, medens han iøvrigt ikke er funden forhen kriminaliter anseet, aktioneret for Mishandling af sin Hustru samt Vold og Opsætsighed mod Politiet. Sagens Omstændigheder ere efter Tiltaltes Tilstaaelse, forsaavidt Mishandlingen af hans Hustru angaar, og det iøvrigt Oplyste, derunder den af de 2 nedenaførte Politibetjente afgivne edelige Forklaring følgende: Natten mellem den 1 og 2 Oktober f. A. hørte Politibetjent Nr. 8, Larsen, af oftnævnte Birks Politistyrke, medens han iført Uniform patrouillerede i Upperslev, høje Raab om Hjælp, og da han begav sig til Stedet, hvorfra Raabene kom, bemærkede han, at de hidrørte fra en Kvinde, som i Natdragt laa ud ad Vinduet i Kvistetagen paa Ejendommen Frederikssundsvej Nr. 15, hvor Tiltalte og Hustru boede. Efter paa sit Spørgsmaal at have faaet at vide, at Kvinden var Tiltaltes Hustru, begav Larsen sig op til deres Lejlighed, hvor han fandt Tiltaltes Hustru i Sengen betagen af Skræk, medens Tiltalte var oppe. Efter Hustruens Anmodning, og da Tiltalte var Larsen bekjendt som en voldsom Person, betydede han ham at følge med til Politistationen, og gik Tiltalte ogsaa med Larsen ud af Lejligheden, men strax efter undløb han ind ad Kjøbenhavn til, hvor han efterfulgt af Larsen blev paagreben af Politibetjent Nr. 556 af Kjøbenhavns Politistyrke, Freltofte, der var iført Uniform. Medens Tiltalte derpaa af begge Betjentene transporteredes til Stationen, gjorde han den Modstand, han kunde, traadte Betjentene over Fødderne, sparkede dem over Benene og bed, efter Larsens Forklaring, denne i hans højre Haands Lillefinger saa stærkt, at han endnu den 13 s. M. havde Mærker deraf og Smerte i den, uden at det dog havde været nødvendigt for ham at søge Lægehjælp. Freltofte, der ikke iagttog selve Biddet, saae efter Transporten, at Fingren blødte. Da der efterhaanden samlede et stort Opløb, lykkedes det Tiltalte, der ved den paagjældende Lejlighed var noget beruset, men dog ved sin Fornufts fulde Brug, at undslippe.

Med Hensyn til, hvad der før Larsens Ankomst den nævnte Nat passerede mellem Tiltalte og hans Hustru er det oplyst, at Tiltalte, der kom hjem noget efter Midnat, paa hendes Udsagn til ham: »Er Du nu fuld igjen?« svarede: »Nu skal Du have Prygl«, og i det samme med Haanden rettede en Række Slag

mod hende, der laa i Sengen, af hvilke Slag dog kun de to ramte hende, der af Frygt for at blive slaaget foran paa Legemet vendte Ryggen opad. Hun aabnede derpaa det foran omtalte Tagvindue, imod hvilket Beenenden af Sengen stod, og raabte om Hjælp, men fik, medens hun saaledes stod ved Vinduet, et Slag af Tiltalte over Benet, hvilket Slag hun mener tilføjet med et afbrudt Stolebeen, hvad Tiltalte ogsaa antager sandsynligt.

Endelig har Tiltalte, der den 6 December 1885 blev gift med sin Hustru, med hvem han stadig under Ægteskabet har samlevet, for ca. 3 Aar siden jævnlig i noget beruset Tilstand pryglet hende, der i December 1893 en Nat blev ved hans Trudslers saa angst for at faa Prygl, at hun fra en Højde af ca. 12 Fod sprang gennem et Vindue ned paa en Vej, hvorved hun forslog sin Ryg saaledes, at hun i ca. 10 Dage maatte holde Sengen. Tiltalte har dog med Hensyn til det den Nat passerede forklaret, at han ikke husker, om han da havde til Hensigt at tilføje sin Hustru Vold, og denne hans Forklaring findes ikke at kunne forkastes. Ingen af selve de ovenfor beskrevne Mishandlinger kunne antages at have havt skadelige Følger for Tiltaltes Hustrus Helbred.

Som Følge af Foranstaaende vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 100 og efter dens § 202, jfr. tildels § 64, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 182. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Albrecht Willumsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 26 November 1896: Tiltalte, Murer Niels Albrecht Willumsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage, saa og være pligtig at tilsvare alle af Aktionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Marts 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog

at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Lehmann, betaler Tiltalte, Murer Niels Albrecht Willumsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 251, men Straffen findes at burde bestemmes, som ved Underrettsdommen skeet, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredsthingsdommen, iøvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Albrecht Willumsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag er Murer Niels Albrecht Willumsen aktioneret for Bedrageri, og er han ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt foreliggende Oplysninger overbevist om at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

En Eftermiddag i Juli Maaned f. A. indfandt Tiltalte sig i Forening med sin Søn Rasmus Peder Willumsen hos Gjæstgiver Lund paa Odense Hed, hos hvem de — idet de begge opgav urigtigt Navn — uden at have Penge til at betale med rekvirerede Fortæring og bestilte Logis. Ud paa Aftenen fulgte Gjæstgiveren dem hen til en i Odense boende Murmester, hos hvem Tiltalte gik ind for at søge Arbejde, og da han kom ud igjen, fortalte han, uagtet han ikke havde truffet bemeldte Murmester, at de begge vare antagne i Arbejde og skulde begynde næste Morgen. De gik derefter igjen hjem til Gjæstgiveren og rekvirerede nu yderligere Fortæring og Drikkevarer til sig og nogle Tilstedeværende, som de trakterede. Da de skulde betale Fortæringen

og Drikkevarerne, viste det sig, at de ingen Penge havde, men Tiltalte erklærede da, at de næste Dag kunde faa Forskud paa Arbejdsløn og saa nok skulde betale. Efter at have overnattet hos Gjæstgiveren fik de om Morgenen paany Fortæring og Drikkevarer, ligesom de, idet de foregav, at de nu skulde paa Arbejde, lod sig medgive Føde- og Drikkevarer i en af Gjæstgiveren laant Lædertaske. Derefter gik de bort uden at have betalt, hvad de vare blevne skyldige, og uden senere at lade høre fra sig eller berigtige deres Skyld indtil i Oktober Maaned f. A., da Tiltalte — efter at være tilsagt til Møde i Retten under en Undersøgelse, under hvilken hans fornævnte Søn var arresteret, og under hvilken ogsaa det her omhandlede Forhold var blevet inddraget — betalte fornævnte Gjæstgiver, hvad han og Sønnen vare blevne ham skyldige for Kost og Logis med 5 Kr. Under den nævnte Undersøgelse — under hvilken Tiltalte ikke gav Møde — blev den ovennævnte Taske, som Tiltaltes Søn havde efterladt hos en Trediemand, og som hverken han eller Tiltalte kan antages at have villet tilegne sig, tilbageleveret til Gjæstgiveren.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte — der er født den 15 September 1852 og foruden, at han under Militærtjenesten er straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, tidligere har været anset 1) ifølge Krigsrets Dom af 16 Februar 1872 for Tyveri efter Straffelovens § 228, jfr. Parolbefaling af 17 Oktober 1836, § 5, med Straf af simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt i Medfør af Parolbefaling af 3 August 1816, § 2, Nr. 2, med Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og 2) ifølge Høiesterets Dom af 24 Oktober 1881 efter Straffelovens § 203 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ligesom han 3de Gange har været straffet for Betleri, senest ifølge nærværende Rets Dom af 16 September 1892 med Tvangsarbejde i 30 Dage — ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 251, men den af ham forskyldte Straf, der ved Underrettsdommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes passende at kunne bestemmes til lige Fængsel i 5 Dage.

Onsdagen den 26 Maj.

Nr. 54. Transportforsikringsselskabet »Schweitz«
i Zürich (Asmussen)

contra

Skibsrhederne F. og A. Nielsen (Arntzen),

betr. Udredelse af et Forsikringsbeløb.

Sø- og Handelsrettens Dom af 9 September 1896:
Det indstævnte Transportforsikringsselskab »Schweitz« i Zürich
bør til Sagsøgerne, Skibsrhederne F. & A. Nielsen i Rudkjøbing,
betale de paastaaede 15680 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig
fra den 22 Februar d. A., til Betaling sker, og denne Sags Om-
kostninger med 200 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter
denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den i den indankede Dom anførte Skrivelse af 12
Oktober 1895 ikke blot fritog Kaptajnen for at lade fore-
tage Besigtigelse, men tillige paalagde ham ikke at anvende
større Omkostninger end strengt nødvendigt, maa der til-
lægges Kaptajnens Skjøn over, hvad der krævedes til en
forsvarlig Reparation, en væsentlig Betydning, og da der,
i alt Fald under Hensyn hertil, ikke ved de af Appellanten
tilvejebragte Oplysninger findes at være ført et tilstrække-
ligt Bevis for, at Skibet ved Afrejsen fra Blyth ikke var sø-
dygtigt, maa det billiges, at de Indstævntes Paastand ved
Dommen er tagen til Følge. Denne, hvis Bestemmelse om
Sagens Omkostninger tiltrædes, bliver derfor efter Indstævntes
Paastand at stadfæste, hvorhos Appellanten vil have at
betale de Indstævnte Sagens Omkostninger for Høiesteret
med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at
stande. Processens Omkostninger for Høiesteret
betaler Appellanten til de Indstævnte, Skibsrhe-
derne F. og A. Nielsen, med 300 Kroner. Saa

betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kasko-police Nr. 2353 af 17 August 1895 blev den de Herrer Skibsrhedere og Kjøbmænd F. & A. Nielsen i Rudkjøbing tilhørende Skonnertbrig »Nadinka«, hvis Kasko var taxeret til 24000 Kr., og som var ca. 25 Aar gammel, forsikret for Tiden fra 18 August 1895 til 17 August 1896 for 16000 Kr. i Transportforsikringselskabet Schweiz i Zürich gennem dettes Generalrepræsentant hersteds Chr. Ørsted; ifølge Policen var Forsikringen afsluttet i Henhold til Konventionen af 2 April 1850 for det herværende kongelige oktroierede Søassurancekompagni, og var der tillige i de Policen vedhæftede trykte Bestemmelser udtalt, at Skibet maatte være sødygtigt ved hver Rejses Begyndelse. Skibet var ifølge Certifikat af 21 November 1893 klassificeret for 5 Aar under 5/6 G. I. I. i Bureau Veritas og havde ved Besigtigelse efter en Reparation i Nantes i April 1894 faaet denne Klasse stadfæstet; i nævnte Certifikat var iøvrigt i Henhold til Klassifikationsforskrifterne udtalt, at i Havari- og Strandingstilfælde skulde Skibet paany besigtiges.

Paa en Rejse, som »Nadinka«, der skal have været et meget skarptbygget, oprindeligt til Frugtfart bestemt Skib, tiltraadte den 19 Oktober 1895 fra Blyth med en Ladning Kul, forliste det totalt den 21 s. M. i Nordsøen, og da Forsikringselskabet vægrede sig ved at udbetale den samme derpaa af Rhederne af-fordrede Forsikringssum, hvoraf iøvrigt den største Del skal have været gjenforsikret i det herværende kongelige oktroierede Søassurancekompagni, anlagde Rhederne nærværende Sag, hvor- under de have paastaaet Transportforsikringselskabet »Schweiz« ved dets ovennævnte Generalrepræsentant hersteds tilpligtet at betale dem den omtalte Sum af 16000 Kr., som de dog senere i Henhold til § 167 i Konventionen af 2 April 1850 have nedsat med 2 pCt. til 15680 Kr., af hvilket Beløb de derhos have fordret sig tilkjendt Renter med 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 22 Februar d. A., ligesom de have gjort Fordring paa Tilkjendelse af Sagsomkostninger. Det indstævnte Selskab har derimod paastaaet sig frifundet med Tillæg af Sagsomkostninger.

Af en under Sagen fremlagt Udskrift af »Nadinka«s Logbog fremgaar Følgende: »Nadinka«, der var ca. 229 Brutto Reg. Tons drægtig, og hvis Besætning bestod, foruden af dens Fører Jørgensen og Styrmand Stæhr, af 2 Matroser, 1 Letmatros, 1 Kok og 1 Ungmand, hvilke 5 alle vare mellem 22 og 16 Aar

gamle, ankom den 3 August*) 1895 med en Ladning Træ til Blyth, i hvis Havn den forstøjedes. Lørdag den 5 Oktober, da Skibet Kl. 3¹/₂ Efterm. forhaledes over mod Kaj, tog det Grunden ca. 20 Favne fra denne og faldt med Lavvande over paa Banken, hvor det dog observeredes at ligge godt. Den næste Morgen gik man igang med at hale Skibet ind til Kajen, og kom det med Forskibet indtil 3 Favne fra samme og langs Bougen paa et andet Skib ved Kajen, men kunde ikke komme længere paa Grund af for lidt Vand. Det observeredes da med Lavvande, at Skibet havde givet sig ved Skanddæk og flere Steder. Efter at Dækslasten var losset færdig, bemærkedes der Kl. 3¹/₂ Eftermiddag, da Skibet rettede sig, 4 Fod Vand i Lasten. Man gik da igang med begge Skibets Pumper, hvorved Vandet inden Kl. 4 bragtes ned til 3 Fod, og, efter at Skibet derpaa var forhalet til den anden Side i flot Vand og der var fortsat med Pumpningen, tildels under Medhjælp fra andet Skibsmandskab, blev der pumpet læns til Kl. 8 Aften og derefter, da Skibet atter tog 10" Vand i Timen, slaaet læns ved Vagtskiftet hveranden Time. Mandagen den 7 Oktober fandtes der 12" Vand ved Pumpen, og tog Skibet da 6" Vand i Timen, men blev der pumpet læns hver 4de Time og flere Gange i Løbet af den paafølgende Nat. For den 8 Oktober Morgen findes det anført, at Skibet da tog 1" Vand i Timen, og at der i Løbet af Dagen kom 5" Vand ved Pumpen, men at Skibet blev pumpet læns om Aftenen. Den 9 Oktober fandtes der om Morgenen og om Aftenen 12" Vand ved Pumpen, og pumpedes der læns Morgen og Aften. For den 10 Oktober er det anført, at Skibet da tog regelmæssig 6" Vand i 12 Timer, og at der om Aftenen var 9" ved Pumpen, men da sloges læns til 6". Den 11 Oktober om Aftenen fandtes der 9" Vand ved Pumpen, men sloges da læns. Den 12 Oktober Aften var der 12" Vand ved Pumpen og blev der saa slaaet læns. Den 13 Aften var der 11" Vand ved Pumpen og sloges læns. For den 14, 15 og 16 staar der intet anført i Logbogen. Den 17 Oktober blev Losningen fra Skibets Rum, som havde været iværksat alle de foregaaende Dage, tilendebragt, og blev Skibet derpaa Kl. 1 Eftermiddag forhalet over paa Banken, Bunden rengjort og Kalfatring foretagen ved Stødene og Agterstævnen samt, hvor det fandtes nødvendigt, og Skibet derpaa om Aftenen forhalet ud i flot Vande igjen. Den 18 Oktober indtog Skibet i Løbet af Dagen en fuld Ladning Kul paa ca. 307 Tons, hvorved det kom til at ligge 12' 8" agter og 12' for, og anførtes der da at være 17" Vand ved Pumpen, men blev slaaet læns. Den 19 Oktober om Morgenen blev der atter pumpet læns, Skibet gjordes sejlklaart og bugseredes ud samt afsejlede Kl. 3 Eftermiddag for at gaa med dets Ladning til Frederiksstad i Norge; Vinden var

*) Skal være Oktober.

den Dag vestlig og steg efterhaanden fra laber Kuling til en Styrke af 3 (Søens Styrke 2); der styredes Kurser mellem Ø. og N. Den 19 Kl. 9 Aften angaves der at være 18" Vand ved Pumpen; der sloges læns, men Skibet tog 6 à 7" Vand i Timen, hvorfor der hver Time blev pumpet læns, hvad Kaptajnen senere har omtalt tog ca. 5 Minuter. Søndag den 20 Oktober var Vinden om Morgenen gaaet nordlig og blev opad Dagen NO. med en Styrke fremdeles af 3 (Søen 2 à 3), og Skibets Kurs ændredes til noget sydligere end Ø. For Vagten fra Kl. 12 til 4 Morgen anførtes det, at der toges 6 à 7" Vand i Timen og fremdeles pumpedes hver Time. For Vagterne Kl. 4 til 8 Morgen og 8 til 12 Form. observeredes der 12" Vand i Timen og pumpedes læns hver ½ Time, hvad der fortsattes i Vagten Kl. 12 til 4 Eftermiddag, da Vandet observeredes at være i Tiltagende. Kl. 4 Eftermiddag bleve begge Skibets Pumper satte igang og holdtes der af med Søen, idet Skibet styredes i S.S.O. misv. Kl. 5 ændredes Kursen, idet der styredes V.S.V. for Landet, og observeredes Vandet fremdeles at tiltage ved Pumperne. Kl. 6½ Søndag Eftermiddag erklærede Mandskabet ikke at kunne udholde at pumpe, tilmed da Vandet dog voxede, og styredes der derfor efter en Fiskerkutter, som præjedes forude til Luvart, hvorpaa hele »Nadinka«s Mandskab, efter at have pejlet 28" Vand ved Pumperne, gik ombord i samme, medtagende lidt Tøj. Den næste Morgen, den 21, Kl. 8, gik 4 Mand igjen fra Kutteren, der havde holdt det gaaende i Nærheden, ombord i »Nadinka«, hvor der da observeredes 6' til 7' Vand ved Pumperne, og Kl. henved 1 samme Eftermiddag saaes det fra Kutteren, at »Nadinka« gik tilbunds.

Efter at »Nadinka«s Besætning var kommen tilbage her til Landet, aflagde den Søforklaring den 8 November f. A. i Rudkjøbing. Under samme erklærede Kaptajnen, at Skibet vel var blevet noget lækt ved at komme til at ligge paa den omtalte Banke ved Blyth, men ikke saameget, at der efter hans Mening var Grund til at træffe særlige Foranstaltninger i den Anledning, saameget mindre, som Skibet blev almindelig tæt igjen, eftersom Ladningen blev losset, og at Skibet ogsaa ved det af ham og Styrmanden efter Losningen foretagne Eftersyn, hvorunder de kalfatrede det, hvor det fandtes nødvendigt, viste sig at være i behørig Stand, samt at det laa flot, medens Kulladningen indtoges, uden at vise sig utæt, hvorfor han heller ikke havde fundet Grund til at faa foretaget yderligere Undersøgelse, idet Skibe, der give sig noget ved at komme til at ligge tørt, sædvanlig ogsaa af sig selv blive tætte igjen i Vandet. Om Grunden til, at Skibet sprang læk i Søen, kunde han derimod ikke sige noget nærmere, medens Styrmanden under Søforklaringen anførte, at Grunden maatte være den, at det havde arbejdet en Del i Søen. Styrmanden forklarede i Forbindelse dermed, at, da han og Kap-

tajnen i Blyth undersøgte Skibet, var der kun to Steder, hvor der var Anledning til at kalfatre, og at han ikke bemærkede, at det trak Vand, da det atter kom til at flyde, samt at det vel var nødvendigt at pumpe noget efter Ladningens Indtagelse, men ikke saameget, at han, der da pejlede Pumperne, fandt nogen Betænkelighed ved at gaa tilsøs. Af de to Matroser bemærkede den ene, at der vel blev pumpet noget inden Afsejlingen fra Blyth, men at intet da gav ham Anledning til at tro, at Skibet havde nogen Læk, idet det oftere havde trukket mere Vand, medens den anden udtalte, at der vel efter hans Skjøn var ikke saa lidt Vand ved Pumperne ved Pumpningen inden Afsejlingen, men at han dog ikke nærede nogen Betænkelighed ved at gaa med Skibet, saalænge det ikke trak mere Vand, medens det maatte have arbejdet sig mere læk i Søen.

I et under Sagen fremlagt Brev fra Kaptajnen af 16 Marts d. A. har denne derhos paa Forespørgsel udtalt, at, naar han ikke paa Rejsen fra Blyth holdt af tidligere og vendte om, var det, fordi der ikke syntes ham at være Grund dertil, saalænge Skibet ikke var »ualmindelig lækt«, tilmed da det havde to gode Pumper og det i det 1ste Etmaal med Lethed holdtes læns af 1 Mand, og da der tillige, naar Vinden vedblivende holdt sig vestlig, var mere Sandsynlighed for at naa Norge. Om Søndagen gik Vinden imidlertid først nordlig og derpaa østlig, og der kom da en Del Sø fra den Kant, hvorfor Skibet arbejdede noget, hvad der efterhaanden blev stærkere, og rullede tværs i Søen samt begyndte at tage Vand over Dækket, og Vandet tiltog da i Skibet, saa at det fra Kl. 3 til 4 Eftermiddag blev nødvendigt at bruge begge Pumper og pumpe med alle Mand samt først at holde af med Søen og derpaa at styre efter Humberfloden.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 3 Juni 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 16.

Onsdagen den 26 Maj.

Nr. 54. Transportforsikringsselskabet »Schweitz«
i Zürich (Asmussen)

contra

Skibsrhederne F. og A. Nielsen (Arntzen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Under Sagen er det endvidere tillige oplyst, at »Nadinka« s Rhederi senest den 10 Oktober modtog et Brev fra dets Kaptajn fra Blyth — hvorfra Brevet maa antages afsendt den 7 eller senest 8 s. M. — hvilket Brev nu ikke er kommet tilstede, men som strax blev meddelt det indstævnte Forsikringsselskabs Agent, Mægler Buch i Rudkjøbing, saaledes at det dog mulig kun blev oplæst for ham — og tilskrev han derpaa strax den 10 Oktober efter Aftale med Rhederne Selskabets Generalrepræsentant hersteds, ovennævnte Hr. Ørsted, et Brev, saalydende:

»Jeg undlader ikke at meddele Dem, at »Nadinka« er ankommen til Blyth og losses ved Saunders Kaj; den er bleven læk ved at blive næppet og trækker 3" i Timen. Med Hensyn til Udgifterne forespørger Rhederiet, om De er villig til at godtgjøre Deres Andel, hvad rimeligt er for at undgaa Havari. Ærede imødesees omgaaende.«

Paa denne Skrivelse svarede Generalrepræsentanten for Selskabet den 12 Oktober saaledes:

»Besvarende Deres Ærede af 10 ds., er det ikke værdt, at Kaptajnen paa »Nadinka« gaar til større Omkostninger end strængt nødvendigt i Anledning af, at Skibet er blevet læk. Det er tilstrækkeligt for os, naar han reparerer billigst muligt og sammen med Regningen for Reparationen sender et Udtog af sin Logbog,

hvoraf det fremgaar, paa hvad Maade Skaden er sket. Han behøver altsaa ikke at foretage Besigtigelse eller tage andre be- kostelige Forholdsregler.«

Det indstævnte Selskab har støttet sin Frifindelsespaastand paa, at »Nadinka« efter det saaledes Foreliggende ikke kan antages at være sprunget læk i Søen paa Rejsen fra Blyth, men derimod var usødygtigt, da det afgik fra Blyth — Indstævnte har til Bestyrkelse heraf fremlagt Erklæringer fra tvende her- værende Besigtigelsesmænd ved Søassuranceselskaber — og at Forliset derhos formentlig vilde være undgaaet, hvis Skibet, da Vandet strax paa Rejsens første Dag steg betydelig, var vendt om i Tide. Forliset maatte derfor i Henhold til Sølovens §§ 248 og 249 Nr. 1 & 2 samt §§ 68 og 180 i den ovennævnte Konvention af 2 April 1850 være Selskabet uvedkommende. Sagsøgerne have derimod gjort gjældende, at den lidet betydelige Skade, som Skibet havde faaet ved det ved Begyndelsen af Los- ningen i Blyth indtrufne Uheld, i Virkeligheden havde fortaget sig som ved en tidligere Lejlighed ganske af sig selv, idet Skibet trak sig sammen under Losningen, hvad der ogsaa viste sig ved det af Kaptajnen og Styrmanden foretagne Eftersyn, hvorved kun en Smule Kalfatring fandtes nødvendig, der strax foretoges, at Skibet altsaa var i fuldkommen sødygtig Stand, da det afgik fra Blyth, og at der ikke da havde været nogen Grund til ikke at tiltræde Rejsen, hvad heller ikke nogen af Besætningen havde følt Betænkelighed ved, samt at det heller ikke kunde bebrejdes Skibet, at det ikke var vendt om før, da det maatte antages, at det først var den Søndag den 20 Oktober indtraadte Forandring af Vind og Sø, der havde medført, at Skibet sprang læk, og at Rejsen, der formentlig ellers havde kunnet gennemføres med Held, maatte opgives, hvorhos den Omstændighed, at Skibet maatte være vendt om lidt for sent, i alt Fald ikke kunde frigjøre Assurandørerne, jfr. Sølovens § 248. Men Sagsøgerne have derhos endvidere fremhævet, at Kaptajnen ved sin Opræden efter det i Blyth indtraadte Uheld i alt Fald kun havde fulgt den af ham søgte og ham ved Forsikringsselskabets Generalrepræsen- tants ovenfor gjengivne Skrivelse af 12 Oktober meddelte Instruk- tion, og at Forsikringsselskabet følgelig i ethvert Fald ikke kunde være frigjort derved, at Skibet gik tilsøes, uden at der foretoges yderligere Foranstaltninger, selv om man mulig maatte finde, at dette i og for sig havde været mindre rigtigt.

Retten skjønner nu heller ikke rettere, end at det af Sel- skabets herværende Generalrepræsentant under 12 Oktober f. A. afsendte Brev i en ganske særlig Grad maatte være bestemmende for Kaptajnen med Hensyn til, hvad der af denne vilde være at foretage i Henseende til Reparation af Skibet, og at særlig den Passus i det nævnte Brev: »Han behøver altsaa ikke at foretage Besigtigelse eller tage andre be- kostelige Forholdsregler« maatte

være afgjørende for ham i Retning af ikke at tilkalde sagkyndig Assistance, hvorved det umuliggjordes for ham at fremskaffe Sødygtighedserklæring, samt at han som Følge deraf kun var henvist til sin egen og Styrmandens Bedømmelse af, om Skibet var sødygtigt, hvilket disse saameget mere kunde være berettigede til at tro, som ingen af Mandskabet iøvrigt yttrede nogen Betænkelighed ved at gaa tilsøes dermed. Selv om Skibet derfor maatte antages ikke at have været i sødygtig Stand efter det af Kaptajnen foretagne Eftersyn — hvad der ikke herefter findes Anledning til at komme ind paa — findes det ikke at kunne lægges Rhederiet til Last, at Skibet afgik, uden at der blev foretaget mere end oplyst. Det indstævnte Selskab vil derfor blive at dømme overensstemmende med den endelig nedlagte Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger fastsættes til 200 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 177. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Christian Jensen og Ane Margrethe Eriksen
(Def. Jensen),

der tildales: Førstnævnte for at have skilt et andet Menneske ved Livet og Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse eller dog Meddelagtighed i Forsøg paa samme.

Samsø Birks Extrarets Dom af 13 Januar 1897: Arrestanten Jens Christian Jensen af Brundby bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar, og Tiltalte Ane Margrethe Eriksen af Brundby til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udrede de og alle af denne Sag flydende Omkostninger saaledes, at Arrestanten betaler Omkostningerne ved sin Arrest og Indlæggelse paa Sindssygeanstalten og Tiltalte Omkostningerne ved sin Arrest og Indlæggelse paa Sygehuset, og at de øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator V. Buch, og Defensor, Sagfører Garde, henholdsvis 25 og 20 Kr., udredes af Arrestanten, idet dog Tiltalte in solidum med ham tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Marts 1897: Arrestanten Jens Christian Jensen og Tiltalte

Ane Margrethe Eriksen bør straffes, Arrestanten med Tugthusarbejde i 8 Aar og Tiltalte med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Prokuratorerne Wolff og Nissen for Overretten, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten og Tiltalte, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Jens Christian Jensen og Ane Margrethe Eriksen, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Samsø Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Arrestanten Jens Christian Jensen og Tiltalte Ane Margrethe Eriksen, der ere fødte henholdsvis den 26 April 1868 og den 11 December 1872, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet, Førstnævnte for at have skilt et andet Menneske ved Livet og Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse eller dog Meddelagtighed i Forsøg paa samme, og ere ifølge de af dem afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste Sagens Omstændigheder følgende:

Arrestanten og Tiltalte tjente fra November*) 1894, indtil Undersøgelsen i denne Sag tog sin Begyndelse, sammen i en Gaard i Brundby, i hvilken By Arrestanten, der er gift og med sin Hustru har 4 Børn, ejer et Hus, og udviklede der sig imellem dem et kjønsligt Forhold, efter Arrestantens Forklaring fra Foraaret 1895, efter Tiltaltes allerede tidligere, hvilket havde til Følge, at hun blev besvangret, som det maa antages i September eller Oktober 1895.

---

*) Skal være Maj.

Tiltalte omtalte sin Frugtsommelighed for Arrestanten allerede forinden Jul 1895, men ellers ikke for Nogen, og antog hun, at skulde føde i Forsommeren 1896. Hun tilberedte ikke Børnetøj, men nægter bestemt, at hun forinden Barnets Fødsel skulde have tænkt paa at tage det af Dage, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten, som fra den Tid, han blev vis paa, at Tiltalte var frugtsommelig — omtrent en Maanedstid før Barnet fødtes — var i en nedtrykt Sindsstemning paa Grund af Skammen og den Sorg, han vilde gjøre sin Hustru, foreslog Tiltalte, at de i Forening skulde tage sig af Dage, hvori hun erklærede sig enig. Dette var derefter ogsaa flere Gange paa Tale imellem dem, men Udførelsen heraf blev opsat, indtil de endelig Torsdagen den 14 Maj f. A. om Middagen bleve enige om at drukne sig og aftalte i dette Øjemed at mødes samme Dags Aften. Mødet fandt da ogsaa Sted bemeldte Aften Kl. henved 10, og gik de derpaa hen i et Udhus paa Brundby Mark, hvor de forblev indtil Kl. ca. 2, da de begav sig hen til en Brønd paa deres Husbonds Mark, ca. 4 Alen dyb med ca. 3 Alen Vand. Arrestanten opfordrede nu Tiltalte til at springe først ned i Brønden, men da hun afslog dette, steg han derned, dog ikke længere, end at Vandet naaede ham op paa Livet, hvorpaa han opfordrede hende til at komme ned til sig, hvad hun dog ikke gjorde, idet hun, da Modet svigtede hende, svarede ham, at hun kunde ikke, og krøb Arrestanten da ved Tiltaltes Hjælp atter op af Brønden. Fra dette Tidspunkt maa det antages, at Arrestantens og Tiltaltes Selvmordsplaner vare opgivne, men gik de dog, da det nu var bleven lys Dag, ikke hjem, men til et Faarehus paa Ørby Mark, hvor de tilbragte Dagen, tildels med at sove, medens Arrestanten ogsaa af og til gik udenfor Huset for at tørre sine Klæder i Solen. I Aftenskumringen gik de derpaa hen til et andet Udhus der paa Marken, hvilket var lunere og forsynet med Dør. Om Aftenen blev Tiltalte, der ikke tidligere vil have tænkt paa, at hendes Fødsel var nær forestaaende, syg, og kom hun, der ikke tidligere havde født, nu paa den Tanke, at det muligen var Fødselen, der forestod. I Nattens Løb vaagnede Arrestanten ved, at Tiltalte klagede sig, og meddelte hun ham da, at hun vistnok nu skulde føde. Efterat Arrestanten paany havde lagt sig til at sove, vaagnede han atter ved Daggry ved, at hun klagede sig, og sagde hun da til ham, at Fødselen nu var nær forestaaende.

Tiltalte opfordrede ikke Arrestanten til at søge Hjælp, uagtet hun vidste, at der i Ørby boede en Jordemoder, og at der var beboede Huse i Nærheden, ligesom hun var bekendt med, at man under saadanne Forhold skal søge Hjælp. Heller ikke Arrestanten vil have tænkt paa at søge Hjælp. En halv Timestid derefter fødte da Tiltalte uden nogen Hjælp et levende

og ifølge den nedenfor omtalte Obduktionsforretning levedygtigt Pigebarn, og skar Arrestanten med sin Lommekniv Navlestrengen over, hvorefter han lagde Barnet nøgent ved Siden af dem i noget Halm. Medens Barnet laa der, talte Arrestanten og Tiltalte en halv Snes Minutter med hinanden om, hvad de skulde gjøre med det, og blev det endeligen besluttet, at Barnet skulde dræbes, idet Tiltalte samtykkede i et Forslag af Arrestanten om, at han vilde drukne Barnet, efterat det forøvrigt ogsaa havde været paa Tale imellem dem, at han skulde kvæle det, uden at det bestemt har kunnet oplyses, fra hvem af dem Forslaget om, at Barnet skulde dræbes, først udgik. De have iøvrigt Begge benægtet, at der nogensinde forinden Barnets Fødsel har været Tale imellem dem om at tage det af Dage. Arrestanten tog derpaa Barnet, som fremdeles var levende, for at drukne det i en nærliggende Brønd, men opstod pludselig den Tanke hos ham, at det vistnok var en lettere Død for Barnet at blive kvalt, og greb han derefter uden nogen Aftale derom med Tiltalte, og uden at hun vil have bemærket det, om Barnets Hals med begge sine Hænder, saaledes at han med Tommelfingeren trykkede mod dets Strube, dog kun et Øjeblik, og rørte Barnet sig strax derefter vel lidt, men gav ikke mere nogen Lyd fra sig. Arrestanten svøbte det derpaa ind i Tiltaltes Hovedklæde og bar det hen til en ca. 50 Alen derfra værende Brønd paa Marken, i hvilken han nedkastede det, og hvor det senere fandtes, og gaar hans endelige Forklaring under Forhøret forsaavidt ud paa, at han gjorde dette for i alt Fald at drukne Barnet, idet han ikke var sikker paa, at det var død af Kvælningen, i hvilken Henseende han har fremhævet, at Barnet endnu rørte sig, da han gik med det til Brønden, men at han forøvrigt mener, at det døde undervejs derhen. Arrestanten begav sig derefter tilbage til Tiltalte i det omtalte Udhus og meddelte hende at have kastet Barnet i nævnte Brønd. Med Undtagelse af at Arrestanten samme Dags Aften en kort Tid var fraværende for at faa kjøbt noget Brød og Soda-vand, idet han og Tiltalte i to Dage Intet havde faaet at spise og kun lidt Vand at drikke, forbleve de derefter i det paagjældende Udhus, indtil de Mandagen den 18 Maj f. A. der bleve antrufne som eftersøgte, og havde Arrestanten imidlertid gjemt Efterbyrden fra Fødselen, der var kommet fra Tiltalte den foregaaende Dag, under noget Halm der i Huset.

Den over Barneliget den 20 Maj f. A. optagne legale Obduktionsforretning gaar ud paa, at Barnet har været næsten fuldbaaret og levedygtig, at det har levet og aandet efter Fødselen, dog at Aandedrættet kun har fundet Sted i meget kort Tid, da Tarmen fandtes aldeles lufttom, og at Barnet er død Kvælningsdød, fremkaldt ved Sammentrykken af Halsen, og har ikke aandet i en Vædske.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og blev han paa Grund heraf den 1 August f. A. indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvis fungerende Overlæges Erklæring af 26 Oktober f. A. gaar ud paa, at Arrestanten ikke er og ej heller, da han begik Forbrydelsen, kan antages at have været sindssyg, og henholder det Kgl. Sundhedskollegium, hvis Erklæring derefter er indhentet, i dets Responsum af 5 December f. A. sig til Sindssygelægens foromtalte Erklæring, idet Kollegiet udtaler, at der ikke er Grund til at antage, at Arrestanten lider af Sindssygdom og af denne Grund skulde være helt eller delvis utilregnelig. Vel er det endnu i Sindssygelægens Erklæring bl. A. udtalt, at det er rimeligt, at foruden Arrestantens habituelle ringe Intelligens og svagt udviklede moralske Følelse ogsaa en vis momentan Sløvhed, fremkaldt ved Sult og Forkommenhed, har været medvirkende ved den Ro og Ligegyldighed, hvormed han uden at overveje sin Handlinges Betydenhed og sandsynlige Følger er skreden til Forbrydelsen, hvorhos det i Sundhedskollegiets Responsum er tilføjet, at man ikke tør benægte Muligheden af, at et Menneske, der i længere Tid har sultet og befunden sig under højst uheldige Forhold, kan blive saa forkommet og føle sig saa elendigt, at han har Vanskelighed ved at tænke klart og roligt, eller at han bliver sløv og ligegyldig for, hvad han foretager sig, men Kollegiet bemærker i Forbindelse hermed, at det dog ikke i det under Sagen Oplyste har fundet direkte Bevis herfor. Da der ej heller i det iøvrigt Fremkomne skjønnes at indeholdes tilstrækkelig Støtte for den Antagelse, at Arrestanten ikke i Gjærningens Øjeblik skulde have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælssunde Personer, kan Saadant ikke statures at have været Tilfældet, hvorimod Arrestanten da maa antages at have været fuldt tilregnelig. Derimod vil Drabet efter alt Foreliggende ikke kunne tilregnes ham som overlagt.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 186, Tiltalte efter dens § 192, 1ste Led, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 8 Aar, Tiltalte med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de vare ansete, Arrestanten efter Straffelovens § 186 sammenholdt med § 39 med Tugthusarbejde i 6 Aar og Tiltalte efter Straffelovens § 192, 1ste Led, sammenholdt med § 51, jfr. § 48, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, være at forandre.

Fredagen den 28 Maj.

Nr. 140. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hans Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Kjøbenhavns Amts Søndre Birks Extrarets Dom af 5 September 1896: Tiltalte Arbejdsmand Hans Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator N. P. Møller, 15 Kr., og til den beskikkede Defensor, Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 December 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Kaas, betaler Tiltalte Hans Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Petersen til Høiesteretssagførererne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Hans Pedersen, der er født den 16 Juli 1864 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for den i Straffelovens

§ 210 ommeldte Forbrydelse, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende: Efter at Tiltalte til Arbejdsmand Ole Petersen, der havde Arbejde ved Udgravningen bag vestre Kirkegaard i Kongens Enghave og lige som Tiltalte var ansat ved Læsningen af Tipvogne sammesteds, flere Gange i sidstafvigte Forsommer forgjæves havde rettet Opfordring til at træde ind i det saakaldte Arbejderforbund, hvoraf Tiltalte og de andre Arbejdere paa Pladsen vare Medlemmer, henvendte Tiltalte sig paany den 6 Juni d. A. til Ole Petersen med Forespørgsel, om denne vilde melde sig ind i Forbundet, hvad Ole atter vægrede sig ved. Noget efter paa samme Dag gik Tiltalte — efter først at have opfordret en anden Arbejder til at følge med og derefter at have spurgt flere andre af sine Kammerater, om det var deres Mening, at Ole Petersen skulde være der, naar han ikke vilde melde sig ind i Forbundet, hvortil de alle svarede benægtende — atter hen til Ole Petersen, hvem han paany opfordrede til at melde sig ind i Forbundet, og da denne fastholdt sin Vægning, tog Tiltalte i Overværelse af en Del af Arbejderne, der vare komne til, med den ene Haand fat i Oles Skulder eller Nakke og med den anden i hans Ryg, ved hvilken Lejlighed Oles Skjorte blev reven itu, og skubbede ham — efter sin Forklaring, der dog kun delvis er bestyrket under Forhøret, i Forening med en anden Arbejder — hen imod nogle i kort Afstand fra Stedet staaende Tipvogne og løftede ham op paa de i en Højde af $\frac{3}{4}$ Alen fra Jorden værende Puffer imellem to af Vognene, hvorefter Ole mellem Pufferne gik ned paa den anden Side af Vognene og hen over Arbejdspladsen. Her kom Tiltalte efter ham og udtalte, at hvis han vilde melde sig ind i Forbundet, kunde han gaa i sit Arbejde igjen, hvorpaa Ole imidlertid gav et afslaaende Svar og forlod Arbejdet.

Ved sit ommeldte Forhold findes Tiltalte, der har erkjendt, at han handlede som beskrevet for at jage Ole Petersen bort fra Arbejdspladsen, at have overtraadt Straffelovens § 210, og da han ved Underrettsdommen er anseet efter samme Straffebestemmelse med en Straf, der findes passende ansat til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 193.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Marts 1897: Arrestanten Jørgen Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Bøcher, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet den i Dommen omhandlede Udtalelse af Sindssygelægen angaaende Tiltaltes mentale Tilstand er fastholdt i en efter Dommens Afsigelse afgiven yderligere Erklæring,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jørgen Hansen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jørgen Hansen for Tyveri. Arrestanten, der er født den 4 September 1854, er bl. A. anset ved nærværende Rets Dom af 3 Juli 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 13 August 1894 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 14 Januar 1895 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., Lov 3 Marts 1860, § 3, og Straffelovens § 100, jfr. § 98 og § 101, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Helsingør Kjøbstads Politirets Dom af 10 August 1896 efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Under nærværende Sag sigtes Arrestanten for Natten mellem den 6 og 7 November f. A. at have frastjaalet Arbejdsmand Ole Olsen, med hvem han delte Værelse i et herværende Logis- hus, en Jakke, et Par Benklæder, et Par Sko og to Lommetør- klæder — alt tilsammen af Værdi 8 Kr. — hvilke Gjenstande beroede frit fremme i det paagjældende Værelse. Arrestanten, der ved sin Anholdelse den 9 November var i Besiddelse af samtlige ovenfor nævnte Gjenstande, har nu ogsaa i et den 18 November afholdt Forhør tilstaaet, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, og vel har han senere tilbagekaldt denne Tilstaaelse og derefter under hele Sagen bestemt fastholdt, at han har købt de paagjældende Ting — hvor og af hvem han han dog samtidig erklæret sig ude af Stand til at oplyse — men til denne Tilbagekaldelse vil der efter Omstændighederne intet Hensyn kunne tages, idet alt, hvad der iøvrigt foreligger, bestemt peger hen paa, at den er i Strid med Sandheden.

Da Arrestanten i et den 7 Januar d. A. afholdt Forhør op- traadte, som om han var helt sindsforvirret, blev han udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Efter endt Observation har Afdelingens Overlæge imidlertid erklæret, at Arrestanten ikke har frembudt noget Tegn paa Sindssygdом, men at han derimod i Begyndelsen af sit Ophold paa Afdelingen gjorde et grovt Forsøg paa at simulere sindssyg. I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændig- hederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 178.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Peter Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Voldtægt.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 10 Februar 1897: Arrestanten Niels Peter Hansen bør straffes med Forbedringshus- arbejde i 5 Aar. Saa bør han og betale i Erstatning til Pigen Alma Eugenie Mohrbutter af Slagslunde et Beløb af 100 Kroner samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hude, og Defensor, Sagfører J. P.

Nielsen, 15 Kr. til hver. Den ikjendte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Prokuratorerne Seidelin og Casse for Overretten betaler Arrestanten Niels Peter Hansen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste- ret betaler Tiltalte Niels Peter Hansen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Peter Hansen, som er født den 3 April 1876, og som ved nærværende Rets Dom af 14 Marts 1893 er anseet efter Straffelovens §§ 168, 1ste Stk., og 173, sammenholdt med § 46, og efter samme Lovs § 168, 2det Stk., i det Hele sammenholdt med § 37, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, aktioneret for Voldtægt, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Da Arrestanten, som dengang var i Tjeneste hos en Gaard- mand i Jyllinge, den 21 December f. A. midt paa Dagen fra Roskilde begav sig hjemefter ad Frederikssunds Landevej, ind- hentede han ved Himmelev Mark det ham ganske ubekjendte Pigebarn Alma Eugenie Mohrbutter, født den 28 Januar 1881, og hjemmehørende i Slagslunde, med hvem han indlod sig i Samtale, idet han bl. A. spurgte hende, hvorfra hun var og hvor gammel hun var, hvortil hun imidlertid svarede, at det kunde være ham ligemeget. Arrestanten spurgte hende derefter, om hun ikke vilde tilstede ham Samleje, og da hun nægtede

dette, tog han fat i hendes ene Haand og trak hende hen mod Landevejsgrøften i den Hensigt at tiltvinge sig Samleje med hende. Da hun imidlertid strittede imod og gav sig til at skrike, opgav Arrestanten sit Forehavende og løb tilbage mod Roskilde, fordi han frygtede for, at nogen i det nærliggende saakaldte »Kildehuus« skulde have hørt Pigen skrike, og han derfor ikke strax turde begive sig hjemad. Inden Arrestanten løb sin Vej, tilføjede han Pigen et Slag i Ansigtet af Forbitrelse over, at hun ikke vilde søje ham. Tanken om at forøve Voldtægt mod Pigen opstod efter Arrestantens Forklaring først hos ham, medens han han fulgte med hende, idet han gik ud fra, at Ingen vilde lægge Mærke til, hvad han foretog sig, eftersom han og Pigen vare alene paa Landevejen. Arrestanten løb dog kun et ganske kort Stykke tilbage imod Roskilde, hvorefter han vendte om og begav sig ad Jyllinge til. Da han nu i Nærheden af Gjerdrup Marker fik Øje paa Pigen og ikke saae nogen Anden i Nærheden, besluttede han paany at skaffe sig Samleje med hende, enten med eller mod hendes Villie, og spurgte han hende derfor atter, da han havde indhentet hende, om han maatte have Samleje med hende. Da hun ej heller nu vilde tilstede dette, greb han hende i den ene Arm og trak hende, som vilde springe over Landevejsgrøften for at flygte, ned i denne, hvor han kastede hende omkuld og lagde sig ovenpaa hende. Arrestanten opknappede derefter sine Benklæder og fremtog sit mandlige Lem samt løste Pigens lukkede Benklæder op og smøgede dem ned foran. Idet han vedblivende laa ovenpaa hende, lykkedes det ham derhos, uagtet hun af al Magt strittede imod, ved Hjælp af sine Hænder at faa hendes Ben skilte fra hinanden, hvorefter han fuldbyrdede Samlejet med Pigen, idet det efter hans Forklaring ikke alene lykkedes ham at faa sit Lem indbragt i hendes Kjønsdele, men han ogsaa mærkede Sædafgang. Under Samlejet søgte Arrestanten ved at stoppe Pigen et Tørklæde i Munden, som hun bar om Halsen, at hindre hende i at skrike, hvilket dog ikke ganske lykkedes. Arrestanten har dog ikke turdet benægte Pigens Forklaring om, at han herved har tilføjet hende nogle Skrammer eller Rifter i Ansigtet. Efter sin Hjemkomst fortalte Pigen strax sin Moder, hvad der var passeret. Efter Moderens Forklaring var Datteren da ophovnet og forrevet i Ansigtet, samt forgrædt og ude af sig selv.

Ifølge foretagen Lægeundersøgelse maa det antages, at Pigen, som i aandelig Henseende gjør et fuldstændig barnligt Indtryk, og som maa ansees uberygtet, samt derhos i legemlig Udvikling staar tilbage for sin Alder, ikke i legemlig Henseende har lidt nogen blivende Skade ved den hende overgaaede Behandling, i hvilken Henseende Lægen bl. A. har bemærket, at det, da Hymen er befunden uskadt, næppe kan antages, at Arrestantens Lem er trængt ind i Pigens Moderskede.

For sit nævnte Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 168, 1ste Stk., med en Straf, som ved Underretsdommen i Henhold til den samme Straffebestemmelse, jfr. § 174, findes passende fastsat til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Da Dommens Bestemmelser om en Alma Eugenie Mohrbutter i Henhold til Straffelovens § 303 tilkjendt Erstatning hos Arrestanten paa 100 Kr. billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 31 Maj.

Nr. 70.   Redaktør **E. Rex** (Ingen)

contra

Bagermester **J. A. Harder** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Redaktør E. Rex, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 72.   Forpagter **E. Hellmers** (Ingen)

contra

Grosserer og Maskinforhandler eller Maskinfabrikant
H. Rothenborg (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Forpagter E. Hellmers, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader

møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 77. Bog- og Stentrykker **J. H. Brinck** (Ingen)

contra

Brand- og Livsforsikringsaktieselskabet »Svea« i Gøteborg ved dets herværende Bestyrelse, Firmaet **Fritsche & Co.** ved dets Indehaver, Etatsraad **H. Fritsche** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Bog- og Stentrykker **J. H. Brinck**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 80. Aktiefærgeselskabet »Havnen« (Ingen)

contra

Ottillia Madsen med Mænd og Værge, Grosserer **L. Madsen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Aktiefærgeselskabet »Havnen«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend

det tillades samme med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt fornævnte Aktieselskab ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen og ej tillades det videre derpaa at tale.

Nr. 83.   Enke Ludvigka Hansen (Ingen)

contra

Johs. Mayerhöfer i Unterlüssi Hannover, ved hans antagne herværende Befuldmægtigede, Overretssagfører Christiansen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellantinden, Enke Ludvigka Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Færdig fra Trykkeriet den 10 Juni 1897.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 17.

Torsdagen den 3 Juni.

Nr. 155. Høiesteretsadvokat Asmussen

contra

Carl Edvard Steffensen (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Juli 1896: Tiltalte, fhv. Bankkasserer Carl Edvard Steffensen, bør henses i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssadvokat Kjer, 100 Kr., dog saaledes at Halvdelen af Omkostningerne ved Tiltaltes Arrest udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Januar 1897: Tiltalte Carl Edvard Steffensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktorerne, henholdsvis for Underretten og for Overretten, Overretssadvokaterne Kjer og Rye, 100 Kr. til hver udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Med Hensyn til den i den indankede Dom under Nr. 2 omhandlede Sigtelse imod Tiltalte for bedrageligt Forhold ligeoverfor Spare og Laanekassen i Flensborg og to private Personer findes det i Henhold til de i Dommen under denne Deel af Sagen anførte Grunde at kunne have sit Forblivende ved den ham tillagte Frifindelse.

Hvad angaaer den i Dommens første Deel omhandlede Sig-telse, er det i Dommen med Føje anseet for utvivlsomt, at der langt fra har været lovlig Anvendelse for Frimærker til saa stort Beløb, som det af Tiltalte bogførte. Da nu den store Forskjel mellem det bogførte Beløb og det, som i Virkeligheden lovligen er forbrugt, umulig kan forklares paa de i Dommen nævnte Maader — i hvilken Henseende kan mærkes, at af de efter Bogføringen indkjøbte Frimærker til Beløb 3759 Kroner 58 Øre, udgjorde de større Frimærker, som Tiltalte opbevarede under Laas og Lukke, ca. 3000 Kroner, — og det derhos efter de afgivne Vidneforklaringer er ganske uantageligt, at der, navnlig i de sidste 3 Aar, er indkjøbt saa store Beløb som bogført, maa Tiltalte ansees at have gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold ved at tilegne sig en betydelig Deel af det Beløb, som han i Henhold til de af ham skrevne Rekvisitionssedler førte til Udgift. Den af Tiltalte herfor efter Straffelovens § 253 forskyldte Straf findes under Hensyn til den langvarige Varetægtsarrest, som han tildeels uden egen Skyld har været underkastet, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Derimod vil den nedlagte Paastand om Erstatning af Mangel paa tilstrækkelige Oplysninger om Skadens Størrelse ikke kunne tages til Følge under denne Sag. Aktionens Omkostninger blive at udrede paa nedenanførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Carl Edvard Steffensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Halvdelen af Omkostningerne ved Tiltaltes Arrest udredes af det Offentlige. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Lands-overrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen, 200 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Carl Edvard Steffensen, der fra Begyndelsen af Aaret 1886 havde fungeret som Kasserer ved Nationalbankens Filial i Aarhus, fra-traadte den 21 December 1894 om Morgenen, efterat være bleven afskediget, denne Post, og afleverede sin særlige Kasse, der

fandtes i Orden, til sin Eftermand; men da den saakaldte Fælleskasse, hvortil Forretningsføreren og Kassereren have hver sin Nøgle, saaledes at de alene i Forening have Adgang til Kassens Beholdning, samme Dag efter endt Kontortid blev eftertalt, viste det sig, at der i denne Kasse manglede 50000 Kr. Da Tiltalte strax blev mistænkt for at have tilvendt sig den saaledes manglende Sum, blev der i den Anledning mod ham indledet en kriminel Undersøgelse, hvorunder der tillige søgtes tilvejebragt Oplysning om forskellige andre mod ham fremsatte Sigtelser, og paa Grundlag af det derefter optagne Forhør er han nu under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold, dog saaledes at Sigtelsen mod ham for at have tilvendt sig foranævnte 50000 Kr. ikke er indbefattet under Aktionen. Saaledes som Sagen herefter foreligger til Paakjendelse, bliver der alene Spørgsmaal om følgende Forhold:

1. I det af Tiltalte bestyrede Kassererkontor var der, foruden for Tjenestefrimærker, Anvendelse for almindelige Frimærker, dels til Frankering af forskellige Værdiforsendelser, samt af løse Breve, navnlig indeholdende Kvitteringer for Renter og Afdrag paa Laan, dels ved Tilbagesendelse af Smaabeløb til Laantagere, der i Mangel af Kundskab om den nøjagtige Størrelse af de Summer, de skulde betale i Renter eller Afdrag, havde indsendt et rigeligt Beløb, i hvilke Tilfælde det overskydende, efter Fradrag af Porto, ofte i Frimærker blev vedlagt Kvitteringerne, som frankeredes, medens til Gjengjæld et til Portoen og de vedlagte Frimærker svarende Beløb skulde henlægges i Portokassen, og i denne indgik der derhos ogsaa paa anden Maade mindre kontante Beløb, for Exempel naar Tiltalte ved Fremsendelse af Udbytte af Nationalbankaktier, for at kunne frankere Brevene, fradrog Porto. De saaledes i Portokassen indgaaede kontante Beløb bleve navnlig anvendte til Indkjøb af Frimærker; men naar Beholdningen slap op, og der derfor skulde indkjøbes Frimærker for Bankens Regning, foregik Anskaffelsen paa den Maade, at Tiltalte udfærdigede en Rekvisitionsseddel, indeholdende en Fortegnelse over de Frimærker, der var Brug for, og deres Pris og henlagde denne Seddel i et Chartequ'e som Bilag til Omkostningsbogen, i hvilken han førte det paagjældende Beløb, som han samtidig udtog af den ham betroede Kasse, til Udgift. Tiltalte lod derpaa efter sin Forklaring i Reglen strax indkjøbe Frimærker for Beløbet, men han vil dog undertiden have henlagt Beløbet i Portokassen for senere at anvende det til Indkjøb af Frimærker, og det skal, efter hans Paastand, særligt i saadanne Tilfælde, være forekommet, at der ikke blev købt netop de paa Rekvisitionssedlen anførte Sorter af Frimærker, men andre af tilsvarende Værdi. Det blev af den ved Filialen ansatte Revisor paaseet, at de i Omkostningsbogen indførte Beløb stemmede med Rekvisitionssedlerne; men iøvrigt blev der ikke ført nogen Kon-

trol med Kontorets Forbrug af Frimærker, og Tiltalte er nu sigtet for at have benyttet sig heraf til at besvige Banken, navnlig ved at tilegne sig Beløb af Kassen, som han paa Rekvisitionssedler og i Omkostningsbogen anførte som udgivne til Frimærker. Det er i saa Henseende oplyst, at Kassererkontorets hele Indkjøb af Frimærker ifølge Omkostningsbogen og de af Tiltalte udfærdigede Rekvisitionssedler i hans Embedstid har andraget 3771 Kr. 10 Øre — hvori dog efter det foreliggende synes at burde fragaa et Beløb af 24 Kr., der muligt vedrører Filialens Bogholderkontor — samt at af dette Indkjøb, der for de enkelte Aar varierer fra 219 Kr. 46 Øre i 1886 til 685 Kr. 44 Øre i 1891, tre Gange er ført til Udgift i Omkostningsbogen et Beløb af omkring 150 Kr., medens de enkelte Udgiftsposter iøvrigt varierer fra 100 Kr. nedefter til under 10 Kr. Der sees derhos at skulle være anskaffet foruden mindre Frimærker indtil en Værdi af 8 Øre, hvilke Tiltalte opbevarede i en uafslaaet Skuffe, der var tilgængelig for Budene og det øvrige Bankpersonale, en stor Mængde Frimærker af større Værdi — og deriblandt fra Efteraaret 1888 = 1200 Stykker Kroner-Mærker, hvoraf 100 i hvert af Aarene 1892—94, samt fra Efteraaret 1891 = 500 Stykker 50-Øres-Mærker — hvilke Tiltalte gjemte under Laas og Lukke sammen med Portokassens kontante Beholdning. De foretagne Undersøgelser af, hvor stort et Beløb der i Virkeligheden kan antages at være forbrugt til Porto i de ca. 9 Aar, Tiltalte var Kasserer, have i Modsætning til foranstaaende givet som endeligt Resultat, at der ifølge Postkwitteringsbøgerne kun er udgivet til Porto af Værdiforsendelser 409 Kr. 98 Øre, samt at Portoen til Kwitteringer for indsendte Renter og Afdrag paa Laan, forsaaavidt saadan Porto er udredet af Banken, efter den foreliggende Korrespondance og de Lister, Postvæsenet lod følge med Værdiforsendelser til Banken, kun har andraget 64 Kr. 49 Øre, og idet det øvrige Portoforbrug er anslaaet til højst 10 Kr. aarlig, altsaa i Tiltaltes Embedstid 90 Kr., udkommer en samlet Sum af 564 Kr. 47 Øre. Differencen mellem dette sidste Beløb og ovenanførte 3771 Kr. 10 Øre, med Fradrag af den af Tiltalte efterladte Beholdning, der af Bankkontoret er beregnet til 45 Kr. 40 Øre, men med Tillæg af et Beløb af 5 Kr. 82 Øre, som Tiltalte skal have opbebaaret for Poser, udgjør 3167 Kr. 05 Øre, der er den Sum, hvorfor Nationalbanken mener at være bleven besveget af Tiltalte.

Tiltalte har efter de foreliggende Oplysninger ladet hele Indkjøbet af Frimærker, i alt Fald bortseet fra ganske enkelte Undtagelser, besørge af de ved Bankfilialen ansatte tvende Bude, og de nuværende Bude, af hvilke R. Jensen har fungeret i hele Tiltaltes Embedstid, medens A. J. Astrup kun har været Bud siden 1 Oktober 1887, have til Oplysning herom afgivet edelige Forklaringer, der altsaa for Astrups Vedkommende kun angaar

Tiden efter 1 Oktober 1887, og som gaa ud paa, at de ere aldeles sikre paa, at de ikke have kjøbt Frimærker til Kassererkontoret for tilnærmelsesvis saa store Beløb, som Omkostningsbogen viser, samt at de særligt i den sidste Tid, efterat Jensen ca. 3 Aar før vedkommende Forklarings Afgivelse den 9 Juli 1895 tilfældigt havde lagt Mærke til, at Tiltalte, som indførte Beløbene i Omkostningsbogen samme Dag eller en à to Dage senere end Indkjøbet, havde opført en større Sum i Omkostningsbogen for Frimærker, som de vidste, at ingen af dem havde kjøbt, havde passet paa Tiltalte og bemærket, at han jævnlig opførte Beløb for Frimærker, som de, der gjensidigt underrettede hinanden om deres Indkjøb, vidste, at de ej havde kjøbt. Jensen har endvidere for sit Vedkommende forklaret, at han i Almindelighed købte 8- og 4-Øres-Mærker, og at han vel mindes en enkelt Gang at have kjøbt Frimærker for et større Beløb til mindre almindelige Priser, samt at det er muligt, at han i tidligere Aar har kjøbt 1 eller maaske 3 Ark Krones-Mærker, men at han i de sidste 3 Aar, da han og hans Kollega passede paa Tiltalte, ikke har kjøbt saadanne og ikke mere end 1 Ark 50-Øres-Mærker, hvorhos Astrup, der ligeledes som Regel kun vil have kjøbt 8 og 4-Øres-Mærker, særligt har forklaret, at han husker at have kjøbt 1 Ark Krones-Mærker i et af de tidligere Aar, men at han i de sidste 3 Aar hverken har kjøbt Krones- eller 50-Øres-Mærker, samt at han bestemt veed, at der en Gang, maaske saa langt tilbage i Tiden som 1889, da han havde kjøbt 1 Ark 8-Øres og 1 Ark 4-Øres-Mærker, under samme Dato i Omkostningsbogen var opført 2 Ark 8-Øres- og 1 Ark 4-Øres-Mærker.

Tiltalte har bestemt og vedholdende benægtet at have besveget Banken ved at tilegne sig Midler, der ere bogførte som udgivne til Porto. Medens han maa ansees at have erkjendt Rigtigheden af den paa Grundlag af Omkostningsbogen og Rekvissionssedlerne foretagne Opgjørelse af det bogførte Frimærkeindkjøb samt af, at Porto for Værdiforsendelser efter Postkwitteringsbøgerne kun har udgjort 409 Kr. 98 Øre, har han derimod dels gjort gjældende, at den af ham efterladte Beholdning maa have været noget større end ovenfor anført, uden at der dog herved er Spørgsmaal om et Beløb, der væsentligt kan forandre Beregningens Resultat, dels paastaet, at der iøvrigt maa være udgivet et langt større Beløb i Porto end antaget. Forsaavidt han i saa Henseende har søgt at paavise Breve, der ikke ved Opgjørelsen ere tagne i Betragtning, samt har angivet, at han af Portokassen har afholdt Udgifter ved Anskaffelse af Adressebreve, Postanvisninger og lignende, drejer det sig i al Fald herved om saa smaa Beløb, at de ikke tilnærmelsesvis kunne udligne Forskjellen mellem den bogførte og beregnede Portoudgift, og naar han til Forklaring af, at han foruden andre

større Frimærker kan have brugt alene ca. 1200 Stykker Krones-Mærker, uagtet Portoen af Værdiforsendelser, som nævnt, kun andrager 409 Kr. 98 Øre, har anført, at han foruden til Værdiforsendelser ogsaa brugte denne Sort Mærker ved Tilbagesendelsen af Smaabeløb til Laantagere, samt at han for de Penge, der herved indkom i Portokassen, kan have indkjøbt 8- eller 4-Øres-Mærker, der, som meldt, henlaa i en uafklaaset Skuffe, og for hvis Forbrug han derfor mener at være uden Ansvar, maa det derved bemærkes, at Tiltalte efter de foreliggende Opgjørelser til saadan Tilbagesendelse af Smaabeløb i Aarene 1888—94 i det højeste kan have brugt noget over 100 Krones-Mærker. Selv om derfor den foretagne Beregning af den virkelige Portoudgift i Tiltaltes Embedstid kun er tilnærmelsesvis rigtig, og selv om navnlig en Sammenligning med hvad der efter Omkostningsbogen er udgivet som Porto i de nærmeste Aar før Tiltaltes Ansættelse lader formode, at Beregningen er noget for lav, skjønnes det at være utvivlsomt, at der langt fra har været lovlig Anvendelse for et saa stort Beløb som det af Tiltalte bogførte; men det lader sig dog ikke heraf med nogen Sikkerhed slutte, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Besvigelse af Banken, idet det uforholdsmæssigt store Forbrug kan skyldes Ødselhed eller Forsømmelighed hos Tiltalte, som i saa Henseende har indrømmet, at han af en Fejltagelse kan have undladt at henlægge i Portokassen Beløb, som hørte hjemme der, hvorhos de foreliggende Oplysninger give Anledning til at antage, at der af Portokassen er forbrugt ikke ganske ubetydelige Beløb til andre Udgifter end de foran ommeldte, særligt undertiden til Traktement af Personalet, hvortil efter den af Tiltalte herom afgivne Forklaring, der vil være at lægge til Grund, Forretningsførerens Samtykke maa forudsættes at have været indhentet. Idet det endeligt med Hensyn til de anførte af Bankbudene afgivne Vidneforklaringer bemærkes, at Vidnerne, da de gjentagende have forandret deres Forklaringer i saa Henseende, ikke kunne antages at have bevaret nogen sikker Erindring om de af dem foretagne Indkjøb af Frimærker, at Jensen ogsaa paa et andet Punkt er fremkommen med en Forklaring, som han ikke har kunnet fastholde, og at det herefter findes betænkeligt at bygge noget afgjørende paa de af Vidnerne omforklarede Resultater af den af dem med Tiltalte førte Kontrol, som de ikke have søgt at støtte ved at gjøre skriftlige Optegnelser, skjønnes der ikke under denne Del af Sagen at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis mod Tiltalte.

2. Tiltalte har fra 1888 optaget ialt 6 Laan i Spare- og Laanekassen for Flensborg og Omegn til et samlet Beløb af 23250 Mark, hvormed det gik til paa den Maade, at Tiltalte med sine Laanebegjæringer henvendte sig til Sparekassens daværende Bogholder, M. J. Schmidt, som paa Tiltaltes Vegne forhandlede med Bestyrelsen og meddelte Tiltalte dennes Resolution.

Da Tiltalte, som i Aaret 1888 havde erholdt et Laan af 4000 Mark, for hvilket tvende Borgere i Flensborg havde kautioneret, endvidere i Aaret 1889 vilde laane endnu 6000 Mark mod de samme Mænds Kaution, maa han antages at have tilbudt Sparekassen Pantessikkerhed i Ejendommen Matr.-Nr. 1 g af Brabrand, som han i 1888 havde tilkjøbt sig, og han tilskrev til den Ende under 16 Februar 1889 en Sagfører i Aarhus om at udfærdige en Sikkerhedsakt, idet han — uden at det er oplyst, om han dertil havde nogen Hjemmel — tilføjede, at Sparekassen foreløbigt havde givet Afkald paa Thinglæsning. Under 18 s. M. sees bemeldte Sagfører at have tilstillet Tiltalte et Ud-kast til et Skadesløshedsbrev med Bemærkning, at dette ikke kunde thinglæses før i Juni Termin, da Tiltalte først til den Tid fik Skjøde paa Ejendommen, og Tiltalte, hvem Schmidt ligeledes under 18 Februar havde tilskrevet om at lade Prioritets-akten thinglæse og gjøre helt i Orden, udstedte derefter under 19 Februar et Skadesløsbrev, hvorved han til Sikkerhed for et Beløb af indtil 8800 Kr. gav Sparekassen oprykkende Pantet i den nævnte Ejendom næstefter 11000 Kr., hvilket Dokument han tilstillede Schmidt i uthinglæst Stand. Til Forklaring heraf oplyste han i et Brev af 9 Marts Schmidt om, at han først fik Skjøde i Juni Termin, hvorhos han gav Schmidt Anvisning paa, hvis han ikke havde anden Forbindelse, at sende Skadesløsbrevet til den ovenmeldte Sagfører for at faa Thinglæsning besørget. Der blev dog ikke fra Sparekassens Side gjort noget Skridt for at faa Pantebrevet thinglæst, hvorimod det ommeldte Laan sees at være udbetalt Tiltalte den 16 Marts næstefter. Al-lerede under 27 Maj 1889 skrev Tiltalte imidlertid til Schmidt, at han troede at kunne købe et Stykke Jord, han længe havde havt Kig paa, til den Pris, han vilde give, og at han mente at kunne skaffe de fornødne Penge, naar Sparekassen vilde rykke sin Prioritet tilbage efter 14000 Kr. Tiltalte har erkjendt, at dette Anbringende om tilsigtet Jordkjøb forsaavidt var urigtigt, som han vel havde forhandlet med vedkommende Ejer, men netop ikke vilde give den Pris, som denne forlangte, hvorfor Handelen ejheller blev til noget. Ikke desto mindre tilskrev han under 24 Juni paany Schmidt et Brev, hvori han angav, at han havde faaet Jordstykket paa Haanden til en fast Pris indtil Maa-nedens Slutning, samt anmodede om, at Sparekassen enten vilde lade sin Prioritet rykke tilbage som ovenfor anført eller forhøje Laanet med 3000 Kr., hvorhos han tilføjede, at da Jordstykket gik ind i Sikkerheden, blev Forholdet jo uforrykket, og herpaa svarede Schmidt under 25 s. M., at der intet var i Vejen fra Bestyrelsens Side, men at Tiltalte, da Sparekassen ingen Penge havde paa denne Side af November, maatte se at faa Pengene i Aarhus, samt at Tiltalte kunde besørge Sikkerhedsakten thinglæst og ordnet. Tiltalte, der imidlertid under 24 Juli 1889

havde faaet Skjøde paa Ejendommen, hvilket Skjøde var blevet thinglæst den 7 August, udstedte derefter under 9 August et nyt Skadesløsbrev, hvorved han for det ovenfor anførte Beløb gav Sparakassen Pant i Ejendommen i Brabrand — der betegnedes ganske paa samme Maade som i det første Skadesløsbrev, nemlig som Matr.-Nr. 1 g af Hartkorn 1 Td. 4 Skp. 3 Fdk. 1³/₄ Alb. — næstefter 14000 Kr., hvilket Skadesløsbrev han under s. D. i uthinglæst Stand sendte Schmidt »til behageligt Studium«, idet han bad sig det ældre Skadesløsbrev tilbagesendt. Saadan Tilbagesendelse fandt ogsaa Sted med et Brev fra Schmidt af 20 September, hvori denne bemærkede, at »man« paa den tilsendte Sikkerhedsakt ikke kunde finde nogen Paategning om Thinglæsning, samt spurgte, om Akten ikke var thinglæst. Det er ikke oplyst, om Tiltalte har svaret noget herpaa, men Resultatet blev, at heller ikke dette Skadesløsbrev blev thinglæst. De 3000 Kr., hvorfor Tiltalte ønskede at give Pant med Prioritet forud for Sparekassens Fordring, fik han under 31 Juli 1889 til Laans hos en Ven, Privatier Vilh. A. Dyhr, den Gang af Helsingør, til hvem han udstedte en Panteobligation for Beløbet med Prioritet i Ejendommen i Brabrand, næstefter 11000 Kr. Tiltalte, der ogsaa overfor Dyhr skal have foregivet, at han vilde anvende Pengene til at købe et Stykke Jord, sendte Obligationen, der ikke er bragt tilstede under Sagen, i uthinglæst Stand til Dyhr, der imidlertid, efter først at have reklameret, paa Tiltaltes Henstilling frafaldt Fordringen om Thinglæsning, og det paagjældende Laan blev senere af Tiltalte i Overensstemmelse med den truffne Aftale tilbagebetalt med 1000 Kr. halv-aarlig fra Juni Termin 1890 til Juni Termin 1891, hvorefter Dyhr kvitterede og tilbagesendte Obligationen. Under 26 Februar 1890 tilskrev Tiltalte igjen Schmidt om at skaffe ham et Laan fra Sparekassen paa 16—1800 Mark, idet han anførte, at to af hans Naboer havde forhørt, om han vilde købe et Par af deres Udmarker, samt tilføjede, at den tidligere Sikkerhedsakt og Kauttionen vilde give Sikkerhed nok, tilmed da de nye Marker gik ind i Ejendommen. Efterat Schmidt havde svaret, at Sparekassen foreløbigt ikke havde disponible Penge, skrev Tiltalte under 10 Marts, at han saa foreløbigt tog Pengene til det omtalte Jordstykke i et andet Pengeinstitut, men vilde saa gjerne henimod 1 Juni have et Beløb af mellem 1800 og 3000 Mark, idet han kunde indrette Parcelkjøbet efter den tilstaaede Sum, og under 15 April skrev han yderligere til Schmidt, at han helst vilde have 3000 Mk., men kunde nøjes med mellem 2 og 3000 Mk., da han kunde rette det købte Areal derefter, hvornæst han endelig under 30 s. M. skrev: »Jeg har nemlig nu sluttet Handel om den omtalte Jord og tænker nok, jeg har gjort en god Handel«. Tiltalte, som derefter under 10 Maj fik et Laan i Sparekassen, stort 3000 Mark, og til Sikkerhed for dette Beløb de-

ponerede en af ham tegnet Livsforsikringspolice, stor 5000 Kr., har erkjendt, at hvad han saaledes skrev om et nyt Jordkjøb var usandfærdigt, idet han i Virkeligheden ikke vilde købe Jord af de paagjældende Naboer uden i al Fald til en billig Pris. Tiltalte anholdt endvidere under 28 Juni s. A. paany om et Laan fra Sparekassen, stort 3000 Kr., hvorfor han vilde give Pant i Ejendommen i Brabrand, næstefter 11000 Kr., og efterat Schmidt havde svaret ham, at der ikke var Udsigt til et saadant Laan før henimod November, skrev Tiltalte under 10 Oktober til Schmidt, at han, som de jo i sin Tid havde korresponderet om, havde opsagt en Prioritet i sin Ejendom, stor 3000 Kr., efter 11000 Kr., hvorved han maa have sigtet til Dyhrs Obligation, som han imidlertid ikke havde opsagt og efter sin Forklaring ej heller havde isinde at indfrie, medmindre Dyhr forlangte saadant. Efter nærmere Korrespondance med Schmidt, der under 13 Oktober opfordrede Tiltalte til lejlighedsvis at sende ham Obligationen og lade den datere fra de første Dage i November, fremsendte Tiltalte derpaa en den 21 Oktober dateret uthinglæst Obligation, hvorved han gav Sparekassen Pant i sin Ejendom som anført, uagtet der den Gang endnu kun var afbetalt 1000 Kr. paa Gjælden til Dyhr, men Tiltalte har anbragt, at han havde erhvervet Dyhrs Samtykke til denne Pantsætning, og da Dyhr ifølge en for Overretten fremlagt Erklæring fra ham ikke tør benægte Rigtigheden heraf, uagtet han ikke erindrer at have meddelt et saadant Samtykke, kan der forsaavidt ikke lægges Tiltalte noget til Last. Tiltalte sees derefter under 1 November at have modtaget et Laan af 3375 Mk. fra Sparekassen, der lod Obligationen forblive henliggende uthinglæst ligesom Skadesløsbrevene. Under 13 Maj 1891 og 6 Maj 1893 modtog Tiltalte yderligere to Laan fra Sparekassen paa tilsammen 6875 Mark, idet han hver Gang som Sikkerhed deponerede en Livsforsikringspolice til Paalydende 5000 Kr., men om Stiftelsen af disse Laan foreligger ingen nærmere Oplysning. Det ved Panteobligationen af 21 Oktober 1890 stiftede Laan var ved Undersøgelsens Begyndelse nedbragt til 2362 Mark 50 Pf., og paa de øvrige Laan, hvorfor bl. A. den ved Skadesløsbrevet indrømmede Panteret, saavidt den tilstrækker, skal tjene Sparekassen til Sikkerhed, resterede samtidigt ialt 15125 Mark.

Det er endelig oplyst, at Tiltalte den 20 Juli 1892 tilskrev Forlagsboghandler E. Bojesen i Kjøbenhavn, til hvem han staar i Venskabsforhold, et Brev, hvori han anmodede om gjennem et Bankinstitut paa Bojesen at maatte trække en 3-Maaneders Vexel til Beløb 1800—2400 Kr., saafremt Bojesen ikke kunde forstrække ham med et kontant Beløb af saadan Størrelse. I dette Brev anførte Tiltalte, at han i kortere Tid maatte benytte sin personlige Kredit, fordi han som Kaution i Nationalbanken havde deponeret Kreditforeningsobligationer til Beløb 10000 Kr

og havde præsteret de sidste Udbetalinger paa sin Ejendom i Brabrand med ca. 7000 Kr., hvorhos han som Sikkerhed tilbød Bojesen en Afskrift af den af Nationalbanken for Kreditforeningsobligationerne udstedte Recepisse, samt tre Brandforsikringspolicer og en Hagelskadeforsikringspolice, tildels vedrørende Ejendommen i Brabrand, hvori han angav, at der var prioriteret 11000 Kr. Da Bojesen herpaa, idet han bemærkede, at den tilbudte Sikkerhed var uden Værdi, svarede, at han var villig til at laane ham nogle faa Hundrede Kroner, men at han ikke kunde inlade sig paa at skrive paa »Venskabsvexler« eller paa »Vexelsport«, tilskrev Tiltalte ham paany under 22 s. M. med Anmodning om at paategne en Vexel, stor 2500 Kr., og lade den diskontere ved et nærmere betegnet Bankfirma, idet han som Sikkerhed foruden de ovennævnte Policer tilbød den originale Recepisse og en Livsforsikringspolice, samt gjentog, at der i hans Ejendom kun var protokolleret 11000 Kr., hvad der, om det ønskedes, kunde stadfæstes af Pantebogen. Heller ikke denne Henvendelse førte til det af Tiltalte ønskede Resultat, hvorimod Bojesen laante ham 500 Kr. mod en Vexel, der blev indfriet til Forfaldstid. Tiltalte, der i sine Breve til Bojesen lagde Skjul paa, at han for at tilvejebringe de nævnte Kreditforeningsobligationer havde maattet gjøre Laan til Beløb 8000 Kr., samt paa de til ovennævnte Sparekasse udstedte uthinglæste Pantedokumenter, hvorhos han i Virkeligheden kun paa sin Ejendom havde udbetalt 5000 Kr., der tildels vare tilvejebragte ved Laan, har erkjendt, at Bojesen af Fremstillingen i Brevene maatte faa det Indtryk, at hans pekuniære Stilling var bedre end den var.

I en under Forhøret fremlagt Erklæring har Bestyrelsen for den nævnte Sparekasse udtalt, at der ikke fra sammes Side var givet Afkald paa Pantedokumenternes Thinglæsning; men selv om det efter det anførte har paahvilet Tiltalte at lade Dokumenterne thinglæse, vil hans Unladelse heraf ikke i og for sig kunne paadrage ham Straffeansvar, og det er ikke godtgjort, at Tiltalte, der, som meldt, under 9 Marts 1889 havde givet Schmidt Anvisning paa en Sagfører i Aarhus, har foretaget noget for at afholde Sparekassebestyrelsen, der iøvrigt ifølge en af samme afgiven Erklæring ingensinde har lagt videre Vægt paa den ved Skadesløsbrevet indrømmede Panteret, fra selv at lade den manglende Thinglæsning udføre, eller at der har bestaaet nogen Aftale i saa Henseende mellem Tiltalte og Schmidt. Forsaavidt Tiltalte dernæst i sine Andragender om Laan m. m. saavel overfor Sparekassen som overfor Dyhr har fremsat usandfærdige Anbringender og navnlig i Strid med Sandheden angivet at ville anvende Laanene til Jordkjøb, bemærkes, at Dyhr som meldt har modtaget fuld Fyldestgjørelse og ikke kan antages at have været udsat for Tab ved Tiltaltes Adfærd, samt at det ikke er oplyst, hvorvidt Sparekassen eller Tiltaltes Kautionister ville lide

noget Tab paa de Tiltalte ydede Laan, og at der ikke uden videre kan gaas ud fra, at saadant vil blive Tilfældet, hvorved bemærkes, at baade Sparekassens Bestyrelse og Kautionisterne efter Sagens Anlæg have afgivet Erklæringer om, at de ikke ønske Tiltalte straffet. Der skjønnes herefter, samt idet det ej heller af det foreliggende fremgaar, at bemeldte urigtige Foregivender have været af væsentlig Betydning for Sparekassens Bestyrelse ved Bevilgelsen af Tiltaltes Andragender, at inangle tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har fremsat dem i svigagtig Hensigt, hvad der ogsaa særligt gjælder om Antydningerne i Brevene af 24 Juni 1889 og 26 Februar 1890 om, at de deri omtalte nye Jorder vilde gaa ind under det Sparekassen givne Pant, idet det af Skadesløsbrevet af 9 August 1889 med fornøden Tydelighed fremgik, at Pantet ikke var bleven forøget, hvorhos det maatte være Sparekassebestyrelsen indlysende, at de i det sidstnævnte Brev ommeldte Jorder ikke kunde gaa ind under Pantet uden en derpaa rettet særlig Akt, og den derfor har været tilstrækkelig foranlediget til, hvis den ønskede Pantesikkerheden forøget, at forhøre sig nærmere om Jordkjøbet og iøvrigt foretage de til Panterets Erhvervelse fornødne Skridt. Det samme maa endelig ogsaa statueres med Hensyn til Tiltaltes Breve til E. Bojesen, idet denne i en for Overretten fremlagt Erklæring har udtalt, at han ydede Tiltalte det ommeldte Laan af 500 Kr. udelukkende af personlig Velvillie og uden Hensyn til den af Tiltalte givne Fremstilling af sin pekuniære Stilling, medens der ikke er Grund til at antage, at Tiltalte, hvis han havde erholdt det af ham ønskede større Laan, vilde have været ude af Stand til at tilbagebetale det og end mindre, at han var sig dette bevidst, ligesom der mangler Føje til at forudsætte, at Tiltalte, dersom Bojesen havde ønsket Panteret i hans Ejendom, næstefter 11000 Kr., vilde have indrømmet saadan Panteret uden først at arrangere sig med Sparekassen.

I Henhold til det saaledes anførte vil Tiltalte, der er født i Aaret 1849 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om at tage den af Nationalbanken nedlagte Erstatningspaastand under Paakjendelse.

Fredagen den 4 Juni.

Nr. 186. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Redaktør af Dagbladet »København«, J. A. Jensen
(Def. Hansen),

der tiltales for trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Marts 1897: De i den ovennævnte Artikel i det »Ny Skandale« overskrevne Stykke indeholdte, for Sorø Akademis Elever fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Redaktør af Dagbladet »København«, J. A. Jensen, straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa betaler Indstævnte og til Statskassen de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citanten, Rektor for fornævnte Akademi Hoff, havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Mundt 80 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte, Redaktør Jens Anton Jensen, til Høiesteretssagførerne Jensen og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Dagbladet »København« Nr. 159 for 12 Juni 1896 fandtes der under Overskriften »Ny Skandale paa Sorø Akademi« optaget en anonym

Artikel, i hvilken det efter en Indledning, hvori erindredes om »den uhyggelige Sædelighedsskandale paa Sorø«, der for et Par Aar siden vakte saa stor Opsigt, og hvori denne Skandale angaves at have bestaaet i, at flere af Akademiets Elever havde staaet i Forhold til en Del unge Piger i Konfirmationsalderen, hedder som følger:

I disse Dage er der imidlertid dukket en

Ny Skandale

op af samme Art som den foregaaende, men som det syntes af endnu større Omfang.

Hovedpersonerne er nogle halvvoxsne Fyre fra Akademiet og mindst fem unge Piger i Alderen fra 13—16 Aar. Pigerne tilhører det bedste Selskab i Byen, og det er selvfølgelig Meningen, at ogsaa denne Skandale skal neddysses.

Man har allerede længe vidst, at der mellem flere af Byens ganske unge Damer og Akademikerne bestod en lønlig Forbindelse. Men at denne var af saa ondartet Beskaffenhed, som det nu viser sig, havde man dog ikke troet.

Deltagerne i Udskejelserne var i Begyndelsen meget forsigtige, og dette forklarer, at der kunde hengaa saa lang Tid — omtrent et Aar — før Skandalen opdagedes. Men i den sidste Tid kastede de al Forsigtighed over Bord. Det gik endogsaa saa vidt, at de fejrede deres Orgier paa offentlige Veje i Sorø Skove. Disse Orgier bar Vidne om en sædelig Fordærvelse, som man næsten skulde ansee for umulig hos saa unge Mennesker.

Der er desværre næppe Grund til at tro, at der denne Gang vil blive taget strængere paa de unge Slyngler end forrige Gang, skjønt Forholdene ved Akademiet*) synes at forværres.

Ingen Dame, der ser nogenlunde godt ud, kan vide sig sikker for de større Elevers Efterstræbelser. Saasomt det bliver mørkt, færdes de paa Vejene og Stierne i Skoven og antaster enhver Dame, de møder.

I denne Anledning har Citanten, Rektor Hoff, paa Sorø Akademis Vegne ved den for ham i Medfør af § 50 af Akademiets Statutter af 28 Januar 1827 beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, under nærværende, efter Paalæg af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet anlagte Sag, paastaaet Indstævnte, Redaktør af Dagbladet »København«, J. A. Jensen, som ansvar-

*) I Artiklen findes herefter Ordene: næsten daglig.

havende for dette Blad, for de i den citerede Artikel indeholdte mod Akademiets Elever ærerørige Sigtelser anseet med Straf af Fængsel eller subsidiært Bøder, ligesom han har paastaaet hele det ovenciterede Stykke, der er overskrevet »Ny Skandale«, mortificeret samt Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket Salær denne i alt Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige.

Indstævnte har principaliter paastaaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, hvilken Paastand han støtter paa, at det skal være uklart, om Sagen er anlagt af Rektor Hoff paa Sorø Akademis Vegne eller som Repræsentant for de injurierede Elever eller i begge Egenskaber, samt — forsaavidt dette sidste maatte antages — derpaa, at der i saa Fald skal foreligge utilladelig subjektiv Kumulation. Subsidiært har Indstævnte i Realiteten paastaaet sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, idet han til Begrundelse af denne Paastand har anført, at den paaklagede Artikel, hvis det er Akademiet som Institution, der skulde være fornærmet, ikke skal indeholde noget for Akademiet som saadant fornærmeligt, og — hvis Sagen betragtes som anlagt af Rektor Hoff som Repræsentant for Eleverne — at denne skal mangle fornøden Kompetence til paa disses Vegne at paatale de mulige i Artiklen indeholdte Fornærmelser mod dem, samt at desuden Artiklen i Virkeligheden ikke skal være injurierende for Eleverne.

Den af Indstævnte nedlagte Afvisningspaastand findes nu ikke at kunne tages til Følge, idet det af Stævningen og Deduktionsindlægget tilstrækkeligt tydeligt fremgaar, at nærværende Sag af Citanten er anlagt i hans Egenskab af Rektor for det ovennævnte Akademi og som saadan varetagende dettes og dets Elevers Interesser, og idet der ikke i de gjældende Procesregler findes nogen Hindring for, at Sagen er anlagt som sket.

Hvad Sagens Realitet angaar, maa der gives Citanten Medhold i, at den paaklagede Artikel paa Grund af de fremsatte Beskyldninger om, at det ovennævnte Akademis Elever have gjort sig skyldige i de nærmere angivne usædelige Handlinger, i sin Helhed maa ansees at være i høj Grad fornærmelig saavel for Eleverne som ogsaa for Akademiet som en Institution, hvis Opgave det paa Grund af den til samme knyttede Opdragelsesanstalt og Skole bl. a. er at udvikle og opdrage Akademiets Elever i sædelig Retning.

Da nu Citanten som Rektor for Akademiet skjønnes at have været berettiget til i det foreliggende Tilfælde at paatale de fremsatte Sigtelser ikke blot paa Akademiets Vegne, men i Følge Sagens Natur tillige som Værge for Eleverne — i sidstnævnte Henseende navnlig ogsaa fordi de fornærmelige Udladelser uden

at angive enkelte bestemte Elever ere fremførte som gjældende Akademiets Elever i Almindelighed — samt da Indstævnte end ikke har forsøgt at føre Bevis for Rigtigheden af de i den paa-klagede Artikel som Kjendsgjæringer angivne Begivenheder, medens det tværtimod ved de i Sagen foreliggende Oplysninger og navnlig ved, hvad der er fremkommet under et paa Foranledning af Citanten optaget, under Sagen i Udskrift fremlagt Forhør findes fyldestgørende godtgjort, at de fremsatte Sigtelser ere ganske blottede for Sandhed — vil Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 216, jfr. § 215, være at ansee med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde fastsættes til 3 Maaneders simpelt Fængsel, hvorhos de fornærmelige Udladelser overensstemmende med den derom fremsatte Paastand ville være at mortificere.

Nr. 181. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Anne Marie Schrøder, født Larsen
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 28 Januar 1897: Tiltalte Ane Marie Schrøder, født Larsen, bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Wadum, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Møhl, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Marts 1897: Under- retsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og De- fensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anne

**Marie Schrøder, født Larsen, til Høiesterets-
sagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.**

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tildales Anne Marie Larsen, Skomager Johan Christian Schrøders Hustru, for Tyveri, og maa det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder: Tiltalte, der boer i Odense, rejste den 2 Oktober f. A. med et Eftermiddagstog paa Jernbanen fra Vejle til Give i Følge med sin ovennævnte Mand for at besøge en Gaardmandsfamilie i Thyregod og kørte paa Strækningen indtil Jellinge Station i Kupé med en hende ubekjendt Mand, nemlig Værten i Højskolehjemmet i Give, P. J. Nielsen, der medførte en Pakke med 4 Pd. Oxekjød, som han efter sin Forklaring havde kjøbt i Vejle for 2 Kr., og som han havde lagt op paa en Hylde i Kupeen. Paa Jelling Station steg Nielsen ud af Kupeen uden at medtage Pakken med Kjødet og kørte Resten af Vejen til Give i en anden Kupé, og ved Ankomsten til Give Station tilvendte Tiltalte sig nu den ommeldte Pakke, efter sin Forklaring i den Hensigt at give Kjødet som en medbragt Foræring til den Familie, hun og hendes Mand skulde besøge, og begav sig bort med den, hvorhos hun, da Nielsen, der strax efter forgjæves søgte efter Pakken og fattede Mistanke mod Tiltalte, paa Vejen fra Stationen ind til Give By indhentede hende og spurgte, om hun havde seet eller medtaget den ommeldte Pakke, benægtede dette med Tilføjende, at der havde kørt et Par Damer i samme Kupé, og at de mulig havde taget Pakken med sig; men da Tiltalte og hendes Mand kort efter bleve indhentede udenfor Byen af en Dreng, der, efter at have overværet en Samtale mellem Nielsen og nogle andre Personer om det forsvundne Kjød, eftersatte dem og forlangte Kjødet udleveret, afleverede hun dette til Drengen. Bestjaalne, som derefter fik Kjødet tilbage, har ikke nedlagt nogen Paastand om Erstatning under Sagen.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1843 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 17 Juni 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 18.

Fredagen den 4 Juni.

Nr. 187.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Kristian Sørensen, kaldet Knudgaard
(Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Februar 1897: Tiltalte Christian Sørensen med Tilnavn Knudgaard bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bendixen, og Defensor, Sagfører Thomsen, 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Marts 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Kri-

stian Sørensen til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Christian Sørensen, med Tilnavn Knudgaard, for Vold. Efterat Tiltalte den 29 December f. A. inden Thisted Kjøbstads Politiret havde vedtaget at erlægge en Bøde af 5 Kr. til Politikassen, fordi han den foregaaende Nat havde gjort sig skyldig i Gadeuorden, anmeldtes det derefter for denne, at Tiltalte endvidere den 28 s. M. om Aftenen havde gjort sig skyldig i voldeligt Overfald paa Opvarter Massmann paa Hotel Royal i Thisted og paa permitteret Korporal Lundsgaard, og under de i denne Anledning optagne Forhør have de nævnte to Personer og nogle andre Deponenter, der i det Hele eller delvis have overværet det ved den paagældende Lejlighed Passerede, afgivet Forklaringer herom, der i det Væsentlige gaa ud paa følgende:

Den nævnte Aften lidt over Kl. 11 kom Tiltalte fra Gaarden ind i Hotellets Kjøkken, og da han generede de sammesteds tilstedeværende Piger, uden dog at gjøre sig skyldig i egentlig usømmelig Adfærd, tilkaldtes Opvarter Massmann, der efter først med det Gode at have søgt at formaa Tiltalte til at forlade Kjøkkenet tog fat i ham og satte ham ud i Gaarden. Idet Massmann derefter gik tilbage og vendte sig i Døren for at lukke denne, tilføjede Tiltalte, der i Haanden havde en Spanskrørsstok — hvilken efter det Oplyste var $2\frac{1}{2}$ " i Omkreds og i den ene Ende var forsynet med en med Sejl garn omvunden Blyknap af ca. $1\frac{1}{2}$ " i Diameter — med Stokken Massmann et Slag oven i Hovedet, der efter dennes Forklaring var saa stærkt, at han var nærved at falde omkuld, og hvorved der fremkom et stærkt blødende Saar. Efter Massmanns Opfordring kom nu Lundsgaard tilstede, og da heller ikke han med det Gode kunde faa Tiltalte, der atter var kommen ind i Kjøkkenet eller stod i Døren til dette, til at gaa, tog han Tiltalte om begge Armene, løftede ham op og bar ham ud i Gaarden, men da Lundsgaard vendte sig og vilde lukke Døren, førte Tiltalte med sin nævnte Stok et Slag mod Lundsgaards Hoved, hvilket ramte ham over det venstre Øje, hvorved der sammesteds fremkom et Saar, der blødte noget. Efter hvad cand. pharm. Jørgensen, der tilfældig var tilstede paa Hotel Royal, da Overfaldet fandt Sted, og som undersøgte det Massmann bibragte Saar, har forklaret, var dette ca. 1" langt og et Par Linier bredt og gik efter Vidnets Formening ind til

Benet, og da Massmann og Lundsgaard den 31 December f. A. mødte i Retten, saas der paa Førstnævnte i den venstre Side af den behaarede Del af Hovedet et med Skorpe bedækket Saar, medens der paa Lundsgaard over hans venstre Øje i Øjenbrynet saas et ca. $\frac{1}{2}$ " langt Saar, der var bedækket med en tør Skorpe, og Massmann forklarede derhos, at han siden Overfaldet havde haft nogle Smerter og været noget tung i Hovedet, men intet af Saarene kan, efter hvad der foreligger, antages at ville medføre videre skadelige Følger.

Tiltalte har erkjendt, at han den omhandlede Aften var i Hotel Royals Kjøkken, og at han den paagjældende Dag havde den ovenfor beskrevne Stok med til Byen, og vel har han under de optagne Forhør vedblivende paastaaet, at han, der ved den omhandlede Lejlighed vil have været beskjenket, ikke kan erindre, hvad der er passeret, særlig hverken at han 2 Gange er bleven sat ud af Kjøkkenet eller at han har tilføjet Massmann og Lundsgaard Saar, men han har tillige erklæret, at han intet har at bemærke til de under Sagen afgivne Forklaringer, hvis Rigtighed han ingen Grund har til at betvivle, og herefter samt efter Alt, hvad der iøvrigt foreligger i Sagen, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte paa den ovenanførte Maade har overfaldet Massmann og Lundsgaard og tilføjet dem de ommeldte Saar. Efter hvad der er oplyst under Sagen, og særlig efter de Forklaringer, som Massmann, Lundsgaard, Pigen Dorthea Frostholt, der tilligemed 2 andre Piger var tilstede i Hotellets Kjøkken, da Tiltalte kom derind, samt Arrestforvarer Østergaard, der har iagttaget Tiltalte, da denne Natten mellem den 28 og 29 December f. A., Kl. 12 $\frac{1}{2}$, blev afleveret til Arresten, have forklaret, kan det derhos ikke antages, at Tiltalte ved den oftnævnte Lejlighed skulde have været saa beruset, at det kan have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1874, og som foruden at have vedtaget den ovenommeldte Bøde, endvidere den 7 Januar 1895 inden Politiretten har tilbudt at erlægge en Bøde af 25 Kr. til Politikassen for i Drukkenskab at have tilføjet en Anden Overlast, medens han iøvrigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 9 Juni.

Nr. 75. Overlæge **M. A. V. Andersen**
(Nellemann efter Ordre)

contra

Krigsministeriet (den cst. Kammeradvokat),

betr. Appellantens Ret til at oppebære Lønning m. m. som Overlæge i ældste Lønningsklasse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Februar 1896: De Indstævnte, Krigsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Overlæge ved 3die Dragonregiment, M. A. V. Andersen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Mundt et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Vel er den i den indankede Dom nævnte Lov af 26 Marts 1870 ifølge samme Lovs § 13 ikke direkte anvendelig paa de heromhandlede Embedsmænd, men idet Lov af 13 April 1894 § 12 har berøvet Overlægerne Retten til at rykke op i ældste Klasse efter Anciennitet, vil Appellantens Paastand om uanseet den ved den kongelige Resolution af 17 April 1895 truffene Ordning at betragtes som hørende til ældste Lønningsklasse for Overlæger ikke kunne tages til Følge.

Som Følge heraf og da den i Dommen nævnte subsidiære Paastand mangler Hjemmel i Lovgivningen, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og det Appellantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellemann 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Medens Hærens Lægekorps ifølge Lov om Hærens Ordning af 6 Juli 1867 § 166 var normeret med 11 Overlæger, hvilket Antal ved Lov af 25 Juli 1880 § 22 forøgedes til 14, og det i Lov om Lønninger m. v. ved Hæren af 25 Juli 1867 § 22 var bestemt, at den ældste Trediedel af Overlægerne lønnes med 1800 Rdl., den næstældste med 1600 Rdl. og den yngste med 1200 Rdl. aarlig, blev det ved Lov af 13 April 1894 § 12 bestemt, at Korpsets Rammer forøges med 1 Overlæge, og at Overlægenes ældste Lønningsklasse udsondres som en selvstændig Klasse, der benævnes »Stabslæger«, og til hvilken Forfremmelse sker hver Gang ved Valg. I Henhold hertil bleve, efterat ved kgl. Resolution af 17 April 1895 den daværende ældste Overlæge var bleven afskediget, under s. D. de herefter som Nr. 1, 3, 4 og 11 staaende Overlæger udnævnte til Stabslæger. Citanten, Overlæge ved 3die Dragonregiment M. A. V. Andersen, der efter den nævnte Afskedigelse stod som Nr. 5 iblandt Overlægerne, og som formener, at han har Ret til ifølge sin Anciennitet at rykke op i ældste Lønningsklasse, har efter meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Mundt, efter Stævning til Krigsministeriet ved Krigsminister, Generaløjtnant Thomsen anlagt nærværende Sag, under hvilken han paastaar sig kjendt berettiget til fra den 1 Maj 1895 at regne principalt med Hensyn til Lønning, Emolumenter, Rang osv., at betragtes som hørende til ældste Lønningsklasse for Overlæger, subsidiært som personligt Tillæg at oppebære Forskjellen imellem Lønningerne for Overlæger i ældste og næstældste Klasse, hvorhos han paastaar det indstævnte Ministerium tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Mundt, hvilket denne i hvert Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige. Krigsministeriet, som har givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, har paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Den af Citanten nedlagte principale Paastand er støttet paa, at han, der blev udnævnt til Overlæge i 1883, derved formentlig har erhvervet en ved den da gjældende Lovgivning hjemlet Ret til efter Anciennitet at rykke op i ældste Lønningsklasse, i hvilken Ret der efter hans Formening ikke ensidig af Statsmagten kan gjøres Indgreb. Han formener derhos, at Lov 13 April 1894 § 12 heller ikke gjør noget saadant Indgreb, idet den ved hans Udnævnelse gjældende Lønningsregel i Lov 25 Juli 1867 § 22 formentlig ikke derved er ændret, i hvilken Henseende han har henvist til, at Loven af 1894 ikke direkte sigter til en Omordning af Lønningsreglerne, men derimod til Ændringer i Korpsets

Organisation, hvorfor det formentlig af § 11, sidste Stykke, i den almindelige Lønningslov af 26 Marts 1870 modsætningsvis følger, at den Citanten ved Lov 25 Juli 1867 § 22 tillagte Ret til Oprykning vedvarende bestaar. I Kraft af denne Betragtning gjør han gjældende, at Loven af 1894 kun vedrører de Overlæger, der udnævnes efter Lovens Emanation, hvad han anseer bestyrket ved Bestemmelsen i Lovens § 7, hvorefter de i §§ 8—13 nævnte Foranstaltninger kunne gennemføres efterhaanden fra 1 Januar 1895 at regne.

I det af Citanten saaledes anførte kan der imidlertid ikke gives ham Medhold. Det skjønnes nemlig ikke rettere, end at Forskriften i Lov 13 April 1894 § 12 uanseet hvad Citanten derimod har anført, forsaavidt maa betragtes som indeholdende en Forandring i de hidtil for Hærens Overlæger gjældende Lønningsnormer, som den ved at udsondre Overlægerne ældste Lønningsklasse som en selvstændig Klasse under Benævnelsen »Stabslæger« bestemmer, at Forfremmelse hertil skal ske ved Valg og ikke, som tidligere Oprykning i ældste Lønningsklasse, efter Anciennitet, og at følgelig Bestemmelsen i Lov 26 Marts 1870 § 11 ligefrem in casu maa føre til, at Citanten, der endnu ikke ved Emanationen af Loven af 1894 var rykket op i Overlægerne ældste Lønningsklasse, som Følge af den ved sidstnævnte Lovs § 12 indførte Ordning har mistet det ham hidtil efter Lønningsloven af 25 Juli 1867 § 22 tilkommende Krav paa efter Anciennitet at opnaa de med en saadan Oprykning forbundne Fordele. Da endelig Citantens subsidiaire Paastand, der er støttet paa Lov 26 Marts 1870 § 10, ikke har Hjemmel i denne Bestemmelse, der kun giver vedkommende Embedsmand Krav paa at oppebære den Indtægt, som han før den nye Lovs Ikrafttræden havde opnaaet, vil det indstævnte Ministerium være at frifinde. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der som Følge heraf ikke her under Sagen kunne tillægges den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Overretsprøkurator Mundt, hvis Sagførelse har været lovlig, tillægges der et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 184.

Advokat Nellemann

contra

Anton Lauritsen (Def. Hindenburg).

der tiltales for Tyveri.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 22 December 1896: De Tiltalte, Drengene Anton Lauritsen og Frederik Vilhelm Nielsen Lund, begge af Hjørring Kjøbstad, bør hver især straffes med 25 Slag Ris. Saa udreder Tiltalte Anton Lauritsen i Erstatning til Tjenestepige Christine Christensen af Hjørring 2 Kr. og begge de Tiltalte in solidum til samme Pige i Erstatning 4 Kr., ligesom de og in solidum udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Jakobsen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Marts 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betale de Tiltalte paa den i Underretsdømmen bestemte Maade, 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anton Lauritsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anton Lauritsen, der er født i Aaret 1884, og Frederik Vilhelm Nielsen Lund, der er født i Aaret 1885 og af hvilke ingen sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og maa det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtjort, at de i Løbet af afvigte Aar, dels i Forening, dels hver for sig have gjort sig skyldige i over 50 Tyverier paa forskjellige Steder i Hjørring, af hvilke Tyverier dog intet har været forbunden med Indbrud, ligesom ogsaa, at de gjentagne Gange have forsøgt at stjæle uden at opnaa deres Hensigt.

Det er saaledes bl. A. oplyst, at de Tiltalte den 30 Oktober f. A. efter forud truffen Aftale og i den Hensigt at begaa Tyveri hos Tjenestepige Christine Christensen have indfundet sig i en paa Dronningensgade beliggende Ejendom, hvor bemeldte Tjenestepige havde sit Værelse, der var uafaalet, samt at Frederik, medens Anton stod paa Vagt, har af et Beløb af 6 Kr., der henlaa i en Papæske, som stod i den uafaaledede Skuffe i en i Værelset værende Kommode, tilvendt sig 4 Kr., af hvilke han gav Anton 1 Kr., medens han selv beholdt Resten. Senere gjorde de i Forening Forsøg paa at begaa Tyveri hos den samme Pige, uden at dette lykkedes, og en Gang i Begyndelsen af November Maaned f. A. gik Anton alene op i Værelset og tilvendte sig de 2 Kr., som vare blevne liggende i den i Kommoden henstaaende Papæske.

Hos Tømrer Christensen i Kongensgade have de Tiltalte en Dag i Begyndelsen af November Maaned f. A. tilvendt sig en Sparebøsse af Ler indeholdende ca. 1 Kr. 50 Øre, der stod paa et Bord i en uafaalet Stue, idet Frederik tog Sparebøssen, medens Anton stod paa Vagt.

Dels i Forening, dels hver for sig have de Tiltalte derhos paa forskellige Steder tilvendt sig mindst 10 Tobakspiber, hvoraf enkelte til en Værdi af 3 Kr., og forsøgt at stjæle endnu een, hvilket mislykkedes, samt stjaalet nogle Cigarør foruden noget Tobak, nogle Cigarer og Cigaretter, og endvidere have de stjaalet dels tre Kaniner, til en Værdi af ca. 25 Øre hver, dels en betydelig Mængde Duer, af hvilke de i Forening have taget en Snes Stykker . . . og Anton alene 1, hvorhos de i Forening paa 2 Steder . . . have gjort Forsøg paa at stjæle Duer, men uden at det lykkedes. De stjaalne Duer have de dels bortbyttet, dels solgt for 10 a 20 Øre pr. Stk., men Duerne have, efter hvad der er oplyst, gennemgaaende havt en betydelig større Værdi.

Foruden at de Tiltalte endvidere i Forening have stjaalet 25 Øre og nogle Smaaagjenstande af ubetydelig Værdi, har — —

— — — — — Anton tilvendt sig to Tommestokke vurderede til 1 Kr. pr. Stk.

De Beløb, som de Tiltalte have faaet ind gennem Tyverierne, have de anvendt til Indkjøb af Slikkerier m. m.; en Del af de stjaalne Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede vedkommende Ejermænd, og samtlige Bestjaalne, med Undtagelse af Tjenestepige Christine Christensen, have frafaldet Krav paa Erstatning; til hende er det ved Underrettsdommen i Erstatning paalagt Anton at udrede 2 Kr. og in solidum med Frederik 4 Kr.

I Henhold til foranstaaende ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 233 tildels sammenholdt med § 54 og tildels med § 46 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til 25 Slag Ris for hver af de Tiltalte.

Torsdagen den 10 Juni.

Nr. 195. Advokat Nellemann

contra

Hans Carl Petersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Amager Birks Extrarets Dom af 24 November 1896: Tiltalte Hans Carl Petersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator N. P. Møller, og Defensor, Overretssagfører Diechmann, 30 Kr. til hver, betales af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Marts 1897: Tiltalte Hans Carl Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Vognmand Peter Willumsen betale 100 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Prokurator N. P. Møller og Overretssagfører Diechmann, 30 Kr. til hver, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Kaas, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Carl Petersen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Hans Carl Petersen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og ere Sagens Omstændigheder efter det Oplyste følgende: Den 22 Juli f. A. anmeldte Vognmand Peter Willumsen, at en ham tilhørende Hest, der tilligemed en Del andre ham tilhørende Heste havde været paa Græs paa Amager Fælled, var bortkommen, formentlig stjaalen, og at han havde Tiltalte mistænkt for at have slagtet den. Under den derefter mod Tiltalte indledede Undersøgelse oplystes det, at den ommeldte Hest, der af Anmelderen beskrevs som en 8 Aar gl. Vallak, 11 Kvarter høj, lysebrun med 2 hvide Bagkoder, halt paa det højre Forben, der var uden Sko, medens de 3 andre Ben vare beskoede, Fredagen den 17 Juli f. A. om Aftenen havde været tilstede i en Anmelderen tilhørende og med Staaltraad hegnet Fold paa Fælleden tilligemed Anmelderens andre Heste, samt at den savnedes den følgende Formiddag Kl. 10, dog gjorde Anmelderen, da Staaltraadshegnet om Folden ikke var i Orden, og der saaledes var en Mulighed for, at Hesten var gaaet ud paa Fælleden fra Folden, ikke nogen Anmeldelse, førend han nogle Dage efter bragte i Erfaring, at Tiltalte den foregaaende Lørdag Formiddag skulde have slagtet en Hest, som han formodede kunde være den bortkomne.

Tiltalte, der har benægtet at have stjaalet den nævnte Hest eller at være kommen i Besiddelse af den paa anden uredelig Maade, har forklaret, at han Fredagen den 17 Juli f. A. om Aftenen mellem Kl. 10 og 11 mødte en ham ubekjendt Mandsperson, der kom trækkende med en Hest, som Tiltalte, efter nogen Forhandling med den ubekjendte, der erklærede, at han var fra Sjællandssiden, og at Hesten, som tilhørte ham, havde været paa Græs paa Amager, afkjøbte denne for 80 Kr., som

han strax betalte, uden at han spurgte den ubekjendte om hans Navn og Bopæl. Tiltalte, der har givet et Signalement af den af ham kjøbte Hest, der ganske svarer til det Signalement, der er givet af den bortkomne Hest, og hvorefter den navnlig som denne var halt paa det højre Forben og uden Sko paa dette Ben, slagtede Hesten næste Dags Formiddag og solgte derefter Huden og Kroppen, der udbragtes til 76½ Kr. Et Vidne, som hjalp Tiltalte med at slagte Hesten, har forklaret, at denne var en meget stor brun Hest, der haltede paa det ene Forben, og Anmelderen, der ved Henvendelse til den Mand, som havde kjøbt Huden og Benene af den af Tiltalte slagtede Hest, fik opgivet, til hvem Benene vare solgte, fandt paa dennes Oplagsplads det højre Forben af en Hest, med Hensyn til hvilket saavel Anmelderen som tvende hos ham tjenende Karle edelig have forklaret, at de med Bestemthed gjenkjende dette som hidrørende fra en bortkomne Hest, idet der i Hoven fandtes nogle Snit, som Anmelderen selv havde gjort i samme. Endvidere er der i Tiltaltes Besiddelse forefundet 3 Hestesko, som efter hans Forklaring ere tagne af den af ham slagtede Hest, og om disse have saavel Anmelderen som de nævnte tvende Karle forklaret, at de i dem tro at gjenkjende de Sko, der have været paaslaaede den bortkomne Hest, ligesom det ved Eftersyn har vist sig, at Skoene, der ere af usædvanlig store Dimensioner, i ethvert Fald nogenlunde passede til Hoven paa det ovennævnte højre Forben. Endelig har den Smed, som plejede at besko Anmelderens Heste, erklæret, at have leveret de nævnte Sko.

Da nu Tiltalte, som anført, har beskrevet den af ham slagtede Hest ganske overensstemmende med det af Anmelderen opgivne Signalement for den fra ham bortkomne Hest, samt erklæret, at han ikke er i Tvivl om, at den Hest, han har slagtet, er den, som Anmelderen har mistet, ligesom Tiltalte har troet at gjenkjende det fornævnte højre Forben som tilhørende den Hest, han har slagtet, skjønnes herved i Forbindelse med de af tvende Vidner afgivne beedigede Forklaringer samt det øvrige under Sagen oplyste hans Besiddelse af den bortkomne Hest at være tilstrækkelig godtgjort.

Da nu Anmelderen maa ansees at have tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for sin Ejendomsret til den bortkomne Hest og har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Hesten, og der intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes ganske ubestyrkede Anbringende om, hvorledes han vil være kommen i Besiddelse af Hesten, i hvilken Henseende bemærkes, at det maa ansees usandsynligt, at Tiltalte, der sad i meget trykkende økonomiske Omstændigheder, kan have været i Besiddelse af 80 Kr. paa det Tidspunkt, da han foregav at have kjøbt Hesten, og at han i Strid med Sandheden har opgivet til en Mand, til hvem han solgte Halvdelen af Hestekroppen, og ligeledes til en Mand, hvem

han tilbød Halvdelen af Kroppen, at have faaet Hesten leveret af en Assuranceforening, samt at han ligeledes i Strid med Sandheden har benægtet, at han tidligt om Morgenen den Dag, han slagtede Hesten, havde været hos en Slagtersvend for at forhøre, om denne kunde bistaa ham ved Slagtingen, foreligger der et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841, § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Tiltalte for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet de foreliggende Omstændigheder ikke tilstrækkelig pege hen paa ham som Gjerningsmanden til det begaaede Tyveri. Den stjaalne Hests Værdi er ansat til 100 Kr. Tiltalte, der er født den 30 April 1865 og fraseet 2 disciplinære Straffe under Militærtjenesten ikke forhen straffet, vil som Følge heraf for sit anførte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 238 for Hæleri med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 162.

Advokat Halkier

contra

Hans Peter Hansen Krog (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Jagtloven.

Nysted Birks Politirets Dom af 14 Oktober 1896: Tiltalte Hans Peter Hansen Krog bør bøde 140 Kr. til Godsted Sogns Kommunekasse og betale 12 Kr. til Hofjægermester Wichfeldt af Engestofte, samt de af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Februar 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 180 Kr. Til Godsted Sogns Kommunes Kasse betaler Tiltalte Hans Peder Hansen Krog endvidere 50 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Lassen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og det idømte Konfiskationsbeløb og Erstatningsbeløb at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Hans Peter Hansen Krog til
Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Nysted Birks Politiret hertil indankede Sag sigtes
Tiltalte Hans Peder Hansen Krog, der er født den 26 April 1876
og anseet ved Nysted Birks Politirets Domme af 16 December
1891 og 19 April 1893, henholdsvis efter Lov om Jagten m. m.
af 1 April 1871, § 16, med en Bøde af 10 Kr., og efter samme
Lovs § 17 med en Bøde af 18 Kr., og ved nærværende Rets
Dom af 23 Juni f. A. efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894, §
23, 1ste, 2det og 4de Stykke og § 27, jfr. § 17, med en Bøde
af 180 Kr., for Overtrædelse af Jagtloven.

Sagens Omstændigheder ere efter det oplyste følgende:
Ifølge Anmeldelse fra Hofjægermester Wichfeldt til Engestofte
blev der den 12 Juli f. A., Kl. 4³/₄ Morgen, udøvet ulovlig Jagt
paa en Havremark, der hører til Anmelderens Ejendom Ulriks-
dal, og der skudt et Dyr, og har Skovarbejder Peter Mortensen,
boende i Frederikshuset, i saa Henseende edelig forklaret, at
han den paagjældende Dag Kl. 4³/₄ Morgen fra sin Bolig hørte
en Vogn kjøre forbi og strax efter, at der blev skudt i Nærheden
af Huset, hvorfor han gik udenfor. Han saae da, at en mørkt
malet Enspændervogn holdt stille paa Vejen forbi Ulriksdals
Havremark, hvor Sæden da ikke var mejet, ca. 300 Alen fra
Huset. Paa Vognen var en yngre Mandsperson, og en anden
ligeledes yngre Mandsperson stod ved Siden af den, men i næste
Øjeblik stod Sidstnævnte op paa Vognen, og denne kjørte derpaa
ad Godsted til.

Skovarbejder Anders Nielsen, ligeledes boende i Frederiks-
huset, har edelig forklaret, at han den 12 Juli f. A., Kl. ca.
4³/₄ Morgen, fra sin Bolig hørte en Vogn kjøre forbi og strax
derefter, at der faldt et Skud i Nærheden af Huset. Han aab-
nede derfor Vinduet og saa gennem dette, at en mørkt malet
Enspændervogn holdt stille paa Vejen forbi Ulriksdals Havremark,

hvor Sæden da ikke var mejet, med en Mandsperson paa, og at en anden Mandsperson kom fra Havremarken slæbende paa et Dyr, som han lagde op paa Vognen, hvorefter han selv stod op paa Vognen, og kjørte de derpaa ad Godsted til.

Samme Dags Formiddag undersøgte han Stedet i Forening med Skovrider Kann og fandt i Havremarken, ca. 50 Alen fra Vejen, Spor af Blod og Haar, der viste, at et Dyr var fældet der, og videre Spor derfra hen til det Sted, hvor Vognen havde holdt, af, at et Dyr var slæbt gennem Marken. Skovrider C. E. H. Kann har edelig forklaret, at han Søndag Formiddag den 12 Juli f. A. sammen med fornævnte Anders Nielsen undersøgte det ovenomhandlede Sted, og at han da fandt i Ulriksdals Havremark, hvor Sæden da ikke var mejet, ca. 50 Alen fra Vejen, Spor af Blod og Haar, der viste, at et Dyr kort før var fældet der og videre Spor derfra og hen til Vejen af, at et Dyr var slæbt gennem Marken.

Smedesvend Frederik Christoffersen af Godsted har forklaret, at han Søndag Morgen den 12 Juli f. A. henved Kl. 5 saae et Enspænderkjøretøj, der tilhører Tiltaltes Fader, kjøre forbi Smedien ad Karleby til med to unge Mandspersoner paa.

Tjenestekarl Mads Peter Jensen har edelig forklaret, at han Lørdag Aften den 11 Juli f. A. kom hen til Tiltalte, og det blev da aftalt imellem dem, at de skulde paa Jagt næste Morgen tidlig. Efter at have tilbragt Natten sammen paa Tiltaltes Kammer kjørte de ud Søndag Morgen Kl. 3 med en Enspændervogn ad Karleby og Godsted til forbi Ulriksdal til henimod Søholt, hvor de vendte, og kjørte derpaa samme Vej tilbage, stadig spejdende efter Vildt. Da de kom til en til Ulriksdal hørende Havremark, saae de der godt 50 Alen fra Vejen en Raabuk, som Tiltalte skjød fra Vognen, og Mads Peter Jensen hentede den derpaa og lagde den op paa Vognen, hvorefter de kjørte hjem til Stubberup til den Gaard, der ejes af Tiltaltes Fader. I den derværende Have skar de Dyret op og nedgravede dets Skind, hvorimod de lode Indvoldene blive liggende. Samme Dag blev der tilberedt Dyresteg af det skudte Dyr, som vejede ca. 30 Pund.

Ved en den 13 Juli f. A. foretagen Ransagning paa Tiltaltes Faders Gaard fandtes der i Haven Spor af, at et Dyr der var blevet skaaret op, og efter Mads Peter Jensens Anvisning fandt Politiet den 3 September f. A. det nedgravede Skind i Haven.

Mads Peter Jensen har derhos yderligere forklaret, at den Enspændervogn, de kjørte i, for ikke længe siden er bleven malet med mørk Maling.

Endelig har Tiltaltes Stedmoder, Karen Jørgensen, gift med Gaardejer Søren Hansen Krog, edelig forklaret, at Mads Peter Jensen en Lørdag Aften, nok muligt den 11 Juli f. A., kom til

Tiltalte og blev hos dem om Natten. Kl. 3 den næste Morgen kjørte Tiltalte og Mads Peter Jensen ud. Kl. henad 7 kom de tilbage og havde da et Dyr med i Vognen. Det blev skaaret op i Haven, og om Middagen fik de Steg deraf.

Tiltalte har vedblivende nægtet at have udøvet ulovlig Jagt ved den omhandlede Lejlighed og forklaret, at han og Mads Peter Jensen vel den paagjældende Dag kjørte hjemmefra om Morgenen med en Enspændervogn for at røre Hesten og for, at han selv kunde faa sig en Tur, men de havde ikke Bøsse med, og vel kom de gennem Godsted, forbi Ulriksdal ad Engestofte til og tilbage igjen, men de vare ikke ved Frederikshuset. Han har helt igjennem benægtet Rigtigheden af de af Mads Peter Jensen og hans Stedmoder afgivne Forklaringer.

Ved de afgivne edelige Forklaringer maa der imidlertid ansees tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte Søndagen den 12 Juli f. A. har udøvet ulovlig Jagt fra Vogn, og derved paa en Mark, hvor Sæden endnu ikke var indhøstet, fældet en Raabuk, som han derefter har hjembragt.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894, § 23, Stk. 1 og 4, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at burde ansættes til en Godsted Sogns Kommunekasse tilfaldende Bøde af 180 Kr., hvorhos Tiltalte, da den af ham ved den paagjældende Lejlighed benyttede Bøsse, som af Vidnet Mads Peter Jensen er ansat til en Værdi af ikke over 50 Kr., ikke har kunnet skaffes tilveje under Sagen og saaledes ikke kan forbrydes, i Henhold til bemeldte § 23, 3die Stk., vil have at betale til bemeldte Kommunekasse 50 Kroner.

Med disse Forandringer vil den indankede Dom, ved hvilken Bøden er fastsat til 140 Kr. til bemeldte Kasse, men hvis Bestemmelser om den Hofjægmester Wichfeldt til Engestofte tillagte Erstatning af 12 Kr. og om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, være at stadfæste.

Fredagen den 11 Juni.

Nr. 188. Høiesteretsagfører Hansen

contra

Niels Andreas Pedersen og Andreas Pedersen
(Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Han Herredernes Extrarets Dom af 12 December 1896: Arrestanten Niels Andreas Pedersen og Tiltalte Andreas Pedersen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage, og betaler Arrestanten i Erstatning til Brøndgraver Søren Peter Jensen af Janum 15 Kr. og Tiltalte 3 Kr. Arrestanten udreder de med hans Anholdelse og Arrest forbundne Omkostninger, hvorimod Sagens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mønsted, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Nyegaard, 10 Kr., udredes in solidum af Arrestanten og Tiltalte hver med Halvdelen. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven og Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Februar 1897: De Tiltalte Niels Andreas Pedersen og Andreas Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage, samt En for Begge og Begge for En betale i Erstatning til Brøndgraver Søren Peter Jensen 18 Kr. 60 Øre. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Niels Andreas Pedersen og Andreas Pedersen, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 Juni 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiestrets Tidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiestretsaaet 1897.

Nr. 19—20.

Fredagen den 11 Juni.

Nr. 188.

Høiestretssagfører Hansen

contra

Niels Andreas Pedersen og Andreas Pedersen
(Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Andreas Pedersen og Andreas Pedersen — der ere fødte, Førstnævnte i Aaret 1875 og Sidstnævnte i Aaret 1870, og af hvilke Niels Andreas Pedersen ifølge Han Herredernes Extrarets Dom af 14 Juni 1893 har været straffet efter Straffelovens § 251, kfr. §§ 37 og 21, med 10 Rottingslag, medens Andreas Pedersen ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — tiltales under nærværende Sag for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger passerede Brøndgraver Søren Peter Jensen af Janum Søndag Formiddag den 8 November f. A. det af Tiltalte Andreas Pedersen beboede Hus i Øster-Svenstrup, og ifølge Opfordring af denne Tiltalte, hvem han traf udenfor Huset, og med hvis Hustru han er beslægtet, fulgte Jensen med ham ind i Stuen, hvor Tiltalte Niels Andreas Pedersen, der er Broder til Andreas Pedersen, da opholdt sig. Tiltalte Andreas Pedersen trakterede nu, som han har udtrykt sig, med et Par Snapse Brændevin, hvorpaa Tiltalte Niels Andreas Pedersen efter Opfordring af Jensen, der medbragte et Beløb af 20 Kr., som han samme Dag havde faaet udbetalt af Sogneraadsformanden i Øster-Svenstrup for et udført Arbejde, hentede en Flaske Brændevin, bestaaende af 3 Pægle, hos en i Nærheden boende Detaillist, og efterat denne Brændevin, som Jensen betalte, var

bleven fortæret af ham og de Tiltalte i Forening, hentede Niels Andreas Pedersen efter sin Forklaring noget over Middag atter en Flaske Brændevin.

Den mod de Tiltalte rejste Sigtelse gaar nu ud paa, at de have benyttet sig af Søren Peter Jensens under det ommeldte Drikkelag opstaaede berusede Tilstand til at fravende ham de Penge, hvoraf han, som meldt, var i Besiddelse, i hvilken Henseende Jensen, der den paafølgende 14 November gjorde Anmeldelse til Politiet desangaaende, har forklaret, at han ved den nævnte Lejlighed blev saa beruset, at han — bortset fra, at han erindrere, at der, efterat han var kommen ind i Tiltalte Andreas Pedersens Stue, blev budt ham Brændevin, at han, da Brændevinen var sluppen op, bemærkede, at han vel kunde give en Flaske Brændevin, og at Tiltalte Niels Andreas Pedersen handlede med ham om en Pengepung, for hvilken han skulde give Tiltalte 60 Øre — ikke kan huske, hvad der passerede, og navnlig heller ikke erindrere, hvorledes han, der i Reglen godt kan gaa, selv om han er en Del beruset, medens han senere ikke har nogen Erindring om, hvad han har foretaget sig under Rusen, kom hjem, men at han, der ikke havde havt andre Penge hos sig end de nævnte 20 Kr., efter sin Hjemkomst opdagede, at han ikke havde en Øre i Behold deraf, hvorimod han var kommen i Besiddelse af et for ham værdiløst Cigarfuteral og en gammel Kniv, som han, efter hvad der senere er blevet ham sagt, skal have kjøbt af Tiltalte Niels Andreas Pedersen, men for hvilke Gjenstande han, som han har udsagt, selvfølgelig ikke vilde have betalt 20 Kr., saafremt han havde været ædru.

Begge de Tiltalte — der maa forudsættes, som af dem anbragt, ligesaavel som Jensen at være blevne paavirkede af de nydte Drikkevarer, uden at der dog er Føje til at antage, at de have været i en saadan Tilstand af Beruselse, at den kunde influere paa deres Tilregnelighed — have nu ogsaa erkjendt, at de ved den omhandlede Lejlighed have af Søren Peter Jensen ladet sig udbetale forskjellige Beløb, og i saa Henseende samstemmende forklaret, at dette navnlig skete ved Handeler, som de hver for sig under Drikkelagets Forløb afsluttede med Jensen, uden at de dog med Sikkerhed kunne erindre alle de dermed forbundne Enkeltheder, men som — foruden at der blev handlet om en Pengepung, et Cigarfuteral, en Kniv og nogle Piber — drejede sig om en Overfrakke, som Tiltalte Niels Andreas Pedersen var iført, hvilken Frakke, der iøvrigt ikke tilhørte Tiltalte selv, idet han havde laant den af en anden Mand, til hvem han ogsaa senere vil have tilbageleveret den, Jensen gjentagende købte og solgte, det sidste hver Gang for et mindre Vederlag end det, han havde betalt for den, og saaledes navnlig een Gang købte for 8 Kr. og en anden Gang for 10 Kr., medens Tiltalte Niels Andreas Pedersen tilbagekjøbte den for henholdsvis 4 Kr. og 2

Kr., hvilket sidste Beløb Tiltalte derhos end ikke er sikker paa at have betalt Jensen, ligesom Tiltalte Andreas Pedersen een Gang tilbyttede sig Frakken af Jensen og derved af denne tillige modtog et kontant Beløb af 3 Kr., som han beholdt, da han senere i Anledning af en Handel om Frakken mellem Jensen og Tiltalte Niels Andreas Pedersen indvilgede i, at Byttet iøvrigt ikke blev opretholdt. Af Jensen modtog de Tiltalte desuden efter deres Forklaringer, Niels Andreas Pedersen 2 Kr., som blev tilbudte ham af Jensen for at følge denne et Stykke paa Vej, og Andreas Pedersen 45 Øre, fordi Jensen i sin berusede Tilstand kom til at støde til nogle i Forvejen løse Kakkelovnsben saaledes, at disse faldt. Medens Tiltalte Andreas Pedersen ikke vil have modtaget flere af Jensens Penge end de ovennævnte 3 Kr. 45 Øre, har Tiltalte Niels Andreas Pedersen forklaret, at han, saavidt han mindes, i det Hele fik 15 Kr., foruden 2 Kr. for at følge Jensen paa Vej, og satte han efter sin Forklaring den paagjældende Dags Aften de modtagne Penge overstyr i en Kro.

Idet det derhos er erkjendt af Tiltalte Niels Andreas Pedersen, at han godt kunde indsee, at Søren Peder Jensen, der var »meget fuld«, ikke vilde have handlet med Tiltalte, som han gjorde, dersom han ikke havde været beruset, og af Tiltalte Andreas Pedersen, at Jensen var »ualmindelig fuld«, og at det snart blev klart for Tiltalte, at Jensen, om han end fra Begyndelsen af havde havt en lille Smule Begreb om Handlerne, senere aldeles ingen Forstand havde paa disse, ville de Tiltalte — der vel have forklaret, at der ikke til Grund for deres Handlemaade overfor Jensen laa nogen derom truffen Aftale, men som dog efter den forhaandenværende Situation, maa forudsættes i det Hele at have handlet i Forstaaelse med hinanden — for deres ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Niels Andreas Pedersen i 2 Gange 5 Dage og for Andreas Pedersen i 5 Dage. De Tiltalte, der ikke have gjort nogen Indvending mod den af Søren Peder Jensen nedlagte Paastand om en Erstatning af 18 Kr. 60 Øre, ville derhos være at tilpligte in solidum at betale ham dette Beløb.

Nr. 196. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Maren Kirstine Jacobsen, Hansens Hustru
(Def. Halkier),

der tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 April 1897: Tiltalte Maren Kirstine Jacobseen, Hansens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Casse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anseet efter Lov 3 Marts 1854, men da Forholdet ikke har været forbundet med graverende Omstændigheder, vil der ikke kunne idømmes hende strengere Straf end simpelt Fængsel, efter det Foreliggende i 6 Uger.

Thi kjendes for Ret:

Maren Kirstine Jacobsen, Hansens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i sex Uger. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Maren Kirstine Jacobsen, Hansens Hustru for Kvaksalveri. Tiltalte, der er født den 9 Marts 1849, er bl. A. anseet: ved nærværende Rets Dom af 24 November 1883 efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordningen 5 September 1794, § 5, med en Bøde af 200 Kr., ved Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 21 August 1890 efter de samme Lovbestemmelser med samme Straf, ved nærværende Rets Dom af 20 April 1895

efter de samme Lovbestemmelser med simpelt Fængsel i 6 Uger, og senest: ved nærværende Rets Dom af 3 September 1895 efter de samme Lovbestemmelser med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun, der ikke har Adkomst til at udøve Lægepraxis, siden den sidste Dom overgik hende, har dels mod, dels uden Betaling taget Personer under Kur for forskellige Sygdomme, saasom engelsk Syge, Exem og Saar paa Benene, hidrørende fra ydre Vold eller fra Bylder, og til sine Kure benyttet — dels til udvortes dels til indvortes Brug — forskellige Lægemidler, som hun dels indkjøbte paa Apothekerne i tilberedt Stand, dels selv tilberedte af Ingredienser, som hun ligeledes indkjøbte paa Apothekerne. Under Sagen er det ikke oplyst, at Tiltaltes Behandling i noget Tilfælde har medført skadelige Følger for de Paa-gjældende. I Henhold til Ovenstaaende vil Tiltalte være at ansee efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordningen 5 September 1794, § 5, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 200. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christen Madsen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 22 Januar 1897: Christen Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale i Erstatning til Johannes Oskar Nielsen 50 Kr. Saa bør han og tilsvare Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diechmann og Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Steinthal, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Christen Madsen, 15 Kr. til hver.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms løvlige Forkyndelse og Dommen i de Hele at efterkøttmes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste- ret betaler Tiltalte Christen Madsen til Høieste- retssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Københavns Amts nordre Birks Extraret for Over- retten indankede Sag er Tiltalte, Arbejdsmand Christen Madsen, som er født den 25 August 1865 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte og Arbejdsmand Johannes Oskar Nielsen den 29 Oktober f. A. om Eftermiddagen kørte sammen fra Lyngby, opstod der noget Skjænderi imellem dem, og dette fornyedes, da de vare komne ind i Krostuen i Bagsværd Kro. Herunder begyndte Tiltalte at skjælde Nielsen ud, og da denne paatalte dette, kastede Tiltalte ham over paa et Bord, som derved gik istykker. For at væрге sig greb Nielsen fat i Tiltalte og kastede ham om- kuld, men efterat Tiltalte igjen var kommen paa Benene, greb han paany fat i Nielsen, hvem han kastede omkuld, hvorved denne i Faldet brækkede sit venstre Ben. Nielsen blev derfor samme Aften indlagt paa Amts-Sygehuset i Lyngby, hvor han henlaa til den 28 November s. A., da han udskreves som hel- bredet. Ifølge en af vedkommende Distriktslæge den 10 Decem- ber f. A. afgiven Erklæring fandtes der ved Niensens Indlæggelse paa Sygehuset et Brud af hans ene Skinnebens nederste Ende, hvilket Brud maatte antages ikke at ville medføre blivende Meen for ham, medens der dog maatte antages at ville medgaa nogle Uger efter Erklæringens Udstedelse, inden han fik fuldstændige Kræfter i Benet. Tiltalte, der ved den paagjældende Lejlighed var noget beruset, men dog fuldt tilregnelig, har forklaret, at

han ikke havde til Hensigt at tilføje Nielsen nogen Legemsbeskadigelse, og til at forkaste denne Forklaring findes der ingen Grund. Tiltalte vil for sit ovenbeskrevne Forhold være at ansee efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, som har anseet Tiltalte med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, vil derfor forsaavidt være at forandre, hvorimod Dommen iøvrigt vil være at stadfæste.

Nr. 191. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christian Christensen (Def. Salomon).

der tiltales for Tyveri og for Overtrædelse af Straffelovens § 207.

Rinds-Gislum Herreders Extrarets Dom af 21 December 1896: Tiltalte, Husmand Christian Christensen, kaldet Østrup, af Tulstrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage. I Erstatning til Slagter Niels Jakobsen i Hvam bør han betale 800 Kroner. Han bør derhos betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schibbye, med 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Andersen, med 10 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Marts 1897: Tiltalte Christian Christensen med Tilnavn Østrup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Slagter Niels Jakobsen betale 500 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 10 d. M. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse i dens Heelhed, uanseet at dens Gjenstand, forsaavidt den angaaer

Overtrædelse af Straffelovens § 207, ej maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Christensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver. .

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Christian Christensen med Tilnavn Østrup — der er født i Aaret 1849, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 207. I sidstnævnte Henseende er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han den 28 September f. A., da han og Slagter Niels Jakobsen, som i Følge med hinanden vare ude paa Jagt, gik hver paa sin Side af en Mose, i hvilken de havde seet en Del af en Flok Agerhøns kaste sig, har skudt efter en Agerhøne, der fløj op lige ved Foden af Tiltalte og tog Retning mod den Kant af Mosen, ved hvilken Jakobsen gik, og derved ramt denne, der befandt sig i Skudlinien i en Afstand af 80 a 100 Alen fra Tiltalte, med et Hagl saaledes, at dette trængte ind i Jakobsens højre Øje, i hvilken Henseende Tiltalte nærmere har forklaret, at han godt vidste, hvor Jakobsen var, men at han, der dog ikke i det paagjældende Øjeblik vil have seet Jakobsen, gjorde sig skyldig i en Uforsigtighed ved ikke at see sig tilstrækkeligt for, skjønt Terrænforholdene ikke vare til Hinder for, at han kunde have seet Jakobsen. — Efter den næste Dag forgyæves at have søgt Lægehjælp i Viborg har Jakobsen ladet sig underkaste Behandling af en Øjenlæge i Aarhus, som i en under Sagen fremlagt Erklæring af 14 November f. A. har udtalt, at Jakobsen den 30 September fremstillede sig med et Skudskaar i højre Øje, igjennem hvilket der var trængt et Hagel, og at en Operation, som gjordes for at finde dette, intet Resultat gav, samt at en ny Operation vilde være nødvendig for Øjets Existens, men at det dog endnu var umuligt at afgjøre, om Øjet ikke maatte fjernes af Hensyn til det andet Øje, medens det i ethvert Fald var saa godt som sikkert, at højre Øje altid vilde forblive blindt. En af samme Læge under 17 December næstefter afgiven yderligere Erklæring gaar derhos ud paa, at Jakobsen vil

vedblive at være blind paa det beskadigede Øje, at der er den største Sandsynlighed for, at han kan beholde dette, at Faren for det andet Øje er næsten lig Nul, og at der er ringe Sandsynlighed, men dog Mulighed for, at Haglet senere kan gjøre Skade, ikke i Øjet, men bag ved eller ved Siden af dette.

Slagter Jakobsen har, idet han bl. A. har bemærket, at Rejser og Lægehjælp formentlig ville koste ham mindst 200 Kr., paastaet sig hos Tiltalte tilkjendt en Erstatning i Anledning af den ham tilføjede Legemsbeskadigelse af ialt 1500 Kr., hvortil Tiltalte har bemærket, at han ikke er istand til at udrede en saa stor Erstatning, idet han intet andet ejer end et Hus med Tilliggende af 8 a 9 Tdr. Land opdyrket Hedejord, hvorpaa han holder en Ko, og at han paa denne Ejendom skylder 1450 Kr., hvorhos han har flere Hundrede Kroners løs Gjæld. Ved Underretsdommen, hvorved Tiltalte er funden strafskyldig for sit ommeldte Forhold, er han tilpligtet at betale Jakobsen en Erstatning af 800 Kr.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Tyveri, er det ligeledes ved Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han en Dag for ca. 3 Aar siden, da han sammen med en anden Person i nogle Timer opholdt sig i Hvam Kro, hvor de nød forskellige Drikkevarer, har begivet sig ind i Kroens saakaldte Spisestue og af en Kasse, der beroede i en uafloaset Skuffe i en i Stuen staaende Kommode, tilegnet sig 3 Tokronestykker, som den daværende Kromands Hustru efter sin Forklaring samme Dag havde nedlagt i Kassen paa et Tidspunkt, da Tiltalte befandt sig ude i Gaarden paa et Sted, hvorfra han gennem Vinduerne kunde se ind i Stuen. Tiltalte — der efter det Foreliggende ikke kan antages at have været saa beskjenket, at det kunde influere paa hans Tilregnelighed — vil dog ikke have seet Kromandens Hustru nedlægge Pengene i Kommode-skuffen, hvorimod han efter sin Forklaring mener, at han ved en Fejltagelse er kommen ind i bemeldte Stue og af Nysgjerrighed har kigget i Skuffen. Pengene bleve imidlertid strax savnede, og da Kromanden sigtede Tiltalte for at have tilvendt sig dem samt, efterat han først havde benægtet dette, erklærede Tiltalte for anholdt og udtalte, at Sognefogden skulde tilkaldes, afleverede han 3 Tokronestykker til Kromanden, som nu undlod at gjøre Anmeldelse om Tyveriet, om hvilket Politiet derimod under Undersøgelsen i Anledning af den forommeldte Niels Jakobsen paaførte Legemsbeskadigelse blev sat i Kundskab fra anden Side.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens §§ 207 og 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte vil derhos efter den af ovennævnte Slagter Niels Jakobsen derom nedlagte Paastand være at tilpligte at betale ham

Erstatning for Udgifter til Lægehjælp m. v. samt for de Ulemper, der iøvrigt maa antages at være ham paaførte ved den ham af Tiltalte tilføjede Legemsbeskadigelse, hvilken Erstatning imidlertid efter Sagens Omstændigheder i det Hele findes passende at kunne under Et bestemmes til 500 Kr.

Mandagen den 14 Juni.

Nr. 91. Tømmermester **H. M. Pedersen** (Ingen)

contra

Snedkermester **J. Johansen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Tømmermester **H. M. Pedersen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 111. Gaardejer **Anders Christensen** af Trebjerre
(Ingen)

contra

Enke **C. Meisner** (Asmussen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer **Anders Christensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og

saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej til-lædes videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 176. Høiesteretssagfører Bagger

contra

1. **Jens Christoffersen** og 2. **Carl Emil Carisius Christensen** (Def. Overretssagfører Zeuthen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse, samt for Overtræ-delse af Politivedtægten for Svendborg Kjøbstad.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Decem-ber 1896: Arrestanten Jens Christoffersen og Tiltalte Carl Ca-risius Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver, samt bøde til Svendborg Kjøbstads Politikasse, Arrestanten 15 Kr. og Tiltalte 10 Kr. Saa betale de og En for Begge og Begge for En dels i Erstatning til Ar-bejdsmand Ludvig Sophus Svendsen 100 Kr., dels Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Stürup, 12 Kr. Den idømte Erstatning og de idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Februar 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Tiden for Fængselsstraffen for hver af de Tiltalte, Jens Chri-stoffersen og Carl Emil Carisius Christensen, bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Juel og Steinthal be-tale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. De idømte Bøder og Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt de Tiltalte ere sigtede for Overtrædelse af Politivedtægten for Svendborg, maa Sagen afvises fra Høiesteret som manglende summa appellabilis.

Iøvrigt bliver den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten for Svendborg, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Jens Christoffersen og Carl Emil Carisius Christensen, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagfører Bagger og Overretssagfører Zeuthen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte Jens Christoffersen og Carl Emil Carisius Christensen, der ere fødte henholdsvis 10 Februar 1865 og den 12 Marts 1855, og af hvilke ingen er funden forhen straffet efter Dom, medens førstnævnte Tiltalte den 7 April f. A. inden nævnte Kjøbstads Politiret for Overtrædelse af Kjøbstadens Politivedtægts § 5 har vedtaget at erlægge en Bøde af 4 Kr. til Politikassen, for Vold og Legemsbeskadigelse samt for Overtrædelse af samme Politivedtægts § 62, og ere ifølge de Tiltaltes Tilstaaelser i Forbindelse med de i Sagen afgivne Vidneforklaringer og øvrige Oplysninger dennes Omstændigheder følgende:

Den 17 Oktober f. A. om Aftenen, da de Tiltalte tilligemed nogle andre Personer, hvoriblandt Arbejdsmand Ludvig Sophus Svendsen og en Møllerkudsk Henrik Petersen, opholdt sig paa et offentligt Beværtningssted i Svendborg, yppede de Tiltalte Klammeri med disse sidste Gjæster dels ved at bruge Skjældsord, særlig Ordet »Skruebrækker«, mod bemeldte Svendsen, som under en Strejke paa en nærliggende Dampmølle der havde taget Arbejde, dels paa anden Maade, uden at det dog her kom til noget Slagsmaal. Efterat samtlige Gjæster derpaa havde forladt Beværtningen og vare komne udenfor, ved hvilken Lejlighed nævnte Svendsen og Kudsk Henrik Petersen fulgtes ad, passerede de to Sidstnævnte paa Øxenbjergvejen ud for Ejendommen Sø-

holm en lille Plantning, hvor de Tiltalte stode og talte sammen. De Tiltalte gik nu hen imød dem, og begyndte Tiltalte Christensen atter at udskjælde Svendsen og greb voldsomt fat i ham, under hvilket Sammenstød, hvorved ogsaa Tiltalte Christoffersen maa antages at have havt fat i og slaet Svendsen med Næverne, denne blev kastet i Vejgrøften, og Tiltalte Christensen faldt ovenpaa. Endnu to Gange blev Svendsen af Tiltalte Christensen kastet i Grøften, og medens han laa her, kom Medtiltalte, der imidlertid havde søgt efter en Tobakspibe, som han formener, at Svendsen under Sammenstødet havde slaet ham ud af Munden, henimod Svendsen og tilføjede denne med sin Fod, hvorpaa han havde Sko med Hæle, nogle Spark paa Laar og Ben. Da Svendsen nu kaldte paa Henrik Petersen, som under hele Overfaldet havde indskrænket sig til at søge at berolige de andre, idet han befrygtede Vold fra Tiltalte Christoffersens Side, udtalte Tiltalte Christensen til Svendsen: »Bliv Du kun liggende der, dit Svin (eller »Bæst«), vil Du mig noget, saa er jeg Carl Christensen og boer i Vestergade«, hvorhos han opgav Husnumret. Derpaa forlode de Tiltalte, af hvilke Christensen havde faaet nogle blødende Skrammer i Ansigtet, Stedet, og Svendsen, der paa Grund af Smerter i sit ene Ben ikke kunde gaa, blev derefter kjørt til sit Hjem. Dagen derpaa blev Svendsen indlagt paa Svendborg Sygehus, hvor han henlaa til den 28 November, og gaar den af vedkommende Sygehuslæge angaaende hans Tilstand udstedte Attest ud paa, at han ved Indlæggelsen frembød Tegn paa Brud af højre Lægbeen lige over Ankelen samt en Del Hudafskrabninger i Ansigtet og Hævelse paa forskellige Steder af dettes Bløddele, at han ved Udskrivningen var fuldstændig rask, og at ingen af de ham tilføjede Læsioner ville efterlade blivende Følger, samt at Hudafskrabningerne maaske ere fremkomne ved Slag eller Spark, medens Benbrudet næppe er fremkaldt paa denne Maade, men snarere ved en stærk Vridning af Foden, idet han er falden omkuld eller er gledet ud med Benet.

De Tiltalte ville ved paagjældende Lejlighed ikke være standsede ved Søholm for at passe Svendsen op, ligesaa lidt som de ville have aftalt da at overfalde ham, hvilken Forklarings Rigtighed efter det Foreliggende ikke findes at kunne forkastes. Forøvrigt have de Tiltalte erkjendt, at Svendsen ikke har givet dem nogen Anledning til Overfaldet, men har Tiltalte Christensen forklaret, at han paa Grund af Beruselse ikke erindrer andet angaaende Sammenstødet med Svendsen paa Øxenbjergvejen, end at han der overfaldt Svendsen og var i Slagsmaal med denne uden at kunne mindes de nærmere Omstændigheder, men efter det Oplyste kan det ikke antages, at han, ihvorvel ved bemeldte Lejlighed noget beruset, har været dette i en saadan Grad, at det har havt nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

For deres ovenomtalte Forhold ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage samt efter Lov 4 Februar 1871, § 6, jfr. § 62 i den under 23 December 1871 udfærdigede Politivedtægt for Svendborg — i hvilken Paragraf det bl. A. hedder, at ingen paa et offentligt Beværtningssted maa gjøre sig skyldig i voldsom eller støjende Adfærd, hvorved andre Gjæster fortrædiges — med Bøder, der tilfalde Svendborg Politikasse, og som findes at kunne fastsættes for Tiltalte Christoffersen til 15 Kr. og for Tiltalte Christensen til 10 Kr.

Nr. 102. Handelsagent **P. F. Petersen** (Asmussen)

contra

Justitsraad **C. F. Garde** (Ingen),

betr. Udbetaling af et Kommissionssalær.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juli 1896: Indstævnte, Justitsraad C. F. Garde, bør for Tiden for Tiltale af Citanten, Handelsagent P. F. Petersen i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Indstævnte, som har erkjendt, at han i Anledning af Appellantens Medvirken til det i den indankede Dom omhandlede Mageskifte af et Indstævnte tilhørende Teglværk med en Møllegaard har tilsagt Appellanten et Salær paa 1000 Kroner, har først anbragt, at Salæret var betinget af, at Appellanten enten foranledigede, at der af Kjøbesummen for Teglværket udbetaltes ham mindst 40—50000 Kroner, eller skaffede ham et Prioritetslaan i Møllegaarden paa 15—20000 Kroner — hvilket Laans nærmere Vilkaar dog ikke opgaves — samt derhos en Forpagter af Møllen for mindst 2000 Kroner og af Bageriet for mindst 1000 Kroner aarligt, hvilket alt Appellanten siges at have stillet i bestemt Udsigt. Senere har Indstævnte imidlertid nævnt 30000 Kroner som det Beløb, hvis Udbetaling var stillet i Udsigt, og derhos kun paaberaabt sig Udbetalingen af dette Beløb eller Tilvejebringelsen af et Laan paa 15000 Kroner,

men ikke de to Forpagtninger som den opstillede Betingelse for Salærets Udbetaling. Ligesom nu Paalideligheden af Indstævntes Fremstilling af Parternes Aftale allerede hermed svækkes, saaledes er det ogsaa baade i sig selv og efter det under Sagen Fremkomne ganske usandsynligt, at Opnaaelsen af saadanne Resultater af Appellantens Virksomhed som de foranførte skulde være blevne gjorte til Betingelse ikke blot for Betalingen af de lovede 1000 Kroner men endog som Indstævnte har gjort gjældende — for Appellantens Ret til at faa nogetsomhelst Salær. Da nu intet er fremkommet til Bestyrkelse af Indstævntes Anbringender, maa de forkastes og Indstævnte tilpligtes at betale Appellanten de lovede 1000 Kroner med Renter som paastaat.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Justitsraad C. F. Garde, bør til Appellanten, Handelsagent P. F. Petersen, betale 1000 Kroner med Renter heraf 5 p. Ct. aarlig fra den 6 April 1895, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Handelsagent P. F. Petersen, Indstævnte, Justitsraad C. F. Garde, tilpligtet at betale 1000 Kr., som han skal skyldte Citanten i Kommissionssalær, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6 April 1895 til Betaling sker og Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig for Tiden frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det maa ansees uomtvistet, at Citanten ved en af Indstævnte i 1895 afsluttet Mageskiftehandel har været virksom som Mellemand, samt at der af Indstævnte var lovet ham et Salær af 1000 Kr., og efter Proceduren drejer Tvisten sig alene om, hvorvidt Citantens Ret til at erholde dette Salær yderligere er betinget af, at han skaffer Indstævnte et Prioritetslaan i den af denne ved Mageskiftehandelen erhvervede Ejendom, hvad Indstævnte hævder, men Citanten benægter. Under disse Omstændigheder, og da der ikke foreligger andre Data af Betydning til Oplysning om, hvorpaa den Aftale om Salæret, der er truffen

mellem Parterne, gik ud, end hvad der fremgaar af disses mod hinanden stridende Asserta, findes Citanten ikke paa det Oplyste at kunne støtte nogen Ret til for Tiden at kræve det omhandlede Salær udbetalt, og Indstævntes Paastand vil herefter være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdagen den 15 Juni.

Nr. 199. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Carl Rudolph Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Marts 1897: Tiltalte Carl Rudolph Christensen bør til Statskassen bøde 800 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udråde inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Rudolph Christensen til Høiesterets-sagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Carl Rudolph Christensen for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andre Lotteri-

spil m. m. af 6 Marts 1869. Tiltalte er født den 1 December 1874 og anseet ved Rettens Dom af 16 December 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 26 Marts 1896 efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869, § 2, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., hvorhos han inden Rettens 1ste Kriminelkammer den 7 April forrige Aar for Overtrædelse af samme Lovbestemmelse i Mindelighed har vedtaget at erlægge en Bøde af 400 Kr., som han har afsonet, samt ved Høiesterets Dom af 18 November 1896 dels efter*) fornævnte Lov Nr. 98 af 10 April 1895, § 1, 1ste Stykke, med en Bøde paa 800 Kr., hvoraf 500 Kr. tillagdes Statskassen og 300 Kr. Kjøbenhavns Kommunes Kasse.

Det bemærkes herved, at han for sit ved nævnte Dom endelig paakjendte Forhold forud var anseet ved nærværende Rets Dom af 18 Juli 1896 efter de samme Lovbestemmelser med en Statskassen tilfaldende Bøde af 800 Kr.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte har under**) den 18 Juli 1896 ved udsendte, af ham antagne Agenter til Folk her i Landet falbudt Lommeuhre paa Afbetaling i Henhold til saakaldte Kjøbebeviser, lydende paa Betaling af 6 maanedlige Afdrag à 5 Kr., hvilke Kjøbebeviser udleveres Kjøberen ved 1ste Afdrags Erlæggelse, og ifølge hvilke der gives Bevisets Indehaver Ret til, naar Afdragene prompte betales, at erholde, foruden et nærmere betegnet Uhr, tillige $\frac{1}{25}$ af de Gevinster, der maatte falde paa 5 Kvartsedler i Hamburger Stads-Lotteriet, hvis Numre samtidig opgives for ham. Af saadanne Kjøbebeviser har han efter sin Forklaring afsat ca. fire Hundrede. Efter det i Sagen Oplyste er Gevinstfordelingen efter de fornævnte Lodsedler — hvorfor ikke er beregnet særligt Vederlag — af Tiltalte knyttet til den Ret, som Kjøbebeviset iøvrigt giver, for at der herigjennem kan opnaas forøget Afsætning af de paagjældende Uhre og derved større Fordel, og han maa følgelig ved sit ovenomhandlede Forhold, der maa stilles lige med en Handel med Andele i Retten efter udenlandske Lodsedler, ansees at have overtraadt Forbudet i fornævnte Lov 6 Marts 1869, § 3, 2det Stykke. I Henhold til det Foranførte vil Tiltalte være at ansee efter nævnte Lovs § 3, 3die Stykke, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 800 Kr. og have at betale Sagens Omkostninger.

*) Her er i Dommen udfalden Ordene: Lov 6 Marts 1869 § 3, 3die Stk., og efter.

**) Der staar saaledes i Domsakten, men der skulde formentlig staa „siden“.

**Nr. 5. Foreningen af Københavnske
Manufakturgrossisters Accord- og Konkursafdeling
(Shaw)**

contra

**Overretssagfører Niels Westergaard
(Ingen),**

betr. Betaling af 11710 Kr. 74 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Februar 1896: De Indstævnte, Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling, bør til Citanten, Overretssagfører Niels Westergaard som autoriseret Inkassator af den foran ommeldte ved Exekutionsforretning af 21 April 1894 udlagte, Kjøbmand Georg Küster tilkommende Fordring betale 11710 Kr. 74 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Juni 1894, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte befindes, at det den 10 December 1894 fremlagte, af Georg Küster den 7 Marts samme Aar udstedte Dokument ikke er forsynet med behørigt Stempel, og at de den 22 Juli og 2 December 1895 fremlagte 11 Dokumenter om foreløbig Undladelse af retslige Skridt mod bemeldte G. Küster burde have været skrevne paa stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

Det i den indankede Dom omhandlede, af Kjøbmand G. Küster den 7 Marts 1894 udstedte Dokument kan uanseet den i sammes Slutning forekommende Udtalelse om, at Aktiverne herefter skulde »tilhøre« den paagjældende Forenings Bestyrelse, ikke antages at have overført Ejendomsretten over Küsters Aktiver til Foreningen, hvorimod Dokumentet efter sit Indhold i det Hele ikkun kan ansees at gaa ud paa at give Appellanten Bemyndigelse til paa Küsters Vegne og for hans Regning at realisere Aktiverne samt fordele Provenuet mellem hans Kreditorer. Allerede som Følge heraf har der ikke været Noget til Hinder for, at Indstævnte paa sine Mandanters Vegne for den disse ved Horsøvn Bythingsdom af 10 April 1894 tilkjendte Fordring paa Küster søgte Fyldestgjørelse i, hvad Foreningen maatte sidde inde med for ham i Henhold til det ovennævnte Dokument; men, medens det saaledes maa billiges,

at Appellantens Paastand om Frifindelse er forkastet ved den indankede Dom, findes der efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke Føje til at give Indstævnte Dom for et større Beløb end de 383 Kroner 56 Øre, hvortil hans Tilgodehavende under den i Dommen ommeldte Fogedforretning af 21 April 1894 er opgjort, med Renter som af ham paastaaet.

I Henseende til Processens Omkostninger i forrige Instants vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Foreningen af kjøbenhavnske Manufaktur Grossisters Akkord- og Konkursafdeling, bør til Indstævnte, Overretssagfører N. Westergaard for Gebrüder Albert i Greiz, betale 383 Kroner 56 Øre med Renter 6 pCt. aarligt af 324 Kroner 68 Øre fra den 18 April 1894 og 5 pCt. aarligt af 58 Kroner 88 Øre fra den 19 Juni 1894, indtil Betaling skeer. I Henseende til Processens Omkostninger i forrige Instants bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Kjøbmand Georg Küster i Horsens ved en af Foreningen til Akkordforslags Prøvelse i Kjøbenhavn paa hans Anmodning udsendt Mand havde ladet foretage Opgjørelse af sin Status og paa Grundlag af denne under 26 Februar 1894 havde tilstillet sine Kreditorer Forslag til frivillig Akkord, hvilket imidlertid ikke førte til noget Resultat, foranledigede bemeldte Forening et Møde den 3 Marts s. A. af Küsters kjøbenhavnske Kreditorer, paa hvilket Møde det blev vedtaget gennem Foreningen at søge truffet en Ordning af hans Affærer, hvorhos der til eventuel Benyttelse blev udfærdiget Begjæring om, at hans Bo maatte blive taget under Konkursbehandling. Efter nærmere i denne Anledning indledede Forhandlinger i Horsens overdrog Küster ved den 7 Marts s. A. udstedt Dokument til Bestyrelsen for oftnævnte Forening samtlige de ham tilhørende Aktiver, nemlig

Varelager, udestaaende Fordringer, Inventar og Indbo m. v. samt en Kassebeholdning, idet det med Hensyn til Overdragelsen i Dokumentet bl. a. udtaltes:

»Overdragelsen sker til Foreningen til Akkordforslags Prøvelse paa mine samtlige Kreditorers Vegne, saaledes at Foreningen er forpligtet til, saasnart Realisation af Aktiverne er foretaget efter Foreningens bedste Skjønnende enten ved Salg underhaanden eller ved Auktion og ved Inddragelse af de udestaaende Fordringer, da at fordele Nettoprovenuet efter Reglerne for Konkursbehandling pro rata imellem samtlige mine Kreditorer til Afskrivning paa deres Tilgodehavende hos mig. Derhos forpligter jeg mig til paa Foreningens Vegne at forestaa Realisationen af Varelageret fra den af mig for Tiden lejede Butik, — — — Som Følge af Foranstaaende fraskriver jeg mig herved al Ret til mine foran nævnte Aktiver, som derimod herefter skulle tilhøre nævnte Bestyrelse for Foreningen til Akkordforslags Prøvelse i Kjøbenhavn — — —«.

Under 10 Marts næstefter afgave en Del af Küsters herværende Kreditorer en skriftlig Erklæring til Akkordforeningen, hvori de forpligtede sig til ikke at foretage noget retsligt Skridt mod Debitor, forinden de af denne til Foreningen til Realisation og Fordeling mellem hans Kreditorer overdragne Aktiver vare realiserede og fordelte imellem dem, og ifølge en af Foreningens i Horsens tilstedeværende Repræsentant den 15 s. M. afgiven skriftlig Tilstaaelse erholdt han paa Foreningens Vegne Küsters i Overdragelsesdokumentet af 7 s. M. omhandlede Ejendele overleverede i Overensstemmelse med dettes Indhold.

Den 21 April s. A. lod Handelsfirmaet Gebrüder Albert i Greiz, som under 10 s. M. inden Horsens Bything havde erhvervet Dom over fornævnte Kjøbmand Küster dersteds, ved hvilken Dom denne var bleven tilpligtet at betale Firmaet 364 Rmk. 80 Pf. med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 18 Novbr. 1893 til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 20 Kr., ved Kongens Foged heri Staden, hvorhen Küster da var flyttet, foretage Exekution hos denne efter Dommen, og blev der ved denne Forretning, under hvilken Firmaets Krav opgjordes til ialt 383 Kr. 56 Øre, af Fogden ankyndt Rettens Exekution og Udlæg i Rekvisiti Fordring paa det eller de Beløb, der maatte være indkommet dels ved Inkassation af Rekvisiti udestaaende Fordringer, dels ved Salg af Rekvisiti Varelager, hvad enten Pengene bero hos Akkordforeningen eller hos dennes Sagførere i Horsens eller hos Kjøberne af Rekvisiti Varelager, alt til Dækning af det Æskede, saavidt fornødent gjøres og tilstrække kan. Under samme Dato blev der givet de Indstævnte Underretning om det skete Udlæg, og under 24 s. M. blev derpaa Citanten, Overretssagfører Niels Westergaard, der under Exekutionsforretningen havde givet Møde for Firmaet, af Kongens Foged autoriseret som

Inkassator af den nævnte ved Exekutionsforretningen udlagte Fordring, og under nærværende Sag har Citanten nu paastaet de Indstævnte, Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling, som ifølge det Foreliggende er identisk med Foreningen til Akkordforslags Prøvelse i København, dømte til at betale til ham i hans fornævnte Egenskab og til Foranstaltning efter Auktionslovens § 19 det Beløb af 11710 Kr. 74 Øre, hvortil han endelig har opgjort, hvad der er indkommet indtil den 21 April 1894 dels ved Inkassation af Küsters udestaaende Fordringer dels ved Salg af hans Varelager, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Juni 1894 til Betaling sker og Sagens Omkostninger. De Indstævnte procedere principalt til pure Frifindelse; subsidiært have de paastaet sig frifundne mod at lægge fra sig det Beløb, for hvilket Firmaet Gebrüder Albert har ladet foretage Udlæg i den omhandlede Fordring med Tillæg af de Beløb, som andre for Citanten anmeldte eller bekendte Udlægshavere i Fordringen have tilgode. Mest subsidiært have de paastaet et Beløb af 3534 Kr. 86 Øre, som de have udbetalt i Dividende til Kreditorer, efterat Udlæget af 21 April 1894 var foretaget, fradraget i det paastaaede Beløb. Endelig have de i ethvert Fald paastaet sig frifundne for at betale Renter samt sig tillagt Sagens Omkostninger.

Ifølge de fra de Indstævntes Side foreliggende Oplysninger har Foreningen af københavnske Manufakturgrossister til Formaal at samle disse Grossister for at varetage Standens Interesser i enhver Henseende, medens Foreningens her under Sagen indstævnte Akkord- og Konkursafdeling som sit særlige Formaal bl. a. har at lade ethvert Forslag om Prolongation eller Privat-Akkord, som fremkommer fra Indlandet, og hvori Foreningens Medlemmer ere interesserede, grundig undersøge og derefter eventuelt overtage Ordningen af Debtors Forhold med deraf flydende Realisation og Fordeling af de paagældende Aktiva til Kreditorerne under lagttagelse af Konkursordenen. Medens Afdelingens Virksomhed i Overensstemmelse med dens mæglende Karakter, der forudsætter Tilslutning fra alle Kreditorer, hidtil iøvrigt er gaaet ud paa Opnaaelsen af en Prolongation eller en Akkord med den Virkning, at Debitor frigjøres for Resten af Gjælden, har Afdelingen imidlertid i den senere Tid overtaget en Debtors Aktiver til Realisation og Fordeling ogsaa uden denne Forudsætning, og er Afdelingen ført ind paa denne Praxis for at kunne virke for sit Formaal ogsaa mod den Enkeltes Protest. Kun paa denne Maade kunne efter dens Anskuelse ødelæggende Særstandpunkter bekjæmpes og Foreningens Virksomhed for sit Formaal komme til fuld Udfoldelse.

Under Henvisning til Afdelingens foran skildrede Formaal samt til Indholdet af Dokumentet af 7 Marts 1894 hævder nu

Citanten, at dette ikke har overført Ejendomsretten over de deri omhandlede Ejendele til Afdelingen eller dennes Bestyrelse, og at dette heller ikke har været tilsigtet. Meningen med Dokumentets Oprettelse har formentlig alene været at give Foreningen Adgang til at fordele Kjøbmand Küsters Effekter mellem hans Kreditorer. Men dernæst gjør Citanten gjældende, at Dispositionen af 7 Marts 1894, selv om den maatte opfattes som gaaende ud paa en Ejendomsoverdragelse, i hvert Fald er ugyldig overfor Kjøbmand Küsters Kreditorer som stridende mod D. L.s 5—1—2 og 5—1—3, idet den griber ind paa det Statens Skiftemyndighed forbeholdte Omraade og derhos gaar ud paa at afskjære den enkelte Kreditor fra at kunne benytte den ham lovhjemlede Adgang til at søge Fyldestgjørelse gennem Retsforfølgning mod Debitor.

De Indstævnte anføre paa deres Side under Henvisning til de i det paagjældende Dokument brugte Udtryk, at det i Virkeligheden har skullet overføre og ogsaa har overført Ejendomsretten over de oftnævnte Ejendele til Afdelingen eller dens Bestyrelse kun under Betingelse af, at den foretager den i Overdragelsesdokumentet stipulerede Fordeling mellem Kjøbmand Küsters Kreditorer, og fremhæve dernæst, at Dispositionen ikke mere end enhver anden Disposition, som Küster, der til hint Tidspunkt var fuldt raadig over sine Anliggender, da maatte have truffet, hindrer nogen Kreditor i at foretage retslige Skridt mod ham. Han har følgelig ikke haft nogen fra Overdragelsen hidrørende Fordring paa Afdelingen, hvori Udlæg med Føje har kunnet gjøres.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives de Indstævnte Medhold. Ligesom det efter det ovenanførte er utvivlsomt, at de Indstævnte ikke for sig selv til Ejendom have villet erhverve Küsters Formue, saaledes maa det ogsaa — uanseet de enkelte i Dokumentet af 7 Marts 1894 benyttede Udtryk — saavel efter dettes Indhold, hvorefter Overdragelsen sker til Afdelingen paa samtlige Kreditorers Vegne og Afdelingen er forpligtet til efter Realisationen at fordele Provenuet mellem Kreditorerne efter Reglerne for Konkursbehandling, som efter Anledningen til Dokumentets Udstedelse og efter de Indstævnets Procedure antages, at Øjemedet med den trufne Disposition har været for de af Afdelingen repræsenterede Kreditorer at stifte en lignende betrygget Adgang til Fyldestgjørelse som den, der opnaas ved en Konkurs. Idet det efter det saaledes Foreliggende ikke kan statures, at en virkelig Ejendomsoverdragelse har fundet Sted, hvorimod det maa antages, at Dokumentet er oprettet som sket alene i det Øjemed at hindre de udenforstaaende Kreditorer i ad retslig Vej at søge Fyldestgjørelse i det Debitor tilhørende Gods og derved tvinge dem til at slutte sig til den af Afdelingen

tilsigtede konkurslignende Behandling, bliver Dispositionen som stridende mod Lovgivningen at ansee som ugyldig i Forhold til det skete Udlæg og Provenuet af de omhandlede Ejendele, mod hvis Ansættelse til 11710 Kr. 74 Øre ingen Indsigelse er gjort, forsaavidt at betragte som Debitor, Kjøbmand Küster, tilkommande, og vil saaledes de Indstævntes Paastand om Frifindelse ikke kunne tages til Følge.

Da der maa gives Citanten Medhold i, at han som Inkassator af Fordringen paa det omhandlede Provenu maa være berettiget og forpligtet til at indtale hele Provenuet, ville de af de Indstævnte nedlagte subsidære Paastande ej heller kunne tages til Følge. Idet endelig de Indstævnte ikke kunne fritages for at betale Renter af det paastævnte Beløb, ville de være at dømme efter Citantens Paastand, og findes Sagens Omkostninger at kunne bestemmes til 100 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte findes, at det den 10 December 1894 fremlagte, af Georg Küster den 7 Marts s. A. udstedte Dokument ikke er forsynet med behørigt Stempel, og at de den 22 Juli og 2 December 1895 fremlagte 11 Dokumenter om foreløbig Undladelse af retslige Skridt mod bemeldte G. Küster burde have været skrevne paa stemplet Papir. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 180. Overretssagfører Zeuthen

contra

Valdemar Petersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri og for Undladelse af at opgjøre Status.

Vends Herreds Extrarets Dom af 7 Oktober 1896: Tiltalte Valdemar Petersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, og bør han derhos betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Hansen og Brandt, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1897: Tiltalte, fhv. Detailhandler Valdemar Petersen, bør

hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Nissen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet med den i Dommen fastsatte Straf; men endvidere maa han efter den derom nedlagte Paastand tilpligtes at betale Kjøbmand Christensen i Erstatning 220 Kroner 2 Øre.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte Valdemar Petersen endvidere i Erstatning til Kjøbmand J. J. Christensen i Kolding betaler 220 Kroner 02 Øre. Saa betaler Tiltalte og i Salarium til Overretssagfører Zeuthen og Advokat Nellemann for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vends Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, fhv. Detailhandler Valdemar Petersen, aktioneret for Bedrageri og Undladelse af at opgjøre Status. Sagens Omstændigheder ere følgende: Efterat Tiltalte, der drev Detailhandel i Ejby, i Skrivelse af 27 November 1895 havde rekvireret et Parti Varer hos Kjøbmand J. J. Christensen i Kolding, fremsatte denne i Skrivelse af 28 s. M. følgende som Samvittighedsspørgsmaal betegnede Forespørgsel til Tiltalte: »Ser De Dem i Stand til at give mig en Erklæring paa, at De er sikker paa ved Forfaldstid at dække de Varer, De nu rekvireret«. Da Christensen fandt Tiltaltes Svar herpaa utilfredsstillende som gaaende udenom Spørgsmaalet, begjærte han sig i Skrivelse af 29 s. M. samtidig med, at han afsendte en Del af de rekvirerede Varer, tilstillet et Udtog af Tiltaltes sidste Status, og i Skrivelse af 2 December næstefter opgav denne da, at hans Status den 1 Februar stod saaledes:

Varelager	13200 Kr.
Udestaaende Fordringer . .	7000 —
Indbo m. m.	6000 —
	<hr/>
	26200 Kr.
Kreditorer	17000 —
	<hr/>
	9000 Kr.

idet han bl. A. tilføjede: »Som De vil see, har jeg faaet for meget sat ud paa Kredit samt en Del i Indbo, men kan jeg nok faa det til at skjære rundt med lidt god Villie hos mine Kreditorer«. Efter Modtagelsen af disse Oplysninger, som han fandt tilfredsstillende, afsendte Christensen til Tiltalte: den 3 December Varer for 160 Kr. 02 Øre og den 5 s. M. do. for 60 Kr.

Den 27 s. M. blev Tiltaltes Bo, efterat han forinden for-gjæves havde udsendt et Akkordtilbud til sine Kreditorer, efter Begjæring af en af disse taget under Konkursbehandling, og efter en i Boet fremlagt Statusoversigt udgjorde:

Dets Passiver	23876 Kr. 78 Øre
Dets Aktiver	4244 — 00 —

altsaa Underballance 19532 Kr. 78 Øre

Efter hvad der er oplyst, kom Dividenden til Boets uprivilegerede Kreditorer kun til at beløbe sig til 11 a 12 pCt.

Med Hensyn til hans foran berørte Forhold overfor Kjøbmand Christensen har Tiltalte under Forhørene erkjendt, at han har brugt vitterlig urigtige Foregivender overfor bemeldte Kjøbmand for at skaffe sig Varer paa Kredit hos denne, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han bestandig har havt Underskud, og at Ansættelserne i den Christensen den 2 December 1895 meddelte saakaldte Status pr. 1 Februar, hvorved imidlertid alene sigtedes til en løs Optegnelse, Tiltalte havde skrevet op, vare skete paa Slump og for Størstedelen vare altfor høje, saaledes var hans Indbo, der var ansat til 6000 Kr., i sin Tid anskaffet for ca. 1000 Kr. og havde derhos i Tidens Løb tabt i Værdi, og Varelageret, der var ansat til 13200 Kr., havde efter Tiltaltes Formening den 1 Februar 1895 kun en Værdi af ca. 6000 Kr., medens omvendt hans Gjæld den nævnte Dato havde andraget ca. 20000 Kr. istedetfor som angivet 17000 Kr. Kjøbmand Christensen har, efterat være gjort bekjendt med Tiltaltes Forklaring, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, erklæret, at han, hvis han istedetfor den ham af Tiltalte den 2 December

1895 meddelte saakaldte Status, havde modtaget med Virkeligheden stemmende Oplysninger om Tiltaltes Forhold, ikke vilde have tilstillet denne de 2de foran anførte den 3 og 5 December s. A. afsendte Vareposter af samlet Værdi 220 Kr. 2 Øre. Tiltalte vil, da han rekvirerede de heromhandlede Varer, have gjort sig Haab om at kunne betale dem med hvad der maatte indgaa paa hans udestaaende Fordringer, og idet denne Forklaring ikke skjønnes at kunne forkastes, findes hans heromhandlede Forhold overfor Kjøbmand Christensen at maatte blive at henføre under Straffelovens § 257. Forsaavidt bemeldte Christensen under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør har paastaaet sig tillagt en Erstatning hos Tiltalte af de fornævnte 2de Vareposters Værdi med Fradrag af den Dividende, der maatte tilfalde ham i Tiltaltes Konkursbo, vil denne Paastand ikke kunne tages under Paakjendelse under nærværende Sag, da fornøden Oplysning ikke foreligger vedrørende den nævnte Dividende.

Tiltalte, der har drevet den omhandlede Detailhandel i Eiby for egen Regning siden November Maaned 1889, først i en Broders Navn og fra 18 Januar 1892, da han løste Næringsbevis, i eget Navn, har erkjendt ingensinde at have opgjort nogen Status, og han vil derfor, idet den Omstændighed, at han aarlig maatte have affattet løse Optegnelser paa Slump angaaende sine Forhold, ikke i saa Henseende kan diskulperes ham, være at ansee efter Straffelovens § 262, 2det Stk., jfr. Konkurslovens § 148.

Den Straf, Tiltalte, som er født den 5 Oktober 1865 og ikke funden forhen straffet, efter foranførte Lovbestemmelse har forskyldt, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken han efter samme Lovbestemmelser er anseet med simpelt Fængsel i lige Tid, vil forsaauidt være at forandre.

Fredagen den 18 Juni.

**Nr. 37. Mursvend Fisch som Formand for
Mursvendenes Understøttelsesforening i Kjøbenhavn
(Høgsbro)**

contra

**Mursvend, nu Murmester O. Kindberg
(Hindenburg efter Ordre),**

betr. Stadfæstelse af et nedlagt Forbud m. m.

Kongens Fogeds Dekret af 8 November 1893, hvorved for Mursvend Fisch i hans Egenskab af Formand for Murersvendenes Understøttelsesforening under Forbehold af Enhvers lovlige Ret er ankyndt Rettens Forbud imod, at der af Murersvendenes Understøttelsesforening lægges Murersvend C. Kindberg nogensomhelst Hindring i Vejen med Hensyn til at søge og erholde Avbejde som Murersvend og med Hensyn til Antagelse af Murersvende derved, at Foreningen udspreder usandfærdige for Kindberg ærekrænkende Rygter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom at 18 November 1895: Det ovenomhandlede af Citanten, Mursvend C. Kindberg af Kjøge, ved Kongens Foged heri Staden under 8 November 1893 nedlagte Forbud bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Saa bør og Murersvendenes Understøttelsesforening her af Staden ved dens Formand, Indstævnte, Mursvend Fisch, betale til Citanten 600 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 November 1893, indtil Betaling sker, samt Forbudsforretningens Omkostninger med 13 Kr. 13 Øre og denne Sags Omkostninger med 150 Kr., og bør Indstævnte til Justitskassen bøde 50 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige Høiesteret foreliggende Oplysninger maa det, som ogsaa i den indankede Dom skeet, antages, at den mod Indstævnte rejste og — efter hvad der under Sagen er uomtvistet — aldeles ubeføjede Beskyldning, at han skulde have tilvendt sig et nogle andre Svende tilkommende Pengeoverskud fra et Murerarbejde i Hamborg, er fremsat af Murersvendenes Understøttelsesforening i Kjøbenhavn ved dennes Formand allerede, da denne den 1 September 1893 indfandt sig ved det i Dommen nævnte Arbejdssted, og det maa ligeledes ansees oplyst, at denne Beskyldning, der atter blev fremdragen under den i Dommen ommeldte, imellem nævnte Forenings og den herværende Murermesterforenings Bestyrelser førte Forhandling, har bevirket, at Mesterforeningens Bestyrelse foreløbig intet foretog i Sagen.

Allerede som Følge heraf og uden at det behøver at afgjøres, om nævnte Forenings Formand ogsaa har handlet retsstridigt ved i den Hensigt og paa den Maade, som skeet er, at betegne Indstævnte som »Skruebrækker«, maa det nedlagte Forbud ansees at have været beføjet, ligesom Indstævnte efter det i Dommen i saa Henseende anførte maa have Krav paa Erstatning. Da det nu med Hensyn til den

nærmere Fastsættelse heraf efter Sagens Stilling for Høiesteret maa have sit Forblivende ved Dommen, vil denne, hvis Bestemmelser om Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger tiltrædes, og ved hvis Bestemmelse om den fornævnte Forenings daværende Formand ikjendte Bøde det ligeledes maa have sit Forblivende, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at burde udrede efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Murersvendenes Understøttelsesforening i Kjøbenhavn, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Murermester Kindbergs Vedkommende havde været beneficieret for Høiesteret, samt til Advokat Hindenburg i Salarium 150 Kroner og i Godtgjørelse for Udlæg 15 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Murersvend C. Kindberg af Kjøge paastaat en den 8 November 1893 hos Indstævnte, Murersvend Fisch i hans Egenskab af Formand for Murersvendenes Understøttelsesforening af Kongens Foged heri Staden foretagen Forbudsforretning, hvorved der blev nedlagt Forbud mod, at bemeldte Forening lægger Citanten nogensomhelst Hindring i Vejen med Hensyn til at søge og erholde Arbejde som Murersvend og med Hensyn til Antagelse af Murersvende derved, at Foreningen udspreder usandfærdige, for Citanten ærekrænkende Rygter stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt samt Foreningen ved Indstævnte som dens Formand tilpligtet at betale Citanten i Erstatning for den ham ved Foreningens formentlig retsstridige Adfærd paaførte Tort, Tab og Kreditspilde 2000 Kr. eller et ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn fastsat Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 11 November 1893 indtil Betaling sker, samt de med Forbudsforretningen og nærværende

Sag forbundne Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer til Ophævelse af Forbudet samt til Frifindelse for Citantens Tillæge med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Murermester T. M. Wienberg den 14 August 1893 havde engageret Citanten til som Formand at lede Monier-Konstruktionsarbejderne ved et Byggeforetagende ved Magasin du Nord her i Staden. Den 1 September s. A. indfandt Indstævnte, der i Anledning af Klager, han vil have modtaget fra nogle Svende, der havde arbejdet sammen med Citanten i Hamborg, angaaende dennes Forhold overfor dem havde forhørt sig i Hamborg om Klagernes Berettigelse, og som efter sit Anbringende den 30 August s. A. som Svar paa sin Forespørgsel fra Hamborg havde modtaget et Telegram, der i Oversættelsen lyder saaledes: »Kindberg er Skruebrækker«, sig ved Arbejdsstedet og udtalte for de arbejdende Svende, at Citanten uberettiget skulde have tilvendt sig et nogle andre Svende tilkommende Pengeoverskud fra et Murerarbejde i Hamborg, hvorved Citanten havde været ansat som Formand, samt at Citanten havde arbejdet under Murerstriken i Hamborg i Aaret 1890. Efter tvende Vidners Forklaring, der dog kun have deres Erfaring paa anden Haand, paaberaabte Indstævnte sig som Hjemmel for begge disse Meddelelser en af ham modtagen Meddelelse fra Murersvendeforeningen i Hamborg, medens hans Ord efter Forklaring af et Vidne, der selv har paahørt dem, faldt saaledes, at han bemærkede, at Citanten var meldt »misliebige« fra Murersvendeforeningen i Hamborg og derhos fremsatte de tvende fornævnte Meddelelser.

Som Følge af de af Indstævnte givne Meddelelser besluttede samtlige Svende at nedlægge Arbejdet, saafremt Citanten ikke blev afskediget, og denne deres Beslutning blev samme Dag meddelt Murermester Wienberg ved en af Svendene. Da Wienberg ikke paa dette Tidspunkt kunde udsætte sig for en Arbejdsstandsning, anmodede han Citanten om samme Dag at ophøre med sit Arbejde hos ham, hvilket ogsaa skete.

Murermester Wienberg har forklaret, at Citanten som Formand ved det foran omhandlede Arbejde, der først blev afsluttet omtrent ved Februar Maaned 1894, tjente 7 Kr. daglig, samt at det var hans Hensigt ogsaa efter dette Arbejdes Ophør at beholde Citanten i sin Tjeneste, hvorved denne antageligt Aaret rundt ved stadigt Arbejde kunde tjene gennemsnitlig 6 Kr. pr. Dag.

Det er dernæst godtgjort, at Indstævnte, efter at Citanten var blevet udelukket af Murersvendenes Understøttelsesforening efter Indstævntes Anbringende paa Grund af det foran nævnte Telegram af 30 August 1893 samt fordi man havde erfaret, at Citanten var blevet udelukket fra den tilsvarende Forening i Hamborg, har paa et Møde, som i den Anledning blev afholdt

mellem Murersvendenes Understøttelsesforenings og Murermesterforeningens Bestyrelser, og paa hvilket han førte Ordet paa den førstnævnte Bestyrelses Vegne, til Begrundelse for Udelukkelsen anført, at efter forskellige tidligere i Hamborg arbejdende Svendes Beklagelser, der dog vare en Del modstridende, havde en Del af disse fastholdt, at Citanten havde tilbageholdt flere Svendes Akkordoverskud, samt at Svendebestyrelsen mente ved en telegrafisk Forespørgsel i Hamborg at have faaet denne Beskyldning bekræftet.

Fremdeles fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Citanten, for hvem det efter hans Anbringende paa Grund af de foran anførte Begivenheder var blevet umuligt at faa Arbejde heri Staden, den 28 September 1893 efter forudgaaet Aftale med en Slægtning, Murermester Kindberg af Herfølge, mødte paa Vallø for at deltage i det af denne overtagne Murerarbejde ved Opførelsen af Vallø Hovedgaard. Indstævnte havde imidlertid tilskrevet en paa Hovedgaarden arbejdende Murerformand et Brev, om hvis Indhold der efter det foreliggende er nogen Tvivl, men som dog i hvert Fald maa antages at have været bestemt til at give en Meddelelse om, at Citanten havde arbejdet under en Murerstrike i Hamborg. Da Murermester Kindbergs Svende havde erfaret Brevets Indhold, fordrede disse den 29 s. M., at Citanten skulde afskediges, idet de i modsat Fald strax vilde nedlægge Arbejdet. Paa Grund heraf saae Murermester Kindberg, der ikke turde udsætte sig for en Arbejdsstandsning, sig nødsaget til samme Dag ved Fyraftenstid at afskedige Citanten. Det er af Murermester Kindberg forklaret, at det var hans Hensigt at beholde Citanten i sin Tjeneste, saalænge det fornævnte Arbejde varede, at dette havde varet indtil Slutningen af Januar 1895, samt at Citanten fik en Dagløn af 5 Kr. og Kosten og rimeligvis kunde have tjent mere ved Akkordarbejde.

Det er endelig af Citanten anbragt, at han, der som Følge af den ham overgaaede Forfølgelse var bleven nødsaget til at grundlægge en selvstændig Existens og derfor i November 1893 havde nedsat sig som Murermester i Kjøge, havde engageret en bestemt Svend til at arbejde hos sig i Kjøge, men at denne Svend ikke kom, idet han, efter hvad en anden Svend meddelte, ikke turde for Fagforeningen. Mod Indstævntes Benægtelse er det imidlertid ikke godtgjort, at Murersvendenes Understøttelsesforening havde nogen Andel heri.

For Meddelelsen om, at Citanten skulde have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold overfor nogle Svende i Hamborg, har Indstævnte, der end ikke under nærværende Sag har assereret, at denne Meddelelse er stemmende med Sandheden, og som har erkjendt, at Murersvendenes Understøttelsesforening ikke fra Hamborg har modtaget nogen Meddelelse om, at Citanten har gjort sig skyldig i saadant Forhold, alene haft til Hjælpel. de

foran ommeldte Klager, som han efter sit eget iøvrigt ganske ubeviste Anbringende vil have modtaget fra nogle andre Svende.

For saa vidt angaar Meddelelsen om, at Citanten har arbejdet under en Murerstrike i Hamborg, er det ikke mod Citantens Benægtelse godtgjort, at denne Meddelelse er stemmende med Sandheden.

Da Indstævnte ved de omhandlede Meddelelser, som han efter samtlige Sagens Oplysninger, særlig de paagjældende Meddelelsers Natur, maa antages at have fremsat i sin Egenskab som Formand for Murersvendenes Understøttelsesforening, paa uberettiget Maade har søgt at skade Citanten i dennes Virksomhed, og Citanten maa antages at have haft Grund til at befrygte en fortsat Udbredelse af de omhandlede Meddelelser, findes han at have haft Føje til at nedlægge det ommeldte Forbud mod Indstævnte som sket, og dette vil derfor være at stadfæste.

Da det fremdeles efter det i Sagen Oplyste maa antages, at Citanten som Følge af de ommeldte Meddelelser siden den 1 September 1893 i alt væsentligt har været ude af Stand til at erholde Arbejde i sit Fag, samt at der er paaført ham Forstyrrelse i hans Stilling og Forhold, vil der være at tillægge ham en Erstatning for det ham saaledes paaførte Tab hos Indstævnte paa forbemeldte Forenings Vegne, hvilken efter Omstændighederne — hvorved bemærkes, at Erstatningen for det Citanten paaførte Næringstab kun vil kunne beregnes for Tiden indtil Forligsklagens Dato den 11 November 1893 — bestemmes til 600 Kr. med Renter heraf som paastaaet. Indstævnte vil derhos paa Foreningens Vegne være at dømme til at tilsvare Citanten Forbudsforretningens Omkostninger med 13 Kr. 13 Øre samt denne Sags Omkostninger med 150 Kr. Endelig vil han, da han i sin Procedure maa ansees at have brugt kjendelige Udflugter, sigtende til at skille Modparten ved sin Ret, i Medfør af Frdn. af 11 August 1819 være at ansee for unødigt Trætte med en Bøde af 50 Kr. til Justitskassen. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 189.

Advokat Halkier

contra

Carl Anders Johansen Ragner (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Februar 1897: Tiltalte Carl Anders Johansen Ragner bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammerraad Esmann, og Defensor, Overretssagfører Høegh Guldberg, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Marts 1897: Tiltalte Carl Anders Johansen Ragner bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Anders Johansen Ragner til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 1 Juli 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkell) Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiestretsaaet 1897.

Nr. 21.

Fredagen den 18 Juni.

Nr. 189.

Advokat Halkier

contra

Carl Anders Johansen Ragner (Def. Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Carl Anders Johansen Ragner, der er født i Aaret 1861 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 210. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Den 12 Januar d. A., medens der var Strejke blandt Havnearbejderne i Aarhus, kom Tiltalte, der ernærer sig som Ejendomskommissionær, efter sin Forklaring i andet Ærinde tilstede paa en af Molerne ved Aarhus Havn og traf der 4 Arbejdsmænd, der vare beskæftigede med at indlade Klid i et ved Molen liggende Dampskib, og om hvilke han vidste, at de nylig vare antagne af Korn- og Foderstofkompagniet i Aarhus som faste Arbejdsmænd i Stedet for andre, der i Anledning af Strejken vare afskedigede, og Tiltalte, der har forklaret, at han mente, at Strejken, som enhver Borger formentlig burde gjøre sit til at gjøre Ende paa, ikke kunde bortfalde paa anden Maade end derved, at de nyengagerede Arbejdsmænd bleve tvungne til atter at forlade Byen, og som ikke sjældent, naar han havde Ærinde i Havnen, havde søgt at paavirke de nyantagne Arbejdere til at rejse fra Byen igjen, henvendte da i den Hensigt at faa de nævnte 4 Arbejdsmænd til at fortrække en Række Skjældsord og Trusler til dem, idet han spurgte dem, om de ikke vidste, at

der var Konflikt i Havnen, hvad de for at undgaa ham benægtede, og derefter væltede sig ind paa dem med Skjældsord som »Slyngler« og lignende, og foreholdt dem, at de maatte skamme sig ved at tage Brødet ud af Munden paa de faste Arbejdere, hvorhos han truede dem med Vold, idet han bl. A. yttrede, »at de ikke var for gode til at blive slaaede ihjæl«, »at de skulde i Tugthuset«, og »at de skulde faa saamange Tærsk, at de ikke kunde krybe fra Byen«, og han vedblev — som det maa antages — paa denne Maade, indtil saavel han som en Del Mennesker, der stode omkring ham, bleve viste bort af Politiet. De 4 Arbejdsmænd lode sig imidlertid ikke af denne Tiltaltes Adfærd bevæge til at nedlægge Arbejdet.

Forsaavidt Tiltalte endvidere er sigtet for den 18 s. M. at have udskjældt den ene af de nævnte og en femte Arbejdsmand for »Køllehoveder« m. m., vil han ikke herfor kunne drages til Ansvar i Henhold til Aktionsordren i nærværende Sag, hvorimod han for sit ovennævnte den 12 Januar d. A. udviste Forhold vil være at ansee efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 21 Juni.

Nr. 207.

Advokat Halkier

contra

1. **Holger Andreas Aakerlund,** 2. **Thorvald Georg Alexius Marker,** 3. **Peter Michael Hansen** og
4. **Christian Andreas Rasmussen**
(Def. Salomon),

der tiltales: de 3 Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 6 Maj 1897: De Tiltalte bør straffes: Arrestanterne Holger Andreas Aakerlund, Thorvald Georg Alexius Marker og Peter Michael Hansen med Forbedringshusarbejde i henholdsvis 18 Maaneder, 2 Aar og 8 Maaneder og Christian Andreas Rasmussen med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De ville derhos have at udrede hver for sig de med deres Arrest og Dommens Exekution forbundne Omkostninger og in solidum Sagens øvrige Omkostninger, der-

under i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Fr. Pihl og Petersen, 15 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes, og idet et Høiesteret forelagt nyt Forhør bestyrker det i Dommen for Tiltalte Markers Vedkommende antagne Resultat, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes for Aakerlund til 1 Aar og for Marker til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Holger Andreas Aakerlund til eet Aar og for Thorvald Georg Alexius Marker til atten Maaneder. Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, hvoraf fornævnte 2 Tiltalte hver udreder en Trediedeel, de Tiltalte Peter Michael Hansen og Christian Andreas Rasmussen hver en Sjette-deel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales de 3 Arresteranter Holger Andreas Aakerlund, Thorvald Georg Alexius Marker og Peter Michael Hansen for Tyveri samt Christian Andreas Rasmussen for Hæleri.

Holger Andreas Aakerlund er født i Rønne den 3*) November 1867 og er tidligere tiltalt og straffet saaledes: Ved Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 6 August 1886 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Ved samme Rets Dom af 21 November 1895 for Hæleri efter Straffelovens § 238, 2det Mbr. jfr. § 241, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Ved samme Rets Dom af 31 Januar 1896 efter Straffelovens § 236*), 1ste Stk., jfr. § 241, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Ved samme

---

*) Skal være den 30.

**) Skal være 230.

Rets Dom af 23 December 1896 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thorvald Georg Alexius Marker er født i Rønne den 23 April 1873 og har tidligere været tiltalt og straffet saaledes: Ved Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 9 Marts 1893 efter Straffelovens § 203 for Legemsbeskadigelse med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Ved samme Rets Dom af 28 Juni 1895 efter Straffelovens § 101 og 100 og Rønne Kjøbstads Politivedtægt § 60 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Ved samme Rets Dom af 31 Januar 1896 efter Straffelovens § 228 og 238, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Ved samme Rets Dom af 23 December 1896 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Peter Michael Hansen er født i Rønne den 22 Maj 1859 og har tidligere været tiltalt og straffet saaledes: Ved Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 14 Juli 1887 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 14 November 1895 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Christian Andreas Rasmussen er født i Rønne den 18 December 1870 og har ej tidligere været tiltalt eller straffet.

Ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Fredagen den 2 April d. A. mødte Arrestanterne Marker og Aakerlund samt Tiltalte Rasmussen i Skarpegade heri Byen fhv. Skipper Jakob Andersen Westh, med hvem de fulgte til hans og Fruentimmeret Marie Bagers fælles Bopæl i nævnte Gade, hvor de satte sig til at drikke Brøndevin, som Marker lod Westh købe. Medens de sad her i den forreste Stue, opdagede Marker gennem den aabentstaaende Dør til det tilstødende Sovekammer, at der paa Væggen hængte et Lommeuhr, og medens de Andre vare optagne af deres Drikkeri og Marie Bager var fraværende, saae han Lejlighed til at begive sig ind i Kammeret og tilegne sig Uhret, et Nysølv's Cylinderuhr med vedhængende Metalkjæde med en blaa Sten, der tilhørte Marie Bager. Dagen efter solgte Arrestanten det stjaalne Uhr med Kjæde til Ole Olsson, for hvem han opgav at have arvet det efter sin Fader, for 5 Kr., som han brugte til at købe sig et Par Træsko for og til at drikke op i Selskab med Tiltalte Christian Andreas Rasmussen. Den 3 April d. A. fulgte Arrestanten med Tiltalte Rasmussen fra Havnen op til en Kjøbmand Thorsen tilhørende ubeboet Ladebygning, liggende paa en indhegnet Plads, hvori der er Hønsesus. Ras-

mussen hjalp Arrestanten til at krybe over Hegnet, og kort efter vendte denne tilbage gennem Porten til Pladsen, som han havde aabnet indvendig fra, med en halv Snes Æg, som han havde taget i Hønseluget, og som Marker selv, da Rasmussen ikke vilde sælge dem for ham, solgte til en Detailhandler for 40 til 50 Øre. Pengene anvendte Marker til Indkjøb af Brændevin, som han fortærede i Forening med Rasmussen. En Gang tidligere, nemlig en Formiddag i Marts Maaned d. A., har Arrestanten i Forening med Arrestanterne H. A. Aakerlund og P. M. Hansen stjaalet Æg fra nævnte Lade. De begave sig alle 3 gennem Porten, som var uafloaset, ind paa Pladsen og derfra ind i Laden, hvor hver af dem fra en Krybbe tog nogle Æg, som de overgave til P. M. Hansen, der solgte dem til Kjøbmand Harboe for 32 Øre. Pengene anvendte de til Brændevin, som de fortærede i Forening. Arrestanten Aakerlund har erkjendt at have gjort sig skyldig i forannævnte Tyveri af Æg i Forening med Marker og Hansen og endvidere, at han, forinden den ham sidst overgaaede Straffedom af 23 December 1896 var afsagt, har gjort sig skyldig i Tyveri af endel af det Klæde, som Skrædersvend Jøns Olsson ved nævnte Dom blev straffet for at have fravendt Kjøbmand Fr. Svendsen heraf Byen. Den 7 November f. A. om Formiddagen saae Aakerlund Jøns Olsson paa Havnepladsen komme bærende paa en Pakke Klæde uden under Armen, som han skjulte under en Baad, og Arrestanten gik nu samme Dags Aften, efterat det var blevet mørkt, i Følge med L. P. Rasmussen hen og tog Klædestykket frem under Baaden og afskar af det et Stykke paa ca. 4 Alen, og lagde det atter paa sin Plads. Det stjaalne Klædestykke bragte han til sit Hjem, hvor han gjemte det i en Kiste og anvendte det til at lappe sit Tøj med, til en Vest og leverede ca. 2 Alen til en Skræder heri Byen for at faa sig syet et Par Benklæder. Ved Anholdelsen havde han ikke faaet disse Benklæder udleveret af Skræderen, da han ikke kunde betale Sylønnen, 3 Kr., for dem. Benklæderne, der indeholdt Klæde til Værdi 5 Kr., ere udleverede til Kjøbmand Fr. Svendsen, der har betalt Skræderen 2 Kr. i Syløn for dem og frafaldt Erstatning. Kjøbmand Svendsen har ligeledes frafaldet Erstatning.*)

Arrestanten Peter Michael Hansen har erkjendt med de 2 forrige Arrestanter at have udført foromhandlede Tyveri af Æg i Kjøbmand Thorsens Pakhus og at have solgt dem til Kjøbmand Harboe, samt sammen med de Andre at have drukket Pengene op.

Christian Andreas Rasmussen har erkjendt, at han den 2 April d. A. har hjulpet Marker ind til Thorsens Pakhus, hvor denne stjal Æg, uden at Rasmussen dog har erkjendt at have

*) Der staar saaledes i Domsakten.

været vidende om, at Marker havde saadant isinde, og at han senere har deltaget med Marker i at drikke det Brændevin, som Marker købte for de Penge, han fik ved at sælge de stjaalne Æg.

Kjøbmand Thorsen og Partikulier Thorsen, som ejede de stjaalne Æg, have frafaldet Erstatning, men begjæret de Skyldige tiltalte og straffede.

For deres oven fremstillede Forhold ville de Tiltalte være at ansee: Arrestanten Holger Andreas Aakerlund efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, jfr. § 64 og 241, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Arrestanten Thorvald Georg Alexius Marker efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stykke, jfr. § 241, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Arrestanten Peter Michael Hansen efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og Christian Andreas Rasmussen efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Tirsdagen den 22 Juni.

Nr. 24. Aktieselskabet »**Kjøbenhavns Handelsbank**«
(Arntzen)

contra

Høiesteretssagfører **Dietrichson** som Kurator i Firmaet **Stokkebye & Hvalsøes** og dets Indehaveres, Grossererne **Stokkebyes** og **Hvalsøes** Konkursboer paa disses Vegne samt Fallenterne, Grossererne **Stokkebye** og **Hvalsøe** (Dietrichson),

betr. Spørgsmaalet med hvilket Beløb Appellanten har været berettiget til at anmelde en Fordring i Firmaets Fallitbo.

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision af 9 Januar 1896: Kjøbenhavns Handelsbank bør kun være berettiget til i Firmaet »Stokkebye & Hvalsøes« og dets Indehaveres Boer at tage Dividende som simpel Kreditor for det anmeldte Beløb af 163295 Kr. efter Fradrag af de paa de ovenomtalte Aarhus Oliefabriks Andelsbeviser indkomne Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Anmeldelsesdagen den 11 September 1894 af det Beløb, som Banken da og til enhver Tid derefter saaledes har havt tilgode i Boerne.

Høiesterets Dom.

Da der maa gives den indankede Decision Medhold i, at det ikke af den af Grosserer Stokkebye under 8 September 1892 til Appellanten udstedte Panteforskrivning kan udledes, at der skulde tilkomme denne en saadan særegen Retsstilling i Interessentskabets Bo, som af Appellanten paastaaet, vil allerede som Følge heraf Decisionen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorved bemærkes, at forsaavidt Conclusionen ogsaa nævner Firmaets Indehaveres Boer, giver Proceduren ikke tilstrækkelig Anledning til heri at gjøre nogen Forandring.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Kjøbenhavns Handelsbank, til de Indstævnte med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Efter at Firmaet Stokkebye & Hvalsø og dets Indehavere: Grossererne Erik Stokkebye og P. D. Hvalsø i Maj Maaned 1894 havde overgivet deres Boer til Konkursbehandling her ved Retten, anmeldte Kjøbenhavns Handelsbank den 11 September 1894 under Nr. 22 til Gjældbogen en Fordring paa 187347 Kr. 85 Øre i Firmaets Bo, hvilken Anmeldelse, efter hvad der maa anses som givet, tillige var at betragte og er bleven betragtet som omfattende de to Indehaveres Særboer. Det nævnte Beløb fremkom derved, at Banken, der ved Begyndelsen af 1894 ifølge Kontokurant havde 371244 Kr. 20 Øre tilgode paa en Firmaet indrømmet Kassekredit foruden 49000 Kr. ifølge særligt Laan, dels derpaa havde afskrevet nogle forinden Fallitten kontant indgaaede Beløb, dels efter dens Indtræden ifølge Aftale med Boernes Bestyrelse havde for et samlet Beløb af 183792 Kr. 50 Øre overtaget en stor Mængde forskellige Værdipapirer, som Firmaet særlig den 16 Februar og den 4 Juli 1892 havde givet Banken »som haandfaaet Pant til Sikkerhed for Firmaet af Banken indrømmet Laan (Kredit)«, hvilke Værdipapirer iøvrigt, efter hvad der foreligger, for en meget stor Del ikke tilhørte Firmaet som

saadant, men dets to Indehavere hver for sig, navnlig Grosserer Stokkebye, uden at det dog sees, at dette har været Banken bekjendt. Senere har Banken, efter at nogle samme den 23 Marts 1893 paa lignende Maade endvidere i Haandpant givne Obligationer fra en udenlandsk Forsikringsanstalt og to Panteobligationer i et Teglværk paa Møen ere blevne realiserede, yderligere nedsat sit Krav overfor Boerne til 163295 Kr. foruden Renter fra Anmeldelsesdagen.

I Skrivelse til Skifterets-Afdelingen af 11 Oktober 1894 havde Handelsbanken imidlertid tillige oplyst, at Grosserer Erik Stokkebye ved en Panteforskrivning af 8 September 1892 havde givet Banken som Sikkerhed for det Tab, den maatte lide ved den Firmaet Stokkebye & Hvalsø indrømmede Kredit, haandfaaet Pant i forskellige Andelsbeviser i Aarhus Oliefabrik, der, efterat et af dem den 8 Januar 1894 var blevet udleveret til Firmaet paa hans Vegne, til Rest udgjorde 9 a 6250 Kr. eller til et samlet paalydende Beløb af 56250 Kroner. De nævnte Andelsbeviser vare udstedte til Erik Stokkebye som Ejer af $\frac{1}{160}$ i Interessentskabet »Aarhus Oliefabrik limiteret« eller den, til hvem Beviserne overensstemmende med Interessentskabskontrakts § 4 maatte blive overdragne, og var det i nævnte Paragrafs sidste Stykke bestemt, at Andelene kunde skifte Ejere indenfor Selskabets Interessenter mod Meddelelse til Bestyrelsen, og at, naar en Interessent vilde sælge Andele til en Ikke-Interessant, skulde han først sende Bestyrelsen Underretning derom med Angivelse af Kjøberens Navn og Prisen, idet Selskabet eller dets til den Tid indtegnede andre Interessenter, naar Bestyrelsen derpaa inden en vis Frist tilmeldte ham det, skulde have Forkjøbsret til de paagældende Andele til den af Ikke-Interessenten budte Pris. Under Boernes Behandling ere nu de ommeldte 9 Andelsbeviser efter stedfundne Forhandlinger, hvorunder Handelsbanken først havde tilbudt at overtage dem, overensstemmende med den omtalte § 4 blevne overdragne til en anden Interessent i bemeldte Oliefabrik for en Kurs af $115\frac{1}{2}$, altsaa for et samlet Beløb af 64968 Kr. 75 Øre, saaledes at dette Beløb er blevet indbetalt til Banken istedetfor Beviserne, der ere blevne udleverede Kjøberen med fornøden Transport fra Boernes Kurators Side.

Den Panteforskrivning af 8 September 1892, hvormed disse Beviser vare overleverede til Handelsbanken, lød i det Væsentlige saaledes:

»Underskrevne Grosserer Erik Stokkebye overgiver herved Kjøbenhavns Handelsbank som haandfaaet Pant til Sikkerhed for den skadesløse Betaling af ethvert Tab, som Banken maatte komme til at lide ved den af samme Firmaet Stokkebye & Hvalsø indrømmede Rembourskredit saavel som ved dens øvrige Tilgodehavende hos Kredithaveren, følgende Værdipapirer: — —

Saafrømt Gjælden, til Sikkerhed for hvis skadesløse Betaling nærværende Pantsætning finder Sted, ikke til rette Tid indfries, er Kjøbenhavns Handelsbank berettiget til uden Varsel til mig samt uden foregaaende Lovmaal eller Dom at bortsælge Pantet paa Kjøbenhavns Børs enten ved offentlig Auktion eller ved Mægler. — — — Imod Bankens Opgjørelse af dens Mellemværende med Hrr. Stokkebye & Hvalsøe kan der ikke af mig gjøres nogen Indsigelse. — — — — —

Til Bekræftelse har jeg egenhændig underskrevet dette Dokument. —

Erik Stokkebye.*

Ved Prøvelsen den 27 November 1894 af de i Boerne anmeldte Fordringer fremsatte Boernes Kurator Paastand paa, at i den af Handelsbanken anmeldte Fordring burde tillige fragaa det Beløb, der indkom ved Realisationen af de omtalte Andelsbeviser i Aarhus Oliefabrik, uanseet den Maade, hvorpaa de ved det nysanførte Dokument vare givne Banken til Sikkerhed, da Grosserer Stokkebye, der selv var Debitor for hele Bankens Tilgodehavende hos Firmaet, ikke havde kunnet og efter sit eget Udsagn heller ikke havde villet give Banken nogen anden Stilling med Hensyn til de ommeldte Aktiver, end om de vare pantsatte paa Firmaets Vegne, og overensstemmende dermed har Kurator, efter at disse Aktiver, som ovenomtalt, ere blevne realiserede, paastaaet, at Bankens Fordring kun bliver at anerkjende i Firmaets Bo — saavel som i Interessenternes Boer — med de ovennævnte 163295 Kr. ÷ Andelenes Værdi: Kr. 64968 75 Øre, 0: med 98326 Kr. 25 Øre, medens Banken vedblivende har gjort Fordring paa at erholde Dividende i Firmaets Bo af 163295 Kroner.

Til Støtte for den af Banken saaledes hævdede Paastand er det af Banken gjort gjældende, at det skal være almindeligt i den kjøbenhavnske Bank- og Handelsverden at benytte Pantsætning under Former som den heromhandlede netop for at opnaa den Retsstilling, som Banken her fordrer sig tillagt, og at den paagjældende Panteforskrivning af 8 September 1892 med Forsæt er udfærdiget ikke paa en af de Blanketter, som Banken benytter, naar en Debitor selv giver Haandpant for sin Gjæld til Banken, men derimod paa en af de Slags Blanketter, der bruges, naar en Trediemand stiller Haandpant for en Debtors Gjæld til Banken, og derhos netop paa den af disse sidste Slags Blanketter, der udtrykkelig indeholder, at Pantet særlig stilles til Sikkerhed for den skadesløse Betaling af ethvert Tab, som Banken maatte komme til at lide, hvormed det netop er og i nærværende Tilfælde, hvad der strax maatte staa Grosserer Stokkebye selv klart, har været Meningen fra Bankens Side at opnaa, at Banken ikke var pligtig at holde sig til Pantet og heller ikke kunde holde sig til Pantet, før det ved endelig Op-

gjørelse af dens hele Mellemværende med den paagjældende Debitor — her Firmaet — eller dennes Konkursbo viste sig, hvorvidt der blev et Tab og hvor stort det Tab blev, for hvilket Pantet skulde tjene som Sikkerhed, saaledes, at hvis Pantet forinden af en eller anden Grund — som i nærværende Tilfælde — blev realiseret, det derved indkomne rede Pengebeløb ikke strax blev at afskrive paa Fordringen, men at opbevare som Depot, indtil den omtalte endelige Opgjørelse af Mellemværendet med og Tabet hos den egentlige Debitor forelaa.

Banken har i Forbindelse dermed fremhævet, at de ved Forskrivningen af 8 September 1892 haandpantgivne Andelsbeviser aldeles ikke vedkom Firmaet og Interessentskabsmassen, men kun tilhørte Grosserer Stokkebye personlig udenfor samme, saa at han end ikke frit kunde borttransportere dem, og at han altsaa ved deres Pantsætning, skjøndt Medindehaver af Firmaet, aldeles ikke optraadte paa dettes Vegne, men netop optraadte som et fra dette forskjelligt Retssubjekt, som en selvstændig Trediemand. Banken har endvidere i Tilknytning hertil fremdraget, at Firmaet »Stokkebye & Hvalsøes« og dets to Interessenters Boer netop behandles som 3 særskilte Boer, og at Gjenemførelsen af Kurators Opfattelse med Urette endog kunde blive til Tab for Særkreditorerne i det ene (Pantsætterens, her Stokkebyes) og til Fordel for Særkreditorerne i det andet (her Hvalsøes) særlige Bo.

Foreløbig bemærkes, at det vel med Hensyn til den saaledes foreliggende Disput maa blive uden Betydning, under hvilken Form Firmaet »Stokkebye & Hvalsøes« og dets to Interessenters Boer ere i sin Tid blevne tagne under Behandling her ved Retten, da det maa blive uden Indflydelse med Hensyn til Fordringshavernes indbyrdes Retsstilling, men at det iøvrigt i saa Henseende skal fremhæves, dels at Boerne i Virkeligheden ikke kunne siges at være tagne under Behandling som 3 adskilte Boer hvert med sin ganske særskilte Formuemasse, dels at der overhovedet ikke vilde være blevet Spørgsmaal om at erklære Grossererne Stokkebye & Hvalsøe personlig for insolvente, hvis de ikke havde maattet siges at være dette netop som Interessenter i Firmaet »Stokkebye & Hvalsøes«, hvorved til Oplysning tilføjes, at der, bortset fra Firmaets Gjæld, slet ikke er meldt simple Kreditorer i Grosserer Hvalsøes og kun to simple Fordringer paa tilsammen under 200 Kr. i Grosserer Stokkebyes Bo, og at Beholdningerne i disse to saakaldte Særboer tilsammen udgjøre ca. 36000 Kr. og i Firmaets Bo kun ca. 42500 Kr., medens den anmeldte og anerkjendte simple Firmagjæld udgjør ca. 1 $\frac{1}{2}$ Mill. Kroner.

Endvidere skal det foreløbig bemærkes, at der ikke under Disputen mod Kurators Benægtelse deraf er fremkommet nær-

mere Oplysninger om den af Handelsbanken, som omtalt, paa-staaede almindelige Brug, der i Handels- og Bankverdenen skal gjøres af den her særlig omhandlede Art Panteforskrivninger, men at dette iøvrigt formentlig heller ikke vilde have kunnet faa videre Betydning med Hensyn til Disputens Afgjørelse.

Ejheller er der under Disputen fremkommet noget om, hvorvidt enten Firmaet eller dets to Interessenter paa den Tid, da Panteforskrivningen af 8 September 1892 blev udstedt, overhovedet vare i Besiddelse af andre Værdipapirer af noget større Betydning, om hvis Pantsætning da der kunde være blevet Tale, end netop de da haandpantgivne Andelsbeviser i Aarhus Oliefabrik, saalidt som der er konstateret noget om Benyttelsen af de forskellige Haandpantblanketter, hvorom der under Disputen har været Tale, eller om de Forhandlinger, der maatte være gaaede forud for Pantsætningen af 8 September 1892, og som maa antages kun at være førte mundtlig, og der foreligger derfor til Afgjørelse af, hvad der maa antages at have været Meningen i saa Henseende, foruden selve Panteforskrivningen kun Grosserer Stokkebyes af Kurator ovenfor paaberaabte Erklæring (af 26 Februar 1895), der gaar ud paa, at den omhandlede Forskrivning er underskrevet af ham alene, fordi de paagældende Effekter tilhørte ham personlig og lød paa hans Navn, men at han ikke derved havde villet eller tænkt sig at give Banken nogen anden Stilling med Hensyn til disse Effekter, end om Forskrivningen af ham var bleven undertegnet med Firmaets Underskrift, og Bankens ovenfor gjengivne Fremstilling og Erklæring om, hvad der havde været dens Hensigt og Mening, der maatte have staaet klar for Grosserer Stokkebye, hvilke to hinanden modstridende Erklæringer der i og for sig ikke kan tillægges videre Betydning.

Den foreliggende Disput's Afgjørelse findes derfor væsentlig at maatte afhænge af, hvorvidt den omtalte Panteforskrivning vil være at forstaa paa den af Handelsbanken hævdede, men af Kurator bestridte Maade, og, saafremt dette antages, hvorvidt en saadan Pantsætning ikke, som af Kurator paastaet, maa siges at have været i Strid med den de øvrige Kreditorer i Konkurstilfælde tilkommende Ret og derfor ugyldig overfor dem.

Der findes nu at maatte gives Kurator Medhold i, at Grosserer Stokkebye til enhver Tid var og maatte betragtes som umiddelbar Debitor overfor Handelsbanken for hele dennes Fordring paa Firmaet »Stokkebye & Hvalsø«, for hvilken Fordring Banken til enhver Tid kunde uden Hensyn til Interessentskabsmassen holde sig direkte til ham og alle hans Midler, og at han derfor ikke, da den omtalte Pantsætning skete, kunde af Banken betragtes som en Trediemand i Forhold til Firmaet og en derfra forskjellig Person, og Banken findes derfor heller ikke, hvorledes

saa end Panteforskrivningen maatte være at forstaa, med Føje, som af den paastaet, at kunne udsætte at holde sig til det foreliggende Pant og at kunne holde det for samme nu indgaaede kontante Beløb som en Reserve, af hvilken den først, saavidt gjørligt, vil søge Dækning, naar den af hele sin Fordring, uden Fradrag af Pantets Værdi, har faaet Dividende i Firmaets og mulig endog i Grosserer Stokkebyes saakaldte Særbo, hvad der vilde være i Strid med den de øvrige Kreditorer ifølge Konkurslovgivningen tilkommende Ret.

Men, selv om Handelsbanken iøvrigt kunde have havt Ret til, som sket, at fordre Dividende af hele sin Fordring, inden den holdt sig til det nævnte Pant, findes det, som af Kurator hævdet, ikke med Føje at kunne udledes af den omhandlede Panteforskrivning, at Banken skulde have en saadan Ret.

Vel kunne nemlig de af Banken paaberaabte Ord i samme, at Grosserer Stokkebye overgiver de ommeldte Effekter som haandfaaet Pant til Sikkerhed for den skadesløse Betaling af ethvert Tab, som Banken maatte komme til at lide ved den Firmaet »Stokkebye & Hvalsøe« indrømmede Kredit, i og for sig nok forstaas paa den af Banken hævdede Maade, men — hvad der saa end maatte have foranlediget Benyttelsen af den paagjældende Blanket — findes det dog hverken nødvendigt eller endog blot naturligt at forstaa dem saaledes, medens den Tanke, som Ordene efter denne Opfattelse skulde indeholde, med Lethed kunde have været udtrykt paa en anden langt klarere og skarper Maade, og det synes saameget mindre naturligt at forstaa de nævnte Ord saaledes, naar hensees til den senere Udtalelse i Forskrivningen, at, saafremt Gjælden, til Sikkerhed for hvis skadesløse Betaling Pantsætningen finder Sted, ikke til rette Tid indfries, er Banken berettiget til uden Varsel til Grosserer Stokkebye og uden Lovmaal eller Dom at bortsælge Pantet, hvilken Passus synes naturligt at maatte forstaas som indeholdende en Ret og Forpligtelse for Banken til, hvis den ikke vilde opgive Pantet, at holde sig til samme og afskrive dets Realisationsværdi, inden den paa anden Maade søgte at fremtvinge Dækning hos Firmaet, i hvis Masse de ommeldte Andelsbeviser forsaavidt maatte betragtes som et ekstraordinært Indskud, eller hos dets Interessenter.

Handelsbanken vil saaledes kun kunne anerkjendes som simpel Kreditor i Firmaets og dets Interessenters Boer for 163295 Kr. efter Fradrag af de paa de omtalte Andelsbeviser i Aarhus Oliefabrik indkomne Beløb og med Renter fra Anmeldelsesdagen af de da og til enhver Tid derefter saaledes til Banken skyldige Beløb, idet der efter det Anførte heller ikke kan blive Spørgsmaal om at tage en subsidiær Paastand af Banken til Følge om for Halvdelen af de af den fordrede 163295 Kr. at

faa Dividende fuldt ud uden noget forudgaaende Fradrag. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 4. **Kjøbmand Chr. Mølmark** (Hindenburg)

contra

**Pensionskassen for Funktionærer i Firmaet
J. Moresco** ved dens Bestyrelse, **Grosserer J. Moresco,
J. Falkenstjerne m. Fl.** (Ingen),

betr. Appellantens Ret til at oppebære Pension af en Pensionskasse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1896: Den anlagte Hoved- og Kontinuationssag afvises. I Kost og Tæring betaler Citanten, Kjøbmand Chr. Mølmark af Christiania, til de Indstævnte, Pensionskassen for Funktionærer i Firmaet J. Moresco, 60 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den Adgang, der ved Statutterne for den indstævnte Pensionskasse er aabnet Firmaet J. Moresco's Funktionærer til at erholde Pension af det paagjældende, for en væsentlig Deel ved disses egne Indskud dannede Pensionsfond, er tillagt dem som en Ret, for hvis Erhvervelse, Omfang og Fortabelse der er givet bestemte, ufravigelige Regler, maatte der kræves en klar og utvetydig Udtalelse i Statutterne, for at det skulde kunne antages, at Spørgsmaal om den en Funktionær overfor Kassen tilkommende Pensionsberettigelse vare udelukkede fra Domstolenes Prøvelse; men en saadan Hjemmel findes ikke at kunne udledes af de foreliggende Statuter, navnlig ikke af den i den indankede Dom paaberaabte Forskrift i disses § 11, saameget mindre som det af andre Bestemmelser i Statutterne fremgaaer, at det ikke har været Meningens ved denne Forskrift at give Pensionskassens Bestyrelse Kompetence til at træffe endelig Afgjørelse i ethvert Interessentskabet vedrørende Anliggende.

Som Følge heraf og da Høiesteret ved kongeligt Reskript af 12 Maj f. A. er bemyndiget til at paakjende Sagen

i Realiteten, saafremt saadan Paakjendelse findes at burde være skeet i første Instants, vil Sagens Realitet nu være at paadømme.

For Høiesteret har Appellanten frafaldet sin i forrige Instants nedlagte Paastand om Pension fra den 9 Januar 1894 og kun paastaaet sig tillagt Pension fra den 1 August s. A. til den 31 Marts 1895. Fra Indstævntes Side er der i første Instants nedlagt Paastand om Frifindelse under Henviisning til, at afskedigede Funktionærers Pensionsberettigelse ifølge Bestemmelsen i Statuternes § 5 er betinget af, at Afskedigelsen skyldes dem utilregnelige Aarsager, hvad ikke skal gjælde om Appellantens Afskedigelse; men da der ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at det i saa Henseende skulde være tilstrækkeligt, at det efter Bestyrelsens Skjøn er af Appellanten tilregnelige Aarsager, at han af Firmaets Chef er bleven afskediget, og da Indstævnte ikke findes at have oplyst, at Appellanten har gjort sig skyldig i noget Forhold, der med Føje kunde komme i Betragtning som en saadan Aarsag, vil den af Appellanten for den ovenanførte Tid paastaaede Pension af 1341 Kroner 6 Øre, imod hvilket Beløbs Udregning Indstævnte ikke har fremsat Indsigelse, være at tilkjende ham med Renter fra den 18 April 1895.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Den indstævnte Pensionskasse bør til Appellanten, Kjøbmand Mølmark, betale 1341 Kroner 6 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18 April 1895, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontinuationsstævning procederede Sag har Citanten, Kjøbmand Chr. Mølmark af Christiania, under Hovedsagen endelig paastaaet de Indstævnte, Pensionskassen for Funktionærer i Firmaet J. Moresco tilpligtede at betale ham 1129 Kr. 35 Øre i Pension for Tiden fra den 9 Januar til den 31 Juli 1894 tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20 August 1894 til Betaling sker, samt under

Kontinuationssagen yderligere paastaet sig tilkjennt hos disse 1341 Kr. 6 Øre i Pension for Tiden fra 1 August 1894 til 31 Marts 1895 med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 18 April 1895, til Betaling sker, hvorhos han har paastaet sig tillagt saavel Hoved- som Kontinuationssagens Omkostninger. De Indstævnte have principalt paastaet saavel Hoved- som Kontinuationssagen afviste og sig tillagte Kost og Tæring hos Citanten, medens de subsidiært have paastaet sig frifundne med Tillæg af begge Sagers Omkostninger.

I Følge det oplyste blev Citanten, der i en længere Aarrække havde været i Firmaet J. Morescos Tjeneste, den 8 Januar 1894 afskediget af denne. Under Paaberaabelse af § 5 i Statuterne for Pensionskassen for Funktionærer i bemeldte Firma, hvori det hedder, at de Funktionærer, som paa Grund af Alder, Svaghed eller i Tjenesten uforskyldt tilføjet Legemsbeskadigelse eller andre dem utilregnelige Aarsager blive arbejdsudygtige eller blive afskedigede, paa Forlangende har Adgang til at erholde Pension efter nærmere angivne Regler, har Citanten nu paastaet sig tilkjennt Pension, hvilken ved en af Bestyrelsen for den indstævnte Pensionskasse i et den 14 Juni 1894 afholdt Møde enstemmig tagen Beslutning var nægtet ham, idet Bestyrelsen udtalte, at Citanten efter dens Skjøn af ham tilregnelige Aarsager var bleven afskediget af Firmaets Tjeneste, og at den som Følge heraf i Henhold til Statuternes § 5, 1ste Stk., maatte anse ham for uberettiget til at erholde Pension. Den af Indstævnte nedlagte Afvisningspaastand er støttet paa, at det i Statuternes § 11 er bestemt, at Bestyrelsens Beslutninger ere inappellable — en Bestemmelse, der ifølge de Indstævntes Anbringende er truffet, fordi en Konstatering for Domstolene af, at vedkommendes Afskedigelse var nødvendig, hvad der oftest maatte bero paa et rent Skjøn, som Regel ikke vilde være mulig — og at dette maa medføre, at Citanten er afskaaret fra at indbringe Bestyrelsens Beslutninger til Prøvelse ved Domstolene. Da der maa gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten som Følge af den sidst omhandlede Bestemmelse i Statuterne maa være afskaaret fra at faa den af Bestyrelsen fattede Beslutning undergivet Domstolenes Prøvelse, vil den nedlagte Afvisningspaastand være at tage til Følge, saaledes at Kost og Tæring bestemmes til 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 25 Juni.

Nr. 14.   Direktør **A. Hein** (Asmussen)

contra

Cand. jur. **Chr. Hald** og Enke **G. Levison**
(Shaw),

betr. Straf og Erstatning for nogle i forskellige Klager til Politiet fremsatte Sigtelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1894: De forommeldte for Hovedcitanten, Direktør A. Hein, fornærmelige Udladelser i de af Kontracitanten, cand. juris Chr. Hald paa Indstævnte, Enkefru G. Levisons Vegne, under 9 og 25 December 1890 til Politiet indgivne Klager bør være døde og magtesløse, men bør Kontracitanten og Indstævnte iøvrigt for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. De for Kontracitanten fornærmelige Udladelser i de af Hovedcitanten under 10 August og 10 Oktober 1892 til Politiet indgivne Klager bør være døde og magtesløse, og bør Hovedcitanten til Statskassen bøde 400 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 50 Dage. Hovedsagens Omkostninger ophæves. Kontrasagens Omkostninger betaler Hovedcitanten til Kontracitanten med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 8 Juli 1897.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 22—23.

Fredagen den 25 Juni.

Nr. 14.

Direktør A. Hein (Asmussen)

contra

Cand. jur. Chr. Hald og Enke G. Levison (Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Vel maa Appellanten efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger antages i det under Sagen omhandlede Anliggende ikke at have gjort sig skyldig i noget svigagtigt Forhold, men de Indstævnte findes dog, efter hvad der forelaa dengang de indgave de i Dommen nævnte Klager til Politiet, ikke at have manglet rimelig Anledning til at begjære offentlig Undersøgelse mod Appellanten, og da de ikke kunne ansees at have gjort sig skyldig i en saadan Overskridelse af Grændserne for, hvad de under denne Forudsætning maatte være berettigede til at udtale, maa det billiges, at der ikke ved Siden af den skete Mortification tillige er paalagt dem Straf.

I Kontrasagen maa det i Henhold til det i Dommen anførte billiges, at Appellanten er anset efter Straffelovens § 215, men under Hensyn til det for Appellanten krænkende Indhold af de nævnte Klager findes Straffen at kunne nedsettes til en Bøde af 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage.

Dommens Bestemmelser om Processens Omkostninger i forrige Instans tiltrædes, medens Omkostningerne for Høiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til en Bøde af to Hundrede Kroner, eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, simpelt Fængsel i tyve Dage. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Direktør A. Hein, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Aaret 1884 købte Hovedcitanten, Direktør A. Hein, af Indstævnte, Enkefru G. Levison, Ejendommen Kjøbmagergade Nr. 48 for en Kjøbesum af 169000 Kr., der berigtigedes paa den Maade, at Hovedcitanten overtog de i Ejendommen indestaaende Prioriteter til Beløb 61100 Kr., udbetalte Fru Levison kontant 22900 Kr. og for Restbeløbet 85000 Kr. udstedte en Obligation til hende mod Pant i den solgte Ejendom. I bemeldte Obligation bestemtes det, at Gjælden skulde være uopsigelig fra Kreditrix's Side indtil 11 Juni 1894, og at i Tilfælde af Ejendommens videre Salg Kjøberen skulde være berettiget til mod ny Obligations Udstedelse at overtage Gjælden, dog at der af denne ved hvert Ejerskifte skulde afdrages 10000 Kr. Fremdeles havde Hovedcitanten i Obligationen betinget sig Ret til med Prioritet forud for Fru Levisons Panteret at optage et saa stort Laan i Ejendommen, som kunde erholdes til ikke over $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig Rente af offentlige Midler, hvorunder Kreditforenings, Bankers og lignende Instituters Midler indbefattede. Efterat Hovedcitanten havde foretaget en Ombygning af Ejendommen, lykkedes det ham at opnaa Laan i denne af den nævnte Art til Beløb 120000 Kr., saaledes at Behæftelserne paa Ejendommen kom til at udgjøre ialt 205000 Kr., derunder paa sidste Prioritet de Fru Levison tilkommende 85000 Kr.

Ved Skjøde af 25 Juni 1889, thinglæst den 1 Juli s. A., solgte derefter Hovedcitanten Ejendommen til Arbejdsmand eller som han i Skjødet benævnedes »Entreprenør« Anders Jacobsen for en Kjøbesum af 195000 Kr., der skulde berigtiges paa den Maade, at Kjøberen overtog de i Ejendommen indestaaende Prioriteter 195000 Kr., nemlig fornævnte 205000 Kr. med Fradrag af de 10000 Kr., der ved Ejerskifte skulde udbetales Fru Levi-

son, og overensstemmende hermed blev der af Jacobsen udstedt ny Obligation til Fru Levison for 75000 Kr., medens Hovedcitanten betalte hende det skyldige Afdrag 10000 Kr. Arbejdsmand Jacobsen, med hvem Hovedcitanten var bleven bragt i Forbindelse ved en Kommissionær, som senere har forladt Landet, var en fattig Mand, som hverken havde Evne eller Villie til at befatte sig med Ejendommen. Han havde ifølge sin Forklaring alene ladet sig bevæge til at give Navn til som Kjøber ved Overtalelser fra Kommissionæren, der forsikrede ham, at han ikke løb nogen Risiko derved, og som lovede og ogsaa senere udbetalte ham et Vederlag af 400 Kr. derfor, og efter Kjøbet befattede Jacobsen sig ej heller med Ejendommen, som derimod ifølge en af Jacobsen underskreven uigjenkaldelig Fuldmagt administreredes af Kommissionæren. Ved Skjødet var det bestemt, at Kjøberens skulde oppebære Lejen fra 15 Juli 1889 at regne, men da han ifølge samme skulde afholde samtlige de med Handelen forbundne Omkostninger, og Hovedcitanten havde forbeholdt sig at inkassere Lejen, indtil han, der havde afholdt Omkostningerne, var bleven dækket, oppebar Hovedcitanten en Del af Lejen i det følgende Halvaar, og da Kommissionæren tilegnede sig Resten af denne Leje, var der, da den første Rentetermin indtraf, Intet tilbage til at betale Renterne af de i Ejendommen indestaaende Prioriteter. Ejendommen blev som Følge heraf stillet til Tvangsauktion efter Rekvisition af Fru Levison og efter til Auktionsefterretning at være vurderet til 140000 Kr. udlagt til Fru Levison for 155000 Kr. og senere af hende solgt for 170000 Kr. Da Fru Levison, der ved at modtage Jacobsen som Debitor vil have været uvidende om dennes Stilling og Forhold, og hvis personlige Fordring paa denne selvfølgelig var værdiløs, saaledes havde lidt et ret betydeligt Tab — Rentetab og Auktionsomkostninger m. m. indbefattede udgjorde det efter hendes Opgivende over 30000 Kr. — indgav hun ved sin Svigersøn, Kontracitanten Cand. jur. Chr. Hald, tvende den 9 og 25 December 1890 daterede Klager til Politiet mod Hovedcitanten. I disse Klager anbragte Kontracitanten, at da Jacobsen formentlig ikke kunde betragtes anderledes end som en blot Straamand, maatte Salget til ham ansees som en ugyldig Transaktion, ved hvilken Hovedcitanten, for hvem den betydelige over dens Værdi behæftede Ejendom ikke kunde svare Regning, havde søgt at vælte det ham personlig paahvilende Ansvar for Gjælden til Fru Levison fra sig, samt gjorde gjældende, at det af Hovedcitanten saaledes udviste Forhold formentlig maatte ansees enten som et selvstændigt Bedrageri, forsaavidt han ved urigtigt Foregivende om at have en virkelig Kjøber til Ejendommen havde bevæget Fru Levison til at kvittere den af Hovedcitanten til hende udstedte Panteobligation og derved paaført hende et betydeligt Tab,

eller som Meddelagtighed i det af Jacobsen ved at paatage sig en Gjæld, som han hverken havde Udsigt eller Villie til at betale, begaaede Bedrageri, hvorhos Kontracitanten udtalte som sin Opfattelse, at Hovedcitanten ogsaa ved efter Salget at tilegne sig Lejeindtægten og derved væsentlig at bidrage til, at Ejendommen i den paafølgende Rentetermin kom til at staa afklædt for alle Indtægter, havde gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold overfor Panthaverne. Klagerne blev af Politidirektøren henviste til Kriminal- og Politiretten, og da der ved denne Rets 3die Kriminelkammer paa Foranledning af Fru Levison allerede var indledet Undersøgelse mod Arbejdsmand Jacobsen, bleve de fremlagte og behandlere i Forbindelse med denne Undersøgelse. Den 30 Januar 1891 gav Hovedcitanten og Kontracitanten Møde i Kriminelkammeret og erholdt Sagens Behandling udsat, da der mulig kunde komme et Forlig i Stand imellem dem, og de derefter mellem Parterne førte Forhandlinger endte ogsaa med Afsluttelsen af et Forlig, ved hvilket Hovedcitanten forpligtede sig til at betale Fru Levison 15000 Kr., hvorpaa den offentlige Undersøgelse sluttedes med Politidirektørens Samtykke, efterat Kontracitanten i Kriminelkammeret havde erklæret, at han ikke ønskede Sagen videre forfulgt.

Under nærværende Sag har nu Hovedcitanten, der ved Forligets Indgaaelse vil have været ganske uvidende om Existentens af de mod ham af Kontracitanten paa Indstævntes Vegne indgivne Klager, paastaet de i disse Klager indeholdte for ham fornærmelige Udladelser mortificerede og Kontracitanten og Indstævnte ansete med Lovens strengeste Straf samt tilpligtede i Henhold til Straffelovens §§ 300 og 303 in solidum at betale ham en Erstatning af 30000 Kr. eller saa stort et Beløb, som Retten eller uvillige Mænd maatte fastsætte, med Renter 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 8 November 1892 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Kontracitanten og Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, og har Førstnævnte derhos udtaget Kontrastævning i Anledning af, at Hovedcitanten under 10 August og 10 Oktober 1892 til Politidirektøren har indgivet tvende Klager mod Kontracitanten betræffende dennes Optræden og Forhold dels under hans foran omtalte Varetagelse af Enkefru Levisons Anliggender, dels under en anden her for Retten væserende Sag, der ligeledes har rejst sig af det til Arbejdsmand Jacobsen skete Salg. I disse Klager, der ere blevne henlagte af Politidirektøren, indeholdes en Mængde for Kontracitanten ærekrænkende Udladelser, og sigtes han navnlig for ved Indgivelsen af vitterlig usandfærdige Klager og usandfærdig Forklaring for Retten at have tilsigtet en Pengeafpresning overfor Hovedcitanten samt for som Vidne i det Hele at have afgivet en upaalidelig, usand-

færdig og tilbageholdende Forklaring, og Kontracitanten paastaar derfor under Kontrasagen de i bemeldte Klager indeholdte for ham fornærmelige Udladelser mortificerede og Hovedcitanten anseet med Straf samt tilpligtet i Henhold til Straffelovens § 303 at betale ham en Erstatning af 5000 Kr. eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn og Kontrasagens Omkostninger. Hovedcitanten procederer i Kontrasagen til Frifindelse med Tillæg af Omkostningerne.

Ved de foreliggende Oplysninger kan det ikke ansees godtgjort, at Hovedcitanten ved at sælge Ejendommen til Jacobsen som sket og ved efter Salget at oppebære en Del af Ejendommens Lejeindtægter har gjort sig skyldig i et Forhold, som kan henføres under Straffelovens Bedrageribestemmelser, og de i de ovenfor nævnte Klager til Politiet af 9 og 25 December 1890 indeholdte for Hovedcitanten fornærmelige Udladelser ville derfor være at mortificere, men da Kontracitanten og Indstævnte i de foreliggende Omstændigheder findes at have havt tilstrækkelig Føje til at begjære offentlig Undersøgelse indledet mod Hovedcitanten som sket, og de ved det af dem i den Anledning forebragte ikke kunne ansees at have overskredet Grændserne for, hvad der til Motivering af deres Andragende maatte være tilstedeligt for dem at fremføre, ville de ikke kunne drages til Ansvar for Indgivelsen af de ommeldte Klager, og de ville derfor iøvrigt begge være at frifinde, medens Omkostningerne i Hovedsagen ville være at ophæve.

Derimod har Hovedcitanten savnet Føje til at fremkomme med de under Kontrasagen paaklagede for Kontracitanten fornærmelige Udladelser, og disse ville derfor være at mortificere og Hovedcitanten at ansee efter Straffelovens § 215 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 400 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 50 Dage samt have at tilsvare Kontracitanten Kontrasøgsmaalets Omkostninger med 100 Kr., hvorimod der ikke vil kunne tilkjendes Kontracitanten Erstatning i Henhold til Straffelovens § 303, da han ikke har gjort det sandsynligt, at Æresfornærmelserne have bevirket nogen Forstyrrelse af hans Stilling og Forhold. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 28 Juni.

Nr. 211. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Nicolai Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og ulovligt Spil.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Februar 1897: Arrestanten Nicolai Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Møldrup, 15 Kr., og Defensor, Prokurator Hasselbalch, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 April 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for ulovligt Spil, vil Sagen, da den Straf, som herfor kan idømmes, ikke udgjør **summa appellabilis** for Høiesteret, være at afvise herfra Retten.

Forøvrigt maa det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorfor Dommen, der har fastsat samme Straf, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes, forsaavidt vil kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen for ulovligt Spil, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Nicolai Andersen til Høieste-

retssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Nicolai Andersen, der er født den 31 Oktober 1872, og som tidligere, foruden at han i Februar Maaned 1895 inden Københavns Kriminal- og Politiret har vedtaget for Vold at erlægge en Bøde af 300 Kr., har været straffet 8 Gange, deraf 3 Gange for Tyveri, tildels i Forbindelse med andre Forseelser, nemlig ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 13 September 1890 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, sammenholdte med §§ 37 og 21, med 12 Slag Rotting, ifølge samme Rets Dom af 8 April 1891 efter Straffelovens §§ 228, 229, Nr. 4 og 238, tildels sammenholdte med §§ 37, 47, 54, 55 og 64, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 August 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860, § 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, medens han de 5 andre Gange er straffet for forskellige Forseelser, deriblandt Vold, Overtrædelse af Tilhold og Forbrydelser mod den offentlige Myndighed og Orden, senest ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 6 Januar 1896 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og for Overtrædelse af den for Aalborg Kjøbstad gjældende Politivedtægt, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og ulovligt Spil.

Efterat Opvarter og Maskinarbejder Georg Nielsen Fredagen den 1 Januar d. A. om Aftenen Kl. 11 paa Politikammeret i Aalborg havde anmeldt, at han samme Aften havde mistet et ham tilhørende Uhr af gult Metal med vedhængende guldbelagt Kjæde, samt at Uhret formentlig var stjaalet af Arrestanten, som han om Aftenen havde været sammen med, indfandt han sig atter den paafølgende Dags Eftermiddag paa Politikammeret og meddelte, at Arrestanten umiddelbart forinden havde været hos ham og afkrævet ham et Beløb af 6 Kr., idet Arrestanten foregav, at han den foregaaende Aften havde laant Nielsen 5 Kr. og derfor modtaget dennes Uhr i Pant paa den Betingelse, at Uhret skulde tilbageleveres den paafølgende Dag om Aftenen eller Søndag Formiddag, mod at Arrestanten skulde have den laante Sum tilbage og endvidere 1 Kr. for sin Ulejlighed. Om trent paa samme Tid indfandt ogsaa Arrestanten, hvem Nielsen havde underrettet om, at der var sket Anmeldelse til Politiet, sig paa Politikammeret, hvor han afleverede det Nielsen tilhørende

Uhr med Kjæde, idet han derhos anmodede Politiet om at være ham behjælpelig med at faa sit formentlige Tilgodehavende hos Nielsen, hvorefter Arrestanten imidlertid blev sat under Anholdelse.

Den af Nielsen under Sagen afgivne beedigede Forklaring gaar nu i det Væsentlige ud paa Følgende:

Han og en Maskinarbejder Bach havde den omhandlede Aften omtrent Kl. 9¹/₂ paa Beværtningen »Dramatikken« i Aalborg truffet Arrestanten og dennes Broder, og efterat Nielsen og Arrestanten vare komne til at tale sammen, laante Nielsen Arrestanten paa dennes Anmodning 25 Øre, hvorefter Nielsen trakterede med nogle Snapse Kognak. Efter ¹/₂ Times Forløb forlode Bach, Nielsen og Arrestanten Beværtningen og begav sig hen til Værtshusholder Larsens Beværtning i Østeraagade, hvor Nielsen, efter hvad han har forklaret, nærmest for at blive af med Arrestanten, trakterede med 3 Glas bayersk Øl, som han betalte med 30 Øre, idet han fik 20 Øre igjen paa 50 Øre. Bach gik først sin Vej, og efter ca. ¹/₂ Times Forløb forlode ogsaa Arrestanten og Nielsen Beværtningen, men idet Nielsen stadig søgte at blive Arrestanten kvit, gik de lidt frem og tilbage i Gaden, indtil de endelig omtrent Kl. 10¹/₂ skiltes, og opholdt de sig da paa det vestlige Fortoug udfor Snedker Niensens Ejendom. Umiddelbart derefter traf Opvarter Nielsen, da han gik ind i Porten til Haandværkerforeningens Bygning, hvor han boede, to der tjennende Piger, og da han i Anledning af, at den ene af disse, Larsine Nielsen, spurgte ham om hvad Klokken var, vilde tage sit Uhr frem, var dette borte. Nielsen har derhos forklaret, at han ganske vist ved den omhandlede Lejlighed var noget beruset, men han vil dog bestemt kunne huske alt, hvad han har foretaget sig, og han har navnlig erklæret, at han, der, da han om Aftenen den 1 Januar d. A. forlod Politikammeret, hvorfra han gik lige hjem, kun var i Besiddelse af 40 Øre, er sikker paa, at han ikke har laant Penge af Arrestanten, ligesom han ogsaa med Ed har bekræftet, at Uhret er frakommet ham mod hans Vidende og Villie.

Arrestanten, der angaaende de Steder, hvor han og Nielsen den ommeldte Aften færdedes, har forklaret væsentlig i Overensstemmelse med Sidstnævnte, har derimod med Hensyn til den Maade, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Niensens Uhr, forklaret og under Forhørene fastholdt, at Nielsen forlangte og fik et Laan paa 5 Kr., og at han derfor stillede Uhret i Pant, saaledes at dette den næste eller den derpaa følgende Dag skulde indløses med 6 Kr., og efter Arrestantens Forklaring foregik Forhandlingerne herom paa Fortouget udenfor Blikkenslager Frederiksens Butik — der efter Sagens Oplysninger ligger paa den østlige Side af Østeraagade — da han og Nielsen havde

forladt Larsens Beværtning og umiddelbart forinden de skiltes ad, Arrestanten for at gaa op ad Algade, hvor han senere traf sin Broder, hvem han meddelte, at han havde laant Nielsen 5 Kr. og faaet hans Uhr i Pant, hvilket sidste Udsagns Rigtighed Broderen har bekræftet. Arrestantens ommeldte Forklaring af Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Nielsens Uhr, er imidlertid, efter alt hvad der foreligger, i høj Grad usandsynlig, og de under Sagen fremkomne Oplysninger tale bestemt mod dens Rigtighed. Den ovennævnte Tjenestepige Larsine Nielsen har saaledes edelig forklaret, at hun, da hun den ommeldte Aften for at begive sig hjem kom gaaende ad Øster-aagade, paa sammes vestlige Fortoug udfor Snedker Nielsens Ejendom saae Opvarter Nielsen, som hun kjender personlig, staa sammen med en Person, i hvem hun med Sikkerhed har gjenkjendt Arrestanten, og at hun lagde Mærke til, at denne paa en underlig Maade stod og befølte Nielsen paa Legemet, uden at hun dog tænkte videre derover, før Nielsen et Par Minutter derefter fortalte hende, at han savnede sit Uhr. Arrestanten, der, efter hvad der er oplyst, den 1 Januar d. A. om Eftermiddagen var bleven løsladt af Arresten, hvor han havde hensiddet i 2 Dage til Afsoning af en Bøde, og som ved sin Løsladelse ingen Penge havde hos sig, vil ikke destomindre samme Aften have været i Besiddelse af 7 Kr., der efter hans Forklaring skulde have henligget i en Servante i et Sovekammer hos hans Forældre, og som skulde have været Resten af et Beløb paa 20 Kr., som Arrestanten, der den 23 December f. A. var ankommen til Aalborg, sammesteds havde vundet i Hazardspil paa forskellige Steder, særlig den 25 December f. A., hvorom nedenfor, men ligesom Arrestantens Broder, der, som meldt, var sammen med ham den ommeldte Aften, ikke har seet, at Arrestanten da var i Besiddelse af Penge, saaledes har ogsaa den ovennævnte Maskinarbejder Bach forklaret, at han ikke saae, at Arrestanten var i Besiddelse af Penge, men derimod, at Nielsen gav Arrestanten 25 Øre, og at han heller ikke tror, at Arrestanten havde Penge hos sig den ommeldte Aften.

Arrestanten har under et efter Overrettens Foranstaltning i Sagen optaget yderligere Forhør erkjendt, at han ved den omhandlede Lejlighed laante 25 Øre af Nielsen, og til Forklaring heraf kun kunnet anføre den i sig lidet sandsynlige Grund, at han ikke vilde udgive noget af de 7 Kr., han efter sin Forklaring havde hos sig, men vilde bruge Beløbet til en Kjøbenhavnsrejse. Efter hvad der saaledes foreligger, og idet Sagens Oplysninger — derunder de Forklaringer, der ere afgivne under det ommeldte yderligere Forhør, dels af de tvende Piger, som Nielsen traf i Porten til Haandværkerforeningens Ejendom, dels af den Politifunktionær, til hvem han samme Aften gjorde Anmel-

delse — ikke give Føje til at betvivle, at Vidnet Nielsen, som af ham forklaret, er i Stand til at erindre, hvad der er passeret, kan der intet Hensyn tages til Arrestantens ovenanførte Forklaring, men det maa ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Tyveri af Uhret med Kjæde, hvis Værdi under Sagen af Retsvidnerne er ansat til 12 Kr. og er blevet tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

Hvad Sigtelsen mod Arrestanten for ulovligt Spil angaar, maa det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger ansees godtgjort, at han den 25 December f. A. om Aftenen paa Landmandshotellet i Aalborg har indladt sig i Hazardspil om Penge med en Arbejdsmand, hvilket Spil foregik ved Hjælp af 3 Tærninger og saaledes, at Gevinst og Tab vare afhængige af det Antal Øjne, Arrestanten slog, og har denne derhos indrømmet, at han ogsaa ved andre Lejligheder har spillet dette Spil om Penge. For det Forhold, hvori Arrestanten saaledes har gjort sig skyldig, vil han være at ansee dels efter Straffelovens § 231, 1ste Led, for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter Frdn. 6 Oktober 1753, § 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt under Et til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 79.   Varemægler **Knud Bøytler**
(Ingen)

contra

Partikulier **H. Sørensen**
(Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Varemægler Knud Bøytler, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte,

kassen, Tiltalte Jørgensen af 200 Kr. og Tiltalte Nielsen af 150 Kr. Saa udrede de ogsaa Aktionens Omkostninger hver for sit Vedkommende, derunder hver Halvdelen af 20 Kr. i Salær til Aktor, Overretsprokurator Seidelin, samt Tiltalte Jørgensen 15 Kr. i Salær til Defensor, Overretsprokurator Nissen, og Tiltalte Nielsen 15 Kr. i Salær til Defensor, Overretsprokurator Bøcher. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, men tildels bestyrke dette, maa det billiges, at de Tiltalte ere dømte efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser, men medens den Skibsfører Jørgen Jørgensen idømte Bøde findes passende, vil Bøden for Styrmand Nielsen kunne nedsættes til 100 Kroner. Aktionens Omkostninger ville de Tiltalte have at udrede solidarisk.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden for Tiltalte Christian Thomsen Nielsen bestemmes til et Hundrede Kroner, og at de Tiltalte, een for begge og begge for een, udrede Aktionens Omkostninger. Paa samme Maade udrede de Tiltalte i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 60 Kroner til hver samt til Sidstnævnte for Udlæg 3 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 7 Marts d. A., da Skruedampskibet »Bergenhuss«, der tilhører det forenede Dampskibsselskab, og som den nævnte Dag Kl. 4²⁰ Eftermiddag havde forladt Horsens med en Ladning af 94 Stykker Kreaturer og ca. 40 Tons Stykgods, var paa Vejen Sydefter gennem Store Belt, grundstødte det Kl. ca. 10²⁵ Aften paa Sprogø Østerrev og det saa stærkt, at det først lykkedes at faa det af Grunden den

22 Marts i stærkt beskadiget Tilstand, medens derimod Ladrinden ikke sees at have taget nogen Skade. Det nævnte Dampskib havde siden 1889 været ført af Kaptajn Jørgen Jørgensen, som fra Sommeren 1895 havde foretaget ca. 25 Rejser med samme i fast Rute fra Hamburg ad Nordøstersøkanalen og Store Belt til forskellige østjydske Byer og tilbage, og havde Christian Thomsen Nielsen i den Tid, hvori »Bergenhuss« havde gaaet i den sidstnævnte Rute, været ombord i samme som 2den Styrmand. Paa den Rejse, da »Bergenhuss«, som omtalt, grundstødte den 7 Marts d. A., havde Kaptajnen og 2den Styrmand havt Vagt fra Kl. 7 Aften og havde endnu Vagt tilligemed Matroserne Petersen og Schultz, da Grundstødningen skete, medens 1ste Styrmand og de 3 Matroser, der hørte til hans Vagt, dengang vare nede og til Køjs. Under nærværende Sag ere nu bemeldte Skibsfører Jørgen Jørgensen og 2den Styrmand Christian Thomsen Nielsen paa Foranledning af Justitsministeriet, efterat Grundstødningen havde været gjort til Gjenstand for nærmere Undersøgelse ved Sø- og Handelsretten her, efter Ordre af Politidirektøren ved Overretsprokurator Seidelin som Aktor blevne tiltalte her ved Retten henholdsvis efter Sølovens § 293 og dens § 306 for deres af dem ved den Lejlighed udviste Forhold. Overretsprokuratorerne Nissen og Bøcher have været beskikkede som Defensorer henholdsvis for Kaptajnen og for Styrmanden og have for hvers Vedkommende især nedlagt Paastand paa Frifindelse, saaledes at Aktionens Omkostninger paalægges det Offentlige, medens Aktor har paastaaet dem afholde af de Tiltalte.

Efter hvad der er oplyst, var Vinden den paagjældende Eftermiddag og Aften V.N.V., men gik Kl. 10 om til N.V. og havde en Styrke af omtrent 7 (3-rebet Kuling); Strømmen var nordlig og antages at have været stærk, uden at der dog foreligger nærmere bestemte Oplysninger i saa Henseende. Det var skyet og mørkt, men klar, godt sigtbar Luft. Skibets Amning ved Afgangen fra Horsens var 9' 7" for og 11' 4" agter. Efterat Skibet, som omtalt, havde forladt Horsens Kl. 4²⁰ Eftermiddag, blev Loggen sat Kl. 6¹⁵ ved Ashoved. Kl. 7 gik 1ste Styrmand ned, og overtog da, som allerede anført, Kaptajnen med 2den Styrmand og Matroserne Petersen og Schultz Vagten. Kl. 8¹⁵ passeredes Lystønden ved Lillegrunden og viste Loggen da 18'. Kl. 9¹⁵ passeredes Romsø i en gisset Afstand efter Kaptajnens Formening af 1, efter 2den Styrmands af 1¹/₄ Mil, og viste Loggen da 27'. Kaptajnen gik da ned i Bestiklukafet for at hvile sig, efter forinden ifølge sin Fremstilling at have beordret 2den Styrmand til at holde samme Kurs, som da holdtes, nemlig devierende S. til Ø. ¹/₂ Ø. (misvisende S.S.Ø.) med Sprogø Fyr ca. ³/₄ Streg om Styrbord, idet hans Mening dermed var at stævne lige mod Halskov Lystønde, og til at lade ham vide,

naar Halskov Lystønde kom i Sigte, og at kalde paa ham, forinden Skibet kom i Nærheden af Sprogø, senest om en Time, hvorved han vil være gaaet ud fra, at »Bergenhuss« med normal fuld Kraft, hvormed det da gik, og hvormed det gjorde ca. 8 Knobs Fart, vilde bruge ca. $1\frac{1}{2}$ Time som sædvanlig til Farten fra Romsø til Sprogø, der udgjør ca. 13' (Kvartmile). Anden Styrmands Udsagn om dette Punkt gaar dog kun ud paa, at, da Kaptajnen paa det nævnte Tidspunkt gik ned, lød hans Ordre paa, at styre S. til Ø. $\frac{1}{2}$ Ø. og at varsko ham om en Time samt, hvis Halskov Lysbøje kom i Sigte forinden, da at styre ret paa samme.

Matros Petersen, der stod til Rors, da Skibet passerede Romsø, og som forblev til Rors indtil Kl. ca. 10, har under Søforklaring i Korsør nogle Dage efter Grundstødningen — senere har han ikke kunnet afhøres, fordi han kort efter kom ud med et andet Skib — anfør, at han i ca. 20 Minuter, efterat Romsø var passeret, efter 2den Styrmands Ordre styrede S.S.Ø., derpaa i ca. 10 Minuter S. til Ø. $\frac{1}{2}$ Ø. og derpaa atter, idet han blev afløst, S.S.Ø., hvorom han underrettede Matros Schultz, da denne afløste ham, samt at han, medens han saaledes stod til Rors, saae et Blinkfyrt og senere, noget før han blev afløst, endnu et Blinkfyrt, begge om Styrbord, hvilke han dog ikke kjendte, og at han, efter at være bleven afløst, gik ned under Dækket for at tilsee Kreaturerne og derefter ikke kom op før, efterat Skibet var grundstødt. I Tilslutning dertil har Matros Schultz, der havde været flere Maaneder ombord, udsagt, at det, da han, der forinden med faa Afbrydelser havde været nede for at tilsee Kreaturerne, og som ikke kunde sige, om han havde bemærket, at Skibet passerede Romsø, overtog Roret Kl. ca. 10, blev opgivet ham af Matros Petersen, at Kursen var S.S.Ø., og at han da formentlig saae Sprogø Fyrt, men ikke lagde Mærke til, om han saae andre Fyrt. Han holdt, uden at see paa Kompasset, Roret uforandret i nogle, vel ca. en 5 Minuter, til 2den Styrmand beordrede Styrbord med Roret, hvad han udførte, og hvorved Skibet, hvad han selv og tillige Styrmanden saae paa Kompasset, drejede til S.Ø. til S. Styrmanden kommanderede derpaa »Støt,« men, inden han fik støttet Roret, var Skibet løbet op til S.Ø. Kursen holdtes derpaa uforandret i nogle, mulig i en 10 Minuter, til Styrmanden beordrede ham til at styre: S. t. Ø. $\frac{1}{2}$ Ø. med Tilføjende, at han skulde styre ret efter et Blinkfyrt, som han da selv saae forude en lille Smule om Bagbord, uden at han gjorde sig nogen Forestilling om, hvad det kunde være for et Blinkfyrt, eller i hvilken Afstand han havde det. Umiddelbart efter gik Styrmanden ned uden at sige hvorfor. Han holdt derefter den ham saaledes paalagte Kurs uforandret først i det ca. højst et Par Minuter, der forløb, til Styrmanden igjen

kom paa Broen og strax efter Kaptajnen viste sig, og derpaa, da han ikke fik nogen ny Ordre, endvidere i en 6 a 7 Minuter, indtil Skibet grundstødte, idet Skibet hele Tiden indtil da beholdt det omtalte Blinkfyrt ret forud en lille Smule til Bagbord.

Den af 2den Styrmand, Tiltalte Nielsen, afgivne Forklaring gaar ud paa, at, efterat Kaptajnen havde givet ham den tidligere omtalte Besked og var gaaet ned strax efter Kl. 9¹/₄ ud for Romsø, holdt han den ham opgivne Kurs S. til Ø. ¹/₂ Ø. uforandret ialfald til ca. Kl. 10, og saae han, kort før Matros Petersen forlod Roret, at Kursen da endnu var den angivne. (Rattet var paa Kommandobroen, hvor han uafbrudt opholdt sig). Strax efter at Matros Schultz havde overtaget Roret, beordrede Styrmanden, som under hele Farten gjentagende havde iagttaget saavel Romsø som Sprogø, uden dog at foretage nogen Krydspejling af Fyrene, hvad Kaptajnen ikke havde talt om, og som havde faaet Formodning om, at Skibet var kommet lidt for vestlig i Farvandet, »Styrbord med Roret«, og iagttog han da selv paa Kompasset, at Kursen forandredes til S.Ø. til S., hvorpaa han beordrede Roret: »Støt«. Kursen holdtes derpaa uforandret saaledes i efter hans Skjøn ca. 10 Minuter. Han, som indtil da ikke havde faaet Øje paa noget andet Blinkfyrt end Sprogø (— Matros Petersen havde ikke omtalt noget for ham —), opdagede da et Blinkfyrt forude lidt om Styrbord, som han antog for at være Halskov Lystønde, og han beordrede da »Bagbord med Roret«, hvorved Kursen atter forandredes til S. til Ø. ¹/₂ Ø., og at styre ret efter det nævnte Blinkfyrt. Han har benægtet Rigtigheden af de to Matrosers Udsagn, forsaavidt de ikke ganske stemmede hermed. Han gik derpaa strax ned og kaldte paa Kaptajnen, hvem han samtidig vil have underrettet om den af ham foretagne Kursforandring, og, da han saa var i Begreb med at gaa op igjen, vendte han om paany til Bestiklukafet og spurgte Kaptajnen om, hvorledes Halskov Lysbøje blinkede, hvad saa denne gav sig til at eftersee, men kom Kaptajnen dog op et Par Minuter efter, omtrent Kl. 10¹⁵, og blev denne saa paa Broen, indtil Grundstødningen, uden at Kursen i Mellemtiden ændredes, skete en 10 Minuter efter: ca. Kl. 10²⁵. Strax da Kaptajnen kom op, spurgte denne ham, hvor det af ham omtalte Blinkfyrt var, hvilket han saa paaviste, og udtalte Kaptajnen saa ogsaa, at det maatte være Halskov Lystønde. Først efterat det var blevet Dag, opdagede 2den Styrmand, der ikke i Mellemtiden havde talt med Kaptajnen om den nævnte Lystønde, den virkelige Lystønde ved Halskov i Øst og kom da paa det Rene med, at det Blinkfyrt, som han tidligere havde antaget for Lystønden, ikke kunde have været denne, men maatte være det en 13 Kvartmil sydligere liggende Omø Fyrt. Han har i Forbindelse dermed erkjendt, at han ikke da vidste, hvorledes Halskov Lys-

tønde skulde sees, og heller ikke vidste nærmere, hvorledes Omø Fyr viste sig, og har forklaret, at han ikke selv eftersaa i Fyrbøgen og paa Kortet, fordi han havde faaet det Indtryk, at Kaptajnen ikke syntes derom.

Tiltalte Kaptajn Jørgensen har forklaret, at 2den Styrmand kom ned Kl. 10²⁰ og varskoede ham om, at de havde Halskov Lystønde forude med devierende Kurs S. til Ø. $\frac{1}{2}$ Ø., og at han, der var helt paaklædt forinden, saa strax satte sig i Bevægelse for at gaa op, men at 2den Styrmand, inden denne var kommen ud af Bestiklukafet, vendte tilbage og spurgte om, hvorledes Halskov Lystønde viste, og at han i den Anledning strax eftersaa i Fyrlisten og paa Kortet, hvormed der vel medgik et Par Minuter. Da han saa kom op paa Broen, spurgte han strax 2den Styrmand, hvor Lystønden var, hvortil denne ved at pege forud svarede: der, og saae han da vel noget, der blinkede, og som ogsaa han da antog for Halskov Lystønde, idet han ikke fik seet rigtig, hvorledes det blinkede, fordi han i det Samme bemærkede, at Knudshoved gik i Skjul af Sprogø og kun akkurat kom frem paany, da Grundstødningen saa skete, og havde han da efter sin Paastand højst været paa Broen i en 2 a 3 Minuter. Strax efterat Grundstødningen var foregaaet, kommanderede han »fuld Kraft bak«, men til ingen Nytte. Først noget efter Grundstødningen iagttog han paany det Blinkfyr, som han selv et Øjeblik før Grundstødningen havde antaget for Halskov Lysbøje, og viste det sig da efter den Maade, hvorpaa det saaes, at være Omø Fyr, medens han dengang, o: endnu om Natten, havde Halskov Lysbøje brændende i Ø. Han talte ikke da med 2den Styrmand derom. Han har i Forbindelse dermed erkjendt, at, ligesom han ikke havde forvisset sig om, at 2den Styrmand vidste, hvorledes den omtalte Lysbøje og Omø Fyr skulde sees, saaledes huskede han det ikke selv udenad inden Grundstødningen. Han har tillige anført, at han ligeledes paa tidligere Rejser i den paagældende Rute, naar han paa samme Tid af Aftenen har passeret Romsø for Sydgaende, er gaaet ned i kortere eller længere Tid, og at han havde ment ogsaa ved denne Lejlighed uden Betænkelse at kunne gjøre det, da Vejret var godt sigtbart, og da han, som Forholdene havde stillet sig, dengang Skibet forlod Horsens, havde ventet, at Vinden og Strømmen temmelig hurtig vilde lægge sig og derfor blive uden Indflydelse paa Skibets Fart og Kurs, uagtet det endnu var Storm af Nordvest, da han ved Romsø gik ned.

Da 1ste Styrmand vaagnede ved Grundstødningen og kom op, hvorved der dog medgik nogle Minuter, saae han, at Klokken var ca. 10^{1/2}, dog næppe endnu fuldt. Fra Kommandobroen, hvor han traf Kaptajnen, saae han, at Skibet stod paa Grund paa Sprogø Østerrev, idet han saae Sprogø Fyr vestlig for Skibet

i ca. $\frac{1}{4}$ Mils Afstand og Knudshoved lige Sønden om Sprogø, medens han saae Lysene ved Korsør og Halskov i Ø. Forude, vistnok 3 til 4 Streger om Bagbord, saae han derhos et Blink-fyr, om hvilket Kaptajnen sagde, at han troede, at det var Halskov Lystønde, hvad han, der ikke strax huskede, hvorledes den skulde sees, saa ogsaa i første Øjeblik troede, idet han paa Grund af Retningen antog, at Tønden var dreven bort fra sin Plads, men senere hen, da det var blevet Dag, kom han paa Grund af de Blink, Lyset viste, paa det Rene med, at det maatte være Omø Fyr, og fik han da ogsaa Øje paa selve Halskov Lystønde paa dens Plads. Kaptajnen og 2den Styrmand havde strax overfor ham udtalt sig om, hvorlænge Kaptajnen havde været paa Dækket inden Grundstødningen, overensstemmende med det Ovenanførte. Han overbeviste sig derhos strax om, at der da var meget haard Strøm Nord fra, uden dog at maale samme, og han antog, da Skibet, der var meget velstyrende, almindeligvis brugte ca. $1\frac{1}{2}$ Time fra Romsø til tværs af Halskov Lysbøje, at den haarde Strøm var Aarsagen til Grundstødningen.

Forsaavidt nu Kaptajnen og 2den Styrmands Forklaringer paa enkelte Punkter dels ikke stemme indbyrdes overens, dels ikke stemme ganske med det af de to Matroser Anførte, findes det ikke for Sagens Afgjørelse af nogen Betydning at komme nærmere ind derpaa, og ej heller findes der Grund til at komme ind paa en af 2den Styrmand under et Reassumtionsforhør fremsat Sigtelse mod Kaptajnen for, at denne noget efter Grundstødningen søgte at faa ham til at opgive, at Kaptajnen var kommen paa Dækket en halv Time tidligere end sket, hvad Kaptajnen bestemt har benægtet, og hvad der ikke er bevist.

Idet de tvende Tiltaltes egne Forklaringer saaledes lægges til Grund ved Paadømmelsen, findes de at have gjort sig skyldige hver for sig i en saadan Skødesløshed og Forsømmelse i deres Tjeneste ombord, som har bidraget til at fremkalde den indtraadte Grundstødning, i hvilken Henseende det særlig skal fremhæves: for Kaptajnens Vedkommende, at han begav sig ned paa sin Vagt i længere Tid uden at forvise sig om, at Vejr- og Strømforholdene ikke da vare saadanne, — hvad de netop maa antages at have været —, at der let kunde befrygtes at indtræde Uheld, naar der ikke iagttoges tilstrækkelig Forsigtighed, og uden derhos heller at forvise sig om, at den Mand, til hvem han da overdrog Kommandoen, havde den fornødne Kjendskab til Forholdene i saa Henseende, særlig til Fyrforholdene, hvad det viste sig, at han ikke havde, og hvad Kaptajnen iøvrigt maa antages heller ikke at have havt i tilstrækkelig Grad, — og for 2den Styrmands Vedkommende, at han overtog

Kommandoen alene i længere Tid uden da at have eller i rette Tid at skaffe sig den fornødne Kundskab for med Sikkerhed at kunne navigere Skibet i det paagjældende, iøvrigt almindelig bekendte Farvand, hvori han derhos havde faret i længere Tid. Idet de som Følge heraf ville være at ansee: Kaptajnen efter § 293 og 2den Styrmand efter § 306 i Søloven, findes de at burde ansees hver især med en Bøde til Statskassen: Kaptajnen af 200 Kr. og Styrmanden af 150 Kr., hvorimod der ikke findes at burde blive Spørgsmaal om overensstemmende med Sølovens § 296 at berøve dem Retten til i det hele at føre Skib eller at gjøre Tjeneste som Styrmand, medens den nævnte Bestemmelse derhos ikke sees at hjemle Adgang til at fratage en Tiltalt Retten dertil for en begrændset Tid.

Nr. 217. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Emil Leopold Hagen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri samt Vold, Opsætsighed og Fornærmelser mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Maj 1897: Arrestanten Emil Leopold Hagen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Bøcher, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Emil Leopold Hagen til Høiesterets-

sagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Emil Leopold Hagen, der er født den 7 April 1861 og 7 Gange straffet for Betleri, senest ved Rettens Dom af 18 Juli 1896 efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Tvangsarbejde i 60 Dage, for Betleri samt Vold, Opsætsighed og Fornærmelser mod Politiet.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste — særligt de af Vilhelmine Sofie Marie Mortensen, Vilhelmsens Hustru, samt Politibetjentene Nr. 545, Schou og 264, Olesen afgivne Forklaringer — er det bevist, at Arrestanten den 12 Marts d. A. har betlet her i Staden. Den af Arrestanten i saa Henseende afgivne Tilstaaelse har han vel senere tilbagekaldt, men til denne Tilbagekaldelse, der er ganske ubestyrket, vil der intet Hensyn kunne tages.

Ved de af de fornævnte Politibetjente Schou og Olesen samt Politibetjentene Nr. 360, Elmelunde, og 586, Rønne, afgivne beedigede Forklaringer er det fremdeles bevist, at Arrestanten den fornævnte Dag — da Politibetjent Schou i civil Paaklædning havde anholdt ham som sigtet for Betleri, og efterat Schou, som Arrestanten vidste var Politibetjent, idet Schou havde vist ham sit Skilt, havde kaldt de tre sidstnævnte Betjente, der vare iførte Uniform, til Hjælp — har sat sig til Modværge mod de nævnte 4 Betjentes Bestræbelser for at transportere ham til Politistationen, ved at slaa og sparke om sig og ved at søge at bide Betjentene i Hænderne, samt at han derunder brugte Skjældsord mod Betjentene, hvem han kaldte »Knægte«. Politibetjent Schou har forklaret, at Arrestanten — inden de andre Betjente kom til — flere Gange ramte ham med Spark over Benene, men mod Arrestantens Benægtelse kan dette ikke ansees bevist; under det senere Passerede ramte Arrestanten ikke nogen af Betjentene, og det lykkedes ham heller ikke at bide dem. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt efter Lov 3 Marts 1860, § 3, efter Omstændighederne under Et med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 108. Forsikringsforeningen mod Hagelskade
i Sjællands, Lolland-Falsters og Fyens Stifter med Undtagelse
af Bornholm (Arntzen)

contra

Gaardejer Petersen af Ladegaard (Ingen).

betr. Betaling af et paalignet Forsikringsbidrag.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 6 August 1895: Indstævnte, Gaardejer Petersen af Ladegaard pr. Bred, bør til Citanterne, Forsikringsforeningen mod Hagelskade i Sjællands, Lolland-Falsters og Fyens Stifter med Undtagelse af Bornholm, betale de paastævnte 6 Kr. 60 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 10 Juni dette Aar, til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 3 Kr. 55 Øre. Saa bør Indstævnte og til Justitskassen bøde 2 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 Januar f. A. er Høieste-
ret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse,
uanset at dens Gjenstand ej maatte befindes at udgjøre
summa appellabilis.

Ved at tiltræde Forsikringsforeningens Love har Ind-
stævnte underkastet sig den i disses § 13 indeholdte Be-
stemmelse, at han i Søgmaalstilfælde vil — uanset For-
ordningen af 6 August 1824 — have at erstatte Foreningen
samtlige Inkassations- og Retsforfølgningssomkostninger, der-
under Sagførersalær, alt efter Regning fra Foreningens
Formand eller den af samme antagne Sagfører, naar dennes
Regning ved Formandens Paategning er godkjendt. Da nu
Appellantens for Gjældskommissionen nedlagte Paastand
paa Sagsomkostninger, mod hvilken heller ingen Indsigelse
fremkom, idet Indstævnte udeblev under Sagen, var i Over-
ensstemmelse hermed, burde den være tagen til Følge, i
Stedet for at Sagsomkostninger ved den indankede Dom
kun paalagdes Indstævnte med et bestemt, mindre Beløb.
Dommen vil derfor, idet den som upaaanket fra Indstævntes
Side iøvrigt bliver at stadfæste, være, forsaavidt Sagsom-
kostninger angaaer, at forandre i Henhold til Appellantens
Paastand for Høiesteret.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Indstævnte, forhenværende Gaardejer Petersen, til Appellanten betaler Sagens Omkostninger for Gjældskommissionen, derunder Sagførersalær, skadesløst. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Indstævnte, Gaardejer Petersen af Ladegaard pr. Bred, som under nærværende Sag af Citanterne, Forsikringsforeningen mod Hagel-skade i Sjællands, Lolland-Falsters og Fyens Stifter med Undtagelse af Bornholm, søges til Betaling af 6 Kr. 60 Øre, som udgjør det ham som Medlem af Foreningen i Efteraaret 1894 paalignede Bidrag, med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 10 Juni dette Aar og Sagens Omkostninger skadesløst i Henhold til de fremlagte Love for Foreningen, skjøndt lovlig stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde under Sagen, vil der i Medfør af L.s 1—4—30 og Fr. 3 Juni 1796 § 2 være at give Dom efter Citanternes i Stævningen indeholdte Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 3 Kr. 55 Øre.

Som udebleven fra den befalede Forligsprøve vil Indstævnte derhos have at betale til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 2 Kr. Stempelovertredelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 204. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Johannes Peter Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 3 Februar 1897: Arrestanten Johannes Peder Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og bør han derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 April 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Mundt, betaler Arrestanten Johannes Peter Nielsen 20 Kr. til hver, samt i Salær til Prokurator Buch af Kallundborg 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Peter Nielsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Johannes Peter Nielsen aktioneret for Tyveri, og ere de nærmere hermed forbundne Omstændigheder — saaledes som Sagen, der alene er appelleret efter Arrestan-

tens Begjæring, foreligger Overretten til Paakjendelse — følgende:

Arrestanten indfandt sig den 17 December f. A. om Aftenen sammen med et ugift Fruentimmer, Ane Kirstine Mørk, med hvem han i nogen Tid havde drevet omkring, i Lundforlund Fattighus, hvor de hos det derboende Fattiglem Søren Larsen fik Nattely og opholdt sig til næste Dags Aften, da de gik derfra til Arrestantens paa Lundforlund Mark boende Broder, Carl Theodor Edvard Nielsen, hos hvem de derefter opholdt sig den paafølgende Nat. Arrestanten sigtes nu for under sit Ophold hos ovennævnte Søren Larsen at have tilvendt sig en denne tilhørende under Sagen til 50 Øre vurderet Syl og en hans sammen med ham boende Hustru, Karen Pedersdatter, tilhørende til 1 Kr. vurderet Hat.

Fornævnte Ane K. Mørk har i saa Henseende forklaret, at hun, da hun og Arrestanten om Aftenen den 18 December gik fra Søren Larsen til Arrestantens ovennævnte Broder, saae, at Arrestanten havde en Damehat skjult under sin Jakke; medens de vare undervejs, sagde Arrestanten til hende, at hun skulde have denne Hat, som hun imidlertid ikke vilde have, og han fortalte ogsaa, at han havde taget den hos Søren Larsen. Noget efter traf de paa Vejen Arrestantens ovennævnte Broder, og medens de fulgtes med denne, tilbød Arrestanten ham Hatten til hans Kone. Senere sagde Arrestanten, at han vilde kaste Hatten i en Grøft, men tog Ane K. Mørk den saa og bar den til Broderens Hjem.

Carl Theodor Edvard Nielsen har forklaret, at han, da han havde mødt Arrestanten, strax saae, at denne havde noget skjult under sin Trøje, og at Arrestanten noget efter tog en Damehat frem, som han tilbød ham, for at han kunde forære den til sin Hustru. Da de vare komne hjem til ham, og Ane K. Mørk havde lagt Hatten, som hun paa Vejen havde taget til sig, fra sig paa et Bord, spurgte Arrestanten hans Hustru, om hun vilde have Hatten, hvad hun tog imod; men noget efter sagde Arrestanten, at hverken hun eller hans (Carl Th. E. Nielsens) Datter skulde gaa med den. Carl Th. E. Nielsen fik nu Mistanke om, at Arrestanten havde stjaalet Hatten og kaldte i denne Anledning Arrestanten udenfor, og denne tilstod her for ham, at han havde taget Hatten hos Søren Larsen.

Noget efter maatte Carl Nielsen hjælpe Arrestanten med at tage noget op af dennes Lomme, og viste det sig at være en Syl, som Carl Nielsen strax gjenkjendte som een, han tidligere havde seet hos ovennævnte Søren Larsen, der befatter sig med Børstenbinderarbejde. Carl Nielsen satte derefter denne Syl op i Loftet, men Arrestanten, der bemærkede dette, sagde, at han ikke skulde lade nogen see Sylen og derfor ikke lade den sidde,

hvor den var anbragt. Tidlig næste Morgen gik Carl Nielsen til Fattighuset i Lundforlund og afleverede Hatten og Sylen til Søren Larsen, der da endnu ikke havde savnet de paagjældende Gjenstande, og derfra gik han til Slagelse og gjorde Anmeldelse til Politiet om det passerede.

Den saaledes af Carl Nielsen afgivne Forklaring stemmer med hvad hans Hustru, Ane Margrethe Christensen, og hans 16-aarige Datter, Thora Eleonora Margrethe Nielsen, har forklaret om, hvad der passerede, efter at Arrestanten den paagjældende Aften var kommen hjem til dem. Carl Niensens Hustru har særlig udsagt, at hendes Mand samme Aften fortalte hende, at hans Broder, da han havde kaldt ham udenfor, for ham havde tilstaaet, at han havde stjaalet Hatten hos Søren Larsen i Lundforlund Fattighus, ligesom hun har forklaret, at Arrestanten forærede hendes Mand den ovennævnte Syl og sagde til ham, at han ikke maatte anbringe den i Loftet, for at den ikke skulde blive kjendt. Datteren Thora har derhos tilføjet, at hendes Fader, da han havde faaet Sylen trukket frem af Arrestantens Lomme, spurgte Arrestanten, hvorfra han havde denne, og at Arrestanten dertil svarede: »Hvad rager det Dig«, men strax derefter tilføjede, at han havde taget Sylen, hvor han havde taget Hatten.

Ovennævnte Ane Kirstine Mørk har bekræftet, at Arrestanten paa Broderens Spørgsmaal om, hvorfra han havde Sylen, svarede, at han havde stjaalet den paa samme Sted, hvor han havde taget Fruentimmerhatten. Hun har derhos udsagt, at hun under deres Ophold hos Søren Larsen saae denne Hat ligge i en i Stuen henstaaende Kasse eller Kiste uden Laag, men hun saae ikke, at Arrestanten tilvendte sig Hatten.

Samtlige Deponenter have gjenkjendt Hatten og Sylen som de af dem omfklarede.

Ovennævnte Søren Larsen, der er 74 Aar gl., og hans Hustru, Karen Pedersdatter, der er 64 Aar gl., have gjenkjendt de ovennævnte Gjenstande, som de under Sagen have faaet tilbageleverede som sig tilhørende. Sylen havde sin Plads paa en Bænk i deres Stue, og Hatten, som anført, i en sammesteds be-roende Kasse eller Kiste. Ingen af dem har seet, at Arrestanten har taget disse Gjenstande til sig.

Arrestanten har under Forhøret nægtet at have tilvendt sig den ovennævnte Hat og Syl, idet han nærmere har angivet, at han aldeles ikke kan huske noget af, hvad der passerede enten under Opholdet hos Søren Larsen eller senere under Besøget hos Broderen, eftersom han den paagjældende Aften var aldeles død-drukken. Han har derhos udsagt, at han, som Følge af denne sin Tilstand, hverken kan benægte eller bekræfte Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer. Hatten og Sylen ere blevne

foreviste Arrestanten, og han har udsagt, at han ikke kjender Hatten og saaledes ikke kan indrømme, at det er den Hat, han skal have medbragt og givet sin Broderkone, hvorimod han har gjenkjendt Sylen som en, han har seet i Søren Larsens Besiddelse.

Med Hensyn til Arrestantens Forklaring om den berusede Tilstand, hvori han vil have været, har Søren Larsen forklaret, at Arrestanten vel havde drukket endel Brændevin under Opholdet hos ham og var bleven endel beruset, men at han meget vel vidste, hvad han foretog sig, og Søren Larsens Hustru, at Arrestanten, da han forlod dem, langt fra var døddrukken, og at hun ikke tror, at Arrestanten og hendes Mand drak mere end $1\frac{1}{2}$ Pægl Brændevin. Ane Kirstine Mørks og Carl Th. E. Nielsens Forklaringer gaa ligeledes ud paa, at Arrestanten, medens de vare sammen med ham paa Vejen fra Fattighuset til Broderens Hjem, vel var noget beruset, men dog ikke anderledes, end at han vel vidste, hvad han foretog sig, og Carl Th. E. Nielsens Hustrus og Datters Forklaringer gaa i samme Retning, forsaavidt angaar den Tid, i hvilken disse vare sammen med ham.

Medens de tvende sidstnævnte Deponenter, ligesom ogsaa — under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumptionsforhør — Ane Kirstine Mørk inden Retten have beediget de af dem afgivne Forklaringer, have Carl Th. E. Nielsen, Søren Larsen og dennes Hustru ikke kunnet stedes til Eds Aflæggelse, da samtlige disse 3de Personer have opgivet tidligere at have været straffede, Førstnævnte for Forsøg paa Voldtægt og for uteerligt Forhold, Søren Larsen for Kvægtyveri og hans Hustru for Tyveri og Hæleri.

Ligesom det nu ved de i Sagen afhørte Deponenters Forklaringer om, hvorledes Arrestanten optraadte og handlede, medens de vare sammen med ham, maa ansees godtgjort, at hans Foregivende om at have været saaledes beruset, at han intetsomhelst kan erindre af, hvad der den paagældende Eftermiddag og Aften passerede, er ganske usandfærdigt, saaledes findes der ogsaa ved samtlige i Sagen foreliggende Oplysninger at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til at ansee Arrestanten skyldig i det ham paasigtede Tyveri af de ovennævnte Gjenstande.

Som Følge heraf er han — der er født den 24 Januar 1861, og som foruden mange Gange at have været straffet for forskellige andre Forbrydelser, saasom Forsøg paa Voldtægt, Vold, Bedrageri, Løsgænger og Betleri — senest ved Antvorskov Birks Politirets Dom af 4 Marts 1896 for sidstnævnte Forseelse i Medfør af Lov 3 Marts 1860, § 3, med Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage — tidligere tvende Gange har været straffet for

Tyveri, nemlig: 1) ved Løve Herreds Extrarets Dom af 26 November 1886 efter Straffelovens § 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og 2) ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Marts 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860, § 3, jfr. Straffelovens § 62 og dens Analogi med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — ved den indankede Dom rettelig anseet for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med en Straf, der findes passende ansat til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 114. Gaardejer **Anders Nicolaj Jensen**
af Balsby (Selv)

contra

Proprietair **C. M. Jacobsen**
(Ingen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel.

Hjerm-Ginding Herreders ordinære Rets Dom af 6 September 1895: Saafremt Indstævnte, Proprietær Chr. M. Jacobsen, Feldingholm, med sin Ed tør benægte, at den 1 Maj 1893 ved Kjøbet af de af ham af Citanten, Gaardejer Anders Nicolai Jensen, Balsby, solgte, under Sagen ommeldte 6 Stkr. Ungkreaturer fastsattes som Leveringsdag, men derimod tør fastholde, at Leveringen bestemtes at skulle foregaa i Maj Maaned, bør han for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være, hvorhos Citanten i saadant Fald til ham udreder Sagens Omkostninger med 25 Kr. Trøster Indstævnte sig derimod ej til at aflægge saadan Ed, bør han til Citanten betale 366 Kr. 03 Øre tilligemed Renter heraf à 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum, den 14 August 1893, til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 35 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Marts 1896: Citanten, Proprietær Chr. M. Jacobsen, bør for Indstævnte, Gaardejer Anders Nicolai Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde.

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Anders Nicolaj Jensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 10 December 1892 mellem Citanten, Proprietær Chr. M. Jacobsen til Feldingholm, og Indstævnte, Gaardejer Anders Nicolai Jensen af Balsby, paa Sidstnævntes Bopæl afsluttet Handel afkjøbte Citanten bl. A. Indstævnte 6 Stykker Ungkvæg til en Pris af 23 Øre pr. Pd. levende Vægt. Efter Indstævntes Anbringende havde Citanten forpligtet sig til at modtage bemeldte Ungkreaturer den 1 Maj 1893, og da Citanten lod denne Dag gaa over uden at lade høre fra sig, opfordrede Indstævnte ham i Begyndelsen af Maj Maaned ved Brev til at skille ham af med Kreaturerne, da Indstævnte ikke kunde være tjent med at fodre dem længere, hvorhos Indstævnte senere sendte Citantens Handelskompagnon et lignende Brev. Paa dette sidste svarede Citanten i et under Sagen fremlagt Brev af 15 Maj, at han, idet han maatte antage, at Indstævnte ikke havde modtaget en ham tidligere tilstillet Svarskrivelse, gjentog, hvad han deri havde skrevet, nemlig at han havde kjøbt Kreaturerne til Modtagelse »i Maj«, og at han antog, at han selv maatte bestemme Tiden, »sidste Uge og første Uge opfylder begge Tidspunktet« — — — Derefter tilskrev Indstævnte under 16 Maj Citanten, at han havde bestilt Banevogn fra Hurup Fredag Morgen (19 Maj) og Plads paa Skibet fra Esbjerg til Hamborg samme Dag, og at, hvis Citanten derfor vilde modtage Dyrene her hjemme og saaledes rette for Handelen, maatte dette ske forinden, idet Indstævnte i modsat Fald agtede at lade Dyrene sælge ved Kommissionær i Hamborg og gjøre Citanten ansvarlig for, hvad de muligt maatte hjembringe mindre end Prisen, han havde kjøbt dem til. Paa dette Brev, som Citanten først vil have modtaget den 18 Maj, svarede han samme Dag med Protest imod, at Kreaturerne realiseredes for hans Regning; men denne

Protest-Skrivelse kom efter Indstævntes Anbringende først denne i Hænde, efterat Kreaturerne vare afsendte til Hamborg, hvor de derpaa bleve realiserede og udbragte til et Nettobeløb af 891 Kr. 40 Øre.

Under nærværende Sag har derefter Indstævnte, idet han har fremlagt en Vejerattest, hvorefter de paagjældende Kreaturer ved Afsendelsen vejede tilsammen 5201 Pd., saaledes at de til en Pris af 23 Øre pr. Pd. vilde have kostet 1196 Kr. 23 Øre, i første Instants søgt Citanten til Betaling af Differencen mellem dette Beløb og det anførte Nettoprovenu eller 304 Kr. 83 Øre med Tillæg af Foderpenge fra 1 til 17 Maj, begge Dage inklusive, hvilke han har beregnet med 60 Øre pr. Dag for hvert Kreatur, til 61 Kr. 20 Øre, altsaa tilsammen 366 Kr. 3 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 14 August 1893, til Betaling sker.

Ved Underrettsdommen er Sagens Udfald gjort afhængigt af Citantens Ed, saaledes at han, dersom han med sin Ed benægter, at den 1 Maj 1893 ved Kjøbet af Kreaturerne fastsattes som Leveringsdag, og fastholder, at Leveringen bestemtes at skulde foregaa i Maj Maaned, er frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorhos Indstævnte for dette Tilfælde er tilpligtet at betale ham Processens Omkostninger i første Instants med 25 Kr., medens Citanten, hvis han ikke aflægger Eden, er tilpligtet at betale Indstævnte det anførte Beløb med Renter som paastaaet og Processens Omkostninger i 1ste Instants med 35 Kr. — Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom for Underretten har paastaaet sig pure frifunden for Indstævntes Tiltale, medens denne har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Medens Citanten navnlig har støttet sin Paastand om at have kjøbt Kreaturerne til Modtagelse »i Maj« ved en Henvi- ning til en Optegnelse i en Lommebog, som han efter sit Anbringende — der ikke er modsagt under Proceduren i 1ste Instants, hvorfor den af Indstævnte for Overretten fremsatte Benægtelse ikke mod Citantens Protest kan komme i Betragtning — nedskrev samtidigt med Handelens Indgaaelse og hvoraf han har fremlagt en Afskrift, har Indstævnte ved Vidneførsel søgt at godtgjøre, at Kreaturerne skulde modtages af Citanten den 1 Maj. Af de førte Vidner, der alle ere edfæstede, har imidlertid ingen paahørt Handelens endelige Afslutning, der maa antages at have fundet Sted paa et Tidspunkt, da Parterne vare ene med hinanden, hvorimod to af Vidnerne, der vare tilstede, medens Parterne den paagjældende Dag kjøbslog med hinanden i Indstævntes Stald, ved hvilken Lejlighed det ikke kom til Handel, da de vare uenige om Prisen, have forklaret, det ene, at det fik det Indtryk, at

Kreaturene skulde leveres »til Maj«, hvorved Vidnet forstod 1 Maj, og det andet, at der, saavidt det erindrtes, var Enighed mellem Parterne »om Leveringstid til 1 Maj«, forsaavidt Handel kunde finde Sted. — Et tredje Vidne, der ligeledes var tilstede i Stalden, men gik omkring i denne uden, som det maa antages, at paahøre Forhandlingerne, har derhos forklaret, at han, da han under sin Gang kom tilbage til Parterne, spurgte disse, om de saa kunde faa handlet, hvortil Citanten svarede: »Ja det tror jeg nok«; Vidnet spurgte nu, hvad Tid Kreaturerne skulde leveres, hvortil der, som Vidnet temmelig sikkert tror, af Indstævnte blev svaret: »1 Maj«. Vidnet bemærkede dertil, om 1 Maj nu ogsaa var en Leveringsdag, hvorved det mente, om det var en af de Dage, der kunde modtages Kreaturer paa Banen til Afgang til Hamborg, hvorhen Kreaturerne skulde, og dertil svarede Citanten »saa først i Maj«.

Endelig har et fjerde Vidne forklaret, at Citanten den Dag, den ommeldte Handel fandt Sted, indfandt sig paa Vidnets Bopæl i Følge med et tredje Vidne og en anden Mand, som ligeledes havde overværet de foreløbige Forhandlinger mellem Parterne, at disse to Mænd fortalte Vidnet, at Citanten havde ligget i Handel med Indstævnte om 6 Ungkreaturer at levere til Citanten til 1 Maj, og at Citanten dertil bemærkede, at de ogsaa fik handlet, uden at tilføje nogen Berigtigelse med Hensyn til Leveringstiden. — Rigtigheden af denne sidste Vidneforklaring har Citanten ikke mod sagt, men der findes ikke at kunne lægges videre Vægt paa det af Vidnet Omforklarede, og selv om det efter de tre førstnævnte Vidneforklaringer maatte antages, hvad Citanten iøvrigt har benægtet, at det under de foreløbige Forhandlinger i Indstævnets Stald var en Forudsætning, at Kreaturerne skulde modtages til 1 Maj, vilde det ikke derved være godtgjort eller endog bragt til videre Formodning, at denne Dag ogsaa ved den mellem Parterne afsluttede endelige Handel blev fastsat som Modtagelsesdag, og at Citanten saaledes har noteret sig Modtagelsestiden urigtigt, i hvilken Henseende endnu bemærkes, dels at det er in confesso, at Citanten, der agtede at sende Kreaturerne til Hamborg, ikke kunde have leveret dem til Afsendelse med Jernbanen til nævnte By den 1 Maj, men tidligst den 4 Maj, dels at det under Hensyn til, at Handelen efter det Anførte maa forudsættes at have været indgaaet saaledes, at Citanten skulde rette Paakrav til Indstævnte om Levering af de solgte Kreaturer, i og for sig er mindre sandsynligt, at der har været fastsat en bestemt Modtagelsesdag.

Herefter kan det imidlertid ikke ansees bevist, at Citan-

ten, der under Forudsætning af, at Modtagelsestiden var fastsat som af ham antaget, maatte være berettiget til at modtage Kreaturerne paa hvilken som helst Dag i Maj Maaned, og som efter sin Procedure ønskede at udsætte Modtagelsen til den 25 Maj, der var den sidste Dag i Maaned, hvorpaa Dyrene kunde afsendes til Hamborg, har gjort sig skyldig i Misligholdelse af Handelen, saaledes at Indstævnte har været berettiget til at lade Kreaturerne sælge for hans Regning, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Indstævntes Tiltale, uden at der bliver Anledning til at komme ind paa, hvad han iøvrigt har anført til sit Forsvar.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 212. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Sophus Marius Lars Schiermann Quist
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Maj 1897: Arrestanten Sophus Marius Lars Schiermann Quist bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Leth, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset skyldig i Tyveri, men da den ham overgaaede Dom af 13 December 1889 maa betragtes som en Dom for tredje Gang begaaet Tyveri, unanseet at Straffelovens § 231 ikke deri er nævnt, vil han nu være at ansee for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232. Ved den

valgte Straf findes det imidlertid at kunne have sit Forblivende.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Sophus Marius Lars Schierman Qvist til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Sophus Marius Lars Schiermann Quist for Tyveri. Arrestanten er født den 10 Maj 1843 og er mangfoldige Gange forhen straffet, dels for Ejendomsindgreb, dels for Løsgængereri og Betleri, blandt Andet ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 11 August 1879 i Henhold til Straffelovens § 61 efter Straffelovens § 228 og Forordning 10 December 1828 § 13, kfr. § 10, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage; ved Rettens Dom af 20 Maj 1882 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; ved Rettens Dom af 24 Februar 1883 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf var udstaaet inden Udgangen af Aaret 1883; ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 August 1886 efter Straffelovens § 241, 1ste Stk., jfr. § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ved Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 13 December 1889 for Tyveri som for 5te Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 241, 2det Stk., jfr. § 238, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest: ved Sorø Kjøbstads Politirets Dom af 1 August 1896 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Fremkomne, navnlig den af Slagterlærling Axel Evan Petersen afgivne Forklaring, er det bevist, at Arrestanten den 11 Marts d. A. om Eftermiddagen fra Pengeskuffen i Slagter Carl Frederik Vilhelm Kühlenhenkes Butik, i hvilken han efter sit Opgivende var gaaet ind for at gjøre et Indkjøb, og hvor der

i Øjeblikket ingen var tilstede, har stjaalet et kontant Beløb af 45 a 90 Øre, af hvilke han, da han blev overrasket i Butiken af nævnte Person, til denne afleverede 45 Øre. Den af Arrestanten om dette Tyveri afgivne Tilstaaelse har han vel senere tilbagekaldt, men til denne Fragaelse, der er ganske ubestyrket, vil der intet Hensyn kunne tages. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten — idet den fornævnte Dom af 24 Februar 1883 maa ansees for at have bevaret sin Gjntagelsesvirkning som Tyvsdom, da Arrestanten som anført i 1889 er dømt for Tyveri — være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Hermed endte første ordinære Session.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Juli 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 24.

Første Extrasession.

Mandagen den 26 Juli.

Nr. 231. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jørgen Jørgensen (Def. Bagger).

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 7 Maj 1897: Arrestanten Jørgen Jørgensen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Rasmussen og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juni 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Meyer, betaler Arrestanten Jørgen Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Jørgen Jørgensen til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jørgen Jørgensen aktioneret for Tyveri og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Arrestanten har dels i Tiden fra omkring den 10 Marts d. A., indtil han den 20 s. M. anholdtes i Anledning af nærværende Sag, betlet mange forskellige Steder i Odense, dels sidstnævnte Dag i nævnte Kjøbstad i 3 Gange stjaalet en Bogbinder Carl Nielsen tilhørende, til 3 Kr. vurderet Hat og et Skrædermester Jens Petersen tilhørende, til 17 Kr. vurderet Stykke Klæde samt et til 2 Kr. vurderet Par Morgensko, hvis Ejer ikke er udfunden under Sagen. De stjaalne Gjenstande beroede alle frit fremme i Lokaler, i hvilke Arrestanten havde indfunden sig for at betle. Arrestanten er født den 7 November 1853 og har tidligere været anseet ifølge Skovby Herreds Extrarets Dom af 11 November 1872 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 18 April 1873 efter samme Lovs § 230 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 6 September 1873 efter samme Lovs § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Bogense Kjøbstads Extrarets Dom af 30 April 1878 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 6 Februar 1882 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ifølge samme Rets Dom af 16 December 1884 efter samme Straffebestemmelse med Tugthusarbejde i 2 Aar, ifølge Bogense Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Maj 1887 efter samme Straffebestemmelse med Tugthusarbejde i 3 Aar og ifølge nærværende Rets Dom af 31 Marts 1891 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for syvende Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 4 Aar. For sit ovenbeskrevne Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da Underrettsdommen har anseet ham efter de samme Straffebestemmelser, og den valgte Straf af Tugthusarbejde i 5 Aar findes passende — — vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 235. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Marinus Pedersen (Def. Lunn).

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828.

Horns Herreds Extrarets Dom af 15 Maj 1897: Arrestanten Hans Marinus Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Juni 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Marinus Pedersen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Marinus Pedersen — der er født i Aaret 1860, og som tidligere 3 Gange har været straffet for Tyveri, den ene Gang i Forbindelse med bedrageligt Forhold, nemlig ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 19 April 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Silkeborg Birks Extrarets Dom af 22 Marts 1884 efter Straffe-

lovens §§ 230 og 257 med samme Slags Fængsel i 5 Gange 5 Dage og ifølge Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Januar 1889 efter bemeldte Lovs § 231, 1ste Punktum, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han iøvrigt har været straffet gjentagne Gange for Bedrageri og mange Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med andre Lovovertrædelser, navnlig Løsgængereri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, og een Gang for den sidstnævnte Forseelse alene, senest ifølge Aarhus Kjøbstads Politirets Dom af 14 Oktober f. A. for Løsgængereri og Betleri med Tvangsarbejde i 180 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han den 20 April d. A., da han og Arbejdskarl Valdemar Jensen, hvem han havde truffet paa Vejen mellem Tolne og Sindal, efter at have fortæret en Del Brændevin havde lagt sig i Grøften ved Vejen, hvor Jensen kort efter faldt i Søvn, har tilvendt sig dennes Uhr, idet han, medens Jensen sov, tog Uhret op af hans Lomme og ved Anvendelse af nogen Kraft rev det løs fra den til det hørende Snor. Arrestanten har iøvrigt udsagt, at han ikke vilde have begaaet det nævnte Tyveri, hvis han ikke havde været beruset, men der er ingen Føje til at antage, at han har været dette i en saadan Grad, at det kunde indvirke paa hans Tilregnelighed. Uhret, som Arrestanten samme Dag solgte til en Arbejdsmand for 6 Kr. og nogle Kaffepunsche, er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 16 Kr. udleveret til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten, der er Snedkersvend, og som fra den 14 April d. A., da han forlod Nibe, indtil den 21 s. M., da han blev anholdt i Frederikshavn, har vandret omkring og navnlig passeret Aalborg og Hjørring, idet han undervejs paa enkelte Steder forgjæves søgte Arbejde, ikke, siden han, som meldt, forlod Nibe, har ladet sin Vandrebog visere af vedkommende Politivirgheder, samt at han paa sin nævnte Vandring tildels har levet af Betleri.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 223. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Christian Ludvig Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 April 1897: Arrestanten Carl Christian Ludvig Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalch og Lange, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset skyldig i Hæleri, men da den ham under 19 Oktober 1887 for 5te Gang begaaet Tyveri overgaaede Dom under Hensyn til de ham tidligere overgaaede Domme i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., maa komme i Betragtning som Dom for 7de Gang begaaet Hæleri, uanseet at dette ikke udtrykkelig nævnes i bemeldte Dom, vil han nu være at dømme som for 8de Gang begaaet Hæleri. Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Christian Ludvig Hansen til Høiesterets-sagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Christian Ludvig Hansen for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten er født den 18 November 1856 og blandt Andet anset: ved Rettens Domme af 27 Januar 1877, 12 Fe-

bruar 1878 og 8 Juni s. A., henholdsvis efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860, § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter dens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og efter dens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Høiestrets Dom af 6 November 1879 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 2 April 1881 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3 Marts 1860, § 1, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 4 Juli 1882 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 2 Aar, hvilken Straf var udstaaet den 7 Juli 1884, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 19 Oktober 1887 dels efter Straffelovens § 64 med en efter dens § 232 for 4de og 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og for 5te Gang begaaet grovt Tyveri lempet Tillægsstraf og dels efter den nævnte § for 5te Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri med Tugthusarbejde i 8 Aar, og senest: ved Rettens Dom af 6 Juni 1896 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Den 20 November f. A. lod Grosserer Aage Høffding til Kjøbenhavns Politi anmelde, at der Dagen iforvejen Kl. ca. 2¹/₂ Eftermiddag var fra-stjaalet ham 9 Sølvskeer og 1 Sølvgaffel, hvilke Gjenstande havde henligget paa et Bord i Anmelderens Kjøkken, til hvilket Døren var uaflaaset, og den 24 November s. A. blev Arrestanten anholdt som sigtet for at være den, der havde begaaet det paa-gjældende Tyveri, idet han sidstnævnte Dag i en herværende Guldmedeforretning forsøgte at afhænde de 5 af de fornævnte Skeer. Arrestanten har nu ogsaa erkjendt sidstnævnte Dag at have været i Besiddelse saavel af de nævnte Skeer som af en ligeledes fra Høffding stjaalet Sølvkaffeske, der fandtes hos ham, da han efter at være bleven anholdt blev visiteret paa sin Person, men han har vedblivende nægtet at have stjaalet de nævnte 6 Skeer. Om Maaden, paa hvilken han vil være kommen i Besiddelse af disse Skeer, har Arrestanten, efter strax ved Anholdelsen at have opgivet, at han havde kjøbt dem, senere fastholdt, at han den 23 November f. A. Kl. 2—3 om Eftermiddagen fandt dem liggende indsvøbte i et Stykke Avispapir ved en Hæk tæt ved Spadserestien gennem Ørstedsparken, at han tog dem op i den Hensigt at aflevere dem som Hittegoods til Politiet, og

at det først var den næste Dag, at han besluttede sig til at tilegne sig dem.

At Arrestanten skulde være kommen i Besiddelse af de oftnævnte Skeer paa den af ham paastaaede Maade, kan imidlertid ikke antages, da hans Forklaring i saa Henseende er ubestyrket og kun lidet sandsynlig, og da hans øvrige Forklaringer i Forbindelse med, hvad der fremgaar af de tidligere Sager, der have været rejste mod ham, i det Hele kjendetegner ham som en løgnagtig Person, og da nu Grosserer Høffding har aflagt Tilhjemlingsed og ført Bevis for sin Ejendomsret med Hensyn til de paagjældende Skeer, findes der — idet Sagens Oplysninger ikke give Føje til at statuere, at Arrestanten selv har stjaalet Skeerne — at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841, § 6, tilstrækkelig Bevis til for hans uhjemlede Besiddelse af Skeerne at dømme ham som Hæler med Hensyn til disse, der tilsammen ere vurderede til 12 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., være at ansee efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 100.

F. Poulsen (Selv)

contra

Portefeuillefabrikant A. Thornam (Ingen),

betr. Betaling af 500 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 November 1896: Indstævnte, Portefeuillefabrikant A. Thornam, bør for Tiltale af Citanten, Ejendomsmægler F. Poulsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at den ved Salærbeviset fastsatte Tids-

frist, Udgangen af Marts 1895, efter det Oplyste ikke kan ansees stiltiende forlænget,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Ejendomsmægler F. Poulsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Ejendomsmægler F. Poulsen, Indstævnte, Portefeuillefabrikant A. Thornam, tilpligtet at betale 500 Kr., som han skal skyldte efter et under Sagen fremlagt Bevis, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 14 Juni f. A. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det paagjældende Bevis er saalydende:

»Saasnart som jeg sælger eller afhænder min Ejendom Nr. 1 Vestervoldgade og 2 Nørrevoldgade, hvilken Ejendom jeg har givet Herr F. C. Poulsen, Skindergade 40, i Kommission alene indtil den sælges eller afhændes, saa betaler jeg til nævnte Hr. Poulsen kontant, skadesløst paa Anfordring et Beløb stort 1 pCt., er En pCt. af Salgsummen, hvad enten nævnte Hr. Poulsen selv kommer tilstede ved Handelens Afslutning, Dokumenternes Underskrift eller ikke, hvilket herved tiltaas ved min egenhændige Underskrift, dog ansættes nu Salæret til 500 Kr. er Fem Hundrede Kroner.

Kjøbenhavn den 15 Februar 1895.

Ejendommen giver jeg herved paa Haanden til Udgangen af Marts Maaned d. A. og kan efter den Tid forlænges. Sker intet Salg, bliver der intet Salær at betale.

Kjøbenhavn, Dato u. spr. 15 Februar 1895.

Ad. Thornam.«

Citanten gjør nu gjældende, at der, da det er in confesso, at den i Beviset omhandlede Ejendom er solgt i Maj f. A., i Henhold til Bevisets Bestemmelser tilkommer ham Salær, uanseet om Salget maatte være skeet ved hans Medvirkning — hvad han har assereret, men ikke mod Indstævntes Benægtelse bevist — eller ej. Ligesom det imidlertid i og for sig har

Formodningen mod sig, at et Bevis som det foreliggende skulde være gjældende i ubegrændset Tid, saaledes maa der gives Indstævnte Medhold i, at der ved den Beviset efter den første Datering, men før Underskriften givne Tilføjelse er sat en Grændse for dettes Gyldighed, nemlig den 1 April f. A. Allerede paa Grund heraf kan der ikke tilkomme Citanten Salær i Anledning af den efter dette Tidspunkt afsluttede Handel, og Indstævntes Paastand vil derfor være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 80 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Hermed endte første Extrasession.

Anden Extrasession.

Mandagen den 30 August.

Nr. 230.

Advokat Nellemann

contra

Georg Christian Clement (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Udeblivelse fra Session.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juni 1897: Arrestanten Georg Christian Clement, Værnepligtig 1. 1. Q 884, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Seidelin, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret med Hensyn til Tyvssigtelsen forelagte nye Oplysninger blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig til Straf efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og Værnepligtslovens § 13, 1ste Stykke. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og en Bøde til Statskassen paa 30 Kroner. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Georg Christian Clement bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage samt til Statskassen bøde tredive Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokaterne Nellemann og Halkier for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Georg Christian Clement, Værnepligtig 1. 1. Q 884, for Tyveri og Udeblivelse fra Session. Arrestanten er født den 12 Juli 1874 og anset ved Rettens Dom af 16 September 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 5 Maj 1894 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter sammes § 228 lempet Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han, der er tilført Lægsrullen for 1ste Udskrivningskreds 1ste Lægd under Litra Q Nr. 884, uden lovligt Forfald er udebleven fra den for Aaret 1897 afholdte Session, for hvilken han var pligtig at fremstille sig.

Med Hensyn til den mod Arrestanten rejste Tyvssigtelse ere Sagens Omstændigheder følgende:

Da Arbejdsmand Hans Larsen Lørdag Aften den 3 April d. A. i en Beværtning i Dannebrogsgade, hvor han havde siddet og spillet Kort, vilde betale et Beløb af 32 Øre, som han var bleven skyldig, opdagede han, at hans Portemonnæ, der efter hans Forklaring indeholdt ca. 1 Kr. og som han kort forinden havde haft fremme, var borte, og Opvarter Valdemar Villiam Hansen, der havde spillet Kort sammen med Larsen, og som ikke vilde have Skyld for at være den, der havde taget Larsens Portemonnæ, foranledigede da, at en Politibetjent, nemlig Nr. 443, Slagelse, indfandt sig i Beværtningen. Efter at Politibetjent Slagelse havde forvissat sig om, at Larsen, der var noget paa-virket af Spiritus, ikke havde Portemonnæen i sine Lommer, opfordrede han saavel Larsen som Arrestanten og Kularbejdsmand Jens Peter Jensen, der ligeledes opholdt sig i den nævnte Beværtning, til at gaa med paa Politistationen, hvorhen ogsaa nævnte Opvarter Hansen fulgtes med.

Politibetjent Slagelse har edelig forklaret, at da han og de nævnte Personer vare komne op paa Gaden og vare gaaede 30—40 Alen fra Beværtningen, hørte han, som da gik ved højre Side af Arrestanten, til hvem han havde nogen Mistanke, noget klirre lige ved Arrestantens venstre Side, og i det samme saae han Arrestanten bukke sig helt ned til Jorden og hørte ham udbryde: »Der ligger jo Portemonnæen«, og da Kularbejdsmand Jensen i det samme kom til og strøg en Tændstik — der var ganske mørkt paa det paagjældende Sted i Gaden — saae Slagelse, at der paa Stenbroen lige udfor Arrestanten laa en Portemonnæ, der saae ud, som om den var sprungen op i Faldet, og at der lige i Nærheden af dens Aabning laa ialt 37 Øre og et paa Navnet Hans Larsen lydende Medlemskort til Kularbejdernes Fagforening. Da Jensen saa sagde til Arrestanten, at det var ham, der havde kastet Portemonnæen — hvilken Slagelse tog op tilligemed Pengene og Kortet — gav Arrestanten sig til at græde og jamre sig, idet han paastod, at han var uskyldig.

Fornævnte Kularbejdsmand Jensen har edelig forklaret, at han, der gik 4—5 Skridt bagefter Betjenten og Arrestanten, saae, at denne, da de vare komne 30—40 Alen hen ad Gaden, gjorde en nedadbojende Bevægelse i venstre Side, og at han i det samme hørte noget klirre og saae Arrestanten bøje sig ligesom for at tage noget op, hvorefter Arrestanten sagde, at der laa Portemonnæen, samtidig med at han (Jensen) sagde til Arrestanten, at det var ham, der havde kastet Portemonnæen, hvad Arrestanten dog grædende nægtede.

Arrestanten, der vedholdende har nægtet at have været i Besiddelse af den nævnte Portemonnæ med Indhold, har forklaret, at han paa Gaden saae, at Larsen, der gik noget foran, stak sin Haand ned i sin venstre Jakke- eller Buxelomme, fremtog Portemonnæen og lod den lydløst glide ned paa Jorden, hvorefter han (Arrestanten), der hele Tiden havde troet, at Larsen ikke havde mistet Portemonnæen, men kun foregivet dette for at unddrage sig Betalingen af, hvad han skyldte, bukkede sig ned for at tage Portemonnæen op, idet han sagde, at der laa den jo.

Ligesom Arbejdsmand Larsen imidlertid edeligt har forklaret, at han ikke har været i Besiddelse af sin Portemonnæ, som han har gjenkjendt i den paa Gaden fundne, efterat han havde savnet den nede i Beværtningen, saaledes gaar Politibetjent Slagelses Forklaring endvidere ud paa, at da den fornævnte klirrende Lyd hørtes, gik Larsen roligt en halv Snes Skridt foran Arrestanten, saa at Portemonnæen ikke af Larsen kan være kastet hen paa det Sted, hvor den strax efter fandtes liggende.

Efter hvad der saaledes foreligger, og idet det endnu bemærkes, at det, efter hvad der er oplyst om Larsens Forhold i det Hele, er ganske uantageligt, at han for at unddrage sig Be-

taling af den forannævnte ringe Gjæld skulde have foregivet at have mistet sin Portemonnæ, findes der ved Sagens Paadømmelse at maatte gaas ud fra, at Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, under Opholdet i Beværtningen, hvor han efter det Oplyste har været i umiddelbar Nærhed af Larsen, har i Tilegnelsehensigt sat sig i Besiddelse af Larsens oftnævnte — iøvrigt værdiløse — Portemonnæ med Indhold, og at han atter har kastet den fra sig paa Gaden, og Arrestanten vil som Følge heraf være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved hvilken Straf den af ham efter Værnepligtslovens § 13, 1ste Stk., forskyldte Straf vil være absorberet.

Nr. 256.

Advokat Nullemann

contra

Valdemar Frederik Rasmussen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 August 1897: Arrestanterne Valdemar Frederik Rasmussen, Johan Heinrich Ruvaldt og Peter Vilhelm Andersen bør straffes: Rasmussen med Tugthusarbejde i 4 Aar, Ruvaldt og Andersen med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 1 Aar og Sidstnævnte i 18 Maaneder, samt En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorernd Petersen og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Valdemar Frederik Rasmussens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa- vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Ad-

vokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Valdemar Frederik Rasmussen, Johan Heinrich Ruvaldt og Peter Vilhelm Andersen for Tyveri, Arrestanterne Ruvaldt og Andersen tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Rasmussen er født den 14 Februar 1848 og anseet bl. A. ved Rettens Dom af 23 Marts 1872 efter Straffelovens § 229, Nr. 4, 1ste Stk., jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Reskript af 6 Maj s. A. blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 29 September 1877 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 17 August 1878 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 229, Nr. 4, eller i Medfør af Lovens § 241, 2det Stk., som for 3die Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Rettens Dom af 17 Maj 1881 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller dens § 238, jfr. § 241, 2det Stk., som for 4de Gang begaaet Hæleri, med lige Arbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 15 August 1882 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller dens § 238, jfr. § 241, 2det Stk., som for 5te Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3 Marts 1860, § 1, med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 12 September 1885 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, med Tugthusarbejde i 3 Aar, ved Rettens Dom af 2 April 1889 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet grovt Tyveri eller efter dens § 238, jfr. § 241, 2det Stk., som for 7de Gang begaaet Hæleri og efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 6te Gang forsøgt grovt Tyveri eller i Medfør af dens § 54, sidste Punktum, efter § 232, jfr. med § 48, for Meddelagtighed i 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 4 Aar, og senest ved Dom afsagt den 5 Oktober 1896 inden Rettens første Afdeling for offentlige Politisager efter Lov 3 Marts 1860, § 1, med Tvangsarbejde i 24 Dage.

Ved Arrestanternes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 13 Juni d. A. frastjal alle 3 Arrestanter i Forening Aktie-

selskabet »De forenede Oplagspladser« 8 Stykker Klipfisk af samlet Værdi 16 Kr.; dette Tyveri blev udført saaledes, at Arrestanterne Rasmussen og Ruvaldt, medens Andersen holdt Vagt i Nærheden, gik ned i en Kjælder, til hvilken Adgangen var uhindret, og i hvilken der opbevaredes Klipfisk, og af den der liggende Beholdning stjal de saa hver 4 Stykker Fisk, som de stak op under Tøjet, men strax efter blev de overraskede af en Opsynsmand og maatte lægge de stjaalne Fisk fra sig, hvorhos Rasmussen blev paagreben, medens Ruvaldt saavel som Andersen undløb . . . . .

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at ansee: . . . . . Rasmussen efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 8de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar . . .

Nr. 253. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Thomas Edvard Emil Holm (Def. Jensen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 August 1897: Arrestanten Thomas Edvard Emil Holm bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte — der mangfoldige Gange tidligere har været straffet for Løsgænger og Betleri — den 29 Juni d. A. bortgik fra Ladegaarden og anholdtes den 21 Juli, samt iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte Thomas Edvard Emil Holm til Høiesterets-
sagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Thomàs Edvard Emil Holm, der er født den 13 Januar 1835 og senest anset: ifølge Bregentved-Gisselfeldt Birks Politirets Dom af 8 Juni f. A. efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 100 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist om dels at have overtraadt et ham den 25 September f. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer ved hans Aflevering til Arbejdsanstalten paa Ladegaarden under sædvanlig Straffetruksel givet Tilhold, hvorved det blev ham betydet, at han, saafremt han bortgik eller udeblev fra den nævnte Arbejdsanstalt, strax havde at melde sig til den ommeldte Protokol for at godtgjøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han, som den 29 f. M. bortgik fra Ladegaarden, har undladt at foretage den befalede Melding, dels at have i Tiden fra den 29 f. M. til sin Anholdelse den 21 ds. mange Gange betlet her i Staden, vil han være at ansee efter Lov 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Rettelse: Pag. 303, Linie 3 f. o., hermed skal være: herved og Linie 7 f. o. blevne gjorte skal være: bleven gjort.

Færdig fra Trykkeriet den 23 September 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 25.

Tirsdagen den 31 August.

Nr. 232.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hans Jacob Ernst (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juni 1897: Arrestanten Hans Jacob Ernst bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Gottschalck, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at et efter Dommens Afsigelse optaget nyt Forhør maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Jacob Ernst til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Jacob Ernst for Tyveri. Arrestanten, der er født den 3 December 1874, og som har været arresteret fra 17 Juli 1895 til 17 Oktober s. A. under en mod ham for Tyveri indledet Undersøgelse, der den sidstnævnte Dag paa Grund af manglende Bevis med Politidirektørens Samtykke sluttedes uden Tiltale, er anseet: ved Rettens Dom af 25 Juli 1896 efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og ved Rettens Dom af 5 September s. A. efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Arrestanten sigtes under nærværende Sag for at have den 28 Januar d. A. frastjaalet Bagersvend Asger Petersen et Uhr med Kjæde af samlet Værdi 10 Kr. samt et kontant Beløb af ca. 2 Kr. 50 Øre, og er der med Hensyn til denne Tyvssigtelse oplyst følgende: Nævnte Bagersvend Asger Petersen har edeligt forklaret, at da han den 28 Januar d. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 3¹/₂ afklædt laa og hvilte sig i en Seng, som stod i et Værelse, som hans daværende Mester, Bager Stechhahn, havde lejet i Ejendommen Sølvgade Nr. 2, og til hvilket Værelse der er uhindret Adgang fra Ejendommens Gaard, hørte han, der laa og halvsøv, at en Person kom ind i Værelset, og saae, at denne Person gik hen til noget paa Væggen hængende Tøj, tog noget af Lommen paa en Jakke og puttede det i sin egen Lomme; Petersen, der ikke gav videre Agt herpaa, da han troede, at Personen var en Arbejdskammerat, var imidlertid bleven helt vaagen, da den nævnte Person var ved at gaa ud af Døren, og han saae nu, at det ikke var hans Arbejdskammerat, men Arrestanten, som var inde i Værelset. Petersen har forklaret, at han med fuldstændig Sikkerhed kjendte Arrestanten, der ogsaa er Bagersvend, og at han, der i Øjeblikket ikke fandt Arrestantens Nærværelse mistænkelig, ikke sagde noget til denne, der saaledes formodentlig ikke har mærket, at han var bleven seet.

2—3 Minutter efter at Arrestanten havde forladt Værelset, stod Petersen op, undersøgte sit paa Væggen hængende Tøj og opdagede, at en — værdiløs — Portemonnæ, som havde ligget i hans venstre Jakkelomme, med Indhold ca. 2¹/₂ Kr. i rede Penge var borte, og han, som strax var paa det Rene med, at det var Arrestanten, som havde stjaalet Pungen med Indhold, tog saa noget Tøj paa og søgte efter Arrestanten paa Gangen og Trappen udenfor Værelset, men Arrestanten var alt kommet bort, hvorfor Petersen gjorde Anmeldelse til Politiet om Tyveriet, for hvilket han sigtede Arrestanten, og da han samme Aften saae Arrestanten opholde sig i en Beværtning i Ejendommen Sølvgade Nr. 2, foranledigede han ham anholdt. Den næste Dags Aften opdagede Petersen, at et Uhr med en vedhængende af skjæve firkantede Led dannet Kjæde, som han, der i længere Tid ikke

havde trukket Uhret op, da Glasset var gaaet i Stykker, med Sikkerhed vidste havde beroet i hans Vest den 27 Januar d. A. om Aftenen, var borte, hvilket han gik ud fra skyldtes, at Arrestanten havde stjaalet Uhret og Kjæden sammen med Pengene.

Arrestanten har vedholdende nægtet at have forøvet det ham paasigtede Tyveri, og han har nærmere forklaret, at han Natten mellem den 27 og 28 Januar d. A. havde sovet hos en Bagersvend Andersen, der boede i Adelgade Nr. 85, at de den 28 Januar blev liggende i Sengen til Kl. ca. 3 om Eftermiddagen, da de begge stod op og gik ud, Arrestanten et Par Minutter før Andersen, paa hvem Arrestanten ventede paa Gaden, at de sammen drev om i forskellige Gader, indtil de omtrent Kl. 6 gik ind i den nævnte Beværtning i Sølvgade Nr. 2, og at han uafbrudt opholdt sig i denne Beværtning, indtil han omtrent Kl. 7 blev anholdt dersteds. Ved Anholdelsen fandtes Arrestanten i Besiddelse af 4 Kr. og 34 Øre, og disse Penge har han forklaret at have indvundet, dels ved Dagen iforvejen at pantsætte et Par Sko, dels ved Kortspil.

Den fornævnte Bagersvend Anton Valdemar Andersen har forklaret, at da han og Arrestanten den 28 Januar vaagnede om Eftermiddagen Kl. ca. 3, gik de strax efter — omtrent samtidig — ud, og begav sig sammen lige hen til den oftnævnte Beværtning i Ejendommen Sølvgade Nr. 2, hvor de opholdt sig lidt og nød en Kop Kaffe, og under hvilket Ophold Arrestanten — alene — i ca. 5 Minutter var oppe i Ejendommens Gaard; de gik derefter paa Forslag af Arrestanten en Tur sammen i Byen, og paa denne Tur var Arrestanten inde i Ejendommen Store Regnegade Nr. 7 og 9 og i Ejendommen Borgergade Nr. 30, uden at Andersen, der ventede udenfor, vidste, hvilke Arrestantens Ærinder i de paagjældende Ejendomme var; derefter gik de sammen tilbage til Beværtningen i Sølvgade Nr. 2, hvor Arrestanten tabte ca. 50 Øre i Billardspil, og hvor de opholdt sig, indtil Arrestanten blev anholdt.

Som Følge af de af Bagersvend Andersen givne Oplysninger blev det stjaalne Uhr med Kjæde eftersøgt paa et Laanekontor, som findes i Ejendommen Borgergade Nr. 30, og saavel Uhret, som nu var forsynet med Glas, som Kjæden fandtes i bemeldte Laaneforretning, hvor det viste sig, at disse Gjenstande, der med Bestemthed gjenkjendtes af Bagersvend Petersen som hans Uhr og Kjæde, vare blevne pantsatte for 2 Kr. den 28 Januar d. A. Eftermiddag Kl. 4^{1/2}. Bestyreren af den paagjældende Laaneforretning, Carl Theodor Schytt, har forklaret, at han i Arrestanten mener at kunne gjenkende en Person, der har foretaget Pantsætning i nævnte Laaneforretning, uden at han kan afgjøre, om det er Arrestanten, der har pantsat det nævnte Uhr med Kjæde.

Uhrmagersvend Alfred Johannes Kindlund har edeligt for-

klaret, at han, der er Svend hos Uhrmager Christiansen, som har Forretning i den af Bagersvend Andersen nævnte Ejendom i Store Regnegade Nr. 7 og 9, vel ikke tør afgjøre, om han har paasat det oftnævnte Uhr det Glas, som senere fandtes derpaa, eller om det i bekræftende Fald er Arrestanten, der har faaet Glas sat paa Uhret, men at han føler sig overbevist om, at han i Begyndelsen af dette Aar har seet den Uhret vedhængende Kjæde eller en Kjæde af ganske samme Udseende hænge ved et i Uhrmagerforretningen indleveret Uhr.

Endelig har Værtshusholderske Laura Antonie Hjort, Andersens Enke, edeligt forklaret, at Kl. ikke var mere end 3—4, da Arrestanten den 28 Januar d. A. om Eftermiddagen kom ind i hendes Beværtning i Ejendommen Sølvgade Nr. 2, hvor han blev anholdt samme Dags Aften Kl. ca. 7, at hun mindes, at Arrestanten i de mellemliggende Timer een Gang var oppe i Gaarden, og at han meget mulig kan have forladt Beværtningen en Timestid, uden at hun, der var alene om at betjene Gjæsterne, har lagt Mærke til, at han har været fraværende en Stund.

Naar nu hensees til Alt, hvad der saaledes foreligger — og idet det endnu bemærkes, at 4 Personer, der have siddet arresteret samtidig med Arrestanten Ernst, have forklaret, at denne overfor dem har erkjendt sig skyldig i det Tyveri, for hvilket han var sigtet, og at 2 af dem særligt har forklaret, at han overfor dem havde udtalt Frygt for at blive gjenkjendt af en Pantelaaner, til hvem han havde pantsat et Uhr, han havde stjaalet, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten, hvis Fortid ogsaa taler mod ham, har begaaet det ham paasigtede Tyveri, og som Følge deraf vil han være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 241. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Ludvig Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Dragsholm Birks Politirets Døm af 2 Juni 1897:
Arrestanten Hans Ludvig Hansen af Hjembæk bør straffes med

Arbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juli 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 180 Dage. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Lassen for Overretten betaler Arrestanten Hans Ludvig Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Ludvig Hansen til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholm Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Ludvig Hansen, som er født den 18 December 1843, og som mange Gange tidligere er straffet navnlig for Tyveri, Løsgænger og Betleri, senest ifølge Horns Herreds Extrarets Dom af 30 December 1896 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, for Løsgænger og Betleri. Da det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er tilstrækkelig godtgjort, at han fra den 14 Maj d. A., da han bortgik fra Stokkebjerg Fattiggaard, hvor han havde været indlagt, indtil han den 19 s. M. anholdtes i Odden Sogn, har strejft arbejdsløs om i Meerløse-Tudse Herreder og i Dragsholm Birks Jurisdiktioner uden at søge Erhverv og udelukkende ernærende sig af Betleri, maa det billiges, at han for dette sit Forhold ved den indankede Dom er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5. Den ved Dommen i Henhold hertil bestemte Straf af Arbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage findes imidlertid at burde forhøjes til saadant Arbejde i 180 Dage.

Nr. 249. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jesper Mathiesen (Def. Asmussen),

der tiltales for Blodskam.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juli 1897: Arrestanten Jesper Mathiesen bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jesper Mathiesen til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jesper Mathiesen for Blodskam. Arrestanten er født den 21 December 1852 og anseet: ved Bjeverskov Herreds Extrarets Dom af 14 Oktober 1876 efter Straffelovens §§ 228 og 270 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved nærværende Rets Dom af 6 August 1892 efter Straffelovens § 176, jfr. § 161, og dels § 173, dels § 174, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: En Morgen ca. 14 Dage efter at Arrestanten i Begyndelsen af Februar Maaned 1895 var løsladt af Straffeanstalten efter Udstaaelsen af den ham ved sidstnævnte Dom idømte Straf, har han i den Hensigt at faa Anna Charlotte Mathiesen, der er født den 9 Oktober 1879 og er en Datter af Arrestanten og dennes Hustru, Ane Margrethe Oldenburg, til hvem han ægteviedes i 1877, til at tilstede ham Samleje, 2 Gange kastet hende om paa en Seng, lagt sig ovenpaa hende og begyndt at føre sin Haand op under hendes Klæder, men da hun begge Gange skubbede ham fra sig og sluttelig truede ham med, at hun, hvis han ikke

vilde lade hende gaa, vilde sige det til Moderen, afstod han fra sit Forehavende.

Arrestanten har derhos 2 Gange — efter hvad der maa antages første Gang i August Maaned 1895 og anden Gang nogle Dage efter Fastelavn f. A. — gjort sig skyldig i uteerligt Forhold overfor Sofie Albina Mathiesen, der er født den 17 December 1888 og er en Datter af Arrestanten og hans fornævnte Hustru, idet han har ført sit erigerede mandlige Lem ind mellem hendes nøgne Laar og gnedet det frem og tilbage mellem disse, indtil han fik Sædudgydelse; Lemmet har ved disse Lejligheder vel berørt Barnets Kjønnsdele, men er ikke trængt ind i disse.

Sluttelig har Arrestanten en Morgen kort efter Nytaar dette Aar efter først at have ført sit erigerede mandlige Lem frem og tilbage mellem sin sidstnævnte Datters nøgne Laar, uden at Sæden vilde gaa fra ham, skilt hendes Ben fra hinanden og ført Spidsen af sit Lem ind i Barnets Kjønnsdele, hvor han førte det frem og tilbage, indtil Sæden gik fra ham — som det maa antages — i Barnets Kjønnsdele. Ved en den 28 Maj d. A. foretagen Lægeundersøgelse fandtes der ingen Læsion af Barnets Kjønnsdele, navnlig ingen Rifter i Hymenalfolden, og Arrestanten kan herefter ikke have ført sit Lem saa langt ind i hendes Kjønnsdele, at det er kommet ind i selve Skeden.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 161, jfr. tildels § 46, efter dens § 173, § 174, jfr. § 46, og efter dens § 176, jfr. §§ 161 og 173, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Hermed endte anden Extrasession.

Anden ordinære Session.

Fredagen den 1 Oktober.

Nr. 263.

Advokat Hindenburg

contra

Johannes Peter Jørgensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 August 1897: Arrestanten Johannes Peter Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Peter Jørgensen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Johannes Peter Jørgensen for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold. Arrestanten er født den 4 December 1862 og bl. A. anset: ved Rettens Dom af 23 April 1892 efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 16 Oktober 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter Lov 6 Marts 1869, § 13, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest: ved Rettens Dom af 6 Februar 1897 efter Lov 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 42 Dage. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, dels at han i Juli Maaned d. A. i 2 Gange har frastjaalet Fisker Peter Larsen en Del Tovværk m. v. af samlet Værdi 6 Kr. 50 Øre, der laa frit fremme paa en aaben Plads ved Tømmergraven, dels at han i Maanederne April—Juli d. A. jævnlig har betlet heri Staden, og dels at han har overtraadt et ham den 7 April d. A. ved hans Hjemsendelse til Stubbekjøbing til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige, hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetruksel givet Tilhold, der bl. A. gik ud paa, at han, saafremt han i nogen som helst Anledning maatte indfinde sig her i Staden eller dens Jurisdiktion, strax havde at melde sig ved fornævnte Protokol, idet han, som i Slutningen af April Maaned atter tog Ophold her i Staden, ikke foretog nogen Melding til bemeldte Protokol, forinden han den 11 Juli d. A. anholdtes i Anledning af nærværende Sag.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 265.   Høiesteretssagfører Jensen

contra

Oluf Carl Marinus Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Politiuorden.

Frederikshavn Kjøbstads Extrarets Dom af 28 April 1897: Tiltalte Oluf Carl Marinus Christensen bør hensættes Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale til Frederikshavn Kjøbstads Politikasse en Bøde af 25 Kr. og afholde Aktio-

nens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Poulsen, 10 Kr. I Erstatning betaler Tiltalte til Smedelærling Johan Hansen, 20 Kr. og til Martinus Lars Pedersen Gaardbo 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Juli 1897: Tiltalte Oluf Carl Marinus Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Smedelærling Johan Hansen og Martinus Lars Pedersen Gaardbo betaler han 10 Kr. til den Første og 5 Kr. til den Sidste. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 6 f. M. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse i dens Heelhed, uanset at dens Gjenstand, forsaavidt den angaaer Politiuorden, ej maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Oluf Carl Marinus Christensen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Oluf Carl Marinus Christensen, der er født i Aaret 1877, og som tidligere 3 Gange inden Politiretten, har vedtaget for Gade- og Landevejsuorden at erlægge Bøder til Politikassen, første Gang 12 Kr. og hver af de to andre Gange 20 Kr., tiltales under nærværende Sag for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Politiuorden. Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte, der tjener paa Bangsbo, og som den 1 Marts d. A. (Fastelavns Mandag) var kommen ind til Frederikshavn, samme-

steds færdedes i Gaderne i beruset Tilstand, hvilket gav Anledning til forskellige Uordener. Tiltalte har derhos erkjendt, hvad der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, da han om Aftenen — som det maa antages omtrent Kl. 9¹/₂ — paa Gaden i Nærheden af Kjøbmand Schreibers Ejendom traf Smedelærling Johan Hansen, som han ikke kjendte, med en Stok gav ham to Slag i Ansigtet. Tiltalte har forklaret, at han ikke mindes, om Johan Hansen havde givet nogen Anledning til Overfaldet, hvad denne imidlertid har benægtet, hvilken Benægtelses Rigtighed bestyrkes ved de af to Personer, der ved den paagældende Lejlighed fulgte med Johan Hansen, afgivne Forklaringer. Ifølge en af vedkommende Distriktslæge, der Dagen efter Overfaldet undersøgte Johan Hansen, udstedt Erklæring fandtes ved Undersøgelsen Omgivelserne af højre Øje opsvulmede og blaaligt farvede, Øjets Bindehud rødligt farvet, og over Øjet et friskt overfladisk ca. 1 " langt Saar, medens Øjæblet selv syntes at være uskadt. Overlæben var derhos stærkt opsvulmet, og paa sammes venstre Halvdel fandtes et overfladisk Saar, medens der paa den tilsvarende indre Flade fandtes et dybt knust Saar. Intet af disse Saar kan, efter hvad der foreligger under Sagen, antages at have havt blivende Følger.

Endvidere har Martinus Lars Pedersen Gaardbo forklaret, at han, da han samme Aften mellem Kl. 10 og 11 tilligemed Maskinarbejder Sørensen kom gaaende ned ad Danmarksgade, saae Tiltalte staa ved Bankbygningen, og at Tiltalte da uden Anledning fra Gaardbos Side med sin Stok slog ham i Ansigtet, hvorved der fremkom et blødende Saar over det højre Øje, medens et andet Slag, som Tiltalte rettede mod Gaardbo, ikke ramte denne, og med hvad han saaledes har forklaret stemmer ganske den af den nævnte Maskinarbejder Sørensen afgivne Forklaring. Tiltalte, der maa antages den ommeldte Aften at være bleven forbitret over, at nogle Dreng og unge Mennesker drillede ham, har nu vel forklaret, at han ikke husker, at han har slaaet nogen i Nærheden af Banken, men han har derhos tilføjet, at han ikke tvivler om, at de af de tvende Personer afgivne Forklaringer ere rigtige, og det kan herefter ikke betvivles, at han paa den nævnte Maade har overfaldet Gaardbo, hvorved iøvrigt bemærkes, at der ikke under Sagen foreligger nogen nærmere Oplysning, navnlig ikke nogen Lægeerklæring, om den Gaardbo ved Overfaldet tilføjede Skade. Tiltalte har derhos erkjendt, at han paa et tredje Sted slog en Mand med sin Stok, hvorom imidlertid intet nærmere er oplyst under Sagen.

Som alt antydet var Tiltalte, da han gjorde sig skyldig i disse Overfald, en Del beruset, men han kan dog, efter hvad der foreligger, ikke antages at have været i en Tilstand, der kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Han har tilbudt at betale Smedelærling Hansen og Gaardbo i Erstatning henholds-

vis 10 Kr. og 5 Kr., og med disse Tilbud have Begge erklæret sig tilfredse.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at ansee dels efter Straffelovens § 203, dels for Overtrædelse af den for Frederikshavn Kjøbstad gjældende Politivedtægt § 4, ifølge hvilken der paa offentlig Gade, Vej eller Plads ikke maa foregaa Slagsmaal, Skrigen, Raaben eller anden støjende, voldsom eller fornærmelig Adfærd, hvorved den offentlige Orden forstyrres eller de Forbigaaende eller Omboende forulempes, efter Lov af 4 Februar 1871, § 6, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes under Et til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte til Smedelærling Hansen og Gaardbo vil have at betale de ovennævnte Erstatningsbeløb.

Nr. 215. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Christian Aage Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 April 1897: Arrestanten Lauritz Christian Bisgaard og de Tiltalte Christian Aage Jensen, Holger Emilius Jensen, Oskar Ludvig Jensen, Georg Valdemar Larsen og Carl Magnus Poulsen bør straffes, Arrestanten med 10 Rottingslag og Tiltalte Christian Aage Jensen med 20 Rottingslag, Tiltalte Holger Emilius Jensen med 2 Gange 25 Slag Ris, fordelt paa 2 Dage, de Tiltalte Oskar Ludvig Jensen og Larsen hver især med 20 Slag Ris og Tiltalte Poulsen med 10 Slag Ris. Sagens Omkostninger udredes af Arrestanten og de Tiltalte En for Alle og Alle for En, dog saaledes at Arrestanten og de Tiltalte Christian Aage Jensen, Holger Emilius Jensen og Oskar Ludvig Jensen ikke tilsvare udover $\frac{2}{3}$ og de Tiltalte Larsen og Poulsen ikke udover $\frac{1}{3}$ af Sagsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christian Aage Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales: 1) Arrestanten Laurits Chr. Bisgaard . . . 2) Christian Aage Jensen, der er født den 23 December 1880 og senest anseet: ved Rettens Dom af 29 December 1896 efter Straffelovens § 229, Nr. 4, jfr. § 54, samtlige disse Straffebestemmelser sammenholdte med §§ 37 og 21, med 20 Rotting-slag. 3) Holger Emilius Jensen . . . 4) Oskar Ludvig Jensen . . . 5) Georg Valdemar Larsen . . . samt 6) Carl Magnus Poulsen . . . for Tyveri. Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten og de Tiltalte overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold . . . 2) Arrestanten Bisgaard og de Tiltalte Christian Aage Jensen, Valdemar Larsen og Carl Magnus Poulsen have den 20 f. M. i Forening frastjaalet Bagerkusk Albert Stripp 3 Sandkager til en samlet Værdi af 50 Øre. 3. Arrestanten Bisgaard og de Tiltalte Christian Aage Jensen, Holger Emilius Jensen og Oskar Ludvig Jensen have den 27 f. M. i Forening frastjaalet Vinhandler Sophus Lauritz Benjamin Maale 2 Flasker Ingefærlikør til en samlet Værdi af 1 Kr. 50 Øre. I Henhold til Foranstaaende vil Arrestanten og de Tiltalte være at ansee: Arrestanten og Tiltalte Christian Aage Jensen efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 . . . efter Omstændighederne . . . . . Tiltalte Christian Aage Jensen med 20 Rotting-slag . . .

Nr. 110. Læge Nielsen (Shaw)

contra

Konditor O. C. Jepsen (Ingen),

betr. Betaling af et Huslæge-Honorar.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 9 Oktober 1896: Indstævnte, Konditor O. C. Jepsen, bør til Citanten, Læge Nielsen, betale 50 Kr., men iøvrigt for hans Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Cianten til Indstævnte med 2 Kr. 35 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 December 1896 er Høieste-
ret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse,
uanset at dens Gjenstand ej maatte befindes at udgjøre
summa appellabilis.

Efter de foreliggende Oplysninger var Appellanten af
Indstævnte antagen som Huslæge mod et aarligt Honorar
af 100 Kroner, der betales ved Nytaarstid. Da Forholdet
herefter maa ansees indgaaet for Kalenderaaret, og Ind-
stævnte ikke har anført nogen rimelig Grund til, som skeet,
at afskedige Appellanten som Huslæge i Løbet af 1895, maa
han være pligtig at betale det vedtagne Honorar for hele
dette Aar med 100 Kroner. Appellantens Paastand om
Betaling af dette Beløb med Renter deraf fra 16 Ja-
nuar 1896 vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger findes Indstævnte efter Om-
stændighederne at burde godtgjøre Appellanten for begge
Retter med 150 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Konditor Jepsen, bør til Appel-
lanten, Læge Nielsen, betale 100 Kroner med
Renter heraf 5 p. Ct. aarlig fra den 16 Januar
1896, indtil Betaling skeer, og i Procesomkost-
ninger for begge Retter 150 Kroner. Saa betaler
han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Citanten,
Læge Nielsen, søger under nærværende Sag Indstævnte, Konditor
O. C. Jepsen, til i Huslægehonorar for 1895 at betale 100 Kr.
med Renter 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 16 Januar dette
Aar, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastar
sig frifunden imod at betale Citanten 50 Kr. uden Renter som

Huslægehonorar for første Halvaar af 1895 og Sagens Omkostninger paalagt Citanten.

Det er in confesso, at Indstævnte, efter i en Aarrække at have benyttet Citanten som Huslæge imod et aarligt Honorar af 100 Kr., nogen Tid før den 1 Juli forrige Aar opsagde Forholdet til at ophøre denne Dag. Citanten formener, at Forholdet kun kunde opsiges til Ophør ved Aarets Slutning, og at det givne Varsel, der efter hans Fremstilling udgjorde knap 2 Maaneder, var for kort.

Da et Huslægeforhold imidlertid kan opsiges fra hver af Siderne til ethvert Tidspunkt og uden noget vist Varsel, vil Indstævnte alene kunne tilpligtes at betale Citanten 50 Kr., hvoraf der, da Indstævnte ifølge sit uimodsagte Anbringende har gjort Citanten lovligt Tilbud af Beløbet, ikke vil være at tillægge Citanten Renter, og bliver Indstævnte iøvrigt at frifinde for hans Tiltale.

Sagens Omkostninger findes Citanten at maatte tilsvare Indstævnte med 2 Kr. 35 Øre. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 236. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Johan Christian Ernst (Def. Jensen),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og Udskjænkning af Brændevin.

Assens Kjøbstads Politirets Dom af 26 Februar 1897: Tiltalte Johan Christian Ernst bør til Assens Kjøbstads Kæmnerkasse bøde Kr. 50, samt betale de af Sagen lovlig flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juni 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 60 Kr. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Bøcher for Overretten betaler Tiltalte, Johan Christian Ernst, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte, Johan Christian Ernst, til
Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Assens Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er
Tiltalte Johan Christian Ernst — der er født den 10 Juni 1844
og den 2 Oktober 1896 i bemeldte Politiret i Henhold til Næ-
ringslovens §§ 75 og 78 for uberettiget Næringsbrug og ulovlig
Brændevinsudskænking har vedtaget en Bøde af 25 Kr. til
Kæmnerkassen, saaledes at denne Vedtagelse i Gjentagelsestil-
fælde skal have en Doms Virkning, men iøvrigt ikke, afset fra,
at han i 1891 har vedtaget en Bøde af 10 Kr. for Overtrædelse
af Assens Kjøbstads Sundhedsvedtægt, er funden tidligere tiltalt
eller straffet — tiltalt for uberettiget Næringsbrug og Udsenk-
ning af Brændevin, og ere de nærmere, tildels under et herfra
foranlediget Reassumtionsforhør, oplyste Omstændigheder følgende:

Henimod Slutningen af September Maaned 1896 erhvervede
Tiltalte Borgerskab som Gjæstgiver i Assens, og har han i Hen-
hold dertil drevet Forretning i bemeldte Kjøbstad i Ejendommen
Nr. 23, Østergade, i hvis Forhus han i Kjældereren har 3 Væ-
relser indrettede til Beværtning og paa Loftet 1 Værelse med
2 opredte Senge til Brug for liggende Gjæster, hvorhos han i
Bagbygningens har 2 Værelser med en opredt Seng i hvert til
samme Brug.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 Oktober 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 26—27.

Fredagen den 1 Oktober.

Nr. 236.

Høiesteretssagfører Salomon

contra

Johan Christian Ernst (Def. Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

En af disse Senge benytter han selv, men han har forklaret, at han, saafremt det paa Grund af Gjæsternes Antal skulde være fornødent, kan sove paa en Sofa i Beværningslokalet. Ifølge en med en anden Lejer i samme Ejendom truffen Overenskomst har han, hvis Rejsende skulde tage ind til ham med Vogn og Heste, Ret til at benytte endel af bemeldte Lejers Staldrum, hvor der er Plads til 2 Heste, og til at faa fornødent Foder til disse, ligesom han har Ret til at benytte en til Ejendommen hørende Vognport saavel som Gaarden til Anbringelse af Tilrejsendes Kjøretøjer. Tiltalte har imidlertid erkjendt, at han i Tiden mellem Borgerskabets Erhvervelse og nærværende Sags Anlæg, omtrent 4 Maaneder, kun har havt 6 liggende Gjæster, og at han af disse ikke har krævet særlig Betaling for Natteløgis, idet 2 af Gjæsterne vare Bekjendte af ham, medens han for de øvriges Vedkommende ansaa sig tilstrækkelig vederlagt ved den Betaling, de havde ydet for deres Fortæring. Udenfor hans Lokale er der derhos ikke anbragt noget Skilt, der angiver, at Gjæstgiveri drives sammesteds, idet han har beholdt et ældre tidligere anbragt Skilt, hvorpaa der staar »Restauration og Ølhandel«. Endelig har Tiltalte ikke averteret i Bladene om sit Gjæstgiveri, ligesom det efter det Oplyste heller ikke kan antages, at han paa anden Maade har bekjendtgjort det.

Under disse Omstændigheder skjønnes Tiltalte ikke at have

drevet Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde give ham Ret til som Akcessorium at have Beværtning, og da han har erkjendt ogsaa efter Vedtagelsen af ovennævnte Bøde af 25 Kr. at have udskjænket Brændevin i sine Lokaler, findes han i Politiretsdommen rettelig anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, men den valgte Bøde af 50 Kr. til Kæmnerkassen findes at burde bestemmes til 60 Kr.

Mandagen den 4 Oktober.

Nr. 226. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Martinus Jensen og Else Marie Jensen
(Def. Asmussen).

der tildales: Førstnævnte for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 178 og Sidstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Holstebro Kjøbstad og Hjerme-Ginding Herreders Extrarets Dom af 11 December 1896: Tiltalte Martinus Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Else Marie Jensen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage. Saa bør de og udrede de af Aktionens flydende Omkostninger med $\frac{2}{3}$ for Martinus Jensens og $\frac{1}{3}$ for Else Marie Jensens Vedkommende, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Falbe-Hansen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Aggerholm, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Marts 1897: De Tiltalte Martinus Jensen og Else Marie Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel hver især i 14 Dage, men iøvrigt bør Tiltalte Martinus Jensen for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De med Tiltalte Martinus Jensens Arrest forbundne Omkostninger udredes af det Offentlige. Aktionens øvrige Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 15 Kr. til hver, udredes af

de Tiltalte en for Begge og Begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. De Aktor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salærer findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Martinus Jensen, der er født i Aaret 1850 og straffet ifølge Hjerme-Ginding Herreders Extrarets Dom af 31 Juli 1888 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og Else Marie Jensen, der er født i Aaret 1854 og straffet ifølge Overrettens Domme af 20 November 1882 og 27 Maj 1890 henholdsvis efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 8 Dage, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art af Fængsel i 5 Dage, hvorhos de begge senest have været straffede ifølge ovennævnte Herreders Extrarets Dom af 21 August 1894, Martinus efter Straffelovens § 230, jfr. § 47 og dens § 178, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Else Marie efter Straffelovens § 228, sammenholdt dels med § 55, dels med § 47, og efter dens § 178 med samme Art af Fængsel i 12 Dage, tiltales under nærværende Sag paany for Overtrædelse af Strfl.s § 178, og Martinus tillige for Bedrageri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at de, der ved den sidstnævnte Dom af 21 August 1894 bl. A. vare dømte for at være vedblevne at føre et forargeligt Samliv, uagtet der under 30 Juni 1893 ved Stævningmændene var bleven dem forkyndt et af Ringkjøbing Amt den 27 s. M. udfærdiget Tilhold, hvorved de med Tilkjendegivelse af Strafansvar i Overtrædelsestilfælde overensstemmende med Straffelovens § 178 advaredes om at fjerne sig fra hinanden, paany have gjort sig skyldige i Overtrædelse af nævnte Advarsel, idet de ogsaa efter bemeldte Dom have fortsat deres forargelige Samliv og avlet et Barn sammen.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Martinus Jensen for Bedrageri, fremgaaer det af Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, at der, efterat de Tiltalte i Marts Maaned 1895 vare flyttede ind i et Hus i Fousing, hvilket Else Marie nogle Aar før havde kjøbt af Boelsmand Peder Laursen Meidal, som det maa antages for 700 Kr., hvoraf kun 100 Kr. vare udbetalte, og uden at hun da havde faaet Skjøde eller havde taget Huset i Besiddelse, blev truffet Aftale med bemeldte Meidal om, at Else skulde lade Huset reparere og sætte i Stand for derefter at søge et Laan i Husmandskreditforeningen, hvoraf Meidal skulde have Betaling for endel af sit Tilgodehavende. Det var dog Forudsætningen, at ikke hele Laanet skulde medgaa til at betale Meidal, i hvilken Henseende denne har forklaret, at han havde lovet Else Marie, at hun maatte beholde til sit Forbrug, hvad Laanet kom til at andrage over 500 Kr., og hermed stemmer ogsaa den af Else Marie afgivne Forklaring, medens Tiltalte Martinus's Forklaring gaar ud paa, at han havde forstaaet det saaledes, at Meidal kun forlangte 400 Kr. udbetalt strax, og at Else Marie skulde have Ret til at betale de resterende 200 Kr. af Kjøbesummen efterhaanden. Da Kreditforeningen imidlertid, efterat Huset var blevet istandsat og taxeret til 1000 Kr., kun bevilgede et Laan af 400 Kr., blev Laanets Provenu i sin Helhed udbetalt Meidal, og for Restkjøbesummen, 200 Kr., udstedte Else Marie, som det maa forudsættes, samtidigt med at hun i Slutningen af August Maaned f. A. erholdt tinglæst Adkomst paa Huset, Obligation til ham mod Pant i Huset efter Kreditforeningslaanet.

Ved de af Tiltalte Martinus afgivne Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, hvem Else Marie havde opfordret til ved Henvendelse til Kjøbmand J. Schou i Holstebro at skaffe hende paa Kredit Materialer til Husets Reparation, og muligen tillige Kolonialvarer, hvad hun dog ikke husker, derefter i eget Navn har anmodet Schou om Kredit dels paa Byggematerialier, dels paa Føde- og Drikkevarer, idet han foregav, at han selv var Husejer og skulde have et Laan i Husmandskreditforeningen, og opgav, at han vilde betale, hvad han tog paa Kredit, naar dette Laan blev udbetalt, samt at han ingen thinglæst Gjæld havde, og da saadan Kredit ogsaa blev ham tilsagt af Schou, der har forklaret, at han troede Tiltaltes Foregivender og ikke vilde have givet ham Kredit, hvis han havde vidst, at Tiltalte Martinus ikke var Husejer, eller at der skulde afgives 400 Kr. af Laanesummen til Betaling for Ejendommen, har Tiltalte derefter i Tidsrummet fra den 2 April til den 22 August 1895 erholdt udleveret af Schou dels forskjelligt Byggemateriale og Redskaber for ca. 100 Kr., dels efter Aftale med Else Marie Føde- og Drikkevarer m. m. for ca. 170

Kr., hvilke Varer ere anvendte de førstnævnte til de ovennævnte Reparationsarbejder paa Else Maries Hus, de sidstnævnte til fælles Nytte for begge de Tiltalte i den af Else Marie førte Husholdning. Paa denne Gjæld var der i det ovennævnte Tidsrum dels ved Levering af andre Varer, dels ved kontant Betaling kun afdraget ca. 27 Kr., og da Schou derfor indledede Retsforfølgning til Inddrivelse af sin Fordring, blev der, efter at Else Maries Forhold til Meidal var bleven ordnet som ovenfor angivet, mellem Schou og Else Maries Befuldmægtigede den 23 Oktober 1896 inden Hjerm-Ginding Herreders ordinære Ret indgaaet et Forlig, hvorved hun forpligtedes til at betale Schou det indtalte Beløb af 245 Kr. 51 Øre med Renter og Omkostninger i maanedlige Afdrag paa 5 Kr. og derhos til Sikkerhed for Forligets Opfyldelse gav ham 3die Prioritets Panteret i det ovennævnte hende tilhørende Hus næstefter 600 Kr.

Der findes nu efter det mellem de Tiltalte bestaaende Forhold, og idet Else Marie fra Begyndelsen af har betragtet sig som forpligtet overfor Schou og ialfald for den største Del har præsteret de paa Gjælden betalte Afdrag, ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte Martinus har tilsigtet noget svigagtigt ved at udgive sig selv for Ejer af det ommeldte Hus eller ved at love Schou Dækning af Laanet, som baade han og Else Marie maa antages at have ventet bevilget med et saa stort Beløb, at der vilde blive endel tilovers, efterat Meidal havde faaet, hvad han skulde have, og vel har Tiltalte Martinus erkjendt, at han paa den anførte Maade har taget paa Kredit hos Schou alle de Varer, han kunde faa, uden at bryde sig om, hvor stor Regningen blev, og at han, efterhaanden som han tog Varerne, nok kunde indsee, at det maaske blev mere end han kunde betale, eller, som han ogsaa har udsagt, mere end nogensinde kunde betales; men at Tiltalte hermed har ment, at han indsaar, at Schou vilde lide Tab, kan saameget mindre forudsættes, som det efter den ved Taxationen paa Huset satte Værdi ikke kan ansees udelukket, at Schou gennem den ham indrømmede Panteret vil være i Stand til at skaffe sig Dækning. Medens Tiltalte Martinus Jensen derfor, forsaavidt han er tiltalt for Bedrageri, vil være at frifinde, ville begge de Tiltalte derimod for deres ovennævnte Overtrædelse af Straffelovens § 178 være at ansee efter denne § med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for hver især i 14 Dage.

Medens de ved Tiltalte Martinus's Arrest forbundne Omkostninger findes at burde paalægges det Offentlige, ville de Tiltalte derimod have in solidum at udrede Aktionens øvrige Omkostninger.

Nr. 267. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Niels Peder Kristiansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Jagtloven af 8 Maj 1894, §§ 12 og 13.

Musse Herreds Politirets Dom af 30 April 1897: Arbejdsmand Niels Peter Christiansen af Saxejøbing bør straffes med en Vaabensted Engestofte Sogns Kommunekasse tilfaldende Bøde af ialt 250 Kr., til samme Kasse have forbrudt de af ham ved den sidste ulovlige Jagt benyttede Jagtredskaber, eller hvis de ikke kunne skaffes til Veje, betale 50 Kr., til samme Kasse bøde for det skudte Raavildt 30 Kr. og udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 August 1897: Tiltalte Niels Peder Kristiansen bør til Fordel for Vaabensted Engestofte Sogns Kommunekasse have forbrudt det af ham ved den her paatalte ulovlige Jagt benyttede, under Sagen tilstedebragte Gevær. For saa vidt angaar de idømte Bøder og Bestemmelserne om Sagens Omkostninger, bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Gottschalch og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Peder Kristiansen til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Musse Herreds Politiret hertil indankede efter Begjæring af Grevskabet Hardenberg Reventlow anlagte Sag, tiltales Niels Peder Kristiansen for Overtrædelse af Jagtloven af 8 Maj 1894, §§ 12 og 13, og er det ogsaa ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han heri har gjort sig skyldig, idet han dels den 22 Marts d. A. om Eftermiddagen, forsynet med et Gevær, er gaaet over den Gaardejer Christen Lang af Vaabensted tilhørende Ejendoms Jorder, med Hensyn til hvilke Grevskabet Hardenberg Reventlow havde lejet Jagtretten, og dels den 24 s. M. om Eftermiddagen i den samme Grevskab tilhørende Skov, Raabjergskoven kaldet, hvor Jagtretten ligeledes tilkom Grevskabet, har skudt en Raabuk.

Tiltalte, der er født den 5 Maj 1862, og som foruden at være straffet gjentagende for Ejendomsindgreb og mange Gange for Betleri samt en Gang for Vold, flere Gange er straffet for Overtrædelse af Jagtlovgivningen bl. A. ifølge Musse Herreds Politirets Dom af 26 Januar 1895 for Overtrædelse af §§ 13 og 17 i Jagtloven af 8 Maj 1894 efter dennes §§ 23 og 27 med en Bøde af 100 Kr., og ifølge mindelig Vedtagelse inden samme Ret den 15 Januar f. A. for Overtrædelse af de samme Lovbestemmelser med en Bøde af 150 Kr. samt ved nærværende Rets Dom af 8 Maj f. A. for Overtrædelse af samme Lovs § 17 efter dens § 27 med en Bøde af 70 Kr., er for hans ovenbeskrevne Forhold ved den indankede Dom retteligen anset efter Jagtlovens §§ 23 og 24 med Vaabensted Engestofte Sogns Kommunekasse tilfaldende Bøder, der passende findes bestemte til henholdsvis 200 Kr. og 50 Kr. Ligesom det derhos bifaldes, at det i Politiretsdommen er bestemt, at Tiltalte for det skudte Stk. Raavildt i Henhold til Jagtlovens § 23 til samme Kasse bør bøde 30 Kr., saaledes billiges ogsaa Dommens Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte. For saa vidt det desuden i samme Dom er fastsat, at Tiltalte i Henhold til samme Lovs § 23 bør til bemeldte Kommunekasse have forbrudt de af ham ved den sidst begaaede ulovlige Jagt benyttede Jagtredskaber, eller, hvis disse ikke kunne skaffes tilveje, til samme Kasse betale 50 Kr., bemærkes, at det under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør af Tiltalte er forklaret, at han ved den her paatalte ulovlige Jagt ikke har benyttet noget andet Jagtredskab end et under dette Forhør tilstedebragt Gevær, og vil derfor Tiltalte i Henhold til den sidst citerede Lovbestemmelse være at dømme til at have dette Gevær forbrudt til Fordel for nævnte Kommunekasse og Politiretsdommens nysanførte Bestemmelser i saa Henseende være at forandre. Med denne Modifikation vil saaledes den indankede Dom iøvrigt kunne stadfæstes.

Nr. 76.   **Husejer J. D. Runge (Høgsbro)**

contra

Billedhugger Gyde Petersen (Ingen),

betr. Erstatning i Anledning af Udsættelse af en Lejlighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 April 1896: Indstævnte, Husejer J. D. Runge, bør til Citanten, Billedhugger Gyde Petersen, betale 800 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 3 September 1894, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Kristiansen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 30 September f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Efter det Foreliggende mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at Indstævnte har misligholdt den i den indankede Dom ommeldte Lejekontrakt ved i den nærmeste Tid før den 10 August 1894 at have undladt at reengjøre Retiraden i den paagjældende Ejendom, og det kan heller ikke ansees godtgjort, at Appellanten har rettet nogen Opfordring til ham om at opfylde hans Forpligtelse i saa Henseende førend paa den nævnte Dag. Selv om nu Indstævnte maatte have undladt at efterkomme den paa denne Dag skete Opfordring til ham, vilde dette imidlertid ikke kunne betragtes som en saadan Misligholdelse af den paagjældende Lejekontrakt, at det kunde berettigede Appellanten til at lade ham udsætte ved Fogeden.

Som Følge heraf maa det billiges, at der ved Dommen er tillagt Indstævnte Erstatning for det ham ved Udsættelsen paaførte Tab, Tort og Kreditspilde, men Erstatningens Beløb, der ved Dommen er bestemt til 800 Kroner, findes efter det Oplyste at burde fastsættes til 400 Kroner. Med den heraf følgende Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelse om Renter og Procesomkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningens

Beløb fastsættes til 400 Kroner med Renter. Til Justitskassen betaler Appellanten, Husejer Runge, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Indstævnte, Husejer J. D. Runge, den 27 August 1894 med Kongens Foged i Kjøbenhavn uden lovlig Grund lod Citanten, Billedhugger Gyde Petersen udsætte af den af ham beboede Lejlighed i Indstævntes Ejendom Nr. 6 i J. A. Schwartzgade, paastaar Citanten under nærværende Sag Indstævnte tilpligtet at betale 2000 Kr. eller efter Rettens Skøn i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde ved den nævnte Udsættelsesforretning med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 3 September s. A., medens Indstævnte procederer til Frifindelse, hvorhos begge Parter paastaa sig tillagt Sagens skadesløse Omkostninger.

I den mellem Parterne om bemeldte Lejlighed den 21 August 1893 indgaaede Lejekontrakt bestemmes bl. A., at Lejeren skal lade Retiraderne vadske efter Omgang med Ejendommens øvrige Beboere, samt at Lejeren er pligtig til uden videre Varsel eller Opsigelse strax at fraflytte det Lejede, naar han i noget Punkt misligholder Kontrakten, og har Indstævnte til Støtte for sin Paastand anbragt, at Udsættelsen var lovlig begrundet derved, at Citanten i et Tidsrum af ca. 3 Maaneder forud for Udsættelsen havde undladt at efterkomme sin fornævnte Renholdelsespligt.

Det maa ansees uomtvistet eller ved Vidneførsel tilstrækkelig godtgjort under Sagen, at Citanten, der havde forudbetalt Lejen af Lejligheden til Oktober Flyttedag 1894, til hvilken Flyttedag Lejligheden var opsagt, efter Lejekontrakten i Forbindelse med de stedfindende Forhold i Ejendommen var pligtig til hver 3die Løverdag at foranledige Ejendommens Trappe og Retirade vadsket, at han i Løbet af nogle Maaneder i Sommeren 1894 ikke har udført dette Arbejde, men at det er udført af Indstævnte, og at Indstævnte ved en Lejlighed har af Citanten modtaget 2 Kr., efter Indstævntes Anbringende alene for Renholdelsen af Trappen, som han havde lovet at besørge, uden at det var hans Tanke herfor at kræve Vederlag, medens Citantens Fremstilling gaar ud paa, at Indstævnte havde lovet ham at renholde saavel Trappe som Retirade, og at Vederlaget betales herfor. Det er endvidere oplyst, at Indstævnte, der ikke har bevist tidligere at have opfordret Citanten til at renholde Retiraden, den 10 August 1894 vidnefast opfordrede ham dertil, at Citanten under et derefter opstaaet Skænderi mellem Parterne svarede:

nej det kunde Indstævnte selv gjøre, og at Indstævnte tilkendegav Citanten, at han vilde blive udsat af Kongens Foged, hvis Retiraden ikke var rensed inden Lørdag den 25 August. Endelig er det ubestridt, at Indstævnte lod Retiraden rense den nævnte Lørdag om Aftenen Kl. 9, og det er ikke tilstrækkelig bestemt benægtet af Indstævnte, at Citanten samme Aften Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 ved Hjemkomsten fra sit Arbejde indfandt sig paa Retiraden for at rense den, men undlod dette, da han fandt den rensed.

Efter det saaledes Foreliggende kunde Indstævnte, der alene støtter den skete Udsættelse paa Citantens Undladelse af at renholde Retiraden efter den 10 August, ikke være berettiget til — ialfald ikke uden en yderligere Meddelelse til Citanten, som han end ikke har assereret at have foretaget — at lade Citanten udsætte, forinden Citanten havde oversiddet den ham givne Frist til at foretage Renselsen, og naar hensees til, at Renselsen sædvanmæssig skulde foretages om Lørdagen, uden at det endog blot er assereret, at den skulde være færdig til bestemt Tid, maatte Citanten være berettiget til at foretage den om Lørdagen saa sent paa Dagen, som han vilde, naar blot Retiraden var rensed Søndag Morgen.

Da Indstævnte nu som bemærket havde rensed den om Aftenen ved Citantens Hjemkomst, kan det ikke lægges denne til Last, at han ikke har rensed Retiraden den nævnte Dag, og Udsættelsen maa derfor ansees ubeføjet.

Som Følge heraf maa Indstævnte være pligtig at betale Citantens Erstatning for det ved Udsættelsen lidte Tab, navnlig for Afsavn af Lejligheden og Flytningsomkostninger samt for Tort og Kreditspilde, hvilken Erstatning findes passende at kunne bestemmes til 800 Kr., med Renter som af Citanten paastaet, hvorhos Indstævnte efter Omstændighederne findes at burde tilsvare Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Kristiansen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelningen af det af ham den 30 September f. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 5 Oktober.

Nr. 258. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Anders Jensen Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Voldtægt.

Voer og Nimb Herreders samt Stensballegaard Birks Extrarets Dom af 26 Juni 1897: Arrestanten Anders Jensen Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Herschind, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 August 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Jensen Jørgensen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Anders Jensen Jørgensen for Voldtægt. Efter Sagens Oplysninger var Maler Skjelborgs Datter, Ane Helene Kathrine, der er født den 15 Juli 1879 og maa anses for uberygtet, den 30 Maj d. A., da hun var hjemme i

Besøg hos sine Forældre, der bo i Molgjer, om Aftenen mellem Kl. 8 og 9 gaaet hjemmefra i Følge med en yngre Søster, som hun fulgte et Stykke paa Vej ad Underup til, og efterat de paa Vejen havde mødt Arrestanten, som de ikke kjendte, og som hilste »God Aften«, hvilken Hilsen de besvarede, skiltes Ane kort efter fra Søsteren og begav sig tilbage ad Molgjer til og mødte da atter Arrestanten, der ogsaa var vendt om. Arrestanten, der gik paa Vejens vestlige Side, medens Pigen fulgte den østlige Side, kom nu, uden at Pigen dertil havde givet Anledning, tværs over Vejen hen til hende, til hvem han rettede det Spørgsmaal om, hvorfra hun var, idet han samtidig lagde sine Hænder paa hendes Skuldre. Om hvad der derefter passerede, har bemeldte Pige edelig forklaret, at hun bad Arrestanten om Lov til at gaa, men at han ikke tillod dette, men trak hende, der strittede imod og gjorde sig saa stiv, som hun kunde, over paa den anden Side af Vejen, hvor han, idet han stadig holdt hende i Skuldrene, tvang hende ned i Vejgrøften ved Siden af sig, og da hun gav et Skrig fra sig, greb Arrestanten hende foran i Halsen, idet han ytrede: »Dersom De ikke holder Kjæft, saa myrder jeg Dem paa Stedet«. Arrestanten lagde sig derefter ovenpaa hende, og da hun atter skreg, sagde han: »Skal jeg da myrde Dem?« Hvorpaa hun tav stille, og Arrestanten førte nu sit mandlige Lem ind i hendes Kjønnsdele, uden at hun enten skreg eller gjorde nogen videre Modstand, i hvilken Henseende hun har forklaret, at hun vel ikke troede, at Arrestanten vilde berøve hende Livet, men at hun dog tænkte, at han nok kunde faa i Sinde at bruge Vold mod hende, hvis hun skreg eller gjorde Modstand, hvad der iøvrigt ikke vilde kunne have nyttet, dels fordi der ingen Personer vare i Nærheden, dels fordi hun, der var langt svagere end han, ganske følte sig i hans Magt, og var — som hun har udtrykt sig — helt lammet og saa betagen af Skræk, at hun var ude af Stand til at gjøre nogen virksom Modstand. Efter hvad der under Sagen er oplyst, ligger det Sted, hvor Overfaldet foregik, ca. 500 Alen fra Hovedlandevejen, der fører fra Nim til Horsens, og en lignende Afstand er der til nærmest liggende, beboede Sted. Efterat Arrestanten derpaa havde rejst sig, stod Pigen, der efter hvad hun endvidere har forklaret, paa Grund af den skrækslagne Tilstand, hvori hun befandt sig, ikke mærkede, hvorvidt Sæden gik fra Arrestanten i hendes Kjønnsdele, ogsaa op og gav sig til at græde, idet hun sagde, at hun var syg, og strax efter skiltes de, idet hun gik ad Molgjer til uden paa Vejen dertil at møde noget Menneske. Da hun, som det maa antages mellem Kl. 10 og 11 ankom til Hjemmet, var hun, efter hvad hendes Moder har forklaret, forgrædt, og da Moderen spurgte hende om, hvad der var i Vejen, gav hun sig atter til at græde og var i det Hele saa betagen, at hun først, da hun efterhaanden var bleven roligere, kunde

forklare, hvad der var hændet. Den paafølgende Dag anmeldte Faderen Sagen og lod derhos Pigen undersøge af en Læge, og ifølge dennes Erklæring af 31 Maj d. A. fandtes der ved Undersøgelsen umiskjendelige Tegn paa, at der for ca. 12 Timer siden havde fundet et Samleje Sted, der for Pigens Vedkommende sandsynligvis var det første, og fra Mandens Side var udført med Energi, idet der tilvenstre og nedenfor Indgangen til vagina fandtes en 25-Øre stor blodunderløben Kontusion, og idet en ret tyk Hymen var sprængt med to friske, let belagte ca. 2 Ctm. lange Siderifter, hvoraf den ene havde foranlediget en betydelig Blødning, og en af vedkommende Distriktslæge, der samme Dag undersøgte Pigen, udstedt Erklæring gaar væsentlig i samme Retning. Ifølge Pigens Forklaring i Forhøret den 15 Juni d. A. har hun ikke senere følt nogen Men af den mod hende udøvede voldelige Adfærd, og der er under Sagen ikke fra hendes eller hendes Faders Side nedlagt Paastand om Erstatning.

Med den som meldt af Pigen givne Fremstilling af, hvad der ved den omhandlede Lejlighed er passeret, stemmer for en Del den af Arrestanten afgivne Forklaring, idet han dog paa et Par Punkter har givet en noget anden Fremstilling. Efter hans Forklaring gjorde saaledes Pigen, da han først tog fat paa hende, ikke nogen særlig Modstand, men han førte hende, idet han lagde sin Arm om hendes Liv, lempelig over paa den anden Side af Vejen, og efterat de, idet Arrestanten lempelig trak Pigen ned til sig, havde sat sig paa Grøftekanten ved Siden af hinanden, førte han sin Haand op under Pigens Skjorter, hvortil hun ytrede, at »han ikke skulde begynde paa slige Ting«, men da han desuagtet vedblev at føre sin Haand op sammesteds, gav hun et Skrig fra sig, hvorpaa Arrestanten, idet han med sin venstre Haand holdt hende for Munden, sagde til hende, at hun skulde tie stille, da han ellers myrdede hende eller slog hende ihjel, hvilken Ytring han imidlertid kun vil have fremsat for at kyse hende, navnlig for at faa hende til at lade være at skrike, idet det ikke var hans Hensigt at iværksætte Trudslen. Han har endvidere benægtet at have grebet Pigen foran i Halsen, samt at hun skreg mere end den ene Gang, og efter hvad han har forklaret, tog han strax igjen sin Haand bort fra Pigens Mund, og idet han løftede hendes Skjorter op og trykkede hende bagover, lagde han sig ovenpaa hende, der ikke var iført Underbenklæder, og fuldbyrdede derpaa Samlejet med hende, idet han mærkede, at Sæden gik fra ham, medens han havde sit Lem inde i Pigens Kjønsdele. Strax da han førte sin Haand op under Pigens Skjorter, kneb hun Benene sammen, men efterat han, som anført, havde holdt hende for Munden, gjorde hun ikke den ringeste Modstand. Ligesom Arrestanten imidlertid har indrømmet, at Pigen, der var ham ubekendt, da han den ommeldte Aften mødte hende, ikke overfor ham — der, efter hvad han har for-

klaret, var fuldkommen ædru — opførte sig saaledes, at han kunde have Grund til at tro, at hun var løsagtig, samt at hun gjentagne Gange bad ham om at lade hende gaa, saaledes har han udtrykkelig erkjendt, at Pigen ikke godvillig har tilstaaet ham Samleje, og at han kun har opnaaet dette mod hendes Villie. Løvrigt har han benægtet, at han, hvis Pigen havde gjort virkelig Modstand, da de laa i Grøften, vilde have brugt Vold og Magt for at opnaa Samleje med hende, hvorimod han vil have troet, at hun, da hun ikke gjorde Modstand, ikke var uvillig til at føje ham.

Efter det saaledes Anførte, samt idet oftnævnte Pige under de forhaandenværende Omstændigheder maa antages at have havt Føje til at forudsætte, at hun udsatte sig for Mishandling fra Arrestantens Side, naar hun ikke efterkom hans Forlangende, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1875, og som ikke sees tidligere at have været offentlig tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen er anseet efter Straffelovens § 169 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 208. Høiesteressagfører Hansen

contra

August Alexandersson og Per Persson
(Def. Nellemann),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 April 1897: De Tiltalte, August Alexandersson og Per Persson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Salomonsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte August Alexandersson og Per Persson, een for begge og begge for een, til Høiesterets-sagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankedé Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende Sag tiltales August Alexandersson og Per Persson for Vold. Tiltalte Alexanderson, hvis opgivne Alder af 35 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, er ikke funden forhen straffet. Tiltalte Persson, hvis opgivne Alder af 32 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, er anseet: ved Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 26 Juli 1886 efter Straffelovens § 203, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Sagens Omstændigheder ere følgende: De Tiltalte opholdt sig den 26 December f. A. om Aftenen i en Beværtning paa Ny Carlsbergvej, hvor Tiltalte Persson, medens Tiltalte Alexandersson saae til, spillede Kort med 2 Murarbejdsmand, Brødrene Lauritz Harald Petersen og Hermann Edvard Petersen. Mellem disse og de Tiltalte opstod der derefter et Skjænderi i Anledning af Kortspillet, og det gik efterhaanden over til Haandgribeligheder. Medens det er uoplyst, hvem der gav Anledning til Skjænderiet, maa det efter det Oplyste antages, at det var de Tiltalte, som begyndte paa at øve Vold, og at de 2 Brødre kun værgede sig. Ved Tiltalte Perssons egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han under Sammenstødet med Brødrene Petersen har tildelt dem begge Næveslag, at han har taget Hermann Petersen i Kraven og kastet ham til Jorden, at han paa samme Maade har kastet Lauritz Petersen til Jorden — hvorved Lauritz, der slog Hovedet mod Panelet, maa antages at være bleven tilføjet det nedenfor nævnte Saar i Baghovedet — og at han, holdende paa Siden af Ryggen af en i Lokalet staaende Træstol, som vejede ca. 8 Pd., har slaaet Lauritz Petersen i Hovedet med nævnte Stol, hvorved han tilføjede ham de nedenfor nævnte Saar paa Kinden.

Ved de af Brødrene Petersen, Opvarter Jens Christian Andersen, Værtshusholder Lars Andersen, Arbejdsmand Harald Wilhelm Harrested samt Gasværksarbejderne Hans Peter Poulsen og Jens Larsen afgivne, beedigede Forklaringer er det fremdeles bevist, at Tiltalte Alexandersson under Sammeastødet med Brødrene

Petersen har kastet eller væltet et større ovalt Bord henover dem, der da laa paa Gulvet, at han har taget et mindre firkantet Bord og holdende det i Benene slaaet efter dem dermed — uden at det dog kan afgjøres, om han ramte — samt at han har taget et i Lokalet staaende Ølglas med Fod og, holdende det i Haanden, har slaaet Hermann Petersen med det i Hovedet, hvorved Glasset splintredes, og hvorved der tildeltes Hermann det nedenfor nævnte Saar i Hovedet.

Ved den mod Brødrene Petersen saaledes forøvede Vold tilføjedes der dem følgende Læsioner: Herman Petersen et ca. 6 Ctm. langt, kontunderet, stærkt blødende, tværløbende Saar i Hovedet, nogle smaa Hudafskrabninger paa Halsen og en med stor Ømhed forbunden Excoriation paa højre Skinnebeen, og Lauritz Petersen et ca. 3—4 Ctm. langt, kontunderet, stærkt blødende Saar i Baghovedet bag og over venstre Øre, Hudafskrabninger — med stærk Ømhed — paa Halsen, venstre Side af Hagen samt venstre Øjelaag, og nogle stikformede*) Saar paa venstre Kind ved Kjæbevinklen. Det Lauritz Petersen tilføjede Saar i Baghovedet er lægt i Midten af Januar Maaned d. A.; de øvrige ham tilføjede Læsioner lægedes i Løbet af nogle faa Dage; dog led han, der først kunde begynde at arbejde igjen den 2 Januar d. A., endnu da nogle Smertter i den ene Side, der senere tog saaledes til, at han i 3 Dage maatte holde op at arbejde; disse Smertter, der først svandt i den sidste Halvdel af Januar Maaned, maa antages at skyldes en Læsion, som er ham paaført ved det Bord, som Tiltalte Alexandersson kastede eller væltede over paa ham. Det Hermann Petersen tilføjede Saar lægedes i Løbet af ca. 4 Uger, og Ømheden i Skinnebenet fortog sig i Løbet af en halv Snes Dage; det maa efter det Foreliggende antages, at hverken han eller Lauritz Petersen vil faa blivende Men af de dem tilføjede Læsioner.

Som Følge af det Anførte — og idet det bemærkes, at begge de Tiltalte i Forening maa bære Ansvaret for de Brødrene Petersen tilføjede Læsioner, med Hensyn til hvilke det ikke har kunnet oplyses, at de skyldes en Enkelts Voldshandlinger — ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage.

---

*) I vedkommende Lægeerklæring staar „stribeformede“.

Nr. 82.   **Mekaniker Th. Larsen** (Høgsbro)

contra

Snedkermester Chr. Dahl (Ingen),

betr. Erstatning for en bortkommen Cycle m. m.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 14 Juni 1895: Hovedcitanten, Mekanikus Th. Larsen, bør til Kontracitanten, Snedkermester C. Dahl, betale det Beløb, hvortil Kontracitanten inden Retten med sin Ed fastsætter Værdien af den bortkomne Cykle, dog ikke udover 300 Kr. og med Fradrag af 10 Kr. 25 Øre med Renter af Differencen 5 pCt. p. a. fra den 16 Juli f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom at 25 November 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. I Salær til Prokurator Juel betaler det Offentlige 30 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at Indstævnte fra først af har anerkjendt og i hvert Fald ikke tidligere end under Proceduren i denne Sag har bestridt Rigtigheden af det af Appellanten — strax da den paagjældende Cycle savnedes — fremsatte Anbringende om, at han efter endt Reparation næste Morgen atter havde hensat Cyclen paa det samme Sted, nemlig paa Trappegangen ved Stueetagen i Indstævntes Ejendom, hvorfra han havde afhentet den, i hvilken Henseende særligt bemærkes, at Indstævnte, Dagen efter at Cyclen var bortkommen, gjorde Anmeldelse til Politiet om, at den Dagen forud var ham frastjaalen, samt at den havde staaet under Hovedtrappen i Gangen ved Stueetagen i hans Ejendom. Da Appellanten derhos ifølge Forholdets Natur og under de Omstændigheder, der i det Hele da forelaa, har maattet ansee sig beføjet til efter endt Reparation at hensætte Cyclen paa det samme Sted i Indstævntes Ejendom, hvor han havde afhentet den, og hvor den efter Sagens Oplysninger i alt Fald undertiden havde sin Plads, vil han være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte vil

have at betale Appellanten det Beløb 10 Kroner 25 Øre, som han har erkjendt at være denne skyldig, med Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger, for alle Retter blive at ophæve og Appellantens beskikkede Sagfører i forrige Instants vil der være at tillægge i Salær 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Mekaniker Larsen, bør for Indstævnte, Snedkermester Dahls Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod Indstævnte bør til Appellanten betale 10 Kroner 25 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 19 Juni 1894, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Overretsprokurator Juel tillægges der i Salarium 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, i første Instants ved Frederiksberg Birks ordinære Ret efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag søgte Citanten, Mekanikus Th. Larsen af Frederiksberg, under Hovedsagen Indstævnte, Snedkermester C. Dahl sammesteds, til Betaling af 10 Kroner 25 Øre, som denne skulde være ham skyldig ifølge fremlagt Regning for Reparation af en Cycle m. m., tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 19 Juni 1894, medens Indstævnte, som erkjendte Hovedfordringens Rigtighed, under Kontrasagen paastod sig hos Citanten tilkjendt i Erstatning for en ham tilhørende i Citantens Besiddelse bortkommen Bicycle 300 Kroner med Fradrag af det hovedpaastævnte Beløb, altsaa 289 Kroner 75 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 16 Juli 1894.

Under Kontrasagen procederede Citanten til Frifindelse.

Ved Birkethingets under 14 Juni 1895 afsagte Dom er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte det Beløb, hvortil denne inden Retten med sin Ed fastsætter Værdien af den bortkomne Cykle, dog ikke udover 300 Kroner, med Fradrag af Hovedfordringens Beløb 10 Kroner 25 Øre, samt med Renter af Forskjellen 5 pCt. p. a. fra den 16 Juli 1894, til Betaling sker,

medens Sagens Omkostninger, som begge Parter paastode sig tilkjendte, ere ophævede.

Denne Dom har Citanten efter meddelt Bevilling til fri Proces ved Stævning af 27 August 1895 indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Dommen forandret derhen, at Indstævnte under Hovedsagen dømmes til at betale ham 10 Kr. 25 Øre med Renter, som foranført, og at han under Kontrasagen frifindes for Indstævntes Tiltale, subsidiært mod at han inden Retten edelig bekræfter, at han har hensat den paagjældende Cykle, hvor han som nedenfor anført, har hentet den, hvorhos han, som har bestridt Rigtigheden af Indstævntes Værdiansættelse, mest in subsidium har paastaaet Erstatningen fastsat af uvillige, inden Retten udmeldte Mænd. Citanten har derhos paastaaet Indstævnte idømt Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Juel, hvilket denne i ethvert Fald har paastaaet sig tillagt.

Indstævnte har, skjøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Citanten har erkjendt, at han efter Indstævntes Anmodning har afhentet dennes omspurgte Cykle, som da henstod paa en Trappegang i den af Indstævnte beboede Ejendom, for at underkaste den en Reparation, men, medens Indstævnte har nægtet senere at have modtaget Cyklen tilbage fra Citanten, har denne til sin Frifindelse anført, at han overensstemmende med Indstævntes Ordre den paafølgende Dags Morgen førend Kl. 7 har hensat Cyklen i repareret Stand paa samme Sted, hvorfra han havde afhentet den, hvorfor han anseer det for sig uvedkommende, om Cyklen, hvad der er ham ubekjendt, senere maatte være bortkommen.

Mod Indstævntes Benægtelse har Citanten imidlertid ikke bevist eller tilvejebragt Formodning for, at Cyklen efter Reparationen er sat tilbage paa Indstævntes Trappegang, hvorefter det er ufornuddent at afgjøre, hvorvidt Citanten, hvad Indstævnte har bestridt, har været beføjet til at aflevere Cyklen paa denne Maade, og da Cyklen herefter maa antages bortkommen, medens Citanten har haft den i sin Varetægt, vil han ikke kunne undgaa, som ved den indankede Dom statueret, at erstatte Indstævnte Cyklens daværende Værdi. Da der dernæst ikke foreligger Oplysninger, hvorefter Cyklens Værdi kan fastsættes af Retten, og en Vurdering ved uvillige Mænds Skjøn under de givne Forhold ligeledes er udelukket, maa det billiges, at det ved Underrettsdommen er tilstedet Indstævnte indenfor det angivne Maximum ved sin Ed at fastsætte Cyklens Værdi. Da det endelig findes at kunne have sit Forblivende ved Dommens øvrige Bestemmelser, om hvis Forandring til Indstævntes Fordel

der efter Sagens Indankning ikke er Spørgsmaal, vil bemeldte Dom blive at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter dette Udfald være at ophæve, og vil der være at tillægge Citantens beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær hos det Offentlige 30 Kroner. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 6 Oktober.

Nr. 248.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Lauridsen (Def. Nellemann).

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Odense Herreds Politirets Dom af 24 December 1896: Tiltalte, Uldhandler Johan Lauridsen, bør til Odense Herreds Politikasse bøde 10 Kr., hvorhos de hos ham anholdte til 78 Kr. 72 Øre vurderede Varer bør være konfiskerede til Fordel for Anholderen, Assistent Rasmussen, endelig bør Tiltalte betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juni 1897: Tiltalte Johan Lauridsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Gottschalck, 15 Kr. til hver, udredes at det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 4 August d. A. er Høieste- ret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ej maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at Tiltalte ikke kan ansees at have forbrudt sin Ret efter Næringslovens § 37 ved Indgaaelsen af det i Dommen omhandlede Forlig — hvorved han vedtog en Bøde for ulovlig Omløben med Billeder — allerede af den Grund, at han efter det Oplyste ikke sees ved den

paagjældende Lejlighed at have gjort sig skyldig i noget Misbrug af den ved Forordning 23 April 1845 § 1 hjemlede Handelsret, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Hindenburg og Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Johan Lauridsen, der er født i Hammerum Herred den 15 August 1874, men i de sidste Par Aar for det meste har havt Bopæl i Odense Kjøbstad, og som ifølge Forlig inden Hammerum Herreds Ret af 23 December 1892 for ulovlig Omløben med Varer har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kr., sigtet for ulovlig Omløben med Varer.

Ifølge Sagens Oplysninger blev Tiltalte den 14 November f. A. antruffen i Fangel, hvor han havde omført til Salg forskellige, til et samlet Beløb af 78 Kr. 72 Øre vurderede, uldne og linnede Varer, som han ifølge hans Forklaring under et Ophold i Hammerum Herred havde indkjøbt eller bestilt hos 6 forskellige derboende Personer, der alle under Sagen have forklaret, at de have leveret Tiltalte en stor Del, paa forskellige fremlagte Regninger og Opgjørelser nærmere angivne Varer, og at de anholdte Varer kunne være tilvirkede af dem, uden at de dog have kunnet paapege, hvilke Stykker hver enkelt af dem har forfærdiget, da de intet Kjendetegn have, hvorved de kan skjelne deres Tilvirkning fra andres af lignende Art. Da Tiltaltes Forklaring om, at de anholdte Varer ere indkjøbte hos de ovenomhandlede 6 Personer, efter det saaledes Foreliggende ikke findes at kunne forkastes, da de ommeldte Gjenstande, efter hvad der er oplyst om Beskaffenheden og Omfanget af den Virksomhed, vedkommende Forfærdigere have drevet, maa ansees for at være Husflidsgjenstande, og da Tiltalte, idet det ved det ommeldte Forligs Indgaaelse hverken af ham er vedtaget eller af Dommeren tilkjendegivet ham, at Afgjørelsen skulde have samme Virkning som en Dom, ikke ved dette kan ansees for i Medfør af Frdn. 23 April 1845, § 2 at have forbrudt Retten til ifølge Næringslovens §

37 at omføre Landmandens Husflidsprodukter, vil han være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 15 Kr. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte er anseet efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 10 Kr. til Politikassen, hvorhos de paagjældende Varer ere konfiskerede til Fordel for Anmelderen, vil saaledes være at forandre.

Nr. 216. Advokat Hindenburg

contra

Anton Madsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og 203.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Marts 1897: Tiltalte Anton Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede i Erstatning til Ledvogter ved Statsbanerne Niels Jeppesen 25 Kr. 34 Øre. Saa betaler han og Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Rasmussen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forhøjes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Lehmann og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte Anton Madsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anton Madsen til Advokaterne Hindenburg og Nellesmann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret indankede Sag er Tiltalte Anton Madsen, der er født den 16 September 1866 og senest anseet ved Høiesterets Dom af 8 November 1894 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 100 eller 203.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Da Tiltalte den 20 November f. A. i Anledning af, at der kjørte en Rangermaskine forbi foran ham, var bleven holdende med sin Vogn paa Statsbanernes Territorium ved Jernbaneeverkjørselen ved Ruggaardsvejen, raabte han, efterat Maskinen var passeret, til Ledvogter under bemeldte Baner Niels Jeppesen, som i sin Tjenestes Medfør var tilstede paa Jernbaneterrænet, om han nu maatte kjøre over. Da Jeppesen forbød ham dette og udtalte, at her var han den kommanderende — eller noget lignende — raabte Tiltalte noget til Jeppesen, som efter Tiltaltes Forklaring gik ud paa, at der ikke var Grund for Jeppesen til at blive gal; og da Jeppesen, som ikke havde hørt, hvad Tiltalte raabte, spurgte herom, svarede Tiltalte, at han kunde komme hen til Vognen og faa det at vide, hvilken Opfordring Jeppesen efterkom. Om hvad der herefter foregik mellem Jeppesen og Tiltalte, ere deres Forklaringer ikke ganske overensstemmende, men efter det Oplyste maa der gaas ud fra, at Jeppesen, der har erkjendt, at han skubbede en Pisk, som Tiltalte havde i Haanden, tilside, ikke havde udvist nogen vøddelig eller fornærmelig Adfærd mod Tiltalte, da denne med den tykke Ende af Fiskeskafet tilføjede ham et Slag i Hovedet, som Følge af hvilket han styrtede til Jorden.

Ved Slaget fik han paa Issen et Saar af omtrent en Tommes Udstrækning, stærkt blødende og med uregelmæssige Rande, og ifølge en den 8 Februar d. A. udstedt Lægeattest lægedes dette Saar meget langsomt paa Grund af, at Benhinden var beskadiget, men var dog helt helbredet den 18 Januar s. A. uden

at have efterladt sig andre Følger end et ved en ringe Sammen-
voxning med Benhinden bevirket strammende Ar.

Tiltalte har forklaret, at det alene var i Hidsighed, han førte
Slaget mod Jeppesen.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter
Straffelovens §§ 100 og 203, efter Omstændighederne med
Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og med den
heraf følgende Forandring vil Underrettsdommen, ved hvilken han
efter førstnævnte § er anseet med lige Fængsel i 5 Dage, og
hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte
Tiltalte, samt om en Tiltalte paalagt Erstatning til Jeppesen bil-
liges, være at stadfæste.

Nr. 229.

Advokat Hindenburg

contra

**Rudolf Georg Eiler Mortensen og Niels Peder
Pedersen (Def. Nellemann),**

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom
af 3 Marts 1897: Rudolf Georg Eiler Mortensen og Niels Peder
Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver
især i 2 Gange 5 Dage og En for Begge og Begge for En be-
tale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og De-
fensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 15 Kr. til hver. At
efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11
Maj 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær
til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og
Kaas, betale de Tiltalte, Rudolf Georg Eiler Mortensen og Niels
Peder Pedersen En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver.
At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Rudolf Georg Eiler Mortensen og Niels Peder Pedersen, een for begge og begge for een, til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Rudolf Georg Eiler Mortensen og Niels Peder Pedersen aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 210, og er det ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Efter at der i Anledning af en i November Maaned f. A. udbrudt Strejke blandt Arbejderne paa Lyngby Sukkerfabrik, derimellem de Tiltalte, var blevet antaget andre Arbejdere samstedes, bleve de Tiltalte, der vare forbitrede paa de nyantagne Arbejdere, den 18 Januar d. A., da de ved 6 Tiden kom gaende paa en forbi Sukkerfabrikken løbende Vej, enige om, at de vilde passe de Arbejdere op, som de ventede paa den Tid vilde komme fra Fabrikken, og øve Vold imod dem i den Hensigt at jage dem Skræk i Livet og derved skræmme dem til at nedlægge Arbejdet. I dette Øjemed gik de ind paa en ved en Vogterbolig ved Jernbanen i Nærheden af Sukkerfabrikken værende Plads, og da kort efter Formand ved Fabrikken Max Roue kom der forbi, løb Tiltalte Pedersen frem og kastede i en Afstand af godt og vel 30 Alen et Jerngasrør, der var en Tomme i Tværrmaal og 1 Al. 14 Tm. langt, og som efter de Tiltaltes Forklaring Tiltalte Mortensen havde fundet under nogle Buske paa Pladsen og derpaa givet til Tiltalte Pedersen i den Hensigt, at denne skulde benytte det som sket, efter Roue, hvem hverken sidstnævnte Tiltalte eller Tiltalte Mortensen paa Grund af Mørket ved denne Lejlighed gjenkjendte, og med hvem de intet udestaaende havde; Gasrøret, med hvilket Tiltalte Petersen sigtede mod Roue, men uden ligefrem at have til Hensigt at ramme, da han mente, at det alligevel vilde skræmme, ramte Roue over begge Skinneben, hvorved der, ifølge fremlagt Lægeerklæring, fremkaldtes paa højre Skinneben en ubetydelig Excoriation med lidt Rødme i Omfanget og paa venstre en let Infiltration, begge

Steder med lidt Ømhed for Tryk, uden at Roue kunde antages at ville faa andre Ulemper heraf end lidt Ømhed i nogle Uger, ligesom han ikke har været hindret i at udføre sit Arbejde.

For det nævnte Forhold ere de Tiltalte — der ere fødte, Mortensen den 22 Juli 1874, og Pedersen den 1 August 1871, og som tidligere have været ansete med Bøder for Polituordener, men iøvrigt ikke ere fundne forhen straffede — ved den indankede Dom rettelig ansete efter Straffelovens § 210, jfr. §§ 46 og 54 med en Straf, som findes passende ansat til Fængsel paa Vand og Brød for hver især i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 113. **Sagfører N. Christensen** som Kurator
i Detailhandlerske **Mette Kirstine Jensens Konkursbo**
(Rée)

contra

Grosserer S. Justesen (Ingen),

betr. Annullation af en Udlægsforretning.

Aarhus Kjøbstads Fogedrets Forretning af 1 Februar 1895, hvorved er dekretet: I nævnte under Nr. 1—11 registrerede udestaaende Fordringer og de under Nr. 12—36 registrerede Effekter dekretede Fogden Rettens Udlæg til Forauktionering til Fyldestgjørelse af det æskede m. v. at være sket, dog 3die Mands bedre Ret forbeholden paa Rekvirentens Ansvar.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 April 1896: Forsaavidt angaar den af Intervenienten, Niels Thomas Jensen, iværksatte Appel, hæves Sagen. Den paaankede Udlægsforretning bør, forsaavidt angaar de under samme som Nr. 1—11 og Nr. 30—36 registrerede Gjenstande, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Hovedcitantens Sagfører, N. Christensen som Kurator i Detailhandlerske Mette Kirstine Jensens Konkursbo, den 22 April 1895 for Overretten fremlagte Beskrivelse af den nævnte Udlægsforretning ikke er behørigt stemplet.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt den indankede Dom gaar ud paa at hæve Sagen for den af Intervenienten iværksatte Appels Ved-

kommende, ligger den udenfor Appellen til Høiesteret. Forøvrigt vil Dommen være at stadfæste i Henhold til de deri anførte Grunde, hvortil føjes, at det ikke af Boet er oplyst og efter det i Dommen anførte maa have Formodningen imod sig, at de udlagte Fordringer og Varer, som N. Th. Jensen under Udlægsforretningen paaviste som ham tilhørende, dog skulde have tilhørt Enken Jensen.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 28 December 1894 udstedt Dokument bemyndigede den som Citant optrædende Intervenient under nærværende Sag, Niels Thomas Jensen i Aarhus — der under 19 Oktober 1893 var anmeldt til bemeldte Kjøbstads Handelsregistret som Prokurist for den af Enken Mette Kirstine Jensen, født Pedersdatter, af Galten Mark under eget Navn drevne Handelsforretning i Kjøbstaden — en navngiven Trediemand til paa hans Vegne inden Forligskommissionen i Aarhus at indgaa et i Dokumentet anført Forlig med Indstævnte, Grosserer Justesen sammesteds, hvorved Udstederen erkjendte at skyldte Indstævnte 854 Kr. 98 Øre samt forpligtede sig til at betale dette Beløb og 6 pCt. aarlig Rente deraf med skadesløse Omkostninger m. m. med 50 Kr. ugentlig, første Gang Lørdagen den 5 Januar 1895, saaledes at hvis nogen Del af Skylden udeblev over Forfaldstid, skulde hele Skylden med Renter og Omkostninger strax være forfalden til Udbetaling og Inddrivelse ved Exekution, og efterat det i Dokumentet — hvor Udstederen saavel i Texten som i Underskriften havde betegnet sig som M. K. Jensen — optagne Forlig var den 29 December 1894 blevet vedtaget i Forligskommissionen, rekvirerede de Indstævnte den 26 Januar f. A., da der Intet var betalt paa Skylden, hos Kongens Foged i Aarhus en Udlægsforretning foretaget hos »Detailist M. K. Jensen« sammesteds som Debitor efter Forliget paa hans Bopæl deri Byen til Fyldestgjørelse af Forliget. Ved den i Medfør heraf den 1 Februar f. A. i den Ejendom i Aarhus Kjøbstads Guldbergsgade Nr. 75, hvor den Handelsforretning, hvortil der i den ovennævnte Anmeldelse til Handelsregistret for Aarhus Kjøbstad er sigtet, og fra hvilken den ved det nævnte Dokument anerkjendte Gjældsforpligtelse maa

forudsættes i det Hele at have sin Oprindelse, havde Lokale med Skiltet M. K. Jensen, foretagne Fogedforretning, ved hvilken Skylden efter Forliget med Renter og Omkostninger blev opgjort til ialt 978 Kr. 67 Øre, blev dette Beløb affordret Intervenienten i Egenskab af Rekvizitus, og da han erklærede sig ude af Stand til at betale og paaviste som Gjenstand for Udlæg forskjellige udestaaende Fordringer og Effekter, hvilket Alt han betegnede som tilhørende ham, og som derefter registreredes og vurderedes, Fordringerne som Nr. 1—11 til Beløb ialt 697 Kr. 8 Øre, endel Indbogjenstande som Nr. 12—29 til 320 Kr. og forskjellige Handelsvarer samt en Decimalvægt med Lodder under Nr. 30—36 til 285 Kr. 50 Øre, blev der derpaa givet Indstævnte Udlæg til Forauktionering i samtlige nævnte Gjenstande med sædvanligt Forbehold af Trediemands Ret. Efterat imidlertid ovennævnte Mette Kirstine Jensens Bo, som det maa antages kort efter Afholdelsen af denne Fogedforretning, var taget under Konkursbehandling af Hasle m. fl. Herreders Skifteret, har Hovedcitanten, Sagfører N. Christensen i Aarhus som Kurator i Konkursboet med Samtykke af Kreditorudvalget i Boet nu indanket Udlægsforretningen her for Retten og nedlagt Paastand om, at den annulleres eller ophæves, forsaavidt angaar samtlige udlagte Gjenstande med Undtagelse af de under Nr. 12—29 registrerede, hvorhos Intervenienten ligeledes under en af ham foranstaltet Appel fremsatte samme Paastand med Hensyn til de sidstnævnte Gjenstande, hvorimod Indstævnte har paastaaet Udlægsforretningen stadfæstet eller sig frifunden for Citanternes, ialfald Intervenientens, Tiltale, og da denne og Indstævnte under Proceduren ere enedes om at paastaa Sagen hævet for Førstnævntes Vedkommende, bliver der alene Spørgsmaal om den af Hovedcitanten nedlagte Paastand.

Denne Paastand har Hovedcitanten bygget derpaa, at den ommeldte Udlægsforretning, skjøndt afholdt for en Gjæld, for hvilken bemeldte Enke — der iøvrigt efter Sagens Oplysninger maa antages nu at være indtraadt i nyt Ægteskab — efter hans Formening alene er ansvarlig, ikke er paabegyndt paa hendes Bopæl og derfor maa ansees for ulovskikket, medens Indstævnte har gjort gjældende, at Intervenienten — hvad der er in confesso under Sagen — ved Udlægsforretningens Afholdelse havde Bopæl paa det ovennævnte Sted i Aarhus, og at Forretningen derfor retteligen er begyndt her, idet Retsforfølgningen har været rettet mod ham og ikke mod Enken, i hvilken Henseende Indstævnte nærmere har anbragt, at Intervenienten stedse overfor ham er optraadt under Navnet M. K. Jensen og ingensinde i sit Forretningsforhold til Indstævnte er traadt frem som handlende paa en Andens Vegne, samt at Indstævnte som Følge heraf er gaaet ud fra, at M. K. Jensen var Intervenientens eget Navn, og har betragtet denne som Indehaver af den ovennævnte Handelsforretning

og som personlig Debitor for den af ham ved Driften af denne Forretning stiftede Gjæld.

Det er in confesso under Sagen, at Mette Kirstine Jensen har erhvervet Næringsadkomst til Handel i Aarhus for at sætte Intervenienten, der ikke fyldestgjorde Betingelserne for selv at kunne erholde saadan Adkomst, i Stand til at drive den ommeldte Handelsforretning — til hvilken der derhos efter Hovedcitantens Anbringende, hvis Rigtighed Indstævnte dog ikke har villet erkjende, skal som Driftskapital være anvendt en hende tilhørende Kapital af 800 Kr. —, og at hun iøvrigt ikke har befattet sig med Forretningen, som Intervenienten derimod selvstændig har drevet. Det Foreliggende giver derhos ikke Føje til at antage, at Intervenienten er traadt i Forhold til Indstævnte paa anden Maade end af denne fremstillet, ligesom der ikke er oplyst Noget, som kan forudsættes forinden Afholdelsen af den paaankede Udlægsforretning at have givet Indstævnte Anledning til at betvivle, at Intervenienten i Virkeligheden handlede i eget Navn og for egen Regning, i hvilken Henseende det bemærkes, at selv om det — hvad Hovedcitanten har villet gjøre gjældende — kunde antages, at Indstævnte i Medfør af § 7 i Lov af 1 Marts 1889 om Handelsregistre, Firma og Prokura burde have kjendt den ovennævnte Prokuraanmeldelse, vilde denne dog ikke kunne komme i Betragtning, da Intervenienten efter det Anførte maa forudsættes ikke at have været Prokurist men Indehaver af Forretningen, og han havde, efter hvad der maa ansees in confesso, ej heller i saadanne Tilfælde, hvor der i Forholdet mellem ham og Indstævnte har været Anvendelse for skriftlige Udfærdigelser, antydnet Procuraforholdet, saaledes som foreskrevet i den citerede Lovs § 28, men indskrænket sig til at underskrive »M. K. Jensen«, saaledes at Indstævnte, navnlig ogsaa naar hensees til bemeldte Lovs § 9, 1ste Stykke, med Føje kunde gaa ud fra, at dette Navn maatte være Intervenientens eget.

Ligesom nu Indstævnte under disse Omstændigheder maatte betragte Intervenienten som Debitor for, hvad han ved sit Forretningsforhold til denne havde faaet tilgode, saaledes kan det efter Indholdet af det ovennævnte Dokument af 28 December 1894 og Indholdet af den Udlægsforretningen forudgaaende Requisition til Fogden i Forbindelse med det under selve denne Forretning Passerede ej heller være nogen Tvivl underkastet, at Intervenienten saavel ved Oprettelsen af bemeldte Dokument — hvilket han, som meldt, ogsaa blot har underskrevet med Navnet M. K. Jensen — som ved Afholdelsen af Udlægsforretningen er optraadt som Debitor for det skyldige Beløb og af Indstævnte er bleven betragtet som saadan, samt at navnlig Udlægsforretningen i Overensstemmelse hermed har været rettet mod Intervenienten personlig.

Idet herefter den af Hovedcitanten fremsatte Indsigelse mod Retsgyldigheden af den omhandlede Udlægsforretning, der efter det Anførte er afholdt paa vedkommende Rekviziti Bopæl, maa ansees ubeføjet, vil bemeldte Forretning, forsaavidt den er paa-anket af Hovedcitanten, overensstemmende med Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at den af Hovedcitanten for Overretten den 22 April f. A. fremlagte Beskrivelse af den ovennævnte Udlægsforretning ikke er behørigt stemplet. Iøvrigt sees i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 239.

Advokat Hindenburg

cōntra

Christian Christensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Maj 1897: Tiltalte, Maskinarbejder Christian Christensen af Hjørring, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Brolægger Peder Nielsen af Hjørring 5 Kr., samt alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Jakobsen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Juni 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Christensen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Maskinarbejder Christian Christensen, der er født i Aaret 1866, og som, afseet fra, at han efter sit eget Anbringende for 4—5 Aar siden har været mulkeret for Slagsmaal, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte Natten mellem den 24 og 25 April d. A. været ude at fiske sammen med Brolægger Peder Nielsen og en Bødkersvend, og, efter at de alle næste Morgen ca. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ vare vendte tilbage og i Tiltaltes Hjem havde delt Fangsten, hvorefter Bødkersvenden strax gik bort, drak Tiltalte og Nielsen, der alt i Natens Løb havde tømt en af Nielsen medbragt Flaske med Brændevin, i Forening Resten af 1 $\frac{1}{2}$ Pægl Brændevin, som Nielsen efter deres Hjemkomst havde købt for deraf at give en Mælkekusk, der havde befordret deres Fiskeredskaber et Stykke af Vejen, en Dram for hans Ulejlighed. Da Nielsen derefter forlangte, at Tiltalte skulde betale noget af Brændevinen, opstod der Uenighed mellem dem, der maa antages begge at have været en Del berusede, idet Tiltalte vægrede sig ved at deltage i Betalingen, samt tog Flasken, der efter begges Forklaringer var en Trepægleflaske, og slog den itu mod en Dørstolpe, saa at han kun beholdt Halsen tilbage i Haanden, hvorhos han, da Nielsen fastholdt sit Forlangende, sagde til ham, at han, hvis han ikke lod ham i Fred, vilde slaa ham med Flaskehalsen, og det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han, da efter hans Forklaring Nielsen — hvad denne vel ikke vil kunne erindre, men dog anseer for muligt — greb fat i Tiltalte og satte ham op imod Væggen uden dog at slaa ham, har tilføjet Nielsen et Slag oven i Hovedet med den afbrudte Flaskehals og derved bibragt ham en stærkt blødende Beskadigelse, hvorhos Tiltalte, idet Flaskehalsen gik itu, selv fik et mindre Saar i højre Haand; Nielsen slog ham derefter med Hænderne alene uden dog derved at tilføje ham nogen Skade.

Om de Nielsen af Tiltalte ved bemeldte hans Adfærd for-

voldte Læsioner har vedkommende Distriktslæge i en Erklæring af 27 næstefter udtalt, dels at der ved den af ham strax efter Overfaldet foretagne Undersøgelse fandtes i højre Tindinge-lisse-region 2 ca. $\frac{3}{4}$ T. lange og rigelig blødende Saar lige ved Siden af hinanden, af hvilke det ene var forløbende forfra bagtil og det andet opad og nedad, og som vare gaaede gjennem Hud og Muskellag, uden at Hjerneskillen imidlertid var læderet, dels at disse Saar ved hans fornyede Undersøgelse sidstnævnte Dag viste sig rene og friske, samt at de, der først efter nogen Tids Forløb vilde blive lægte, næppe vilde efterlade Følger for Fremtiden, og i et den 5 f. M. afholdt Forhør har ogsaa Nielsen forklaret, at Saarene nu vare godt i Gang med at læges, og at han, der i de 2 første Dage efter Overfaldet havde været sengeliggende paa Grund af de ham herved tilføjede Beskadigelser, men senere havde kunnet udføre sit Arbejde, ikke havde videre Smertes i dem, undtagen naar han bukkede sig ned, og selv antog, at de ikke vilde medføre blivende Følger.

Iøvrigt har Nielsen erklæret, at han ikke gjør Fordring paa Erstatning for Svie og Smerte samt Arbejdstab hos Tiltalte, hvorimod han har paastaet denne tilpligtet at godtgjøre ham 5 Kr. for Udgifter til Lægehjælp, og mod denne Paastand har Tiltalte intet havt at erindre.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der efter det Foreliggende ikke kan antages at have været beruset i nogen saadan Grad, at hans Tilregnelighed som Følge deraf har været indskrænket, være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 21 Oktober 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 28.

Torsdagen den 7 Oktober.

Nr. 240.

Advokat Nellemann

contra

**Hans Christian Jørgensen, Niels Marinus Nielsen,
Christian Peter Hansen og Lars Peter Jacobsen
(Def. Hindenburg),**

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 9 April 1897: De Tiltalte, Tjenestekarlene Hans Christian Jørgensen, Niels Marinus Nielsen, Christian Peter Hansen og Lars Peter Jacobsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Jørgensen i 8 Dage, Nielsen i 2 Gange 5 Dage, Hansen i 3 Gange 5 Dage og Jacobsen i 4 Gange 5 Dage samt En for Alle og Alle for En betale i Erstatning til Christian Jensen af Kjøbenhavn 30 Kr. Saa udreder de og En for Alle og Alle for En alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjeldgaard, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Maj 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Jørgensen, Nielsen, Hansen og Jacobsen, een for alle og alle for een, til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Tjenestekarlene Hans Christian Jørgensen, Niels Marinus Nielsen, Christian Peter Hansen og Lars Peter Jacobsen, der under nærværende Sag tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, er det ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at de Natten mellem den 27 og 28 December f. A. have gjort sig skyldige i et voldeligt Overfald paa Arbejdsmand Christian Jensen under følgende nærmere Omstændigheder: De Tiltalte deltog den 27 December f. A. om Aftenen i offentlig Dans paa Gjæstgivergaarden i Asaa, hvor ogsaa Christian Jensen, der boer i Kjøbenhavn, men var paa Besøg i Dronninglund Sogn, var tilstede, og da Tiltalte Jørgensen var bleven fornærmet paa Jensen, der havde vakt hans Skinsyge ved at give sig af med en af de tilstedeværende Piger, og derhos, forsætlig eller af Vanvare, havde spændt Ben for ham under Dansen, traf han med Tiltalte Nielsen Aftale om, at de i Forening vilde overfalde Jensen, og at Nielsen skulde slaa det første Slag. Da Nielsen, der var bevæbnet med en Spanskørsstok uden Haandtag, derpaa efter Dansens Ophør ud paa Natten saae Jensen staa udenfor Gjæstgivergaarden med den paagjældende Pige under Armen, gik han hen til Jensen og slog denne oven i Hovedet med Stokken, idet han holdt ved Dupskoen. Tiltalte Jakobsen, som under Dansen havde været i Klammeri med nogle Karle fra Dronninglund og fejlagtig troede, at det var disse, der sloges, løb nu til, og uden at undersøge, hvem han havde for sig, tilføjede han med en svær Egetræsstok, der efter det Oplyste havde en Diameter af c. 1" og en Vægt af c. 85 Kvint, og som han førte med fuld Kraft, Jensen et stærkt Slag, saa at denne, der maa antages at være bleven ramt i eller ved højre Øje, segnede om, og da Tiltalte Hansen, som vidste, at Jakobsen havde været i Klammeri med Karlene fra Dronninglund, saae dette, løb han

ligeledes til og slog Jensen med en Egetræsstock af noget mindre Dimensioner end den af Jakobsen benyttede, uden at han lagde Mærke til, hvor han ramte Overfaldne, der var saavel ham som Jakobsen ganske ubekjendt. Nielsen har endvidere tilstaaet, at han, efterat Jakobsen havde slaaet Jensen, gav denne endnu et Slag, der ramte paa Ryggen i Nærheden af Halsen; men med dette eller det af Hansen førte Slag endte Voldshandlingerne, og Jørgensen, der ikke var forsynet med Stok, kom saaledes ikke til at tage aktiv Del i Overfaldet.

Ved en den 4 Januar d. A. foretagen Lægeundersøgelse fandtes paa Jensens højre Øjenlaag, der endnu var stærkt infiltreret og noget misfarvet, et skorpedækket, halvmaaneformet, 1½ Centimeter langt Saar, der strakte sig fra ydre Øjenlaagsvinkel nedefter og indefter, hvorhos der paa Sclera saaes et Par smaa Blodextravasater, og Øjets Synsevne viste sig at være nedsat ved Tilstedeværelse af »mouches volantes«, fremkaldte ved en Kon-tusion af Øjets Glaslegeme. Endelig fandtes oven i Hovedet paa højre Side et Saar omtrent af Størrelse som en Tiære, hvilket Saar gik gennem de overfladiske Lag, Huden og de subcutane Bindevæv og havde takkede Rande. De ommeldte Saar ere senere lægte, men have efterladt Ar, og da Jensen den 6 Marts d. A. gav Møde i Retten, erkjendte han, at han nu saae lige saa godt, eller i alt Fald omtrent lige saa godt, som tidligere med det højre Øje, hvis Synsevne allerede før Overfaldet var mindre end normalt. Jensen har endvidere forklaret, at han foruden de ved Lægeundersøgelsen forefundne Læsioner erholdt et mindre Saar i Hovedet, hvilket Saar, der var lægt efter et Par Dages Forløb, efter hans Formening hidrørte fra det første Slag, han fik, og det maa altsaa antages at være bibragt ham af Tiltalte Nielsen; af de øvrige Læsioner skyldes efter det foreliggende Beskadigelsen af Øjet utvivlsomt Tiltalte Jakobsen, medens det efter de afgivne Forklaringer nærmest maa antages, at det i Læge-attesten ommeldte Saar oven i Hovedet er foraarsaget af Tiltalte Hansen, idet Jensen navnlig har udsagt, at det blev bibragt ham med en anden og stærkere Stok end den, hvormed det første Slag blev ført. Jensen har paastaaet sig tilkjendt et Beløb af 30 Kr. hos de Tiltalte som Erstatning for hans Udgifter til Læge og for Beskadigelsen af hans Tøj samt som Godtgjørelse for Svie og Smerte, og dette Beløb, som de Tiltalte have erkjendt sig pligtige til at tilsvare in solidum, er det ved Underrettsdommen paalagt dem at udrede paa denne Maade.

De Tiltalte, af hvilke Jørgensen er født den 7 April 1879 og Nielsen den 15 Juli 1878, medens Hansen og Jakobsen ere fødte henholdsvis i Aarene 1876 og 1874, og som ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, ere for deres anførte Forhold ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 203, for Jørgensens Vedkommende sammenholdt med §§ 54 og 37, med

Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 8, 2 Gange 5, 3 Gange 5 og 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 214. Advokat Nellemann

contra

August Ernst Elias Hauptmann (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Maj 1897: Tiltalte August Ernst Elias Hauptmann bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Tiltaltes i den indankede Dom omhandlede Unkladelse af at benytte de for de solgte Cykler indkomne Beløb til inden to Dage enten at købe andre Cykler eller betale Laderer det denne for disse Cykler tilkommende Beløb findes efter Parternes Kontraktsforhold ikke i og for sig at have paadraget ham Straffeansvar, og da det efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger findes betænkeligt at antage, at Tiltalte har havt til Hensigt at besvige Laderer eller dog indseet, at han ikke havde nogen rimelig Udsigt til at fyldestgøre denne, vil der være at tillægge ham Frifindelse. Aktionens Omkostninger findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

August Ernst Elias Hauptmann bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Nellemann og Hindenburg

for Høiesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne mod August Ernst Elias Hauptmann, der er født den 15 Oktober 1860 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, for Bedrageri anlagte Sag ere Omstændighederne følgende: Tiltalte, der drev en Cykleforretning her i Staden, afsluttede den 7 Maj 1896 en Overenskomst med Forgyllder Carl Georg Laderer, der bl. A. gik ud paa, at Laderer indskjød 2000 Kr. i Tiltaltes Forretning, og at af dette Beløb 1500 Kr. anvendtes til Indkjøb af nye Cykler; disse Cykler skulde være Laderers Ejendom, men gives Tiltalte i Konsignation, og ifølge de af Tiltalte udstedte Konsignationsbeviser var Tiltalte kun berettiget til at sælge af dem mod kontant Betaling og mod i Løbet af 2 Dage enten at betale Laderer Cyklens Indkjøbspris + et Beløb af 12 Kr. 50 Øre for hver solgt Cykle eller betale Laderer det sidstnævnte Beløb og samtidig indkjøbe en ny Cycle af samme Værdi som den solgte, hvilken Cykle da skulde være Laderers Ejendom og paa samme Vilkaar som ovenanførte gives Tiltalte i Konsignation. Tiltalte har nu i Overensstemmelse med det iøvrigt Oplyste erkjendt, at han i Tiden fra 7 Maj 1896 til den 14 September s. A. har dels uden Laderers Samtykke og uden at yde denne noget Verderlag overdraget en af de fornævnte ham i Konsignation givne Cykler, hvilken Cykle havde en Værdi af 130 Kr., til en Mand, der tog den som Betaling for nogle Penge, Tiltalte skyldte ham, dels uden Laderers dertil erhvervede Samtykke til egen Fordel forbrugt kontante Penge til Beløb ca. 565 Kr., som han havde faaet ind ved Salg af de fornævnte ham i Konsignation givne Cykler, uden senere — endsige i Løbet af 2 Dage — at opfylde de ham ifølge Konsignationsbeviserne paahvilende Forpligtelse, og Tiltalte, der efter det Oplyste ikke tør antages under alle Omstændigheder at have været forpligtet til at holde den ham selv ikke tilkommende Deel af Kjøbesummen for en solgt Cykle afsondret fra hans øvrige Kassebeholdning, har vel forklaret, at han havde til Hensigt senere at indkjøbe nye Cykler istedenfor de afhændede, men efter Sagens Oplysninger — derunder hvad Tiltalte selv har erkjendt — kan han i hvert Fald ikke antages, da han forbrugte det nævnte Beløb af ca. 565 Kr., at have havt til Hensigt inden den i Konsignationsbeviserne fastsatte Frist af 2 Dage enten at indkjøbe nye Cykler istedenfor de solgte eller paa anden Maade at opfylde de ham overfor Laderer paahvilende Forpligtelser.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Fredagen den 8 Oktober.

Nr. 259. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Andreas Georg Andersen og Hans Peder Andersen
(Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 24 April 1897: De Tiltalte Andreas Georg Andersen og Hans Peter Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidsnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de, En for Begge og Begge for En, Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Kjørboe og Prokurator Kramer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juli 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte Andreas Georg Andersen og Hans Peder Andersen bestemmes til 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Lehmann og Tvermoes betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Andreas Georg Andersen og Hans Peder Andersen, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Andreas Georg Andersen og Hans Peter Andersen, af hvilke A. G. Andersen er født den 6 Juli 1847 og har været anset ifølge Kommissionsdom af 14 December 1895 efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, medens H. P. Andersen er født den 22 Juni 1868*) og ikke funden forhen straffet, aktionerede for bedrageligt Forhold, i hvilken Henseende følgende er oplyst.

Medens Tiltalte Andreas Georg Andersen i Aaret 1895 hendsad i Varetægtsarrest i Odense efter at have aflagt Tilstaaelse om forsættelig at have forarsaget en i December 1879 opstaaet Ildbrand, hvorved et ham tilhørende Hus i Vejby nedbrændte og en Del Løsøre ødelagdes, blev der af hans Broder, Tiltalte H. P. Andersen anlagt 2 Sager mod ham ved Odense Kjøbstads Politiret og samme Kjøbstads Gjæsteret til Betaling af henholdsvis 728 Kr. og 70 Kr., og da A. G. Andersen i Retten erkjendte Fordringernes Rigtighed, blev de nævnte Beløb med Renter og Omkostninger tilkjendte H. P. Andersen ved Domme af 25 s. M. **), hvorefter denne gjorde Udlæg efter Dommen i A. G. Andersens Ejendele og foretog forberedende Skridt til Realisation af det Udlagte, men opgav dog den videre Forfølgning, efter at Under søgelsen i nærværende Sag var indledet. Forinden H. P. Andersen begyndte den ommeldte Retsfølgning, havde han indfundet sig i Arresten hos A. G. Andersen efter dennes Anmodning, og ved den Lejlighed var de blevne enige om, at H. P. Andersen skulde sørge for at faa konstateret, at han havde et Tilgodehavende hos A. G. Andersen og, efter at H. P. Andersen i den Anledning havde henvendt sig til en Sagfører, blev de ommeldte Retssager anlagte. Under disse angaves de paastaede Beløb at skyldes dels for Arbejds løn, som H. P. Andersen skulde have tilgode hos A. G. Andersen, dels for Kost og Logi, som H. P. Andersen havde ydet A. G. Andersen, men efter de under nærværende Sag tilvejebragte Oplysninger, derunder de tildels vakkende og indbyrdes modsigende Forklaringer, som de Tiltalte have afgivet, kan det ikke antages, at H. P. Andersen i Virkeligheden har haft nogen Fordring paa A. G. Andersen i de nævnte Anledninger, og efter alt det Foreliggende maa det endvidere antages — som ogsaa af Tiltalte H. P. Andersen erkjendt — at de omhandlede Retsfølgninger alene ere anstillede for saa vidt gjørligt at unddrage A. G. Andersens Ejendele fra at tjene til Fyldestgjørelse for hans Kreditorer, særlig tvende Brandforsikrings selskaber, over for hvilke han var erstatningspligtig.

---

*) Skal være 1858.

**) Skal være November 1895.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte, der ved Underretsdømmen ere ansete i Medfør af Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, sammenholdt med § 47, med Fængsel paa Vand og Brød, A. G. Andersen i 4 Gange 5 Dage og H. P. Andersen i 2 Gange 5 Dage, være at ansee i Henhold til Straffelovens § 252, jfr. for A. G. Andersens Vedkommende § 64 og for H. P. Andersens Vedkommende § 47, efter Omstændighederne hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Med den nævnte Forandring i Tiderne for de de Tiltalte idømte Straffe vil Underretsdømmen, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, tiltrædes, være at stadfæste.

Nr. 48.   Firmaet N. H. Schmidt (Rée)

contra

den kongelige Landsover- samt Hof og Stadsrets Skiftekommission, der behandler fhv. Kjøbmand Hans Jørgen Nielsens Konkursbo paa bemeldte Boes Vegne (Ingen),

betr. Betaling af 2490 Kr. 09 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 17 November 1896: Den ovennævnte af Firmaet N. H. Schmidt heraf Staden nedlagte Paa-stand kan ikke tages til Følge. Der forelægges Overretssagfører Wittrup en Frist af 8 Dage fra nærværende Decisions Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 7 Maj dette Aar fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af de i den indankede Decision omhandlede, under 6 November 1894 mellem Appellanten og Fallenten Hans Jørgen Nielsen oprettede Kontrakter kan det ikke betvivles, at disse angik, den ene Oprettelsen af et Konsignationsforhold med Hensyn til Appellantens fremtidige Leveringer af Foderstoffer til Fallenten, den anden Overdragelse til Appellanten af Ejendomsretten til det Fallenten tilhørende Jernvarelager. Der er nu ikke fremkommet Oplysninger, der kunne berettige til at antage, at Parterne ved Oprettelsen af disse Kontrakter have tilsigtet

andet end hvad Kontrakterne efter deres Indhold lød paa, eller til overhovedet at antage, at Kontrakterne ikke ere traadte i Kraft mellem Parterne efter deres Indhold, og forsaavidt det særligt er fremhævet, at Parternes Bogføring, som nærmere omtalt i Decisionen, tildels ikke har været overensstemmende med de ved Kontrakterne stiftede Retsforhold, vil der ikke kunne tillægges denne Omstændighed, der kan finde sin Forklaring ved de faktiske Forhold, navnlig den af Fallenten kort efter Kontrakternes Oprettelse foretagne Afhændelse af sin Kjøbmandsforretning, nogen afgjørende Betydning. Herefter og da der ikke er Grund til at antage, at Appellanten ved at give det i Skrivelsen af 29 November 1894 begjærte Samtykke til Salg af de omhandlede Varer til Kjøberen af Fallentens Kjøbmandsforretning, Kjøbmand Hans Olsen, har frafaldet den ham efter Kontrakterne af 6 November 1894 tilkommende Ret til at oppebære Kjøbesummerne for Varerne, vil Appellantens Paastand om at kjendes berettiget til af det Beløb, som ifølge Overenskomst mellem Appellanten og Konkursboet er indbetalt til dette af Kjøbmand Hans Olsen, at faa udbetalt 2490 Kr. 9 Øre være at tage til Følge, og medens det ikke vil kunne paalægges Boet at udrede Morarenter, vil dette have at tilsvare Appellanten de Renter, som det selv har indvundet af det nysnævnte Beløb. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Firmaet N. H. Schmidt, bør være berettiget til af det Beløb, som Kjøbmand Hans Olsen har indbetalt til det indstævnte Konkursbo, at faa udbetalt 2490 Kroner 9 Øre tilligemed de Renter, som Konkursboet heraf har indvundet. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Boet 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Den 24 November 1894 solgte Kjøbmand Hans Jørgen Nielsen af Præstø sin derværende Kjøbmandsforretning til Hans Olsen af Tubæk, og efter at fornævnte H. Nielsens Bo derefter den 23 Februar 1895 var blevet taget under Konkursbehandling her ved Kommissionen, fremkom der i Boet fra Firmaet N. H. Schmidt heraf Staden Paastand om at anerkjendes som Ejer af et Beløb

af 2490 Kr. 09 Øre af fornævnte Hans Olsens fra det ovennævnte Salg hidrørende Restskyld ved Konkursens Begyndelse, men da det paa en Skiftesamling i Boet den 20 Juni f. A. vedtoges, at denne Paastand ikke paa Grundlag af det da Foreliggende kunde anerkjendes, erklærede Firmaet sig enigt i, at Kjøbmand H. Olsen gyldig kunde udbetale hele sin den 1 Marts f. A. forfaldne Restskyld til Skiftekommissionen, medens Spørgsmaalet om Firmaets Retsstilling i Boet med Hensyn til det ovenanførte Krav henvistes til Afgjørelse ved Decision.

Af den mellem Inkassator i Boet, Overretssagfører Damkier, og Firmaet herefter førte Disput fremgaar det, at de 2490 Kr. 09 Øre, som Firmaet paastaar sig forlods udbetalt som Separatist, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Marts 1895, udkommer dels som Kjøbesum for et under Salget til Olsen indbefattet, saakaldet Konsignationslager Kr. 1664.47, dels som Kjøbesum for et under Salget ligeledes indbefattet Jærnvarelager Kr. 825.62, ialt Kr. 2490.09, idet Firmaet paastaar under 6 November 1894 af Fallenten at have kjøbt Jærnvarelageret og under s. D. at have givet ham det omhandlede Foderstofferlager i Konsignation, samt at det ved Salget til Olsen udtrykkelig blev aftalt, at Olsen med Hensyn til disse Lagre blev Firmaets Kjøber og skulde betale Kjøbesummen for samme direkte til Firmaet.

Til Støtte herfor har Firmaet nærmere anbragt, at samme efter en Tid at have gjort Forretninger med Fallenten, sporede en ringere Betalingsevne hos denne, hvorfor Firmaet i en Skrivelse af 17 Oktober 1894 erklærede ikke at ville sælge ham flere Varer, forinden de forfaldne Vexler vare betalte, samt at det derpaa efter Brevvexling mellem dem angaaende Ordningen af deres fremtidige Handelsforhold blev Resultatet, at Firmaet under dets Chefs Ophold i Præstø den 6 November 1894 med Fallenten afsluttede 2de Kontrakter, hvoraf Gjenparter ere fremlagte, og af hvilke den ene gik ud paa, at Fallenten til Firmaet solgte og overdrog »hele sit nye kurante Jærnlager, bestaaende af ca. 20000 Pd. diverse Dimensioner svensk og rinsk Jærn til en Gjennemsnitspris af 8 Øre pr. Pd.«, medens den anden gik ud paa dels, at Fallenten forpligtede sig til af Firmaet »at købe de Foderstoffer«, som han forbrugte i sin Forretning »til alm. Dagspriser«, dels at »alt af Foderstoffer, som han fra Dato modtager af Firmaet, er i Konsignation, saaledes at han er forpligtet til hver 8de Dag med Firmaet at afregne, hvad han har solgt, dog kun forsaavidt det Solgte andrager 100 Kr. eller derover, da i modsat Fald Afregning udskydes, indtil dette Beløb er naaet«; medens Fallenten skal bære »al Fragt, Tab, Pakhusleje, Assurance o. l.«, er Alt, hvad han maatte faa ud af Varerne udover det fakturerede Beløb, som lægges til Grund for Afregningen, hans egen Avance. I Henhold til denne Kontrakt

overlod Firmaet i Følge Faktura af 8 og 10 November 1894 Fallenten Varer »i Konsignation« til Værdi 3841 Kr. 48 Øre. Allerede i Skrivelse af 25 s. M. meddelte Fallenten imidlertid Firmaet, at han havde afstaaet sin Forretning til H. Olsen til Overtagelse den 1 December s. A., idet han dog beroligede Firmaet med Forsikring om, at det hele ved hans Omsorg skulde »blive bragt rigtig i Orden«, og at Firmaet skulde blive »den Første, som skal blive dækket«, og i en senere Skrivelse af 29 s. M. udbad han sig derhos af Firmaet »en skriftlig Tilstaaelse for, at jeg har Lov til at sælge mit Jærnlager samt paa bedste Maade sælge, hvad af Foderstoffer jeg har i Konsignation«. Efter Modtagelsen af dette sidste Brev rejste Firmaets Chef strax til Præstø, hvor det paa Fallentens Kontor bestemtes, at han maatte sælge saavel Jærnlageret som Foderstofferne til Olsen, der dog ikke var nærværende, paa Betingelse af, at Betalingen af Olsen skulde erlægges til en derværende Prokurator som Firmaets Befuldmægtigede og Fallenten tilsvare Firmaet den Pris, som Varerne solgtes under Facturapris. Om denne Betalings Erlæggelse vil paagjældende Prokurator derefter have truffet ren Aftale med Olsen, ligesom han ogsaa, inden Fallenten forlod Præstø, vil have gjort endelig — dog ikke skriftlig — Opgjørelse med denne angaaende dennes Skyld til Firmaet, idet fra Skylden blev draget det Beløb, som Olsen skulde betale til Firmaet, og det Beløb, for hvilket Fallenten havde solgt paa Kredit af »Konsignationslageret«, hvorefter Fallenten efter at have overladt Firmaet Regningerne paa disse Varer udbetalte dette Restbeløb.

Da Nielsen imidlertid nogle Maaneder efter gik fallit, var Olsen i Uvished om, til hvem han skulde betale, i hvilken Anledning han under 11 Marts f. A. rettede en Forespørgsel til Boets Inkassator.

Mod Rigtigheden af disse Anbringender har Inkassator imidlertid paa Boets Vegne rejst en Række Indsigelser. Næst at fremhæve, at Forholdet efter Fallentens Opgivende den 17 Oktober 1894 var det, at der da kun fandtes en 2 Dage tidligere forfalden Vexel til Firmaet paa ca. 600 Kr., og at denne allerede i Slutningen af samme Maaned blev betalt, saa at Firmaet efter dets egne Udtalelser ikke kunde antages efter sidstnævnte Tidspunkt at være uvilligt til at sælge Fallenten flere Varer, gjør han med Hensyn til Jærnlageret gjældende, at det af en Skrivelse fra Firmaet til Fallenten af 25 Oktober 1894 fremgaar, at det var Sidstnævnte, der selv havde tilbudt Firmaet at give dette Sikkerhedsforhold, der senere »ordnedes paa den Maade«, at Firmaet gennem Overdragelsesdokumentet af 6 November 1894 overtog Lageret, men uden at det kan antages at have været Hensigten at skabe Andet end et Sikkerhedsforhold, der frem-

traadte som en Overdragelse, og ved Siden heraf fremhæver Inkassator yderligere, at det ovennævnte Dokument i hvert Fald ikke indeholdt den for en Ejendomsovergang nødvendige Specificering og Bestemthed, og at det efter det Foreliggende ikke kan erkjendes, at Besiddelsen af Lageret noget Øjeblik er overgaaet til Firmaet, ligesom han endelig gør gjældende, at ej heller den formentlig tilsigtede Sikkerhedsret med Hensyn til Jærnlageret overfor Boet er opnaaet for Firmaet. Og hvad dernæst angaar »Konsignationsforholdet« gør Inkassator under Fremhævelse af, at det ligeledes var Fallenten selv, der i en Skrivelse til Firmaet af 30 Oktober 1894 begyndte at tale om Indførelsen af det Forhold mellem dem, som senere benævnedes paa denne Maade, gjældende, at ligesom Begyndelsen af Konsignationskontrakten af 6 November 1894 alene forpligter Fallenten til at »kjøbe« sine Foderstoffer hos Firmaet, saaledes peger Kontraktens efterfølgende Deel til Trods for Bestemmelsen om, at »alt af Foderstoffer, som jeg fra Dato modtager af Firmaet, er i Konsignation«, gennemgaaende ikke hen paa Etableringen af et egentligt Konsignationsforhold, men meget mere alene paa Indførelsen af en særlig Afregningsregel i deres hidtidige Kjøb- og Salgsforhold, ligesom da ogsaa Kontraktens Slutningsbestemmelser om, at Fallenten skulde bære Fragt, Tab, Pakhusleje, Assurance o. l., nærmest tyder hen paa et Kjøb og Salg, ikke paa et Konsignationsforhold.

Et yderligere Bevis for, at en Overdragelse af Jærnlageret ligesaa lidt har været tilsigtet, som det har været Hensigten med Kontrakten af 6 November 1894 at forandre Fallentens og Firmaets hidtidige Handelsforhold til et egentligt Konsignationsforhold, søger Inkassator endelig i deres Bogføring, idet Fallenten kun har ført een Konto for alt Mellemværende med Firmaet og paa denne har krediteret Firmaet for de Varer, som nu paastaas at være Konsignationsvarer, ganske paa samme Maade og med samme Udtryk som med Hensyn til de andre Varer, han havde købt af Firmaet, ligesom han intetsteds paa Firmaets Konto har gjort nogetsohmhelst Notat vedrørende Jærnlageret, medens paa den anden Side Firmaet, der heller ikke nogetsteds har krediteret Fallenten for Jærnlagerets Beløb, vel efter 6 November 1894 har aabnet ny Konto med Fallenten for Varer i Konsignation ved Siden af den gamle, men desuagtet har afskrevet Beløb, der skulde opføres paa den ny Konto, paa den gamle.

Endelig har Inkassator gjort gjældende, at selv om Jærnvarelageret noget Øjeblik kunde siges at have tilhørt Firmaet og et virkelig Konsignationsforhold var kommet til Existens, saa er Forholdet i hvert Fald blevet væsentlig forandret ved Salget til Olsen og det dertil af Firmaet meddelte, forøvrigt formentlig overflødige Samtykke, idet det herved er gaaet over til at blive et rent Kreditforhold mellem Fallenten og Firmaet, og har In-

kassator i saa Henseende særlig fremhævet, dels at Olsen udtrykkelig har erklæret, at han kun har kontraheret med Fallenten, dels at den fra Firmaets Side omtalte Aftale med Olsen om, at han skulde betale til Firmaets Befuldmægtigede, indskrænker sig til en Olsen den 11 Januar 1895 — altsaa 1½ Maaned efter Salget — tilsendt Skrivelse, hvori den tidligere omtalte Prokurator meddeler ham, at Jærnvarelageret og Foderstofferne ikke tilhørte Fallenten, men solgtes af ham som Befuldmægtiget for Firmaet som Ejer, og at Fallenten ikke er berettiget til at hæve Beløbene for disse Varer, men at de skulde betales til Prokuratoren som Ejerens Befuldmægtigede.

Inkassator har som Følge af det saaledes Anførte protesteret mod, at den af Firmaet nedlagte Paastand tages til Følge, idet han formener, at Firmaet kun kan anerkjendes som upriviligeret Kreditor i Fallitboet efter nærmere Dokumentation af dets Tilgodehavende.

Heri findes der ogsaa at maatte gives Inkassator Medhold. Ligesom det nemlig efter det Foreliggende, specielt den tidligere nævnte Skrivelse fra Firmaet til Fallenten af 25 Oktober 1894 og den i begges Bøger iagttagne Taushed angaaende denne Transaktion ikke kan antages, at der ved Dokumentet af 6 November 1894 har været tilsigtet en virkelig Overdragelse til Firmaet af Jærnvarelageret, som Fallenten selv endnu i sin Skrivelse af 29 November s. A. betegner som »mit«, og en mulig paatænkt Sikkerhedsret med Hensyn til samme ej heller er opnaaet, saaledes skjønnes det, selv om der ved den anden Kontrakt af 6 November 1894, uanseet sammes paa forskellige Punkter i modsat Retning visende Indhold, virkelig maatte være tilsigtet at stifte et sandt Konsignationsforhold, efter de foreliggende Oplysninger ikke at kunne antages, at et saadant er kommet til Existens, i hvilken Henseende her særlig skal fremhæves, at ikke blot Fallentens, men tildels ogsaa Firmaets Bogføring peger hen paa, at Forholdet mellem dem ogsaa efter Afslutningen af bemeldte Kontrakt havde bevaret Karakteren af et almindeligt, til en noget modificeret Afregningsregel knyttet Køb- og Salgsforhold.

Og da der nu ej heller hverken overfor Fallenten eller overfor Kjøbmand Hans Olsen, der, som anført, har erklæret kun at have kontraheret med Fallenten, sees at være foregaaet noget, som kunde modificere Sidstnævntes Forpligtelse til at betale til Fallenten eller nu hans Bo efter Kontrakten af 24 November 1894, vil den af Firmaet nedlagte Paastand om som Separatist forlods i Boet at erholde udbetalt et Beløb af 2490 Kr. 09 Øre med Renter ikke kunne tages til Følge, medens Spørgsmaalet om Anerkjendelse af Firmaet som upriviligeret Kreditor forbeholdes nærmere Afgjørelse efter yderligere Dokumentation i Boet.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Wittrup en Frist af 8 Dage fra denne Decisions Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 7 Maj d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Tirsdagen den 12 Oktober.

Nr. 242. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

1) Jens Christian Jensen, 2) Andreas Carl Andersen, 3) Adolf Peter Georg Petersen, 4) Rudolph Anton Carsten Christian Kopp, 5) Jens Andersen, 6) Albertine Christine Louise Nielsen, 7) Lars Christian Clemmensen, 8) Johan Sophus Christian Sørensen, 9) Marius Christensen, 10) Ola Nilsson, 11) Harald Emil Hingsberg, 12) Niels Peter Henriksen, 13) Frederik Larsen, 14) Julius Carl Christian Lund, 15) Carl Frederik Gleditsch, 16) Harald Edvard Balduin Faber, 17) Frederik Vilhelm Knudsen, 18) Hans Peter Petersen, 19) Oluf Axel Lilliequist, 20) Jørgen Ludvig Olsen, 21) Jensine Vilhelmine Alfrede Olsen, 22) Peter Alexander Groth, 23) Frederik Ferdinand Guldbrandt, 24) Peter Andersen, 25) Frederik Ernst Petersen, 26) Otto Christian Frederiksen, 27) Ludvig Heinrich Opitz, 28) Anna Emilie Amanda Halgreen og 29) Julius Carl Hesse (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 April 1897: De Tiltalte Nr. 1 Jens Christian Jensen, Nr. 2 Bogtrykker Andreas Carl Andersen, Nr. 13 Cigarhandler Frederik Larsen, Nr. 14 Cigarhandler Julius Carl Christian Lund, Nr. 21 Cigarhandlerske Jensine Vilhelmine Alfrede Olsen og Nr. 27 Cigarhandler Ludvig Heinrich Opitz bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være, dog saaledes at Tiltalte Nr. 1 Jens Christian Jensen og Tiltalte Nr. 2 Bogtrykker Andreas Carl Andersen deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger i det nedenfor angivne Forhold. De Tiltalte Nr. 3 Cigarhandler Adolph Peter Georg Peter-

sen, Nr. 4 Cigarhandler Rudolph Anton Carsten Christian Kopp, Nr. 5 Cigarhandler Jens Andersen, Nr. 6 Albertine Christine Louise Nielsen, Nr. 7 Cigarhandler Lars Christian Clemmensen, Nr. 8 Cigarhandler Johan Sophus Christian Sørensen, Nr. 9 Cigarhandler Marius Christensen, Nr. 10 Cigarhandler Ola Nilsson, Nr. 11 Cigarhandler Harald Emil Hingsberg, Nr. 12 Cigarhandler Niels Peter Henriksen, Nr. 15 Carl Frederik Gleditsch, Nr. 16 Cigarhandler Harald Edvard Balduin Faber, Nr. 17 Cigarhandler Frederik Vilhelm Knudsen, Nr. 18 Cigarhandler Hans Peter Petersen, Nr. 19 Cigarhandler Oluf Axel Lillieqvist, Nr. 20 Cigarhandler Jørgen Ludvig Olsen, Nr. 22 Cigarhandler Peter Alexander Groth, Nr. 23 Cigarhandler Frederik Ferdinand Guldbrandt, Nr. 24 Cigarhandler Peter Andersen, Nr. 25 Cigarhandler Frederik Ernst Petersen, Nr. 26 Cigarhandler Otto Christian Frederiksen, Nr. 28 Detailhandlerske Anna Emilie Amanda Halgreen og Nr. 29 Julius Carl Hesse bør hver især til Statskassen bøde 10 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. De under Sagen i Bevaring tagne Exemplarer af Nr. 101 for den 23 November forrige Aar af Bladet »Asfalten« bør konfiskeres. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Lehmann, 30 Kroner til hver, udredes af de Tiltalte Nr. 1—Nr. 12, Nr. 15—Nr. 20, Nr. 22—Nr. 26, Nr. 28 og Nr. 29 En for Alle og Alle for En. De idømte Bøder at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til det i den indankede Dom angaaende de Tiltalte Nr. 1 Jensen og Nr. 2 Andersen Anførte, som i det Væsentlige tiltrædes, findes den Straf, de maa anses at have forskyldt i Medfør af Lov 3 Januar 1851 § 3, jfr. § 16, for Overtrædelse af Straffelovens § 184 at kunne bortfalde ifølge Straffelovens § 64, medens de dog solidarisk maa tilsvare samtlige Aktionens Omkostninger.

Hvad de øvrige 27 Tiltalte angaar, bemærkes, at det paagjældende Billede ikke, som i Dommen antaget, kan betragtes som en mindre væsentlig Bestandel af det i Sagen omhandlede Blad, hvorfor samtlige disse Tiltalte findes at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 184. Straffen vil for hver især af dem kunne bestemmes, som allerede ved Dommen skeet for de 23, til en Bøde af 10 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i to Dage, hvorhos de ville hver for sig have at tilsvare $\frac{1}{29}$ af Aktionens Omkostninger.

Dommens Bestemmelse om Konfiskation tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

For de Tiltalte Nr. 1 Jensen og Nr. 2 Andersen bortfalder den forskyldte Straf. De Tiltalte Nr. 13 Larsen, Nr. 14 Lund, Nr. 21 Alfrede Olsen og Nr. 27 Opitz bør hver især til Statskassen bøde 10 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i to Dage. I Henseende til de øvrige Tiltalte ikjendte Straffe og Konfiskationen bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Fristen for de idømte Bøders Udredelse bestemmes til 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Aktiøns Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen for Høiesteret, 60 Kroner til hver, udrede de Tiltalte Nr. 1 Jensen og Nr. 2 Andersen, een for begge og begge for een, hvorhos de øvrige Tiltalte in solidum med de to fornævnte hver for sig tilsvare $\frac{1}{29}$.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Oktober 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 29—30.

Tirsdagen den 12 Oktober.

Nr. 242. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

1) Jens Christian Jensen, 2) Andreas Carl Andersen, 3) Adolf Peter Georg Petersen, 4) Rudolph Anton Carsten Christian Kopp, 5) Jens Andersen, 6) Albertine Christine Louise Nielsen, 7) Lars Christian Clemmensen, 8) Johan Sophus Christian Sørensen, 9) Marius Christensen, 10) Ola Nilsson, 11) Harald Emil Hingsberg, 12) Niels Peter Henriksen, 13) Frederik Larsen, 14) Julius Carl Christian Lund, 15) Carl Frederik Gleditsch, 16) Harald Edvard Balduin Faber, 17) Frederik Vilhelm Knudsen, 18) Hans Peter Petersen, 19) Oluf Axel Lilliequist, 20) Jørgen Ludvig Olsen, 21) Jensine Vilhelmine Alfrede Olsen, 22) Peter Alexander Groth, 23) Frederik Ferdinand Guldbrandt, 24) Peter Andersen, 25) Frederik Ernst Petersen, 26) Otto Christian Frederiksen, 27) Ludvig Heinrich Opitz, 28) Anna Emilie Amanda Halgreen og 29) Julius Carl Hesse (Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 16 December forrige Aar og 16 Januar dette Aar anlagte Sag tiltales nedennævnte 29 Personer for Overtrædelse af Straffelovens § 184, nemlig Nr. 1. Jens Christian Jensen, der er født den 5 Februar 1872, Nr. 2. Bogtrykker Andreas Carl Andersen, der er født den 11 September 1843, Nr. 3. Cigarhandler Adolf Peter Georg Petersen, der er født den 26 September 1852, Nr. 4. Cigarhandler Rudolph Anton Carsten Christian Kopp, der efter sin Forklaring er 33 Aar gammel, hvilket er skjønnet stemmende med hans

Udseende, Nr. 5. Cigarhandler Jens Andersen, der er født den 4 Maj 1863, Nr. 6. Albertine Christine Louise-Nielsen, Bestyrerske af en Cigarhandel og som er født den 28 Juli 1866, Nr. 7. Cigarhandler Lars Christian Clemmensen, der er født den 18 April 1860, Nr. 8. Cigarhandler Johan Sophus Christian Sørensen, der er født den 18 September 1850, Nr. 9. Cigarhandler Marius Christensen, der er født den 11 Juni 1852, Nr. 10. Cigarhandler Ola Nilsson, der efter sin Forklaring er 52 Aar gammel, hvilket er skjønnnet stemmende med hans Udseende, Nr. 11, Cigarhandler Harald Emil Hingsberg, der er født den 16 September 1860, Nr. 12. Cigarhandler Niels Peter Henriksen, der er født den 28 September 1860, Nr. 13. Cigarhandler Frederik Larsen, der er født den 14 November 1860, Nr. 14. Cigarhandler Julius Carl Christian Lund, der er født den 25 Juli 1860, Nr. 15. Carl Frederik Gleditsch, Bestyrer af en Cigarhandel, der er født den 17 Januar 1862, Nr. 16. Cigarhandler Harald Edvard Balduin Faber, der er født den 5 December 1847. Nr. 17. Cigarhandler Frederik Vilhelm Knudsen, der er født den 18 April 1853, Nr. 18. Cigarhandler Hans Peter Petersen, der er født den 30 Juli 1863, Nr. 19. Cigarhandler Oluf Axel Lilliequist, der er født den 12 Juni 1842, Nr. 20. Cigarhandler Jørgen Ludvig Olsen, der er født den 21 Juni 1864, Nr. 21. Cigarhandlerske Jensine Vilhelmine Alfrede Olsen, der er født den 28 Februar 1851, Nr. 22. Cigarhandler Peter Alexander Groth, der er født den 5 Maj 1857, Nr. 23. Cigarhandler Frederik Ferdinand Guldbrandt, der efter sin Forklaring er 38 Aar gammel, hvilket er skjønnnet stemmende med hans Udseende, Nr. 24. Cigarhandler Peter Andersen, der er født den 12 August 1862, Nr. 25. Cigarhandler Frederik Ernst Petersen, der er født den 18 Juli 1868, Nr. 26. Cigarhandler Otto Christian Frederiksen, der er født den 11 Oktober 1863, Nr. 27. Cigarhandler Ludvig Heinrich Opitz, der er født den 3 Februar 1855, Nr. 28. Detailhandlerske Anna Emilie Amanda Halgreen, der er født den 3 November 1867 og Nr. 29. Julius Carl Hesse, Bestyrer af en Detailhandel, der er født den 12 Juni 1869. Af de Tiltalte ere Nr. 1 Jensen og Nr. 2 Andersen ansete: Førstnævnte: ved den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 17 August forrige Aar efter Straffelovens § 215, jfr. §§ 216 og 217, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kroner eller subsidiært simpelt Fængsel i 60 Dage, og senest ved nærværende Rets Dom af 5 December forrige Aar efter Straffelovens § 184 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, og Sidstnævnte: ved nærværende Rets Domme af 18 Oktober 1887 og 7 Februar 1888 henholdsvis efter Straffelovens § 184 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned og efter samme §, jfr. § 64, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, og senest ved ovennævnte Dom af 5 December forrige Aar efter Straffelovens §

184 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Af de øvrige Tiltalte har Tiltalte Nr. 27 Opitz forklaret, at han for flere Aar siden har været idømt en Bøde i en Injuriesag, men iøvrigt er hverken han eller de Tiltalte Nr. 3—Nr. 26, Nr. 28 og Nr. 29 fundne forhen straffede i Følge Dom.

Sigtelsen mod de ovennævnte Tiltalte gaar ud paa, at de have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 184 med Hensyn til et Billede, der blandt andet forestiller en nøgen Kvinde, og som har været optaget dels i Nr. 101 for den 23 November forrige Aar af det heri Byen udkommende Blad »Asfalten«, dels i en dette Nummer af Bladet vedrørende Reklameplakat, i hvilken forskellige Dele af det nævnte Nummers Indhold fremhævedes. Under Sagen er det oplyst, at Bladet »Asfalten«, der ejes af Tiltalte Nr. 2 Andersen, kun har ganske faa Abonnenter og mest sælges paa Gaden og fra Butiker for en Pris af 2 Øre pr. Nummer, at det nævnte Nummer af Bladet har været trykt i et Antal af 9000 Exemplarer, og at den nævnte Reklameplakat, der har været tilstillet Bladets Forhandlere, for at disse kunde skilte med den, har været trykt i Antal af 325 Exemplarer.

Paa det nævnte Nummer af »Asfalten« staar anført »Ansvarhavende Redaktør: J. Chr. Jensen. Udgiver: Carl Andersen;« under det paagældende Billede, der bærer Overskriften: »Naar Huslejen forfalder«, og den Billedet ledsagende Text, findes derimod ikke nævnt noget Navn. Tiltalte Nr. 1 Jensen har nu vel erkjendt, at der ved Navnet J. Chr. Jensen sigtes til ham, som blandt andet fra den 1 Oktober til Slutningen af November forrige Aar har fungeret som ansvarhavende Redaktør af Bladet, men han har samtidig forklaret, at det paagældende Billede er blevet optaget i Bladet uden hans Vidende og Villie, og at han først saae Billedet om Morgenen den 23 November, efterat Bladet var blevet trykt og umiddelbart før det skulde sendes ud til Forhandlerne af det, samt at han da strax tilkjendegav Tiltalte Nr. 2 Andersen, i hvis Bogtrykkeri Bladet var blevet trykt, sin Utilfredshed med, at Billedet var blevet optaget i Bladet. Da Tiltalte Jensen imidlertid har erkjendt, at han iøvrigt ikke foretog noget for at forhindre Offentliggjørelsen af Billedet — efter hans Forklaring fordi han ikke skjønnede, at der under de foreliggende Omstændigheder var noget at gjøre ved Sagen, findes han i Medfør af Lov af 3 Januar 1851, § 3, jfr. § 16, at maatte bære Ansvaret for Billedets Offentliggjørelse i det oftnævnte Nr. af »Asfalten«.

Hvad dernæst angaar Reklameplakaten, i hvilken det paagældende Billede er optaget uden den tilhørende Text, hvorimod Overskriften »Naar Huslejen forfalder« er trykt ved Siden af Billedet og med en Henviisning til dette, da findes der paa den Plakat hverken anført, hvem der har forfattet eller redigeret den

eller af hvem den er udgivet. Derimod er det paa Foden af Plakaten angivet, at den er trykt i »Carl Andersens Bogtrykkeri, Grønnegade 27«, og da nu Tiltalte Nr. 2 Andersen har erkjendt, at der ved Navnet »Carl Andersen« sigtes til ham, og at Plakaten er bleven trykt i hans Bogtrykkeri, findes han i Medfør af Lov 3 Januar 1851, § 3, jfr. § 16, at maatte bære Ansvaret for Offentliggjørelsen af Billedet paa den nævnte Reklameplakat.

Efter alt hvad der foreligger skjønnes det nævnte Billede at maatte betegnes som utugtigt, og de Tiltalte Nr. 1 Jensen og Nr. 2 Andersen have derfor ved Offentliggjørelsen af Billedet gjort sig skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 184. Imidlertid vil der i Medfør af Straffelovens § 64 ikke være at idømme dem nogen Straf for den af dem begaaede Overtrædelse, idet det ikke skjønnes, at denne vilde have kunnet medføre en Forhøjelse af de dem ved den ovennævnte Dom af 5 December forrige Aar idømte Straffe, og de ville derfor begge være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, dog med Forpligtelse for dem Begge til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger i det nedenfor angivne Forhold.

Hvad endelig de Tiltalte Nr. 3 til Nr. 29 angaar, da er det om disse oplyst, at de alle i de dem tilhørende eller af dem bestyrede Forretninger har forhandlet det ovennævnte Nummer af »Asfalten«, at de Tiltalte Nr. 28 og Nr. 29 har havt nævnte Nummer anbragt i deres Butikker saaledes, at Billedet var synligt for Forbipasserende, og at de Tiltalte Nr. 3—Nr. 12, Nr. 15—Nr. 20 og Nr. 22—Nr. 26 har havt Reklameplakaten hængende i deres Forretningslokaler, saaledes, at Billedet kunde falde de Folk, der passerede forbi, i Øjnene. Medens nu de Tiltalte Nr. 3—Nr. 12, Nr. 15—Nr. 20, Nr. 22—26, Nr. 28 og Nr. 29 skjønnes at have overtraadt Straffelovens § 184 ved deres Udstilling af det paagjældende Billede, ville hverken disse Tiltalte eller de Tiltalte Nr. 13, Nr. 14, Nr. 21 og Nr. 27 kunne drages til Ansvar efter nævnte § for deres Forhandling af det oftnævnte Nr. af »Asfalten«, idet disse Tiltalte efter den Maade, hvorpaa Billedet fremtræder som en mindre væsentlig Bestanddel af Bladet, ikke findes at have gjort sig skyldige i et Forhold, der kan betegnes som Salg af utugtige Billeder. De Tiltalte Nr. 13, Nr. 14, Nr. 21 og Nr. 27 ville herefter i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorimod de Tiltalte Nr. 3—Nr. 12, Nr. 15—Nr. 20, Nr. 22—Nr. 26, Nr. 28 og Nr. 29 efter ovennævnte Lovparagraf ville være at ansee efter Omstændighederne hver med en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb med simpelt Fængsel i 2 Dage.

Under Sagen er der taget en Del Exemplarer af det oft-

nævnte Nummer af »Asfalten« i Bevaring, og disse Exemplarer ville i Medfør af Straffelovens § 34 være at konfiskere.

Nr. 243. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Laurits Brandt Thomsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 8 April 1897: Tiltalte Laurits Brandt Thomsen eller Thomsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Møhl, 15 Kr. og Defensor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. Tiltalte Charles Jørgensen bør for Aktors Tiltale fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Juni 1897: I Henseende til den Tiltalte Charles Leonhardt Jørgensen til-lagte Frifindelse bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Lauritz Brandt Thomsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, der- under i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 12 Kr. til Førstnævnte og 10 Kr. til Sidstnævnte, samt til Aktor og De- fensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Laurits Brandt Thomasens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa- anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høieste- retssagførererne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Laurits Brandt Thomsen, der er født i Aaret 1848, og som med Undtagelse af, at han i sin militære Tjeneste har været straffet en Gang arbitrært, samt at han har været anseet med en Bøde for Overtrædelse af Næringsloven, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Bedrageri, og Charles Leonhardt Jørgensen . . . for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte Thomsen ifølge tvende Panteobligationer af 8 Juni 1886, thinglæst 11 s. M., og 13 Juni 1893, thinglæst 16 s. M., for et Laan af 21,500 Kr. givet Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere 1ste Prioritets Panteret i den ham dengang tilhørende Ejendom »Brandholm« i Brande Sogn, Matr.-Nr. 1 a og 1 b af Brandholm, 1 a af Skjærslund og 1 f af Bandholm, af samlet Hartkorn henvend 4 Tdr. med Besætning m. v. I Anledning af, at bemeldte Tiltalte var udeblevet med de til 11 December Termin 1895 forfaldne Renter m. v. af sin Gjæld til Kreditforeningen, lod denne under 2 Marts f. A. gjøre Udlæg i Pantet til Fyldestgjørelse af sin Fordring, der med Renter og Omkostninger under Udlægsforretningen blev opgjort til ialt 21,455 Kr. 17 Øre, og ved denne Lejlighed, ved hvilken der paa Ejendommen fandtes af Besætning 1 Hest, 3 Køer, 5 Kvier, 1 Kalv og 2 Stude til samlet Værdi af 730 Kr., oplystes det, at Tiltalte i de sidste 14 Dage før Udlæget havde disponeret over en Del andre til Ejendommen hørende Besætningsgjenstande, nemlig 4 Heste, 3 Køer og 2 Faar til Værdi af ialt ca. 1300 Kr., men disse Gjenstande, der efter Rekvirentens Forlangende bleve inddragne under det givne Udlæg i Pantet, ere senere for den allerstørste Del, som nærmere nedenfor anført, bragte tilbage til Ejendommen. Ved en over Pantet afholdt Tvangsauktion udgjorde det højeste Bud, som det maa antages, kun 12,100 Kr., og Kreditforeningen, der lod sig Ejendommen udlægge for dette Bud, har derefter foranlediget kriminal Undersøgelse indledet i den omhandlede Anledning.

Under denne har nu Tiltalte Thomsen tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han af de Besætningsgjenstande, hvorover han, som meldt, har disponeret, har til to navngivne Mænd til Dækning af dels forfalden, dels ikke forfalden Gjæld, hvori han i forskjellig Anledning stod til dem, overdraget 3 Heste, 2 Køer og 2 Faar til Værdi af ialt ca. 1000 Kr., samt at han, da Medtiltalte Jørgensen, der er Detaillist, en Dag i Slutningen af Februar Maaned f. A. havde indfundet sig hos ham for at afkræve ham Betaling af en forfalden Vexelgjæld paa ca. 500 Kr., der hidrørte dels fra en for flere Aar siden udstedt Vexel, dels for Levering af Manufakturvarer i de sidste Aar, har til ham overdraget en Hest og en Ko, hvis Værdi da ansloges til 330 Kr., til delvis Dækning af den omhandlede

Gjæld. Han har imidlertid paastaaet, at han ved Overdragelsen af de førstnævnte Besætningsdele betydede de Paagjældende, at de, om Kreditforeningen gjorde sin Ret gjældende, selv maatte bære Ansvar for deres Bortførelse fra Gaarden, hvorved han vil have underforstaaet Paalæggelsen af en Forpligtelse for dem til eventuelt at bringe Gjenstandene tilbage eller betale deres Værdi, og efter det Oplyste ere ogsaa disse Gjenstande, som ovenfor antydet, alle førte tilbage til Ejendommen. Derimod har han erkjendt, at han ved Overdragelsen til Medtaltale af den ovennævnte Hest og Ko — hvilke Gjenstande denne har solgt for 260 Kr. og nægtet at godtgjøre Kreditforeningen — ikke udtrykkelig omtalte for ham, at Kreditforeningen havde Pant i Besætningen, medens hans Forklaring dog gaar ud paa, at han — der iøvrigt efter sin Forklaring paa Grund af overdreven Nydelse af Spiritus husker temmelig slet, og den paagjældende Dag var beruset — har det Indtryk, at han, der gik ud fra, at Medtaltale var bekjendt med, at Pantet i Ejendommen tillige omfattede Besætningen, yttrede til ham, at han, hvis Thomasen ikke kunde faa det ordnet med Kreditforeningen, og denne havde noget imod Handelen, selv skulde staa til Ansvar derfor.

Selv om nu Taltale Thomasen ved sine omhandlede Dispositioner over de ved den ovennævnte Udlægsforretning manglende Besætningsgjenstande maatte ligeoverfor de Personer, til hvem han overdrog dem, have taget et saadant Forbehold, som af ham angivet — hvorved bemærkes, at Medtaltale har benægtet, at Thomasen ligeoverfor ham har taget et slikt Forbehold, og at de af en Gaardejer, der medvirkede ved den paagjældende Handel, samt af Thomasens Hustru afgivne Forklaringer gaa ud paa, at de ikke have hørt Thomasen ved denne Lejlighed udtale sig i den angivne Retning — vilde dette dog ikke kunne diskulper ham, da han manglede Sikkerhed for, at de Paagjældende vilde rette sig efter det dem saaledes givne Paalæg, og at de navnlig, naar der blev Spørgsmaal herom, vilde være i Stand til at tilbagelevere de modtagne Gjenstande eller i manglende Fald at godtgjøre Kreditforeningen deres Værdi. Idet der derhos intet Hensyn kan tages til, hvad denne Taltale videre har anbragt nemlig, at han stod i den Formening, at det ikke vilde blive nødvendigt for Kreditforeningen at søge Fyldestgjørelse i Ejendommen, idet han antog, at han selv vilde kunne afhænde den underhaanden paa en saadan Maade, at Foreningen ikke led noget Tab, samt at han ikke mente, at han ved at betale enkelte Gjældsposter med Besætningsdele, overskred den ham trods Pantsætningen tilkommende Dispositionsret — i hvilken Henseende bemærkes, at der efter Ejendommens Størrelse og Taltales Opgivelse af den normalt til Ejendommen hørende Besætning af Køer ikke kan være Tvivl om, at han inden Udlægsforretningens

Afholdelse havde bragt Besætningen langt ned under den Grændse, til hvilken han ifølge sin Dispositionsret kunde sælge af den — maa Tiltalte Thomassen ansees ved sine under Sagen ommeldte Dispositioner over Dele af den til Kreditforeningen pantsatte Besætning at have gjort sig skyldigt i et strafbart Forhold, der efter Omstændighederne findes i det Hele at kunne henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 253.

Hvad angaar Tiltalte Jørgensen . . .

. . . vil Underrettsdommen, forsaavidt Tiltalte Jørgensen ved samme er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, være at stadfæste. Derimod vil Tiltalte Thomassen for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Onsdagen den 13 Oktober.

Nr. 179. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Otto Carl Christian Haagemann (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Marts 1897: Tiltalte Otto Carl Christian Haagemann bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Om det end maa forudsættes, at Tiltalte ikke har havt Bemyndigelse til at sælge de i den indankede Dom omhandlede Pølser, findes det dog efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger betænkeligt at antage, at det har været hans Hensigt at unddrage sig fra at betale Ejeren det Solgtes Værdi. Han bliver derfor at frifinde for Aktors Tiltale, men efter Omstændighederne med Forpligtelse til at tilsvare Aktionens Omkostninger, dog med Undtagelse af Omkostningerne ved hans langvarige Arrest.

Thi kjendes for Ret:

Otto Carl Christian Haagemann bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De med Tiltaltes Arrest forbundne Omkostninger udredes af det Offentlige, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Otto Carl Christian Haagemann har i denne mod ham for Bedrageri anlagte Sag overensstemmende med det iøvrigt Oplyste erkjendt, at han i Oktober Maaned f. A. af et Parti Pølser, der var betroet ham af Viktualiehandler Jens Peter Jensen, for at han skulde besørge dem røgede, har, uden Jensens Vidende, solgt 37 Pd., der ere vurderede til 8 Kr. 65 Øre, for en samlet Kjøbesum af 13 Kr. 30 Øre, hvoraf han har inkasseret Betalingen for de 21 Pd., 6 Kr. 90 Øre, medens de øvrige 16 Pd., forinden de bleve betalte, af Kjøberen, der fik Mistanke om, at Tiltalte manglede Beføjelse til at sælge dem, bleve tilbageleverede Ejeren.

Tiltalte har nu vel nægtet at have forbundet nogen svigagtig Hensigt med det nævnte Salg, idet han har gjort gjældende, at han havde Jensens Bemyndigelse til at sælge for denne, men da Jensen edelig har benægtet at have givet Tiltalte en saadan Bemyndigelse, og Tiltaltes Forklaring i saa Henseende er usandsynlig og derhos ganske ubestyrket, maa der gaas ud fra, at Tiltalte hverken har havt eller troet at have en saadan Bemyndigelse, og da Tiltalte endvidere har erkjendt, at han hverken har underrettet Jensen om det skete Salg eller om de foretagne Inkassationer, forinden Jensen opdagede Mangelen i Partiet og ad anden Vej havde faaet Oplysning om de af Tiltalte foretagne Salg, findes Tiltalte efter alt foreliggende at være overbevist om i svigagtig Hensigt at have solgt de 37 Pd. Pølser, uden at det i saa Henseende vil kunne faa nogen Betydning, hvad Tiltalte yderligere har anbragt, nemlig at han den 20 Oktober f. A., efterat Jensen havde opdaget det skete Salg, havde betalt Jensen de indkasserede Beløb, hvilket Anbringende forøvrigt er i Strid med Sagens Oplysninger, idet der efter disse maa gaas ud fra, at et Beløb af 18 Kr. 75 Øre, som Tiltalte ganske vist nævnte Dag betalte Jensen, ikke blot af Jensen ere blevne modtagne

men ogsaa af Tiltalte ere blevne betalte som delvis Afgjørelse af en ældre Gjæld, Tiltalte havde til Jensen.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 22 September 1870 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, være på ansee efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 247. Høiesteretssagfører Salomon

contra—

Niels Justinus Nielsen (Def. Lunn),

der tiltalss for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hvetbo Herreds Extrarets Dom af 24 Marts 1897: Tiltalte, Skrædersvend Niels Justinus Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede samtlige af Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Schmidt og Jakobsen, begge af Hjørring, 10 Kr. til hver, saa bør han og til Overfaldne Peder Martin Pedersen betale i Erstatning for Svie og Smerte, Lyde og Vansir, 40 Kr. og for havte Udgifter til Læge og Medikamenter, 12 Kr. 90 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Juni 1897: Tiltalte Niels Justinus Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt i Erstatning til den ovenfor nævnte Peter Martin Pedersen betale 52 Kr. 90 Øre. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels

Justinus Nielsen til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Skrædersvend Niels Justinus Nielsen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, havde Tiltalte den 6 Februar d. A. om Aftenen i Pandrup Kro sammen med nogle andre Personer nydt nogle Drikkevarer, hvorved han var bleven noget svirende, dog, som det maa antages, ikke i en Grad, der kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed, og efterat derpaa han saavel som de øvrige derværende Gjæster, hvoriblandt daværende Møllerkarl Peter Martin Pedersen af Rødhus Mølle, der ligeledes var noget beruset, ved 11-Tiden paa Opfordring af Værten havde forladt Kroen, kom det udenfor samme til Klammeri mellem to af de andre Tilstedeværende, der toge fat paa hinanden. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han — der, efter bemeldte Peter Martin Pedersens Forklaring, vilde hjælpe den ene af de ommeldte Personer samt, da Pedersen opfordrede ham til ikke at blande sig i Striden, fremkom med en Yttring om, at Pedersen nok holdt med den anden, men at han — Tiltalte — nok skulde forhindre ham heri — ved denne Lejlighed har bibragt nævnte Pedersen et Slag i Hovedet med en tom Ølflaske, og derved tilføjet ham forskellige Læsioner, der ifølge en af en Læge, som samme Aften undersøgte Pedersen, udstedt Erklæring, bestode i 4 Snitsaar i Ansigtet, nemlig et transversalt over Pandens Midte lige i Haarranden, et vertikalt i Pandens Midtlinie midt imellem Haarranden og Næseroden, et skraatløbende om Næseroden og et lignende lidt nedenfor højre Øje. Saarene, der alle gik ind til Benet, vare fra 1 til 2 Centimeter lange, og i Saaret under højre Øje fandtes en lille grøn Glasstump. Bemeldte Erklæring — hvorefter Pedersens Ansigt, Hals og Overtøj, da han fremstillede sig for Lægen, vare overstrømmede med frisk Blod, samt hvori Lægen iøvrigt udtaler, at han, da Pedersen for ham havde forklaret, at disse Læsioner vare tilføjede ham ved et Slag med en Flaske, maatte antage, at Bunden forud havde været ude af Flasken — gik derhos videre ud paa, at de ommeldte Læsioner medførte en hel Del Smerte for Pedersen og vilde kræve 10 til 12 Dage til at læges, men at de ikke kunde antages at ville medføre Ulemper for ham i Fremtiden, og ifølge en af Lægen den 9 Marts næstefter

udstedt Erklæring, vare Læsionerne blevne fuldstændig lægte i Løbet af 14 Dage, i hvilke Pedersen, der i de første Dage havde en Del Smerte i Saarene, maatte bære Hovedet indpakket i Vat og Gaze, hvorhos det i denne Erklæring sluttelig udtales, at Læsionerne ikke vilde medføre anden Gene for Fremtiden end Arrene, der stadigt ville bæres til Skue.

Tiltalte, der iøvrigt ikke fuldt vil kunne mindes, hvorledes det gik til med Skjænderiet og Slagsmaalet, har nærmere forklaret, at han, da de, efterat være viste ud af Kroen, en kort Tid vare inde i dennes Rejsestald, tog den ommeldte Flaske fra en sammesteds staaende Kasse med tomme Flasker for at benytte den ved et eventuelt Slagsmaal, naar de kom ud paa Vejen, men en anden Skrædersvend, der var tilstede under Overfaldet, har under Forhørene edelig udsagt, at Tiltalte, da han var kommen i Klammeri med Peter Martin Pedersen, smuttede ind i Stalden og fik fat i Flasken, som han, forinden han benyttede den, slog i Stykker paa Muren, og med dette Udsagn stemmer den af Overfaldne givne Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte, efterat være fremkommen med den ovenfor anførte Udtalelse, rendte efter Flasken, som der, da Tiltalte slog med den, ingen Bund kan have været i, hvorhos en anden af de Tilstedeværende har bl. A. edelig forklaret, at han, der lige var kommen udenfor Kroens Port, da Tiltalte slog Pedersen med Flasken, hørte Glas-skaarene klirre paa Jorden, da Flasken gik i Stykker, hvad enten det skete ved, at Tiltalte slog Bunden ud af denne mod Muren eller ved Slaget, han tilføjede Pedersen. Tiltalte, der først benægtede, at han med Forsæt havde slaat Bunden af Flasken, har senere forklaret, at han ikke kan huske, at han slog den i Stykker mod Muren. Han har derhos videre udsagt, at han ikke veed, hvorfor han slog Pedersen, og at han navnlig ikke kan mindes, at denne advarede ham mod at blande sig i den ovenommeldte Strid, samt at han slet ikke havde tænkt sig, at han ved det Slag, han rettede mod Pedersen, kunde have slaat hans Øje ud eller paa anden Maade molesteret ham for Livstid.

Peter Martin Pedersen har under Sagen paastaaet Tiltalte tilpligtet dels at yde ham en Erstatning for Svie og Smerte samt Lyde og Vansir, dels at godtgjøre ham hans Udgifter til Læge m. m., ifølge en fremlagt Regning med 12 Kr. 90 Øre, og mod denne Paastand har Tiltalte intet havt at erindre.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1877 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil være at tilpligte at betale ovennævnte Peter Martin

Pedersen det ovennævnte Regningsbeløb samt endvidere i Erstatning for Svie og Smerte samt Lyde og Vansir 40 Kr., ialt altsaa 52 Kr. 90 Øre.

Nr. 190. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Thorvald Falck Rasmussen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Februar 1897: Tiltalte Thorvald Falck Rasmussen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 300 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Thorvald Falck Rasmussen til Høiesterets-sagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Thorvald Falck Rasmussen, der er født 23 Juni 1863 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der har Borgerskab som Grosserer her i Staden, og i flere Aar bl. A. har forhandlet den saakaldte Elastic Pen Nr. 27, der fabrikeres af det engelske Firma Perry & Co., bestilte i Begyndelsen af Aaret 1895 hos

en svensk Fabrik Staalpenne af lignende Art som fornævnte, og efterat Bestillingen var effektueret, har han af saadanne, der ligeledes ere blevne benævnte Elastic Pen Nr. 27, heri Landet afsat ialt 1200 Gros. Medens de fornævnte af Firmaet Perry & Co. producerede Staalpenne bærer en indstemplet Inskription saalydende: Perry & Co. Nr. 27 Exfine London, bære de af den svenske Fabrik producerede Penne, der iøvrigt have ganske samme Udseende som de engelske, en indstemplet Inskription lydende: Ferry & Co. Nr. 27 Exfine. De sidstnævnte Penne ere blevne solgte i Æsker a 1 Gros, der i alt væsenligt ligne de Æsker, hvori Firmaet Perry & Co.s Penne forhandles, og som navnlig ogsaa, ligesom disse have været forsynede med en engelsk Inskription saalydende: Elastic Pens Nr. 27 Extrafine points. Sold by all Stationers (and) Dealers in Matalic Pens. Ovenover denne Inskription findes paa de af Tiltalte i Handelen bragte Æsker Betegnelsen: Ferry & Co.s, svarende til Betegnelsen paa de engelske Æsker: Perry & Co.s hvorhos Inskriptionen paa Tiltaltens Æsker ender med Ordene: Wholesale and for Exportation, at Falck Rasmussen, Kjøbenhavn, svarende til Bemærkningen paa de engelske Æsker: Wholesale and for Exportation at the Manufactory 18, 19 & 20 Holborn Viaduct, London. Tiltalte har erkjendt, at Firmaet Ferry & Co. er et opdigtet Navn, og at han har valgt samme til de af ham forhandlede Penne vidende om Existensen af de af Firmaet Perry & Co. producerede Staalpenne af lignende Art og om Udstyrelsen af disse og deres Emballage. Han har efter Sagens Oplysninger solgt de saakaldte Ferry Penne, der maa antages at være af omtrent samme Kvalitet som Perry Pennen, til en noget lavere Pris end den, der tages for Perry Pennene. Efter Sagens Oplysninger maa der gaas ud fra, at hans Oplag af Ferry Penne nu er udsolgt, og at den største Del af samme allerede var solgt, da en Etikette — indeholdende en lignende Inskription som den foran anførte paa de engelske Grosæsker oplkæbede — for Firmaet Perry & Co. i Henhold til Anmeldelse af 1 August 1896 under 11 s. M. blev indført i Varemærkeregisteret heri Staden tilligemed et Mærke bestaaende af en rhombisk Figur, i Midten staar P. & Co. slynget i hinanden. Tiltalte, der vil have været uvidende om den skete Indregistrering, har ej heller paa nogen af de af ham anvendte Grosæsker anbragt det fornævnte Figurmærke.

Ved Forhandlingen af de ovenomforklarede Penne i den beskrevne Emballage findes Tiltalte nu at have gjort sig skyldig i et Forhold, der vil være at henføre under Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890, § 13, hvorefter Straffebestemmelsen i Lovens § 12 ogsaa kommer til Anvendelse, naar en andens Navn eller Firma paa Varer, der falholdes, eller deres Indpakning ikke gjengives uforandret, men Forandringerne ikke ere af anden Beskaffenhed, end at Navnene i deres Helhed

uagtet Forskjellen i Enkeltheder let kunne forvexles, i hvilken Henseende bemærkes, at det under Sagen er oplyst, at saadan Forvexling i flere Tilfælde har fundet Sted, og at det efter alt, hvad der foreligger, ikke kan betvivles, at Inskriptionen paa Pennene og Æskerne indeholder en forsætlig Efterligning af det engelske Firmas Navn.

I Henhold til alt Foranførte vil Tiltalte være at ansee efter fornævnte Lovs § 12, jfr. § 13, disse Paragrafer sammenholdte med Anordning 28 September 1894 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kr.

Nr. 234. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Meddelagtighed i Bedrageri. —

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 10 Marts 1897: Tiltalte Ane Marie Pedersen og Tiltalte Karen Skovgaard Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Tiltalte Niels Nielsen Birkemose bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør og de Tiltalte betale denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator, Kaptajn Harpøth 20 Kr. og til Tiltalte, Niels Nielsen Birkmoses befalede Defensor, Prokurator Raunholdt 16 Kr., at udredes af Ane Marie Pedersen, dog at Karen Skovgaard Nielsen og Niels Nielsen Birkmose in solidum med hende hver tilsvare en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Maj 1897: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Johnsen og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Nielsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag — der i første Instants tillige angik Gaardejer Lars Hald Petersens Enke, Ane Marie Thorsen, og dennes Moder, Karen Skougaard Nielsen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Gaardejer Niels Nielsen med Tilnavn Birkmose for Meddelagtighed i Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte — der ejer Gaarden »Skov», og som af Ejeren af Nabogaarden »Præbensgaard«, ovennævnte Lars Hald Petersen, havde kjøbt en Fjedervogn og et Sæt Seletøj for 250 Kr., som han skulde betale til en Trediemand, hvem Petersen skyldte dette Beløb, idet Petersen dog havde betinget sig Ret til at indløse Tingene hos Tiltalte i Løbet af en Maaned ved Betaling af de 250 Kr. — sig en Morgen, som det efter det Oplyste maa antages den 20 Juni f. A., paa »Præbensgaard«, hvor Petersen, der senere, som det maa antages den 2 Juli næstefter, er afgaaet ved Døden, laa syg. Ifølge den af Petersens Enke, den i første Instans medtiltalte Ane Marie Thorsen, afgivne Forklaring, der i saa Henseende i det Væsentlige er tiltraadt af Tiltalte, forlangte denne, der vistnok den Gang var kommen i Besiddelse af Vognen, ved den ommeldte Lejlighed at faa Seletøjet udleveret, idet han som Grund til dette Forlangende angav, at han havde hørt, at en navngiven Trediemand, hvem Petersen skyldte 400 Kr., agtede at gjøre Exekution for dette Tilgodehavende. Petersen svarede hertil, at det vist ikke behøvedes, da bemeldte Trediemand ikke havde stævnet ham, og der ikke saadan uden videre kunde gjøres Udlæg hos ham, men han indvilgede dog i, at Tiltalte fik Seletøjet. Angaaende hvad der derefter passerede ved den omhandlede Lejlighed, har Tiltalte i Overensstemmelse med, hvad der ogsaa er forklaret af de to i første Instans Medtiltalte, indrømmet, at han, da han havde taget Seletøjet for at bortbringe det, af Karen Skougaard Nielsen, der imidlertid var kommen tilstede paa Gaarden, blev spurgt, om han skulde have det Seletøj, og at han hertil svarede, at han skulde have det hjem, fordi den ommeldte Trediemand vilde komme og »skrive« eller gjøre Udlæg, hvorhos han tilføjede, at hvis der var noget, de ikke vilde have skrevet, maatte det godt

komme over til »Skov«, »for der kommer ingen at skrive«. Ane Marie Thorsen har videre forklaret, at hun og Moderen to Gange spurgte Tiltalte, om det kunde være nødvendigt, da Petersen ikke havde været stævnet, hvorhos hun og hendes Moder begge have udsagt, at de spurgte Tiltalte, om det ogsaa kunde gaa an at flytte Sagerne over til »Skov«, og at Tiltalte dertil svarede Ja, idet han gjentog, at hos ham kom Retten ikke for at skrive, og Tiltalte har erklæret, at han intet Væsentligt har at erindre mod disse Forklaringer, men ved Siden heraf har han paastaet, at Karen Skougaard Nielsen opfordrede ham til at hjælpe til at flytte de Ting, hvori de ikke ønskede, at der skulde gjøres Udlæg, over til »Skov«.

Ifølge Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste blev der derpaa samme Dag, som det maa antages ved Ane Marie Thorsens Foranledning, paa en Tiltalte tilhørende Arbejdsfjedervogn, der stod paa »Præbensgaard«, læsset nogle Møbler og andre Effekter, og den saaledes belæssede Vogn, der blev forspændt med en Petersen tilhørende Hest — om hvilken Tiltalte har forklaret, at det var Meningen, at han skulde beholde den mod at betale den Kjøbesum eller Restkjøbesum til Beløb af ca. 400 Kr., som Petersen skyldte for Hesten til den Mand, der havde solgt ham den — kjørte Tiltalte derpaa over til »Skov«, hvor han indsatte Gjenstandene i sin Lade. Den nævnte Dag blev der ogsaa bragt andre Ting fra »Præbensgaard« til »Skov«, idet Tiltalte saaledes selv bar en Lampe og en Kurv med Tallerkener, Kopper og Glassager derover, og den paafølgende Nat blev der med Tiltaltes Indvilgelse kjørt et Læs Møbler m. m. til »Skov«, hvor de paagjældende Gjenstande bleve indsatte i Laden, ligesom der ogsaa i Tiden derefter blev flyttet Gjenstande dertil fra »Præbensgaard«, saa at der bortseet fra den førstnævnte Fjedervogn samt Seletøjet og Hesten — hvilken sidste iøvrigt efter det Oplyste kom tilbage til »Præbensgaard« før Petersens Død, idet Sælgeren af Hesten ikke vilde have den staaende hos Tiltalte — maa antages at være flyttet Gjenstande til en Værdi af ca. 300 Kr. fra bemeldte Gaard til »Skov«, Alt for at der ikke skulde blive gjort Udlæg i dem af den paagjældende Kreditor. Efterat Petersen var afgaaet ved Døden, blev største Delen af de omhandlede Gjenstande hentet tilbage til »Præbensgaard« dels til Brug ved Petersens Begravelse, dels, som Tiltalte har udtrykt sig, fordi de bagefter hørte, at der ikke var noget om det omtalte Udlæg; men en Del af Gjenstandene var dog endnu paa »Skov«, da der — idet Petersens Dødsbo, i hvilket hans Enke havde fragaaet Arv og Gjæld, var taget under Behandling af Skifteretten — som det maa antages den 13 Juli, blev foretaget Registrering i Boet, ved hvilken Lejlighed Enken Ane Marie Thorsen, efterat de paa »Præbensgaard« forefundne Ejendele vare registrerede, paa Forespørgsel af den fungerende Skifteforvalter

nægtede, at der var videre at registrere som tilhørende Boet, ligesom hun ogsaa paa anden Maade, tildels i Forbindelse med sin Moder, unddrog Boet Gjenstande, som hørte til samme. Efter at det imidlertid i Oktober Maaned f. A. for Skifteretten var oplyst, at al den i Boet anmeldte løse Gjæld var dækket af Ane Marie Thorsens Fader, blev Boet udleveret til hende; men der var da til Politimesteren indkommet en anonym Anmeldelse angaaende formentlige i Boet begaaede Misligheder, hvilken Anmeldelse, der viste sig at være skreven og indgiven af Tiltalte, gav Anledning til Undersøgelsen i nærværende Sag.

Saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, idet Tiltalte ved Underrettsdommen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, kun er dømt for sit Forhold, forsaavidt han derved har villet undrage forskjellige Effekter fra at tjene til Fyldestgjørelse for den ovennævnte Kreditor, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal herom, og saaledes navnlig ikke om, hvorvidt Tiltalte kunde ansees medskyldig i de af de tvende i 1ste Instants Medtiltalte begaaede Misligheder overfor Petersens Dødsbo. Det maa nu efter det Foreliggende antages, at der, da Tiltalte, som ovenfor meldt, indfandt sig paa »Præbensgaard«, ikke af den paagjældende Kreditor var gjort noget Skridt til Inddrivelse af hans Fordring paa Petersen, og at Tiltalte ved de Udtalelser, der faldt ved den nævnte Lejlighed, navnlig ogsaa fra Petersen, blev gjort bekendt hermed, ligesom det ogsaa maa forudsættes, at bemeldte Kreditor ej heller senere før Petersens Død har gjort Skridt i den nævnte Retning, og da Tiltalte herefter, om han end har handlet med den Mulighed for Øje, at der af den nævnte Kreditor vilde blive gjort Exekution hos Petersen, dog ikke kan ansees at have maattet forudsee en Exekutionsforretning som forestaaende, mangler der Føje til at ansee Konkurslovens § 168 anvendelig paa hans omhandlede Forhold, hvorimod han ved at yde sin Medvirkning til Forstikkelsen af de paagjældende Petersen tilhørende Ejendele i den Hensigt at undrage dem fra at tjene til Fyldestgjørelse for Gjæld, der paahvilede Petersen, maa ansees at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 257. Den Straf, som Tiltalte — der er født i Aaret 1870 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — herefter har forskyldt findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Fredagen den 15 Oktober.

Nr. 213. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Andreas Ernst Fich

(Def. Jensen),

der tiltales for Vold og Myndighedsmisbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 April 1897: Tiltalte, Andreas Ernst Fich bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Mundt, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret tiltræder den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling, bemærkes, at Tiltalte efter Dommens Afsigelse er bleven afskediget af Politiets Tjeneste, og at en Retten forelagt Lægeerklæring af 3 September d. A. gaaer ud paa, at den Overfaldnes Høreevne nu i det Væsentlige er normal, medens dog to af hans daværende Medarbejdere have afgivet Forklaringer, hvorefter hans Hørelse endnu er noget svækket. Det maa herefter, og idet de Høiesteret iøvrigt forelagte nye Oplysninger, navnlig om den Overfaldnes personlige Forhold, maa blive ganske uden Betydning for Sagen, billiges, at Tiltalte ved Dommen er anset efter de i samme anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Andreas Ernst Fich bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Sallarium til Høiesterets-sagførerne Salomon og Jensen for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Andreas Ernst Fich, som siden den 1 Maj 1888 har været ansat som Betjent i Kjøbenhavns Politistyrke, tildales under denne Sag for Vold og Myndighedsmisbrug. Tiltalte, der er født den 16 Juli 1865, er ikke funden forhen straffet. Derimod har Politidirektøren den 31 Oktober 1893 resolveret, at Tiltalte — bl. A. paa Grund af, at han uden Tilladelse var udebleven fra sin Tjeneste — havde forbrudt sin Stilling i Politiet, men at det dog tillodes ham at forblive i Tjenesten paa Prøve og med en Opsigelsesfrist af 14 Dage og saaledes, at han vilde blive afskediget, hvis hans Opførsel samt Forhold i Tjenesten ikke blev fuldt ud tilfredsstillende. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Natten mellem den 14 og 15 Januar d. A. gjorde Kommis Frederik Vilhelm Frisenette sig skyldig i Gadeuorden, idet han paa Solitudevej indlod sig i højroestet Skjænderi med forskellige Personer. Medens dette Skjænderi stod paa, kom Politibetjent Nr. 527, Slangstrup, og Tiltalte tilstede og paabød Ro og paalagde særlig Frisenette at begive sig til sit Hjem. Da Frisenette imidlertid viste sig uvillig til at efterkomme dette Paalæg og derhos stiklede til, at Tiltalte røg Cigar — det bemærkes herved, at Tiltalte ved den paagældende Leilighed ikke gjorde Patroilletjeneste, idet han kort iforvejen var bleven afløst fra sin Post — gav Tiltalte ham et Puf, idet han samtidig paany opfordrede ham til at gaa hjem. Frisenette fjernede sig derpaa sammen med Bankassistent Anker Markus Lund og Vognmandskusk Niels Peter Axel Jensen, med hvem han var i Selskab, men da han var naaet hen til Hjørnet af Nørrebrogade og Griffenfeldtsgade, erklærede han, at han vilde tilbage til Betjentene, da han ikke vilde finde sig i at blive skubbet af disse. Lund og Jensen forsøgte nu først med det Gode og derpaa med Magt at holde Frisenette tilbage, men da denne sluttelig herunder gav sig til at skrike højt op, slap de ham og lod ham gaa. Frisenette gik derpaa tilbage til Slangstrup og Tiltalte og spurgte denne sidste paa en udfordrende Maade, hvorfor han havde skubbet til ham. Herpaa gav Tiltalte imidlertid ikke noget Svar, men bemærkede blot til Slangstrup, at det nok nu var bedst, at de anholdt Frisenette, hvorpaa de betydede denne at følge med dem til Politistationen. Da de derpaa passerede det Sted, hvor Lund og Jensen stod, opfordrede Frisenette disse til at følge med og vidne. Paa denne Opfordring fik Frisenette imidlertid intet Svar, men da han derpaa specielt anmodede Lund om at følge med til Politistationen, erklærede Lund sig villig til at gjøre dette, naar Frisenette saa vilde forholde sig rolig Resten af Vejen. Paa Vejen hen til Politistationen bad Lund nu Tiltalte om at lade Frisenette gaa, og da Tiltalte hertil svarede Nej, idet han tilføjede, at Frisenette havde været Hovedmanden for Optøjerne paa Solitudevej, ytrede Lund — der

mente, at de Personer, med hvem Frisenette havde været oppe at skjændes, havde været lige saa højrrøstede som han — gjentagne Gange, at Frisenette ikke havde været en af Hovedmændene, og at Tiltalte vel nok kunde tage fejl, uagtet han var Politibetjent. Da de derpaa vare naaede hen til Politistationen paa Fælledvej, erklærede Lund, at han alligevel ikke vilde gaa ind med, da Frisenette jo selv kunde forklare, hvorledes det Hele var gaaet til, men i det samme greb Tiltalte fat i ham og svingede ham ind ad Døren til Politistationen, idet han med en Ed ytrede: »Nu skal De med, og saa skal De nok faa Deres Lyst styret«. Efterat de vare komne ind paa Stationen, meldte Tiltalte til den vagthavende Overbetjent, at her var to unge Mennesker, som havde gjort Gadeoptøjer, og da nu Lund — uden at være spurgt — hertil bemærkede, at han ikke havde gjort Gadeoptøjer, tyssede Overbetjenten paa ham og beordrede, at han skulde føres ind i Stationens Vagtstue. Tiltalte tog derpaa fat i Lund og satte ham paa en voldsom Maade ind i det nævnte Lokale, idet han puffede ham op mod Døren ind til dette, saaledes at Døren, der gik paa Fjedre, sprang op. Efterat de vare komne ind i Vagtstuen, hvor der ikke var andre tilstede, paalagde Tiltalte Lund at sætte sig ned paa en Stol, og efterat Lund derpaa havde gjort dette, stillede Tiltalte sig op foran ham og spurgte, om han vilde indrømme, at han havde opført sig som en Gadedreng. Da Lund ikke svarede noget hertil, greb Tiltalte ham fat foran i Brystet og gjentog sit Spørgsmaal, og da Lund derpaa gav et benægtende Svar, ytrede Tiltalte: »Ja, men De er en Gadedreng« og tildelte ham i det samme et kraftigt Slag paa det venstre Øre med den knyttede højre Haand, saaledes at han fra den Stol, paa hvilken han sad, tumlede hen paa en anden Stol, der stod i Lokalet. Efterat Lund derpaa igjen havde flyttet sig hen paa den Stol, paa hvilken han først havde siddet, ytrede Tiltalte, at han skulde lære ham noget andet og tildelte ham derpaa 6 a 7 Slag med flad Haand, hvilke Slag traf ham oven i Hovedet, idet han værgede for sig med Hænderne. Lund, der under hele dette Optrin intet havde sagt, blev nu kaldt ind til Overbetjenten, der spurgte ham om hans Navn og Adresse og derpaa sagde til ham, at han kunde gaa. Tiltalte traadte imidlertid nu til og ytrede, at Lund ikke kunde faa Lov til at gaa, da Tiltalte fordrede kriminel Tiltale imod ham i Anledning af hans Adfærd overfor Tiltalte, og da Overbetjenten hertil svarede, at der, efter hvad der hidtil var anført mod Lund, ikke forelaa noget, der egnede sig til kriminel Behandling, bemærkede Tiltalte, at da Lund havde erkjendt hele sin Forseelse, kunde Sagen ogsaa blot gaa til den offentlige Ret. Da Overbetjenten nu vilde tænke nærmere over, hvad der skulde gjøres i Sagen, sagde han til Lund, at han atter skulde gaa ind i Vagtstuen, og da Lund derpaa var gaaet ind i dette Lokale,

kom Tiltalte noget efter ind til ham og udtalte, at hvis han kunde raade, skulde Lund blive paa Stationen hele Natten, og da Lund derpaa spurgte: »Hvorfor«, svarede Tiltalte: »Fordi De har opført Dem som en Gadedreng«. Efterat Tiltalte dernæst havde gjort en Bemærkning om, hvad Lunds Principal vel vilde synes om »denne Historie« og atter havde spurgt Lund, om han ikke vilde indrømme, at han havde opført sig som en Gadedreng, hentede Tiltalte en anden Politibetjent ind i Vagtstuen og sagde derpaa i dennes Paahør til Lund, at han maatte anse ham for at have opført sig som en Gadedreng. Tiltalte ytrede dernæst, at han af Hensyn til Lunds Moder vilde lade ham slippe, og betydede ham, at han kunde gaa, hvorpaa Lund forlod Politistationen.

Medens det ikke er oplyst, at Lund havde nogen Meen af de Slag, der ramte ham oven i Hovedet, er det oplyst, at det Slag, der ramte ham paa Øret, bevirkede, at den venstre Trommehinde bristede, og at der fandt en Øreblødning Sted. Denne Læsion, der har voldt ham en Del Smerter og bevirkede, at han i de fire første Dage var aldeles døv paa det venstre Øre, vil, efter hvad der foreligger, efter al Sandsynlighed aldrig helt fortage sig. I en den 14 Februar dateret Lægeerklæring hedder det saaledes, at Saaret i Trommehinden — Bristningen — vel er mindre gabende end tidligere, men dog stadig er tilstede, at der fremdeles holder sig nogle Smerter i og om det venstre Øre, at Høreevnen paa dette Øre er en Del nedsat, og at Lund aldrig vil opnaa fuld Høreevne og altid vil være udsat for Ørebetændelser, hvis Saaret i Trommehinden ikke bliver fuldstændig helet, og i en den 23 Marts dateret Lægeerklæring, hedder det endelig, at Bristningen af Trommehinden endnu ikke er fuldt lægt, at Høreevnen stadig er noget formindsket, og at der næppe er Sandsynlighed for, at Bristningen nogensinde vil hele fuldstændigt.

Under Sagen har Tiltalte forklaret, at han ved den paagjældende Lejlighed var kommen i en i høj Grad ophidset Sindsstemning, dels fordi Frisenette havde stikket til, at han røg Cigar, dels fordi Lund havde irriteret og drillet ham, medens de vare paa Vejen hen til Politistationen. Han har saaledes bl. A. forklaret, at den ovennævnte Ytring om, at han vel nok kunde tage fejl, uagtet han var Politibetjent, blev sagt i en drillende og haanende Tone, og at der paa Vejen hen til Politistationen endvidere faldt en Ytring om, at »det var et Par pæne Betjente« — en Ytring, som han den Gang troede hidrørte fra Lund, men som han iøvrigt — da Lund bestemt har benægtet at have udtalt sig saaledes — har erkjendt mulig hidrørte fra en af de andre Personer, som fulgte med ved den paagjældende Lejlighed. Tiltalte har fremdeles forklaret, at han blev yderligere ophidset,

da Lund overfor den vagthavende Overbetjent nægtede, at han havde begaaet nogen Gadeuorden, og da han saaledes benægtede Rigtigheden af Tiltaltes Melding. Endelig har Tiltalte forklaret, at det nærmest var for at imponere Lund, at han sagde til Overbetjenten, at Lund ikke kunde faa Lov til at gaa, da han fordrede ham sat under kriminel Tiltale.

Lund har paa sin Side forklaret, at det vel er meget muligt, at Tiltalte har følt sig irriteret og fornærmet ved hans Udtalelser paa Vejen hen til Politistationen, men at det ikke i mindste Maade har været hans Hensigt at haane eller fornærme Tiltalte.

I Henhold til ovenstaaende vil Tiltalte, der den 29 Januar d. A. blev suspenderet fra sin Stilling som Politibetjent, være at ansee efter Straffelovens § 144, jfr. § 125, og efter dens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 220. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Peder Christensen Hjørngaard (Def. Halkier),

der tiltales for Vold.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 11 Februar 1897: Tiltalte Peter Christensen Hjørngaard bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale Christen Christensen af Søndersthoved 29 Kr. og endelig udrede denne Sags Omkostninger skadesløst, derunder Salær til Aktor, Prokurator Wadum, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Møhl, 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Maj 1897: Tiltalte Peder Christensen Hjørngaard, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peder Christensen Hjørngaard, der er født i Aaret 1843, og som bortset fra, at han ved tvende Politiretsforlig har vedtaget at erlægge Bøder henholdsvis for Overtrædelse af Næringslovgivningen og for en Jagtforseelse, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Vold.

Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte efter Underrettsdommens Afsigelse under et paa Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør, bleve Tjenestekarl Christen Christensen af Hedegaard og en anden Karl, da de om Aftenen den 6 September f. A. vare tilstede i det saakaldte Gjæstehjem i Give, hvor Tiltalte er Vært, viste ud af Tiltalte, fordi de, der vare blevne berusede, gjorde Spektakkel og kom i Slagsmaal med hinanden; men da Christensen havde glemt at faa sin Pibe med ud og ligeledes troede at have glemt sin Hat, hvad dog synes at have beroet paa en Fejltagelse, søgte de igjen med Magt at trænge ind i Huset, hvis Døre vare blevne aflukkede, og bleve, uagtet Tiltalte tilbød Christensen hans Pibe gennem et Vindue, ved med disse deres Forsøg, idet de skiftevis løb mod Gadedøren og Kjøkkendøren, hvilken sidste blev molesteret, hvorhos de ituslog et Par Ruder. Tiltalte besluttede nu at forsøge at faa de to Personer til at fjerne sig og aabnede til den Ende Gadedøren, der var stænget med en Jærnstang; men strax da Døren var bleven aabnet, trængte Christensen efter Tiltaltes Forklaring ind paa ham og tilføjede ham med knyttet Haand et Slag, formentlig paa den ene Skulder, hvorfor Tiltalte — efter hvad han i en Skrivelse til sin Defensor for Overretten har udtalt — aldeles instinktmæssigt slog efter Christensen med bemeldte Jærnstang, der, efter hvad der er oplyst, var ca. $2\frac{1}{2}$ Alen lang, ca. $\frac{1}{2}$ Tomme i Diameter, samt af en Vægt af $4\frac{1}{2}$ Pd., og som han efter lige at have aabnet Døren netop holdt i Haanden, og han kunde ogsaa mærke, at han med dette Slag ramte Christensen, uden dog at vide hvor. Efter Tiltaltes første Forklaring gik han derpaa, da Christensen atter vilde ind paa ham, udenfor Døren paa Stentrappen og slog herfra eller fra

Fortouget udenfor paany efter Christensen, uden at han bestemt veed, om han denne Gang ramte, hvorefter Christensen gik sin Vej.

I det ovennævnte efter Underrettsdommens Afsigelse optagne yderligere Forhør har Tiltalte imidlertid udtalt, at han paa dette Punkt er bleven misforstaaet af Forhørsdommeren, hvorhos han har forklaret, at Christensen, efterat have faaet Slaget med Jærnstangen, ikke paany vilde ind paa ham, men fjernede sig, samt at han vel, idet Christensen veg tilbage, med Jærnstangen i Haanden traadte ud i den aabne Dør for at see, om Christensen nu ogsaa gik sin Vej, men at der ikke blev Spørgsmaal om igjen at slaa med Stangen efter Christensen, da denne allerede var for langt borte dertil. Forsaavidt Tiltalte herved har fragaaet sin tidligere Erkjendelse af at have slaaet efter Christensen to Gange, vil der imidlertid ikke dertil kunne tages Hensyn.

Ved en den 7 September f. A. af vedkommende Distriktslæge foretagen Undersøgelse fandtes der paa Christensens Forisse lidt til højre for Midtlinien ca. 1 " indenfor den forreste Haargrændse et uregelmæssigt formet Saar, der syntes ret dybt og havde blødt stærkt, men ved Undersøgelsen var dækket af en Blodskorpe, under hvilken Blodet endnu sivede frem, samt midt imellem dette Saar og højre Øre et rundagtigt Parti, hvor Haarbunden var svullen og rødblaa farvet, og som efter Christensens Forklaring for Lægen hidrørte fra det andet Slag, som han tildels afbødede med sin højre Haand, der fandtes lidt svullen paa Rygfladen. Ifølge Distriktslægens Erklæring vare Slagene iøvrigt førte med ret betydelig Kraft; men det maatte haabes, at de ikke vilde efterlade videre Men, og da Christensen den 12 September f. A. gav Møde i Retten, forklarede han, at han i den forløbne Uge kun tildels havde kunnet udføre sit Arbejde, idet den højre Arm havde været og endnu var en Del kraftesløs, men at han ikke havde været sengeliggende, hvorvel han i de første Dage havde lidt af nogen Svimmelhed og Smerter i Hovedet, der endnu var temmelig ømt ved Berøring.

At Christensen, idet han trængte ind gennem Døren, har slaaet Tiltalte, er bekræftet af et Øjenvidne, efter hvis Forklaring Slaget var saa stærkt, at Tiltalte faldt over mod Vidnet og vilde være falden helt omkuld, dersom Vidnet ikke havde grebet ham, og Christensen har ejheller kunnet benægte Rigtigheden heraf, men har tvertimod erklæret det for rimeligt, at han har stødt eller puffet til Tiltalte, om han end ikke kan erindre saadant. Men iøvrigt har Christensen afgivet en fra Tiltalte afvigende Forklaring, som navnlig gaar ud paa, at han, da han saae Tiltalte staa med Jærnstangen i Haanden, gav sig til at løbe, at Tiltalte løb efter ham og indhentede ham en halv Snes Alen fra Gjæstehjemmets Dør, samt at Tiltalte her slog ham

med Stangen to Gange i Hovedet, idet han dog tildels afbødede det andet Slag med sin højre Arm. Af de forskjellige Personer, der ere afhørte til Oplysning i Sagen, vil kun En, nemlig en Mand, der til den paagjældende Tid ejede den Gaard i Give, hvor Gjæstehjemmet har Lokaler, have seet, at Tiltalte slog Christensen, og denne Mand har edelig forklaret, at han den paagjældende Aften, efterat være gaaet i Seng, blev vækket ved Støj udenfor, samt at han, da han derpaa gik hen til Vinduet og saae ud, bemærkede, at Tiltalte ude paa Vejen ca. 9 Alen fra Gjæstehjemmets Forstuedør tildelte Christensen et Slag i Hovedet med en Jærnstang, hvorefter Christensen, der ikke faldt helt omkuld, gav et Skrig fra sig og undløb. Mod dette Vidnes Habilitet har Tiltalte fremsat Indsigelse under Anbringende af, at Vidnet, der iøvrigt efter Tiltaltes Formening paa Grund af Mørket ikke har kunnet see noget, har vist et fjendtligt Sindelag mod ham; men selv om der i Overensstemmelse med Vidnets Forklaring gaas ud fra, at Tiltalte, særligt da han anden Gang slog Tiltalte*), var avanceret et lille Stykke ud paa Vejen og saaledes er fulgt efter Christensen, da denne veg tilbage, kan det dog ikke deraf uden videre sluttes, at Christensen er bleven slaet, medens han søgte at undløbe og altsaa havde lagt for Dagen, at han havde opgivet sit Forehavende om at tiltvinge sig Adgang til Huset, hvorved bemærkes, at Sammenstødet mellem Tiltalte og Christensen efter det Oplyste var forbi faa Øjeblikke efter, at Tiltalte havde aabnet Døren, medens Forhøret bærer Præg af, at saavel Tiltalte og Christensen som de øvrige Personer, der den paagjældende Aften vare tilstede i Gjæstehjemmet, kun uklart erindre, hvad der er foregaaet.

Da nu Tiltalte maa ansees at have været berettiget, ikke blot til at væрге sig mod Christensens Angreb paa hans Person, men ogsaa til ved Magtanvendelse at bringe Christensen til at ophøre med sin fredsforstyrrende Adfærd, skjønnes det under de foreliggende Omstændigheder at være betænkeligt at statuere, at Tiltalte ved sit Forhold har overskredet Grændserne for lovligt Nødværge, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om at tage den af Christensen nedlagte Erstatningspaastand under Paakjendelse.

---

*) Skal være Christensen.

Nr. 252. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Rasmus Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 15 Januar 1897: Tiltalte, Husmand Rasmus Hansen af Nørre Tvède, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Thomsen og Jespersen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Lange, betaler Tiltalte Rasmus Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rasmus Hansen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Rasmus Hansen, der er født den 15 Juni 1853 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, efter at der den 11 Maj f. A. for et skyldigt Alimentationsbidrag, stort 18 Kr., var foretaget Udpantning i en ham tilhørende gammel Hest, uagtet han var underrettet om Udpantningen, kort efter at denne var foretaget, har solgt den ommeldte Hest. Ifølge det Oplyste havde Tiltalte i sin Tid købt den nævnte Hest for 32 Kr.,

hvoraf han endnu skyldte Sælgeren 12 Kr., og han solgte den atter til bemeldte Sælger for 32 Kr., saaledes at han fik kontant udbetalt 20 Kr., hvilket Beløb han ikke har anvendt til Betaling af det skyldige Alimentationsbidrag, ligesom han, uagtet der er givet ham rigelig Tid dertil, heller ikke senere har betalt dette Bidrag, til hvis Dækning han Intet ejer, hvori der kan foretages Udpantning. For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Mandagen den 18 Oktober.

Nr. 264.

Advokat Nøllemand

contra

Peter Andreas Carlsen (Def. Halkier),

der tiltales for Voldtægt.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 7 August 1897: Arbejder Peter Andreas Carlsen af Sect. Ibs Sogn, Bornholms Amts Østerherred, bør for det Offentliges Tiltale i nærværende Sag fri at være. Derimod vil han have at udrede samtlige med Undersøgelsen og nærværende Aktion forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Carl Petersen af Rønne, 30 Kr., og til Defensor, N. Chr. Olsen af Rønne, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Forhør har Tiltalte overensstemmende med den paagjældende Pige forklaret, at hun, efterat han havde kastet hende om, græd og gjentagne Gange, medens han bragte hende under sig og fuldbyrdede Samlejet, raabte højt, at han skulde lade hende i Fred, samt at han derfor ikke tør benægte, at han, om hun end ikke under selve Samlejet gjorde fysisk Modstand, dog forskaffede sig Samlejet mod hendes Villie, hvilket han ogsaa fik Indtrykket af. Herefter, og idet den af Tiltalte udøvede Vold ikke har været af

saadan Beskaffenhed, at Straffelovens § 168 er anvendelig, findes hans i Dommen omhandlede Forhold at maatte henføres under Lovens § 210, og Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Peter Andreas Carlsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredsthingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Efter Bornholms Amts Aktionsordre af 22 Juni d. A. tiltales under nærværende Sag Arbejder Peter Andreas Carlsen af Sct. Ibs Sogn i Bornholms Østerherred for Voldtægt under følgende nærmere Omstændigheder.

Tiltalte, der er gift og har to uforsørgede Børn, var den 28 Maj d. A. i Arbejde for Ejeren af Bækkegaard i Sct. Ibs Sogn i dennes Skov. Henad Kl. 5 om Eftermiddagen kom den paa den nævnte Gaard tjenende Pige, Hansine Martine Hansen, som er 18 Aar gammel og efter det Oplyste maa ansees for at være uberygtet, ud til Tiltalte med hans Vesperkost og satte sig i Nærheden af ham, medens han spiste. Da det imidlertid trak op til Uvejr, rejste hun sig for at gaa, men Tiltalte, som følte sin Kjønndrift vakt, greb hende ved Haanden og trak hende til sig og fik hende væltet omkuld, hvorefter han lagde sig ovenpaa hende, tog sit mandlige Lem frem og fuldbyrdede Samleje med hende, hvorved Sædafgang fandt Sted. Under Samlejet vil hun, som efter det Oplyste havde Brugen af sine Arme fri, ikke have ydet nogen Modstand, idet hun foregiver at være bleven saa betagen, at hun ikke kunde yde en saadan, medens hun vil have indskrænket sig til at anmode ham om at lade hende i Fred, ligesom hun ved Slutningen af Samlejet vil have grædt og raabt højt, at han skulde slippe hende, imedens hun ikke vil have skreget om Hjælp, ligesom hun erkjender, at Tiltalte ikke har øvet nogen Vold imod hende for at frembringe et Samleje. Tiltalte har under Forhørene erkjendt at have fuldbyrdet Samleje med Pigen, under hvilket der har fundet Sædafgang Sted. Han har efter sin Forklaring ingen Grund til at ansee hende for berygtet, idet han aldrig vil have hørt noget ufordelagtigt med

Hensyn til hendes moralske Vandel. Tiltalte, som vel har erkjendt at have fuldbyrdet Samleje mod Pigens Villie, dog uden Anvendelse af nogen Vold, har senere forklaret, at han ikke vil have opfattet hendes Bønner om at lade hende i Fred som egentlig alvorlig fremsat Opfordring i saa Henseende, medens hun først henimod Slutningen af Samlejet efter hans Forklaring har givet sig til at græde og raabe højt, at han skulde lade hende være i Fred. Han fastholder, hvad ogsaa Pigen erkjender, at hun ikke har gjort nogen som helst kraftig Modstand. Pigen har med sin Kurators Billigelse frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte, og kun forbeholdt sig Underholdningsbidrag til sit Barn i Tilfælde af, at det maatte vise sig, at hun er bleven frugt-sommelig som Følge af det hende overgaaede Forhold, hvorpaa Tiltalte er gaaet ind.

Medens der nu efter det Oplyste maa antages at foreligge et Tilfælde af fuldbyrdet Samleje, kan det formentlig ikke imod Tiltaltes Anbringende om, at han ikke har opfattet hendes Vægning som virkelig alvorlig ment, med Sikkerhed statuere, at der i nærværende Sag foreligger et Tilfælde af Voldtægt, saa meget mindre, som Pigen har erkjendt, at hun ingen Modstand har ydet imod Tiltaltes Behandling af hende, skjøndt hun havde den fri Brug af sine Arme, og at Tiltalte ikke har øvet nogen egentlig Vold imod hende for at frembringe Samlejet. Hertil kommer, at den under Sagen fremkomne Lægeattest udviser, at der ved Undersøgelsen af hende den 31 Maj d. A. ikke fandtes Tegn paa ydre Vold eller Læsioner af Vulva, men at Hymen var sprængt, dog uden at der fandtes friske Spor efter Sprængningen eller Saar paa eller imellem de smaa Knuder, der vare tilbage af Hymen.

Paa Grund heraf maa Dommeren nære stor Betænkelighed ved at statuere, at der i nærværende Tilfælde foreligger Voldtægt, hvorfor Tiltalte, hvis fulde Navn er Peter Andreas Carlsen, født i Østermarie Sogn, Bornholms Amts Østerherred, den 26 April 1869, og som ikke sees tidligere at have været straffet eller tiltalt, formentlig vil være at frifinde for det Offentliges Tiltale i nærværende Sag. Derimod formenes det at burde paalægges ham at udrede samtlige med Undersøgelsen og nærværende Aktion forbundne Omkostninger.

Tiltalte har under Sagen hensiddet i Varetægtsfængsel fra 3—16 Juni d. A., hvorefter han er sat paa fri Fod imod en af 3 vederhæftige Mænd stillet Kaution, stor 1000 Kr.

Nr. 210.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Christian Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for at have mishandlet sin Ægtefælle, med hvem han lever i Samliv, og sine Børn.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 16 Februar 1897: Arrestanten Hans Christian Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch, og Defensor, Prokurator Nissen, 8 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 April 1897: Tiltalte, Hans Christian Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Kalko for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes Tiltalte vel, som i Dommen antaget, at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 202, men efter det for Høiesteret Oplyste vil Straffen kunne indskrænkes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Christian Nielsen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte Hans Christian Nielsen, der er født den 20 November 1862, og ikke funden forhen straffet, aktioneret for at have mishandlet sin Ægtefælle, med hvem han lever i Samliv, og sine Børn. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der den 10 November 1882 blev gift med sin Hustru, Ane Marie Kristine Hjort, med hvem han siden har samlevet, og med hvem han har 8 Børn, af hvilke de 6 ere i Hjemmet, har i de senere Aar ofte i beruset Tilstand, men dog ved sin Fornufts fulde Brug, slaaet og sparket saavel Hustruen som Børnene. Navnlig har han engang i Fjor Sommer, da hans femaarige Søn havde været uartig, revset denne saaledes, at det maa antages at have bevirket, at Barnets Urin var blodig i nogle Dage, hvorhos han i sidstafvigte Vinter slog sin Hustru med en Kniv over Haanden saaledes, at der derved fremkom et blødende Saar, samt den 5 Februar d. A. slog hende med sin Haand i Ansigtet, saa at en Tand gik løs. Som Følge af Foranstaaende vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 202 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 4 November 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.   Høiestretsaaet 1897.   Nr. 31—32.

Mandagen den 18 Oktober.

Nr. 233.

Advokat Halkier

contra

Andreas Eiegod Meyer (Def. Hansen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Maj 1897:
Tiltalte Andreas Eiegod Meyer bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium for Høiestret betaler
Tiltalte Andreas Eiegod Meyer til Advokat Halkier
og Høiestretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Andreas Eiegod Meyer, der er født den 28 December 1869, og som ikke er fundet forhen straffet ifølge Dom, tiltales under denne Sag for Vold, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Snedkersvend Ejnar Michelsen, der i Marts f. A. havde købt en Cykle paa Afbetaling af Cyklehandler Peter Jacob Theodor Hüttemeier, var i Februar d. A. i Restance med en Del af Afdragene paa Kjøbesummen for Cyklen, og Hüttemeier, der som Følge heraf efter den med Michelsen indgaaede Kontrakt var berettiget til at fordre Cyklen tilbageleveret, bemyndigede da Tiltalte til at affordre Michelsen Cyklen, hvis han ikke betalte de resterende Afdrag. Tiltalte, der var ansat som Reparator hos Hüttemeier, havde nemlig tillige det Hverv at fratage de Personer, der af Hüttemeier havde købt Cykler paa Afbetaling, de af dem saaledes købte Cykler, naar de ikke opfyldte deres Forpligtelser med Hensyn til Erlæggelsen af Afdragene paa Kjøbesummerne, og for hver Cykle, som Tiltalte saaledes bragte tilbage til Hüttemeier, modtog han af denne et Honorar af 5 Kr. Da Tiltalte nu saaledes var blevet bemyndiget af Hüttemeier til at affordre Michelsen den paagjældende Cykle, indfandt han sig den 16 Februar d. A. paa et Værksted paa Nordre Frihavnsvej, hvor Michelsen havde Arbejde, og forlangte — idet han foreviste en ham af Hüttemeier meddelt Fuldmagt til at handle paa dennes Vegne — at Michelsen skulde betale de resterende Afdrag, og da Michelsen derpaa gav det Svar, at han ingen Penge havde hos sig, fordrede Tiltalte Cyklen udleveret. Michelsen nægtede imidlertid at udlevere Cyklen, idet han bemærkede, at han endnu samme Dag vilde komme ind og betale Hüttemeier, og Tiltalte gik saa sin Vej. Tiltalte stillede sig imidlertid op paa Nordre Frihavnsvej for at passe Michelsen op, og da denne noget efter kom kjørende paa Cyklen, sprang Tiltalte ind paa ham og skubbede til ham, saaledes at han væltede med Cyklen, uden dog at komme noget til. Tiltalte gik derpaa sammen med Michelsen ind paa Østerbros Politistation for at faa Spørgsmaalet om Cyklens Udlevering afgjort ved Politiets Hjælp, men fik her den Besked, at Cyklen ikke kunde tages fra Michelsen uden ved Fogdens Hjælp. Michelsen satte sig derpaa op paa Cyklen og kjørte sin Vej, men blev strax eftersat af Tiltalte — der ligeledes var paa Cykle — og indhentet af denne i Østersøgade. Tiltalte sprang dernæst af sin Cykle og gav Michelsen et Puf, saaledes at han væltede med Cyklen og kom til at ligge under denne, og Tiltalte lagde sig derpaa oven paa Michelsen og søgte at rive Cyklen fra ham. Medens nu Tiltalte og Michelsen laa saaledes og kjæmpede med hinanden, fik Tiltalte sit Ansigt slaaet til Blods paa Michelsens Cykle og blev derhos bidt i Tommelfingeren af Michelsen, og han, der som Følge heraf blev stærkt

ophidset, slog da Michelsen flere Gange i Ansigtet med knyttet Haand. Et i Hüttemeiers Forretning ansat Bud var imidlertid kommet tilstede og satte sig nu efter Tiltaltes Ordre i Besiddelse af Michelsens Cykle, og Tiltalte slap derpaa sit Tag i Michelsen. Da Tiltalte og Michelsen derpaa havde rejst sig op, forsøgte Tiltalte at tildele Michelsen en Skalle, og da dette mislykkedes, slog han ham igjen i Ansigtet med knyttet Haand.

Ved den af Tiltalte saaledes øvede Vold tilføjedes der Michelsen en Forstuvning af den venstre Haand og to Saar paa Næsen, af hvilke det ene var ca. $\frac{1}{2}$ " og det andet ca. $\frac{3}{4}$ " langt, endvidere fandtes en ret betydelig Svulst og Ømhed paa Næseryggen, strækkende sig ned paa begge Sider af Næsen og gaaende herfra ud paa Kinden, henimod Kindbenene. Som Følge af Forstuvningen var Michelsen uarbejdsdygtig i 3 Dage. Forstuvningen fortog sig imidlertid helt i Løbet af en Ugestid, og alle de andre Følger af Volden havde ligeledes helt fortaget sig, da Michelsen den 12 Marts mødte i Retten.

I Henhold til Ovenstaaende vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 270. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Birthe Sørensen og Mathilde Christence Sørensen,
Sørensens Hustru (Def. Halkier),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og for Hæleri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 28 Juni 1897: De Tiltalte Birthe Sørensen og Mathilde Christence Sørensen, Sørensens Hustru, bør straffes, Førstnævnte med simpelt Fængsel i 8 Dage og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Tiltalte Birthe Sørensen vil derhos have at udrede alle af nærværende Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver, dog at Tiltalte Mathilde Christence Sørensen in solidum med hende heraf udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 August 1897: I Henseende til de de Tiltalte Birthe Sørensen og

Mathilde Christence Sørensen, Sørensens Hustru idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Steinthal, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Birthe Sørensen, dog at Tiltalte Mathilde Christence Sørensen deraf in solidum med hende tilsvarende en Sjettedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instants er paadømt ved Frederiksberg Birks Extraret, ere de Tiltalte Birthe Sørensen og Mathilde Christence Sørensen, Sørensens Hustru, satte under Tiltale, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger er i saa Henseende følgende oplyst: Tiltalte Birthe Sørensen — der er født den 2 Juli 1884 — har i Maj Maaned d. A. i 3 Gange frastjaalet Karen Hansen, Skomager Nielsens Hustru, hos hvem hun gik til Haande, ialt ca. 9 Kr. i rede Penge og en Portemonnæ af Værdi 50 Øre. Det stjaalne beroede dels i en uafloaset Kommodeskuffe, dels frit fremme i Bestjaalnes Lejlighed i et Værelse, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang. Tiltalte Mathilde Christence Sørensen, der er Medtiltaltes Moder, har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til en Del af det ved det ene af de ovennævnte Tyverier stjaalne ved af sin medtiltalte Datter at modtage 75 Øre af de stjaalne Penge samt noget Uldgarn, som denne havde købt for 1 Kr. af det stjaalne Beløb, uagtet hun vidste, hvorledes Pengene og Garnet vare erhvervede af Datteren. Tiltalte Mathilde Christence Sørensen er født den 12 April 1856. Ingen af de Tiltalte er funden forhen straffet. For det af de Tiltalte saaledes

udviste Forhold ere de ved Underrettsdommen rettelig ansete, Birthe Sørensen efter Straffelovens § 233 og Mathilde Christence Sørensen efter dens § 238 med Straffe, der efter Omstændighederne findes ved Dommen passende bestemte for Mathilde Christence Sørensens Vedkommende til Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage, og for Birthe Sørensens Vedkommende til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Tirsdagen den 19 Oktober.

Nr. 261. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
 Niels Peter Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 12 August 1897: Tiltalte Niels Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale alle af Aktionen flydende Omkostninger derunder i Salær til Aktor, Sagfører Pihl, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Janus Olsen, 10 Kr. Saa udreder han og til Enken Irene Frederikke Jensen, født Kofoed, for Medicin, Vognleje og Lægehjælp, 12 Kr. 58 Øre, samt for Svie og Smerte og som Erstatning for Næringstab, 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ifølge en efter den indankede Doms Afsigelse indhentet Lægeerklæring ikke kan ansees at være indtraadt nogen Bedring i Enken Jensens Helbredstilstand, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, samt idet de fra Enkens Side nu fremkomne Udtalelser maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Peter Hansen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 22 Juli d. A. tiltales under nærværende Sag Murer Niels Peter Hansen af Allinge for Vold og Legemsbeskadigelse, og er han ved sin egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst, overbevist om at have gjort sig skyldig i det omhandlede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder. Da Tiltalte Onsdagen den 17 Marts d. A. kom hjem fra sit Arbejde, fortalte hans Hustru ham, at hun af Smed Jacob Hansen Riis af Olsker, hvem hun havde mødt paa Vejen mellem Allinge og Tejn, var bleven overfalden med Ukvemsord, og efterat have spist til Aften begav Tiltalte sig henad Kl. 8 til nævnte Smed Riis for at afæske ham en nærmere Forklaring. Ved sin Ankomst til det af Smed Riis beboede Hus fandt Tiltalte Døren til samme lukket, men efterat han med sin Stok havde banket paa Døren, blev denne aabnet, og Smed Riis kom, kun iført det blotte Linned, til Syne i Døraabningen. Tiltalte spurgte nu Riis, hvorfor han havde brugt Ukvemsord mod hans Hustru, hvad der gav Anledning til et Mundhuggeri, under hvilket Riis's Husholderske, Enken Irene Frederikke Jensen, født Kofoed, kom tilstede — ligesom Riis kun iført det blotte Linned — og blandede sig i Striden. Fra Ord gik Tiltalte over til Haandgribeligheder, idet han greb Riis i Kinds skjæget, og, da denne trak sig tilbage ind i Huset, fulgte efter ind i den mørke Forstue, hvor Tiltalte saae en hvidklædt Skikkelse, Riis's Husholderske, hvem han i Mørket antog for Smed Riis, og som han derefter med sin Stok, som han holdt om Haandtaget, tilføjede nogle Slag uden dog at sigte efter nogen bestemt Legemsdel. De nævnte Irene Frederikke Jensen, født Kofoed, tilføjede Læsioner beskrives i en den 18 Marts d. A. af Distriktslæge Borch i Allinge udstedt Lægeattest saaledes: »Enke Frederikke Jensen, 48 Aar, fremstillede sig for mig den 18 Marts 1897. Hun frembød paa venstre Arms Udside i en Haandflades Udstrækning stærk Svulst af Bløddelene med blaarød Farvning af Huden, betydelig Blodudtrædning saavel i denne som i Bindevævet og Musklerne. En lignende Blodudtrædning fandtes paa venstre Skulderblad og en noget mindre paa den behaarede Del af Hovedet over højre Side af Panden. Læsionerne synes at hidrøre fra Slag med et stumpt, tungt Instrument«.

I en af Samme den 9 Juni d. A. udstedt Erklæring udtales dernæst: »Undertegnede har i Dag undersøgt Enke Frederikke Jensen. Hun har som en Følge af den hende den 18 Marts d. A. tilføjede Beskadigelse maattet holde Sengen i ca. 3 Uger. Bevægelserne af venstre Overarm er nu paa Grund af Knusning af Skuldermusklerne betydeligt indskrænkede og smertefulde, navnlig kan hun ikke løfte Armen i Vejret. Omend Tilstanden med Tiden vil kunne bedres en Del, kan det ikke antages, at hun nogensinde vil gjenvinde den fulde Brug af sin venstre Arm«.

Endelig forklarer Overfaldne i Forhøret den 9 Juli d. A., at hun vedvarende har Smerter i venstre Overarm, som hun ikke kan benytte til strængere Arbejde, ligesom hun stadig har Smerter i højre Side af Hovedet, og har taget Skade paa Hørelsen paa det højre Øre. Den af Tiltalte benyttede Stok var af Egetræ, ca. $1\frac{1}{2}$ Alen lang, med bøjet Haandtag, men uden Dupsko, og ca. $\frac{3}{4}$ Tomme i Diameter.

Overfaldne har paastaet Tiltalte tilpligtet at betale hende for Medicin, Vognleje og Lægehjælp, ialt 12 Kr. 58 Øre, samt et efter Rettens Skjøn passende Beløb for Svie og Smerte og for den hende paaførte Invaliditet, og herimod har Tiltalte intet havt at erindre.

For det af ham udviste Forhold vil Tiltalte, der er født i Rø Sogn den 27 Februar 1861, og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, nu være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der i Betragtning af samtlige Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagsfører Pihl, 12 Kr. og til Defensor, Sagsfører Janus Olsen, 10 Kr. Endvidere vil Tiltalte til Enken Irene Frederikke Jensen, født Kofoed have at udrede for Medicin, Vognleje og Lægehjælp 12 Kr. 58 Øre samt for Svie og Smerte og som Erstatning for Næringstab ialt 50 Kr.

Onsdagen den 20 Oktober.

Nr. 57. Handelsfirmaet **Herklotz Corn & Co.**
af New York (Rée)

contra

Handelsfirmaet **N. Wallick & Co.** af Kjøbenhavn ved
sammes ansvarlige Indehaver, Grosserer **N. Wallick**
(Jensen),

betr. Betaling af 2419 Mk. 92 Pf. m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 1 Oktober 1896: Det indstævnte Handelsfirma N. Wallick & Co., hvis eneste Indehaver er Grosserer N. Wallick, bør for Tiltale af Sagsøgerne: Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. i New York i denne Sag fri at være, og bør Sagsøgerne betale Indstævnte 60 Kr. i Sagsomkost-

ninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at ovennævnte Skrivelse af 3 Juni d. A. med Antagelsespaategning ikke sees at være stemplet.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom omtalte telefoniske Samtale den 29 Juli f. A. om Morgenen maatte Indstævnte være beføjet til at gaa ud fra, at Appellantens Agent ikke uden nærmere Tilkjendegivelse til ham vilde betragte Kontrakten som misligholdt, og da han ikke modtog nogen saadan og end ikke fik Svar paa sin i Dommen omtalte Forespørgsel, har Appellanten ikke været berettiget til samme Dag at afvikle Forretningen. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte ved Dommen tillagte Frifindelse, og idet Dommens Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, bliver den efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Handelsfirmaet Herklotz Corn & Co., til Indstævnte, Handelsfirmaet N. Wallick & Co., med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 3 Juni d. A. blev der af Firmaet W. Strøier & Co. hersteds som Agenter for Sagsøgerne: Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. i New York ved Udfyldning af en trykt Formular udfærdiget en Skrivelse til det indstævnte Handelsfirma N. Wallick & Co. hersteds, hvis eneste Indehaver er Grosserer N. Wallick, hvilken Skrivelse, der betegnedes som Nr. 2621 og forelaa in duplo, var saalydende:

»Ifølge derom modtaget telegrafisk Meddelelse bekræfte vi Dem hermed, at de Herrer Herklotz, Corn & Co. i New York i Henhold til Deres gjennem os oversendte Instruktioner for Deres ærede Regning og under de for New York Produce Exchange Børsen for Terminsforretninger gjældende Betingelser saavelsom

under de øvrige omstaaende anførte Konditioner i Dag har kjøbt 10,000 — Titusinde — Bushels Kontrakt Corn (∴ Majs) i New York pr. Oktober d. A. til en Pris af 36 Cents pr. Bushel. Hermed forpligter De Dem samtidig, og vel at mærke uopholdelig paa vort Forlangende, til Betaling pr. Kassa af enhver omhelst af ovenanførte Transaktion til Deres Ugunst opstaaet Difference.◀

Det saaledes udfærdigede Brev var underskrevet W. Strøier & Co. og paategnet: »Antaget N. Wallick & Co.« — Blandt de i Brevet nævnte »omstaaende« trykte Konditioner, der vare affattede i 8 Paragrafer, var det bl. A. bestemt: i § 1, at Paagjældende (her N. Wallick & Co.) forpligtede sig til uopholdelig Dækning af enhver omhelst gennem Prisfluktuationer opstaaet Difference, der paa »vort« (∴ Strøier & Co.s) Forlangende ufortøvet skulde ydes prompt pr. Kasse, om hvilke Indbetalingers (»Margins's«) Afregning der derhos gaves nærmere Forskrifter i §§ 2 & 3; i § 4, at Herklotz, Corn & Co. beregnede sig en Kommission af ialt 2 pCt. for Kjøb og Salg, Kurtage og Delcredere tilsammen samt derhos de aktuelle Kabelspecer og Stempelafgifter; i § 5, at alle Forretninger vare at betragte som fixe Leveringsforretninger, ved hvilke hver af Parterne paa Forfaldsdagen kunde forlange Varenes virkelige Levering, hvorom der gaves nærmere Bestemmelser; i § 6, at Herklotz, Corn & Co. intet Ansvar overtage for mulige Forseelser fra Telegrafvæsenets Side og reserverede sig Ret til at agere efter de modtagne Instruktioener i eller udenfor Markedet paa de Maader, de fandt egnede, paa Basis af de den paagjældende Dag noterede Priser, samt at en af Herklotz, Corn & Co.s Indehavere for en Notarius afgiven og beediget Erklæring om Afviklingen af den i Skrivelsen omhandlede Forretning, der afsluttedes i Firmaets eget Navn, skulde gjælde som fuldt Bevis for samme, dog med det Forbehold, at den Kurs, hvortil Afviklingen angaves at have fundet Sted, laa inden for den Dags officielle Kursnoteringer, samt i § 7, at i Tilfælde af Misligholdelse af Konditionerne, særlig i Tilfælde af Udeblivelse med forlangte Remisser, vare »vi« berettigede til uden forudgaaende Meddelelse eller retslig Opfordring at likvidere Forretningen paa den Maade, som syntes »os« heldigst, hvorhos der i § 8 indeholdtes Bestemmelser om Værnethinget i Tilfælde af Strid.

Under nærværende Sag have nu Sagsøgerne anbragt, at, da da Majspriserne faldt, forlangte Indbetaling i Henhold til Kontrakten, at saadan ikke blev præsteret, at de derfor saae sig nødte til i Overensstemmelse med Skrivelsen at afvikle Engagementet den 29 Juli d. A., og at der derved, som det fremgik af en Afregning, fremkom et Tab for Firmaet N. Wallick & Co. af 500 Doll., idet Prisen var gaaet ned til 31 Cents pr. Bushel, eller med Tillæg af de 2 pCt. Kommission og Telegramudgifter af tilsammen 577 Doll., og disse 577 Doll. eller 2419 Rmk.

92 Pf. have Sagsøgerne under Sagen paastaaet det indstævnte Firma tilpligtet at betale dem med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 5 August d. A. foruden Sagsomkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger. Principalt har Indstævnte, der ikke har bestridt at have købt de 10,000 Bushels Majs paa de i Skrivelsen af 3 Juni d. A. angivne Betingelser, og som heller ikke har bestridt at være bleven opfordret til den 29 Juli d. A., at indbetale den paastaaede Difference, støttet sin Frifindelspaastand dels paa, at Firmaet Strøier & Co. udtrykkelig skulde have tilsagt ham, at Forsinkelse i den Retning aldrig skulde medføre effektivt Salg mod hans Ønske, dels paa, at han vel paa en telefonisk Henvendelse fra Strøier & Co. den 29 Juli d. A. om Morgenens havde svaret, at, naar det ikke kunde være andet, maatte han jo stille den Sikkerhed, der forlangtes, men at han samme Dag ca. Kl. 3 havde ladet aflevere en skriftlig Forespørgsel hos Strøier & Co. om, hvorvidt de vilde modtage en Akcept pr. 1 Oktober som kontant Betaling, og at Sagsøgerne ikke uden at besvare dette Brev, hvad ikke skete, kunde være berettigede til, som det paastaas sket, samme Dag at sælge og afvikle hele Forretningen. Ligesom Indstævnte imidlertid ikke mod Sagsøgernes Benægtelse har bevist Rigtigheden af sit Anbringende om, at det var tilsagt ham, at en Forsinkelse med Indbetalingen af Margins ikke skulde medføre effektivt Salg strax, saaledes kan der under Hensyn til Vilkaarene i Skrivelsen af 3 Juni d. A. heller ikke gives Indstævnte Medhold i, at Sagsøgerne ikke kunde være berettigede til at foretage Afvikling den 29 Juli uden først at besvare hans saa sent som Kl. 3 fremkomne Forespørgsel, om de vilde modtage hans omtalte Akcept istedetfor den forlangte kontante Indbetaling af »Margins«.

Subsidiært har Indstævnte dernæst gjort gjældende, at han maa blive at frifinde, da det ikke efter hans Opfordring og mod hans Benægtelse er bevist, enten at Sagsøgerne den paagjældende Dag have, som af dem opgivet, realiseret det af ham købte Parti Majs i New York, eller at Prisen paa Majs i New York da var den af dem anførte. Til Oplysning i saa Henseende have Sagsøgerne kun fremlagt dels et Telegram fra New York af 29 Juli d. A. i Kodestil, der skal hidrøre fra Sagsøgerne og være afsendt til W. Strøier & Co., og hvis herhenhørende Del ifølge en dog kun af W. Strøier & Co., paa samme tegnet og bekræftet Udtydning skal lyde saaledes:

»S/S 10,000 Oktober Corn for N. Wallick & Co. 31 Cents pr. B«, dels en saakaldet Børsberetning for 29 Juli d. A., der bestaar i en med W. Strøier & Co.s Navn forsynet trykt Blanket, betegnet: »Quotations from Herklotz, Corn & Co., New York, 29 Juli«, hvori under Majs pr. Oktober skriftlig bl. A. er indført

for den nævnte og den foregaaende Dag: »31, 30¹/₂«. Men der maa gives Indstævnte Medhold i, at disse to Aktstykker ikke mod hans Benægtelse indeholde nogen Beviskraft i den heromhandlede Retning, idet de aldeles ikke tilnærmelsesvis fyldestgøre endog blot de faa Betingelser, som ifølge den ovenforanførte § 6 i Konditionerne bag paa Skrivelsen af 3 Juni 1896 skulde være tilstrækkelige til at tilvejebringe fuldt Bevis i de heromhandlede Retninger. Som Følge heraf vil Indstævnte blive at frifinde, og ville Sagsøgerne have at godtgjøre ham 60 Kr. i Omkostninger. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at ovennævnte Skrivelse af 3 Juni d. A. med Antagelsespaategning ikke sees at være stemplet. Iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse.

Fredagen den 22 Oktober.

Nr. 35. **Kunstmaler O. A. Hermansen** (Asmussen)

contra

Ølhandler P. Jensen (Hansen),

betr. Udøvelse af en Færdselsret m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1895: Indstævnte Ølhandler P. Jensen bør for Tiltale af Citanten, Kunstmaler O. A. Hermansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten Indstævnte skadeløst inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den Ret, som ved den i den indankede Dom nævnte Kjøbekontrakt af 29 April 1879 blev tilstaaet Kjøberen af Matr. Nr. 20 eo af Frederiksberg og efterfølgende Ejere til at benytte den Sælgeren tilhørende, dengang udlagte Vej, saalænge den ikke af Ejeren blev nedlagt, maa ansees at have omfattet enhver sædvanlig Benyttelse af en Vej. Da nu de af Appellanten trufne Foranstaltninger, sigtende til at indskrænke Vejen til kun at være en Gangsti, ikke kunne medføre, at den maa betragtes som nedlagt, ligesom de heller ikke kunne bevirke nogen Indskrænkning i den Indstævnte efter hans Adkomstdokumenter tilkommende Benyttelsesret,

maa det allerede som Følge heraf have sit Forblivende ved den ham tillagte Frifindelse, idet det ogsaa maa billiges, at der ikke er paalagt ham nogen Bøde for Selvtægt. Processens Omkostninger i forrige Instants findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorimod Appellanten vil have at tilsvare Sagens Omkostninger for Høiesteret med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Kunstmaler O. A. Hermansen, til Indstævnte Ølhandler P. Jensen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Kunstmaler O. A. Hermansen, som Ejer af Matr.-Nr. 20 dn af Frederiksberg paastaaet Indstævnte Ølhandler P. Jensen som Ejer af Matr.-Nr. 20 eo samstedts kjendt uberettiget til at bryde ind paa nogen Del af Citantens ovennævnte Ejendom og have Færdsel der, være sig med Kjoretøjer, til Fods eller paa anden Maade, saavel for ham selv som for nogen til Matr.-Nr. 20 eo hørende Person eller for nogen Færdsel, der vedrører Nr. 20 eo eller dens Beboere eller Arbejde eller Virksomhed, som findes eller drives der, kort sagt al Færdsel, som under andre Forudsætninger end de nu eksisterende kunde støttes paa en i Kjøbekontrakt af 29 April 1879 mellem Toldforvalter Svanekjær og fhv. Kjøbmand Larsen indeholdt Passus eller anden Adkomst, hvorhos han endvidere har paastaaet Indstævnte tilpligtet at gjenopføre et af ham nedbrudt Stakit og betale en passende Bøde for udøvet Vold og Selvtægt. Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Det er in confesso, at det i en mellem Toldforvalter Svanekjær og Tømrermester F. P. Sørensen den 15 November 1881 oprettet Kjøbekontrakt om Ejendommen Matr.-Nr. 20 dn. af Frederiksberg ligesom ogsaa i den mellem Sidstnævnte og Citanten oprettede Kjøbekontrakt af 6 November 1882 om den nævnte Ejendom udtales, at Kjøbereren er bekjendt med, at Kjøbekontrakten af 29 April 1879 mellem Toldforvalter Svanekjær — der ved dennes Oprettelse ejede begge de heromhandlede Ejendomme

— og fhv. Kjøbmand Larsen angaaende Naboejendommen Matr.-Nr. 20 eo indeholder den Bestemmelse, at den Sælgeren tilhørende Vej, som er udlagt mellem denne Ejendom og Ejendommen Matr.-Nr. 20 dn, har Kjøberens Ret til at benytte, mod at han deltager halvt i Vedligeholdelsen, dog at Sælgeren forbeholder sig Ret til uden Vederlag til Kjøberens eller efterfølgende Ejere at nedlægge Vejen. I de tvende førstnævnte Kjøbekontrakter hedder det endvidere, at den omtalte Vej er en Del af Ejendommen Matr.-Nr. 20 dn.

Det er endvidere oplyst, at den nævnte Vej er 5 Alen bred, at der mellem Vejen og Grunden Matr.-Nr. 20 eo er anbragt et med en Portaabning forsynet Stakithegn, der tilhører Ejeren af Matr.-Nr. 20 eo, at Vejen, der ifølge Citantens Anbringende var nedlagt som Vej, allerede da Citanten i Aaret 1882 købte Matr.-Nr. 20 dn, idet der kun var bleven en Gangsti tilbage, stedse er benyttet saavel af Beboerne af Citantens Ejendom som af den Indstævnte nu tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 20 eo, idet navnlig den tidligere Ejer af sidstnævnte Ejendom, fhv. Kjøbmand Larsen, der ved Skjøde af 9 December 1892 afhændede den til Indstævnte, i den Tid, han ejede Ejendommen, stadig har benyttet Vejen og blandt andet befaret den med en Trækkevogn, ligesom han ogsaa har ladet Sukker- og Petroleumstønder passere ad den. Det maa endelig ansees in confesso, at Indstævnte, kort efter at han havde erholdt Skjøde paa Ejendommen, lod en Del af det ham selv tilhørende Stakit langs Vejen borttage samt lod sine Vogne kjøre ad Vejen, og at han, da Citanten havde aflaaet en Laage for Enden af Vejen ud mod Vodrofsvej og ikke efterkom en af Indstævnte til ham ved Stævningsmændene den 6 Maj 1893 forkyndt Opfordring til at fjerne enhver Hindring for Benyttelsen af Vejen, navnlig at borttage Hængelaasen for Laagen, selv har borttaget Laasen for at skaffe sig Adgang til Vejen, medens Citanten under 9 Maj s. A. ved Stævningsmændene lod Indstævnte tilkjendegive, at den omhandlede Vej var nedlagt som saadan, og at Indstævnte var uberettiget til at benytte den.

Idet Citantens Anbringende, at Vejen er nedlagt som saadan og nu kun er en Sti, som Indstævnte ikke er berettiget til at benytte, maa ansees for irrelevant, ligesom det iøvrigt ikke findes bestyrket ved det Oplyste, samt da det maa ansees in confesso, at Toldforvalter Svanekjær ikke har benyttet sig af sin Ret i Henhold til det tagne Forbehold til at nedlægge Vejen, og den Svanekjær forbeholdte Ret i saa Henseende i Henhold til de i Kjøbekontrakten af 29 April 1879 brugte Udtryk maa ansees for en denne tilkommende personlig Ret, der ikke kan antages at være overført til de senere Ejere af Matr.-Nr. 20 dn, i hvis Adkomstdokumenter en saadan Overdragelse heller ikke omtales, medens det tvertimod er paalagt disse Ejere at respektere Vej-

retten, kan Citanten ikke antages at have Berettigelse til at forbyde Indstævnte Benyttelsen af den ham ved de ovennævnte Dokumenter hjemlede Vej, i hvilken Henseende det bemærkes, at Retten til at benytte Vejen ikke kan ansees fortabt ved, at Indstævnte ikke har deltaget i Vedligeholdelsesudgifterne, da det er in confesso, at Citanten aldrig har afkrævet ham saadanne, som han iøvrigt under Sagen har erklæret sig villig til at udrede. Da derhos ifølge Citantens eget Anbringende det omhandlede Stakit, i hvilken Indstævnte har gjort en Aabning, er Indstævntes egen Ejendom, samt da det ikke findes, at Indstævnte ved at aabne Porten til Vodroffvej har gjort sig skyldig i nogen strafbar Vold eller Selvtægt, vil han i det Hele være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag, hvorhos Citanten efter Indstævntes derom nedlagte Paastand, mod hvilken der ikke er nedlagt nogen særlig Indsigelse, vil have at betale Indstævnte Sagens Omkostninger skadesløst. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 203.

Advokat Nellemann

contra

Peder Andreas Hansen og Carl Frederik Hansen
(Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 April 1897:
De Tiltalte Peder Andreas Hansen og Carl Frederik Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Salomonsen, 25 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Peder Hansen, dog saaledes, at Tiltalte Carl Hansen deraf in solidum med ham udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte Carl Hansen ikkun kan være medansvarlig for den Forstuvning, der efter Nordstrøms Forklaring skal være tilføjet denne ved den paagjældende Lejlighed, men da det ikke kan ansees godtgjort, at saadan Forstuvning har fundet

Sted, bliver denne Tiltalte at frifinde, hvorhos Omkostningerne ved hans Arrest blive at udrede af det Offentlige.

For at have tilføjet Nordstrøm de øvrige i Dommen omhandlede Beskadigelser vil Tiltalte Peder Hansen. være at ansee efter Straffelovens § 203, og hans Straf findes at kunne bestemmes, som i Dommen skeet, til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Carl Frederik Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Peder Andreas Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. De med Carl Frederik Hansens Arrest forbundne Omkostninger udredes af det Offentlige, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Jensen, 40 Kroner til hver, udredes af Peder Andreas Hansen.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Peder Andreas Hansen og Carl Frederik Hansen for Vold. Peder Andreas Hansen, der er født den 9 Juli 1863, er senest anset ved nærværende Rets Dom af 24 November 1888 efter Straffelovens § 230 1ste Stk., og efter dens § 253, jfr. § 52, samt efter Lov af 3 Marts 1860, § 1, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Carl Frederik Hansen, der er født den 28 December 1859, er ikke funden forhen straffet. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Om Aftenen den 29 November f. A. kom 2 svenske Sømænd, Maskinmester Olof Siegfried Nordstrøm og Matros Olaf Rosqvist, ned i Tiltalte Carl Hansens Beværtning i Kjælderens til Ejendommen Cort Adelersgade Nr. 4, hvor de satte sig til at drikke. Medens de opholdt sig i Beværtningen, hvor de begge efterhaanden bleve stærkt berusede, rejste Nordstrøm sig flere Gange op og gav sig til at kjærtegne Tiltalte Carl Hansen, idet han tog ham om Halsen og under Hagen. Tiltalte Carl Hansen syntes imidlertid ikke om dette Overhæng og fik ogsaa hver Gang Nordstrøm til at sætte sig igjen. Da Klokkeren var blevet noget

over 11, rejste Nordstrøm sig imidlertid paany op, gik hen til Tiltalte Carl Hansen og greb med den ene Haand fat i hans Frakke tæt under Halsen. For nu at blive fri for Nordstrøms Overhæng puffedes Tiltalte Carl Hansen ham fra sig med begge Hænder, og da Nordstrøm, der som Følge af dette Puf gik et Par Skridt tilbage, derpaa atter vaklede frem mod Tiltalte Carl Hansen, foer Tiltalte Peder Hansen, der gjorde Tjeneste som Opvarter i Beværtningen, til og slog Nordstrøm med et Stoleben, som tilfældig laa fremme i Lokalet, først en Gang over den venstre Arm og derpaa 2 Gange oven i Hovedet. Umiddelbart derefter greb først Tiltalte Carl Hansen og derpaa Tiltalte Peder Hansen fat i Nordstrøm, der stod ganske rolig og ikke sagde et Ord, løftede ham lidt fra Gulvet og kastede ham med et rask Tag ud af Beværtningen, saaledes at han faldt næsegrus til Jorden oppe paa Gaden, op til hvilken der fra Beværtningen fører en Trappe paa 2 Trin. Efterat de Tiltalte derpaa havde vist Rosqvist ud af Beværtningen, lukkede de Døren af uden at undersøge, hvad der blev af Nordstrøm, og om han trængte til Hjælp. Det Passerede var imidlertid blevet bemærket af en Mand, der tilfældig gik gennem Gaden, og da denne nu saae, at Nordstrøm blev liggende uden at røre sig, og at hans Kammerat var for beruset til at kunne yde ham nogen Hjælp, foranledigede han, at en Politibetjent kom tilstede og tog sig af Nordstrøm. Iøvrigt viste det sig da, at denne ikke var mere medtaget, end at han baade kunde staa og gaa.

Det Stoleben, hvormed Tiltalte Peder Hansen slog Nordstrøm, var af Træ med 4 temmelig skarpe Kanter, havde en Længde af ca. 43 Centimeter og vejede ca. 1 Pd., og ved de nævnte Slag tilføjedes der Nordstrøm følgende Læsioner: nogle blodunderløbne Striber over den venstre Arm, et ca. 3 Centimeter langt Saar i Isseregionen og et omtrent ligesaa langt Saar i højre Tindingeregion; disse Saar, der gik igjennem Huden og det derunder liggende Bindevæv, blødt endel, men vare iøvrigt lægte i Løbet af en 14 Dages Tid. Endvidere led Nordstrøm som Følge af Slagene i en 8 Dages Tid af endel Smerter i Hovedet. Endelig forstuvede han ved den paagjældende Lejlighed sin venstre Haand — som det maa antages ved at han i Faldet ned mod Stenbroen greb for sig med Haanden — og som Følge af denne Forstuvning kunde han i 6 Dage ikke godt bruge Haanden til at arbejde med. Om Anledningen til at de Tiltalte behandlede Nordstrøm saaledes som sket, have de hver for sig afgivet følgende Forklaringer: Tiltalte Peder Hansen har forklaret, at han tildelte Nordstrøm det første Slag — Slaget over Armen — for at forhindre ham i at overgramse Tiltalte Carl Hansen, at han umiddelbart efter at have tildelt Nordstrøm dette Slag mente at bemærke, at Nordstrøm ledte i sin Lomme efter en Kniv, hvor-

for han — der efter sit Udsagn selv en Gang er bleven stukket med Kniv af en Svensker, og som siden altid er ængstelig, naar han staaar overfor berusede Svenskere — blev bange for, at Nordstrøm havde til Hensigt at bruge Kniv mod Tiltalte Carl Hansen, og at det var for at forhindre dette, at han slog Nordstrøm med Stolebenet oven i Hovedet. Tiltalte Peder Hansen har derhos forklaret, at han, da han hjalp med til at kaste Nordstrøm ud af Beværtningen, var saa ophidset i Anledning af den Fare, han mente, Tiltalte Carl Hansen havde svævet i, at han ikke tænkte over, at der paa den Maade, hvorpaa Nordstrøm blev smidt ud, kunde tilføjes ham nogen Skade. Hvad dernæst Tiltalte Carl Hansen angaar, da har denne forklaret, at han, da Nordstrøm vaklede frem imod ham, efterat han havde puffet ham fra sig, ikke tænkte sig andet, end at det var Nordstrøms Hensigt at fortsætte med sine Kjærtægn, at han imidlertid, da han saae Tiltalte Peder Hansen slaa løs paa Nordstrøm med Stolebenet, strax fik den Tanke, at Peder Hansen maatte have seet Nordstrøm i Besiddelse af en Kniv eller et andet Vaaben, og at det var for saa hurtigt som muligt at blive af med en saa farlig Person som en fuld Svensker med en Kniv maatte forudsættes at være, at han tog fat i Nordstrøm og sammen med Tiltalte Peder Hansen kastede ham ud af Beværtningen. Endelig have begge de Tiltalte overensstemmende forklaret, at de, efter at de havde smidt Nordstrøm ud af Beværtningen, paa Grund af den Ophidselse, hvori de befandt sig, ikke tænkte paa, at han muligvis kunde trænge til Hjælp.

Som Følge af det Anførte og idet det endnu bemærkes, at det under Sagen er oplyst, at Nordstrøm ved den paagjældende Lejlighed ikke var i Besiddelse af nogen Kniv eller andet Vaaben, ville de Tiltalte, der begge ville have at bære Ansvar for den Nordstrøm tilføjede Forstuvning af hans venstre Haand, hvorimod Tiltalte Peder Hansen alene vil have at bære Ansvar for de Nordstrøm iøvrigt tilføjede Læsioner, være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne, Tiltalte Peder Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Carl Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Mandagen den 25 Oktober.

Nr. 237. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Anthon Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Maj 1897: Tiltalte Anthon Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og i Erstatning til Hans Nielsen betale 1000 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Møller, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han at ansee efter Straffelovens § 251. Straffen findes at kunne bestemmes, som ved Dommen skeet, til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anthon Nielsen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Anthon Nielsen, der er født den 3 Oktober 1844, og som ikke er funden forhen straffet, tiltales under denne Sag for Bedrageri. Sagens Omstændigheder ere følgende: I Maj f. A. blev en Person ved Navn Hans Nielsen engageret som »Medhjælper« af Tiltalte, der i flere Aar har drevet Forretning som Mineralvandsfabrikant her i Byen, og blev der i den Anledning mellem Hans Nielsen og Tiltalte oprettet en Kontrakt, i hvilken det bl. A. bestemtes, at Hans Nielsen som Medhjælper i Tiltaltes Forretning

skulde oppebære en aarlig Løn af 1000 Kr. — hvilken Løn skulde udbetales med $\frac{1}{12}$ hver Maaned — foruden 2 pCt. af Omsætningen, at Hans Nielsen paa sin Side skulde betale Tiltalte et Beløb af 1000 Kr., dels »som Sikkerhed« for, hvad der maatte blive ham betroet, dels »for at være interesseret i Forretningens Gang«, at Hans Nielsen som Sikkerhed for de saaledes udbetalte 1000 Kr., der skulde forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a., skulde have en af Tiltalte udstedt 3 Maaneders Vexel, og at Forholdet fra begge Sider skulde kunne opsiges med 3 Maaneders Varsel.

Efterat Hans Nielsen derpaa havde betalt Tiltalte de betingede 1000 Kr. og til Gjengjæld modtaget en af Tiltalte udstedt 3 Maaneders Vexel for Beløbet, tiltraadte han Stillingen som »Medhjælper« i Tiltaltes Forretning. Efter kørt Tids Forløb følte Hans Nielsen sig imidlertid utilfreds med Forholdene, idet han ikke fik sin Løn udbetalt, saaledes som det var stipuleret, og i Begyndelsen af August f. A. tilkjendegav han derfor Tiltalte, at han, da Kontrakten var misligholdt fra Tiltaltes Side, ophævede Kontraktsforholdet og fordrede de til Tiltalte udbetalte 1000 Kr. betalte tilbage. Da Tiltalte imidlertid ikke efterkom dette Paa-krav, gjorde Hans Nielsen Anmeldelse til Kjøbenhavns Politi om, at Tiltalte formentlig havde gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold overfor ham, og dette gav saa Anledning til, at nærværende Sag blev rejst.

Tiltalte — der heller ikke, efter at nærværende Sag er blevet rejst, har tilbagebetalt Hans Nielsen de ham tilkommende 1000 Kr. — har nu erkjendt, at han har anvendt den væsentlige Del af de 1000 Kr. til Afholdelse af rent personlige Udgifter — saasom til Indkjøb af Beklædningsgjenstande, til Indløsning af pantsat Tøj, til at spille i Lotteriet for o. s. v. — og kun en mindre Del af Pengene i Forretningens Interesse, og at det allerede, da Kontrakten blev indgaaet, var hans Hensigt delvis at benytte Pengene til Afholdelse af Udgifter, der ikke vedkom Forretningen.

Endvidere har Tiltalte erkjendt, at naar det hedder i den mellem ham og Hans Nielsen oprettede Kontrakt, at Hans Nielsen skal udbetale ham de 1000 Kr., »for at være interesseret i Forretningens Gang«, er det Meningen hermed at sige, at de 1000 Kr. skulde anvendes til Forretningens Fremme, og at han var klar paa, at Hans Nielsen — hvad denne ogsaa har gjort gjældende under Sagen — efter al Rimelighed ikke vilde have udbetalt de 1000 Kr., hvis det var blevet sagt til ham, at Tiltalte vilde anvende disse Penge eller i al Fald en væsentlig Del af dem til Afholdelse af rent personlige Udgifter.

Tiltalte har imidlertid desuagtet fastholdt, at det ikke har været hans Agt at besvige Hans Nielsen for hans Penge, idet

det hele Tiden har været hans Hensigt i sin Tid at betale disse tilbage, hvad han efter sin Formening ogsaa havde Udsigt til at kunne gjøre.

Under Sagen er det nu oplyst, at Tiltalte tidligere successive har haft 5 andre Personer engagerede som »Medhjælpere« i sin Forretning paa lignende Vilkaar som Hans Nielsen, nemlig en Mand ved Navn Hansen, der betalte Tiltalte 500 Kr., en Mand ved Navn Albrechtsen, der betalte Tiltalte 1000 Kr., en Mand ved Navn Knudsen, der betalte Tiltalte 500 Kr., en Mand ved Navn R. P. Nielsen, der betalte Tiltalte 1000 Kr., og endelig en Mand ved Navn Niels Hans Nielsen, der ligeledes betalte Tiltalte 1000 Kr., og at af disse 5 »Medhjælpere« kun den førstnævnte har faaet sine Penge tilbage, idet han blev betalt ved Hjælp af de af Albrechtsen indbetalte 1000 Kr., hvorimod Albrechtsen, Knudsen og Niels Hans Nielsen kun har faaet tilbagebetalt, henholdsvis 350 Kr., 200 Kr. og 200 Kr., medens R. P. Nielsen, der for de af ham indbetalte 1000 Kr. havde Sikkerhed i Halvdelen af den af Tiltalte da drevne Forretning, arrangerede sig med Tiltalte, saaledes at denne overdrog ham den anden Halvdel af Forretningen mod en yderligere Udbetaling af 800 Kr.

Efter det Foreliggende findes det nu vel betænkeligt at statuere, at det ved Kontraktens Indgaaelse har været hans Hensigt helt eller delvis at unddrage sig Tilbagebetalingen af de af Hans Nielsen indbetalte 1000 Kr., men da han alt ved Kontraktens Indgaaelse maa have været sig bevidst, at han kun havde en yderst ringe Udsigt til at tilbagebetale Beløbet, og da Tiltalte, som anført, har erkjendt, at han i Strid med Kontrakten har anvendt en væsentlig Del af de af Hans Nielsen udbetalte 1000 Kr. til Afholdelse af rent personlige Udgifter, og at det allerede ved Kontraktens Indgaaelse var hans Hensigt at anvende disse Penge saaledes, vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Endvidere vil Tiltalte efter derom nedlagt Paastand have at betale Hans Nielsen 1000 Kr. i Erstatning.

Tirsdagen den 26 Oktober.

Nr. 246. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Carl Rudolph Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869.

Amager Birks Politirets Dom af 16 Januar 1897: Tiltalte Carl Rudolf Christensen bør til Statskassen betale en Bøde af 600 Kr. og betale alle af Sagen flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juni 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Leth, betaler Tiltalte Carl Rudolf Christensen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det i den indankede Dom fremstillede Forhold, hvorfor Tiltalte ved Dommen og den forudgaaende Politiretsdom af 16 Januar d. A. er anseet efter Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869 § 3, 3die Stykke, er, ifølge hvad der nu foreligger, allerede paakjendt, idet Tiltalte ved en inden Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret den 9 Marts d. A. afsagt Dom, der stadfæstedes af Høiesteret den 15 Juni næstefter, for det samme Forhold er anseet efter samme Lovbestemmelse med en Bøde til Statskassen paa 800 Kroner. Som Følge heraf vil Tiltalte for saa vidt være at frifinde. Imidlertid er Høiesteret ved kongeligt Reskript af 8 d. M. bemyndiget til i Forbindelse hermed a prima instantia at paakjende de Overtrædelser af fornævnte Lov, hvori Tiltalte senere maatte have gjort sig skyldig, og hvorved sigtes til, at han, som han har erkjendt, har i April—Maj d. A. af nogle Personer, til hvem han tidligere havde afsat Kjøbebeviser paa Uhre med tilhørende Andelsret til mulig Lotterigevinst, modtaget de sidste Afdrag paa Kjøbesummerne. Hans Forhold ved saaledes at opfylde

forhen indgaaede Handeler, for hvilke han alt er anseet med Straf, findes imidlertid efter Omstændighederne ikke at burde paaføre ham yderligere Ansvar, og han vil derfor ogsaa under denne Deel af Sagen være at frifinde.

Thi kjendes for Ret:

Carl Rudolph Christensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Jensen og Bagger for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Carl Rudolph Christensen, der er født den 1 December 1874 og anseet: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 December 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 26 Marts 1896 efter Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869, § 2, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., ved samme Rets Dom af 18 November 1896, dels efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869, § 3, 3die Stk., dels efter Lov af 10 April 1895, indeholdende Forbud imod Kolportage med samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. m. § 1, 1ste Stk., henholdsvis med en Statskassen og med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 500 Kr. og 300 Kr., hvorhos han inden Københavns Kriminal- og Politirets 1ste Kriminelkammer har den 7 April 1896 for Overtrædelse af fornævnte Lov af 6 Marts 1869, § 2, vedtaget at erlægge en Bøde af 400 Kr., sigtet for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869. Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, siden den imod ham bl. A. for lignende Forhold anlagte Sag, der blev endelig paa- kjendt ved sidstnævnte Høiesterets Dom, blev paadømt den 18 Juli f. A. ved Københavns Kriminal- og Politiret, ved antagne Agenter har til forskjellige Personer her i Landet, deriblandt flere i Amager Birk boende, afhændet Lommeuhre paa Afbetaling i Henhold til saakaldte Kjøbebeviser, lydende paa Betaling af 6 maanedlige Afdrag af 5 Kr., hvilke Kjøbebeviser udleveredes

Kjøberen ved 1ste Afdrags Erlæggelse, og ifølge hvilke der gaves Bevisets Indehaver Ret til, naar Afdragene prompte erlagdes, at faa, foruden et nærmere betegnet Uhr, tillige $\frac{1}{25}$ af de Gevinster, der maatte falde paa 5 Kvartlodder i Hamburger Stadslotteri, hvis Numre samtidigt opgaves ham. Tiltalte, der, efterat den ommeldte Dom af 18 Juli f. A. overgik ham, vil have afsat ca. 120 Kjøbebeviser, har erkjendt at have knyttet Gevinstfordelingen efter de nævnte Lodsedler — hvorfor ikke er beregnet særligt Vederlag — til den Ret, som Kjøbebeviset iøvrigt giver, for derved at opnaa den Fordel, der indvindes ved forøget Afsætning af de paagjældende Uhre, og han maa for sit heromhandlede Forhold, der maa stilles lige med Handel med Andele i Retten efter udenlandske Lodsedler, ansees at have overtraadt Forbudet i fornævnte Lov af 6 Marts 1869, § 3, 2det Stk.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869, § 3, 3die Stk., med en Statskassen tilfaldende Bøde, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til 600 Kroner.

Nr. 272. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Thyrsting-Vrads Herreders Extrarets Dom af 13 Maj 1897: Tiltalte Kresten Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr., og Defensor, Sagfører Hammer, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 August 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnson, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Andersen til Høiesteretssagførerne Asmusen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Andersen, der er født i Aaret 1844, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold. Den 26 Januar d. A. blev der paa Grund af Udeblivelse i December Termin 1896 af Renter og Afdrag af den i den da Tiltalte tilhørende Ejendom »Vinding Nygaard« indestaaende Pantegjæld til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere efter Rekvisition af en Sagfører for bemeldte Kreditforening foretaget en Exekutionsforretning hos Tiltalte, under hvilken Kreditforeningens Fordring opgjordes til 27377 Kr. 92 Øre. Da Ejendommens Besætning under Forretningen viste sig kun at bestaa af 1 Hest, 2 Køer og 1 Kalv, ansatte til en samlet Værdi af 168 Kr., medens den i Obligationen angaves, da det ommeldte Kreditforeningslaan i 1891 blev ydet, at have bestaaet af 7 Heste, 17 Køer, 2 Tyre, 12 Stk. Ungkvæg, 5 Faar og 6 Svin, hvilket efter Tiltaltes Forklaring ogsaa, saavidt han har kunnet erindre, var stemmende med Virkeligheden, og da Tiltalte derhos oplyste, at en stor Del af Besætningen var afhændet i Løbet af den nærmeste Tid forinden Exekutionsforretningen, blev der efter Kreditforeningens Begjæring indledet Undersøgelse mod Tiltalte.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der i November Maaned f. A. kun ejede af Besætning 2 gamle Heste, 1 3-Aars Hoppe, 2 Plage, 9 Køer, 3 Kvier, 5 a 6 Kalve, 4 Faar, 1 Griseso og 5 a 6 Fedesvin, idet han paa Grund af Tilbagegang i økonomisk Henseende ikke havde seet sig i Stand til at erstatte de efterhaanden udgaaede Dyr, og som derhos i Løbet af December Maaned f. A. og i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. maatte sælge 4 Køer til Slagtning paa Grund af Sygdom for en gennemsnitlig Pris af ca. 12 Kr. Stykket, har, da han derefter, og idet han samtidigt blev trængt af sine Kreditorer, kom til Erkjendelse af, at det var umuligt for ham at forblive ved Gaarden, i hvilken han maatte vente, at Kreditforeningen snart vilde gjøre Udlæg for resterende Rente og Afdrag pr. December Termin 1896, i Dagene fra 15 til 20 Januar d. A. til forskjel-

lige Personer afhændet Størstedelen af den resterende Besætning. Ved disse Afhændelser blev Antallet af Besætningsdele nedbragt med ialt 4 Heste og Plage, 8 Køer og Kvier, 5 Kalve, 4 Faar, 3 Svin og 6 a 7 Grise, hvorhos han samtidigt af Gaardens Inventarium, der maa forudsættes ligeledes at have været pantsat til Kreditforeningen, bortsolgte eller bortbyttede 2 Vogne, en Plov, en Harve og et Sæt Seletøj; de ommeldte Besætnings- og Inventariedele, der paa denne Maade af Tiltalte udbragtes til noget over 2500 Kr., bleve for den overvejende Del enten af vedkommende Kjøbere modtagne til Afgjørelse af Tilgodehavender, som de havde hos Tiltalte, eller anvendte til Dækning af Gjældsforpligtelser, som Kjøberne, af hvilke de fleste hæftede som Kautionsister for Tiltalte, paatog sig at afgjøre for ham; men Tiltalte oppebar dog selv over 600 Kr. kontant og havde desuden, da der blev skredet ind imod ham, endnu et Par Hundede Kr. til Gode. De saaledes af ham selv oppebaarne Beløb synes han ligeledes at have brugt til Afgjørelse af Gjæld, idet han vil have afbetalt paa saadan ialt 600 Kr.; men han havde iøvrigt ved Undersøgelsens Begyndelse i Behold 160 Kr., som han først havde modtaget den 24 Februar d. A., og om disse 160 Kr., som han har afleveret til Forhørsdommeren saavel som om det Beløb, Tiltalte havde til Gode, maa det efter hans Forklaring forudsættes, at han vilde have anvendt dem til egen Fordel, hvis der ikke var blevet skredet ind imod ham. Af de afhændede Besætnings- og Inventariedele vare nogle paa Forhørsdommerens Foranledning af vedkommende Kjøbere førte tilbage til Ejendommen, forinden denne den 27 April d. A. blev bortsolgt ved Tvangsauktion, og for den største Del af Resten er der af vedkommende Kjøbere til Forhørsdommeren indbetalt Erstatningsbeløb svarende til de for dem ansatte Kjøbesummer. Kreditforeningen, der ikke blev fuldt dækket ved det stedfundne Tvangssalg af Ejendommen, men hvilken de efter det anførte til Forhørsdommeren indbetalte Summer maa forudsættes at være komne til Gode, har frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

Idet der ikke vil kunne tages noget Hensyn til, hvad Tiltalte til sin Undskyldning har anført om, at han mente at være berettiget til at disponere over Besætningen, fordi denne ikke var bleven tagen i Betragtning ved den i sin Tid til Efterretning for Kreditforeningen foretagne Taxation af Ejendommen, samt at han antog, at Ejendommen med paastaaende Bygninger alene vilde kunne afgive fuld Dækning for Kreditforeningen, vil han for sit anførte Forhold være at ansee dels efter Straffelovens § 253, dels i Medfør af Konkurslovens § 168 efter Straffelovens § 260 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 105. Skuespiller **Jacques Wiehe** og
dennes Hustru, Skuespillerinde **Emma Wiehe**,
førstnævnte tillige som Mand og Væрге for sin Hustru
(Shaw)

contra

Theaterdirektør **Richard Schrøder** (Ingen),

betr. Betaling af 700 Kroner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 November 1896: Indstævnte Theaterdirektør Richard Schrøder, bør til Citanten, Skuespiller Jacques Wiehe, og Citantinden, hans Hustru, Skuespillerinde Emma Wiehe, betale 422 Kroner 22 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af et den 8 Juli forrige Aar i saakaldet Gjenpart fremlagt Exemplar af den oven omtalte Kontrakt — hvilket Dokument formentlig er et Duplikatexemplar — fremgaar, om Hoveddokumentet er skrevet paa behørig stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i Parternes Kontrakt om, hvorledes Gageberegning skeer ved Sygdomsforfald, findes i Mangel af anden Bestemmelse at maatte anvendes ogsaa paa det under Sagen omhandlede Forfald, der efter de foreliggende Oplysninger og særlig under Hensyn til Kontraktsforholdets Varighed og Appellantindens Stilling som gift Kvinde ved Kontraktens Indgaaelse maa sættes i Klasse med Sygdomsforfald.

Allerede paa Grund heraf vil Indstævnte ikke kunne afkorte det Appellantinden Emma Wiehe for Februar Maaned 1895 udbetalte Beløb af 277 Kroner 78 Øre i den Appellanterne ifølge Kontraktens § 2 tilkommende yderligere Betaling af 700 Kroner, men vil være at tilpligte at betale dem disse 700 Kroner med Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger findes at burde ophæves for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Theaterdirektør Schrøder, bør til Appellanterne, Skuespiller Jacques Wiehe og Hustru, Skuespillerinde Emma Wiehe, betale

700 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 11 Juni 1895, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 30 Juni 1894 underskreven Kontrakt engagerede Indstævnte, Theaterdirektør Richard Schrøder, Citanten, Skuespiller Jacques Wiehe og hans Hustru, Skuespillerinde Emma Wiehe, som Skuespiller og Skuespillerinde ved »Casino« i Sæsonen 1894—95 for en aarlig Gage af tilsammen 6300 Kroner at udbetale med 700 Kroner maanedlig i Maanederne September til Maj samt bl. a. saaledes, at Citanten og Citantinden, hvis Theatrets Bruttoindtægt for Sæsonen blev 150000 Kroner, endvidere skulde have 700 Kroner. I Kontraktens § 9 bestemtes derhos: »Dersom Hr. og Fru Wiehe i længere Tid end 30 — treti — paa hinanden følgende Dage ved Sygdom er forhindret i at udføre sin Theater-tjeneste, erholder de ingen Gage for den Tid, de er syg længere end 30 Dage.«

Ifølge Sagens Oplysninger meldte Citantinden sig den 2 Februar 1895 utjenstdygtig paa Grund af Svangerskab og den 18 næste Maaned fandt Fødselen Sted. Medens Indstævnte den 1 Marts 1895 udbetalte 700 Kroner for den forløbne Maaned til Citanten og Citantinden, vægrede han sig derimod ved fuldt ud at erlægge den anførte Tillægsbetaling af 700 Kroner, uagtet han da Theatrets Bruttoindtægt efter det Oplyste havde udgjort 167518 Kr. 95 Øre, erkjendte at skyldte dem dette Beløb.

Citanten og Citantinden have derfor under nærværende Sag ved deres endelige Paastand søgt Indstævnte tilpligtet at betale nysnævnte 700 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 11 Juni 1895, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale 422 Kroner 22 Øre uden Renter, støtter sin Vægning ved at udbetale Resten af de 700 Kr., 277 Kr. 78 Øre, paa, at Citantinden paa Grund af sin anførte Utjenstdygtighed ikke har Krav paa Gage for Februar Maaned 1895, der beløber sig til 277 Kroner 78 Øre, og formener sig derfor berettiget til at likvidere 277 Kr. 78 Øre i de omtalte 700 Kroner, idet han efter sit Anbringende ved Udbetalingen af Gagen for oftnævnte Maaned forbeholdt sig senere at faa afgjort, om Citantinden havde Ret til bemeldte Gage og i benægtende Tilfælde faa samme tilbagebetalt.

Citanten og Citantinden have paa deres Side gjort gjældende,

at Svangerskab maa henføres under Udtrykket »Sygdom« i fornævnte Paragraf og Citantinden derfor i Henhold til bemeldte Bestemmelse have Krav paa den omstridte Gage. De have derhos under Benægtelse af, at Indstævnte har taget det af ham paaberaabte Forbehold, gjort gjældende, at han under alle Omstændigheder ved uden Reservation at udbetale Gagen, har tabt sin Ret til nu at faa samme tilbage.

Ihvorvel der, da Indstævnte ikke har godtgjort at have taget bemeldte Forbehold, bliver at gaa ud fra, at saadant Forbehold ikke er taget, findes Indstævnte dog ikke derfor at være afskaaret fra nu at faa det omtvistede Spørgsmaal prøvet, og Sagens Afgjørelse maa derfor komme til at bero paa, om Citantindens Tilstand kan henføres under Begrebet »Sygdom« i den citerede Paragraf. Da dette ikke findes at kunne statueres, vil 277 Kroner 78 Øre være at afkorte i de ovenomtalte 700 Kr. og Indstævntes Paastand være at tage til Følge, dog saaledes, at der vil være at tillægge Citanterne Renter som paastaaet af 422 Kroner 22 Øre og saaledes, at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af et den 8 Juli forrige Aar i saakaldet Gjenpart fremlagt Exemplar af den ovenomtalte Kontrakt — hvilket Dokument formentlig er et Duplikatexemplar — fremgaar, om Hoveddokumentet er skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Nr. 209. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Rasmus Koch (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Januar 1897: Tiltalte, Murer Niels Rasmus Koch, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage og udrede alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed i Saxkjøbing, og Defensor, Sagfører Gulmann i Maribo, 12 Kr. til hver; saa udreder han og i Erstatning til Ølhandler Edvard Sidenius i Maribo 35 Kr. 54 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 April 1897: Tiltalte Murer Niels Rasmus Koch bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og i Erstatning til Ølhändler Edvard Sidenius betale 34 Kroner 19 Øre. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Tvermoes, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Rasmus Koch til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Kjøbstads Extraret hertil indankede mod Tiltalte, Murer Niels Rasmus Koch, for bedrageligt Forhold anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at Tiltalte, der efter Bemyndigelse af Ølhändler Edvard Sidenius i Maribo havde for bayersk Øl, leveret i Oktober f. A. til et Arbejderhold, hvis Formand Tiltalte var, indkasseret 35 Kr. 19 Øre, hvoraf der i Provision tilkom ham ca. 1 Kr., har uberettiget tilegnet sig og forbrugt det øvrige Beløb, for hvilket Forhold Sidenius har begjært ham straffet.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 14 November 1866 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 253, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og i Erstatning til Ølhändler Sidenius efter dennes under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør derom nedlagte Paastand have at betale 34 Kr. 19 Øre. Overensstemmende hermed bliver Underrettsdommen, ved hvilken Tiltaltes Straf efter Straffelovens § 254, jfr. § 253, er fastsat til lige Fængsel i 7 Dage, og Erstatningen til 35 Kr. 54 Øre, være at forandre.

Torsdagen den 28 Oktober.

Nr. 115. Husejer **Jens Christensen** (Jensen)

contra

Husejer **Peter Hørdum Jensen** (Asmussen),

betr. Misligholdelse af en Mageskiftekontrakt.

Aalborg Bythings ordinære Rets Dom af 3 Februar 1896: Indstævnte Husejer Peter Hørdum Jensen af Aalborg bør til Citanten Husejer Jens Christensen af Nørre-Tranders betale et saa stort Beløb, hvortil uvillige og kyndige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd maatte ansætte Værdien af 6 Tdr. Land efter en Gjennemsnitsvurdering af Jorderne paa Matr.-Nr. 47 p, 47 t, 47 q, 47 i, 27 a, 35 b, 47 k, 47 r, 47 s af Nørre-Tranders By, og ikke udover 2500 Kr. med Renter af det tilkjendte Beløb, 5 pCt. p. a., fra den 11 Maj 1895, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juni 1896: Naar Citanten, Husejer Peter Hørdum Jensen, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Eed bekræfter, at han ikke den Dag i Begyndelsen af November 1894, da den under Sagen omspurgte Ejendomshandel afsluttedes ved Haandslag, har, forinden dette skete, besvaret en Forespørgsel af Indstævnte, Husejer Jens Christensen, eller Kommissionær Therkildsen om Ejendommens Arealindhold derhen, at det udgjorde mindst 21 Tdr. Land, og at Indstævnte ikke dertil bemærkede, at saa var han fornøjet, bør han for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos Processens Omkostninger for Underretten i saa Fald ophæves. Trøster han sig derimod ikke til saadan Eed at aflægge, bør han til Indstævnte betale et saa stort Beløb, hvortil uvillige af Retten paa Citantens Bekostning udmeldte Mænd maatte ansætte Værdien af 6 Tdr. Land efter en Gjennemsnitsvurdering af Jorderne paa den omhandlede Ejendom i Nørre-Tranders, dog ikke udover 2500 Kr. med Renter af det tilkjendte Beløb 5 pCt. p. a. fra 11 Maj 1895, indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger for Underretten med 40 Kr. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Af de Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaaer det, at Indstævnte under Forhandlingerne om det i Dommen ommeldte Mageskifte har gjentagne Gange paa Forespørgsler fra Appellantens Side opgivet Arealet af Ejendommen i Nørre-Tranders til mindst 21 Tønder Land, medens det efter en af ham kort forinden til en Kreditforening indsendt Arealattest udgjorde ca. 14 Tønder Land. Den Appellanten herved bibragte urigtige Forestilling om Arealets Størrelse er af saa væsentlig Betydning, at Indstævnte, selv om han har været i god Tro, efter Omstændighederne findes at maatte, som i Underrettsdommen antaget, være pligtig at yde Appellanten Godtgjørelse for det manglende Areal, hvorved bemærkes, at der ikke af nogen af Parterne er fremsat Paastand om Handelens Tilbagegang. Da det nu med Hensyn til Erstatningens nærmere Bestemmelse efter Proceduren maa have sit Forblivende ved Underrettsdommen, ligesom og med Hensyn til Processens Omkostninger, vil denne Dom efter Appellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte Peter Hørdum Jensen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indstævnte, Husejer Jens Christensen af Nørre-Tranders — der ved en med Citanten, Husejer Peter Hørdum Jensen i Aalborg, i de første Dage af November 1894 indgaaet Byttehandel, hvorom skriftlig Mageskiftekontrakt blev oprettet den 7 s. M., havde for en ham den Gang tilhørende Ejendom i Aalborg og en kontant Sum af 1800 Kr. tilbyttet sig af Citanten dennes daværende Ejendom Matr.-Nr. 47 p, 47 t, 47 q, 47 i, 27 a, 35 b, 47 k, 47 v og 47 s af Nørre-Tranders By og Sogn, af Hartkorn ialt $2\frac{3}{4}$ Fdk., hvilken Ejendom Indstævnte alt forinden den nævnte Kon-

trakts Oprettelse havde overtaget — har under nærværende Sag i første Instants, under Anbringende af, at Citanten ved Afslutningen af denne Mageskiftehandel havde garanteret ham, at bemeldte Ejendoms Jordtilliggende udgjorde mindst 21 Tdr. Land, men at det har vist sig, at det kun udgjør knapt 15 Tdr., paa-
staaet Citanten tilpligtet at betale ham i Erstatning for det saaledes manglende Areal af godt 6 Tønder Land principaliter 2500 Kr., subsidiært det Beløb, hvortil uvillige af Retten paa Citantens Bekostning udmeldte Mænd maatte ansætte Værdien af 6 Tønder Land af Ejendommens bedste Jord eller i alt Fald efter en Gjennemsnitsvurdering af Ejendommens Jorder, tilligemed Renter af det tilkjendte Beløb, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 11 Maj 1895, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er Indstævntes subsidiære Paastand tagen til Følge saaledes, at Værdien af de 6 Tdr. Land bliver at ansætte efter en Gjennemsnitsvurdering af den ommeldte Ejendoms Jorder og ikke maa overstige 2500 Kr., hvovhos Citanten er tilpligtet at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Underretten med 40 Kr., og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han — der i første Instants paastod sig frifunden og subsidiært paastod Sagens Udfald gjort afhængigt af hans Benægtelseseed — har paa-
staaet Underretsdommen forandret i Overensstemmelse hermed. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 November 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 33—34.

Torsdagen den 28 Oktober.

Nr. 115. Husejer Jens Christensen (Jensen)

contra

Husejer Peter Hørdum Jensen (Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Det fremgaar af et under Sagen fremlagt Kort over den ommeldte Ejendom, at dennes Jordtilliggende ved en den 13 September 1895 af en Landinspektør i Overværelse af begge Parter, der i Forening paaviste Ejendommens Skjel, foretagen Opmaaling viste sig at udgjøre $14\frac{1}{4}\frac{2}{10}\frac{7}{10}$ Tdr. Land; og idet nu Indstævnte har anbragt, at Citanten saavel ved en, formentlig den 30 Oktober 1894, i Indstævntes daværende Hjem stedfunden Forhandling om den ommeldte Mageskiftehandel som navnlig ogsaa, da denne den 2 eller 3 November næstefter blev mundtlig afsluttet i Citantens Hjem paa den omhandlede Ejendom, umiddelbart forinden Handelen bekræftedes ved Haandslag, er udtrykkelig bleven adspurgt, om han indestod for, at den omhandlede Ejendom, som af ham tidligere angivet, indeholdt 22 Tønder Land, og at Citanten ved begge disse Lejligheder har svaret, at der manglede lidt i 22 Tdr. Land, men at han indestod for, at der var over 21 Tdr. Land, har Indstævnte gjort gjældende, at Citanten efter det saaledes passerede, uanseet at der ikke i den derefter om Mageskiftehandelen oprettede skriftlige Kontrakt — som det fremgaar af en under Sagen fremlagt Afskrift af samme — er optaget noget om Størrelsen af det Areal, som denne skulde indeholde, maa ansees pligtig at svare til Tilstedeværelsen af det lovede Areal og følgelig at erstatte ham, hvad der mangler deri.

Der kan nu ikke gives Citanten Medhold, naar han har villet gjøre gjældende, at han formentlig maa ansees ansvarsfri i den omspurgte Henseende allerede som Følge af, at den ommeldte skriftlige Kontrakt, der efter hans Formening maa betragtes som det endelige Grundlag for Handelen, som meldt, ikke indeholder noget om Størrelsen af det Areal, hvormed Ejendommen er solgt af ham til Indstævnte; thi det følger af Forholdets Natur, at ogsaa et af ham under de mundtlige Forhandlinger, forinden Handelens Afslutning, Indstævnte givet Løfte om Tilstedeværelsen af et vist Areal ved Ejendommen efter Omstændighederne maatte ansees bindende for ham, skjønt der intet er indført derom i den skriftlige Kontrakt, hvorved bemærkes, at Grunden til, at dette ikke er sket, efter Indstævntes Anbringende er den, at den Sagfører, der konciperede Kontrakten, ikke havde overværet den mundtlige Handel, og at Indstævnte i Tillid til Tilstrækkeligheden af Citantens mundtlige Garanti for Tilstedeværelsen af de 21 Tdr. Land ikke faldt paa den Tanke at lade noget derom optage i Kontrakten. Citanten har imidlertid endvidere benægtet, at han under de ommeldte Forhandlinger har paataget sig nogen Garanti for, at der fandtes 21 Tdr. Land eller overhovedet noget bestemt Jordareal ved Ejendommen, og han har i saa Henseende nærmere anbragt, at der vel under Forhandlingerne rent skjønsviis har været Tale om, hvor mange Tønder Land Ejendommens Areal udgjorde, og at han, der forinden Salget til Indstævnte ikke havde kjøbt Ejendommen under Et men sammenlagt den ved to Kjøb, vel selv har været af den Formening, at Arealet udgjorde omkring ved 21 Tdr. Land, og ogsaa paa dertil givne Anledning ved en Lejlighed nogen Tid forinden Mageskiftehandelens Afslutning har udtalt dette til en Ejendomskommissionær Therkildsen, der bistod Indstævnte ved Handelen, men at der ingensinde og navnlig heller ikke ved den Forhandling i de første Dage af November, der endte med Handelens Afslutning, er enten af Indstævnte eller af bemeldte Kommissionær affordret ham noget Løfte om eller Garanti for, at der fandtes et bestemt Antal Tdr. Land paa Ejendommen.

Under et af Indstævnte optaget Thingsvidne er det af et Vidne, som overværede den mundtlige Afslutning af den paa-gjældende Mageskiftehandel, edelig forklaret, at den nævnte Ejendomskommissionær, der ligeledes var tilstede ved denne Lejlighed, umiddelbart forinden Handelen afsluttedes ved Haandslag, i Indstævntes Paahør spurgte Citanten, om Ejendommen nu ogsaa virkelig indeholdt 22 Tønder Land, og at Citanten hertil 2 Gange svarede: »Nej, men der er 21 Tdr.«, samt at Indstævnte da ytrede: »Ja! saa er jeg ogsaa fornøjet«, hvorhos den tidnævnte Kommissionær har afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at Citanten, allerede forinden Vidnet den 28 Oktober 1894 med Indstævnte tog ud paa den omhandlede Ejen-

dom for at forhandle om dennes Afhændelse til Indstævnte, til Vidnet havde opgivet Ejendommens Areal til 22 Tønder Land, og derpaa da Vidnet spurgte, om han kunde garantere 21 Tønder, saavidt Vidnet mindes, havde svaret ja, samt at det forekommer Vidnet, der den 30 s. M. sammen med Sagens Parter var tilstede paa Indstævntes daværende Bopæl i Aalborg, hvor der igjen forhandlede om Ejendomskjøbet, at Citanten ved denne Lejlighed, da Ejendommens Arealindhold kom paa Tale, fremkom med Udtalelser, der gik ud paa, at der var over 21 Tønder Land, uden at dog Vidnet — hvis Forklaring er afgiven den 27 Maj 1895 — paa Grund af den mellemliggende lange Tid vil kunne huske dette saa nøje, hvorimod han har bekræftet, at Indstævnte til Citantens ommeldte Udtalelser ytrede, at han saa var fornøjet hermed, men bestemt forlangte de 21 Tønder, og at saavidt Vidnet erindrer, blev det ved denne Lejlighed i Begyndelsen af November næstefter, da Handelen blev mundtlig afsluttet, umiddelbart før Haandslaget, paa et Spørgsmaal af Vidnet paany udtalt af Citanten, at der var over 21 Tdr. Land; dette Vidne har derhos tilføjet, at det, skjønt det efter saa lang Tids Forløb ikke nøjagtig husker, hvorledes Ytringerne ved de forskjellige Lejligheder faldt, har et bestemt Indtryk af, at Citanten skulde indestaa for, at Ejendommen havde et Areal af mindst 21 Tønder Land, samt at Indstævnte gik ud derfra.

Ved de saaledes afgivne Forklaringer kan det nu vel ikke ansees bevist, at Citanten ved den ommeldte Handels Afslutning har udtrykkelig indestaaet for, at Ejendommens Areal udgjorde mindst 21 Tønder Land, men der maa dog ansees tilvejebragt en saa høj Grad af Formodning herfor, at Sagens Udfald findes at maatte gjøres afhængigt af Citantens Eed saaledes, at han, saafremt han edelig bekræfter, at han ikke den Dag i Begyndelsen af November 1894, da bemeldte Handel afsluttedes ved Haandslag, har, forinden dette skete, besvaret en Forespørgsel af Indstævnte eller Kommissionær Therkildsen om Ejendommens Arealindhold derhen, at det udgjorde mindst 21 Tdr. Land, og at Indstævnte ikke dertil bemærkede, at saa var han ogsaa fornøjet, vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos Processens Omkostninger for Underretten i saa Fald ville være at ophæve, hvorimod han, hvis han ikke aflægger denne Eed, vil være at tilpligte at betale Indstævnte et saa stort Beløb, hvortil uvillige af Retten paa Citantens Bekostning udmeldte Mænd maatte ansætte Værdien af 6 Tdr. Land efter en Gjennemsnitsvurdering af Jorderne paa den omhandlede Ejendom, dog ikke ud over 2500 Kr., med Renter af det tilkjendte Beløb som paastaaet, samt endvidere Processens Omkostninger for Underretten med 40 Kr.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under

Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 29 Oktober.

Nr. 101. Sogneraadet for Rerslev-Vedby Kommune
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Lærer A. F. Svendsen (Hansen efter Ordre),

betr. et Lønningstillæg.

Løve Herreds ordinære Rets Dom af 14 November 1895: De Indstævnte, Reerslev-Vedby Sogneraad, bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Citanten, Lærer A. F. Svendsen af Taagerup Skole, betale 702 Kr. med Rente heraf 5 pCt. p. a. fra 24 Juni 1895, til Betaling sker, og til ham og fremtidige Lærere ved bemeldte Skole for Aaret 1895 og fremdeles i Lønningstillæg 131 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Smith af Høng og Drechsel af Slagelse Godtgjørelse efter Regning for havte Udlæg i Sagen og hver et Salær af 30 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1896: Citanterne, Sogneraadet for Reerslev-Vedby Kommune, bør til Indstævnte, Lærer A. F. Svendsen, betale 702, Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 24 Juni 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Med Hensyn til de Prokuratorerne Smith og Drechsel for Underretten tillagte Salærer og Godtgjørelse for Udlæg bør Underretsdommen ved Magt at stande. Der tillægges Prokuratorerne Salomonsen og Steinthal for Overretten i Salær hver 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Kontraappellanten er kjendt berettiget til at beholde det i Dommen omhandlede aarlige Lønningstillæg paa 131 Kroner, uanset at Taagerup Skole-

lærerembedes Reguleringssum i Aaret 1886 blev forhøjet. Men da det for Høiesteret er oplyst, at det fulde Lønningstillæg er udbetalt Kontraappellanten for Aaret 1886, bliver det ham ved Dommen tilkjendte Beløb at nedsætte til 624 Kroner, hvoraf bliver at svare Renter som ved Dommen bestemt. Forsaavidt Kontraappellanten har nedlagt Paa-stand om en Udtalelse i Høiesteretsdommens Konklusion om, at Kontraappellanten og følgende Lærere ved Taage-rup Skole for Aaret 1895 og fremdeles, indtil anderledes af Ministeriet bestemmes, bør være berettiget til at oppe-bære det omhandlede Lønningstillæg, bemærkes, at det findes ufornödent at optage en i denne Retning gaaende Udtalelse. — Dommens Bestemmelse om Processens Om-kostninger tiltrædes.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves, og de Parternes befalede Sagførere her for Retten tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det idømte Beløb ned-sættes til 624 Kroner med Renter. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Ju-stitskassen betaler Hovedappellanten, Sogne-raadet for Rerslev-Vedby Kommune, 2 Kroner. Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 3 August 1877 tilstillede Ministeriet for Kirke- og Undervisnings-væsenet Skoledirektionen for Arts- og Løve Herreder i Holbæk Amt en Skrivelse, hvori det under Henvi-sning til, at den anord-ningsmæssige Løn for en Lærer i bemeldte Amt efter fremkomne Oplysninger ikke vilde kunne anslaa-s til mindre end 1500 Kr., og at der i nævnte Herreder fandtes nogle Første- eller Ene-Lærerembeder, hvis daværende Reguleringssum ikke naaede 1500 Kr., paalagde Direktionen at indlede Forhandling med ved-kommende Sogneraad om Forhøjelse hertil. Efterat der i denne Anledning var sket Henvendelse til Citanterne, Sogneraadet for Reerslev-Vedby Kommune, forsaavidt angik Taagerup Skolelærer-embede, hvis Reguleringssum androg 1369 Kr., svarede Sogne-

raadet, at det under Hensyn til Kommunens daarlige Status ej uden Tilskud fra Amtsfonden vilde kunne paatage sig Udredelsen af det forlangte Beløb, 131 Kr. aarligt. Ministeriet tilskrev da Holbæk Amts Skoleraad, at der var indledet Forhandling om at tillægge Første- og Ene-Lærerembederne i Amtet med Reguleringssummer under 1500 Kr. et Lønningstillæg af Forskjellen mellem dette Beløb og Reguleringssummen, og udbad sig Raadets Erklæring om, hvorvidt Kommunernes økonomiske Forfatning maatte være til Hinder herfor, og efterat have modtaget Svar fra Skole-raadet, hvori anbefales, at det foreslaaede Lønningstillæg, i det mindste indtil næste Omregulering finder Sted, tildeles de omhandlede Embeder, tilskrev Ministeriet under 24 Januar 1878 Skoledirektionen, at der »tilstaas Taagerup Skolelærerembede et Lønningstillæg af 131 Kr. aarlig at regne fra Begyndelsen af indeværende Aar«. For 1878 og følgende Aar udbetaltes derefter af Citanterne til Indstævnte, Lærer A. F. Svendsen, som fra 1875 havde beklædt det nævnte Lærerembede, det omhandlede Tillæg af 131 Kr. aarligt, men efterat Taagerup Skolelærerembede i 1886 var bleven omreguleret, saaledes at Reguleringssummen forhøjedes til 1447 Kr., udbetaltes der for Aaret 1886 og følgende Aar til Indstævnte ikkun Forskjellen mellem den sidstnævnte Reguleringssum og 1500 Kr. eller 53 Kr. aarligt. Efterat der hos Indstævnte var opkommet Tvivl om denne Beregningsmaades Rigtighed, indgav han Forespørgsel i saa Henseende til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, der under 7 Marts 1895 tilskrev vedkommende Skoledirektion, at Ministeriet maatte ansee dette for berettiget til — ogsaa efter Omreguleringen i 1886 — at oppebære det fulde Lønningstillæg 131 Kr., idet der vel i sin Tid blev benyttet en Reguleringssum af 1500 Kr. som Norm ved Fastsættelsen af Lønningstillæget, men at det ikke dermed var Hensigten at gjøre Tillæggets Størrelse afhængig af de vexlende Reguleringssummer.

Da Citanterne imidlertid vægrede sig ved at udbetale Indstævnte det fulde Tillæg, anlagde Indstævnte paa Foranledning af formeldte Ministerium i Henhold til meddelt Bevilling til fri Proces nærværende i 1ste Instants for Løve Herreds ordinære Ret procederede Sag, hvorunder han ved sin beskikkede Sagsfører, Prokurator Smith, paastod Citanterne tilpligtede at betale dels det Indstævnte tilkommende Rest-Lønningstillæg af 78 Kr. aarligt for Aarene 1886 til 1894 begge inkl. med 702 Kr. med Renter af de aarlige Beløb fra deres Forfaldstid a 4 pCt. p. a. med 112 Kr. og 5 pCt. p. a. af 702 Kr. fra Forligsklagens Dato den 24 Juni 1895, til Betaling sker, dels at betale til Indstævnte for Aaret 1895 og fremdeles ligesom og til de senere Lærere i Taagerup Skolelærerembede aarlig i Lønningsforhøjelse 131 Kr., hvorhos Citanterne paastodes tilpligtede at udrede

Sagens Omkostninger skadesløst efter Regning, som om Sagen ikke var beneficeret, eller Omkostningerne paalagte det Offentlige, derunder Salær til Prokurator Smith og Godtgjørelse til denne for havte Udlæg 3 Kr. 80 Øre. Citanterne, hvem der ligeledes var meddelt fri Proces, paastode sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Prokurator Drechsel, og Godtgjørelse til denne for havte Udgifter.

Ved Underrettens den 14 November 1895 afsagte Dom tilpligtedes Citanterne at udrede til Indstævnte 702 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 Juni 1895, til Betaling sker, og til Indstævnte og fremtidige Lærere ved Taagerup Skole for Aaret 1895 og fremdeles 131 Kr., medens Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos der tillagdes de beskikkede Sagførere i Salær hver 30 Kr. og Godtgjørelse for havte Udlæg efter Regning. Denne Dom have Citanterne derefter ved Stævning af 9 Januar d. A. indanket her for Retten, hvor de, som ogsaa i 2den Instants have erholdt Bevilling til fri Proces, have paastaaet Underrettsdommen forandret derhen, at Citanterne frifindes for Indstævntes Tiltale, og at Sagens Omkostninger for begge Instantser paalægges Indstævnte efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Salomonsen, som denne i hvert Fald har paastaaet sig tilkjendt hos det Offentlige. Indstævnte har — ligeledes efter meddelt Bevilling til fri Proces — paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og Citanterne tilpligtede at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Prokurator Steinthal, hvilket Salær i hvert Fald paastaas udredet af det Offentlige.

Idet der nu findes at maatte gives Indstævnte Medhold i, at Kancelliet eller nu Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet ifølge Bestemmelserne i Anordning af 29 Juli 1814 om Almueskolevæsenet paa Landet § 55 a er beføjet til at træffe Bestemmelse om Størrelsen af Lærerembedernes Indtægter uden i saa Henseende at være bundet ved de for Embederne i Henshold til Bestemmelserne i Lov af 8 Marts 1856, § 19, fastsatte Reguleringssummer, og idet den af Kirke- og Undervisningsministeriet i den ovennævnte Skrivelse af 24 Januar 1878 trufne Bestemmelse om Størrelsen af det Indstævnte tilkommende Lønningstillæg efter sin Formulering ikke kan forstaas saaledes, at Lønningstillæget vilde være at nedsætte i Tilfælde af, at Embedets Reguleringssum maatte blive forhøjet, hvilket efter det i Sagen foreliggende ej heller har været tilsigtet af Ministeriet, samt da det er in confesso, at Ministeriet ikke efter Fastsættelsen af det omhandlede Lønningstillæg af 131 Kr. senere har truffet Bestemmelse om dettes Nedsættelse, findes Indstævntes Paastand

at maatte tages til Følge, forsaavidt angaar det for Aarene 1886—94 paastævnte Beløb af 702 Kr., af hvilket der derhos, som i Underrettsdommen bestemt, vil være at tillægge Indstævnte Renter a 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato; forsaavidt Indstævnte derimod har paastaaet Citanterne tilpligtede at udrede til ham for Aaret 1895 og fremdeles ligesom til de senere Lærere i Embedet aarlig i Lønningstillæg 131 Kr., ville Citanterne ikke under nærværende Sag kunne dømmes til Betaling af denne ikke ved Sagens Anlæg forfaldne Fordring.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Med Hensyn til de Prokuratorerne Smith og Drechsel for Underretten tillagte Salærer og Godtgjærelser for Udlæg vil det have sit Forblivende ved den indankede Doms Bestemmelser. Der vil derhos være at tillægge Prokuratorerne Salomonsen og Steinthal for Overretten i Salær hver 50 Kr., som udredes af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 228. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Sara Marie Jensen, Andersens Hustru (Def. Salomon),

der tiltales for Kvaksalveri.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 23 Februar 1897: Tiltalte, Sara Marie Andersen, Andersens Hustru, med Tilnavn Mygh, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Derhos udreder hun Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Bendixsen og Thomsen, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 April 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Sara Marie Jensen, Andersens Hustru, til Høieste-retssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Sara Marie Jensen Andersens Hustru — der er født i Aaret 1849, og som, foruden at hun har været straffet 2 Gange for Overtrædelse af Straffelovens § 178 og en Gang efter samme Lovs § 247, tidligere 3 Gange er anseet med Bøde for Kvaksalveri, senest ved Hillerslev og Hundborg Herreders Extrarets Dom af 28 December 1895, der er stadfæstet ved Overrettens Dom af 10 Februar f. A. og ved Høiesterets Dom af 30 April næsteften, med en Bøde til Thisted Amts Fattiggkasse af 200 Kr., medens hun under en mod hende ligeledes for Kvaksalveri anlagt Sag, der er paakjendt ved Underretten den 8 April 1896, er frifunden ved Overrettens Dom af 29 Juni s. A. — tiltales under nærværende Sag paany for Kvaksalveri, i hvilken Henseende det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er tilstrækkelig godtgjort, at hun, efterat den sidstnævnte mod hende anlagte Sag var paakjendt ved Underretten, har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Efter at Børstenbinder Lars Frandsen i Thisted havde været under Lægebehandling for en Hoftebetændelse, uden at han, der var utilbøjelig til, som af den paagjældende Læge tilraadet, at lade denne incidere den tilstedeværende Absces, sporede nogen Bedring, henvendte han sig til Tiltalte — der boer i Skjoldborg, men efter sin Forklaring skal af Helbredshensyn kjøre hver Dag, og derfor næsten daglig kommer ind til sin i Thisted boende Datter, hos hvem Folk søge hende, der imidlertid, efter hvad hun har tilføjet, altid viser dem til Læge — og Frandsen blev derefter, ifølge hans egen Forklaring i ca. 1½ Maaned, behandlet af Tiltalte, indtil han var helbredet for den nævnte Lidelse, ved hvis Behandling Tiltalte anvendte en af hende selv tilberedt Salve, der ifølge en under Sagen tilvejebragt Erklæring fra en Apotheker nærmest svarer til en daarlig Fremstilling af Gudshaandsplaster, og som, efter hvad hun under Undersøgelsen har bemærket, er samme Slags Salve som den, »hun benytter til Tuberkelknuder«. Af den Læge, der havde havt Frandsen under Behandling, er det i en under Sagen fremlagt Erklæring udtalt, at Tiltaltes Behandling ikke kan have bidraget til hans Helbredelse, men at Abscessen maa have aabnet

sig spontant, hvorved Patienten har undgaaet Faren for Stagnation af Pus og Infektion.

Ligeledes har Tiltalte taget Handelsbetjent i Thisted, A. Olsens 7 Aar gamle Datter under Kur for en Sygdom, der af Tiltalte er betegnet som Tuberkler, men ifølge Erklæring af en Læge, der forinden havde havt Barnet under Behandling, har været en især i den behaaede Del af Hovedet fremtrædende Hudsygdom af scrophuløs Natur, og Barnet, hvis Hoved »sad i et Saar«, da det første Gang kom til Tiltalte, og som i længere Tid var under hendes Behandling, blev under denne indsmurt med en Salve af samme Beskaffenhed som den ovennævnte, hvorhos Barnet fik nogle Enebærdræber og noget Saft samt en Drik tillavet af Urter, som Tiltalte købte paa et Apothek. Da Barnet, hvis Tilstand tilsyneladende bedredes under Tiltaltes Behandling, imidlertid fik Udslet over hele Kroppen, søgte Faderen atter Lægehjælp for Sygdommen, paa hvilken imidlertid de af Tiltalte anvendte Midler ikke efter det foreliggende kunne forudsættes at have udøvet nogen skadelig Indflydelse.

Endvidere har Tiltalte behandlet Fabrikant Undéns — som det maa antages — ca. $\frac{1}{2}$ Aar gamle Søn for en Sygelighed, der efter hendes Forklaring bestod i engelsk Syge og Krampe, og imod hvilken hun anvendte nogle Draaber, der kaldes Valdriana, samt Fennikeldraaber, kulsur Magnesia og forskjellige Slags Safter, indtil Barnet, der flere Gange blev ført til Tiltalte, var helbredet, hvorved dog maa bemærkes, at ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring ere de anvendte Medikamenter — der efter Indholdet af Erklæringen ikke kunne antages i og for sig at have havt nogen skadelig Indflydelse paa Barnet — uvirkomme med Hensyn til Helbredelse af engelsk Syge, der imidlertid i mange Tilfælde hæves uden nogen Lægebehandling.

Endelig har Tiltalte taget Arbejdsmand Hans Pedersen i Thisted under Behandling for et Onde, som han havde i venstre Kind, og for hvilket han efter under et Ophold paa Fyen i Foraaret 1896 at have konsuleret en Læge, der udtalte, at det muligen var Kræft, han havde i Kinden, og raadede ham til at indlægge sig paa et Sygehus, søgte Raad hos Tiltalte, efter hvis Forklaring Pedersen ved sin Henvendelse til hende havde paa Kinden en stor ganske sort og blaa Knude, som hun ansaa for at være Kræft, og efterat der var trukket Hul paa denne Knude ved Hjælp af noget af den ovennævnte Salve, som Tiltalte i dette Øjemed gav ham, kom der, som hun har udtrykt sig, Masser af Materie ud af Saaret; men da Pedersen, hvem Tiltalte tillige gav nogle Draaber, da han klagede over daarlig Smag i Munden, og som kom til hende mange Gange, efter hendes Forklaring forsømte Saaret, tilraadede hun ham, i hvis Tilstand der efter hendes Formening var indtraadt en Bedring under Begyndelsen af Behandlingen, at søge Lægehjælp, hvad han nu ogsaa

gjorde, idet han henvendte sig til Distriktslægen i Thisted. Medens Tiltalte derhos har forklaret, at hun strax ved Pedersens Henvendelse til hende raadede ham til at søge Lægehjælp, har Pedersen benægtet dette og afgivet en Forklaring, hvorefter hun behandledes ham i ca. 6 Uger, men da hans Tilstand forværredes, tilraadede ham at søge en Læge og erklærede, at det var Kræft, han led af. En under Sagen fremlagt Skrivelse af 10 Oktober f. A. fra bemeldte Distriktslæge gaar ud paa, at han havde indlagt Hans Pedersen paa Amtssygehuset og opereret ham for en Kræftskade, der indtog en stor Del af venstre Kind, begge Læber og en Del af Halsens venstre Side, at Pedersen havde angivet, at han i ca. 2 Maaneder var bleven behandlet af Tiltalte for denne Sygdom, og at hans Sygelighed i Ansigtet i den Tid var udbredt mere og mere, at som Følge af, at Kræftmassen i den Tid havde bredt sig og frembragt et rigeligt og stinkende Udflod saavel indvendig som udvendig paa Kind og Læber, var Kinden ved Indlæggelsen fuldstændig gjenembrudt med en Aabning af Størrelse som en god Halvkrone, at Tiltalte har i højeste Grad handlet uforsvarligt ved at tage Pedersen under Behandling istedetfor at henvise ham til Lægebehandling, at hvis hun havde gjort dette strax, vilde den foretagne nødvendige Operation have været langt mindre indgribende, end den senere maatte blive, og Udsigten for Patientens fremtidige Helbredstilstand have stillet sig langt gunstigere end nu var Tilfældet, da baade hans Kræfter vare medgaaede betydeligt, og Operationen havde nødvendiggjort et stort Substantstab saavel i Ansigtet som paa Læberne og Halsen, at Tiltaltes Behandling utvivlsomt i høj Grad havde forsinket en mulig Helbredelse, og at selv efter Operationen var Muligheden af et Tilbagefald ved en Sygdom af den paagjældende Natur ikke udelukket. Derhos har Distriktslægen i en Erklæring af 7 Februar d. A. udtalt, at Hans Pedersens Helbredstilstand da var slet, idet Kræftmassen i Ansigtet uagtet gjentagne Operationer stadigt reproducerede sig og havde gjenembrudt Kinden paa flere Steder samtidigt med, at Kræfterne langsomt aftog, saa at der aldeles intet Haab var om Helbredelse.

Medens Handelsbetjent Olsen ikke har ydet Tiltalte noget som helst Vederlag, har hun for de øvrige fornævnte Personers Vedkommende modtaget Betaling for de af hende udleverede Medikamenter, hvorhos der for selve Behandlingen af Lars Frandsen og, efter Undøns Forklaring, af dennes Datter er bleven vist Tiltalte Erkjendtlighed af økonomisk Værdi.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Lov af 3 Marts 1854, jfr. Frdn. af 5 September 1794, § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Nr. 245. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Andreas Theobald Printzlau (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Maj 1897: Tiltalte, Garversvend Andreas Theobald Printzlau, bør hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage samt betale i Erstatning til Kjøbstædernes almindelige Brandforsikring 130 Kr. 75 Øre og til Nye danske Brandforsikrings-Selskab 3114 Kr. 29 Øre, dog saaledes at Straffen bortfalder, saafremt de nævnte Erstatningsbeløb betales. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, og Defensor, Prokurator Wadum, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Juli 1897: Tiltalte Andreas Theobald Printzlau bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 12 Kr., Defensor sammesteds 10 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Garversvend Andreas Theobald Printzlau — der er født i Aaret 1874 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — er under nærværende Sag sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 284.

Ifølge Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt Oplyste havde han — der arbejdede i Agent Bjerregaards Garveri i Vejle, hvor-

til benyttes en Bagbygning paa en Bjerregaard tilhørende Ejendom paa Vestergade sammesteds — den 11 Marts d. A. om Middagen lige ved Kl. 12 sat to med Talg, der skulde smeltes, fyldte Gryder paa et i den saakaldte Tougstue i bemeldte Bagbygnings 2den Etage anbragt Komfur, idet Talgsmeltingen, derunder Pasningen af Gryderne, hvilket Arbejde gik paa Omgang iblandt Arbejderne i Garveriet, den nævnte Dag paahvilede Tiltalte. Efterat derpaa en anden i Garveriet arbejdende Svend, Damgaard — der som den ældste af Bjerregaards Arbejdere i Reglen modtog dennes Ordre, men hvem der iøvrigt ikke var betroet noget særligt Overopsyn med Arbejderne — paa et til ham af Tiltalte rettet Spørgsmaal, om denne ikke nok kunde lade Gryderne staa paa Komfuret, medens han gik hjem til Middag, havde svaret, at det kunde Tiltalte formentlig godt, naar han i det forreste Hul i Komfuret, hvori den ene af Gryderne var anbragt — medens den anden efter det Oplyste stod helt ovenpaa Komfurpladsen over det bagerste Fyrhul — lagde to Ringe, hvad Tiltalte derpaa ogsaa gjorde, hvorved han bevirkede, at Gryden blev hævet højere op og følgelig kom længere fra Ilden, gik Tiltalte, da Klokken var 12, hjem for at spise til Middag, og omtrent samtidig forlod ogsaa Damgaard Lokalet, idet han efter sin Forklaring i det første over ham optagne Forhør forinden havde undersøgt Forholdene ved Komfuret og skjønnet, at de uden Fare kunde være borte en halv Time, hvorved iøvrigt bemærkes, at han under et senere Forhør har udsagt, at han, da han, som meldt, tilraadede Tiltalte at lægge to Ringe i Fyrhullet, ikke undersøgte, hvor stærk Ilden var. Efter Tiltaltes Forklaring medgaar der sædvanlig $\frac{3}{4}$ a 1 Time, inden Talgen smelter, hvortil han har føjet, at Tiden afhænger dels af, hvor stærkt der fyres, dels af, hvor meget Vand der er i Talgen, da Vandet først skal bringes til Fordampning, inden Talgen koger. Damgaard, der i det første Forhør ligeledes opgav, at der i Reglen hængaar $\frac{3}{4}$ a 1 Time, inden Talgen kommer i Kog, har senere nærmere forklaret, at Kogningen kan begynde omtrent efter en halv Times Forløb, naar der fyres stærkt, men at der ved svagere Ild hængaar længere Tid, og Bjerregaard har i saa Henseende udsagt, at medens der, naar der kun fyres smaat, vil hengaa mere end en halv Time, inden Talgen kommer i Kog, vil dette, naar der fyres meget stærkt, kunne ske paa mindre end en halv Time.

Da Tiltalte, efter hvis Forklaring der ikke var synderlig stærk Ild paa Komfuret, da han satte Gryderne paa dette, hvorfor han ikke havde ventet, at Talgen vilde være kommen i Kog, inden han kom tilbage — et Par Minutter over Kl. 12 $\frac{1}{2}$ paany indfandt sig i det paagjældende Lokale, hvor der i Mellemtiden ikke havde været nogen tilstede, var der imidlertid, efter Tiltaltes Formening kun nogle faa Minutter forud, gaaet Ild i Talgen i den i det forreste Fyrhul anbragte Gryde, idet denne stod i

Flammer, der naaede op til Loftet og Loftsbrædderne, som kort efter bleve antændte, ligesom Ilden ogsaa forplantede sig til Gulvet og de nærmest ved Komfuret staaende Gjenstande. Efter at en Fyrbøder, der omtrent samtidig med Tiltalte var kommen tilbage til Garveriet, paa dennes Raab om, at der var Ild i Tougstuen, var ilet til, styrtede Tiltalte til Fyrstedet og greb, som det maa antages med megen Fare for at blive forbrændt, hvad han dog undgik, den anden tæt bagved den førstnævnte staaende Gryde og fjernede den fra Komfuret, hvorved han bevirkede, at der ikke ogsaa gik Ild i Talgen i denne Gryde; men da hans og Fyrbøderens Forsøg paa at dæmpe Flammerne fra den antændte Gryde Talg ved Hjælp af en Sæk, som de dyppede i Vand, mislykkedes, tilkaldte de Bjerregaard og andre Folk, og ved efter Bjerregaards Ordre at kaste Sække og Huder paa Flammerne, lykkedes det de Tilstedeværende, blandt hvilke Tiltalte ogsaa ved denne Lejlighed var særlig virksom, at faa Ilden slukket.

Ved den nævnte Ildebrand blev der tilføjet den paagjældende Bygning, der var forsikret i Kjøbstædernes almindelige Brandforsikring, en Skade, der er ansat til 126 Kr. 75 Øre, hvilket Beløb tilligemed 4 Kr., som udgjør Omkostningerne ved den over Skaden afholdte Vurderingsforretning, altsaa tilsammen 130 Kr. 75 Øre, den nævnte Brandforsikring under Sagen har paastaet sig tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte, hvorhos »Nye Danske Brandforsikrings-Selskab«, i hvilket Bjerregaard havde sit Løsøre forsikret, har hos Tiltalte paastaet sig tilkjendt et Beløb af 3114 Kroner 29 Øre, der udgjør den Bjerregaard hos Selskabet tilkommende Erstatning for den ved Branden bevirkede Skade paa Løsøre.

Vel er det nu under Sagen oplyst, at Bjerregaard paa Grund af den med Smeltning af Talg forbundne Brandfare i sin Tid har givet sine Folk Ordre til, at der altid skal være en Mand tilstede, medens Smeltningen foregaar, og Tiltalte, der, efter hvad han har erkjendt, vidste, at der maa udvises stor Forsigtighed ved Smeltningen af Talg, da denne kommer i Flammer, naar den bliver for stærkt ophedet, har indrømmet, at han, om end denne Ordre ikke var given direkte til ham, dog var bekendt med samme, men det er tillige oplyst, at bemeldte Ordre jævnlig, før den omhandlede Ildebrand indtraf, og navnlig ogsaa medens Tiltalte har havt Arbejde i Garveriet, ikke er bleven efterkommet af Arbejderne i Garveriet, idet man, for at Arbejdet med Talgen, der bliver benyttet til i varm og flydende Tilstand at indgnides i enkelte Lædersorter, strax kunde begynde efter Middagsstandsningen, har ladet Gryderne staa over Ilden i Middagsstunden, og den Arbejder, hvem Pasningen af Gryderne paa-hvilede, da har maattet indskrænke sin Middagsfrihed til ca. en

halv Time, i hvilken Tid man mente, at Gryderne kunde staa uden Tilsyn, og Tiltalte har under Forhørene udsagt, at han har troet, at Bjerregaard var bekendt med, at denne Fremgangsmaade — ved hvilken der ikke tidligere var afstedkommet nogen Ildebrand — blev brugt i Garveriet, hvad Bjerregaard dog har benægtet at have vidst. Naar nu tillige hensees til, at Tiltalte, som ovenfor meldt, forinden han gik bort, havde konfereret med den ældste Svend i Garveriet og foretaget den af denne anbefalede Forsigtighedsforanstaltning, samt idet Tiltaltes Forklaring om, at der, da han satte Gryderne paa Komfuret, ikke var synderlig stærk Ild paa dette, efter det Foreliggende ikke kan forkastes, hvorefter der maa gaas ud fra, at han efter de tidligere indvundne Erfaringer har havt Grund til at tro, at han uden nogen Risiko kunde være borte en halv Times Tid, kan det ikke ansees for godtgjort, at han ved sit omhandlede Forhold har udvist en saadan Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, som vil kunne paadrage ham Strafansvar efter Straffelovens § 284, og der bliver herefter ej heller Spørgsmaal om at tage de ovennævnte Erstatningspaastande til Følge. — Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 266. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hendrik Napoleon Hostrup (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 27 April 1897: Tiltalte Hendrik Napoleon Hostrup bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Zwick, og Defensor, Sagfører Krog-Jensen, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juli 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Leth for Overretten betaler Tiltalte Hendrik Napoleon Hostrup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hendrik Napoleon Hostrup til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hendrik Napoleon Hostrup, der er født den 9 April 1855 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: En Dag i August Maaned forrige Aar fandt Tiltalte, der da tjente som Røgter hos Proprietær A. Hove i Skovbølle, i Svinetønden, som han var sat til at rense, en Sølvtheske, og skjøndt han godt forstod, at denne tilhørte hans Husbond og ved en Uagtsomhed var kommen i Tønden, tilegnede han sig Skeen, der er vurderet til 1 Kr. 50 Øre.

Efterat Tiltalte den 1 November s. A. var kommet i Tjeneste paa en Gaard i Langesø, som tilhørte Gaardejer H. O. Olsen i Øster Nordlunde, fandt han en Dag i sidste Halvdel af bemeldte Maaned i Gaarden lige under et Kjøkkenvindue en Plettheske og nogle Dage efter i Haven, ligeledes under et Kjøkkenvindue, en Sølvtheske. Med Hensyn til begge disse Skeer, der tilhørte fornævnte Gaardejers paa Gaarden boende Søster Margrethe Hansine Olsen, og som ere vurderede til henholdsvis 50 Øre og 1 Kr., var det ham klart, at de ved Uagtsomhed vare faldne ud af Vinduet.

I samme Tjeneste har Tiltalte derhos tilegnet sig dels en bemeldte Margrethe Hansine Olsen tilhørende til 50 Øre vurderet Flaske Stikkelsbærvin, som han tog i en uafsaaset Kjælder og drak paa Stedet, dels et Par hende tilhørende til 1 Kr. 50 Øre vurderede Træsko, der efter hendes Forklaring henstod paa Loftet, men efter hans Forklaring i Gaarden.

Medens Tiltaltes Forhold med Hensyn til Stikkelsbærvinen

vil være at henføre under Straffelovens § 235, og eftersom Bestjaalne for saa vidt ikke har begjært offentlig Paatale, ikke bliver at straffe, vil han for samtlige øvrige Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228, og da den i Underrettsdommen . . . valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende . . . vil Dommen være at stadfæste.

Onsdagen den 3 November.

Nr. 117. Sogneraadet for **Vestervelling-Skjern**
Kommune (Jensen efter Ordre)

contra

Viborg Stiftsøvrighed paa egne og Vestervelling-Skjern
Sognekalds Vegne (Lunn efter Ordre),

betr. Fortolkning af et Testament.

Viborg Kjøbstads ordinære Rets Dom af 5 Decem-ber 1894: Indstævnte, Viborg Stiftsøvrighed, paa egne og Vestervelling-Skjern Sognekalds Vegne, bør for Tiltale af Citanterne, Vestervelling-Skjern Sogneraad, i denne Sag fri at være, og Sagens Omkostninger bør være ophævede. Der tillægges Citanternes og Indstævntes beskikkede Sagførere, Overretssagfører Hastrup og Overretssagfører Hindberg, hver et Salær paa 100 Kr., som, tilligemed Sidstnævntes Udlæg paa 8 Kr. for nogle Udskrifter, blive at udrede af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 August 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges Boet efter Overretssagfører Hastrup, der først har været beskikket sammesteds for Citanterne, Vestervelling-Skjern Sogneraad, men derefter er afgaaet ved Døden, Overretssagfører Johnsen, der derpaa ifølge meddelt Konstitution har udført Sagen for dem sammesteds, samt den for de Indstævnte, Viborg Stiftsøvrighed paa egne og Vestervelling-Skjern Sognekalds Vegne, sammesteds beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hindberg, i Salærer henholdsvis 20 Kr., 80 Kr. og 80 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at der ikke tilkommer Sogneraadet nogen Ret til Bestyrelse af

Legatet eller Raadighed over dettes Indtægter, og at Sognepræsten endnu maa ansees berettiget til at oppebære det ham ved v. Havens Testament tillagte mulige Indtægts-Overskud; men der mangler Hjemmel i Testamentet til ved dette Overskuds Beregning at tage Hensyn til Renterne af de Legatet tilfaldne Kjøbesummer for de i Testamentet ommeldte Halvgaarde. Som Følge heraf vil det af den indstævnte Stiftsøvrighed repræsenterede Sognekald være at kjende uberettiget til at nyde Renten af bemeldte Kjøbesummer, medens Indstævnte iøvrigt bliver at frifinde for Appellantens Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at opheve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Sælærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Vestervelling-Skjern Sognekald bør være uberettiget til at nyde Renten af de ovenomhandlede Kjøbesummer, men iøvrigt bør Indstævnte, Viborg Stiftsøvrighed, for Appellantens, Vestervelling-Skjern Sogneraads, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 2 Kroner. Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 200 Kroner, som tilligemed de ved Landsøverrettens Dom fastsatte Salarier og Godtgjørelse for Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 1 November 1777 af daværende Provst i Middelsom Herred og Sognepræst for Vestervelling og Skjern Menigheder, Jens v. Haven i Henhold til kgl. Bevilling oprettet Testamente, hvori han indsatte sin adjunctus og successor i Præsteembedet, Clemens Müller, hvem han tillige udnævnte til Exekutor af Testamentet, til Universalarving, bortgav han iøvrigt Størstedelen af sin efterladte Formue i Legater til forskellige Private og stiftede derhos nogle Legater med almene Formaal, deriblandt et, hvorom det i Testamentets Post 4 Nr. 1 hedder:

»Til de meest nødtrengende og Huus-Arme i Vester-Vellinge og Skjern Sogner, som uddeles imellem dem i 2 Terminer, den halve Deel 14 Dage efter Snapsting, den anden halve Deel 4

Uger efter St. Michels Dag efter min Død, ligesom den indfalder, og Renterne maa være indkomne, af Sognepræsten i Vester Vellinge og Skjern som Præses, og af Schjern Gaards høje Herskabs Forvalter paa Herskabets Vegne, og Uddeelingen specificere at antegnes udi een dertil af Dem indrettet igjennemdraget og forseiglet Bog, legerer ieg Renten af den Capital 260 Rd., som ieg har udbetalt for en Part af Øster-Vellinge Enge efter derpaa erholdt Skiødes Formelding, hvilken Rente, som betales 3 a 4 uger aarligen efter St. Michels Dag af de i Skjødet ommeldte Øster Vellinge Mænd og deres Efterkommere, og nu værende Thomas Mogenson i Stevnstrup og dem som komme efter ham, bedragende sig til:

. . . . . 12 rd. 5 mk. 4 sk.

Til meer bemeldte nødtrengendes og Huusarmes Hielp og Understøttelse legerer ieg ogsaa den aarlige Afgift som de 2de Halvgaardsmænd i Ober-Hammershøj, som nu beboe den halve Gaard mig tilhørende Niels Giannerup og Peder Høeg, hvilke begge svarer aarligen nogle Uger for Paaske Høytiden efter hvert Aars Capitels Taxt i Aarhus 10 skpr. Rug 12 skpr. Byg 20 skpr. Haure og 5 rd. 2 mk. i Penge og kand bedrage sig i det mindste, nu Kornet ikke er meget dyrt, til . . . . . 11 rd.

---

tilsammen 23 rd. 5 mk. 4 sk.

Thi skal altsaa fornævnte mig tilhørende Øster Vellinge Enge Penge, og bemeldte halve Gaard i Ober Hammershøj stedse og altid forblive usolgte som en fast henlagt Ejendom, hvoraf de forberørte legerede 23 rdl. 5 Mk. 4 sk. bestandig skal tages, og hvorfor hrr. Clemen Müller og hans Eftermænd i Præste Embedet for deres Sogners Fattiges skyld vilde drage den fornødne Omsorg, da Overskuddet, om Afgifterne kand udbringes i Tiden til meere, om Kornet een ell. anden Tid skulle komme til at blive dyrere, ikke skal være dem misundt, som en Kiendelse for deres Omhue herudinden.

Af bemeldte 23 rd. 5 mk. 4 sk. skal der dog ikke uddeeles iblandt de ommeldte fattige og nødtrengende 2de Gange om Aaret, som ovenmeldt er, uden 20 rdr. aarligen, neml. 10 rdr. hver Termin af de ovenmeldte. Af de overskydende 3 r. 5 mk. 4 sk. nyder den, som bliver af Bønderne antagen og betalt for at holde Skole i Tinbech, for at foretage sig Skole Børnene des alvorligere og des fyrigere af dette Overskud 2 r. 4 mk., og de øvrige 1 r. 1 mk. 4 sk., hvortil legges ligesaameget af de 20

rd., der er tillagd de fattige, skal gives til Margrete afg. Peder Høstes Enke, saa længe hun lever, men efter hendes Død skal disse ialt 2 r. 2 mk. 8 sk. tilfalde Skoleholderen i Løvskal, imod at han forpligtes at læse tillige om Sommeren for de smaae og faae Børn, som da ville søge hans Skole.

Testator afgik ved Døden den 21 Maj 1778, og af Antegningerne i en under Sagen fremlagt Protokol — der sees at være indrettet af ovennævnte Clemens Müller og er benyttet ved Regnskabsførelsen for dette og tvende andre af de ovenmeldte Legater — fremgaar det, at det heromhandlede Legat, forsaavidt angik de saakaldte Engpenge, traadte i Virksomhed den 1 November s. A., da der af bemeldte Penge blev betalt Skoleholderen i Tindbek 2 Rdl. 4 Mk. samt den i Testamentet nævnte Skoleholderenke i Løvskal 1 Rdl. 1 Mk. 4 Sk., og Resten for Størstedelen fordeltes mellem forskellige Fattige af Müller i Forbindelse med Godsforvalteren paa Skjerngaard, samt at disse ligeledes den 15 Juli 1779 første Gang fordelte det fra bemeldte Uddeling tiloversblevne i Forbindelse med 11 Rdl. som Indtægt af Landgilde af Halvgaarden eller Halvgaardene, dels med 1 Rd. 1 Mk. 4 Sk. til den nævnte Skoleholderenke, dels med Resten til forskellige Fattige, hvorefter der i de følgende Aar paa samme Maade af Præsten og Godsforvalteren tvende Gange aarlig foretoges en Fordeling henholdsvis af 12 Rdl. 5 Mk. 4 Sk. i Engpenge og af 11 Rdl. i Indtægt af Landgilden; og det maa ansees in confesso, at Uddelingen af Legatet, navnlig ogsaa den Del af samme, der bestod i Landgilden af de to i Testamentet ommeldte Halvgaarde, i hele Tidsrummet fra Testators Død indtil 1844 — i hvilket Tidsrum Tilførslerne desangaaende i Protokollen ogsaa sees ikkun at være underskrevne med 2 Navne — udelukkende er foretaget af den, der til enhver Tid hensad i nævnte Embede, sammen med en Repræsentant for Ejeren af Skjerngaard eller denne selv, som det udtrykkelig er anført i en Antegning i Protokollen af 30 Juni 1834. Fra 1844 sees imidlertid de under Legatet hørende saakaldte Eng-Penge, der iøvrigt i 1846 eller 1847 bleve afløste ved en af de vedkommende Ydere udredet, som det maa antages til Amtfattiggassen indbetalt, Kapital af 321 Rdl. 5 Mk. 4 Sk., at være uddelte — som det i Protokollen hedder — ved et Sogneforstanderskabsmøde, medens det ikke med Sikkerhed af Protokollen fremgaar, hvorvidt det samme har været Tilfældet med Uddelingen af den ommeldte Landgilde før i 1850, da denne første Gang udtrykkelig i Tilførslen desangaaende i Protokollen siges at være uddelt ved et saadant Møde den 23 April s. A., og fra dette Tidspunkt af sees derhos de paagældende Tilførsler i Protokollen — der endnu i Tiden fra 1844 til 1848 inkl., forsaavidt angik Udbetalingen af Landgilden, sees ikkun at være underskrevet af vedkommende Sognepræst, og, som det maa antages, Repræsentanten

for Ejeren af Skjern Gaard, hvorved iøvrigt bemærkes, at efter hvad de Indstævnte uimodsagt have anbragt, er der ikke længere noget Herskab eller nogen Godsforvalter paa Skjern — at være forsynede med flere Underskrifter, hvoriblandt dog til Stadighed Sognepræsten var; og saaledes vedblev Forholdet derefter at være indtil ind i Aaret 1875.

Hvad dernæst angaar selve de to i Testamentet ommeldte Halvgaarde, er det oplyst, at der i Tiden fra Jens v. Havens Død og til ind i 1875 er af Indhavere af det nævnte Præstembede som Bestyrere af det omhandlede Legat ved Dokumenter, udstedte alene i deres eget Navn, truffet forskellige Dispositioner over dem. Hver af dem sees saaledes tvende Gange ved indtraadt Fæsteledighed at være bortfæstede paany af vedkommende daværende Sognepræst, idet nemlig den ene af Halvgaardene første Gang efter Testators Død blev bortfæstet af den ovennævnte Clemens Müller ved Fæstebrev af 8 Maj 1787, hvorhos den næste Bortfæstning af denne Halvgaard, der foretoges i 1834, samt de to Bortfæstninger af den anden, der foregik henholdsvis i 1825 og i 1846, bleve foretagne hver for sig af forskellige senere Præster i Embedet, og medens Clemens Müller ikke ved den af ham foretagne Bortfæstning beregnede sig nogen Indfæstningssum, vedtoges det i de ovennævnte tre senere Fæstebreve, at den tiltrædende Fæster skulde erlægge Fæstesummer paa henholdsvis 100 Rdl., 70 Rdl. og 140 Rdl., hvilke Beløb de paagjældende Sognepræster som Udstedere af Fæstebrevene fik betalte og maa antages selv uden Afkortning at have beholdt; og endelig bleve de ommeldte Halvgaarde efter dertil erholdt Tilladelse af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet solgte ved Skjøder henholdsvis af 22 November 1874, thinglæst 24 December s. A., og af 31 Marts 1875, thinglæst 13 Maj næstefter, af daværende Sognepræst for Vestervelling og Skjern Menigheder Hansen, som det i Skjøderne udtrykkeligt hedder, i Egenskab af Bestyrer for det v. Havenske Legat bl. A. paa Vilkaar, at de respektive Kjøbere dels skulde svare en aarlig i Ejendommen radiceret Afgift, der var lig den tidligere af vedkommende Ejendom gaaende Landgilde, og som skulde erlægges til Bestyreren af det omhandlede Legat, eller — som det hedder i Skjødet af 1874 — til Sognepræsten i Vester-Velling, eller hvem anden der i Tiden er berettiget til at bestyre dette Legat, dels skulde betale en Kjøbesum af henholdsvis 3000 Rdl. og 3500 Rdl. eller 7000 Kr., der skulde berigtiges paa en i Skjøderne nærmere angiven Maade. Ved Midten af 1875 indtraadte der nu en Forandring i det ovenfor fremstillede Forhold med Hensyn til Legats Uddeling, idet det af den ovennævnte Protokol fremgaar, at Citanterne under nærværende Sag, Vestervelling-Skjern Sogneraad, i et den 17 Juni s. A. afholdt Møde — som det i den paagjældende Tilførsel til Protokollen hedder — da

Sognepræsten var død, foretog Fordelingen af den tidnævnte Landgilde, og det maa ansees in confesso, at Citanterne fremdeles derefter uden Sognepræstens Mødvirkning have uddelt Legatet, og at navnlig ogsaa den efter Halvgaardenes Salg i Stedet for den tidligere Landgilde traadte aarlige Afgift af samme er bleven erlagt til Citanterne, og af dem fordelt i Overensstemmelse med Testamentets Bestemmelser saaledes, at 22 Kr. deraf ere anvendte til Fordeling mellem de Fattige i de paagjældende Sogne og de to vedkommende Skolelærere, medens det Overskydende er udbetalt Sognepræsten. Derimod ere de ved Salgene iøvrigt stipulerede Kjøbesummer, efterhaanden som de udbetaltes af Kjøberne, med det ovennævnte Ministeriums Billigelse indbetalte til de Indstævnte, Viborg Stiftsøvrighed, i hvis Besiddelse disse Summer, der ifølge det Oplyste den 1 Januar 1892 med oplagte Renter udgjorde ialt 19371 Kr. 99 Øre, endnu befinde sig.

Efter Foranledning af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet — der under Forhandlingerne desangaaende med Indenrigsministeriet har villet hævde det tidnævnte Sognekalds Ret til Deltagelse i Indtægterne af de to solgte Halvgaarde i større Udstrækning, end sidstnævnte Ministerium har villet erkjende, og da Enighed ikke har været at opnaa, har forment at burde søge Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene — have nu Citanterne anlagt nærværende Sag, og have de i deres formentlige Egenskab af Bestyrer af det omhandlede Legat i første Instants paastaat de Indstævnte dels tilpligtede til dem at afgive de Kjøbesummer, som ere indkomne ved de ommeldte Halvgaardes Salg, med paaløbne Renter til Frugtbjergjørelse og Anvendelse efter Legatets Bestemmelse til Fordel for de mest Nødtrængende og Husarme i Vestervelling og Skjern Sogne eller dog at høre Citanterne kjendte berettigede til i deres fornævnte Egenskab at disponere over Renterne, dels paa Sognekaldets Vegne kjendte uberettigede til Deltagelse i Nydelsen af Legatets Indtægter, saavel hvad angaar Indtægten af den fornævnte Kapital med Renter, som hvad angaar fremtidig Andel i de til den ældre Landgilde svarende i de to solgte Halvgaarde som en aarlig Afgift radicerede Beløb, hvorhos de med Hensyn til den første Del af Paastanden have nedlagt subsidiære Paastande, der gaa ud paa, at de Indstævnte paa Sognekaldets Vegne i alt Fald kjendes uberettigede til at beholde de omhandlede Kjøbesummer med Renter og derfor kjendes pligtige at udlevere samme eller dog de siden 1875 paaløbne Renter og Renters Rente og fremtidig hvert Aar paaløbende Renter eller i alt Fald disse sidste til Legatet ved dets Bestyrelse, saaledes som denne til det givne Tidspunkt maatte være, til Anvendelse ifølge Testamentets Bestemmelser, eller i ethvert Tilfælde tilpligtes at erkjende, at de ommeldte Kjøbesummer med Renter eller dog de opsparede og fremtidig paaløbende Renter efter Testamentet bør anvendes saaledes, at de komme de paa-

gjældende Fattige tilgode eller høre disse kjendte berettigede til at nyde dem.

Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte frifundne for Citanternes Tiltale i denne Sag, og Citanterne have derefter indanket Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres ovenanførte Paastande. De Indstævnte procedere derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Citanterne have til Støtte for deres i Sagen nedlagte Paastande søgt at gjøre gjældende, dels at det ved den paagjældende Disposition i von Havens Testamente oprettede Legat udelukkende er stiftet til Fordel for vedkommende Fattige, idet den Bestemmelse i Dispositionen, hvorefter der kan tilfalde Præsterne i Vester-Velling en Indtægt af Legatet, fremtræder som rent accessorisk, og at følgelig enhver ved Forholdenes Forandring i Tidens Løb sket Forøgelse af Legatets Midler ene maa komme de Fattige tilgode, dels at Bestyrelsen af Legatet, saaledes som Forholdene i saa Henseende have udviklet sig, nu maa ansees at tilkomme Sogneraadet alene uden nogen Deltagelse deri af Præsten, som derfor heller ikke længere har Krav paa den ham formentlig kun som Løn for Legatets Bestyrelse eventuelt tillagte Andel af dets aarlige Indtægter. Med Hensyn til den sidstnævnte Paastand fremgaar det imidlertid allerede af det ovenfor Anførte, at der ikke kan være Tale om, at der navnlig ved Hævd, det vil sige Alderstids Hævd, eller paa anden Maade skulde være erhvervet en Ret for Sogneraadet til i Præstens Sted at bestyre Legatet, og hvad angaar den først anførte Paastand, kan det ikke være afgjørende, at Testamentets omhandlede Disposition intimeres med, at Testator legerer de paagjældende Midler til de Fattige — saa meget mindre som Dispositionen i dens Helhed gaar ud paa, at af Legatets af ham til 23 Rdl. 5 Mk. 4 Sk. anslaaede aarlige Indtægt ikkun de 18 Rdl. 4 Mk. 12 Sk. skulle tilkomme de Fattige, medens Resten, altsaa mere end en Femtedel, afset fra den i Dispositionen nævnte Enkes Levetid, tillægges de to Skolelærere, og »Overskuddet« Præsten — hvorimod der ved ethvert Spørgsmaal om, hvad Stifteren iøvrigt har tilsigtet med Legatet, først og fornemlig tillige vil være at se hen til den testamentariske Dispositions øvrige Indhold.

Af samme maa nu Forskriften om, at de saakaldte Engpenge og de tvende Halvgaarde »stedse og altid skulle forblive usolgte som en fast henlagt Ejendom«, hvorfor Præsterne i Vester-Velling »vilde drage den fornødne Omsorg«, ansees for Hovedbestemmelsen i Henseende til Raadigheden over Legatets Midler, ved hvilken Bestemmelse det bl. A., i Mangel af anden Forskrift desangaaende, maa antages overdraget Præsterne at træffe de fornødne Foranstaltninger til, at Gaardene vedblivende kunne være en Indtægtskilde for Legatet, deriblandt altsaa, da Gaardene ifølge Lovgivningen skulde gives i Fæste, at foretage

Skridt hertil, hvorhos Præsterne, da Testamentet ikke giver nogen Forskrift betræffende Bestemmelse af Indfæstningssum eller Landgilde i Tilfælde af ny Bortfæstning, særlig maatte være bemyndiget til behørig at ordne disse Punkter. Idet Testamentet derhos udtrykkelig tillægger Præsterne »Overskuddet«, hvorved maa være sigtet til, hvad der bliver tilbage, efterat de Fattige og Skolelærerne have erholdt det dem foran i Dispositionen Tillagte, og kun kan være tænkt paa en forøget Indtægt af Halvgaardene, eftersom »Engpengene« allerede da vare endelig bestemte til det Beløb, hvormed de ere anførte i Dispositionen, hedder det vel angaaende dette Overskud nærmere »om Afgifterne kan udbringes i Tiden til mere, om Kornet en eller anden Tid skulde komme til at blive dyrere«, samt at Overskuddet tillægges Præsterne »som en Kjendelse for deres Omhu herudinden« d. e. for Udførelsen af det dem overdragne Hverv med Hensyn til Legatet; men ligesom det vilde være vilkaarligt at betragte begge Sætninger i den først citerede Passus som betydende Et og det Samme saavel som i den sidste af disse Sætninger at see en Tilkjendegivelse om, at Præsten ikke maatte oppebære mere af Legatets aarlige Indtægter, end hvad en Landgilde af Halvgaardene som i Testamentet nævnt af 10 Skpr. Rug, 12 Skpr. Byg og 20 Skpr. Havre i de enkelte Aar paa Grund af Kapitelstaxtens Størrelse maatte beløbe udover den i Testamentet kalkulerede Værdi af 5 Rdl. 4 Mk., saaledes vilde der og mangle Føje til at tillægge det nogen Betydning, om en Fortolkning af den testamentariske Disposition maa føre til, at Præsten erholdt en Indtægt af Legatet, der kunde synes at være en overdreven stor »Kjendelse« for at bestyre Legatet. Som Følge heraf, og idet navnlig efter det Anførte, samt da Legatets Stifter er gaaet ud fra, at de tvende Halvgaarde vilde forblive usolgte og bestandig tilhøre Legatet, den testamentariske Disposition indeholder tilstrækkelig fuldstændige Bestemmelser angaaende Legatets Forvaltning og Anvendelsen af dets aarlige Indtægt, maa det antages, at Stifteren har villet, at de Fattige og de tvende Skolelærere af Legatet ikkun skulde aarlig nyde henholdsvis 18 Rdl. 4 Mk. 12 Sk. og 5 Rdl. 8 Sk., samt at Præsten skulde have Forvaltningen af Legatet og oppebære, hvad dets Indtægter beløb derudover; og ligesom dette bestyrkes ved, at medens et under Sagen fremlagt den 5 Oktober 1770 dateret Udkast til et Gavebrev af Stifteren og hans Hustru, der aabenbart har dannet Grundlag for den omhandlede testamentariske Disposition, foruden en noget uklar Bestemmelse om, at Legatets »Uddelere« skulde forrette Skiftet efter Halvgaardenes afdøde Fæstere og til lige Deling oppebære »de nye indkomne Fæstepenge«, indeholder den Bestemmelse i umiddelbar Fortsættelse heraf, at »dersom nogen Fordel af bemeldte halve Gaard paa nogen anden Maade kunde falde, da bliver den de Fattige til Bedste«, findes der i den testamanta-

riske Disposition ingen tilsvarende Bestemmelse — saaledes maa det ansees at tale i høj Grad for Rigtigheden af den foranførte Forstaaelse af Dispositionen, at der, som det maa antages upaatalt fra alle Sider, er blevet forholdt overensstemmende dermed i det lange Tidsrum fra Legatets Ikrafttræden, indtil der midt i Aarene 1850 blev Spørgsmaal om at afhænde Halvgaardene. At Forhandlingerne herom førte til, at disse bleve solgte, maa ifølge det ovenfor Anførte under alle Omstændigheder være Citanterne uvedkommende, hvorhos der under nærværende Sag ikke iøvrigt er Spørgsmaal om, hvilke Følger Salget rettelig maatte have i Henseende til vedkommende Sognepræst eller Præstekalds Stilling til Legatet.

Da efter alt, hvad saaledes er anført, Citanternes i Sagen nedlagte Paastande ikke kunne komme i nogen Betragtning, maa det have sit Forblivende ved, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale i denne Sag. Bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, hvorhos det rettelig er paalagt det Offentlige at udrede de Citantanternes og de Indstævntes beskikkede Sagførere sammesteds tilkommende Salærer, der findes passende bestemte til 100 Kr. for hver, samt det sidstnævnte Sagfører i Godtgjørelse for Udlæg tilkjendte Beløb af 8 Kr., vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Boet efter Overretssagfører Hastrup, der først har været beskikket for Citanterne sammesteds, men derefter er afgaaet ved Døden, Overretssagfører Johnsen, der derpaa i Henhold til en ham meddelt Konstitution har udført Sagen for dem sammesteds, samt den for de Indstævnte sammesteds beskikkede Sagfører i Salær henholdsvis 20 Kr., 80 Kr. og 80 Kr., hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 289. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Hans Peter Petersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Falsk.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 7 September 1897: Arrestanten Hans Peter Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jakobsen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 September 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Petersen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peter Petersen, der er født i Aaret 1865, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet for forskellige Forbrydelser, deriblandt for Falsk, og senest ifølge Høiesterets Dom af 14 Februar 1894 er anseet efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860, § 1, med Tugthusarbejde i 3 Aar, tiltales under nærværende Sag for Falsk.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Efterat Arrestanten, der den 18 April d. A. var kommen til at tjene som Gartner paa Sejlstrupgaard, den

18 August næstefter havde forladt denne Tjeneste, begav han sig til Hjørring, hvor han, der i Slutningen af afvigte Juli Maaned i Kjøbmand Axel Christensens Forretning sammesteds havde faaet et Sæt Klæder udleveret paa Kredit mod et af Mejeribestyrelser paa Sejlstrupgaard C. Petersen udfærdiget Kautionsbevis, paany henvendte sig i bemeldte Kjøbmandsforretning med Anmodning om at faa et Sæt Arbejdstøj til Kjøbs paa Kredit, men modtog han her den Besked, at han ikke kunde faa et saadant Sæt, med mindre han medbragte skriftlig Kaution fra den nævnte Mejeribestyrelse. Da Arrestanten meget ønskede at komme i Besiddelse af det ommeldte Sæt Arbejdstøj, affattede han den 21 August d. A. paa Rokkeby Fattiggaard, hvor han havde tilbragt Natten hos en der tjenende Karl, uden at han havde faaet nogen Bemyndigelse dertil af Mejeribestyrelse C. Petersen et saalydende Brev:

»Til

Hr. Christensen.

Vis De bryder Dem om at gjøre flere Forretninger med Gartneren her fra Gaarden kan De godt lade ham faa et Sæt Arbejdstøj da jeg nok skal indestaa for Pengene til den 1 November d. A.

Med megen Agtelse

Carl Petersen,
Seilstrup.

og dette Brev, ved hvis Affattelse Arrestanten dog efter sin Forklaring ikke søgte at efterligne Mejeribestyrelse Petersens Haandskrift, som han nok tidligere havde seet, eller iøvrigt søgte at fordreje sin Haandskrift, foreviste han samme Dag i Axel Christensens Forretning med Begjæring om i Henhold til Brevets Indhold at faa det ommeldte Sæt Tøj udleveret. Kjøbmand Christensen, der var i Besiddelse af det ovenommeldte Kautionsbevis fra Mejeribestyrelse Petersen, saae imidlertid strax, at Brevet var falskt, men paa Forehold heraf nægtede Arrestanten dette, hvorimod han, da Christensen derefter lod en Politibetjent hente, lige overfor denne tilstod sin Gjærning.

For sit omhandlede Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 268 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 81. Forhenværende Maskinfabrikant og Jernstøber
N. Brodersen (Lunn efter Ordre)

contra

Proprietær O. Buhl og Overretssagfører C. Wium
(Ingen),

betr. Opfyldelse af en Kaution.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juni 1896: Indstævnte, forhenværende Maskinfabrikant og Jernstøber Niels Brodersen, bør til Citanterne, Proprietær Orla Buhl af Toftum og Overretssagfører Carl Wium af Holstebro, betale de paastævnte 10232 Kr. 97 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 21 Juni 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, blev den i Firmaet D. Løwener & Co.s Konkursbo af Skifteretten stadfæstede Tvangsakkord, efterat være paaanket af de Indstævnte, ophævet i Forhold til dem ved Høiesterets Dom af 30 Juni 1892. Ligesom denne Ophævelse for en enkelt Fordringshavers Vedkommende maatte have til Følge, at Akkorden heller ikke kunde opretholdes overfor andre Fordringshavere, som vilde løssige sig, og som ikke ved Saldokvitering for modtag-n Akkordbetaling eller paa anden Maade maatte være bundne, saaledes maatte dens Ophævelse særlig for de Indstævnte have den Virkning, at de bevarede deres Regreskrav overfor Appellanten for de Beløb, som de i deres Egenskab af Kautionister for ham maatte udrede. Som Følge heraf vil Dommen, der har tilpligtet ham at betale dem disse Beløb med Renter, kunne stadfæstes.

Det Appellantens beskikkede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, fhv. Maskinfabrikant og Jernstøber Brodersen, 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Lunn 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Proprietær Orla Buhl af Toftum og Overretssagfører Carl Wium af Holstebro andraget Følgende:

Den 21 Marts 1889 udstedte Firmaet D. Löwener & Co. ved dets ansvarlige Indehavere P. Hansen og Indstævnte Niels Brodersen til L. B. Fahnøe en Obligation stor 24000 Kr. at forrente med 5 pCt. p. a., ved hvilken Obligation gaves 2den Prioritets Panteret i Ejendommen Matr. Nr. 538 i Udenbyes Vester Kvarter, Lille Enghavevej Nr. 9 heri Staden, og paatoge Citanterne sig at indestaa som solidariske Selvskyldnerkautiønistes for Gjældens skadesløse Betaling, dog at Kreditor ikke kunde holde sig til dem, forinden den pantsatte Ejendom var realiseret og det derved eventuelt udkomne Provenu afskrevet paa Gjælden. Efterat bemeldte Firma havde afbetalt 4500 Kr. paa Obligationen, blev Firmaets og dets tvende fornævnte Indehaveres Boer under 12 Juni 1890 tagne under Konkursbehandling ved Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, hvorefter Citanterne i Juni Termin 1890 betalte et Afdrag af 1500 Kr. paa Obligationen. Ifølge en i Boerne den 11 December s. A. stadfæstet Tvangsakkord afbetaltes endvidere 3600 Kr. paa Obligationen, saaledes at dens Restbeløb blev 14400 Kr. Citanterne have derefter betalt følgende Rentebeløb ifølge Obligationen:

i December Termin 1890	450 Kr.	»	Øre
i Juni — 1891	388	—	11 —
i December — —	360	—	» —

ialt 1198 Kr. 11 Øre

Efterat dernæst Exekutorerne i Fællesboet efter fornævnte L. B. Fahnøe og tidligere afdøde Hustru under 11 Februar 1893 havde gjort Exekution i den pantsatte Ejendom, og efterat de derpaa under 22 September s. A. havde foranlediget Tvangsauktion, ved hvilken der udkom 81 Kr. 58 Øre til Afdrag paa Obligationen, bleve Citanterne under en mod dem af Exekutorerne ved nærværende Ret anlagt Sag ved Rettens Dom af 21 Maj 1894 tilpligtede in solidum at indfri Obligationens Restpaalydende 14318 Kr. 42 Øre med Renter og skadesløse Omkostninger. Efter Overenskomst med Domhaverne opfyldte Citanterne Dommen ved under 13 Marts f. A. at betale til fuld Afgjørelse 9500 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 1 Februar s. A. 34 Kr. 86 Øre, og Obligationen blev derefter udleveret dem i kvitteret Stand.

Da Citanterne imidlertid have appelleret den ovenfor nævnte Tvangsakkord til Høiesteret, som ved Dom af 30 Juni 1892 har ophævet den i Forhold til dem, maa de formene, at Firmaets Indehavere ere forpligtede til at betale dem, hvad de som Følge af deres Selvskyldnerkautiøn have maattet udrede, og de søge derfor nu — med Bemærkning, at det ovenfor omtalte Afdrag

af 1500 Kr., erlagt i Juni Termin 1890, efter Høiesteretsdommens Afsigelse er blevet dem tilbagebetalt af Boerne, samt at fornævnte P. Hansen er afgaaet ved Døden, hvorefter hans Bo, i hvilket Citanterne havde anmeldt deres Regreskrav, har betalt dem 500 Kr. — Indstævnte tilpligtet at betale de foran specificerede Restbeløb, ialt 1198 Kr. 11 Øre, det til Opfyldelsen af nærværende Rets Dom af 21 Maj 1894 udlagte Beløb, ialt 9534 Kr. 86 Øre, med Fradrag af de af P. Hansens Bo betalte 500 Kr., ialt 10232 Kr. 97 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 21 Juni 1895, til Betaling sker.

Indstævnte, der under Paaberaabelse af Konkurslovens § 120 procederer til Frifindelse, har gjort gjældende, at den af Citanterne erhvervede Høiesteretsdom ingen Betydning har for nærværende Sags Udfald, idet Spørgsmaalet om Citanternes Retsforhold som Kautionister overhovedet ikke kan antages at have foreligget Høiesteret til Afgjørelse, hvad han navnlig støtter derpaa, at Kautionister ifølge deres hele retlige Stilling under Bo-behandlingen formentlig ikke ere berettigede til at appellere det under denne Passerede, hvorimod Høiesteretsdommen efter hans Formening kun har afgjort, at Citanterne, som — bortset fra Kautionsforholdet — havde andet Tilgodehavende i Boerne, med Hensyn til dette Tilgodehavende ikke ere bundne ved Tvangsakkorden.

Da der imidlertid Intet er oplyst om, at Citanterne for Høiesteret alene ere optraadte som Appellanter med Hensyn til deres sidstnævnte Tilgodehavende, og da der herefter maa gives dem Medhold i, at den ved Høiesteretsdommen uden noget Forbehold stedfundne Forkastelse af Tvangsakkorden i Forhold til dem ogsaa maa have Virkning med Hensyn til deres Stilling som Kautionister, findes den af Indstævnte paaberaabte Lovbestemmelse, for hvis Anvendelighed det er en Forudsætning, at der foreligger en overfor Kautionisterne gyldig Tvangsakkord, ikke at kunne komme ham tilgode.

Som Følge af det Anførte og med Bemærkning, at Indstævnte ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Citanternes Op-gjørelse, vil Citanternes Paastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som hver især af Parterne har paastaaet sig tillagt hos Modparten, findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 218.

Advokat Halkier

contra

Margrethe Kathrine Andersen, Jensens Hustru
(Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 25 Februar 1897: Margrethe Kathrine Andersen, Jensens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Salomonson, betaler Tiltalte Margrethe Kathrine Andersen, Jensens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestorets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at ansee et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det hende paasigtede, i Dommen ommeldte Tyveri, tilvejebragt ved den af hende derom afgivne, men senere tilbagekaldte Tilstaaelse, der ikke findes videre bestyrket ved det iøvrigt fremkomne. Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Margrethe Kathrine Andersen, Jensens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Extraret til Overretten indankede Sag, er Tiltalte, Margrethe Kathrine Andersen, Jensens Hustru, som er født den 17 Juli 1848 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at hun, medens hun i Vinteren 1895—96 boede i Hus sammen i Lyngby med Formand Sørensen og dennes Familie, frastjal Sørensens dels 2de Bleer tilsammen af Værdi 1 Kr., som vare ophængte til Tørring paa Husets fælles Tørreloft, til hvilket Tiltalte havde uhindret Adgang, dels en til en Værdi af 50 Øre ansat Natdragt, som laa i en Kurv, der stod paa den fælles Gang i Huset. Tiltalte har vel senere fragaaet disse Tilstaaelser, men efter det Foreliggende findes der ikke at kunne tillægges denne ubestyrkede Tilbagekaldelse nogen Betydning.

For sit nævnte Forhold — hvorom der, saaledes som Sagen foreligger for Overretten, alene her for Retten er Spørgsmaal — vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Underretsdommen har samme Straf, vil bemeldte Dom . . . . være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 18 November 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokollsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 35—36.

Torsdagen den 4 November.

Nr. 46. Høiesteretsadvokat **Halkier** som executor testamenti i Fællesboet efter afgangne Konsul **E. B. Muus** og tidligere afdøde Hustru paa dettes Vegne og paa Afdødes Firma **B. Muus & Co.** dets Vegne (Selv)

contra

Hofjærgemester **Ch. de Neergaard**, Kammerherre **O. Scavenius** m. Fl. samt Sagfører **J. C. Poulsen** og Kancelliraad **C. Viuff** som Kuratorer i **Regina Nagels** (Firma **Holger Nagels**) Konkursbo paa dette Boes Vegne (Asmussen for nogle).

Skjelskør Kjøbstads Skifterets Decision af 31 August 1895: Den af Høiesteretsadvokat Halkier for Firmaet B. Muus & Co. i nærværende Konkursbo anmeldte Fordring, stor 30999 Kr. 4 Øre, med Renter efter 6 pCt. p. a. fra 11 Maj 1894, til Betaling sker, anerkjendes berettiget til at erholde forlods Fyldestgjørelse af Boets faste Ejendomme eller af det ved sammes Salg indkomne Provenu, forsaavidt samme kan tilstrække efter sket Dækning af anerkjendte Prioritethaveres Krav, og for Restbeløbets Vedkommende vil Fordringen være at fyldestgjøre som simpel personlig Gjæld. De af Hofjærgemester C. de Neergaard, Kammerherre O. Scavenius, Frøken Hertha Qvistgaard, Georg Emil Qvistgaard og Vilhelm Qvistgaard i Boet anmeldte Fordringer, tilsammen 37000 Kr. med Renter heraf efter 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1893 til 3 Juni 1894 og derefter 5 pCt. p. a., indtil Betaling sker, fyldestgjøres efter Boets Beskaffenhed som simpel personlig Gjæld, forsaavidt de ikke kunne dækkes af Provenuet af Boets faste Ejendomme efter sket Dækning heri af de anerkjendte Prioritetshaveres samt B. Muus & Co.'s Krav.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juli 1896: Der tillægges den ovennævnte af Hovedappellanten, Høiesteretsadvokat Herman Halkier som exekutor testamenti i Fællesboet efter Konsul E. B. Muus og tidligere afdøde Hustru paa dette Boes Vegne og paa Afdødes Firma B. Muus & Co. heraf Staden, dets Vegne anmeldte Fordring og de ligeledes ovennævnte 4 Pantefordringer lige Adgang til Fyldestgjørelse som simpel personlig Gjæld i Frøken Regina Nagel, Firma Holger Nagels Konkursbo, for Pantefordringernes Vedkommende dog kun for den Del, som ikke dækkes gennem Provenuet af det til dem knyttede Pant. Saavel Hoved- som Kontraappelsagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

De i den indankede Dom ommeldte, paa de 4 af Holger Nagel den 23 November 1883 udstedte Panteobligationer givne Paategninger af 29 Marts 1887 maa saavel efter deres Indhold som efter, hvad der — tildels først for Høiesteret — er oplyst om Hensigten med dem, forstaaes saaledes, at Kreditorerne efter bemeldte Obligationer erklære sig villige til med deres hele Fordring — saavel den Deel af samme, der kunde blive fyldestgjort ved Pantet, som den øvrige Deel — at staa tilbage for den Kassekredit, der af Firmaet B. Muus & Co. maatte blive indrømmet Debitor efter Obligationerne. Ifølge samtlige Høiesteret foreliggende Oplysninger maa det dernæst antages, at Paategningerne alene bleve givne for at tilvejebringe den Ordning af Nagels Gjældsforhold, der af nævnte Firma var stillet som Betingelse for Fortsættelse af dets da bestaaende Handelsforbindelse med Nagel, og det maa herefter ligeledes antages, at det ved Paategningernes Udtryk »Kassekredit« ikke har været tilsigtet at indskrænke den ommeldte Fortrinsret for Firmaet til de af dette ydede kontante Forskud, men at Meningen har været, at Fortrinsretten skulde omfatte al Nagel af Firmaet i Penge og Varer ydet Kredit, hvorved særlig bemærkes, at alt Mellemværendet mellem Nagel og Firmaet baade før og efter 1887 er blevet ført paa een Konto i Bøgerne, uden at der sees fra nogen Side at være tilsigtet Forandring heri.

Da endelig Firmaet B. Muus & Co. ved at fortsætte Forbindelsen med Nagel har opfyldt, hvad der efter Paategningerne har været Betingelse for den deri tilsagte Fortrinsret, og saaledes, uagtet Paategningerne alene ere underskrevne af Nagel og Kreditorerne efter de omhandlede Obligationer, faaet Krav paa at kunne gjøre den gjældende som en det selv tilkommende Ret, vil Appellantens Paa-stand om, at Firmaet for dets i Konkursboet anmeldte

Fordring erholder Fyldestgjørelse saavel af Overskuddet af Boets faste Ejendomme som af Boets øvrige Midler fremfor de indstævnte Kreditorer efter de ovennævnte 4 Panteobligationer, være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Appellanten, Høiesteretsadvokat Halkier, for Firmaet B. Muus & Co. i Regina Nagels Konkursbo anmeldte Fordring, 30999 Kroner 4 Øre med Renter deraf 6 Procent aarlig fra den 11 Maj 1894, indtil Betaling skeer, bør fyldestgøres af Konkursboets samtlige Midler fremfor de af de Indstævnte, Hofjægermester Ch. de Neergaard, Kammerherre O. Scavenius, Frøken Hertha Qvistgaard, Georg Emil Qvistgaard og Vilhelm Qvistgaard i Boet anmeldte Fordringer. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de nævnte Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under den ved Skjelskør Kjøbstads Skifteret foretagne Behandling af Frøken Regina Nagels (Firma Holger Nagel) Konkursbo rejste der sig en Dispute i Anledning af, at Kuratorerne i Boet, Kancelliraad Viuff af Skjelskør og Sagfører J. C. Poulsen af Fuglebjerger paa den i Henhold til Konkurslovens § 87 affattede Oversigt over anmeldte Fordringer havde opført som Pantefordringer med Ret til at erholde Fyldestgjørelse i Boets faste Ejendomme, Matr. Nr. 31 m. fl. af Skjelskør Bygrunde, eller i det ved sammes Salg indvundne Provenue, 4 ligelydende, »Panteobligation« overskrevne, den 23 November 1883 af Firmaets daværende Indehaver, Holger Nagel, henholdsvis til Hofjægermester C. de Neergaard til Gyldenholm, Kammerherre O. Scavenius til Basnæs, Frøken Hertha Qvistgaard af Jægerhus og Godsejer V. Qvistgaard til Gerdrup udstedte, den 17 Juli 1893 thinglæste Obligationer, hver stor til Rest 9250 Kr., af hvilke Obligationer den sidstnævnte efter Kreditors Død i Henhold til Arveudlægsaaetegning af 27 November 1893 var overgaaet til hans Arvinger, Georg Emil Qvistgaard og Vilhelm Qvistgaard, tilligemed Renter af de anførte Beløb, 4 pCt. p. a. fra sidste Rentebetaling 11 Juni 1893

til Anmeldelsesdagen, den 3 Juni 1894, og derefter 5 pCt. p. a., indtil Betaling sker, og endvidere havde opført disse Obligationer som ligeberettigede til sammen med anden anmeldt simpel personlig Gjæld at erholde Fyldestgjørelse i Boet, forsaavidt angaar den Del af deres Paalydende, som ikke maatte blive dækket ved det stillede Pant eller sammes Provenue, idet Høiesteretsadvokat Halkier — der som exekutor testamenti i Konsul E. B. Muus og Hustrus Fællesbo i Konkursboet havde anmeldt en Firmaet B. Muus & Co. i Kjøbenhavn tilkommende Fordring, stor 30999 Kr. 4 Øre, tilligemed Renter 6 pCt. p. a. fra 11 Maj 1894, til Betaling sker, hvilken Fordring af Boets Kuratorer var opført paa Oversigten alene som simpel personlig Gjæld — protesterede mod den de nævnte Pantefordringer paa Oversigten givne Plads i Konkursordenen og paastod, at den af ham, som anført, anmeldte Fordring anerkjendtes berettiget til at nyde Dækning af Boets Midler foran disse Pantefordringer.

Ved Skjelskør Kjøbstads Skifterets under 31 August f. A. afsagte Decision afgjordes denne Dispute derhen, at den nævnte Fordring, stor 30999 Kr. 4 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra 11 Maj 1894, til Betaling sker, anerkjendtes berettiget til at erholde forlods Fyldestgjørelse af Boets faste Ejendomme eller af det ved sammes Salg indkomne Provenue, forsaavidt samme kunde tilstrække efter sket Dækning af anerkjendte Prioritets-haveres Krav og saaledes, at Fordringen for Restbeløbets Vedkommende vilde være at fyldestgjøre som simpel personlig Gjæld, medens de af Hofjægermester C. de Neergaard, Kammerherre O. Scavenius, Frøken Hertha Qvistgaard, Georg Emil Qvistgaard og Vilhelm Qvistgaard i Boet anmeldte Fordringer, tilsammen 37000 Kroner med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1893 til 3 Juni 1894 og derefter 5 pCt. p. a., indtil Betaling sker, vilde være at fyldestgjøre efter Boets Beskaffenhed som simpel personlig Gjæld, forsaavidt de ikke kunde dækkes af Provenuet af Boets faste Ejendomme efter sket Dækning heri af de anerkjendte Prioritets-haveres samt B. Muus & Co.s Krav.

Denne Decision har Hovedappellanten, Høiesteretsadvokat Herman Halkier, som er exekutor testamenti i Fællesboet efter Konsul E. B. Muus og tidligere afdøde Hustru, paa dette Boes Vegne og paa Afdødes Firma, B. Muus & Co. heraf Staden, dets Vegne, ved Hovedstævning af 20 September f. A. og Kontinuationsstævning af 24 Oktober s. A. hovedpaaanket, og Kontra-appellanterne, Hofjægermester C. de Neergaard til Gyldenholm, Kammerherre O. Scavenius til Basnæs, Frøken Hertha Qvistgaard her af Staden, Georg Emil Qvistgaard af Egholm og Professor C. Studsgaard som Værge for den umyndiggjorte V. Qvistgaard samt Kuratorerne i Frøken Regina Nagels (Firma Holger Nagel) Konkursbo, Kancelliraad C. Viuff af Skjelskør og Sagfører J. C. Poulsen af Fuglebjerg, ved Kontrastævning af 12 November s. A.

kontrapaaanket her for Retten, hvor Hovedappellanten, næst at paastaa sig frifunden under Kontraappellsagen, under Hovedappellsagen har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand samt paastaaet Hofjægermester Neergaard, Kammerherre Scavenius, Frøken Qvistgaard, G. E. Qvistgaard og Professor Studsgaard som Værge for den umyndiggjorte V. Qvistgaard in solidum tilpligtede at betale Hoved- og Kontraappellsagens Omkostninger skadesløst, medens Kontraappellanterne under Kontraappellsagen have paastaaet, at den indankede Decision forandres derhen, at Firmaet B. Muus & Co. kjendes uberettiget til, forsaavidt Boets faste Ejendomme angaar, at fyldestgøres i Konkursboet fremfor de 4 oftomtalte Pantefordringer, og at Hovedappellanten tilpligtes at godtgjøre Kontraappellanterne Hoved- og Kontraappellsagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Kjøbmand Holger Nagel, efter at han i Aaret 1883 ved sin Moders Død havde overtaget den af hende hidtil drevne Forretning, af de foromhandlede 4 Pantekreditorer, Hofjægermester Neergaard, Kammerherre Scavenius, Godsejer Qvistgaard og Frøken Hertha Qvistgaard modtog af hver et kontant Laan af 12500 Kr. eller tilsammen 50000 Kr., hvorved han, som det i de i den Anledning udstedte, foran omtalte Panteobligationer hedder, »er bleven sat i Stand til at etablere en Handelsforretning.« Disse Laan skulde efter Obligationernes Lydende være uopsigelige fra Kreditorernes Side i 10 Aar fra 11 December Termin 1883 at regne, dog saaledes, at Uopsigeligeden ophørte, hvis Debitor skulde afgaa ved Døden eller hans Bo komme under Skiftebehandling, i hvilke Tilfælde Gjælden strax skulde være forfalden til Betaling uden Opsigelse, hvilket ogsaa skulde gjælde, hvis Renter ikke i rette Tid betaltes. Obligationerne skulde derhos fra 11 December 1884 at regne forrentes med 4 pCt. p. a. Endelig hed det i hver af Obligationerne: »Til Sikkerhed for Kapital og Renter giver jeg min Kreditor efter nærværende Obligation lige sideordnet Prioritet sammen med mine 3 andre foran ommeldte Kreditorer i alt, hvad jeg ejer af faste Ejendomme næsteften den for Tiden thinglæste Hæftelse.«

Ingen af de 4 Panteobligationer blev dog paa dette Tidspunkt thinglæst.

Hver af Panteobligationerne blev derpaa forsynet med en den 29 Marts 1887 dateret, saavel af Kreditor som af Debitor underskreven Paategning, hvori det bl. a. hedder:

»Efter Overenskomst skal Debitor paa denne Obligations Paalydende aarlig afdrage et Beløb af 500 Kr., skriver Fem Hundrede Kroner, regnet fra 11 December f. A. med 250 Kr. i hver 11 Juni og 11 December Termin, første Gang i 11 Juni Termin d. A.

Paa den anden Side erklærer Kreditor sig herved villig til,

forsaavidt angaar den til enhver Tid resterende Kapital, uanseet den ham ved Obligationen givne Sikkerhed, bestandig med sin Fordring at ville staa tilbage for den Kassekredit, som paa det givne Tidspunkt maatte være indrømmet Debitor hos og af ham være skyldig til Handelshuset B. Muus & Co. i Kjøbenhavn, dog kun indtil et Beløb af ialt 50000 Kr., skriver Halvtredsindstyve Tusinde Kroner.«

Efterat Holger Nagel derpaa i 1891 var afgaaet ved Døden, og hans Søster, Frøken Regina Nagel, som hans eneste Arving havde overtaget hans Bo, gav hun hver af Obligationerne en den 16 Juli 1893 dateret Paategning, hvori det bl. a. hedder, at da Kreditor har begjæret Obligationen thinglæst og noteret som Pantedokument, »erklærer jeg (Regina Nagel) herved, at de Ejendomme, der i Obligationen ere stillede til Pant, og hvorpaa Debitor havde thinglæst Adkomst, men som nu ved at jeg har overtaget Boet tilhøre mig, ere følgende:«, hvorpaa en Angivelse af disse findes i Paategningen.

Den 17 s. M. bleve Panteobligationerne med Paategninger, som alt foran berørt, thinglæste og nogen Tid derefter blev Frøken Nagels Bo (Firma Holger Nagel) paa Begjæring af Hovedappellanten taget under Konkursbehandling, paa hvilket Tidspunkt der paa hver af Obligationerne siden Paategningen af 29 Marts 1887 var afbetalt 3250 Kr., saaledes at det af hver af Kreditorerne i Konkursboet anmeldte Krav af 9250 Kr. da kun resterede.

Twisten i Sagen drejer sig alene om Forstaaelsen af den oftomtalte Paategning af 29 Marts 1887, idet Hovedappellanten, efter hvis Anbringende hele den af ham anmeldte Fordring hidrører fra den Kassekredit, som Firmaet B. Muus & Co. har ydet Firmaet Holger Nagel, udelukkende støtter sin Paastand paa Paategningen, hvorved vedkommende Kreditor efter Hovedappellantens Formening har forpligtet sig til med sin Fordring at staa tilbage for den Debitor hos B. Muus & Co. ydede Kassekredit, ikke blot i Henseende til Adgang til Fyldestgjørelse i de pantsatte Ejendomme eller disses Værdi men ogsaa i Henseende til Debitors øvrige Formue.

Imod at Paategningen har saadan Virkning, have Kontrapellanterne for det første gjort gjældende, at Firmaet B. Muus & Co. overhovedet ikke har erhvervet nogen Retsstilling i Forhold til de paagjældende Fordringshavere ved Paategningen, idet denne kun stifter Ret mellem de kontraherende Parter, Kjøbmand Holger Nagel og vedkommende Obligationsejer. Heroverfor har Hovedappellanten anført, at selv om det ved Paategningen stiftede Retsforhold antages at være saaledes, giver Paategningen i ethvert Tilfælde Holger Nagel Ret til at tillægge Firmaet en saadan begunstiget Stilling, og denne Ret har han gjort Brug af først ved mundtlig at tillægge Firmaet saadan Retsstilling og senere bl. a. ved et Brev af 23 Juni 1887 til Firmaet.

Kontraappellanterne have endvidere mod Paategningens Indflydelse i den af Hovedappellanten angivne Retning indvendt, at selve dens Indhold kun er, at vedkommende Kreditor tillægger Holger Nagel en Adgang til at give Firmaet B. Muus & Co. Panteret i sine faste Ejendomme til Sikkerhed for den Kassekredit indtil 50000 Kr., som han maatte faa hos Firmaet, forud for Kreditors Panteret; men denne Adgang har Holger Nagel — hvad der er in confesso — ikke udnyttet.

Endelig have Kontraappellanterne fremsat den Indsigelse, at den af Firmaet anmeldte Fordring ikke hidrører fra Kassekredit, idet den er Varegjæld.

Ligesom der maa gives Kontraappellanterne Medhold i, at den omhandlede Paategning som saadan kun kan antages at have stiftet Ret mellem selve de kontraherende Parter, saaledes har Hovedappellanten ikke mod Kontraappellanternes Benægtelse godtgjort, at der senere af Holger Nagel er foretaget noget Skridt, hvorved den paastaaede Ret er skabt for Firmaet, i hvilken Henseende bemærkes, at det af Hovedappellanten paaberaabte Brev, der kun ganske i Forbigaaende og i anden Anledning henviser til, at Obligationsejerne, som det i Brevet hedder, indvilligede i at vige tilbage med denne deres Fordring for 50000 Kr. til Muus & Co., ikke kan tillægges saadan Betydning.

Naar hertil kommer, at der efter det foran om de her omhandlede Panteobligationer anførte ikke findes af Paategningen med Sikkerhed at kunne udledes mere end, at Kreditor herved har tillagt Holger Nagel den af Kontraappellanterne anførte Adgang til at udnytte sine faste Ejendomme som af Kontraappellanterne nærmere angivet, vil den oftomtalte Paategning ikke kunne faa nogen Indflydelse ved Spørgsmaalet om de 4 Pantefordringers og den af Hovedappellanten anmeldte Fordrings indbyrdes Plads i Konkursordenen, og det bliver herefter uforholdent at undersøge, om den af Firmaet anmeldte Fordring hidrører fra Kassekredit.

Efter det Anførte kan Hovedappellantens Paastand saaledes ikke tages til Følge, hvorimod den af ham anmeldte Fordring i Overensstemmelse med den af Kontraappellanterne nedlagte Paastand ikkun vil være at tillægge Adgang til Fyldestgjørelse i Konkursboet som simpel personlig Gjæld, lige med de 4 ovenomhandlede Pantefordringer, forsaavidt disse ikke gennem den til dem knyttede Panteret erholde Dækning af de paagjældende pantsatte Ejendomme.

Saa vel Hoved- som Kontraappellsagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 286. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Per Nilsson (Def. Salomon),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 30 Juli 1897: Tiltalte Per Nilsson, kaldet Peder Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og betale i Godtgjørelse til Proprietær Lyse til Kjærsgaard 30 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Vilstrup, 10 Kr. Den idømte Godtgjørelse at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoværrets Dom af 6 September 1897: Tiltalte Per Nilsson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Per Nilsson til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Per Nilsson, der er født i Sverige i Aaret 1853, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, for Vold og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Op-

lysninger blev Tiltalte, der for indeværende Sommerhalvaar var fæstet til at tjene som Røgter hos Proprietær Lyse af Kjærsgaard, den 10 Juni d. A. irettesat af dennes Hustru paa Grund af, at han havde forsømt at flytte Kreaturerne, og da han i denne Anledning havde brugt Skjældsord overfor hende, gik Proprietær Lyse, hvem hans Hustru havde gjort bekendt med det Forefaldne, samme Dags Eftermiddag mellem Kl. 3 og 4 i Følge med hende henimod det Sted, hvor Kreaturerne stod tøjrede, og mødte paa Vejen hertil Tiltalte, der kom gaaende med en Tøjrekølle paa Nakken. Ifølge den af Proprietær Lyse afgivne Forklaring standsede han nu Tiltalte og foreholdt ham hans Adfærd overfor hans Hustru, hvorhos han, da han bemærkede, at Tiltalte gjorde Mine til at slaa med Tøjrekøllen, sagde til ham: »Du vil da vel ikke slaa med Tøjrekøllen, Svenskerne pleje jo at bruge Kniv«, men i samme Øjeblik slog Tiltalte ud med Tøjrekøllen og ramte Lyse haardt paa den udvendige Side af venstre Laar, idet han tillige udskjældte ham for en gammel Æsel, og efterat Lyse nu 2 Gange havde slaaet Tiltalte med sin Spadserestok, der var af Egetræ og af sædvanlige Dimensioner, hvorved han, som slog efter Hovedet, formentlig traf Tiltalte i Ansigtet, tildelte Tiltalte, som holdt paa Tøjrekøllens Skaft, ham flere Slag i Hovedet med Køllen. Proprietær Lyse, der efter Evne afværgede Slagene mod sit Hoved med venstre Haand, der endnu i Forhøret den 12 næstefter var stærkt hævet, men frygtede, at han, der er 63 Aar gammel og Tiltalte underlegen i Kræfter, var udsat for Livsfare, sprang derfor ind paa Tiltalte og rev Tøjrekøllen fra ham, hvorefter Tiltalte fjernede sig nogle Alen og tog en stor Sten op fra Marken, som han, der antagelig blev bange ved at se Blodet løbe ned over Lyses Ansigt, dog strax igjen gav Slip paa, og inden den Hjælp, som Lyses Hustru strax efter Overfaldets Begyndelse var ilet til Gaarden efter, endnu var kommen tilstede, løb han sin Vej.

Den af Proprietær Lyse omfoklarede Tøjrekølle, der er bragt tilstede under Sagen, har vist sig at bestaa af en Bøgetræsknude, hvis Dimensioner efter Skjønnende vare $8 \times 4 \times 3$ Tom., forsynet med et ca. 20 Tom. langt Træskaft, og i en førstnævnte Dag udstedt Lægeerklæring udtales det, at der ved en da stedfunden Undersøgelse af Proprietær Lyse forefandtes i venstre Tindingeegn et ca. 1 Ctm. langt Saar og i venstre Isseegn lidt til Venstre for Midtlinien 2 tæt ved hinanden parallelt fortløbende Saar, hvoraf det ene var $2\frac{1}{2}$ Ctm. og det andet 2 Ctm. langt, hvilke Saar, der alle havde kontunderede Rande og vare dækkede med store Blodskorper, ligesom der var en betydelig Infiltration i og Ømhed af de omliggende Bløddele, naaede lige ind til Benhinden, samt paa Udsiden af venstre Laar i en Udstrækning af en Haandflades Størrelse en ret betydelig Blodudtrædning i det subkutane Bindevæv og underliggende Muskel-

væv, at Læsionerne, der saae ud til at være frembragte ved Slag med en stump Gjenstand, ført med betydelig Kraft, vilde foraarsage længere Tids Smerter, Ømhed og Hovedpine, men at de næppe vilde efterlade blivende Følger, hvorhos det i en den 8 Juli d. A. udstedt Lægeattest oplyses, at Læsionerne da vare helede og, fraregnet nogle Ar, ikke vilde efterlade sig nogen blivende skadelig Følge for hans Helbred; i et sidstnævnte Dag afholdt Forhør har Proprietær Lyse dernæst ogsaa selv erklæret sig helbredet som i Attesten anført, men paastaet sig tillagt et Beløb af 30 Kr. i Erstatning hos Tiltalte, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte iøvrigt har protesteret, er tagen til Følge ved Underrettsdommen.

Tiltalte har ikke turdet benægte, at han med den ovenfor beskrevne Tøjrekølle har tilføjet Proprietær Lyse de i den fornævnte Lægeerklæring ommeldte Beskadigelser i Hovedet, men har, om hvad der ved den heromhandlede Lejlighed passerede mellem dem, afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at Lyse, efter overfor ham at have anvendt Skjældsord som »Pjalt«, »Randsel« og flere lignende, og truet ham med Prygl, med sin foran omtalte Stok eller en ganske tilsvarende gav ham to ikke synderlig stærke Slag ovenpaa højre Skulder og derpaa af sin Vestelomme fremtog en Kniv, som han dog, efterat han paa Tiltaltes Spørgsmaal, om han vilde benytte den, havde svaret, at det jo var Svenskernes Skik, atter stak i Lommen, og at Tiltalte, der nu var bleven hidsig, først da beredte sig til at slaa med Tøjrekøllen. Inden Tiltalte fik ført noget Slag med den, greb Lyse imidlertid fat i Skaftet, og de stod da en Tid og brødes om Køllen, hvormed de søgte at slaa hinanden; herunder fik Tiltalte selv nogle Slag i Ansigtet, ligesom han ogsaa fik slaaet Lyse, og de blødte begge af Slagene, men Tiltalte vil dog ikke bestemt vide, hvor han ramte, og mener særligt, at Lyse selv under Brydekampen har tilføjet sig Slaget paa Laaret, idet Tiltalte udelukkende slog efter hans Hoved. Lyses Hustru fandt nu Lejlighed til at tage Køllen fra Tiltalte, og var derefter sin Mand, som herunder endnu nogle Gange slog ham med Stokken, behjælpelig med at holde paa ham, men da hun efter sin Mands Opfordring var løbet hjem efter Hjælp, rev Tiltalte sig løs og flygtede, en kortere Tid forfulgt af Lyse, bort, inden der kom nogen tilstede.

Proprietær Lyses Hustru, Petrea Birgitte, født Petersen, har imidlertid angaaende Sammenstødet mellem hendes Mand og Tiltalte afgivet en beediget Forklaring, der i alt væsentligt stemmer overens med det, som hendes Mand derom har forklaret, idet hun navnlig med Bestemthed har erklæret, at Tiltalte, efterat han og hendes Mand i nogen Tid havde udskjældt hinanden, først slog efter hendes Mand med Tøjrekøllen og herved traf ham paa det ene Ben, at hendes Mand ikke havde nogen Kniv

fremme, samt at Tiltalte alene havde fat i Tøjrekøllen, da han førte Slaget mod hendes Mands Hoved, idet hun saae ham svinge den saaledes, som det bruges ved Nedramningen af en Pæl, og da derhos den af Tiltalte afgivne Forklaring i sig selv paa flere Punkter gjør Indtrykket af at være upaalidelig, findes Proprietær Lyses Fremstilling af det Passerede i det Hele at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203, jfr. Tyendelovens § 26, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Fredagen den 5 November.

Nr. 19. **Christian Nielsen Møller og Peder
Christiansen Møller af Sevel**
(Førstnævnte personlig paa egne og Medappellants Vegne)

contra

Aktieselskabet »de jyske Kalkværker« ved dets
Prokurist og Forretningsfører **V. Wolff** (Winther),

betr. Opfyldelse af en Handel.

Viborg Kjøbstads ordinære Rets Dom af 20 December 1893: Kontracitanten og Hovedindstævnte Christian Nielsen Møller og Hovedindstævnte Peder Christiansen Møller, begge af Sevel, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Aktieselskabet »De jyske Kalkværker«, i Hovedsagen fri at være, og bør Hovedcitanten og Kontraindstævnte under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Viborg Kæmnerkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, afholde sig fra enhver Brydning og Benyttelse af Underlaget af Kalk m. m. paa de omhandlede Matr.-Nr. 86 b og 87 c af Sevel saavel som fra enhver Færdsel paa disse Ejendomme, samt efter uvillige inden Retten paa hans Bekostning udmeldte Mænds Skjøn under en ligeledes paa hans Bekostning afholdt Forretning betale Kontracitanten Erstatning saavel for den alt forløbne Tid som for den efterfølgende Tid, hvorunder hans Ejendomsret til de nævnte Matr.-Numre yderligere maatte blive krænket. Processens Omkostninger saavel i Hovedsagen som i Kontrasagen ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juli 1894: Indstævnte Christian Nielsen Møller bør under en Mulkt til Viborg Kjøbstads Kæmnerkasse af 10 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, til Citanterne, Aktieselskabet »De jyske Kalkværker«, udstede en Deklaration angaaende disses Berettigelse til at udnytte Kalken m. v. i Ejendommene Matr.-Nr. 86 b og 87 c i Sønder Hede i Sevel Sogn, overensstemmende med den ovennævnte Deklaration af 10 og 11 December 1890 angaaende Ejendommen Matr.-Nr. 97 a, b, c, d og e. Citanterne bør for Indstævnte Christian Nielsen Møllers Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have solidarisk at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 4 Uger fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, Christian Nielsen Møller og Peder Christiansen Møller, een for begge og begge for een, til Indstævnte, Aktieselskabet »de jyske Kalkværker«, med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Efter sommeren 1890 købte Citanterne, Aktieselskabet »De jyske Kalkværker«, der er hjemmehørende i Kjøbenhavn, ved en under Selskabet dengang ansat Driftsbestyrer forskellige mindre Kalkværker, og paa en Rejse, som bemeldte Driftsbestyrer i den Anledning foretog til Sevel, henvendte han sig til Indstævnte Peder Christiansen Møller sammesteds med Forespørgsel, om Citanterne

kunde købe et ham formentlig tilhørende Kalkværk i Sønder Hede i Sevel Sogn. Da P. Chr. Møller derpaa havde meddelt, at hans Fader, Indstævnte Christian Nielsen Møller, ligeledes af Sevel, var Medejer af Kalkværket for en Halvdel, begavede sig i Forening til Djeld Mølle, hvor Faderen var tilstede, og der fandt her i Overværelse af tvende andre Mænd en Forhandling Sted mellem Driftsbestyreren paa den ene Side og de Indstævnte paa den anden Side, som førte til, at Driftsbestyreren paa Citanternes Vegne for 9000 Kr. købte Kalkværket, der dog, efter hvad der er in confesso, ikke blev ham paavist, ligesom det ej heller blev omtalt, paa hvilke Matr.-Numre det var beliggende. Om Enkelthederne i Overenskomsten gjorde Driftsbestyreren en Optegnelse i sin Lommebog, hvorhos en af de ommeldte som Vidner tilstedeværende Mænd med Blyant opskrev et Notat om Handelen, der blev underskrevet af det andet Vidne, og som maa antages at være bleven oplæst for de Indstævnte, hvorefter det forblev i Underskriverens Besiddelse. Efterat Driftsbestyreren og de Indstævnte derefter ved en ny Sammenkomst i Slutningen af November Maaned s. A., ved hvilken Lejlighed der ikke kan antages at være sket nogen Forandring i den tidligere trufne Aftale, vare blevene enige om, at en navngiven Herredsfuldmægtig i Holstebro skulde skrive Overdragelsesdokumentet, tilstillede Driftsbestyreren til den Ende under 4 December næsteften denne en Meddelelse om Handelsvilkaarene, der maa antages affattet paa Grundlag af Optegnelsen i Lommebogen. Herredsfuldmægtigen konciperede nu et med Overskriften »Deklaration« forsynet Dokument, hvorefter de Indstævnte som Ejere af Matr.-Nr. 97 a, 97 b, 97 c, 97 d og 97 e af Sønder Hede i Sevel Sogn — hvilke Matr.-Numre Koncipisten opskrev efter Panteregistret — solgte Citanterne dels det dem tilhørende paa bemeldte deres Ejendom beliggende Kalkværk, bestaaende af 2 Ovne og Tørvehus, med alt til Værket hørende løst Materiel samt 2 Heste, dels al den Kalk, som fandtes i nævnte Ejendom, det være sig Kalksten, Urer, Flintesten, under eller paa Ejendommen, for en Kjøbesum af 9000 Kr. og paa nærmere i Overensstemmelse med Driftsbestyrerens Meddelelse affattede Vilkaar, hvoraf fremhæves Bestemmelsen i § 1 om, at hvis Aktieselskabet vilde benytte andre Kalkgrave end dem, der benyttedes den 15 September 1890 ved Handelens Afslutning, og aabne nye Grave paa de under Avlsdrift værende Jorder, skulde Selskabet erstatte de Indstævnte det Tab, som de derved maatte lide, efter Skjøn af uvillige, paa en nærmere angiven Maade valgte Mænd, samt Bestemmelsen i § 5: »Forsaavidt Aktieselskabet vil drive det købte Kalkværk, har det altsaa Ret til at fortsætte Kalkbrydningen i de nuværende Grave uden Erstatning; kun naar nye Grave aabnes andre Steder paa Ejendommens Grund, gives der Erstatning som foran bestemt«. Dette Dokument sees derefter at være bleven underskrevet af de

Indstævnte den 10 December 1890 og af Driftsbestyreren paa Citanternes Vegne den 11 s. M., hvornæst det under 20 Marts 1891 er blevet thinglæst. Efter hvad der er oplyst, fandtes der imidlertid vel aabne Kalkgrave paa de i Overdragelsesdokumentet nævnte Parceller; men disse Grave vare ved Handelens Afslutning ikke mere i Brug, hvorimod den Kalk, som i de sidste Par Aar var brændt i de Indstævntes Kalkovne, var taget fra Kalkgrave paa Matr.-Nr. 86 b og 87 c af Sønder Hede, der ligge umiddelbart op til hinanden, og af hvilke den første grændser op til Matr.-Nr. 97 d sammesteds, idet Kalken paa disse Parceller, som Indstævnte Chr. N. Møller ejede alene, uden at han dog endnu havde faaet thinglæst Adkomst, hvilken han først erhvervede i Aaret 1892, var lettere at brænde og lettere at komme til end Kalken paa Parcellerne af Matr.-Nr. 97, og efter at Citanterne havde overtaget det købte Kalkværk, lode de i Begyndelsen af Februar Maaned 1891 grave Kalk i en af de saaledes i Brug værende Grave paa Matr.-Nr. 86 b og maa antages at have fortsat dermed. Herimod rejste Indstævnte Chr. N. Møller i Januar Maaned 1892 Indsigelse, som det maa antages under Paaberaabelse af, at dette Matr.-Nummer ikke er nævnt i Overdragelsesdokumentet, og Citanterne, der gjøre gjældende, at de ved Købet af Kalkværket ogsaa have tilkøbt sig Ret til at tage Kalk fra de nævnte 2 Indstævnte Chr. N. Møller alene tilhørende Parceller, som netop ved Handelens Indgaaelse leverede den Kalk, der brændtes, have derpaa under nærværende i første Instants ved Viborg Kjøbstads Ret som vedtaget Værnething anlagte Sag — efter at en paa deres Foranledning mod Indstævnte Chr. N. Møller paa Grund af hans Forhold ved at ville unddrage Citanterne Ret til at tage Kalk fra bemeldte Parceller efter foregaaende Forhør for Bedrageri anlagt Sag under 2 Januar 1893 var bleven paadømt af Overretten med det Resultat, at han fri fandtes for Aktors Tiltale, og at Aktionens Omkostninger paalagdes det Offentlige — principaliter paastaet sidstnævnte Indstævnte tilpligtet under Dagmulkt at udstede en med den tidligere Deklaration angaaende Matr.-Nr. 97 overensstemmende Overdragelse til Selskabet af de samme Rettigheder med Hensyn til Matr.-Nr. 86 b og 87 c af Sevel, som ommeldes i den nævnte Deklaration, og subsidiært paastaet Handelen annulleret og begge de Indstævnte imod Annullation af den mellem Parterne indgaaede Handel tilpligtede in solidum at tilbagebetale den modtagne Kjøbesum med Renter samt at udrede en Skadeserstatning af 5000 Kr. eller efter uvillige paa deres Bekostning udmeldte Mænds Skjøn, medens de Indstævnte have paastaet sig frifundne, hvorhos Chr. N. Møller under en af ham anlagt Kontrasag har paastaet Citanterne tilpligtede under en passende Dagmulkt at afholde sig fra enhver Brydning og Benyttelse af Underlaget af Kalk m. m. paa de nævnte Matr.-Nr. 86 b og 87 c, saavel som

fra enhver Færdsel paa disse Ejendomme, samt efter uvillige paa Citanternes Bekostning udmeldte Mænds Skjøn, under en ligeledes paa deres Bekostning afholdt Forretning at betale ham Erstatning saavel for den før Kontraforligsklagens Dato, den 10 Juli f. A., forløbne Tid som for den efterfølgende Tid, hvorunder hans Ejendomsret i bemeldte Parceller yderligere er bleven krænkert. Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte frifundne for Citanternes Tiltale i Hovedsagen, hvorimod disse i Kontrasagen ere dømt efter Indstævnte Chr. N. Møllers Paastand, saaledes at Tvangsbøden er bestemt til 5 Kr. til Viborg Kæmnerkasse for hver Dag, Dommen siddes overhørig, og Citanterne have nu indanket Sagen for Overretten, hvor de ligesom i 1ste Instants have paastaet sig frifundne i Kontrasagen og have gjentaget de af dem under Hovedsagen nedlagte Paastande, hvorhos de subsidiært have paastaet den indankede Dom stadfæstet med den Modifikation, at den eller de for Tiden i Brug værende Grave paa Matr.-Nr. 86 b og 87 c undtages fra det Terræn, de skulde afholde sig fra, og at Vurderingen af den Chr. N. Møllers Ejendom muligvis tilføjede Skade sker paa hans egen Bekostning. De Indstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Naar de Indstævnte i første Række have gjort gjældende, at det udstedte Overdragelsesdokument i Medfør af D. L. 5—1—8 maa lægges til Grund ved Afgjørelsen af, paa hvilke Ejendomme Citanterne have erhvervet Ret til at tage Kalk, kan der, efter hvad der foran er anført om dette Dokuments Tilblivelse, ikke gives dem Medhold heri, forsaavidt det maa antages, at der i Virkeligheden ved den mundtlige Forhandling blev overdraget Citanterne en tilsvarende Ret med Hensyn til de omtvistede Matr.-Numre. Der vil i saa Henseende ikke kunne lægges Vægt paa et fra de Indstævntes Side fremkommet ubestyrket Anbringende om, at Indstævnte P. Chr. Møller før Forhandlingen i Djeld Mølle meddelte Citanternes Befuldægtigede, at de 2 omstridte Parceller ikke vedkom hans og Faderens Fællesejendom; men det maa ved Paadømmelsen i Overensstemmelse med, hvad Citanterne have anført, gaas ud fra, at det under Forhandlingerne overhovedet ikke blev omtalt, at Indstævnte Chr. N. Møller var Eneejer af de ovennævnte 2 eller andre Lodder.

De ved Forhandlingen i Djeld Mølle tilstedeværende Vidner have nu under et af Citanterne den 3 Juni 1892 optaget Thingsvidne — som det maa forudsættes under Ed — forklaret, at Handelen angik al den de Indstævnte tilhørende Kalkundergrund, og denne Forklaring have de gjentaget under det foran nævnte paa Citanternes Foranledning optagne Forhør med Tilføjende, at der ikke var Tale om, at der kun solgtes Kalken paa de Parceller, de Indstævnte ejede i Fællesskab. Med de saaledes afgivne Vidneforklaringer stemmer ogsaa den ovennævnte Blyants-

optegnelse, der under Forhandlingerne mellem Parterne blev gjort af det ene af Vidnerne, og som blev oplæst for de Indstævnte, idet det i denne Optegnelse, der er fremlagt under det nysnævnte Forhør, hedder: »Chr. Møller og Peder Christiansen Møller af Sevel Kalkværk sælger deres Kalkværk med paastaaende Bygninger til Ring (den ovennævnte Driftsbestyrer) ved Mønsted Kalkværk for 9000 Kr. Alle de Grave, der er i Brug, har Ring Ret til at fortsætte . . . . Ring kjøber Retten til alt Kalk Chr. Møller ejer paa sin Ejendom . . . .«, hvorhos ogsaa de ovenførte Udtryk i selve Overdragelsesdokumentets §§ 1 og 5: »andre Kalkgrave end dem, der benyttedes den 15 September 1890 ved nærværende Handels Afslutning«, og »de nuværende Grave«, bestemt tyde hen paa, at det var Meningen, at de omstridte Parceller, paa hvilke, som ovenfor anført, de Grave, hvoraf Kalkværket paa det nævnte Tidspunkt blev forsynet med Kalk, fandtes, være indbefattede under Handelen. Hertil kan endnu føjes, at Indstævnte Chr. N. Møller efter det Oplyste maa antages under Forhandlingerne i Djeld Mølle at have forbeholdt sig et Hus, der, som det senere er oplyst, ligger paa Matr.-Nr. 86 b, i hvilken Henseende de Indstævnte iøvrigt under Proceduren have anbragt, at der ikke fra Citanternes Befuldmægtigedes Side blev gjort noget Krav paa bemeldte Hus, men at Chr. N. Møller, da det ene af Vidnerne spurgte, om Citanterne skulde have Huset med, besvarede dette Spørgsmaal benægtende.

Ligesom det efter det Anførte maa antages, at Citanternes Befuldmægtigede ved Handels Afslutning maatte gaa ud fra, at Gjenstanden for Overdragelsen var Kalkværket med tilhørende Kalkgrave og alt det Kalkunderlag, som de Indstævnte kunde disponere over paa det paagjældende Sted, og at han navnlig ikke har kunnet forudsætte, at de Ejendomme, paa hvilke netop de Kalkgrave fandtes, der dengang forsynede Værket med Kalk, skulde være undtagne fra Handelen, saaledes findes der efter alt det Foreliggende ejheller at kunne være nogen Tvivl om, at de Indstævnte have indseet, at Citanternes Befuldmægtigede kun paa dette Grundlag gik ind paa at afslutte Handelen, og naar de desuagtet have undladt at gjøre opmærksom paa, at Matr.-Nr. 86 b og 87 c ikke hørte under deres Fællesejendom, maa de, eller Indstævnte Chr. N. Møller som Ejer af de nævnte Parceller ansees at have samtykket i, at Handelen tillige kom til at omfatte disse. Den Omstændighed, at sidstnævnte Indstævnte, som det fremgaar af det Ovenførte, i henved et Aar, efterat Citanterne havde taget Kalkværket i Brug, uden nogen Indsigelse fandt sig i, at de lode grave Kalk i Kalkgruberne paa de omstridte Parceller, tyder ogsaa paa, at han fra Begyndelsen af har antaget, at disse vare indbefattede under Handelen, og først senere er bleven opmærksom paa, at en anden Opfattelse mulig

kunde støttes paa Indholdet af den om Overdragelsen udstedte Deklaration.

Idet det herefter maa antages, at Citanterne ved den ommeldte i Djeld Mølle med de Indstævnte afsluttede Handel have erhvervet Ret til at udnytte Kalken m. v. i de omhandlede tvende Parceller i Overensstemmelse med Deklarationen af 10 og 11 December 1890 angaaende Matr.-Nr. 97 a, b, c, d og e, vil Indstævnte Chr. N. Møller overensstemmende med Citanternes principale Paastand være at tilpligte under en daglig Mulkt til Viborg Kjøbstads Kæmnerkasse, der vil kunne bestemmes til 10 Kr., at udstede en Deklaration til Citanterne herom, medens disse ville være at frifinde for Indstævnte Chr. N. Møllers Tiltale under den af ham anlagte Kontrasag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 8 November.

Nr. 88. Forhenværende Proprietær **J. P. Andersen**
(Jensen)

contra

Grosserer **C. Sørensen** (Winther),

betr. Udredelse af et Kommissionssalær.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 3 Juli 1895: Indstævnte, fhv. Proprietær J. P. Andersen af Kollerup, bør for Citantens, Grosserer C. Sørensens, Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den i Sagen nævnte Overenskomst om Salær, af hvilken Gjenpart er fremlagt i Citantens Indlæg den 19 December 1894, ikke sees at være behørig stemplet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Marts 1896: Indstævnte, forhenværende Proprietær J. P. Andersen af Kollerup bør til Citanten, Grosserer C. Sørensen betale de paastævnte 1070 Kroner med Renter, 5 pCt. aarlig, fra den 26 Juli 1894, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger for

begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge de for Høiesteret fremkomne Oplysninger har Indstævnte ikke paa anden Maade anvist Kjøberen den i den indankede Dom omhandlede Ejendom til Salg end ved en Gang at tilstille ham en Fortegnelse over en Del Ejendomme deriblandt Appellantens, som det maa antages med Angivelse om deres Størrelse, Kjøbesum m. m. Selv om dette nu kunde ansees for en i og for sig tilstrækkelig Anvisning, maatte det dog være en Betingelse for Indstævntes Ret til Salær efter Salærbeviset — hvis Udstedelse efter det derom Anbragte ligger ca. 6 Aar før Salget, medens det ikke er oplyst, naar den nævnte Fortegnelse er tilstillet Kjøberen — ikke alene, at Ejendommen blev solgt, men ogsaa at Salget efter de foreliggende Oplysninger maatte ansees foregaaet i Henhold til Indstævntes Anvisning. Efter det for Høiesteret Oplyste maa det imidlertid antages, at Kjøberen efter Modtagelsen af Fortegnelsen ikke fandt sig foranlediget til at inklade sig paa Forhandlinger om Appellantens Ejendom, der mentes ikke at passe for ham, og at han først senere, paa anden Foranledning og efter at have indhentet Oplysninger hos en Trediemand, henvendte sig til Appellanten om Ejendommen. Som Følge heraf har Indstævnte ikke erhvervet nogen Ret til det omtvistede Salær, og Appellanten vil derfor være at frifinde.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Proprietær Andersen, bør for Indstævnte, Grosserer Sørensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under nærværende i første Instants ved Københavns Amts søndre Birks ordinære Ret anlagte Sag paastod Citanten, Grosserer C. Sørensen, Indstævnte, forhenværende Proprietær J. P. Andersen af

Kollerup, tilpligtet at betale sig 1070 Kroner, som han skal være Citanten skyldig i Kommissionsalær for Medvirkning ved Salg af den Indstævnte tidligere tilhørende Ejendom »Snoldelevgaard«, med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 26 Juli 1894, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger hos Citanten, og da denne Paastand blev tagen til Følge ved bemeldte Rets Dom af 3 Juli f. A., dog saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes, har Citanten ved Stævning af 10 August s. A. indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand. Indstævnte har paastaet Underretsdommen stadfæstet, og begge Parter have derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten hos hinanden.

Det er in confesso under Sagen, at Citanten har faaet i Kommission af Indstævnte at søge den fornævnte Ejendom solgt, og at Indstævnte i sin Tid har underskrevet et Dokument desangaaende, bl. a. indeholdende følgende Passus: »Saafremt min her beskrevne Ejendom sælges eller mageskiftes til en Mand, som er den anvist af C. Sørensen i Kjøbenhavn eller ved hans Medvirkning, tilsiger jeg herved Sørensen i Salær 1 pCt., er een Procent, af Salgssummen eller i Tilfælde af Magelæg af den Værdi, min Ejendom ansættes til i Mageskiftekontrakten, hvilket Salær betales Sørensen skadesløst og paa Anfordring efter Kjøbe- eller Mageskiftekontraktens Underskrift«, samt at Ejendommen derefter er solgt til Trediemand for 107000 Kr. Indstævnte har imidlertid gjort gjældende, at Citanten ikke har udøvet nogen- somhelst Medvirkning ved Salget af Ejendommen og heller ikke kan siges at have anvist Ejendommen saaledes, at han kan fordre Salæret, da han ikke har præsenteret Kjøbereren for Sælgeren, ikke har deltaget i Forhandlingerne om Salget og ikke forinden Handelens Afslutning har underrettet Indstævnte om, at han havde givet Kjøbereren Anvisning paa Ejendommen.

Da Forpligtelsen til at udrede det paastævnte Kommissionsalær efter det af Indstævnte underskrevne Dokument alene er gjort afhængig af, at Ejendommen sælges til en Mand, »som er den anvist« af Citanten, og da dette in casu er Tilfældet, findes Indstævnte imidlertid at burde dømmes efter Citantens Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger i begge Instantser vil være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 10 November.

Nr. 66.   Fotograf N. E. Sinding (Grüner)

contra

Mejeriejer J. C. Jensen (Asmussen),

betr. Misligholdelse af en Lejekontrakt.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 8 Februar 1895: Indstævnte, Fotograf N. E. Sinding, bør til Citanten, Mejeriejer J. C. Jensen, betale 1587 Kr. 49 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 31 Juli 1892, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juni 1896: Citanten, Fotograf N. E. Sinding, bør til Indstævnte, Mejeriejer J. C. Jensen, betale 787 Kr. 49 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 31 Juli 1892, til Betaling sker. Saa bør Citanten og betale Indstævnte Sagens Omkostninger for Underretten med 50 Kr. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger har det udenfor den skriftlig oprettede Lejekontrakt været aftalt mellem Parterne, at der skulde foretages betydeligere Istandsættelser og Forandringer ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed, og efter de oplyste Omstændigheder mangler der Føje til at gaa ud fra, at det har været forudsat, at de skulde være tilendebragte inden Flyttedagen den 21 April 1892. Da Istandsættelsen nu maa antages i Begyndelsen af Maj Maaned at være bragt saavidt, at ingen afgjørende Hindring var for Lejlighedens Afbenyttelse af Kontraappellanten, og det herefter og efter det iøvrigt Foreliggende maa tilregnes ham, at den hverken da eller senere blev tagen i Brug, kan der ikke tilkomme ham Erstatning for Tab ved Kontraksbrud fra Hovedappellantens Side saalidt som Tilbagebetaling af den erlagte Leje, hvorimod Hovedappellanten alene vil kunne tilpligtes at betale det i Dommen nævnte Vederlag af 100 Kroner 25 Øre med Renter for

forskjellige Kontraappellanten tilhørende Rekvister, hvis Udlevering ifølge Proceduren i de foregaaende Instantser er nægtet.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedappellanten, Fotograf Sinding, bør til Kontraappellanten, Mejeriejer Jensen, betale 100 Kroner 25 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra 31 Juli 1892, indtil Betaling skeer, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instants ved Frederiksberg Birks ordinære Ret anlagte Sag søgte Indstævnte, Mejeriejer J. C. Jensen, Citanten, Fotograf N. E. Sinding, tilpligtet paa Grund af Misligholdelse af en mellem Parterne den 15 Marts 1892 indgaaet Lejekontrakt at betale Indstævnte en Erstatning af 1500 Kr. — subsidiært en efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn bestemt Erstatning — at tilbagebetale Indstævnte den af ham erlagte Leje for 2 Maaneder, 83 Kr. 34 Øre, og at erstatte Indstævnte Udlæg til Lejekontraktens Stempling, 4 Kr. 15 Øre, ialt 1587 Kr. 49 Øre, med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 31 Juli 1892, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Citanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært Erstatningen fastsat ved uvillige Mænds Skjøn. Ved bemeldte Rets Dom af 8 Februar f. A. blev Indstævntes principale Paastand tagen til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemtes til 50 Kr. Denne Dom har Citanten indanket her for Retten, hvor han gjentager sine i 1ste Instants nedlagte Paastande og har fremsat endnu en subsidiær Paastand. Indstævnte procederer til Dommens Stadfæstelse under subsidiær Fastholden af sine for Underretten nedlagte subsidiære Paastande, og hver især af Parterne paastaar sig tillagt Appellens Omkostninger hos Modparten.

I den omhandlede Lejekontrakt, ved hvilken Indstævnte

lejede en Butiksljighed i den Citanten tilhørende Ejendom Amagerbrogade Nr. 19 for en halvaarlig Leje af 250 Kr., saaledes at Lejemaalet var uopsigelig fra Citantens Side indtil April Flyttedag 1895, bestemtes det bl. A., at Indstævnte skulde træde som Lejer April Flyttedag (21 April) 1892, og efter Sagens Oplysninger maa der gaas ud fra, at han denne Dag med Rette nægtede at modtage Lejligheden, fordi den ikke var i kontraktmæssig Stand. Det er derhos uomtvistet, at Indstævnte den 26 s. M. under Reservation af sin Ret til at træde tilbage fra Lejemaalet og kræve Erstatning lod Citanten opfordre til hurtigst mulig at aflevere Lejligheden i kontraktmæssig Stand, at der derefter er blevet udført forskellige Arbejder i Lejligheden, i hvilken Indstævnte af og til er bleven lukket ind af Viceværtten, naar han har ønsket det, at Indstævnte den 21 Juli s. A. lod Citanten tilskrive med Anmodning om at skaffe forskellige manglende Nøgler tilveje, at Citanten under s. D. svarede, at Nøglerne aldrig havde manglet, og at de stedse vare til Indstævntes Disposition samt endelig, at Indstævnte den 22 s. M. henvendte sig til Viceværtten, som efter Citantens Ordre nægtede ham Adgang til Lejligheden, idet han gav ham Anvisning paa at henvende sig til Citanten, der boede paa Frederiksberg.

Om hvad der iøvrigt i Tiden mellem Flyttedag og den sidstnævnte Dato, paa hvilken Indstævnte definitivt erklærede at træde tilbage fra Kontrakten, er passeret med Hensyn til Reparation af Lejligheden og med Hensyn til Parternes i Forbindelse hermed staaende Mellemværende, have disse givet forskellige Fremstillinger, og navnlig hersker der Uenighed om, hvorvidt Lejligheden overhovedet nogensinde er stillet til Indstævntes Disposition i kontraktmæssig Stand, hvad denne benægter. Bevisbyrden i saa Henseende maa imidlertid efter det foran refererede i April Maaned Passerede paahvile Citanten, og da han i ethvert Fald ikke har fyldstgjort denne Bevispligt, findes der at maatte gives Indstævnte Medhold i, at han har været berettiget til, som sket, at træde tilbage fra Kontrakten, og som Følge heraf maa han være berettiget til at erholde den erlagte Leje, 83 Kr. 34 Øre, og sit Udlæg til Stempel, 4 Kr. 15 Øre, refunderede, hvorhos der for det ham ved Kontraktsbrudet tilføjede yderligere Tab tilkommer ham en Erstatning, der efter det Foreliggende passende skjønnes at kunne bestemmes til 700 Kr., hvori er indbefattet Vederlag for forskellige til 100 Kr. 25 Øre vurderede Rekvisiter, hvilke Indstævnte ifølge sit uimodsagte Anbringende har anskaffet til Lejligheden, og som ere forblevne i Citantens Besiddelse. Af det samlede Beløb 787 Kr. 49 Øre, der saaledes tilkjendes Indstævnte, vil der derhos være at tillægge denne de paastaaede Renter. Sagens Omkostninger for Underretten vil Citanten have at betale Indstævnte med 50 Kroner, medens Om-

kostningerne her for Retten ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Torsdagen den 11 November.

Nr. 44. Arbejdernes Andelsbageri i Nyborg
(Asmussen efter Ordre)

contra

Bager J. J. K. Jensen (Hansen efter Ordre),

betr. uberettiget Bortvisning af en Tjeneste.

Nyborg Kjøbdstads Politirets Dom af 9 December 1895: Kontraklagerne, Arbejdernes Fællesbageri, bør for Tiltale af Hovedklageren, Bager J. J. K. Jensen, i Hovedsagen fri at være. Hovedklageren bør til Kontraklagerne betale 15 Kr. 80 Øre med Renter deraf 5 pCt. pro anno fra den 27 Februar 1895, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Kontraklagers Tiltale i Kontrasagen fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Maj 1896: Citanten, Bager J. J. K. Jensen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Aktieselskabet »Arbejdernes Fællesbageri i Nyborg«, i denne Sag fri at være. De Indstævnte bør til Citanten betale 491 Kr. 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 30 Januar 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. Der tillægges Prokurator Lehmann i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at den deri omhandlede Protokolltilførsel ikke afgiver Bevis for, at Indstævnte har samtykket i at fratæde sin Stilling som Bageribestyrer den 8 December 1894, og ved de efter Dommens Afsigelse afgivne Vidneforklaringer findes saadant

Bevis heller ikke tilvejebragt. Da der fremdeles efter det Foreliggende ikke kan gives Appellanten Medhold i hans, iøvrigt først for Høiesteret fremsatte Indsigelse, at Appellanten ogsaa uden Indstævntes Samtykke var berettiget til at bortvise denne af Tjenesten paa Grund af hans Mangel paa Dygtighed, maa det, idet der ikke findes Føje til som subsidært paastaaet at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Indstævntes Ed, billiges, at der er tillagt Indstævnte Erstatning for den kontraktstridige Bortvisning, og at Indstævnte ikke er tilpligtet at yde Appellanten Vederlag for Gebyret for Udsættelsesforretningen.

I Henhold til kongelig Ordre af 19 Marts 1897 har Appellanten imidlertid fremsat den Indsigelse for Høiesteret, at det Indstævnte tilkendte Beløb maa nedsættes med en Sum svarende til den Udgift, som Indstævnte i Tidsrummet fra 8 December 1894 til 1 April 1895 vilde have haft efter den mellem Parterne oprettede Kontrakt til Lønning af Medhjælp, samt nedlagt en subsidær Paastand i Overensstemmelse hermed, og da denne Paastand findes at have Hjemmel i den paaberaabte Kontrakt, bliver der i det Indstævnte tilkendte at fradrage et Beløb, som i Henhold til Appellantens Beregning vil kunne fastsættes til 150 Kroner.

Som Følge heraf vil det Indstævnte tilkendte Beløb være at nedsætte til 341 Kroner 33 Øre med Renter. Dommens Bestemmelse om Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser tiltrædes, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve, og de Salærer, derunder Godtgjørelse for Portoudlæg, der tilkommer de for Parterne dels for Høiesteret, dels til Optagelse af to Thingsvidner beskikkede Sagførere, ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom-
bør ved Magt at stande, dog at det idømte Beløb
nedsættes til 341 Kroner 33 Øre. Processens Om-
kostninger for Høiesteret ophæves. Til Justits-
kassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium
tillægges der Høiesteretssagførerne Asmussen
og Hansen for Høiesteret hver 100 Kroner, samt
Prokurator Clausen i Nyborg og Sagførerne Philip
Hansen og Brandt i Middelfart hver 10 Kroner,
hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter hvad der er oplyst under nærværende Sag, har Citanten, Bager J. J. K. Jensen været antagen som Bestyrer af »Arbejdernes Fællesbageri i Nyborg« mod en maanedlig Løn af 90 Kr., fri Bolig, Ildebrændsel, frit Brød til ham og Familie og 4 pCt. af Bageriets Overskud samt saaledes, at der fra hver af Siderne skulde gives et Opsigelses Varsel af $\frac{1}{4}$ Aar. Denne Plads beklædte Citanten fra 1 November til 8 December 1894, da han fratraadte, efterat det af Bageriets Bestyrelse var meddelt ham, at det paa et den 6 December s. A. afholdt Bestyrelsesmøde var vedtaget, at han, da der fra forskellige Kunder var indløbet Klager over, at det Brød, som Bageriet leverede, var slet, den 8 s. M. skulde afløses af en anden Bestyrer, og at han fremtidig kun kunde faa Arbejde i Bageriet som Svend paa betydelig ringere Lønningsvilkaar.

Da Citanten ikke godvillig vilde fraflytte den ham som Bestyrer overladte Lejlighed, lod Bestyrelsen ham derhos den 21 December 1894 udsætte af Lejligheden ved Kongens Foged. Citanten paastod nu under Anbringende af, at han i Utide uden lovlig Grund var bleven afskediget fra sin anførte Stilling, under en ved Nyborg Kjøbstads Politiret anlagt Sag de Indstævnte, Aktieselskabet »Arbejdernes Fællesbageri i Nyborg«, tilpligtet at betale ham:

Resterende Løn for November Maaned 1894	28 Kr. 00 Ø.
Løn fra 1 December 1894 til 1 April 1895 a 90 Kr. pr. Maaned	360 — 00 —
Godtgjørelse for Lejlighed til 1 April 1895, be- regnet efter 100 Kr. aarlig	33 — 33 —
Godtgjørelse for Ildebrændsel til 1 April s. A.	30 — 00 —
Godtgjørelse for Brød til samme Tid	40 — 00 —
	<hr/>
	491 Kr. 33 Ø.

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 30 Januar f. A., til Betaling sker. Under denne Sag kontrasagsøgte de Indstævnte derpaa Citanten til i Erstatning for Tab, som han skulde have forvoldt Bageriet ved at levere daarligt Brød, og for Udgifter til den anførte Udsættelsesforretning og ved hovedkuldts at maatte antage en ny Bestyrer at betale 400 Kr. eller en efter Rettens eller efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn fastsat Erstatning med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 27 Februar 1895, til Betaling sker. Saavel Citanten som de Indstævnte paastode derhos begge Søgsmåls Omkostninger tilkjendt dem skadesløst hos Modparten og procederede til Frifindelse henholdsvis under Kontrasøgsmålet og Hovedsøgsmålet.

Efterat de Indstævnte derpaa ved Politirettens Dom af 9 December f. A. vare blevne frifundne under Hovedsagen, og Citanten under Kontrasagen var bleven dømt til at betale Gebyret ved den omtalte Udsættelsesforretning, 15 Kr. 80 Øre, med Renter heraf som paastaet, men iøvrigt frifunden for de Indstævntes Tiltale, medens saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger vare blevne ophævede, har Citanten, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Lehmann, i Henhold til Oprejsningsbevilling af 27 Januar d. A., ved Stævning af 14 Februar s. A. indanket Underrettens Dom her for Retten, hvor han principalt har gjtaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande og subsidiært har paastaet sig tillagt resterende Løn for November Maaned 1894, 28 Kr.; han har derhos paastaet sig tillagt Appelsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket Salær han i ethvert Tilfælde paastaar denne tillagt hos det Offentlige. De Indstævnte have, skjøndt lovlig stævned, ikke givet Møde her for Retten, hvorfor Sagen bliver at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, derunder Underretsakten.

Det fremgaar heraf, at de Indstævnte have støttet deres Paastand om Frifindelse paa, at Citanten paa det ovenomtalte Bestyrelsesmøde den 6 December 1894 skal være gaaet ind paa at fratræde som Bestyrer den 8 s. M. Dette Anbringendes Rigtighed har Citanten imidlertid benægtet, og de Indstævnte have ikke heroverfor godtgjort, at Citanten har meddelt saadant Samtykke, i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke, som af dem forment, kan søges Bevis herfor i, at der i den Protokol, som blev ført af Bestyrelsen over det paa Mødet passerede, findes en Tilførsel om, at Citanten var tilstede paa Mødet og indgik paa at fratræde, hvilken Protokol, efter hvad der er in confesso, hverken oplæstes for Citanten eller underskrevs af ham, der kun vil være kommen tilstede paa Mødet for at aflevere et Maa-nedsregnskab og derefter igjen har forladt Mødet. Herefter findes der at maatte gives Citanten Medhold i, at han maa betragtes som afskediget i Utide uden lovlig Grund, og da de Indstævnte derhos ingen Indsigelse have gjort imod Citantens Ansættelse af Værdien af Bolig, Brændsel og Brød, ville de Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten de paastævnte 491 Kr. 33 Øre med Renter heraf som paastaet.

Hvad dernæst angaar den af de Indstævnte i 1ste Instants nedlagte Erstatningspaastand, vil Underretsdommen, da de Indstævnte ikke have indanket samme, kun være at prøve, forsaavidt Citanten er tilpligtet at godtgjøre de Indstævnte Gebyret for Udsættelsesforretningen. Efter det ovenfor Anførte findes der imidlertid ikke at være Grund til, at Citanten skal godtgjøre de

Indstævnte dette Udlæg, og Citantens principale Paastande ville saaledes i det Hele være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger i begge Instantser ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der vil være at tillægge den for Citanten beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 30 Kr., som ville være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 288. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Peter Christian Mortensen (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Horns Herreds Politirets Dom af 17 Juli 1897: Tiltalte, Handelsagent Peder Christian Mortensen, bør til Horns Herreds Politikasse betale en Bøde af 480 Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 September 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peter Christian Mortensen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peder Christian Mortensen — der er født i Aaret 1866, og som, foruden i Militærtjenesten gjentagne Gange at være anset med Straf for Tjenesteforseelser, oftere har været straffet for forskjellige Lovovertrædelser, navnlig ogsaa for ulovlig Omløben med Varer og senest har været anset ved Høiesterets Dom af 19 Marts d. A., der stadfæstede Overrettens Dom af 23 November f. A., som for den nævnte Forseelse 5te Gang begaaet efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 240 Kroner — tiltales under denne Sag paany for ulovlig Omløben med Varer. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i afvigte December Maaned, altsaa efter at den ovennævnte Overretsdøm var overgaaet ham, har vandret om paa forskjellige Steder i Horns Herred og falbudt Knive, Gafler, Skeer, Brillen og Broscher, hvilke Varer han havde indkjøbt i Kjøbenhavn; han har nærmere forklaret, at han gennemsnitlig beregner sig en Avance af 33 pCt., og at han antager paa bemeldte Vandring at have solgt for omtrent 50 Kroner.

Tiltalte vil saaledes nu være at ansee som for 6te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Herredets Politikasse, hvis Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 480 Kroner.

Fredagen den 12 November.

Nr. 274. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Johannes Dam (Def. Lunn. Tilt. pers.),

der tiltales for trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1897: De ovennævnte, for Citanten, Kriminalretsassessor T. Winther, fornærmelige Udtalelser bør være døde og magtesløse. Indstævnte, Redaktør cand. jur. Johannes Dam, bør hen sættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør Indstævnte og til Statskassen betale det Retsgebyr og Skriversalær, som skulde

have været erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Mundt 50 Kr. De idømte Omkostninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at Urigtigheden af de mod Kriminalrets-assessor Winther fremsatte Sigtelser maa ansees godtgjort, vil Dommen være at stadfæste, idet det maa blive uden Betydning for Sagens Udfald, om det end efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa antages, at Tiltalte ikke har været nærmere bekendt med Enkelthederne i den paa-klagede Artikel.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Dam til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Nr. 309 af Bladet »Tiden« for den 6 Februar d. A. indeholdes i en anonym Artikel med Overskrift »En ny Skandale« et Angreb paa Citanten, Kriminalretsassessor T. Winther, i Anledning af en Undersøgelse, han paa Embedsvegne har indledet imod en navngiven Pantelaaner heri Staden. I Artiklen betegnes Citantens Behandling heraf som en Retsskandale af Rang, de enkelte Begivenheder i Sagen siges alle at afgive et godt Bevis paa, hvor skandaløst elendigt den danske Retspleje er, og Bladets Fremstilling af Sagen i sig selv at være illustrerende nok til at bevise, at der atter her foreligger en Retsskandale af værste Slags. Fremdeles beskyldes Citanten i samme Artikel i to spærrede Overskrifter henholdsvis for umenneskelig Tortur og for at have holdt bemeldte Pantelaaner uskyldig fængslet i 4 Maaneder, hvorhos det udtales, at det var Citanten, der »løb sur i Sagen Brandt—Bryde, for hvilken Fadæse Kjøbenhavns Kommune nylig

har maattet bøde 1000 Kr. i Erstatning«, og ham, der fængslede Grossererne Emil og Georg Toepfer, »for hvilken Fadæse ogsaa disse (fik) Erstatning«, og betegnes Citanten i denne Henseende i en Overskrift som »en dyr Assessor«. Under nærværende Sag, under hvilken der er meddelt Citanten fri Proces, har nu Citanten ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, paastaet Indstævnte, Redaktør cand. jur. Johannes Dam, som den paa ovennævnte Blad anførte ansvarhavende Redaktør for de ovenfor fremhævede fornærmelige Udtalelser idømt Straf i Henhold til Straffelovens §§ 215—217, Fornærmelserne mortificerede og Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Mundt. Da Indstævnte, der under Paaberaabelse af, at Angrebet paa Citanten efter hans Formening har været begrundet, har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, ikke for Rigtigheden af de i Artiklen mod Citanten indeholdte Sigtelser har tilvejebragt noget som helst Bevis — i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævnte selv under Sagen har erkjendt, at den i Artiklen givne Fremstilling ikke paa alle Punkter stemmer med Virkeligheden — og særligen ikke for, at Citanten i nogen Henseende skulde have tilsidesat de ham som Forhørsdommer paahvilende Pligter, ville de ovennævnte, for Citanten fornærmelige Udtalelser være at mortificere og Indstævnte at ansee efter Straffelovens §§ 216 og 217 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Nr. 99. Læderhandler **Moritz Ferdinand Nathansohn**
(Selv)

contra

fhv. Kjøbmand **Lauge Knudsen** (Ingen),

betr. Betaling af Købesummen for et Hus.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1896: Hovedcitanten, fhv. Kjøbmand Lauge Knudsen, bør for Kontracitanten, Læderhandler Moritz Ferdinand Nathansohns Tiltale i Kontrasagen fri at være. Kontracitanten bør til Hovedcitanten betale de hovedpaastævnte 6531 Kroner 4 Øre,

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 September 1894, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 60 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges dels Boet efter afdøde Overretssagfører P. Nielsen, dels Indstævnte en Frist af 8 Dage fra Dommens Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de henholdsvis af nævnte Afdøde og Indstævnte respektive den 22 Juli og 16 September f. A. samt den 1 Juni d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at intet Hensyn kan tages til de for Høiesteret uden Bevilling fremlagte nye Dokumenter,

kjendes for Ret:

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Læderhandler Moritz Ferdinand Nathansohn, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kjøbekontrakt af 29 August 1894 købte Indstævnte, Læderhandler Moritz Ferdinand Nathansohn, af Citanten, fhv. Kjøbmand Lauge Knudsen, den denne tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 14 i paa Utterslev Mark for en Kjøbesum af 8000 Kr., med Hensyn til hvis Berigtigelse det i Kontraktens § 4 hedder: »Saasnart Kjøbereren har foretaget de Forandringer og Forbedringer ved Ejendommen, som han agter at iværksætte, og senest den 9 November d. A. optager han hos Østifternes Kreditforening et nyt 1ste Prioritets Laan, saa stort, som han kan erholde, og meddeler Sælgeren uigjenkaldelig Fuldmagt til at hæve dette Laans Paaalydende, der bliver at betragte som Afdrag paa Kjøbesummen, medens der for Resten udstedes Obligation til Sælgeren.« Under Anbringende af, at Indstævnte intetsomhelst Skridt har gjort for at opfylde Kjøbekontrakten, har Citanten under nærværende Sag søgt Indstævnte tilpligtet at betale fornævnte Kjøbesum med Fradrag af Beløbet af en i Ejendommen indestaaende Prioritet, 1468 Kr. 96 Øre, altsaa 6531 Kr. 4 Øre, tillige med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra den 1 September 1894, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der paastaar sig frifunden mod Betaling af 2531 Kr. 4 Øre og tillagt skadesløse Sagsomkostninger, har derhos under en Kontrasag paastaaet Hovedcitanten tilpligtet at betale ham for Tab og Skade samt Tort og Kreditspilde 5000 Kr. eller dog efter uvillige Mænds Skjøn, tillige med Renten heraf, 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato, den 6 August 1895, til Betaling sker og Kontrasagens Omkostninger skadesløst. Hovedcitanten paastaar sig i Kontrasagen frifundet med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Kontracitantens Fremstilling under Hovedsøgsmaalet gaar i det Væsentlige ud paa, at han alene har indgaaet Handelen i Tillid til og under den bestemte Forudsætning, at den paa Ejendommen værende Bygning var, som Hovedcitantens Fuldmægtig inden Handelens Afslutning for ham opgav, af saa god Beskaffenhed, at den kunde underkastes forskellige Forandringer, men at det under de paagjældende Byggearbejders Udførelse viste sig, at den var altfor skrøbelig dertil og derfor maatte nedrives helt til Grunden.

Kontracitanten anseer sig som Følge heraf ikke pligtig til at betale den paastævnte Kjøbesum og er kun villig til at betale Halvdelen eller 4000 Kroner med Fradrag af den i Ejendommen indestaaende Prioritet paa 1468 Kr. 96 Øre, altsaa 2531 Kroner 4 Øre.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 November 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 37.

Fredagen den 12 November.

Nr. 99. Læderhandler Moritz Ferdinand Nathansohn
(Selv)

contra

fhv. Kjøbmand Lauge Knudsen (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Under Kontrasøgsmaalet har Kontracitanten dernæst foruden at henvise til, at han paa Grund af det urigtige Opgivende om Bygningens gode Beskaffenhed har haft unødige Udgifter til Haandværkere, anbragt, at Hovedcitanten, da Bygningen var nedreven og Kontracitanten ikke evnede at lade den gjenopføre, i en Klage til Politidirektøren sigtede Kontracitanten for bedragerisk Adfærd vedrørende Handelen, og at han, der i den Anledning jævnlig maatte give Møde hos Politiet, der imidlertid afviste Klagen, derved har lidt stort Tab i sin Forretning, ligesom der derved er paaført ham Tort og Kreditspilde, for alt hvilket Hovedcitanten maa yde ham Erstatning som paastaaet.

Hovedcitanten har imidlertid benægtet, at hans Fuldmægtig har udtalt sig om Bygningens Beskaffenhed paa den af Kontracitanten angivne Maade, at det var en Forudsætning for Handelen, at Bygningen kunde taale de paagjældende Forandringer, samt at Kontracitanten har lidt noget Tab, Tort eller Kreditspilde, som han kan være pligtig at erstatte.

Da Kontracitanten ikke imod den saaledes fremsatte Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af de paagjældende af ham fremsatte, modstaaende Anbringender, og derhos det af ham i Sagen iøvrigt Anførte dels er for sent fremsat, dels betydningsløst, vil han i Hovedsøgsmaalet være at dømme efter Hovedcitantens Paastand, medens denne i Kontrasøgsmaalet i det hele vil være

at frifinde. Sagens Omkostninger findes derhos Kontracitanten at burde tilsvare Hovedcitanten med 60 Kroner. Der vil være at forelægge dels Boet efter afdøde Overretssagfører P. Nielsen, dels Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de henholdsvis af nævnte Afdøde og Indstævnte respektive den 22 Juli og 16 September f. A. samt den 1 Juni d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 251. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Carl Christian Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 7 Maj 1897: Tiltalte Frederik Carl Christian Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og betale i Erstatning til Andelsmejeriet »Odense« 42 Kr. 5 Øre. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Kiørboe og Prokurator Kramer, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juli 1897: Tiltalte Frederik Carl Christian Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger og den tilkjendte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Nissen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte, der efter sin Forklaring tildels havde været nødt til at give Kredit paa den solgte Mælk og derhos foruden Spild paa Fløde havde større Spild paa Mælken, end der af Mejeriet blev godtgjort ham, har været sig bevidst, at han handlede ulovligt ved at anvende det for solgt

Smør inkasserede Beløb til midlertidig Dækning af hans fra Salg af Mælk og Fløde hidrørende Underskud. Han vil derfor være at frifinde og Aktionens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Carl Christian Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Frederik Carl Christian Hansen, der er født den 31 August 1864 og ikke fundet forhen straffet ved Dom, aktioneret for bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaelse, der i det Væsentlige stemmer med det under Sagen Oplyste, og som iøvrigt vil være at lægge til Grund for Paadømmelsen, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder. Medens Tiltalte i afvigte Vinter var ansat som Kusk ved Andelsmejeriet »Odense«, bestod hans væsentlige Bestilling i at kjøre ud med en Mælkevogn og forhandle Mejeriets Mælk; ved Hjemkomsten skulde han hver Gang aflægge Regnskab og betale det Solgte kontant med Fradrag af en Godtgjørelse for Spild, idet det ikke var ham tilladt at give Kredit for Mejeriets Regning. Ved Siden heraf blev der undertiden medgivet ham kvitterede Regninger for Smør til Inkassation, uden at der herfor krævedes dagligt Regnskab, og de herefter inkasserede Penge, ialt 72 Kr. 45 Øre, har Tiltalte efterhaanden forbrugt til at dække sit daglige Mælke-regnskab, paa hvilket han kom til Restance, dels ved at indrømme Kunderne Kredit, dels derved, at den ham tilsagte Godtgjørelse for Spild ikke slog til, saaledes at han ved Opgjørelse af hans samlede Mellemværende med Mejerierne kom til at restere med 42 Kr. 5 Øre — nemlig fornævnte 72 Kr. 45 Øre med Fradrag af tilgodehavende Løn 30 Kr. 40 Øre — hvilket Beløb han vel mente at have Udsigt til at betale, men som han dog ikke havde erstattet, da Underrettsdommen afsagdes. For sit ovenbeskrevne Forhold, for hvilket Tiltalte ved den indankede

Dom er anseet efter Straffelovens § 257 med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, findes Tiltalte at burde ansees efter Straffelovens § 256 efter Omstændighederne med en Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage.

Mandagen den 15 November.

Nr. 205. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Hans Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Brandstiftelse.

Svenstrup Birks Extrarets Dom af 28 Oktober 1896: Husmand Hans Petersen af Heinede bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hude, og Defensor, Sagfører J. P. Nielsen, med 15 Kr. til hver, samt Diæter efter Overørighedens nærmere Bestemmelse, udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Marts 1897: Tiltalte, Husmand Hans Pedersen, bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage, dog at Straffen bortfalder, saafremt han udreder nedennævnte Erstatningsbeløb. Til Landbygningernes almindelige Brandforsikring betaler Tiltalte en Erstatning af 1415 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Prokurator Hude og Sagfører Nielsen, 20 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Bøcher, ligeledes 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt, og i Tilslutning til den af Overlægen sammesteds afgivne Erklæring har det kongelige Sundhedskollegium udtalt, at Tiltalte lider af en Sygdomsform, der medfører fremadskridende Aandssvaghed med fuldstændigt Tab af alle sjælelige Evner

hvorfor Kollegiet maa antage det for i højeste Grad tvivlsomt, om han har kunnet indsee eller danne sig noget rigtigt Begreb om, at hans Adfærd ved den paagjældende Lejlighed har været urigtig eller været en Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed. Herefter og under Hensyn til Sagens øvrige Oplysninger kan Tiltalte, selv om hans senest afgivne, i Dommen fremstillede Forklaring om Ildens Opkomst og det Passerede er den rigtige, ikke ansees at have paadraget sig Strafansvar for det ham paasigtede Forhold. Han bliver derfor at frifinde for Aktors Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Hans Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svenstrup Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Husmand Hans Pedersen, som er født den 23 September 1848 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Brandstiftelse. Den 12 August f. A. om Aftenen nedbrændte et under Svenstrup Gods hørende, af Tiltalte med Familie beboet Lejehus samt et i en Afstand af ca. 4 Alen derfra beliggende Brændehus, der ligesom Stuehuset var straatækket. Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste maa følgende ansees for godtgjort.

Da Tiltalte den 12 August f. A. Kl. mellem 8 og 9 om Aftenen kom hjem fra sit Arbejde, vilde han slibe sin Le, som ikke var ham skarp nok. Han gik derfor hen til en Slibesten, der stod lige ved Brændehusets nordvestlige Hjørne. Under Arbejdet vilde han tænde sin Pibe og strøg derfor staaende i en god Alens Afstand fra Brændehuset en Tændstik. Medens han holdt den endnu brændende Tændstik i Haanden, knækkede et glødende Stykke af Tændstikken og blev af Vinden, der var nordvestlig, men maa antages ikke at have været videre stærk, ført hen paa Brændehusets Straatag, der gik næsten helt ned til Jorden.

Uden at ænse, om bemeldte Stykke slukkedes uden at fænge i Taget, der var aldeles tørt, gjenoptog Tiltalte sit Arbejde ved Slibestenen. Kort efter blev han imidlertid opmærksom paa, at Ilden havde fænget i Straataget og tog derfor en Pind, med hvilken han ragede noget af det brændende Straa ned; men da han ikke kunde faa Ilden slukket, gik han ind i Huset for at gaa i Seng uden at omtale Ilden for sin Kone, der ligesom deres eget Barn og 2 Plejebørn alt var i Seng, idet han efter sin Forklaring ikke vilde være bekendt overfor hende, hvorledes det var gaaet ham, og han derhos troede, at Ilden vilde begrænses til Brændehuset. Hvis han havde tænkt sig, at Stuehuset var i Fare, vilde han, efter hvad han ligeledes har forklaret, ikke være gaaet tilsengs, hvorimod han nu afførte sig det meste af sit Tøj og lagde sig i Sengen. Et Øjeblik efter blev der gjort Brandalarm af en Nabokone, og forskellige Naboer, som kom til, da de havde seet Ild i Brændehusets Tag, gjorde forgjæves Forsøg paa at begrænse Ilden, der imidlertid hurtigt forplantede sig til Stuehuset, der som alt anført nedbrændte tilligemed en væsentlig Del af Tiltaltes Indbo og noget Hø og Sæd, medens det lykkedes at redde Tiltaltes øvrige Løsøre.

Landbygningernes almindelige Brandforsikring, i hvilken Huset var assureret, har paastaet Tiltalte tilpligtet at erstatte sig 1411 Kr., hvortil Brandskaden er opgjort, samt 4 Kr., der ere medgaaede til Skadens Vurdering.

Gamle Roskilde Amts Brandforsikringsforening for mindre Landejendomsbesiddere, i hvilken Tiltaltes Løsøre var assureret, har derimod ingen Erstatningspaastand nedlagt, men udtalt, at de paastaa sig frifundne for at udrede Erstatning for Brandskaden, der er opgjort til 1649 Kr., saafremt Tiltalte erkjendes for skyldig i Brandstiftelse.

Der har under Sagen været rejst Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, og Tiltalte har i den Anledning været indlagt til Observation paa Sygehuset i Ringsted. Distriktslægen i Ringsted Lægedistrikt har efter anstillet Observation udtalt, at han anser Tiltalte for at være et af Naturen yderst indskrænket Individ, der lider og i nogen Tid har lidt af en kronisk Sygdom i Centralnervesystemet, at Tiltalte til en vis Grad er imbecil, og at han under alle Omstændigheder ikke er i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne, sjælssunde Personer.

Ligesom den stedfundne Ildsvaade maa antages foraarsaget ved Tiltaltes ovenfor beskrevne Forhold, saaledes findes han ogsaa ved samme at have gjort sig skyldig i en Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, hvorfor Tiltalte vil være at ansee efter Straffelovens § 284, kfr. § 39, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvilken Straf dog bortfalder, naar han udreder nedennævnte Erstatningsbeløb. I Erstatning

til Landbygningernes almindelige Brandforsikring vil Tiltalte derhos have at betale 1415 Kroner.

Nr. 119.   **Kjøbmand Christian Hansen**
(Ingen)

contra

Byfoged og Skriver i Horsens **Lendrop** og Amtmanden
over Aarhus Amt samt Herredsfoged **Rahlff** m. Fl.
(Lunn efter Ordre for Byfoged Lendrop og Herredsfoged
Rahlff).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Kjøbmand Christian Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium for Høiesteret betaler Appellanten til Høiesteretssagfører Lunn 100 Kroner. Endelig betaler han det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for de Indstævnte, Byfoged Lendrops og Herredsfoged Rahlffs Vedkommende havde været beneficeret.

Nr. 293.

Advokat Halkier

contra

Christian Johan Larsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 September 1897: Arrestanten Christian Johan Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og i Erstatning til Detailhandler Alfred Edvardsen betale 5 Kr. samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Meyer, 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Johan Larsen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christian Johan Larsen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold. Arrestanten er født den 14 Marts 1856 og bl. A. anset: ved Høiesterets Dom af 3 Februar 1887 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860, § 3, med Tugthusarbejde i 2¹/₂ Aar; ved nærværende Rets Dom af 15 Februar 1890 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 2 Aar; ved nærværende Rets Dom af 1 Oktober 1892 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, efter samme Lovs § 253 og efter Lov af 3 Marts 1860, § 1, med Tugthusarbejde i 4 Aar, og senest ved Rettens Dom af 15 December 1896 efter Lov af 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har overtraadt et ham den 22 Februar d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold, hvorved det paalagdes ham, der da meldte Afgang til Lyngby, at han, naar han atter vendte tilbage hertil Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet skulde melde sig ved nævnte Protokol, idet han, som samme Dag vendte tilbage hertil, opholdt sig her i Staden, indtil han anholdtes i Anledning af nærværende Sag den 23 April d. A., uden at gjøre nogen Melding til bemeldte Protokol.

Forsaavidt Arrestanten dernæst er tiltalt for Tyveri, sigtes han for Natten mellem den 22 og 23 April d. A. fra Detailhandler Adolf Edwardsens, i Kjæderen i Ejendommen Borgergade Nr. 21 beliggende, aflaaede, om Natten ubeboede Butikslokale at have stjaalet nogle Æbler og en Del rede Penge, og er der med Hensyn til denne Tyssigtelse oplyst følgende:

Politibetjent Nr. 313, Ourø, har edeligt forklaret, at da han nævnte Nat, omtrent Kl. 1, patruillerede i Borgergade, blev han opmærksom paa, at Arrestanten kom rask op af Kjælderhalsen til Edwardsens Butik, der ligger paa Hjørnet af Borgergade og Helsingørsgade, og at det forekommer ham, at han i det samme hørte Kjælder døren gaa, men at han dog ikke med Bestemthed tør paastaa at have hørt dette. Han spurgte da Arrestanten, hvad han havde at gjøre i Edwardsens Butik, hvortil Arrestanten, hvad han selv har erkjendt, svarede, at han boede og længe havde boet der. Da Ourø vidste, at dette var urigtigt, opfordrede han Arrestanten til at følge med ham for at se, om Døren til Butiken var aaben, og Arrestanten har i Overensstemmelse med Betjentens Forklaringer og det iøvrigt Oplyste erkjendt, at han lod, som om han vilde følge med, men i det samme satte i Løb og drejede, forfulgt af Betjenten, om ad Helsingørsgade, hvor han omtrent udfør Ejendommen Nr. 12 blev standset af Renovationsmand Niels Svend Morten Madsen og dennes Medhjælper, hvis Opmærksomhed Betjenten havde vakt ved Stød i sin Signalføjte, og at han tumlede omkuld, idet han blev standset. Arrestanten blev nu af Betjenten ført tilbage til Edwardsens Butik, til hvilken Døren, der var forsynet med almindelig indstukken Laas, viste sig at være uafloaset, medens der ikke fandtes Spor af Brud eller anvendt Vold paa samme, og da det, efterat Edwardsen var bleven hidkaldt, viste sig, at denne savnede en Del Penge i Butiksskuffen, blev Arrestanten indbragt til Politistation Nr. 3.

Ved hvad Arrestanten selv har erkjendt i Forbindelse med den af Politibetjent Ourø afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste, er det derhos godtgjort, at medens Betjenten og Arre-

stanten endnu opholdt sig i Edwardsens Butik, bragte Bordelværtinde Sofie Frederikke Vilhelmine Hansen, Jensens Hustru, Betjenten først en Nøgle, der viste sig at kunne oplukke Laasen i Butiksdøren, og kort efter en Pung, indeholdende 2 Kroner 10 Øre i Kobberpenge, hvilke Gjenstande hun sagde, hun havde fundet paa det Sted i Helsingørsgade, hvor Arrestanten faldt.

Ved Visitationen paa Politistationen fandtes Arrestanten i Besiddelse bl. A. af 3 Æbler, som han efter sin Forklaring ved sin Paagribelse havde beroende i en Baglomme, og af et kontant Beløb af 8 Kr. 44 Øre, bestaaende af 1 Tokronestykke, 3 Enkronestykker, 3 Kr. 40 Øre i smaat Sølv og 4 Øre i Kobber, hvilket kontante Beløb han efter sin Forklaring ved sin Paagribelse havde beroende i sin højre Benklædelomme.

Ved Politibetjent Ourøs og Vaagekone Anna Jensens beedigede Forklaringer er det endvidere bevist, at Sidstnævnte, da Ourø var vendt tilbage til sin Post, bragte ham et Lommestørklæde, som hun sagde, hun havde fundet liggende i Helsingørsgade tæt ved det Sted, hvor Arrestanten faldt, og Arrestanten har erkjendt, at dette Lommestørklæde tilhører ham, og at han havde havt det liggende i sin venstre Benklædelomme, ud af hvilken han efter sin Forklaring vil have tabt det uden at mærke det, da han blev forfulgt af Betjenten.

Den fornævnte Renovationsmand Madsen, har edeligt forklaret, at det var udfor Ejendommen Nr. 12 i Helsingørsgade, at han og hans Medhjælper, der senere er afgaaet ved Døden og derfor ikke er bleven afhørt under Sagen, standsede Arrestanten, der kom løbende i fuld Fart, og at de, lige inden Arrestanten blev standset, begge hørte en klirrende Lyd, som om der faldt noget fra Arrestanten.

Fornævnte Bordelværtinde, Jensens Hustru, har forklaret, at den Nøgle og den Pung med Penge, som hun bragte Politibetjent Ourø, laa i ca. 1 Alens Afstand fra hinanden i Helsingørsgade udfor Nr. 12 og tæt ved Nr. 14, hvor hun, som havde seet, at Betjenten anholdt Arrestanten, kort efter at dette var sket, først fandt Nøglen og lidt efter Pungen, og den fornævnte Vaagekone, Jensen, har edeligt forklaret, at hun overværede, at Jensens Hustru fandt først Nøglen og derefter Pungen i Helsingørsgade udfor Nr. 12 og tæt ved Nr. 14, og at hun selv et Kvarters-tid senere paa samme Sted, hvor de nævnte Gjenstande havde ligget, fandt det Lommestørklæde, som hun bragte til Politibetjent Ourø.

Værtshusholder Niels Peter Larsens Hustru, Hansine Petersen, har edeligt forklaret, at hun, som boer i Helsingørsgade Nr. 12, den paagjældende Nat hørte Støj paa Gaden udenfor hendes Vindu, hvorfra hun bl. A. hørte en raslende Lyd, som

om der f. Ex. faldt et Bundt Nøgler, og da hun i den Anledning aabnede sit Vindu, saae hun, at Arrestanten blev standset af 2 Renovationsmænd og anholdt af en Politibetjent; hun lukkede nu Vinduet, men kort efter hørte hun Jensens Hustru udtale: »Her ligger en Nøgle«, og lidt efter: »Her ligger en Pose Penge«. Denne sidstnævnte Udtalelse har Vidnets Mand forklaret, at ogsaa han hørte.

Detailhandler Edvardsen har edelig forklaret, at da han den 22 April d. A. om Aftenen Kl. ca. 9¹/₂ forlod sin Butik, aflaaede han Butiksdøren, og at der da i Pengeskuffen, som var uafloaset, og i hvilken Kobber og Sølv ligger hvert i sit Rum, laa i et Rum omtrent et Par Kroner i Kobbermønt, og i et andet Rum et Beløb af fra 5 til 9 Kr. i Sølv, samt at han i Butiksvinduet havde liggende et Par Skpr. Æbler af samme Sort som de i Arrestantens Besiddelse forefundne.

I Overensstemmelse med Edvardsens nævnte Forklaring har hans Hustru, Ane Margrethe Nielsen, forklaret, at hun og hendes Mand plejer at lægge Kobber og Sølv hver for sig i to forskellige Rum i Pengeskuffen.

Da Politibetjent Ourø havde tilkaldt Edvardsen, der bor paa 3die Sal i samme Ejendom, hvor han har Butik, viste det sig efter Ourø og Edvardsens Forklaringer, at der kun var et Par Øre tilbage i Butiksskuffen; hvorvidt der var taget enkelte Æbler af Beholdningen i Vinduet, kunde ikke afgjøres.

Arrestanten har vedblivende nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri og nægtet at kjende noget til eller at have været i Besiddelse af den af Bordelværtinde Jensens Hustru fundne Nøgle og Pung med Kobberpenge.

Om sin Færden den paagjældende Nat har han afgivet følgende Forklaring:

Den 22 April d. A. om Aftenen Kl. ca. 10 betalte han Logishuset Helsingørsgade Nr. 7, hvor han havde boet i de nærmeste ca. 14 Dage under urigtigt Navn, Logis for den paafølgende Nat, hvorpaa han gik ud i Byen; i sine Lommer havde han da de hos ham forefundne Æbler, som han tilligemed et, han allerede havde spist, havde købt for 18 Øre samme Dags Aften Kl. ca. 7, og de hos ham forefundne Penge, som han efterhaanden havde sparet sig sammen af sin Fortjeneste ved tilfældigt Arbejde ved forskellige Skibe i Havnen.

Da han ud paa Natten kom tilbage til Logishuset, var dette lukket, og det var af den Grund, at han stillede sig over i Edvardsens Kjælderhals for at sove der. Han havde sovet noget, men blev saa vækket ved at høre Politibetjent Ourø komme gaaende henad Gaden, og da han nu frygtede for at blive bragt paa Stationen, gik han op af Kjælderhalsen, og da Betjenten

havde tiltalt ham, som derefter ommeldt*), søgte han at undløbe ad Helsingørsgade.

Arrestantens Forklaringer under Sagen have imidlertid i det Hele været ubestemte og vakkende, tildels endog, efter hvad han selv har indrømmet, løgnagtige; han erkjendte saaledes først, at han havde betalt Logis for den paagjældende Nat i Logishuset i Helsingørsgade Nr. 7, og at han havde logeret der i de nærmeste 14 Dage før sin Anholdelse, efterat dette paa anden Maade var godtgjort, medens han oprindeligt havde forklaret, at han var uden Logis og i de sidste Nætter havde drevet om paa Gaden; han har erklæret sig ude af Stand til at navngive noget af de Skibe, ved hvilke han vil have arbejdet og derved fortjent de i hans Besiddelse forefundne Penge, og har ligeledes erklæret sig ude af Stand til at paavise, hvor han Aftenen før han anholdtes, købte de hos ham forefundne Æbler.

Hensees nu hertil og til, at Arrestantens Forklaring om at have taget Ophold i Edwardsens Kjælderhals for at sove der i og for sig og navnlig, da det er oplyst, at Logishuset i Helsingørsgade Nr. 7 først plejer at lukkes Kl. 12^{1/2}, er ganske usandsynlig, findes Arrestantens nævnte Forklaring at burde forkastes, og ved samtlige oplyste Omstændigheder findes der at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at han, hvis Fortid ogsaa taler stærkt imod ham, indbrudsvis har frastjaalet Detailhandler Edwardsen saavel de i dennes Butiksskuffe beroende Sølv- og Kobberpenge med Undtagelse af de faa Øre, som de efter Tyveriets Opdagelse endnu fandtes i Skuffen, som de hos Arrestanten forefundne 3 Æbler, der tilsammen ere vurderede til 15 Øre.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet grovt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860, § 1, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 5 Aar; efter derom nedlagt Paastand vil Arrestanten derhos have i Erstatning til fornævnte Detailhandler Edwardsen at betale 5 Kroner.

---

*) Der staaar saaledes i Akten.

Nr. 294. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Bertholdt Frederik Christian Klevin

(Def. Bagger),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Oktober 1897: Tiltalte Bertholdt Frederik Christian Klevin bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 1300 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Bertholdt Frederik Christian Klevin til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bertholdt Frederik Christian Klevin for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 14 December 1856 og er senest anseet: ved Høiesterets Dom af 15 Januar d. A. efter Næringslovens § 75 for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, og efter dens § 78 for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kr.

Han har derhos den 3 Marts d. A. inden nærværende Rets 6te Kriminelkammer B i Mindelighed vedtaget at erlægge en Bøde for uberettiget Næringsbrug, stor 300 Kr., til vedkommende Kommunes Fattigkasse, idet han samtidig vedtog, at denne mindelige Afgjørelse skulde have samme Virkning som en Dom for syvende Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og fjerde Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning.

Endvidere har han for samme Forseelse inden nærværende Rets tredie Afdeling for offentlige Politisager den 11 Maj og 13

Juli d. A. i Mindelighed vedtaget Bøder, store henholdsvis 400 Kr. og 500 Kr. til Rettens Fattigkasse, idet han samtidig vedtog, at disse mindelige Afgjørelser skulde have Virkning som Domme, henholdsvis for 8de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og for 9de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 6te Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Efterat Tiltalte den 11 Oktober 1888 havde erhvervet Borgerskab som Gjæstgiver her i Staden, har han drevet Næring i Henhold til samme, og hans Forretningslokale har siden den 13 Juli d. A. bestaaet af 2 Værelser med tilhørende Kjøkken i Kjælderen i Ejendommen Holmens Kanal Nr. 38, hvor han har beværtet siddende Gjæster med varm og kold Mad samt udskænket Brændevin for disse. Han har derhos forklaret, at han vel i samme Ejendom paa 1ste Sal har lejet en Lejlighed paa 4 Værelser og Kjøkken, hvoraf de 2 Værelser — i hvilke henstaar en opredt Seng i hver — ikke benyttes af hans Familie, men, ligesom han har erkjendt, at disse overhovedet ikke benyttes, har han yderligere forklaret, at han udelukkende ernærer sig ved Værtshushold. Da Tiltalte, der ikke har nogen særlig Adkomst til Værtshushold, herefter maa ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold, vil han være at ansee efter Næringslovens § 75, for 10de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og efter dens § 78, for 7de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 1300 Kroner.

Tirsdagen den 16 November.

Nr. 281.

Advokat Halkier

contra

Knud Hansen (Def. Bagger),

der tildales for bedrageligt Forhold.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Juli 1897: Tiltalte, Uhrmager Knud Hansen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Plenge

og Prokurator Bjerregaard, henholdsvis 20 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 September 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnson og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte ved under den i den indankede Dom omhandlede Udlægsforretning at have nægtet sin Underskrift paa det ham herunder foreviste Forlig, og nægtet overhovedet at være Rekvirenten noget skyldig har handlet mod bedre Vidende, i hvilken Henseende fremhæves, at der, da han underskrev det ham forelagte Dokument, hvilket han vil have anseet for en Kvittering, ikke paa-hvilede ham nogen forfalden Gjæld til Grosserer Sørensen, og at han efter Indfrielse i rette Tid af de paagjældende Vexler har havt Føje til at tro, at hans herfra hidrørende Gjældsforhold var helt ophørt. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Knud Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Uhrmager Knud Hansen, der er født i Aaret 1854, og som med Undtagelse af, at han den 24 Juli f. A. i Aarhus har vedtaget en Bøde af 15 Kr. til Kjøbstadens Kæmnerkasse for Overtrædelse af Næringsloven, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — tiltales under denne Sag for bedrageligt Forhold.

I Henhold til en af en Sagfører i Horsens efter Anmodning af Sagfører Christiansen i Odense til Kongens Foged i Horsens Kjøbstad indgiven Rekvision af 17 Juni d. A. blev der den 18 s. M. paabegyndt en Udlægsforretning paa Tiltaltes Bolig i sidst-

nævnte Kjøbstad til Fyldestgjørelse for et Beløb, som Tiltalte skulde være skyldig ifølge et »Aarhus den 9 Februar 1897« dateret Forlig, der angiver sig at være indgaaet mellem Grosserer Herman Sørensen i Odense og Tiltalte, og som, foruden at det er underskrevet af ovennævnte Sagfører Christiansen som Befuldmægtiget for Sørensen, tillige er underskrevet med Tiltaltes Navn, hvilket Forlig — der bl. A. gaar ud paa, at Tiltalte, som dengang boede i Aarhus, erkjendte for Varer og ifølge Vexler at være skyldig til Sørensen 928 Kr., hvilket Beløb »tilligemed Forligs- og Inkassationsomkostninger, herunder Inkassationslær«, han forpligtede sig til at betale med 300 Kr. den 14 Marts, 428 Kr. den 8 April og Resten den 2 Maj d. A., at alle Betalinger skulde erlægges skadesløst til Sagfører Christiansen, og at en navngiven Kontorist i Odense bemyndigedes til at møde og vedtage Forliget i en nærmere angiven Forligskommission i Odense — under 12 Februar er ratihaberet for denne Kommission, idet Sagfører Christiansen og bemeldte Kontorist som Befuldmægtigede henholdsvis for Sørensen og for Tiltalte den nævnte Dag mødte i Kommissionen og tillagde Forliget Retskraft som offentligt Forlig. Under den nævnte Udlægsforretning, under hvilken der efter Rekvirentens Begjæring blev afkrævet Tiltalte — der alt havde betalt det Beløb af 928 Kr., som udgjorde Forligets Hovedstol, men som havde nægtet at betale »Forligs- og Inkassationsomkostninger«, der af Sagfører Christiansen vare blevne ham afkrævede med 40 Kr. — dette Beløb samt Fogedforretningens Omkostninger med 19 Kr. 23 Øre, nægtede Tiltalte, at Underskriften under det ovennævnte Forlig af 9 Februar d. A. var hans, idet han paastod, at han ingensinde havde indgaaet noget Forlig med Sagfører Christiansen som Fuldmægtig for Grosserer Sørensen, og at han ikke var denne noget skyldig, og efterat det originale Forlig med Underskriften »K. Hansen« under Forretningen var blevet ham foreholdt, fastholdt han, at denne Underskrift ikke er hans, idet han dog indrømmede, at den havde nogen Lighed med hans Haandskrift.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 December 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 38—39.

Tirsdagen den 16 November.

Nr. 281.

Advokat Halkier

contra

Knud Hansen (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Forretningen blev derefter efter Rekvirentens Begjæring udsat, og den 19 s. M. indgav Christiansen som Sagfører for Gros-serer Sørensen til Politimesteren i Horsens en Begjæring om, at der maatte blive indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte i Anledning af hans nævnte Fragaalse af Underskriften.

Efter hvad der er oplyst under den derpaa foretagne Under-søgelse, havde Tiltalte — der havde akcepteret en paa ham af Sørensen trukken Vexel paa 300 Kr., der forfaldt til Betaling den 7 eller 8 Februar d. A., hvorhos han endvidere havde ak-cepteret to andre af Sørensen paa ham trukne, henholdsvis den 14 Marts og den 8 April forfaldende Vexler paa 300 Kr. og og 428 Kr. — i et Brev af 7 Februar d. A. anmodet Sørensen om at være ham behjælpelig med Indfrielsen af den førstnævnte Vexel, der skulde betales til en Bank i Aarhus, ved at modtage en med Brevet fulgt, med Tiltaltes Akceptpaategning forsynet ny Vexel paa 200 Kr. og sende ham dennes Paalydende efter Fra-drag af Omkostningerne ved dens Diskontering. I denne Anled-ning havde Sørensen anmodet Sagfører Christiansen, der i et andet Forretningsanliggende skulde til Aarhus, om at medtage de nævnte 200 Kr. ÷ Diskontoen, eller ca. 197 Kr., og ordne Sagen, og Christiansen, der i dette Øjemed indfandt sig hos Tiltalte den 9 Februar d. A., har om det ved denne Lejlighed Passerede afgivet en Forklaring, som han har beediget, og som

gaar ud paa følgende: Efterat Christiansen havde underrettet Tiltalte om, at Sørensen som Betingelse for at hjælpe Tiltalte som anført krævede, at denne til Sikring af Sørensens Vexelfordringer paa ham skulde underskrive et udenretsligt Forlig angaaende disse, hvilket Forlig skulde rathaberes for Forligskommissionen i Odense, og han af Tiltalte, der ikke gjorde nogen Indvending mod dette Forlangende, havde faaet Pen og Blæk, udfyldte han staaende ved Disken i Tiltaltes Butik, en af ham i dette Øjemed medbragt trykt Blanket til et saadant Forlig. Efter Udfyldningen af Blanketten, under hvilken Tiltalte, efter hvad der forekommer Christiansen, var fraværende et Øjeblik, oplæste Christiansen Dokumentet for Tiltalte, der stod ved Siden af ham og saae paa Papiret, hvorfor Christiansen antog, at han fulgte med Oplæsningen, og under denne gjorde Christiansen, da han kom til det Sted, hvor der staar, at Betalingen skulde erlægges til ham, den Bemærkning, at den godt kunde erlægges til Sørensen, hvorhos han, da han kom til Dokumentets Slutningspassus om Rathaberingen i Forligskommissionen, bemærkede, at han først senere kunde tilføje Navnet paa den, der som Tiltaltes Befuldmægtigede skulde møde i Forligskommissionen, idet han, efter hvad han tror, tilføjede, at det vel blev hans Kontorist. Efterat Tiltalte derpaa havde underskrevet Forliget, hvilket efter Christiansens Udsagn skete paa »en flot Maade«, saaledes at de sidste Bogstaver blev utydelige, fik Christiansen, der tilbød at besørge Indfrielsen af Vexlen paa de 300 Kr., af Tiltalte betalt det manglende Beløb af lidt over 100 Kr., hvorhos han efterat have indfriet Vexlen strax afleverede den til Tiltalte. Christiansen, der selv først underskrev Forliget, da han kom hjem, har udsagt, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Tiltalte forstod Indholdet af Dokumentet og vidste, hvad han underskrev, i hvilken Henseende han har tilføjet, at Blanketten, efter hvad han bestemt husker, var helt udfoldet, og at han bemærkede, at Tiltaltes Øjne særlig vare fæstede paa Beløbene og Betalingsdagene.

Grosserer Sørensen har forsaavidt bekræftet Rigtigheden af Christiansens ovenstaaende Forklaring, som han har forklaret, at der forinden Christiansens Afrejse til Aarhus var truffet den Aftale mellem dem, at Christiansen skulde foranledige Tiltalte til at underskrive et til senere Rathabering inden Forligskommissionen bestemt Forlig, hvis Formaal var at give ham Sikkerhed for hans Fordringer paa Tiltalte og navnlig sikre ham Adgang til at gjøre Exekution for disse. Iøvrigt bemærkes, at den Vexel paa 200 Kr., som Tiltalte, som ovenfor anført, sendte Sørensen med sit Brev til denne af 7 Februar d. A., efter det Oplyste forfaldt til Betaling den 2 Maj d. A., saa at de i Forliget af 9 Februar bestemte Forfaldstider svare til Forfaldstiderne for de

tre den Gang af Tiltalte akcepterede Vexler paa henholdsvis 300 Kr., 428 Kr. og 200 Kr., hvilke Beløb tilsammen udgjøre Forligets Hovedstol 928 Kr.

I det første over ham optagne Forhør fastholdt Tiltalte sin Nægtelse af at have underskrevet Forliget af 9 Februar, idet han nærmere forklarede, at Christiansen, der var ham ubekjendt, denne Dag indfandt sig hos ham og meddelte ham, at Sørensen havde anmodet Christiansen om at overbringe Tiltalte ca. 197 Kr., hvorhos han bad om Pen og Blæk, da han skulde have en Tilstaaelse fra Tiltalte for Afleveringen af Beløbet, at Tiltalte, der tror, at Christiansen hertil af ham fik et Stykke Papir af $\frac{1}{4}$ Arks Størrelse, og som derpaa gik ovenpaa og lod Christiansen blive alene i Butiken, da han kom tilbage til denne, underskrev det da af Christiansen skrevne Modtagelsesbevis, hvortil der ikke var benyttet nogen trykt Blanket, og som omtrent lød paa, at Tiltalte kvitterede for Modtagelsen af de 197 Kr., og at Christiansen, da Tiltalte, som derpaa atter var gaaet ovenpaa, kom tilbage, tilbød at indfri Vexlen paa 300 Kr. i Banken og derfor af Tiltalte modtog, foruden de ham leverede ca. 197 Kr., yderligere ca. 103 Kr., hvorefter Tiltalte samme Dag af Christiansen modtog Vexlen i kvitteret Stand. Efterat Forliget, der, som meldt, er udfærdiget ved Udfyldning af en trykt Blanket, og som indtager største Delen af den ene Side af et halvt Ark Papir, derpaa i Retten var forevist Tiltalte, erklærede han, at han ikke har seet det, da Christiansen var hos ham, eller har seet denne skrive det, hvorhos han tilføjede, at der ikke var nogen Anledning for ham til at underskrive et saadant Forlig, da den nysnævnte Vexel paa 300 Kr. samme Dag blev indfriet, og hans øvrige Gjældsforhold til Sørensen fuldstændig var ordnet ved de øvrige tre ovennævnte Vexler. Den saaledes afgivne Forklaring fastholdt Tiltalte i det derpaa følgende Forhør, navnlig ogsaa, efterat Christiansen i Retten havde benægtet, at Tiltalte havde underskrevet nogen Kvittering for de 197 Kr., hvortil der, som Christiansen udsagde, jo ingen Anledning var, da han ikke overleverede Tiltalte dette Beløb. I de senere Forhør har Tiltalte derimod vel paastaaet, at han ikke »med Vidende« eller, som han ogsaa har udtrykt sig, »med Vidende og Forstaaelse« har underskrevet Forliget; men idet han har erkjendt, at Udfyldningen af den til Forliget benyttede Blanket maa være sket med hans Blæk, der var noget blegt, og at hans Navns Underskrift paa Forliget ubetinget ligner hans Haandskrift, har han erklæret, at Underskriften paa Forliget dog nok kan være ægte, i hvilken Henseende han nærmere har udsagt, at dersom han selv har skrevet sit Navn under Forliget, maa det være sket paa den Maade, at det Papir, hvorpaa Christiansen havde nedskrevet den af Tiltalte tidligere omforklarede Kvittering, for at Tiltalte

skulde underskrive den, har ligget saaledes ovenpaa Forliget, at han i den Tro, at han skrev Navnet under Kvitteringen, har skrevet det paa Forliget, hvorhos han har tilføjet, at han, da Christiansen var hos ham, var stærkt optagen af et Ejendoms-kjøb, hvorom han stod i Underhandling med to navngivne Mænd, som da vare oppe hos ham, samt at han for 5 a 6 Aar siden og ogsaa i sidste Vinter har lidt af Nervøsitet, hvorved han ofte saae en Gjenstand dobbelt, saa at han, som han har udsagt, mulig nok, idet han skrev sit Navn under Forliget, har seet, at der laa to Stykker Papirer, men da har troet, at han saae dobbelt.

Under Undersøgelsen er det Beløb, der resterede efter Forliget, blevet betalt af en Svoger af Tiltalte, hvilket efter dennes Udsagn er sket uden nogen Aftale med ham, og Grosserer Sørensen og Sagfører Christiansen have derefter erklæret, at de ikke forlange Tiltalte straffet for hans Fragaelse af hans Underskrift, hvad iøvrigt Christiansen ogsaa tidligere under Forhøret for sit Vedkommende havde erklæret.

Efter Tiltaltes sidstanførte Forklaring og alt, hvad der iøvrigt foreligger, kan der nu ikke være nogen Tvivl om, at hans Underskrift paa det omhandlede Forlig er ægte, og ligesom der ikke kan tages noget Hensyn til hans Foregivende om Maaden, hvorpaa han antager at kunne være kommen til at underskrive Forliget, hvilket Foregivende er saa meget mere usandsynligt, som der efter det Oplyste ikke kan antages ved den paagjældende Lejlighed at være blevet udfærdiget nogen Kvittering som den af Tiltalte omforklarede, saaledes er der ejheller iøvrigt under Sagen oplyst noget, som kunde tjene til Bestyrkelse af hans Anbringende om ikke at have havt Forstaaelse af, hvad han underskrev. Idet det herefter maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte mod bedre Vidende har fragaaet sin ommeldte Underskrift i den Hensigt at blive fri for at betale det ham i Henhold til Forliget afkrævede Beløb, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen for sit omhandlede Forhold er anset efter Analogien af Straffelovens § 252 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Onsdagen den 17 November.

Nr. 271. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Johan Magnus Pettersson og Hustru Kirsten Rasmussen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 14 April 1897: De Tiltalte, Afbygger Johan Magnus Pettersson og dennes Hustru, Kirsten Rasmussen, bør straffes: Førstnævnte med en Statskassen tilfaldende Bøde af 40 Kr., eller i Mangel af dennes fuldstændige Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Sidstnævnte med en Statskassen tilfaldende Bøde af 60 Kr., eller i Mangel af dennes fuldstændige Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. De Tiltalte bør derhos En for Begge og Begge for En betale til Skovrider Bonnevie i Farum for Forst-væsenet en Erstatning af 1 Kr. 50 Øre samt tilsvare samtlige med Sagen forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Wimmer, og til Defensor, Overretssagfører Raaschou, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 August 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær Prokuratorerne Lange og Bøcher for Overretten betale de Tiltalte, Johan Magnus Pettersson og Hustru Kirsten Rasmussen, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Bøderne erlægges inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Johan Magnus Pettersson og Kirsten Rasmussen, een for begge og begge for

een, til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sager ere de Tiltalte Johan Magnus Pettersson og Hustru Kirsten Rasmussen, af hvilke Petterssons Hustru er født den 29 April 1850, medens Pettersson har opgivet at være født den 1 September 1856, altsaa at være 40 Aar gammel, hvilken Alder er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som hver især ved Høiesterets Dom af 13 December 1889 ere ansete efter Straffelovens § 182, 2det Led, for Petterssons Vedkommende sammenholdt med samme Lovs § 58, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, aktionerede for Tyveri.

Den 9 Januar d. A. anmeldtes det fra 2det Frederiksborg Skovdistrikt til fornævnte Birk, at der den 5 s. M. i Slagslunde Skov fandtes paa mange Bøgetræer afbrækket tørre Grene, der vare bortførte over Hegnsgjærdet, og at ved Forstvæsenets Ransagning sidstnævnte Dag hos Tiltalte Pettersson, der beboer et Hus i Slagslunde, forefandtes 2 Enspænderlæs afbrækkede tørre Bøgegrene og 2 Stykker smaa tørre Grantræer. Under den derefter indledede kriminelle Undersøgelse tilstod Tiltalte Petterssons Hustru, at hun den 3 s. M. i fornævnte Skov tilvendte sig en Del Grene, der laa paa Jorden, samt en Gren, der paa et Træ var reven løs af Blæsten, hvilke Grene hun kastede over Hegnsgjærdet ind paa en Afbygger Ole Christensen tilhørende Jordlod. Hun har derhos forklaret, at hun efter derpaa at være kommen hjem fortalte Medtiltalte, at hun havde tilvendt sig Grene i oft-nævnte Skov og lagt dem paa bemeldte Jordlod, hvorefter han Dagen derpaa med en tospændig Vogn i 2 Gange hentede Grenene hjem, idet han i alt Fald den første Gang, da hun ledsagede ham, kørte over Ole Christensens Jordlod, to de Tiltalte tilhørende Jordlodder og en Afbygger P. Rasmussen tilhørende Jordlod med Grenene, før han kørte ud paa Slagslundevejen. Tiltalte Pettersson har derimod under Undersøgelsen stadig paastaaet sig uskyldig i noget Ulovligt, idet han nærmere har forklaret, at han den 3 Januar d. A. af en Kone, der har Tilla-delse til at samle Grene i Slagslunde Skov og som han antager at være Anna Hansen af Slagslunde, uden dog med Sikkerhed at turde paastaa det, købte et Parti Grene og et Par tørre Granbuske, hvilke Gjenstande laa paa en P. Jørgensen tilhørende Lod paa et af Pettersson nærmere betegnet, ikke 2 Alen fra Slagslundevejen værende Sted, der efter det Oplyste er beliggende

flere Hundrede Alen fra det Sted, fra hvilket Grenene efter Medtaltets Forklaring bleve afhentede, og at han hentede Brændselet, der udgjorde 2 Enspænderlæs, Dagen efter, idet han læsede det paa sin Vogn, der stod paa Slagslundevejen, og ad denne kjørte det til sit Hjem. Anna Hansen har imidlertid forklaret, at hun ingensinde har solgt Brændsel til Pettersson, og ved de under Undersøgelsen afgivne beedigede Vidneforklaringer er det oplyst af Skovfoged Ulrich og Skovløber Rasmussen, at under Ransagningen den 5 Januar d. A. kunde det paa Grund af den faldne stærke Rim tydelig sees, at Brændselet var slæbt over Hegnsgjærdet ud paa Ole Christensens Lod paa det af Petterssons Hustru angivne Sted, at der fra dette Sted førte Hjulspor over denne Lod, de Tiltaltes to Lodder og Afbygger P. Rasmussens Lod til Slagslundevejen og ad denne til en Sidevej til det af Pettersson beboede Hus, samt at der paa et Bøgetræ nær det Sted, hvor Brændselet var slæbt over Gjærdet, var tydeligt Mærke af, at en ved Sammenhænget med Træet frisk Gren var afreven, hvorhos der ved Ransagningen i Petterssons Hjem blandt de fundne Grene var en Gren, der var frisk i den afrevne Ende, hvilken Ende kunde passe til Mærket paa Træet, af Afbygger P. Rasmussen, at han den 4 Januar d. A. saae Pettersson med et Tospænderlæs med Grenebrænde eller Lignende passere over hans, Rasmussens, Lod, og af Husmand Jens Hansen, at han, der lidt før Helligtrekongersdag i Aar mødte Pettersson paa et tospændigt Kjøretøj med Grenebrænde, da sagde til Pettersson: »Jeg tror Satan æde mig, Du er tosset, den gik ikke i vor Skov mere end en eller to Gange, før Jørgen (Skovløber Jørgen Frederiksen) nappede Dig«, hvortil Pettersson svarede: »Saa længe den gaar, gaar den nok«. Pettersson har til Afbygger Rasmussens Forklaring bemærket, at det formentlig maa have været med Gjødning han kjørte over Rasmussens Lod, men saavel Afbygger Rasmussen som Petterssons Hustru have forklaret, at det var før Nytaar Pettersson kjørte Gjødning. Til Husmand Hansens Forklaring har Pettersson bemærket, at Hansens ved den paagjældende Lejlighed, da Pettersson aflæssede det Brændsel, han havde kjøbt af fornævnte Kone, intet yttrede, men Medtaltte har herimod forklaret, at Hansens, da de Tiltalte var ved deres Hus med det første af Grenebrændet, hun, som tilstaaet, havde tilvendt sig, spurgte, om Pettersson var tosset, og talte noget om, at det ikke gik at hente Brænde i Skoven, hvortil Pettersson svarede: »Gaar den ikke, saa holder vi op«, eller lignende.

Det paagjældende fra Slagslunde Skov tage Brændsel er ansat til en Værdi af 1 Kr. 50 Øre.

Som Følge af Foranstaaende ville de Tiltalte, idet Tiltalte Pettersson mod sin Benægtelse maa ansees ved det Fremkomne tilstrækkelig overbevist om efterfølgende Meddelagtighed i det af

Medtiltalte tilstaaede Tyveri, være at ansee, Tiltalte Petterssons Hustru efter Straffelovens § 235 og Tiltalte Pettersson efter denne §, sammenholdt med § 55, og da de ved den indankede Dom ere ansete efter samme Straffebestemmelser, og den valgte Straf af Bøde til Statskassen for Petterssons Hustru paa 60 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, og for Pettersson paa 40 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, findes passende, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 18 November.

Nr. 279.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Ferdinand Larsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1897: Arrestanten Carl Ferdinand Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og i Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikring betale 40 Kr. samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Leth, 40 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom fremstillet, afgav Tiltalte under et Forhør Tilstaaelse om at have paasat den i Dommen omhandlede Ild, men tilbagekaldte den under den nærmere Examination, inden noget derom var tilført Protokollen. Ogsaa efter Dommens Afsigelse har Tiltalte under et optaget Reassumtionsforhør fastholdt sin Uskyldighed, og da Tilstaaelsen ikke findes væsentlig bestyrket ved de øvrige Høiesteret forelagte Oplysninger, men endog i Henseende til Maaden, hvorpaa Ilden skulde være paasat, lider af forskjellige Usandsynligheder, findes det betænkeligt, at lægge den til Grund ved Paakjendelsen. Tiltalte vil der-

for være at frifinde og Aktionens Omkostninger findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Carl Ferdinand Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellemann, 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Ferdinand Larsen, der er født den 4 November 1878, og som ikke er funden forhen straffet, for Brandstiftelse. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 16 Marts d. A. om Morgenen udbrød der en mindre Ildløs i den Møbelhandler Jørgen Knudsen tilhørende Ejendom Niels Hemmingsensgade Nr. 19, hvor der i et paa 2den Sal mod Gaarden beliggende skraat Tagrum — hvilket Rum er ca. $1\frac{1}{2}$ Alen bredt ved Gulvet, $\frac{5}{4}$ Alen dybt, og paa det højeste Sted ca. 3 Alen højt, og som benyttes til Opbevaring af Brændsel — viste sig at være Ild i et Tagspær og i Bræddevæggen ind til et andet Tagrum, der benyttedes til Oplag af Blaar, Tang og lignende; denne Ild blev imidlertid — uden at Brandvæsenet blev allarmet — slukket af Stedets Beboere ved Paakastning af nogle Spande Vand; strax efter Slukningen blev der efter det Oplyste inde i Brændselsrummet paa Gulvet ved det Tagspær, som Ilden havde angrebet, fundet en delvis forbrændt Klud, der var stærkt fugtet med Petroleum, samt nogle Rester af en Spansk-rørsstok, om hvilken den havde været viklet.

Det nævnte Brændselsrum benyttedes af Ane Christine Petersen, der beboede et skraas overfor i samme Etage liggende Værelse. Hun har forklaret, at den ommeldte Klud, som hun plejede at bruge til Kakkellovnsrensning, havde sin Plads i Brændselsrummet, og at der ikke var Petroleum paa den, da hun efter sidste Gang at have benyttet den anbragte den paa det Sted i Rummet, hvor den efter Branden blev funden. Hun har derhos forklaret, at hun om Aftenen Kl. ca. 10 den 15 Marts d. A. aflaaede den for Brændselsrummet anbragte Hængelaas, og at hun den 16 Marts d. A. om Morgenen Kl. $6\frac{1}{2}$ a $6\frac{3}{4}$ gik hjemmefra til sit Arbejde uden, idet hun passerede Brændsels-

rummets Dør, at mærke Røg eller Lugt af Brand og uden at møde nogen paa Ejendommens Trappegang, samt at hun først om Aftenen kom hjem fra sit Arbejde.

Ilden blev opdaget af Guldsmedesvend Johan Carl Heinrich Haut, der har afgivet følgende Forklaring. Da han den 16 Marts d. A. om Morgenen Kl. 7³⁵ kom gaaende gennem Niels Hemmingsensgade for at begive sig op paa det i Ejendommen Nr. 19 paa 2den Sal beliggende Værksted, hvor han havde Arbejde, og som tilhørte den paa 1ste Sal boende Cathrine Andrea Cecilie Hansen, Guldsmed Fischers Enke, saae han, at der trængte Røg ud mellem Tagstenene mod Gaden. Han løb da op ad Trappen og saae gennem de utætte Vægge Røg og Skær af Ild saavel i det lige for Trappen liggende Brændselsrum, som i det fornævnte ved Siden af liggende Opbevaringsrum, hvorefter han — der ingen havde truffet paa Trappen, og som oppe paa 2den Sal kun fandt Arrestanten, der var i Lære hos Fischers Enke, og som var i Færd med at feje Værkstedet, hvis Dør ved Hauts Tilstedekomst stod mindst halvt aaben — tilkaldte nogle af Husets Beboere, deriblandt den i Stueetagen boende Sadelmagermester Sponholtz og dennes Svend Carl Petersen, og var dem behjælpelig med at slukke Ilden.

Guldsmed Fischers Enke har forklaret, at hun om Morgenen den 16 Marts Kl. 6⁴⁰ saae nævnte Ane Petersen gaa paa Arbejde, og at Arrestanten endnu ikke var kommen, da hun efter 5 Minuters Ophold paa Ejendommens Trappegang Kl. 7⁵ atter gik ind i sin Lejlighed, men at hun 10 Minutter senere hørte ham rumstere oppe paa Værkstedet, samt at han ganske kort derefter kom ned til hende og bad om og erholdt udleveret en Del Svovlstikker, idet han angav, at der kun havde været een saadan paa Værkstedet, og at det ikke havde lykkedes ham at tænde Ild i Kakkelovnen med den.

Sadelmagermester Sponholtz Hustrn, Charlotte Emilie Engberg, og fornævnte Sadelmagersvend Carl Petersen have overensstemmende forklaret, at ved Sidstnævntes Ankomst om Morgenen den 16 Marts Kl. mellem 6^{1/2} og 6^{3/4} var Stedets Gadedør — der er den eneste Adgang til Ejendommen, og som blev aabnet for ham af Sponholtz Hustru, der derefter lod den blive staaende aaben — aflaset, og Carl Petersen har endvidere forklaret, at han efter sin Ankomst arbejdede et Kvarters Tid for aaben Dør i det i Stueetagen værende Sadelmagerværksted, hvis Dør fører ud til Ejendommens Trappegang, og at der i dette Tidsrum ikke er passeret andre forbi Døren end nævnte Ane Petersen, da hun gik paa Arbejde, og nævnte Fischers Enke, der havde været et Ærinde inde i Ejendommens Gaard, samt at han efter vistnok Kl. ca. 7 at have lukket Værkstedets Dør ikke har hørt nogen passere forbi samme, forinden Haut kom ind og underrettede ham om Ildløsen.

Da Ilden efter de foreliggende Omstændigheder syntes at maatte være paasat, blev Mistanken for at have gjort dette henledet paa Arrestanten, som formentes — foruden fornævnte Ane Petersen — at være det eneste Menneske, der den 16 Marts om Morgenen, inden Haut bemærkede Ilden, havde været oppe i 2den Etage.

Arrestanten, der nægtede sig skyldig, blev derefter den 20 Marts d. A. sat under Anholdelse og den 23 s. M. belagt med Varetægtsarrest.

I et den 27 s. M. afholdt Forhør tilstod Arrestanten, at han havde paasat Ilden og forklarede herom nærmere, at han — som den 16 Marts d. A. om Morgenen Kl. godt 10 Minuter over 7 havde indfundet sig i Fischers Enkes Værksted for som sædvanligt at rengjøre dette, inden Arbejdet begyndte — medens han var beskjæftiget hermed pludseligt havde faaet den Tanke at foranledige en Ildløs oppe i Kvistetagen for derved at opnaa at faa en eller flere Fridage, og denne Tanke satte han strax i Værk, idet han aftog Lemmen for en Luge, som var anbragt i Skillerrummet mod Trappegangen ind til Ane Petersens Brændselsrum ovenover Døren til samme, og hvis Underkant er ca. 2 Alen fra Gulvet, stak Haanden ind gennem den, derved frembragte Aabning og hældte af en Petroleumflaske, som han havde hentet fra Værkstedet, ca. 1 Pgl. Petroleum ned i Rummet, hvor han vidste, at der opbevaredes Brændsel; derpaa kastede han en brændende Tændstik, med hvilken han havde tændt Ild i Kakkelovnen i Værkstedet, ned i Rummet, satte atter Lugen for uden at overtøye sig om, hvorvidt Ilden fængede, og gik saa igjen ind i Værkstedet, hvorfra han ved Lysskjæret fra Brændselsrummet saa, at Ilden havde fænget, og hvor han forblev, indtil Haut, der havde opdaget Ilden, kort efter kom derop.

Denne Tilstaaelse tilbagekaldte Arrestanten imidlertid, endnu inden den var bleven dikteret til Protokollen, og han har senere under Sagen vedblivende paastaaet, at han ikke har paasat Ilden, og at han, som den paagjældende Morgen var gaaet lige ind i Værkstedlokalerne, og som, medens han var ved at gjøre rent der, slet ikke vil have været ude paa Gangen, først blev vidende om Ilden, da Haut kom op og gjorde Brandalarm.

Arrestantens Forklaring om ikke under Rengjøringen at have passeret Gangen og om overhovedet ikke før Hauts Tilstedekomst at have observeret Ildløsen, skjønt Døren ud til Gangen efter hans egen Forklaring stod halvt aaben under hele hans Ophold i Værkstedlokalerne, er imidlertid efter Sagens øvrige Oplysninger ganske usandsynlig, og han, der har erkjendt at have afgivet den fornævnte detaillerede Tilstaaelse i Retten, har da heller ikke som Grund til, at han har afgivet samme, skjønt den efter hans Forklaring skulde være urigtig, kunnet anføre andet, end at han haabede, at Sagen, naar han tilstod, kunde afgjøres med

en Bøde og han komme paa fri Fod, hvad han — der først løgnagtigt foregav, at den Politibetjent, af hvem han til Hovedrapporten blev afhørt, havde stillet ham i Udsigt, at han, naar han tilstod at have paasat Ilden, vilde kunne slippe med en Bøde — senere selv har erkjendt, at han ikke havde nogen som helst Grund til at vente.

Da nu Rigtigheden af den afgivne Tilstaaelse er bestyrket saavel ved, hvad der under Sagen er oplyst om Arrestantens Færd den paagældende Morgen og om hans Upaalidelighed og Tilbøjelighed til Skulkeri, som navnlig ved den Omstændighed, at Sagens Oplysninger bestemt taler imod, at Ilden, der kun kan antages at have brændt en kortere Tid — efter det Oplyste næppe synderlig længere end ca. 10 Minutter — skulde hidrøre fra nogen anden af de i Huset boende eller arbejdende Personer end netop Arrestanten, medens det paa den anden Side efter det Oplyste er lidet sandsynligt, at en Fremmed skulde ubemærket have kunnet paasætte Ilden, findes Arrestantens oftnævnte Tilstaaelse at burde lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse.

Under Sagen har der været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og han har derfor fra den 16 Maj til den 4 Juli d. A. været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en under sidst nævnte Dato afgiven Erklæring har udtalt, at Arrestanten er en indskrænket, noget legemlig svag Person med et ustadigt og hæftigt Sind, hos hvem der vel kan erkjendes Træk, som hænge sammen med en hystero-hypokonder Konstitution, men hvis Forsømmelighed og Upaalidelighed dog væsentligt ere en Følge af Dovenskab og Forkjælelse; han kan ikke anses for at være i nogen fremtrædende Grad sjælelig abnorm, er hverken sindssyg eller aandsvag, og maa derfor efter Overlægens Skjøn stilles i Klasse med sjælssunde Personer.

Idet nu Arrestanten herefter maa betragtes som fuldt tilregnelig, og idet det bemærkes, at den af ham foretagne Ilds-paasættelse efter de forhaandenværende Omstændigheder maa antages ikke at have kunnet medføre Fare for andres Liv, vil Arrestanten som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens § 281 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Efter derom nedlagt Paastand vil Arrestanten derhos have i Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikring at udrede 40 Kr.

Mandagen den 22 November.

Nr. 63. Firmaerne **M. E. Grøn & Søn** og
Randbøldals Fabrik (Hansen)

contra

Sagfører **P. J. K. Nielsen** som Kurator i Detailhandler
A. F. Horns Konkursbo paa dettes Vegne og
Detailhandler **A. F. Horn** (Jensen for Sidstnævnte),

betr. Stadfæelse af en Akkord.

Frederikshavn Kjøbstads Skifterets Kjendelse af 26 Maj 1896: Den ved Fordringshavernes Afstemning i Detailhandler af Frederikshavn Anton Ferdinand Horns Konkursbo den 12 ds. vedtagne Akkord stadfæstes.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Kjendelse anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, og idet bemærkes, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, deriblandt om, hvad der er indgaaet paa Bogfordringerne, bestyrke, at den af Indstævnte Horn affattede Status pr. 25 August 1895 ikke betragtes som ikke opgjort paa behørig Maade, vil Kjendelsen efter bemeldte Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have at betale Indstævnte Horn in solidum med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Skifterettens Kjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger betale Appellanterne, Firmaerne **M. E. Grøn & Søn** og **Randbøldals Fabrik**, een for begge og begge for een, til Indstævnte, Detailhandler **Horn**, med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Præmisserne til den indankede Kjendelse ere saalydende: I Henhold til et af Skyldneren indleveret Akkordforslag blev der paa en Skiftesamling den 12 ds. i Skyldnerens Bo, hvilket Bo blev taget under Konkursbehandling 22 Februar d. A., ført Forhandling om Forslaget. Mod at Forslaget overhovedet kom under Forhandling, blev der protesteret af Fordringshaveren M. E. Grøn & Søn af Kjøbenhavn og Randbøldals Fabrik, men ved Skiftemettens Kjendelse af 12 ds. blev denne Protest ikke taget til Følge; ved den derpaa fulgte Forhandling blev Akkordforslaget vedtaget af en saa stor Del af Fordringshaverne, som saavel i Tal som Vægt overstiger $\frac{3}{4}$ af de i Akkordspørgsmaalet stemmeberettigede Fordringshavere. Under 15 ds. skete der Indvarsling til en Skiftesamling til i Dag til Akkordens Stadfæstelse, idet der i Henhold til Konkurslovens § 117 stilledes Opfordring til dem, der maatte have Indsigelser at gjøre mod Akkorden, til at fremsende skriftlig Protest senest 4 Dage førend den berammede Skiftesamling. I Henhold til den givne Opfordring er der fra de ovennævnte Fordringshavere fremkommet skriftlig Protest mod Akkordens Stadfæstelse, idet de ikke ansee de almindelige Betingelser for Opnaaelse af Tvangsakkord for at være tilstede, kfr. Konkurslovens § 101 e og 101 f. Som Grundlag for Protesten henholde de sig til, hvad de have anført som Støtte for den paa Skiftesamlingen den 12 ds, nedlagte Protest mod, at Skyldneren tilstedes Adgang til at forhandle om Akkord. Disse Grunde dele sig i 2. 1) at Skyldnerens Statusopgjørelse er i høj Grad misvisende og urigtig, 2) at Skyldnerens Forhold i det hele taget har været letsindigt og uordentligt. I første Henseende har Protestanten gjort gjældende, at Skyldneren den 25 August 1895 opgjorde sin Status, hvorefter Aktiverne vare 100,035 Kr. 31 Øre og Passiverne 70,571 Kr. 04 Øre samt Overskud, altsaa 29,464 Kr. 27 Øre. 6 December f. A. udsendte han imidlertid et privat Akkordforslag med en Status, optagen under Kontrol af de københavnske Manufakturgrossister, hvorefter Aktiverne ere 64,593 Kr. 74 Øre og Passiverne 81,764 Kr. 03 Øre, altsaa et Underskud af godt 17,000 Kr. Den forsøgte Akkord mislykkedes, og ved den efter Konkursen optagne nye Status ere Aktiverne opgjorte til ca. 54,000 Kr. og Passiverne til ca. 91,500 Kr., altsaa et Underskud af 37,500 Kr. eller — naar Skifteomkostningerne fradrages — 32,000 Kr. Forskjellen imellem den første og sidste Status er saaledes 62,000 Kr. Heraf konkluderes af Protestanterne derhen, at den første Status støtter sig til Tal, der ere tagne fuldstændig paa Maa og Faa, og at Skyldneren har gjort sig skyldig i saa grove Uordener, at han vilde blive straffet, hvis der blev anlagt Justitssag imod ham.

Den i Henhold til Konkurslovens § 79 afgivne Indberetning forklarer imidlertid Grundene til den væsentlige Uoverensstemmelse mellem den første og den sidste Status, og medens

Indberetningen udsiger, at der ingen Grund er til at indlede kriminel Undersøgelse mod Skyldneren, udtale Kurator- og Kreditorudvalg, hvad specielt Skyldnerens Status angaar, den Overbevisning, at denne er opgjort i god Tro, at der intet foreligger, som taler for, at Skyldneren forsætlig har opgjort sin Status paa urigtig Maade eller ved dens Opgjørelse gjort sig skyldig i grove Uordener eller Uagtsomheder. Indberetningen forklarer den store Forskjel mellem de to Status væsentlig ved Skyldnerens altfor høje Vurdering af sine Aktiver, idet Skyldneren stedse har optaget sit Varelager til Indkjøbspris, i Aarenes Løb af sine udestaaende Bogfordringer kun har afskrevet en forsvindende Del, at han har ansat sit Indbo og Inventarium for højt, at han har opført Halvdelen af en fast Ejendom, som han ejer, blandt sine Aktiver med det Beløb, som han har betalt paa den, medens den, hvis den skulde tvangsauktioneres, formenes at ville give Boet et Tab af 10000 Kr., at Aktivernes Værdi med en Tvangsrealisation for Øje er bleven meget forringet, og at Passiverne ere forøgede med privilegerede Fordringer, Administrationsomkostninger ved Forsøget paa at opnaa en frivillig Akkord og Skiftebehandlings Omkostninger. Skyldneren har gjort gjældende, at han til Grundlag for sin Statusopgjørelse har optaget nøjagtig Specifikation af Aktiver og Passiver, og at den faste Ejendom, hvoraf Boet ejer Halvdelen, ikke alene kan forrente sig, men ogsaa give Overskud, saa at han har været berettiget til at opføre Ejendommen i sin Status, saaledes som han har gjort det; i dette sidste maa der gives Skyldneren Ret, og da det altid maa blive en Skjønssag, hvormeget et Varelager og udestaaende Fordringer kunne ansættes til, skjønnes det ikke, at de ved Skyldnerens Statusopgjørelse paapegede Mangler — ligesom de ikke, saaledes som ogsaa Indberetningen efter § 79 gaar ud paa, skjønnes at give Anledning til, at Skyldneren sættes under Tiltale — kunne betegnes som en Letsindighed, som ifølge Konkurslovens § 101e og f bør udelukke ham fra at opnaa den Akkord, hvortil 100 af hans i Akkordspørgsmaalet 115 stemmeberettigede Kreditorer have givet ham Samtykke.

Hvad angaar de af Protestanterne om Skyldnerens Forhold i det Hele som uordentligt og letsindigt fremhævede Omstændigheder, da ere de modsagte af Skyldneren, og da Skyldneren har været anset som en flittig og arbejdsom Mand, skjønnes de i stor Almindelighed holdte Anker heller ikke at kunne begrunde en Nægtelse af den vedtagne Akkord. At Skyldneren i sin Status har optaget sit Personales Conti blandt de udestaaende Fordringer, medens Personalets Restgange udelades blandt Passiverne, hvorved fremkommer en Difference, der antagelig udgjør et Par Tusinde Kr., er vel en Uorden, men dels maa Fejlen tilskrives en af hans Folk, dels skjønnes den ikke at være af saa stor

Betydning, at den afgiver nogen Grund til at nægte den vedtagne Akkords Stadfæstelse.

Da den fremkomne Protest iøvrigt intet nyt indeholder, og da der siden Akkordforhandlingen intet er sket, som vil kunne hindre Stadfæstelsen, vil den nedlagte Protest ikke kunne tages tilfølgende. Da der iøvrigt trods den befalede Opfordring i Bladene ingen Indsigelse er fremkommen mod Akkordforslagets Stadfæstelse, bliver Akkorden at stadfæste.

Torsdagen den 25 November.

Nr. 11. Kammerjunker, Borgmester **Stemann**
(Jensen)

contra

Cand. phil. **L. Lund** og Redaktør **C. Carstensen**
(Lund pers. og Hansen if. Ordre).

betr. trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1894: De Indstævnte, cand. phil. L. Lund og Redaktør C. Carstensen, bør for Tiltale af Citanten, Kammerjunker, Borgmester Stemann i Randers, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Juel 40 Kr. i Salær hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der ikke for Høiesteret er nedlagt nogen Paastand over Indstævnte, Redaktør Carstensen.

Medens det i den paaklagede Artikel om Appellanten og 10 andre Byraadsmedlemmer brugte Udtryk »Vandaler« ikke efter den Forbindelse, hvori det forekommer, kan ansees for ærefornærmende, findes derimod Indstævnte ved Sigtelsen imod dem for under Paaskud af Mangel paa Torveplads at være gaaet de private Husejeres Ærinde og de øvrige dertil sig sluttende, i den indankede Dom fremhævede Udtalelser at have paadraget sig Ansvar overfor Appellanten efter Straffelovens § 217. Han vil herfor være at ansee med en Bøde af 100 Kroner, subsidært simpelt

Fængsel i 10 Dage, hvorhos Udladelserne efter Paastanden blive at mortificere.

Indstævnte vil have at tilsvare Processens Omkostninger i forrige Instans efter Reglerne for beneficerede Sager samt at betale Appellanten i Procesomkostninger for Høiesteret 200 Kroner.

De Indstævntes befalede Sagførere tilkommende Saalærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De ovenomhandlede, som ærefornærmende betegnede Udladelser bør døde og magtesløse at være, hvorhos Indstævnte, cand. phil. Lund, til Statskassen bør bøde eet Hundrede Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hen sættes i simpelt Fængsel i 10 Dage.

Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellanten, Borgmester Stemmanns Vedkommende havde været beneficeret for Landsover- samt Hof- og Stadsretten. Saa betaler Indstævnte og til Appellanten i Procesomkostninger for Høiesteret 200 Kroner. Endelig betaler han til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Juel 40 Kroner og Høiesteretssagfører Hansen 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Kammerjunker, Borgmester Stemmann af Randers, hvem der er meddelt fri Proces, paastaet Indstævnte, cand. phil. L. Lund, anseet med Straf efter Straffelovens § 215, jfr. §§ 216 og 217, i Anledning af forskjellige bl. A. for Citanten fornærmelige Udladelser i en med bemeldte Indstævntes Navn underskreven Artikel i Dagbladet »Dagens Nyheder« Nr. 117 for 29 April f. A. med Overskrift »Helligaands- huset og de elleve Vandaler«, de fornærmelige Udladelser mortificerede og samme Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og Salær til Citantens privat engagerede Sagfører, hvorhos Citanten har paa-

staaet Indstævnte, Redaktør C. Carstensen, som Ejer af fornævnte Dagblad kjendt pligtig til at finde sig i, at der for de Sagsomkostninger og Bøder, som det maatte blive Indstævnte Lund paalagt at udrede — Bøderne, forsaavidt det Offentlige maatte finde Anledning dertil — gjøres Exekution i dette Dagblads Indtægter.

Indstævnte Carstensen har ikke for sit Vedkommende fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmålet, hvorimod Indstævnte Lund, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Juel, har paastaet sig frifunden og Sagens Omkostninger paaagte Citanten efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salær til Prokurator Juel, der i alt Fald forventer sig saadant tillagt af det Offentlige.

I den paaaklagede Artikels Begyndelse hedder det: »De elleve Vandaler sidde i Randers Byraad, og de have besluttet at rive Helligaandshuset ned«, og er det under Sagen uomtvistet, at der herved sigtes til 11 Medlemmer af Randers Byraad, blandt hvilke Citanten, som i et den 24 April f. A. afholdt Byraadsmøde stemte for bemeldte Bygnings Nedrivelse, ligesom Artiklen hidrører fra Indstævnte Lund.

Fremdeles siges det i Artiklens 3die Stykke, at »det hedder sig, at Bygningen skal rives ned, fordi der trænges til mere Torveplads«, men »at det her kun drejer sig om et Paaskud« og »den Snak om Torveplads skal kun dække over noget andet« og i 4de Stykke: »Det Randers Byraad har imidlertid paataget sig at vise Verden, hvor dybt en dansk Byes Administration kan synke, og under Paaskud af at skulle skaffe Torveplads gaar det de private Husejeres Ærinde«.

Det hedder endvidere i samme Stykke: »at der findes Folk uden højere Interesser, der sætte alle Hensyn til Side for at skrabe Penge til sig, er sikkert intet nyt, og den Slags Folk vil der findes til alle Tider. Men at et dansk Byraad gaar saadanne Folks Ærinde paa et historisk Mindesmærkes Bekostning, det er en Skam for hele Nationen. »Punsch« eller »Puk« burde sørge for at give os Billeder af disse mærkelige elleve Randers Vandaler, at vi kunne vende dem Ryggen, om vi tilfældigvis skulde støde paa dem«. Endelig opfordres i Artiklens sidste Stykke »det hæderkronede Randers Byraad« til »at rejse et andet Mindesmærke, paa hvis Fodstykke man i Basrelief kunde see de omliggende Huse og i hver Husdør Ejeren med et bredt Grin over Ansigtet og en Pose Penge i Haanden. Paa dette Fodstykke kunde saa hæve sig en Gruppe, bestaaende f. Ex. af den Randers Borgmester« og en ustævnt Trediemand »— — — hver med et Ben sparkende til en Bautasten med Indskrift: »Danmarks gamle Minder«.

Der kan imidlertid ikke gives Citanten Medhold i, at den omhandlede Artikel indeholder nogen for ham som henhørende

til den Gruppe, der i paagjældende Byraadsmøde stemte for Nedrivelsen af Helligaandshuset, ærekrænkende Sigtelse, idet Artiklen kun gaar ud paa at dadle ham for ved sin Afstemning at have tilsidesat Hensynet til et nationalt Mindesmærkes Bevaring for Hensynet til de omboende Grundejeres økonomiske Interesser, uden som af Citanten forment at beskyldte ham for derved tillige at have tilsidesat Kommunens Tarv. Herefter, og da hverken Udtrykket »Vandaler« eller de øvrige af Citanten fremhævede Udladelser i den Forbindelse, hvori de ere brugte, kunne ansees fornærmelige for Citanten, ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Der vil være at tillægge Prokurator Juel, hvis Sagførelse har været lovlige, et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige. Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke under Sagen.

Nr. 10. **Etatsraad, Grosserer J. Ankerstjerne** (Jensen)

contra

Cand. phil. **L. Lund** og Redaktør **C. Carstensen**
(Hansen efter Ordre).

betr. trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1894: De Indstævnte, cand. phil. L. Lund og Redaktør C. Carstensen, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer J. Ankerstjerne af Randers, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Juel 40 Kr. i Salær hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der ikke for Høiesteret er nedlagt nogen Paastand over Indstævnte, Redaktør Carstensen.

Medens det i den paaklagede Artikel om Appellanten og 10 andre Byraadsmedlemmer brugte Udtryk »Vandaler« ikke efter den Forbindelse, hvori det forekommer, kan ansees for ærefornærmende, findes derimod Indstævnte ved Sigtelsen imod dem for under Paaskud af Mangel paa Torveplads at være gaaet de private Husejeres Ærinde og de øvrige dertil sig sluttende, i den indankede Dom fremhævede Udtalelser at have paadraget sig Ansvar overfor Appellanten efter Straffelovens § 217. Disse Udtalelser blive derfor efter Paastanden at mortificere, hvorimod den

forskyldte Straf under Hensyn til, at Indstævnte ved Høiesterets idag afsagte Dom i en Sag mellem ham og en anden af de ved samme Artikel Fornærmede allerede er anset med Straf for de samme Udtalelser, i Henhold til Straffelovens §§ 62 og 64 findes at kunne bortfalde.

Indstævnte vil have at tilsvare Processens Omkostninger i forrige Instants efter Reglerne for beneficerede Sager samt at betale Appellanten i Procesomkostninger for Høiesteret 100 Kroner. De Indstævntes befalede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De ovenomhandlede, som ærefornærende betegnede Udladelser bør døde og magtesløse at være, hvorimod den af Indstævnte, cand. phil. Lund, derfor forskyldte Straf bortfalder. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellanten, Etatsraad Ankerstjernes Vedkommende havde været beneficeret for Landsover- samt Hof- og Stadsretten. Saa betaler Indstævnte og til Appellanten i Procesomkostninger for Høiesteret 100 Kroner. Endelig betaler han til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Juul 40 Kroner og Høiesteretssagfører Hansen 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Grosserer J. Ankerstjerne af Randers, hvem der er meddelt fri Proces, paastaaet Indstævnte, cand. phil. L. Lund, anset med Straf efter Straffelovens § 215, jfr. § 216 og 217, i Anledning af forskellige blandt Andet for Citanten fornærmelige Udtalelser i en med bemeldte Indstævntes Navn underskrevet Artikel i Dagbladet »Dagens Nyheder« Nr. 117 for 29 April f. A. med Overskrift »Helligaandshuset og de elleve Vandaler«, de fornærmelige Udladelser mortificerede og samme Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og Salær til Citantens privat engagerede Sagfører, hvorhos Citanten har paastaaet Indstævnte: Redaktør C. Carstensen som Ejer af fornævnte Dagblad kjendt pligtig til

at finde sig i, at der for de Sagsomkostninger og Bøder, som det maatte blive Indstævnte Lund paalagt at udrede, — Bøderne, forsaavidt det Offentlige maatte finde Anledning dertil, — gjøres Eksekution i dette Dagblads Indtægter.

Indstævnte Carstensen har ikke for sit Vedkommende fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmålet, hvorimod Indstævnte Lund, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Juel, har paastaaet sig frifunden og Sagens Omkostninger paalagte Citanten efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salær til Overretsprokurator Juel, der ialtfald forventer sig saadant tillagt af det Offentlige.

I den paaklagede Artikels Begyndelse hedder det: »De elleve Vandaler sidde i Randers Byraad, og de have besluttet at rive Helligaandshuset ned«, og er det under Sagen uomtvistet, at der herved sigtes til 11 Medlemmer af Randers Byraad, blandt hvilke Citanten, som i et den 24 April f. A. afholdt Byraadsmøde stemte for bemeldte Bygnings Nedrivelse, ligesom at Artiklen hidrører fra Indstævnte Lund. Fremdeles siges det i Artiklens 3die Stykke, at »det hedder sig, at Bygningen skal rives ned, fordi der trænges til mere Torveplads«, men »at det her kun drejer sig om et Paaskud«, og »den Snak om Torveplads skal kun dække over noget Andet«, og i 4de Stykke: »Det Randers Byraad har imidlertid paataget sig at vise Verden, hvor dybt en dansk Byes Administration kan synke, og under Paaskud af at skulle skaffe Torveplads gaar det de private Husejeres Ærinde«. Det hedder videre i samme Stykke: »At der findes Folk uden højere Interesser, der sætte alle Hensyn tilside for at skrabe Penge til sig, er sikkert intet Nyt, og den Slags Folk vil der findes til alle Tider. Men at et dansk Byraad gaar saadanne Folks Ærinde paa et historisk Mindesmærkes Bekostning, det er en Skam for hele Nationen. »Punch« eller »Puk« burde sørge for at give os Billeder af disse mærkelige elleve Randers Vandaler, at vi kunne vende dem Ryggen, om vi tilfældigvis skulde støde paa dem.« Endelig opfordres i Artiklens sidste Stykke »det hæderkronede Randers Byraad« til »at rejse et andet Mindesmærke, paa hvis Fodstykke man i Basrelief kunde se de omliggende Huse og i hver Husdør Ejeren med et bredt Grin over Ansigtet og en Pose Penge i Haanden. Paa dette Fodstykke kunde saa hæve sig en Gruppe, bestaaende f. Ex. af den Randers Borgermester« og en ustævnet Trediemand ». . . hver med et Ben sparkende til en Bautasten med Indskrift: Danmarks gamle Minder.«

Der kan imidlertid ikke gives Citanten Medhold i, at den omhandlede Artikel indeholder nogen for ham som henhørende til den Gruppe, der i paagjældende Byraadsmøde stemte for Nedrivelsen af Helligaandshuset, ærekrænkende Sigtelse, idet Artiklen kun gaar ud paa at dadle ham for ved sin Afstemning at have

tilsidesat Hensynet til et nationalt Mindesmærkes Bevaring for Hensynet til de omboende Grundejeres økonomiske Interesser, uden som af Citanten forment at beskyldte ham for derved tilige at have tilsidesat Kommunens Tarv. Herefter og da hverken Udtrykket »Vandaler« eller de øvrige af Citanten fremhævede Udladelser i den Forbindelse, hvori de ere brugte, kunne anses fornærmelige for Citanten, ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Der vil være at tillægge Overretsprokurator Juel, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige. Overtrædelse af Stempellovgivningen foreligger ikke under Sagen.

Nr. 299. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Carl August Frisch (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Storehedinge Kjøbstads Politirets Dom af 15 September 1897: Arrestanten Carl August Frisch bør hensættes til Arbejde i Præstø Amts Tvangsarbejdsanstalt ved Næstved i 90 Dage samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Tvermoes, betaler Arrestanten, Carl August Frisch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl August Frisch til Høie-

steretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Storehedinge Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl August Frisch, der er født den 12 Marts 1859 og ofte tidligere straffet, navnlig for Løsgængeri og Betleri, senest ifølge Høiesterets Dom af 4 September 1896 efter Lov 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5, førstnævnte § tildels sammenholdt med Grundsætningen i Straffelovens § 64, med Tvangsarbejde i 180 Dage, for Betleri, og da det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt oplyste er tilstrækkeligt godtgjort, at han, efter den 6 August d. A. at være bortgaaet fra Københavns Ladegaard, har gjort sig skyldig i denne Forseelse ved at betle i Storehedinge Kjøbstads og Stevns-Faxe Herreders Jurisdiktioner, vil han for sit saaledes udviste Forhold være at ansee efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Arbejde i Præstø Amts Tvangsarbejdsanstalt ved Næstved i 90 Dage, og da Politiretsdommen har samme Resultat, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 78. Direktør for Københavns Brandforsikring
C. A. Iversen (Rée)

contra

Partikulier eller Gaardejer **Anders Carlsen**
(Ingen),

betr. Indfrielse af en Panteobligations Restpaalydende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Maj 1896: Indstævnte, Partikulier eller Gaardejer Anders Carlsen af Hørve bør for Tiltale af Citanten, Forretningsfører for Københavns Brandforsikring, Cand. juris C. A. Iversen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Den Forpligtelse til at overtage eller indfri Pantegjælden, som Indstævnte ved den i den indankede Dom omhandlede Kjøbekontrakt af 17 Marts 1887 havde paataget sig, maatte ifølge Forholdets Natur ansees betinget af, at der samtidig af Sælgerinden meddeltes ham Skjøde, og det maa heraf være en Følge, at efterat Sælgerinden under 28 Januar 1893 havde udstedt Skjøde til Detailhandler Jensen i Henhold til de i Dommen ommeldte og i Skjødet paaberaabte Transporter, ifølge hvilke Forpligtelsen til at overtage eller indfri Pantegjælden var ham paalagt, kunde der ikke længere paahvile Indstævnte nogen Forpligtelse i saa Henseende, hvilket Sælgerinden ogsaa ved det i Dommen gjengivne Indhold af selve Skjødet maa ansees at have anerkjendt. Det maatte derfor være Indstævnte uvedkommende, at Sælgerinden har udstedt Skjødet til Jensen uden at stille Pantegjældens samtidige Overtagelse eller Indfrielse som Betingelse herfor, hvad hun ikke — saaledes som Appellanten har villet gjøre gjældende — kunde være udelukket fra at gjøre derved, at hun i den i Dommen omhandlede Paategning af 18 Marts 1887 paa Kjøbekontrakten havde erklæret sig pligtig til at give Indstævnte Skjøde, naar dette af ham forlangtes.

Sælgerinden har saaledes, efterat hun havde udstedt Skjødet til Jensen, ikke havt noget Krav paa, at Indstævnte skulde holde hende fri for Ansvar for Pantegjælden, og idet den af hende til Appellanten udstedte Transport paa hendes Ret i saa Henseende, forsaavidt angaar den Appellanten nu tilhørende Panteobligation, saaledes maa være uden Betydning, vil Indstævnte, som i Dommen antaget, være at frifinde, og Dommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger billiges, vil derfor kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Direktør for Københavns Brandforsikring Iversen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kjøbekontrakt af 17 Marts 1887 afhændede Enkefru J. Schaltz til Indstævnte, Partikulier eller Gaardejer Anders Carlsen af Hørve, Ejendommen, Matr.-Nr. 66 i Christianshavns Kvarter, Gade-Nr. 27 i Vildersgade, bl. a. paa Vilkaar, at »Kjøbesummen afgjøres og berigtiges saaledes, at Indstævnte overtager eller indfriar, som han derom med Vedkommende kan forenes, de i Ejendommen indestaaende Prioriteter«, nemlig foruden 11000 Kr. til Landmandsbanken endvidere ifølge Obligation af 16 Marts 1887 fra Enkefru Schaltz 4000 Kr. à 5 pCt. pro anno til Enkefru Rée, hvorhos Indstævnte skulde betale kontant den 18 Marts s. A. 2500 Kroner. — Efterat Indstævnte sidstnævnte Dag havde berigtiget den nævnte kontante Deel af Kjøbesummen, gav Enkefru Schaltz ham samme Dag ved Paategning paa Kjøbekontrakten Panteret for bemeldte 2500 Kroner i den solgte Ejendom næstefter de i samme da indestaaende Prioriteter, og tilføjedes det derhos i Paategningen: »Endvidere bestemmes, at Sælgerinden er pligtig at give Kjøberen Skjøde paa Ejendommen, naar dette af ham forlanges.« Indstævnte overdrog derefter under 20 Juli s. A. sin Ret efter Kjøbekontrakten til Frøken Hanne Cohen, der atter ved Transport af 2 September 1890 overdrog den hende efter Overdragelsen af 20 Juli 1887 tilkommende Ret til at faa Skjøde paa Ejendommen til Filehuggermester Besch, der igjen ved Transport af 12 Januar 1893 overdrog sin nævnte Ret til Detailhandler Hans Jensen. Til denne udstedte derpaa Enkefru Schaltz under 28 Januar 1893 Skjøde paa Ejendommen, i hvilket Skjøde det bl. A. hedder: »Da Hr. Partikulier Anders Carlsen har opfyldt den mellem ham og mig den 18 Marts 1887 oprettede Kjøbekontrakt om Ejendommen Matr.Nr. 66 i Christianshavns Kvarter, Gade.Nr. 27 i Vildersgade og derefter transporteret sin Ret til at tage Skjøde paa bemeldte Ejendom til Frøken Hanne Cohen — — — og nævnte Frøken Cohen — — — har transporteret bemeldte Ret til Hr. Filehuggermester Heinrich Joseph Georg Besch, som — — — har overdraget Retten til at tage Skjøde til Hr. Detailhandler Hans Jensen, der nu agter at tage Skjøde og opfylde de dermed forbundne Vilkaar, saa skjøder og endelig overdrager jeg undertegnede Enkefru Ida Schaltz herved fra mig og Arvinger til Hr. Detailhandler Hans Jensen forbemeldte Ejendom . . . .«

Dette Skjøde blev derefter thinglæst den 6 Februar s. A.

Da Renten pr. 11 Juni Termin 1893 ikke erlagdes af den ifølge Fru Schaltz's fremdeles uindfrie Obligation af 16 Marts 1887 paa 2den Prioritet i Ejendommen indestaaende Kapital paa 4000 Kroner, blev der af Overformynderiet, under hvis Bestyrelse den nævnte Obligation efter Kreditoris imidlertid indtrufne Død var bleven inddragen, foretaget Udlæg i Ejendommen,

hvorpaa Citanten, Forretningsfører for Kjøbenhavns Brandforsikring Cand. juris C. A. Iversen, hvis Hustru den paagjældende Kapital nu tilhørte, under 18 September 1893 erhvervede Transport paa Obligationen med Retten ifølge Udlæget. Han borttransporterede igjen Obligationen med den nævnte Ret den 21 November s. A. til en ustævnt Trediemand, der ved den samme Dag over Ejendommen afholdte Tvangsauktion som Højstbydende erklærede at ville lade sig samme udlægge som ufyldstgjort Pant- og Udlægshaver, hvorefter bemeldte Trediemand endnu samme Dag tiltransporterede Citanten den Del af Obligationen, der ikke var blevet dækket ved Obligationsbuddet, nemlig 3974 Kroner 81 Øre med Renter og Strafrenter.

Under Anbringende af, at Enkefru Schaltz, der saaledes ifølge sin Obligation fremdeles er Debitrix for nævnte Rest-Beløb med Renter, maa have Krav paa, at Indstævnte, der efter den med hende oprettede Kjøbekontrakt var pligtig at overtage eller indfri Pantegjælden i Ejendommen, men har undladt dette og derimod borttransporteret sin Ret efter bemeldte Kontrakt videre, nu holder hende fri for ethvert Ansvar i saa Henseende, har Citanten under nærværende Sag næst at fremlægge en ham af Enkefru Schaltz den 25 November 1893 meddelt Transport paa dette hendes Krav paa Indstævnte paastaaet denne tilpligtet mod Afskrivning og Kvittering paa Enkefru Schaltz's heromhandlede Obligation af 16 Marts 1887 at betale 3974 Kroner 81 Øre med Renter 5 pCt. pro anno af 4000 Kroner fra 11 December 1892 til 11 Juni 1893, Strafrenter 6 pCt. pro anno af 4000 Kroner fra 11 Juni 1893 til 21 November samme Aar, og af 3974 Kroner 81 Øre fra 21 November 1893, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadeløst.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har mod Søgsmålet anbragt, at Enkefru Schaltz, saafremt hun vilde bevare sin Ret efter Kjøbekontrakten af 17 Marts 1887 til at fordre Prioriteterne i Ejendommen overtage eller indfriede af Indstævnte, burde, forinden hun meddelte Detailhandler Jensen Skjøde, have henvendt sig til Indstævnte og fremsat sit Krav i saa Henseende, og at hun nu ved uden at gjøre dette at meddele Skjøde paa Ejendommen til Jensen alene efter dennes Forlangende, — hvorved hun bl. a. har gjort det umuligt for Indstævnte at overtage Prioritetsgjælden, har mistet sit Krav paa ham og i hans Sted har at holde sig til Skjødehaveren. At Forholdet nu ogsaa af Enkefru Schaltz i Virkeligheden er opfattet saaledes, fremgaar efter Indstævntes Formening klart af Skjødets Indhold, hvorefter hun derhos udtrykkelig har erklæret, at Indstævnte har opfyldt Kjøbekontrakten.

Citanten har herimod paaberaabt, at Fru Schaltz ifølge den Kjøbekontrakten mellem hende og Indstævnte givne, ovenfor citrede Paategning om, at Sælgerinden er pligtig at give Kjøberen Skjøde paa Ejendommen, naar dette af ham forlanges, ikke har kunnet vægre sig ved at give Detailhandler Jensen Skjøde paa Ejendommen efter hans Forlangende uden som Betingelse herfor at kunne stille noget Krav om Prioriteternes Overtagelse eller Indfrielse af Indstævnte eller iøvrigt, og at der følgelig ikke i Skjødemeddelelsen fra hendes Side foreligger nogen Renunciation paa Kravet paa at holdes skadesløs i saa Henseende af Indstævnte, og en saadan Renunciation kan formentlig heller ikke med nogen Føje udledes af Skjødets Indhold.

Om det nu end maa antages, at Enkefru Schaltz efter den nævnte Paategning paa Kjøbekontrakten med Grund maatte ansee sig pligtig til paa Transporthaveren, Detailhandler Jensens Forlangende at meddele denne Skjøde paa Ejendommen uden herfor at kunne stille Betingelse om Prioritetsgjældens Overtagelse eller Indfrielse forinden eller dog samtidigt hermed, findes det dog efter Indholdet af Skjødet, henseet tillige til, at Indstævnte har været holdt ganske udenfor de om dets Udfærdigelse stedfundne Forhandlinger, at maatte statuere, at Enkefru Schaltz ved Skjødets Meddelelse har opgivet ethvert Krav paa af Indstævnte at holdes skadesløs i Henseende til Prioritetsgjælden i Ejendommen. Indstævnte vil saaledes, idet en af ham, efter at Skjødet den 28 Januar 1893 var udstedt og dernæst den 6 Februar samme Aar, thinglæst under 24 samme Maaned, som det maa antages til Brug ved dets Expedition fra Thinglæsningen, afgiven Erklæring om Intet at finde at erindre imod Skjødets Meddelelse, skjønnes uden Betydning i saa Henseende —, være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 269.

Advokat Halkier

contra

Julius Severin Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Juni 1897: Tiltalte Julius Severin Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Langballe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 August 1897: Tiltalte Julius Severin Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 20 Kr. til den første og 15 Kr. til den sidste, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, samt idet bemærkes, at Boghandler Bachmann efter Dommens Afsigelse har frafaldet Erstatning,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Julius Severin Pedersen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Julius Severin Pedersen, der er født i Aaret 1853, og som bortset fra, at han ifølge Overrettens Dom af 30 April 1883 for Overtrædelse af Lov om Udvandrerens Befordring af 1 Maj 1868 har været anset

med en Bøde af 40 Kr. til Statskassen, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri.

I. Tiltalte, der ved Juletid 1895 i Kompagni med Boghandler Johannes Bachmann havde udgivet en saakaldet Annoncekalender indeholdende Annoncer fra Næringsdrivende i Randers, og som senere alene for egen Regning havde udgivet tvende lignende Annoncesamlinger, henvendte sig i Løbet af forrige Aars Sommer og Efteraar atter til forskjellige Næringsdrivende, navnlig i Randers, for at formaa dem til at tegne sig for Annoncer til et Annoncehæfte, som han angav at ville udgive om Efteraaret eller hen imod Jul, idet han af dem, der paa hans Opfordring tegnede sig, lod sig udbetale Forskud, der i Almindelighed beløb sig til det halve af Prisen for vedkommende Annonce, medens dog nogle af de paagjældende strax erlagde den fulde Betaling. Paa denne Maade lykkedes det Tiltalte at faa tegnet Annoncer for et Beløb af ca. 250 Kr., hvoraf han ved Tegningen fik udbetalt 147 Kr., men dette Beløb har han derefter forbrugt uden at opfylde sin Forpligtelse til at udgive Annoncehæftet, og uden at han i Anledning heraf har sat sig i yderligere Forbindelse med Bestillerne af Annoncerne, idet han navnlig undlod, som han var forpligtet til, at afhente Manuskripter til de Annoncer, hvis Indhold og Form ikke var ham forud bekjendt. Han søgte vel at formaa en Bogtrykker i Randers til at paatage sig Trykningen af Hæftet; men da denne forlangte, at Tiltalte enten skulde skaffe en antagelig Kautionist eller betale 20 Kr. forud, og Tiltalte ikke var i Stand til at fyldestgjøre nogen af disse Betingelser, førte denne Henvendelse ikke til noget, og Tiltalte, der i Slutningen af forrige Aar forlod Randers og bosatte sig i Vejle, foretog derefter ikke videre, naar bortses fra, at han i Slutningen af Januar Maaned d. A. uden Resultat forhandlede med en Bogtrykker i sidstnævnte By om at trykke Annoncehæftet, saaledes at dette kunde udkomme til Foraaret. Tiltalte har forklaret, at han gjorde Regning paa at kunne faa Kredit hos en Bogtrykker for Trykningsomkostningerne, der efter hans Formening vilde kunne dækkes med det uhævede Restbeløb af de tegnede ca. 250 Kr., og under Hensyn til, at han efter det Oplyste fik saadan Kredit for Trykningsomkostningerne ved det sidste af ham udgivne Annoncehæfte — for hvilke Omkostninger han iøvrigt endnu ikke har fyldestgjort den paagjældende Bogtrykker — er det ej heller uantageligt, at han har gjort sig Forhaabninger om endnu en Gang at kunne arrangere sig saaledes; men da han var aldeles uvederhæftig i pekuniær Henseende, saa at han som meldt end ikke kunde tilvejebringe de 20 Kr., Bogtrykkeren i Randers forlangte i Forskud, maa han dog have indset, at han ved at forbruge de ham forskudsvis udbetalte Beløb, som de Paagjældende maatte forudsætte, at han fortrinsvis vilde

anvende til Foretagendets Fremme, udsatte sig for at blive ude af Stand til at opfylde sin Forpligtelse til at udgive Hæftet, og hans anførte Forhold vil derfor være at tilregne ham som svigagtigt.

II. Den mellem Tiltalte og Boghandler Bachmann om Udgivelsen af den ovenfor nævnte Annoncekalender afsluttede Overenskomst gik ud paa, at Tiltalte, der skulde indsamle Annoncerne, som Vederlag herfor maatte ved Tegningen oppebære Halvdelen af Betalingen for disse, medens Bachmann, der skulde afholde Udgifterne til Papir og Trykning, skulde have den anden Halvdel, som han selv skulde inkassere, naar Hæftet var udkommet. Tiltalte lod imidlertid, efter hvad han har erkjendt, uden Bemyndigelse fra Bachmann og i Strid med den anførte Aftale, to af de Averterende, Cigarhandler Ludvig Nielsen og Skomager Heiberg, yde fuld Afgjørelse af Betalingen for de af dem tegnede Annoncer, der udgjorde 6 Kr. for hver af dem. Tiltalte forklarede herom først, at Betalingen for bemeldte Annoncer blev likvideret i Tilgodehavender, som Nielsen og Heiberg havde hos ham; men efter at derpaa Nielsen havde udsagt, at han, der var uvidende om, at Bachmann var Medudgiver af Skriftet, betalte Tiltalte 6 Kr. kontant, og Heiberg, at det alene var de Tiltalte selv tilkommende 3 Kr., som bleve likviderede, medens Tiltalte lod ham udbetale 3 Kr. kontant under Foregivende af, at han skulde levere disse Penge til Bachmann, har Tiltalte ikke bestemt kunnet benægte Rigtigheden af disse Forklaringer, og har særligt paa Forehold af Heibergs Forklaring udtalt, at han intet har mod samme at erindre. Da Nielsen og Heiberg senere bleve krævede af Bachmann, nægtede de at betale, og Bachmann maa antages at have ladet det bero derved. Tiltalte har endvidere tilstaaet, at han, da han efter Bachmanns Anmodning for denne inkasserede en Del af hans Tilgodehavende for Annoncerne, heraf tilegnede sig og forbrugte et Beløb af 15—16 Kr., som han ikke senere har erstattet Bachmann.

III. Da Tiltalte i Sommeren 1892 tog Bopæl i Randers, begyndte han en saakaldet Forlagsforretning, idet han dog synes væsentligst at have handlet med Møbler, Uhre, Klæder og lignende. I Henhold til en af ham med den saakaldte Kreditbank i Randers truffen Aftale foregik denne Handel saaledes, at vedkommende Kjøber for Kjøbesummen eller den største Del af denne til bemeldte Bank udstedte et Gjældsbevis, hvis Paalydende skulde betales afdragsvis, i Reglen med ugentlige Afdrag i Løbet af 30 Uger, og forrentes med 6—12 pCt. aarligt, hvilke Renter det dog var Mening, at ikke Kjøberen, men Tiltalte skulde betale. Tiltalte, der selv underskrev Beviset som Selvskyldner, afleverede derefter dette i Banken og fik af denne udbetalt dets Paalydende med Fradrag af 20—25 pCt. i Bankens Noter, som han kunde anvende til Indkjøb af Varer i de Forretninger, hvor

saadanne Noter modtoges som Betaling, og det maa antages at have været Forudsætningen, at Tiltalte i alt Fald som Regel ved Hjælp af disse Noter skulde erhverve den eller de Gjenstande, om hvilke den paagjældende Handel drejede sig . . .

Derimod maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste anses godtgjort, at han har handlet svingagtigt overfor Bogbinder Rasmus Mæhle, der for 3—4 Aar siden afkjøbte ham et Regulatoruhr til en Pris af 30 Kr. og et Pillespejl til en Pris af 60 Kr., og i denne Anledning udstedte et Gjældsbevis til Banken for 90 Kr., hvilket Beløb han derefter har erlagt i ugentlige Afdrag. Tiltalte leverede nemlig kun Uhret, hvorimod Mæhle ikke modtog noget Pillespejl. Tiltalte forskrev vel fra Aarhus et saadant, der blev sendt ham mod Efterkrav, og præsenterede derpaa Fragtbrevet i Banken, der paa denne Tid som Betingelse for at give Tiltalte Noter krævede Bevis for, at de paagjældende Varer vare anskaffede; men da han dernæst af Banken, der fandt ham tilstrækkelig legitimeret ved Fragtbrevet, havde faaet udleveret Noter for Mæhles Gjældsbevis, undlod han at indløse Fragtbrevet og anvendte Beløbet paa anden Maade.

Bachmann erklærede, da han første Gang gav Møde i Retten under Forhøret, at han ikke gjorde Krav paa Erstatning hos Tiltalte, og vel skal han ifølge en under Forhøret fremlagt Politirapport senere have udtalt, at han ønskede Tiltalte tilpligtet at erstatte ham det Beløb, denne er ham skyldig, men der findes efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at opholde Sagen for at indhente en Udtalelse fra ham om, hvorvidt det hermed har været hans Mening at opnaa Adgang til at nedlægge en Erstatningspaastand. Idet de øvrige Besvegne have frafaldet saadan Paastand, bliver der herefter ikke Spørgsmaal om Erstatning.

For sit ovenfor under II fremstillede Forhold vil Tiltalte være at ansee dels efter Straffelovens § 257 og § 256, jfr. § 251, dels efter Straffelovens § 253, og for sit under I fremstillede samt for det under III ommeldte Forhold overfor Mæhle efter Straffelovens § 257 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 40—41.

Fredagen den 26 November.

Nr. 89. Snedkersvend R. A. Nielsen (Høgsbro)

contra

Kjøbenhavns Magistrat (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 September 1896 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Den i den indankede Dom fremstillede Uenighed mellem Parterne angaaer vel Størrelsen af den Skatteindtægt, som Overligningskommissionen har fastsat for Appellanten, men da Afgjørelsen af denne Tvist udelukkende beroer paa, om Appellantens Hustru er skattepligtig af sin Særindtægt, eller om han med Rette er sat i Skat af Summen af hans egen og Hustruens Indtægt, medens Hustruen ikke er inddragen under Skatteligningen, kan Appellanten ikke være udelukket fra at kræve Domstolens Afgjørelse af Sagen.

Efter hvad der er oplyst, har Appellanten og Hustru oprettet en Ægtepagt, ifølge hvilken der intet Formuefællesskab er imellem dem, og Hustruen alene er fuldt raadig over sin særlige Ejendom som en fuldmyndig Person. Da Appellanten saaledes i det foreliggende Tilfælde ikke kan siges at have nogen Indtægt af Hustruens Særvirksomhed, eftersom han er udelukket fra enhver Disposition over samme, vil han heller ikke kunne sættes i Skat af

denne Indtægt, idet der ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at Reglerne i Lov 19 Februar 1861 særlig i §§ 6 i. f. og 8 maa medføre, at Indkomstskatten for Ægtefæller, der føre fælles Husstand, selv under Forudsætning af den ovennævnte Formueordning skal paalignes Manden i Forhold til begges samlede Indtægt. Appellantens principale Paastand vil derfor være at tage til Følge. Processens Omkostninger i 1ste Instants ville være at ophæve, hvorimod Indstævnte efter Omstændighederne findes at burde tilsvare Appellanten Processens Omkostninger for Høiesteret med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Snedkersvend R. A. Nielsen, bør til Indstævnte, Københavns Magistrat, betale 12 Kroner, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende her ved Retten som vedtaget Værnething af Citanterne, Københavns Magistrat, mod Indstævnte, Snedkersvend R. A. Nielsen, anlagte Sag, er det mellem Parterne uomtvistet, at der for Skatteaaret 1894—95 paalignedes Indstævnte i Indkomstskat til Københavns Kommune 18 Kr. pr. Kvartal eller ialt 72 Kr., efter en antagen aarlig Indtægt af 2400 Kr., der fremkom ved at sammenlægge hans ved eget Erhverv fortjente ca. 1100 Kr. med hans Hustrus Indtægt, nemlig Løn som Kommunelærerinde 1382 Kr., at Indstævnte protesterede herimod, idet han gjorde gjældende, at han ikke kunde være pligtig at betale Skat af Hustruens Indtægt, over hvilken hun ifølge kongelig konfirmeret Ægtepagt var eneberettiget til at disponere, og at Spørgsmaalet efter at være indbragt for Overligningskommissionen ved dennes Kjendelse af 8 Januar f. A. afgjordes derhen, at det maatte have sit Forblivende ved den af Ligningskommissionen foretagne Afgjørelse. Da Indstævnte vægrer sig ved at efter-

komme denne Afgjørelse, paastaar Citanterne nu under Henvi-
ning til Lov om Udpantning af 29 Marts 1873 § 1, 3die Stk.,
principalt Indstævnte ved Dom tilpligtet overensstemmende med
Overligningskommissionens fornævnte Kjendelse at betale 72 Kr.
med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4
Juli f. A., til Betaling sker.

Indstævnte paastaar sig principalt frifunden mod at betale
12 Kr., hvilket Beløb han før Sagens Anlæg har tilbudt at er-
lægge.

Til Begrundelse af deres Paastand have Citanterne gjort
gjældende, at Sagen som alene vedrørende Spørgsmaalet om
Indstævntes Skatteansættelse i Medfør af § 20 i Lov om en Om-
ordning af de kommunale Skatter i Staden Kjøbenhavn af 19
Februar 1861 maa ansees endelig afgjort af Overligningskommis-
sionen, medens Indstævnte — hvem der er bevilget fri Proces,
dog uden Besikkelse af Sagfører — herimod hævder, at Sagen
angaaer Spørgsmaalet om Indstævntes Skattepligt, og at den der-
for henhører under Domstolenes Afgjørelse uden Hensyn til det
for Overligningskommissionen Passerede.

Da det imidlertid er uomtvistet, at Indstævnte er skatte-
pligtig til Indstævntes Kommune, og da Tvisten alene drejer sig
om, hvorvidt hans Hustrus fornævnte Indtægt bliver at medregne
ved Ansættelsen af det Beløb, hvoraf han vil have at udrede
Skat, findes der at maatte gives Citanterne Medhold i, at Over-
ligningskommissionens Kjendelse angaaer et Spørgsmaal om
Skatteansættelse og saaledes i Medfør af den af dem paaberaabte
Lovbestemmelse er at betragte som en endelig Afgjørelse
af dette.

Som Følge af det anførte og med Bemærkning, at det her-
efter bliver uforholdent at behandle forskellige af Parterne ned-
lagte subsidære Paastande, som alene have Hensyn til det Til-
fælde, at Overligningskommissionens Kjendelse ikke maatte an-
sees for endelig, vil der være at give Dom efter Citanternes
foranførte Paastand. Sagens Omkostninger, som hver af Par-
terne have paastaaet sig tillagte hos Modparten, findes at burde
ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 29 November.

Nr. 95. Københavns Lodseri (Nellemann efter Ordre)

contra

Fastlods C. G. Hansen (Hindenburg efter Ordre),

betr. et Lodsningsspørgsmaal.

Helsingør Sørrets Dom af 17 Maj 1895: Indstævnte, Fastlods ved Helsingørs Lodseri, C. G. Hansen her af Byen, bør for Tiltale af Citanterne, Københavns Lodseri, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Indstævntes befalede Sagfører, Overretssagfører Holsøe, tillægges i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juli 1896: Sørretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Høiesteretsadvokat Hindenburg i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 26 November f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at Helsingørs Lodser allerede efter de før Bekjendtgjørelsen af 19 Maj 1894 gjældende Bestemmelser vilde have været berettigede til at lodse Skibe ind i Frihavnen, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindres, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og de de befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Københavns Lodseri, 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges

der Advokaterne Nullemann og Hindenburg hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instants ved Helsingør Kjøbstads Soret anlagte Sag paastode Citanterne, Kjøbenhavns Lodseri, Indstævnte, Fastlods C. G. Hansen i Helsingør tilpligtet at betale dem 24 Kr. 65 Øre, som udgjør den af ham oppebaarne taxtmæssige Betaling for at have lodset norsk Dampskib »Løvsstakken« fra Kjøbenhavns Inderred ind i et til Kjøbenhavns Frihavn hørende Bassin, hvilken Lodsning Citanterne have anseet Indstævnte uberettiget til at foretage, medens Indstævnte paastod sig frifunden for Citanternes Tiltale, og hver af Parterne, hvilke der begge har været meddelt Bevilling til fri Proces for Underretten, paastode sig derhos tillagte Sagens Omkostninger hos hinanden efter Reglerne for beneficerede Sager. Ved Helsingør Kjøbstads Sorets Dom af 17 Maj f. A. blev Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale og Processens Omkostninger ophævede, hvorhos der tillagdes den for Indstævnte beskikkede Sagfører 40 Kr. i Salær hos det Offentlige. Denne Dom have Citanterne, hvilke der ogsaa her for Retten har været meddelt Bevilling til fri Proces, ved Stævning af 5 Juli f. A. indanket her for Retten, hvor de have gjentaget deres i første Instants nedlagde Paastand, og derhos have paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale dem Sagens Omkostninger for begge Instantser efter Reglerne for saadannes Idømmelse i beneficerede Sager. Indstævnte, hvem der ligeledes herfor Retten har været meddelt Bevilling til fri Proces, har paastaaet sig frifunden for Citanternes Tiltale og disse paalagte Sagens Omkostninger i begge Instantser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Høiesteretsadvokat Hindenburg, hvilket Salær denne i ethvert Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige.

Det er under Sagen oplyst, at Indstævnte den 31 Juli 1894 har lodset norsk Dampskib »Løvsstakken« fra Kjøbenhavns Inderred ind i et og*) til Kjøbenhavns Frihavn hørende Bassin, og derfor modtaget den taxtmæssige Betaling 24 Kr. 65 Øre, til hvis Refusion han nu søges, men Tvisten mellem Parterne drejer sig om, hvorvidt Indstævnte har været berettiget til at udføre den paagjældende Lodsning og beholde den derfor erlagte Betaling.

Citanterne have til Støtte for deres Paastand anbragt, at

*) Der staar saaledes i Domsakten.

efter Lov om Anlæg af en Frihavn ved Kjøbenhavn m. v. af 31 Marts 1891, § 1, er Frihavnen en Del af Kjøbenhavns Havn, og at den altsaa maa være undergivet de for Kjøbenhavns Havn gjældende Regler, forsaavidt der ikke i Loven paa noget Punkt maatte være gjort Undtagelse herfra. Da nu saadan Undtagelse ikke er gjort i Henseende til Lodsvæsenet, og da ifølge Lov om Lodsvæsenet af 13 Juni 1879, § 17, ingen Lods fra et andet Lodseri maa paatage sig Lodsning ind i nogen Havn, hvor Lodser ere ansatte, formene disse Indstævnte uberettiget til at foretage den ommeldte Lodsning; og naar Marineministeriet ved Bekjendtgjørelse af 19 Maj 1894 har tillagt Helsingør og Dragør Lodser Ret til indtil videre at lodse de af dem til Kjøbenhavn bragte Skibe ind i Frihavnen med tilstødende Bassiner, forsaavidt intet Ophold gjøres paa Kjøbenhavns Rhed, have de bestridt bemeldte Ministeriums Kompetence til at træffe en saadan Bestemmelse som værende i Strid med Reglerne i den fornævnte Lov om Lodsvæsenet, i hvilken Henseende de have anført, at denne Lovs § 1 kun hjemler Ministeriet Ret til at udtærdige Reglementer og Taxter gjældende for hvert enkelt Lodseri indenfor dettes Virksomhedsomraade, men ikke til at træffe Ordninger, hvorefter et Lodseri skulde kunne komme til at virke paa det et andet Lodseri tilkommende Omraade, samt at Lovens § 17, naar den gjør Undtagelse fra Hovedreglen, saafremt saadant udtrykkeligt er hjemlet ved det for vedkommende Lodseri gjældende Reglement, formentlig kun har sigtet til de ved Lodslovens Emanation gjældende Reglementer. Citanterne have endvidere gjort gjældende, at Bekjendtgjørelsen af 19 Maj 1894 under alle Omstændigheder maa være uforbindende for dem, fordi Ministeriet ikke i Overensstemmelse med Lodslovens § 52 har forelagt Forslag herom for Kjøbenhavns Lodseri, hvilket formentlig er en Betingelse for, at Ministeriet overhovedet kan give nye Bestemmelser paa det omhandlede Omraade. Indstævnte — der ikke her for Retten kan ansees at have fastholdt sin for Søretten fremsatte Paastand om, at Sagen urettelig var anlagt imod ham, i Stedet for imod Marineministeriet — har støttet sin Paastand om Frifindelse paa, at Marineministeriet har været fuldstændig kompetent til at udstede den af ham ved den paagjældende Lodsning fulgte Bekjendtgjørelse af 19 Maj 1894, idet han i saa Henseende har gjort gjældende, at Bestemmelsen i den fornævnte Lov af 31 Marts 1891, § 1, om, at Frihavnen skal udgjøre en Del af Kjøbenhavns Havn, kun, som ogsaa antaget i den indankede Dom, har tilsigtet at lægge Frihavnen ind under Kjøbenhavns Havneadministration og intet videre, og at Lodsforholdene ved Frihavnen var noget, der skulde ordnes fra nyt af. Men i ethvert Fald tilkom der efter de ved Emanationen af Lodsloven af 13 Juni 1879 gjældende Regler ikke Kjøbenhavns Lodseri

nogen Eneret til Lodsning udenfor Toldboddommen, og Bekjendtgørelsen af 19 Maj 1894 stadfæster derfor kun, hvad der i Forvejen var gjældende Ret paa det Omraade.

Da Lov om Lodsvesenet af 13 Juni 1879, § 1, bl. A. har givet Marineministeriet Bemyndigelse til i Henhold til de i Loven nærmere bestemte Regler at udfærdige Reglementer og Taxter for hvert af Lodserierne, og Ministeriet saaledes er bemyndiget til samtidig at udstede Reglementer for alle eller flere af Lodserierne, uden at Benyttelsen af denne Ret er knyttet til den Betingelse, at de nye Reglementer holde sig indenfor det Virksomhedsomraade, søm ved Lovens Emanation var tillagt det enkelte Lodseri, og da Bestemmelsen i Lovens § 17, at en Lods fra et andet Lodseri ikke maa paatage sig Lodsning ind i nogen Havn, hvor Lodser ere ansatte, med mindre saadant udtrykkelig er hjemlet ved det for hans Lodseri gjældende Reglement, ikke kan antages ved »gjældende Reglement« alene at have sigtet til de ved Lodslovens Emanation i Kraft værende Reglementer, hvorefter Følgen vilde være, at en hvilkenksomhelst Forandring i Lodseriernes indbyrdes Forhold kun kunde ske ved Lov, maa den omhandlede Bekjendtgørelse ansees for gyldig og forbindende for de Vedkommende, idet Bestemmelsen i Lovens § 52 om, at Forslag til Forandring i de specielle Reglementer, Taxter m. v. skulle forelægges det vedkommende Lodseri til Forhandling og Erklæring, forinden Bestemmelse tages af Ministeriet, ikkun kan ansees for en instruktorsk Forskrift, hvis Ikke-lagtagelse ikke kan have nogen Indflydelse paa det paagjældende Reglements Gyldighed.

Som Følge heraf vil Søretsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger bifaldes, i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger herfor Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der være at tillægge den for Indstævnte herfor Retten beskikkede Sagfører, Høiesteretsadvokat Hindenburg, et Salær af 50 Kr., der udredes af det Offentlige, medens der, da Citanterne have ladet Sagen udføre af en privat engageret Sagfører, ikke bliver Spørgsmaal om Tilkjendelse af Salær til denne. Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdagen den 30 November.

Nr. 298. Grosserer **S. P. J. Bech** (Ingen)

contra

Frøken **C. N. Levinsen** (Jensen),

betr. Stadfæstelse af en Udlægsforretning.

Kronborg østre Birks Fogedrets Kjendelse af 28 Januar 1897, hvorved er dekretet, efter Rekvirentens Begjæring, under Forbehold af Enhvers bedre og lovlige Ret, Rettens Udlæg at være sket i det ved Obligationen stillede Pant, Matr.-Nr. 17 b af Dauglække By.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1897: Den indankede Udlægsforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Grosserer S. P. J. Bech, til Indstævnte, Frk. C. N. Levinsen, skadesløst inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Kontraappellanten, Frøken C. N. Levinsen, efterat Hovedappellanten, Grosserer S. P. J. Bech, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1897 paaankedes til Høiesteretsaaret 1898, har ifølge dertil meddelt Anticipationsbevilling kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten, skjøndt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paa-stand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten bliver at tilpligte at betale Kontraappellanten efter dennes Paa-stand og ifølge den for Høiesteret dokumenterede Panteobligations Indhold Processens Omkostninger skadesløst. Saa findes han og at burde betale i Mulkt for unødig Trætte til Justitskassen 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedappellanten, Grosserer S. P. J. Bech, til Kontraappellanten,

Frøken C. N. Levinsen, skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Nr. 194.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Vilhelm Viggo Balling
(Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Loven om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. af 29 December 1857, § 78, og Politivedtægten for Kjøbenhavn af 22 Juni 1883, § 67.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Februar 1897: Tiltalte Frederik Vilhelm Viggo Balling bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. og have sin Ret til Brændevinsalg forbrudt. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 1 Maj 1897 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Vilhelm Viggo Balling til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Frederik Vilhelm Viggo Balling, der er født den 13 Maj 1848 og anseet ved Rettens Dom af 20 Juni 1882 efter Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. m. af 29 December 1857, § 78, med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr., paany for Overtrædelse af nævnte Lovbestemmelse, samt for Overtrædelse af § 67 i Politivedtægten for Kjøbenhavn af 22 Juni 1883.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der har Borgerskab som Restauratør af 8 Juni 1882, men som den 30 Marts 1887 har frafaldet, den 5 Oktober 1894 anmeldt og den 28 Marts 1895 atter frafaldet Ret til Brændevinshandel og Brændevinsudskænkning, har, siden fornævnte Dom overgik ham, dog ikke om Sommeren, i dertil indrettede Lokaler i en ham tilhørende Ejendom i Studiestræde, for Betaling udskænket Spirituosa, dels til Deltagere i nogle af ham sammesteds ledede Dansekursus, dels til Medlemmer af Foreninger, der for enkelte Aftener ad Gangen havde lejet hans Lokaler til Afholdelse af Baller og lignende Festligheder.

Den 3 December 1896 blev der til Kjøbenhavns Politidirektørs Protokol under Straffeansvar givet Tiltalte Tilhold om ikke at foranstalte eller taale nogen Afbenyttelse af sit Lokale i Studiestræde Nr. 32, der medfører forstyrrende Støj for andre af Husets Beboere eller Omboende. Tiltalte, hvem Tilholdet blev forkyndt samme Dag, har ikke efterkommet samme, i hvilken Henseende han særlig har erkjendt at have enkelte Nætter, da Lokalerne have været udlejede til Foreninger, tilladt foruden den sædvanlig benyttede Dansemusik Anvendelse af larmende Instrumenter som Tromme og Horn, hvilket efter de i Sagen afgivne Vidneforklaringer, hvis Rigtighed ikke er benægtet af Tiltalte, har medført forstyrrende Støj for Personer, der bo i Ejendommen, Studiestræde Nr. 30, som ligger lige ved Siden af den ovennævnte Ejendom.

Tiltalte har imidlertid bestridt, at det ovennævnte Tilhold er lovmedholdeligt, idet han, der ikke har villet erkjende, at han kan ansees som Vært paa et offentligt Beværtningssted, hævder, at et Tilhold som det fornævnte kun kan rettes til en saadan. I Henhold til samme Betragtning har han gjort gjældende, at den Udskænkning, han som nævnt har foretaget, maa være hjemlet ved Næringslovens § 61, hvorefter Beværtning ved sluttet Bord ansees som fri Næring.

Efter samtlige Sagens Oplysninger, hvoraf bl. A. fremgaar, at enhver, der betaler 2 Kr. og opgiver Navn og Adresse, kan paa de Aftener, da de saakaldte Dansekursus afholdes, strax paa Stedet erholde Adgang til Tiltaltes Bal- og Beværtningslokaler med Ret til eventuelt mod en ringe Extrabetaling at opholde

sig i samme til ud paa Natten, findes imidlertid Tiltalte at maatte ansees som Vært paa et offentligt Beværtningssted, i hvilken Henseende det maa være uden Betydning, om den Betaling, der afkræves de Besøgende, kaldes for Honorar for Deltagelse i Dansekursus eller Betaling for Entrébillet til en Dansesalon, og ligesom Tiltalte derfor ved ikke at efterkomme det ham af Politiet givne Tilhold har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Politivedtægtens § 67, saaledes har han ved den af ham paa de saakaldte Dansekursus i de Tidsrum, i hvilke han havde frafaldet Ret til Brændevinsudskænkning, foretagne Udskænkning af Spirituosa gjort sig skyldig i Overtrædelse af Næringslovens § 78. I Overtrædelse af sidstnævnte Lovbestemmelse findes han derhos ogsaa at have gjort sig skyldig ved i de nævnte Tidsrum at udskænke Spirituosa til Medlemmer af de fornævnte Foreninger; selv om disse maatte kunne betragtes som sluttede Selskaber, kan Næringslovens § 61 eller sammes Grundsætning nemlig ikke hjemle ham Ret til i sine Lokaler, uden Adkomst til Brændevinsudskænkning, at udskænke Spirituosa til Medlemmerne snart af den ene, snart af den anden Forening. Tiltalte vil følgelig være at ansee dels efter Lov om Haandværks- og Fabriksdrift, samt Handel og Beværtning m. m. af 29 December 1857, § 78, for anden Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskænkning, dels efter Politivedtægten for Kjøbenhavn af 22 Juni 1883, § 92, jfr. § 67, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr., hvorhos han i Medfør af førstnævnte Lovbestemmelse vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Onsdagen den 1 December.

Nr. 206. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
 paa Statskassens Vegne
 (den konstituerede Kammeradvokat)

contra

Aktieselskabet »Dampskibsselskabet Torm«
 (Arntzen),

betræffende Erlæggelse af Konsulatsafgift.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 April 1897: Det indstævnte Generaldirektorat for Skattevæsenet bør til Sagsøgerne,

Aktieselskabet »Dampskibsselskabet Torm«, betale de paastævnte 556 Kr. 05 Øre, med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 30 Januar d. A. til den 3 Marts d. A. og 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at en af Appellanten for Høiesteret fremsat Indsigelse imod, at der er tillagt Indstævnte Renter af det omprocederede Beløb fra den 30 Januar d. A. til Stævningens Dato, allerede af den Grund ikke kan tages til Følge, at denne Indsigelse ikke kan ansees fremsat for Sø- og Handelsretten, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Appellanten vil have at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Høiesteret med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, til Indstævnte, Dampskibsselskabet Torm, med 300 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag er det givet, at Sagsøgerne, Aktieselskabet »Dampskibsselskabet Torm« i November Maaned 1896 i Kiel købte et nybygget Dampskib, der er blevet registreret her i Landet under Navnet »Helene«, at dette Skib efter en Prøvefart den 22 November afgik paa sin første Rejse fra Kiel til Riga den 25 November, at det den 4 December 1896 afgik fra Riga til Gent og den 16 s. M. derfra til Burntisland, at det lastede der til Kjøbenhavn og ankom hertil den 25 s. M. samt at det derpaa den 7 Januar d. A. første Gang blev udklareret herfra og overhovedet fra nogen dansk Havn.

Da Toldvæsenet derefter afkrævede Sagsøgerne Konsulat- afgift i Henhold til § 2 i Lov Nr. 92 af 14 April 1893 om Konsulatvæsenet for Halvaaret fra den 1 Juli til 31 December 1896 af det nævnte Skib, vægrede Sagsøgerne sig først ved at betale samme, og, da de i den Anledning bleve truede med Udpantning, betalte de vel den 30 Januar d. A. det fordrede Beløb

af 556 Kr. 05 Øre, men kun under Protest og med Forbehold af Ret til at kræve Beløbet tilbage. Ved Stævning til Generaldirektoratet for Skattevæsenet ved dets Generaldirektør E. D. G. Blechingberg have Sagsøgerne derpaa paastaat dette tilpligtet at tilbagebetale dem det anførte Beløb af 556 Kr. 05 Øre, med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 30 Januar d. A. til Stævningens Datum den 3 Marts og 5 pCt. aarlig fra denne sidste Datum, til Betaling sker, foruden skadesløse Sagsomkostninger, idet Sagsøgerne, uden at gjøre nogen Indsigelse mod Beløbets Beregning, have fremhævet, at Skibet »Helene« hverken befandt sig i udenrigsk Fart ved Begyndelsen af Halvaaret: 1 Juli til 31 December 1896 eller i Løbet af bemeldte Halvaar var blevet udklareret fra dansk Havn til udenrigsk Sted, medens en af Delene, formentlig efter Ordene i § 2 i den omtalte Lov af 14 April 1893 maatte foreligge, for at den ved samme fastsatte Afgift skulde kunne kræves. Det indstævnte Generaldirektorat har derimod hævdet, at Afgiften med Rette er opkrævet i nærværende Tilfælde, og har derfor ved den for samme mødende kst. Kammeradvokat nedlagt Paastand paa Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger, saaledes at der tilkjendes ham Salær.

Foreløbig bemærkes, at ligesom det indstævnte Generaldirektorat fra sin Side har meddelt Samtykke til, at Sagen er anlagt her ved Retten, saaledes har denne, hvis Kjendelse i saa Henseende blev begjært, inden Realiteten procederedes, under 17 Marts udtalt, at Sagen ikke fandtes at burde afvises ex officio som liggende udenfor Rettens Competence.

Hvad Realiteten angaar, da er det af Kammeradvokaten paa Indstævntes Vegne gjort gjældende, at det formentlig fremgaar af Forhandlingen i Rigsdagen om det Lovforslag, der gik forud for Loven af 14 April 1893 om Konsulativæsenet — under hvilke Forhandlinger det af Regjeringen forelagte Lovudkast blev forandret derhen, at der ikke som hidtil skulde udredes en vis Afgift af danske Skibe i de forskellige Konsulathavne, naar de lossede og ladede der, men derimod en fast halvårlig Afgift, forsaavidt de gik i udenrigsk Fart — at Meningen var den, at den fastsatte nye Afgift skulde udredes af ethvert dansk Handelsskib, som til en eller anden Tid af det paa gjældende Halvaar, være sig endog kun dets Begyndelse eller dets Slutning, var i udenrigsk Fart, saaledes som af Toldvæsenet hævdet, hvad der formentlig ogsaa stemmede med selve Ordene i § 2 af Loven af 14 April 1893, i hvilken Henseende det iøvrigt ogsaa maatte være af Betydning, at § 2 i Loven af 14 April 1893 bestemte, at Overtoldbestyrelsen fastsatte de nærmere Regler for Afgiftens Opkrævning.

Dette sidste Moment findes der imidlertid ikke at kunne tillægges nogen Betydning, da Meningen med den nævnte Bestemmelse ikke kan sees at være den, at Overtoldbestyrelsen

skulde kunne paalægge nogen Afgiftspligt ud over de Tilfælde, som selve Lovens Ord hjemle. Det er derhos meget vel muligt efter det under de paaberaabte Forhandlinger fremkomne, at man fra først af har tilsigtet at gjøre den ved den omhandlede Lov indførte Afgift anvendelig i alle Tilfælde, hvor et dansk Handelskib blot i nogen Tid af Halvaaret havde været i udenrigsk Fart, men ej heller dette findes der, selv om det maatte forholde sig saaledes, at kunne tillægges nogen Betydning, undtagen forsaavidt det er foreneligt med Ordene i Lovens § 2. Men disse, der gaa ud paa, at danske Handelsskibe, der gaa i udenrigsk Fart, skulle betale en halvaarlig Afgift, og at denne paahviler Skibet, saafremt det ved Halvaarets Begyndelse befinder sig i udenrigsk Fart eller i Halvaarets Løb udklareres fra dansk Havn til udenrigsk Sted, synes ikke naturligen at kunne forstaas derhen, at Afgiften skulde kunne blive anvendelig i et Tilfælde som det foreliggende. I det Sagsøgernes Paastand, derfor vil blive at tage tilføje, skjønnes dog Sagens Omkostninger at burde hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 284. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jøns Larsson Kjell (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Fleskum Herreds Extrarets Dom af 31 Juli 1897: Tiltalte Jøns Larsson Kjell, før af Vejgaardshusene, nu af Aalborg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning og Godtgjørelse til Maskinarbejder Hauerslevs Hustru udreder han 40 Kr., hvorhos han betaler alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Larsen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. Den idømte Erstatning og Godtgjørelse at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 September 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at ud-

redes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jøns
Larsson Kjell til Høiesteretssagfører Salomon
og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Røgmand Jøns Larsson Kjell for Vold. Det
fremgaar af Sagens Oplysninger, at der den 1 Juni d. A. om
Aftenen, da Tiltalte ikke var tilstede i sit daværende Hjem i et
af Vejgaardshusene ved Aalborg, havde været Skjænderi mellem
hans Hustru og Maskinarbejder Hauerslevs Hustru, Mariane, der
boede i samme Ejendom, og at Tiltalte i den Anledning, da han
den følgende Morgen traf Mariane Hauerslev, der opholdt sig i
sit Kjøkken, bebrejdede hende det Passerede, samt at der der-
paa, da Mariane Hauerslev tog til Gjenmæle, mellem dem op-
stod et Skjænderi.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øv-
rige Oplysninger, derunder de afgivne beedigede Vidneforklaringer,
maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der var bleven
ophidset ved nogle af Mariane Hauerslev under deres Skjænderi
brugte Udtryk, har med den knyttede Næve givet hende, der efter
Vidnernes Forklaring stod indenfor Døren til sit Kjøkken, medens
Tiltalte stod udenfor samme, et Slag i Ansigtet, hvorpaa han gik
ind i Kjøkkenet, hvor han yderligere med Haanden tildelte hende
flere Slag i Ansigtet, hvorved hun faldt over mod Komfuret
eller, efter hvad Mariane Hauerslev og et Vidne have forklaret,
ned i en i Kjøkkenet staaende Tørvekasse, hvorpaa han gik sin
Vej. Ifølge en af vedkommende Stadslægge, der samme Dag,
kort efterat Overfaldet havde fundet Sted, undersøgte den Til-
skadekomne, den 2 Juni d. A. udstedt Erklæring, frembød hun
Spor af Slag paa venstre Side af Ansigtet, venstre Kind var op-
svulmet og infiltreret, nederste Øjelaag dekoloreret, Læberne op-
svulmede og ulcererede, samt en Tand i Overmunden slaaet løs,

ligesom der ogsaa paa venstre Underarm fandtes nogen Hævelse og Dekoloration, og Lægen udtalte derhos, at samtlige Læsioner, der efter hans Formening ikke kunde antages at ville have varige Følger, godt, som af Mariane Hauerslev anbragt, kunde antages at være hende bibragte med en knyttet Haand. Tiltalte har erkjendt, at de ommeldte Læsioner sandsynligvis ere Følgerne af hans Slag, hvilket navnlig ogsaa gjælder i Henseende til Læsionerne paa Underarmen, som vel ikke ere tilføjede hende ved Slag med Haanden, idet Tiltalte ikke vil have slaaet hende paa dette Sted, men forarsagede ved, at hun tumlede om. Samme Dag som Overfaldet fandt Sted, om Eftermiddagen Kl. 1, fik Mariane Hauerslev imidlertid en større Maveblødning, som fortsatte sig til den paafølgende Dag, og denne Omstændighed gav Anledning til, at hun den 3 Juni blev undersøgt af den konstituerede Stadslæge, der i sin den samme Dag udstedte Erklæring bl. A. udtalte, at der ved Undersøgelsen fandtes stærk Ømhed, svarende til Ventrikulens Leje, uden at man dog ved udvendige Symptomer, Dekoloration eller lignende, kunde konstatere, at der var tilføjet hende Slag der, idet man dog turde formene, at denne Opblussen af en Sygdom, hvoraf hun syntes tidligere at have lidt, var foranlediget ved den hende overgaaede Vold, enten direkte ved et Slag eller foranlediget ved den Sindstilstand, hvori Overfaldet havde sat hende, og i Tilslutning hertil har Stadslægen i en Erklæring af 7 Juli d. A. bl. A. udtalt, at Mariane Hauerslev da endnu ikke var ganske helbredet efter den større Maveblødning, hun havde havt, idet hun endnu led af betydelig Ømhed af Underlivet, især i venstre Side, foruden betydelig Svækkelse, samt at det turde ansees for sandsynligt, at Lidelsen skyldtes den hende tilføjede Overlast, men at Lægen dog ansaa det for mindre rimeligt, at den vilde medføre varige Følger. Angaaende de af ham i hans tidligere Erklæring af 2 Juni ommeldte Læsioner udtalte Stadslægen derhos, at sammes Spor omtrent vare svundne. Den 19 Juli d. A. gav Mariane Hauerslev Møde i Retten og forklarede da, at hun som Følge af den hende overgaaede voldelige Behandling havde været senge- liggende og under Lægebehandling i 4 Uger. Om det imidlertid end herefter maa ansees for sandsynligt, at Mariane Hauerslevs ommeldte Sygdom er foranlediget ved den hende overgaaede Vold, kan saadant dog ikke ansees fuldstændig bevist, og der findes derfor ikke at kunne paalægges Tiltalte, der har forklaret, at det har ligget udenfor hans Hensigt at tilføje Mariane Hauerslev nogen egentlig Skade, Ansvar for andre end de i Attesten af 2 Juni ommeldte Læsioner.

Maskinarbejder Hauerslev har paastaaet sin Hustru tilkjendt en Erstatning af ialt 50 Kr., derunder indbefattet baade Godtgjørelse for kontante Udlæg og Erstatning for Svie og Smerte, og ved Underrettsdommen er Beløbet fastsat til 40 Kr.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte, der ifølge en under Sagen fremlagt Extrakt-Afskrift af hans Flyttebevis er født i Kongeriget Sverige i Aaret 1858, og som ikke sees tidligere at have været straffet her i Landet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse i Henseende til den Mariane Hauerslev, som meldt, tilkjendte Erstatning det efter Omstændighederne vil kunne have sit Forblivende, ligesom Bestemmelsen angaaende Aktionens Omkostninger billigis, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 296. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Oluf Vilhelm Svane Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 6 August 1897: Arrestanten Oluf Vilhelm Svane Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han ogsaa samtlige med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator K. E. Jørgensen, og Defensor, Prokurator N. O. Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Kaas for Overretten betaler Arrestanten Oluf Vilhelm Svane Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Oluf Vilhelm Svane Nielsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts Søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Oluf Vilhelm Svane Nielsen — som er født den 9 Marts 1872, og som er anseet ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 10 December 1894 efter Straffelovens § 228, jfr. § 60, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, ved samme Rets Dom af 23 Marts 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. tildels § 54, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 September s. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — paany for Tyveri.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det tilstrækkeligt godtgjort, at han Natten mellem den 2 og 3 Juli d. A. har frastjaalet Tjenestekarl Carl Anton Christensen, medens denne sov i en til »Rødevejrmøllekre« hørende Lo, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang, et bemeldte Ghristensen tilhørende til 5 Kr. vurderet Søvlommeuhr, som var gledet ud af Bestjaalnes Lomme, og som Arrestanten, for at tilegne sig det, løste fra vedhængende Kjæde.

For dette sit Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anseet for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232. Da den i Dommen bestemte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Torsdagen den 2 December.

Nr. 285.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Frederik Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21^e September 1897: Tiltalte Frederik Nielsen bør straffes med Fængsel paa

Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Nielsen til Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne mod Frederik Nielsen for Vold anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 20 August dette Aar om Eftermiddagen indfandt Tiltalte sig i en af Spiritus noget paavirket, men, som det maa antages, dog fuldt tilregnelig Tilstand i Gjæstgiver Niels Hansens Beværtning, hvor han indkrævede nogle Drikkevarer. Hansen nægtede at skjænke for Tiltalte, og af Harme herover foer Tiltalte da ind paa Hansen, der sad med et lille Barn paa Skjødets, for at slaa ham. Hansens Hustru, Kristine Andersen gik imidlertid imellem dem og puffede Tiltalte bort, og af Harme herover gav Tiltalte nu hende med sin Haand et meget kraftigt Slag, der ramte hende i Ansigtet, og som fremkaldte en Hudafskrabning paa Næseryggen og en Svulst og Hævelse paa højre Side af Næseryggen og under højre Øje. Disse Læsioner, der bevirkede, at Hansens Hustru led af Hovedpine, og at det højre Øje jævnligen løb i Vand, fortog sig imidlertid efter en Uges Tids Forløb uden blivende Følger. Tiltalte er født den 9 Oktober 1859 og oftere straffet, senest: ved Rettens Dom af 16 Februar 1895 efter Straffelovens Paragrafer 225 og 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. En mod ham i Maj 1890 for Vold indledet Undersøgelse sluttedes uden Tiltale, efter at han havde vedtaget og afsonet en Bøde af 200 Kroner.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 305.

Advokat Halkier

contra

Frederik Julius Bartolomæus Flindt
(Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Aarhus Kjøbstads Politirets Dom af 28 September 1897: Arrestanten Frederik Julius Bartholomæus Flindt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede samtlige Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Oktober 1897: Arrestanten Frederik Julius Bartolomæus Flindt bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Julius Bartolomæus Flindt til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Julius Bartolomæus Flindt, der er født i Aaret 1865, og som — foruden at han nogle Gange har været straffet for Ejendomsindgreb og en Gang for Vold mod en Gendarm i Funktion, samt endvidere nogle Gange for Overtrædelse af Forordning 10 December 1828 — mange Gange tidligere har været straffet for Betleri, senest ifølge Holstebro Kjøbstads Politirets Dom af 31 Maj dette Aar efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Tvangsarbejde i 90 Dage, tiltales under nærværende Sag paany for Betleri.

Efter Sagens Oplysninger blev Arrestanten den 8 September dette Aar som sigtet for Betleri anholdt paa en Gade i Aarhus efter Foranledning af Skotøjshandler Marius Mikkelsen, ved hvilken Lejlighed Arrestanten, der var noget beruset, fandtes i Besiddelse af 58 Øre, nemlig 23 Øre i Kobbermønt, samt en Femogtyveøre og en Tiøre. Den af bemeldte Mikkelsen under Sagen afgivne Forklaring gaar ud paa, at Arrestanten den nævnte Dag om Eftermiddagen henvendte sig til ham, der just kom ud fra en Butik, og bad om et Par Skilling, idet han udgav sig for rejsende Cigarmager, hvorved bemærkes, at Arrestanten i Virkeligheden er Mursvend, samt at Arrestanten, da Mikkelsen derpaa foreholdt ham, at han ikke maatte tigge, svarede ja, men han vilde gjerne have en Tiøre, hvis Mikkelsen havde for mange af dem. Arrestanten, der ikke fik noget af Mikkelsen, har nu vel benægtet Rigtigheden af dennes Forklaring, men han har derimod erkjendt, at han bad Mikkelsen, der var ham ubekjendt, om at laane ham 10 Øre, og dette Forhold findes efter Omstændighederne at maatte betragtes som Betleri.

Det maa saaledes billiges, at Arrestanten ved Politiretsdommen er anset efter Lov 3 Marts 1860, § 3, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Fredagen den 3 December.

Nr. 192. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Marius Jens Pedersen og Jens Karl Pedersen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri i Spil.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 29. August 1896: De Tiltalte, Gaardmændene Marius Jens Pedersen og Jens Karl Pedersen, begge af Vrænderup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 4 Dage. Saa ville begge de Tiltalte derhos have at udrede in solidum samtlige af Sagen og Aktionen i det Hele lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører E. Hansen, 20 Kr., og Defensor, Sagfører

Nonboe, 15 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Marts 1897: De Tiltalte Marius Jens Pedersen og Jens Karl Pedersen bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Marius Jens Pedersen og Jens Karl Pedersen, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gaardmændene Marius Jens Pedersen og Jens Karl Pedersen, der fødte, den Første i Aaret 1869 og den Sidste i Aaret 1871, og som med Undtagelse af, at Jens Karl Pedersen i Militærtjenesten har været straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri i Spil.

Efterat Husmand Jørgen Christian Jensen af Stauskjær den 25 Oktober 1895 havde gjort Anmeldelse til Politiet i Varde om, at han den foregaaende Aften, da han i bemeldte Kjøbstad var sammen med de Tiltalte, til den ene af dem havde solgt en Vogn, hvorfor han skulde have en kontant Betaling af 40 Kr., men at han, der havde været endel beruset og i et Beværtningslokale spillet Trekort med de Tiltalte, ikke troede at have, som disse saavel den nævnte Aften som den paafølgende Morgen paa-

stode, modtaget dette Beløb, blev de Tiltalte, der ere Brødre og i Fællesskab besidde en Gaard i Vrenderup, og som vare Politiet bekendte som stærkt hengivne til Kortspil, samme Dag satte under Anholdelse, og under den derpaa indledede Undersøgelse — under hvilken de, der sigtedes for bedrageligt Forhold, navnlig ogsaa ved falsk Spil, benægtede at have gjort sig skyldige heri og paastode at have dels ved kontant Betaling, dels ved, hvad de i Spil havde vundet fra Jørgen Christian Jensen, fyldestgjort denne for det ham tilkommende Vederlag for Vognen — den 28 næsteften belagte med Varetægtsfængsel.

Under Undersøgelens Fortsættelse, hvorved der efterhaanden fra flere Sider fremkom Oplysninger, som talte for, at de Tiltalte ved forskellige Lejligheder, da de med Andre havde spillet Kort om Penge, havde gjort sig skyldige i svigagtigt Forhold, fastholdt ikkedestomindre begge Tiltalte gennem en Række af Forhør deres Benægtelse heraf, indtil Tiltalte Marius Jens Pedersen i et den 16 November 1895 afholdt Forhør afgav en Forklaring, der gik ud paa, at han nu ikke længere vilde nægte, at han og hans Broder havde været enige om at bedrage deres Medspillere i Kortspil, hvilket efter, hvad han nærmere forklarede, var tilgaaet paa den Maade, at de Tiltalte iforvejen havde aftalt, at Tiltalte Marius Jens, naar Medtiltalte Jens Karl gav Kort og da gav den øvre Del af Bunken et Knæk, skulde tage af paa det Sted i Bunken, hvor bemeldte øvre Del laa paa de andre Kort, saaledes at Trumfen, som Tiltalte skulde tage af den aftagne øverste Del af Kortene, blev tagen af den Del af Bunken, som Medtiltalte havde givet Knækket, hvorimod Tiltalte ikke vilde kunne gjøre Rede for, hvorledes Medtiltalte iøvrigt havde baaret sig ad med at faa de Kort og navnlig Trumfer, som de Tiltalte skulde have. Da Tiltalte Marius Jens Pedersen, der saavel som Medtiltalte fremdeles var arresteret, den 19 næsteften atter fremstilledes til Forhør, tilbagekaldte han imidlertid den saaledes afgivne Tilstaaelse, til hvilken han, som han udtrykte sig, ikke længere kunde svare, og fastholdt i Overensstemmelse med sine tidligere Forklaringer, at han og Medtiltalte ikke havde spillet uærligt og i Forstaaelse med hinanden, særligt med Kortaftagning og Trækken Trumf, idet han derhos som Grund til den afgivne urigtige Tilstaaelse angav, at han havde tænkt at kunne slippe fri mod Kaution og for at opnaa dette vilde paatage sig Skyld, selv om han ogsaa derved skulde paadrage sig Straf, hvortil han i et senere Forhør har føjet, at en af Grundene til, at han afgav Tilstaaelsen var den, at han efter de af Værtshusholder Ingvard Christensen i Varde og Tømrersvend Colding afgivne Forklaringer ikke ventede at blive hørt med sin Benægtelse.

Den af bemeldte Værtshusholder afgivne og senere beedigede Forklaring gaar ud paa, at de Tiltalte en Markedsdag i For-

aaret 1895 spillede Kort i hans Beværtningslokale med Skræder Mads N. Madsen af Faaborg og en Mand fra Ølgod, og at Spillet var højt — vistnok 2 Kr. Stikket — men at der kun blev spillet nogle Omgange, idet Værtshusholderen forbød Fortsættelse af Spillet paa Grund af, at han, der iagttog dette, troede at bemærke, at de Tiltalte, der sade ved Siden af hinanden, spillede falsk, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han lagde Mærke til, dels at de Tiltalte, dog navnlig Jens Karl Pedersen, naar Kortene efter et endt Spil laa vendte paa Bordet, søgte at faa visse Kort til at ligge sammen, dels at Kortgiveren ved Blandingen af Kortene holdt saaledes paa disse, at kun den øverste Del af dem blev blandet, og naar der derpaa skulde tages af, blev den nederste, ikke blandede Del bøjet paa langs, medens den øverste Del ikke blev bøjet, saaledes at den Aftagende med Lethed kunde træffe Grænsen mellem de 2 Dele, hvad han ogsaa benyttede sig af. Ligeledes har Tømrersvend Colding edelig forklaret, at han engang i bemeldte Foraar hos Værtshusholder Christensen, i hvis Hus han dengang boede, blev Vidne til et Spil — vistnok Firkort — mellem de Tiltalte og to andre Personer, idet Christensen, efterat Colding var kommen ind i Stuen, hvor de Spillende sade ved et Bord saaledes, at de Tiltalte havde Plads ved Siden af hinanden, lod falde en Udtalelse, som gik ud paa, at der blev spillet uærligt, hvorpaa Colding gik hen til Bordet og saa paa Spillet, der var »forholdsvis højt, ialtfald i Kroner« og blev fortsat endnu i maaske en halv Time og ialtfald saalænge, at der vistnok blev givet Kort to Omgange rundt. Colding — der har udtalt, at han ikke nærer Tvivl om, at Tiltalte Jens Karl, der formentlig var endel beruset, »gjorde Kunster ved Kortgivningen og altsaa ikke spillede ærligt« — har i denne Henseende nærmere forklaret, at bemeldte Tiltalte, naar han skulde give Kort og Broderen tage af, ved at samle de aabentliggende Kort fra de sidste Spil sørgede for, at Kortene af en bestemt Kulør — der i det Tilfælde, hvortil han særligt sigter, var Ruder — kom til at ligge sammen og lagdes ovenpaa Bunken, og idet Tiltalte derpaa blandede Kortene, var det i Virkeligheden kun de sammenlagte Kort af samme Farve, han gjorde til Gjenstand for Blanding, saaledes at disse Kort forbleve samlede, hvorhos han, naar han rakte Broderen Bunken til Aftagning, gjorde dette paa en saadan Maade, at denne kunde træffe at tage et af de sammenlagte Kort op til Trumf, ligesom han yderligere indrettede Kortgivningen saaledes, at de to Medspillere, der først skulde have 4 Kort, fik disse af en anden Farve end den, der var Trumf og var lagt til Rette for de Tiltalte. Efterat Colding havde meddelt Værtshusholder Christensen sine Iagttagelser — med Hensyn til hvilke han har tilføjet, at han ikke nærer ringeste Tvivl om, at Tiltalte Jens

Karls omhandlede Adfærd ikke skyldes nogen Tilfældighed, men at han handlede efter fuldstændigt Overlæg og i Forstaaelse med Broderen — ytrede Christensen, at »saadan havde de spillet hele Tiden«, og forbød efter Coldings Tilskyndelse endelig Spillet, ved hvis Ophør den ene af de Tiltalte Medspillere, der begge vare berusede, fremviste en større Pengeseddel og nogle mindre Penge, idet han, der paastod at have tabt og vilde fortsætte Spillet, ytrede, at de kunde see, at han havde Penge nok til at spille med.

Ifølge de iøvrigt foreliggende Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Sagens Paakjendelse i 1 Instants paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, maa det antages, at den ene af de to Personer, som ved den ommeldte Lejlighed hos Værtshusholder Christensen spillede Kort med de Tiltalte, var Husmand Christen Gravesen af Ølgod; men medens denne, der ifølge sin Forklaring oftere har spillet Kort hos Christensen, dog ikke, som han har udtrykt sig, med nogen Bestemthed kan erindre at have spillet der med de Tiltalte og ovennævnte Skræder Madsen, hvilke tre Personer han ved sit Møde i Politiretten den 16 Januar d. A. erklærede ikke at kjende noget til, har Skræder Madsen forklaret, at han erindrer, at han spillede med de Tiltalte og en ham ubekjendt tredje Mand, ligesom han tror at kunne erindre, at Christensen erklærede, at han »ikke vilde have mere Kortspil i Huset«, hvorhos Madsens Forklaring iøvrigt gaar ud paa, at han ikke tabte »ret meget«, uden at han imidlertid er istand til endog blot tilnærmelsesvis at opgive Beløbet, som efter hans Formening dog maa have været under 10 Kr., og at han hverken ved bemeldte Lejlighed, da han efter sin Forklaring var i betydelig Grad beruset, eller ved flere andre Lejligheder, da han har spillet med de Tiltalte, selv har iagttaget, at der blev spillet falsk, men at han og en anden Mand efter en Gang i Faaborg at have spillet Kort med de Tiltalte talte sammen om, at der muligen havde været »Kunster« i Spillet, navnlig fra Tiltalte Jens Karls Side. Derimod have flere andre under Sagen afhørte Personer, der ved forskellige Lejligheder have spillet Kort med de Tiltalte og derved tabt Penge til disse, tildels under Ed afgivet Forklaringer, der gaa ud paa, enten at de Tiltalte, der stundom have vundet temmelig betydelige Beløb, af Medspillerne ere blevne mistænkte — i et enkelt Tilfælde endog ligefrem sigtede — ganske i Almindelighed for at have spillet falsk, eller at Medspillerne med større eller mindre Sikkerhed have observeret, at de Tiltalte under Spillet have brugt en i det Væsentlige lignende Fremgangsmaade som den af dem efter Værtshusholder Christensens og Tømrersvend Coldings Forklaringer anvendte.

Efter det saaledes Foreliggende vil der nu ikke kunne tages noget Hensyn til Tiltalte Marius Jens Pedersens Tilbagekaldelse

af den af ham, som meldt, afgivne Tilstaaelse; men medens denne, der ikke refererer sig til noget bestemt Tilfælde, i hvilket de Tiltalte sigtes for at have spillet falsk, dog, selv i Forbindelse med, hvad der iøvrigt foreligger under Sagen, ikke findes at afgive fyldestgørende Bevis for, at nogen af de Tiltalte — af hvilke Marius Jens siden Tilbagekaldelsen af sin Tilstaaelse og Jens Karl uforandret under hele Undersøgelsen i Sagen har fastholdt Benægtelsen af, at de have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold — ved anden Lejlighed end den af Værts-husholder Christensen og Tømmersvend Colding omforklarede har udvist uredeligt Forhold i Spil, maa det derimod ved de af 2 nysnævnte Vidner afgivne, af bemeldte af den ene af de Tiltalte aflagte Tilstaaelse understøttede edelige Forklaringer, hvis Rigtighed yderligere bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, anses tilstrækkeligt godtgjort, at begge de Tiltalte ved den sidstnævnte Lejlighed have i Forstaaelse med hinanden gjort sig skyldige i en til at bevirke et for dem fordelagtigt Udfald af Spillet egnet bedragerisk Adfærd.

For dette de Tiltaltes Forhold ville de være at ansee efter Straffelovens § 255 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for hver især til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1 Instants bemærkes, at det ikke kan billiges, at Tømmersvend Colding under et den 24 Februar f. A., paa hvilket Tidspunkt Tiltalte Jens Karl Pedersen endnu hensad i Varetægtsfængsel, inden Aalborg Kjøbstads Politiret optaget Forhør er bleven edfæstet, uden at det i Overensstemmelse med Frdn. 13 Oktober 1819, § 1, er iagttaget, at enten bemeldte Tiltalte personlig fremstilledes eller et Forsvar beskikkedes ham til at varetage hans Tarv, og uden at Tiltalte Marius Jens Pedersen, som den Gang var løsladt af Arresten, ses at have været kaldet til at overvære Edfæstelsen, ligesom det ej heller kan billiges, at Underretsakten, efterat Sagen er paa-dømt i 1 Instants den 29 August f. A., først er bleven udfærdiget den 5 Oktober næstefter; men efter Omstændighederne findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Føje til i disse Henseender at gjøre Ansvar gjældende, og iøvrigt har under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Mandagen den 6 December.

Nr. 282.

Advokat Nellemann

contra

Hans Heinrich Wilhelm Ludvig Steen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold mod en anden Person, der har medført dennes Død.

Hjelmslev-Gjern Herreders Extrarets Dom af 26 Maj 1897: Arrestanten Hans Hendrik Ludvig Vilhelm Steen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr. og til Defensor, Kancelliraad, Prokurator Bagge, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 August 1897: Tiltalte Hans Heinrich Wilhelm Ludvig Steen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 25 Kr. til den Første og 20 Kr. til den Sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes der ikke Grund til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han tog Granstaven for at væрге sig mod et befrygtet Angreb fra Jacobsens Side, og at han, der søgte at unddrage sig Angrebet ved Flugt, kun for at væрге sig efterat være bleven indhentet af Jakobsen og slaaet af denne med en Sten i Nakken har tilføjet ham de i den indankede Dom omhandlede Slag, der foranledigede hans Død.

Ligesom nu Tiltalte maa ansees at have været berettiget til at væрге sig med det Vaaben, han havde i Hænde, saaledes findes hans Forhold — selv om han ved den Maade, hvorpaa han benyttede Granstaven, maatte antages at have overskredet Grændsen for det tilladte Nødvæрге — dog efter samtlige Omstændigheder ikke at burde tilregnes ham til Straf. Tiltalte vil derfor i Medfør af Straffelovens

§ 40 være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Heinrich Wilhelm Ludvig Steen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Nellesmann og Hindenburg, 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Hans Heinrich Wilhelm Ludvig Steen, der er født i Aaret 1855 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for — som det hedder i Aktionsordren — Vold mod anden Person, der har medført dennes Død.

I Anledning af, at den paa Gaarden »Koldens Mølle« tjene-
 nende, henved 19 Aar gamle Karl Anders Christian Jacobsen havde undladt at efterkomme en Ordre, som Bestyreren af Gaarden paa Foranledning af Tiltalte, der arbejdede sammesteds som fast Daglejer, den 14 Januar d. A. havde givet ham til at være Tiltalte behjælpelig med Befordring af nogle Møllesække, kom Tiltalte og Jacobsen, mellem hvem der allerede ved en tidligere Lejlighed havde vist sig at være en mindre god Forstaaelse, ifølge Sagens Oplysninger samme Dags Aften i Skjænderi med hinanden, medens de vare inde i Gaardens Folkestue for at spise Nadver, og da Tiltalte — der med Familie beboede et ham tilhørende Hus, beliggende ca. 900 Al. Øst for bemeldte Gaard, ved den nordlige Side af en Skov, der strækker sig hen til den Syd for Gaarden værende Have — derpaa for at begive sig hjem Kl. ca. 7 gik ud af Stuen, der fandtes i det i den sydlige Side af Gaarden beliggende Vaaningshus, fulgte Jacobsen efter ham og kaldte ham en Idiot, hvad Tiltalte besvarede ved at gjøre Brug af det samme Skjældsord. Jacobsen, der stod i Døren fra Folkestuen, medens Tiltalte var kommen hen til den sydlige Ende af Gaardens østre Længe, raabte derefter til Tiltalte, at denne skulde komme hen til ham, hvortil Tiltalte svarede, at Jacobsen kunde komme hen til ham, og da Jacobsen derpaa gik hen imod Tiltalte, tog denne en ved det sydvestlige Hjørne af den sidstnævnte Bygning liggende Granstav, med hvilken han bevægede sig henimod Jacobsen, som nu trak sig

noget tilbage og tog et Stykke Mursten op fra en paa Gaardspladsen værende Stendynge, men derpaa atter gik imod Tiltalte, som herefter, medtagende Staven og efterfulgt af Jacobsen, løb sin Vej gennem en Kjørselspassage mellem den sydlige Ende af det østre Hus og Haven, der strækker sig hen for den østlige Ende af Vaaningshuset.

Tvende paa »Koldens Mølle« tjenende Piger, som havde overværet det saaledes forefaldne Optrin, og efter hvis Forklaringer de i Maaneskinnet kunde se Tiltalte og Jacobsen, indtil disse ved Havens nordøstre Hjørne begge, Tiltalte som den forreste, bøjede af til Højre ned mod Skoven, gik derefter, som de yderligere have forklaret, ud i Kostalden for at malke, og efterat de vare blevne færdige hermed, gik de, der ikke havde tænkt sig, at der, som de havde udtrykt sig, vilde komme noget videre ud af Uenigheden mellem Tiltalte og Jacobsen, ud i Haven for at see efter dem og blive da vaer, at der laa noget paa den snedækkede Pløjemark udenfor Haven, hvad de underrettede Gaardbestyreren om, og da denne derefter — ifølge Pigernes Forklaring omtrent $1\frac{1}{2}$ Time efter, at Tiltalte og Jacobsen vare løbne ud af Gaarden — i Forening med en Søster, der forestod Husholdningen, og begge Pigerne gik ud paa Marken, forefandt de her i en Afstand af nogle og tyve Alen fra Havens nordøstre Hjørne og 10 Alen fra Skoven samt henved 30 Alen fra Vaaningshusets østre Ende Jacobsen liggende paa Maven med Ansigtet paa sin Hue og tilsyneladende død, omend Legemet endnu var bøjeligt og varmt, hvorpaa der, efterat han var bragt ind i Gaardens Karlekammer og lagt paa en Seng, blev tilkaldt en Læge, som har afgivet en under Sagen fremlagt Erklæring, der bl. A. gaar ud paa, at Lægen, der blev hentet Kl. ca. $9\frac{1}{2}$, ved sin Tilstedekomst fandt Jacobsen at være død, at der saaes nogen Hævelse af Delene mellem Næse og Mund, at Næseborene og til Dels Munden vare fyldte med koaguleret Blod, og at Liget havde et ca. $\frac{3}{4}$ Tomme langt Saar paa venstre Side af Hagen. Ved en af Politimesteren den følgende Dag foretagen Undersøgelse henlaa paa det Sted, hvor Liget af Jacobsen var fundet, endnu hans Hue med en stor Plet af levret og størknet Blod paa den opadvendte udvendige Side af Pullen, ligesom der ved Siden af Huen fandtes dels en Blodplet paa den frosne Jord omtrent af samme Omfang som et Tokronestykke, dels et Stykke af en brændt Mursten af Størrelse omtrent som Fjerdedelen af en hel Sten, hvilket Murstensstykke, der var gennemtrængt af Vand og til Dels belagt med et frossent Lag Jord, der bar tydelige Spor af 2 Fingre, senere er befundet at have en Vægt af godt $1\frac{1}{2}$ Pd., hvorhos en Granstav, der vejede 4 a 5 Pd. og havde en Længde af 132 Ctm., og hvis Omkreds udgjorde i den ene Ende, ved hvilken der fandtes et fra en afsavet Sidegren hidrørende fremspringende Parti, 23 Ctm. og i den anden Ende 17 Ctm.,

blev funden opstillet mod en Busk ved en Sti i Udkanten af Skoven i en Afstand af henved en Snes Alen fra det Sted, hvor Huen og Murstensstykket laa.

Efterat Tiltalte med Hensyn til, hvad der, efterat han og Jacobsen, som meldt, vare løbne ud af Gaarden, forefaldt mellem dem, under den forud for Aktionsordrens Udfærdigelse anstillede Undersøgelse havde til forskjellig Tid afgivet Forklaringer, der ved Siden af, at de til Dels stode i mindre god Samklang med det iøvrigt Foreliggende, paa flere Punkter vare usikre og vaklende, lod han — der siden Undersøgelsens Paabegyndelse havde hensiddet i Varetægtsfængsel, og om hvem Dommeren ved Sagens Inkamination for Extraretten den 12 Marts d. A. til Retsprotokollen bemærkede, at han den foregaaende Dag havde begjært sig fremstillet, og da dette derefter skete, viste Tegn til Begrebsforvirring, hvorfor han strax var bleven tilseet af Distriktslægen — den 13 s. M. fremsatte Begjæring om at blive fremstillet for Forhørsdommeren, og under et derefter optaget yderligere Forhør har han samme Dag i den nævnte Henseende afgivet og den paafølgende 18 Marts med en mindre væsentlig Tilføjning gjentaget en Forklaring, hvorved han, der efter sit Udsagn flere Gange havde tænkt paa at sige Sandheden, men ikke havde kunnet bekvemme sig dertil, erklærede sin tidligere Fremstilling for urigtig, og som iøvrigt gaar ud paa følgende. I Passagen mellem det østre Hus og Haven, eller muligt først lige ved Hjørnet af denne, blev Tiltalte indhentet af Jacobsen, og efterat han nu paa Stedet havde tildelt denne, som han har udtrykt sig, mange Slag over Skulderen med den Granstav, som han havde bevæbnet sig med, uden at Jacobsen slog igjen, idet han indskrænkede sig til at sparke efter Tiltalte, »fløj« Jacobsen paa Tiltalte, og denne, der vil have ment, at Jacobsen, naar han fik de nysnævnte Slag, vilde lade Tiltalte være, satte derpaa i Løb ned mod Skoven, men blev lidt nede paa den ved denne værende Skrænt indhentet af Jacobsen, der med en Sten bibragte ham et Slag i Nakken, hvilket Slag, der ikke efterlod noget synligt Spor paa Tiltalte, vel ikke var stærkt, men dog gjorde ondt, hvorpaa Tiltalte vendte sig om og tilføjede Jacobsen, idet han trængte denne tilbage op paa Pløjemarken, ialt 3 Slag i Hovedet med Staven, som han, holdende den ved den tykkeste Ende, førte med begge Hænder. Efter det sidste af disse Slag, som Jacobsen fik, da han befandt sig omtrent paa det Sted paa Marken, hvor Liget senere blev fundet, førte Jacobsen Haanden op for Øjnene og begyndte at vakle, hvorhos han, hvem Tiltalte af den Grund nu ophørte med at slaa, strax efter faldt til Jorden, og Tiltalte løb derpaa ned i Skoven for at gaa gjennem denne til sit Hjem, hvad han, der satte Staven fra sig paa det Sted, hvor den, som anført, den følgende Dag blev funden, dog opgav, efter sin Forklaring af Frygt for, at Jacobsen skulde

rejse sig og komme efter ham, hvorimod han nede fra Skoven tilraabte Jacobsen: »Rejs dig nu Anders«. Da Jacobsen desuagtet blev liggende, gik Tiltalte op paa Pløjemarken, hvor han, dog uden at turde røre Jacobsen, gik omkring denne, der laa og kastede op, og sagde til ham, at han skulde rejse sig op og ikke ligge og brække sig, og han gik derefter langs med Skoven til sit Hus, idet han dog, som han tror, endnu en Gang gik hen for at see paa Jacobsen, medens han undlod at komme denne til Hjælp, da han vil have troet, at Jacobsen muligvis var fuld — hvad dog — som det allerede paa Hjemvejen faldt Tiltalte ind, ikke kunde være Tilfældet — ligesom Tiltalte, som han har udtrykt sig, maaske ogsaa nok var noget ræd for at gaa hen til Jacobsen.

Tiltalte, som efterat være kommen hjem, overfor sin Hustru ytrede Frygt for, at han skulde have slaaet Jacobsen ihjel, og udtalte, at han havde slaaet denne mange Gange, var imidlertid betagen af Uro og gik lidt efter tilbaks til det Sted, hvor Jacobsen var falden, og paa hvilket han fandt denne endnu liggende; men Tiltalte, der efter sin Forklaring ved at løfte Jacobsens ene Ben op nok kunde mærke, at Jacobsen var død, turde ikke gaa ind paa Gaarden for at fortælle, hvad der var skeet, hvorimod han gik tilbage til sit Hjem, hvor han efter sin Forklaring paa Grund af Upasselighed, forblev den næste Dag i Stedet for at begive sig paa Arbejde paa Gaarden.

Der har imidlertid været rejst Spørgsmaal om, hvorvidt der kunde tages Hensyn til den saaledes foreliggende Forklaring af Tiltalte, idet han, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, efter den 8 Marts d. A. at være bleven fotograferet i Arrestgaarden viste sig at være behersket af Vrangforestillinger, der navnlig gik i Retning af, at han, der skal have opfattet den nævnte Fotografering som et Middel til at erholde oplyst, hvad han maatte have skjult af de Sagen vedrørende Omstændigheder, troede sig efterstræbt af Arrestforvareren, der havde været nærværende, da han blev fotograferet; men ligesom Forhørsdommeren med Tilslutning af Retsvidnerne har bemærket til Retsprotokollen den 13 Marts, at Tiltalte denne Dag havde afgivet sin Forklaring med fuldstændig Ro og uden noget Tegn paa, at han, omend hans Optræden tydede paa nogen Forvirring, idet han ytrede Angst for Arrestforvareren, ikke skulde være sin Forstand fuldstændig mægtig, og den 18 Marts, at Tiltalte tilsyneladende var fuldstændig ved sin Samling og havde afgivet sin Forklaring uden noget Tegn paa, at han ikke var klar over sine Ord og deres Betydning, saaledes har Overlægen for Sindsygeanstalten ved Aarhus — paa hvilken Anstalt Tiltalte den 19 Marts d. A. blev indlagt efter Tilskyndelse af Distriktslægen, som den 18 s. M. havde fundet Tiltalte i en temmelig stærkt deprimeret Sindsstemning, der viste, at der ikke var indtraadt Ligevægt i hans

mentale Tilstand efter de foregaaende Dages Hallusinationer, og lod befrygte Gjentakelser af disse — efterat have havt Lejlighed til at gjøre sig bekendt med det under Sagen Fremkomne i en den 18 Maj næstefter afgiven Erklæring udtalt ikke blot, at Tiltalte da var fuldstændig fri for alle Symptomer paa Sinds sygdom, og at han, hvis Sindssygdом efter Overlægens Overbevisning først var begyndt nogle Dage efter den ovennævnte Fotografering, paa den Tid, da han begik sin Forbrydelse, havde været sjælelig rask, og, som det tilføjes, kun paavirket af Skræk eller Angst, men ogsaa, at de Forklaringer, han har afgivet i Forhørene, have været afgivne i klar og bevidst Tilstand.

Under 16 Januar d. A. blev Jacobsens Lig gjort til Gjenstand for en af vedkommende Fysikus og Distriktslæge foretagen Obduktionsforretning, og ifølge den herom afgivne, under Sagen fremlagte Beretning viste det sig, dels at der var et lidt svullet Parti paa Overlæben samt Misfarvninger af Huden og Hudafskrabninger af større eller mindre Omfang i Ansigtet og paa højre Øre, dels at hele Partiet nedenfor og bag højre Øre, strækende sig om i Nakken i omtrent en Haandflades Størrelse, fandtes stærkt svullen og vissent farvet, hvorhos der lige ved Haargrændsen i en Afstand af 2 Ctm. bag Processus mastroideus fandtes 2 mindre rundagtige, $\circ$: ærtstore Ecchymoser, og ved Indsnit viste dette Parti med de derunder liggende Muskler sig at være stærkt gjennemsprængt med mørkt koaguleret Blod. Endvidere fandtes bl. A. Tungen belagt med en Del graaligfarvet, grynet Masse og Svælgrummet opfyldt med en graaliggul, vællingagtig, grynet Masse, iblandet større og mindre Stykker af fastere Konsistents, hvorhos ligeledes Spiserøret og Luftrøret indeholdt en rigelig Mængde af den nævnte vællingagtige Masse, ligesom der endelig ved Obklipping af Trachea gennem Bifurkaturen og Forgreningerne i Lungerne fandtes en Del slimet, rødfarvet Vædske, iblandet selv i de mindre Forgreninger enkelte sago-lignende Gryn.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 December 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiestretsaaet 1897.

Nr. 42.

Mandagen den 6 December.

Nr. 282.

Advokat Nellemann

contra

Hans Heinrich Wilhelm Ludvig Steen
(Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

De obducerende Læger have derhos erklæret, at der, efter hvad der fremgaar af Sektionen, er tilføjet Afdøde et stærkt Slag paa højre Side af Hovedet, og at dette Slag rimeligvis har bevirket en Kommotion af Hjernen med Bevidstløshed og Brækning, ved hvilken en Del af den fra Maven opbrækkede Masse antages at være trængt ned i Trachea og ved Aspiration ned i de mindre Luftrørgrene og derved har foraarsaget Kvælning og Død, samt at den væsentligste af de paa Liget forefundne Læsioner, nemlig den paa højre Side af Hovedet, godt kan være bevirket ved Slaget med et saadant Redskab, som Tiltalte angiver at have benyttet. Foruden at dernæst Fysikus paa Foranledning af Forhørsdommeren i en Skrivelse af 21 Januar d. A. yderligere har udtalt, at Sektionen ikke har frembudt tydelige Tegn paa, at Døden er indtraadt som en direkte Følge af det i Obduktionsforretningen ommeldte Slag paa højre Side af Hovedet, idet der som Dødsaaarsag er fundet udtalte Tegn paa en paa den ovenanførte Maade bevirket Kvælning, og Døden saaledes formentlig nærmest maa siges at være en indirekte Følge af det nysnævnte Slag, har endelig det kgl. Sundhedskollegium afgivet en under Sagen fremlagt Erklæring af 25 Februar d. A., hvori Kollegiet i Tilslutning til de nævnte af Obducenterne i Forening og senere særskilt af Fysikus afgivne Erklæringer udtaler, at Jacobsens

Død er foraarsaget ved Kvælning, idet en Del af Mavens Indhold ved Opkastning er kommet op i Munden og i Svælgrummet og derfra af Afdøde, der sandsynligvis har henligget bevidstløs, ved Aandedrætsbevægelser er suget ind i Luftvejene og har tilstoppet disse i en saadan Grad, at Aandedrættet blev umuligt, at under den Forudsætning, at der ikke kan være Tale om, at den Afdøde har været beruset eller paa anden Maade disponeret til Opkastning, maa den omtalte Opkastning opfattes som et Symptom paa en Hjernerystelse, opstaaet som Følge af det Slag paa højre Side af den Afdødes Hoved, som forefandtes ved Sektionen, og at der intet er til Hinder for at antage, at Læsionen kan være tilføjet med et saadant Redskab, som Tiltalte angiver at have benyttet.

Ligesom nu den ovenanførte af Tiltalte med Hensyn til det Passerede mellem ham og Jacobsen senest afgivne Forklaring — der vel forsaavidt Tiltalte derefter vil have slaaet Jacobsen, allerede førend de kom ud paa Pløjemarken, ikkun kan bringes i Samklang med de af de 2 ovennævnte Tjenestepiger afgivne Forklaringer under Forudsætning af, at det er sket, efterat Tiltalte og Jacobsen havde passeret Havehjørnet, men bortset herfra i alt væsentligt er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger — maa blive at lægge til Grund ved Bedømmelsen af Tiltaltes Forhold, saaledes maa der ogsaa, idet Jacobsen efter det Oplyste maa forudsættes den paagjældende Aften at have været ganske ædru og ikke kan antages i saadan Tilstand at have været særlig disponeret til Opkastning, gaas ud fra, at den af Tiltalte under Benyttelse af den ovennævnte Granstav Jacobsen tilføjede Vold har fremkaldt Jacobsens Død paa den i de foreliggende lægevidenskabelige Udtalelser antagne Maade. Tiltalte, der har erkjendt at have indseet, at den af ham benyttede Granstav var et farligt Vaaben, har imidlertid villet gjøre gjældende, at han var nødsaget til at gjøre Brug af den for at værges sig overfor Jacobsen; men til at antage, at Tiltalte — der selv ikke mindre end Jacobsen havde udæsket til Slagsmaal uden senere at bede om Fred, og som, skjøndt Jacobsen skal have været i Besiddelse af temmelig store Legemskræfter, efter det Oplyste ikke kan antages at have været denne underlegen i fysisk Styrke eller havt Grund til at forudsætte dette — skulde have befundet sig i Nødværgetilstand, navnlig da han paa Pløjemarken tæt udenfor Gaarden gjentagende slog Jacobsen i Hovedet med Granstaven, give Sagens Oplysninger ikke tilstrækkelig Føje, i hvilken Henseende det ogsaa kan bemærkes, at Tiltalte, der har et hid-sigt Temperament og, ligesom Tilfældet skal have været med Jacobsen, ansees for at være af en uforligelig Karakter, under den af ham den 13 Marts afgivne Forklaring som Grund til sin Handlemaade ikkun har paaberaabt sig Hidsighed og Paavirkning

af den oprørde Sindsstemning, i hvilken han, som han har udtrykt sig, efterhaanden under Slagsmaalet var kommen. Idet det derhos paa den anden Side ikke findes at kunne statueres, at Tiltalte, hvis Forklaring om, at han ikke har havt til Hensigt at dræbe Jacobsen eller endog blót at tilføje denne en alvorlig Legemsbeskadigelse, ikke kan forkastes, har maattet forudsee Jacobsens Død som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af den mod ham udøvede Vold, i al Fald gennem den Aarsagsrække, hvorved Døden efter det ovenanførte maa antages bevirket, vil Tiltalte for sit ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 71.

Staldmester Jens Larsen
(Ingen)

contra

Parcellist Niels Jørgensen af Slettelt
(Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Staldmester Jens Larsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 300. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Valdemar Theodor Frederik Johan Beich
(Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri, Hæleri Bedrageri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Oktober 1897: Arrestanten Valdemar Theodor Frederik Johan Beich bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Valdemar Theodor Frederik Johan Beich til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Valdemar Theodor Frederik Johan Beich for Tyveri, Hæleri, Bedrageri og Betleri. Arrestanten er født den 22 September 1874 og anset: ved Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 5 Juni 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 19 August s. A. blev formildet til simpelt Fængsel i 14 Dage, ved Frederikshavns Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Juni 1896 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Oktober 1896 efter Straffelovens §§ 231, 251, tildels jfr. med § 45, og sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, at han en Dag i Begyndelsen af Juli d. A. svigagtigt

har fravendt Ekviperingshandler Carl Elias Troest forskellige Varer af samlet Værdi 5 Kr. 20 Øre, som han ved forskellige urigtige Foregivender skaffede sig udleveret paa Kredit uden Hensigt at betale dem — hvad han ej heller senere har gjort — at han den 12 August d. A. har frastjaalet Arbejdsmand Andreas Jensen en til 50 Øre vurderet Portemonnæ med Indhold, bestaaende af ca. 1 Kr. i rede Penge, og 2 tilsammen til 1 Kr. 50 Øre vurderede Laanesedler, hvilken Portemonnæ laa frit fremme paa et Møbel i en Lejlighed, til hvilken Arrestanten, der havde indfundet sig der i tyvagtig Hensigt, havde uhindret Adgang, og at han den 13 s. M. havde frastjaalet en under Sagen ikke tilstedekommet Mandsperson 4 tilsammen til 1 Kr. 50 Øre vurderede Laanesedler, der laa i Bestjaalnes Hat, som denne, der laa og sov paa Fælleden, havde lagt ved Siden af sig.

Fremdeles har Arrestanten tilstaaet, at han i Juli og August Maaned d. A. har betlet her i Staden, og at han den 13 August d. A. efter Anmodning af en Person, som han kun kjender ved Fornavn, og som ikke er kommen tilstede under Sagen, har pantsat et til 3 Kr. vurderet Par Benklæder og modtaget en Del af de derved indvundne Penge, uagtet han antog, at den nævnte Person havde stjaalet Benklæderne.

Om de nævnte Benklæder i Virkeligheden have været stjaalne er ej oplyst under Sagen.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 251, efter dens § 232, for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, jfr. § 46, som for fjerde Gang forsøgt Hæleri, samt efter Lov 3 Marts 1860, § 3, efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 307. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Edvard Vilhelm Otto Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Oktober 1897: Arrestanterne Hans Hendriksen, Sofus Christian Eltong og Edvard Vilhelm Otto Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde,

Hendriksen i 2 Aar, Eltong i 2½ Aar og Hansen i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Mundt, 25 Kr. til hver, uddedes af Arrestanten Eltong, dog at der deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Hansen ⅓ og af Arrestanten Hendriksen ⅔. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Edvard Vilhelm Otto Hansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Hans Hendriksen, Sofus Christian Eltong og Edvard Vilhelm Otto Hansen for Tyveri, Hendriksen tillige for Betleri og Overtrædelse af Polititilhold og Eltong tillige for Hæleri og Betleri. Arrestanten Hendriksen — — —

Arrestanten Eltong — — — — —

Arrestanten Hansen er født den 2 November 1868 og bl. A. anset: ved Rettens Dom af 19 Marts 1887 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ved Rettens Dom af 28 April 1888 efter Straffelovens § 203 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; ved Rettens Dom af 26 Februar 1889 i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; ved Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 7 Maj 1896 efter Straffelovens § 253, jævnfør tildels § 54 og tildels § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest: ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 24 Februar 1897 i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 238, som for tredje Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Ved Arrestanternes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste

er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Natten mellem den 26 og 27 Juni d. A., omtrent Kl. 1, gik Arrestanterne Eltong og Hansen sammen ind i Gaarden til Ejendommen Ryesgade Nr. 51, hvortil Adgangen var uhindret, for efter Aftale at begaa Tyveri i nævnte Ejendom. Medens Arrestanten Hansen blev staaende i Gaarden for at holde Vagt, steg Arrestanten Eltong i Hansens Paasyn gennem et mod Gaarden vendende Vindue ind i en i Stueetagen beliggende, af Hørkræmmer Rasmus Rasmussen til Beboelse og Forretningslokale benyttet, aflaaet Lejlighed, fra hvilken han derefter stjal dels en Krukke med Smør af Værdi 1 Kr., der stod paa Kjøkkenbordet, dels ca. 2 Kr. i rede Penge, der laa i en uafaaet Butiksskuffe

Som Følge af det Anførte — — — ville Arrestanterne være at ansee: Hendriksen — — —

Eltong — — — og

Hansen i Medfør af Straffelovens § 246, efter Straffelovens § 230, 2det Stk., eller efter dens § 238, som for fjerde Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 7 December.

Nr. 283. Høiesteressagfører Hansen

contra

**Christen Christensen, Bertel Skov Nielsen og
Anton Jensen (Def. Asmussen),**

der tiltales for Tyveri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 3 April 1897: Tiltalte Anton Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Christen Christensen bør straffes med 15 Slag Ris og Tiltalte Bertel Skov Nielsen med 10 Slag Ris. Saa bør de Tiltalte Christensen og Nielsen og in solidum udrede Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Vedel, 12 Kr. og til Defensor, Kancelliraad Jensen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Juli 1897: I Hen-
seende til de de Tiltalte Christen Christensen og Bertel Skov

Nielsen idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Anton Jensen bør straffes med 10 Slag Ris. Saa udrede de Tiltalte og En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte Jensen kun har ydet en mindre væsentlig Bistand til Iværksættelsen af de paagjældende, i den indankede Dom omhandlede Tyverier, findes det under Hensyn til, at nævnte Tiltalte ifølge de foreliggende Oplysninger i Forstandsudvikling staaer tilbage for Børn af samme Alder, betænkeligt at antage, at han har indseet Strafbarheden af sit Forhold. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Iøvrigt vil Dommen i Henhold til de for de Tiltalte Christensens og Nielsens Vedkommende i samme anførte Grunde være at stadfæste, saaledes at alene de sidstnævnte Tiltalte in solidum ville have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anton Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, saaledes, at Christen Christensen og Bertel Skov Nielsen, een for begge og begge for een, udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i den indankede Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Drengene Christen Christensen, Bertel Skov Nielsen og Anton Jensen, som ere fødte henholdsvis den 5 Juli, den 17 Marts og den 6 Februar 1886, og ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Sagen drejer sig om en Række af Tyverier i Herning, i hvilken Henseende der ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens

øvrigte Oplysninger, som tildels ere tilvejebragte under et efter Underrettsdommens Afsigelse i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør, er godtgjort følgende:

De Tiltalte Christensen og Nielsen have begge i November Maaned f. A. stjaalet Penge fra Bager Pallesen. Medens der om det saaledes af Nielsen begaaede Tyveri ikke foreligger anden Oplysning end hans Tilstaaelse, der gaar ud paa, at han har stjaalet et Kronestykke fra Pallesens Butiksskuffe, er det om det af Christensen udførte Tyveri oplyst, at det blev begaaet efter Aftale med de to andre Tiltalte, idet Christensen, da han den 13 November mødte disse paa en Gade i Herning og fik at vide, at Jensen havde en Enøre hos sig, yttrede, at han, naar han maatte faa dette Pengestykke, vilde kunne tage 1 Krone i Pallesens Butik. Han forklarede nærmere, at han eventuelt for at have et Ærinde i Butiken, vilde købe en Kage til Pris 1 Øre, og efterat Jensen derpaa havde overladt Christensen Pengestykket, fulgtes de alle tre til den paagjældende Butik, hvor Nielsen og Jensen bleve staaende udenfor, medens Christensen, idet han aabnede Døren saa forsigtigt, at Butiksklokken ikke ringede, gik ind i Butiken og af den uaflaasede Pengeskuffe tilvendte sig et Beløb af 1 Kr. 5 Øre, som han delte lige med de Medtiltalte, af hvilke Jensen derhos fik Enøren, hvorfor der ej blev Anvendelse, idet ingen kom tilstede i Butiken, tilbage.

Fra Tobakshandler Kjærsgaards Butik have de Tiltalte, efter Nielsens Forklaring, meget jævnligt og saa ofte, de fik Lyst til at ryge saadanne, tilvendt sig Cigaretter, saaledes at de ved de paagjældende Tyverier, der i Almindelighed efter fælles Aftale bleve udførte af Nielsen eller dennes 8-aarige Broder, men i to Tilfælde ere udførte af Christensen, benyttede sig af den Omstændighed, at det altid varede længe, før nogen kom tilstede efter Butiksklokkens Ringen, hvorved det blev muligt for den paagjældende Dreng at bemægtige sig Cigaretterne og fjærne sig med dem, uden at imidlertid nogen anden kom tilstede i Butiken. I nogle Tilfælde har da den, der skulde udføre Tyveriet, faaet nogle Øre af de andre eller en af dem, for i fornødent Fald, hvis der kom nogen i Butiken, at kunne gjøre et Indkjøb, og saaledes, at han maatte beholde Pengene, dersom det lykkedes at udføre Tyveriet. Jensen har i saa Henseende særlig erkjendt, at han paa denne Maade en enkelt Gang har givet Nielsens ovenmeldte lille Broder en Øre. Der blev efter Omstændighederne stjaalet en eller flere Pakker Cigaretter ad Gangen, og Prisen maa efter det Foreliggende antages at have været 25 eller 15 Øre for Pakken, eftersom den indeholdt et større eller mindre Antal. Det er ikke nærmere oplyst, naar disse Tyverier ere begaaede, og der kan ikke med nogen Bestemthed gaas ud fra, at de to af Christensen personligt udførte hidrøre fra Tiden efter hans fyldte 10de Aar, men det maa i alt Fald antages, at

en Del af samtlige Tyverier ere begaaede efter dette Tidspunkt. Jensen, der efter det Anførte ikke personligt har udført noget af Tyverierne, har for sit Vedkommende særligt tilstaaet, at han mindst 3 Gange og muligt adskilligt oftere har været med til at stjæle Cigaretter fra Kjærsgaard.

Da Christensen og Nielsen en Dag i November Maaned f. A. i Følge med Jensen vare inde i Kjøbmand F. C. Mortensens Butik for at sælge nogle Ben, benyttede de Lejligheden til at frastjæle Mortensen en Del Cigarer, der henstod i en Kasse i Vinduet.

Senere har Nielsen derhos gjentagne Gange, som det efter det Foreliggende maa forudsættes efter Aftale med Christensen, stjaalet Cigarer i bemeldte Butik, hvor han ved disse Lejligheder enten havde givet sig et eller andet Ærinde eller havde indfundet sig uden Ærinde, naar der var mange Folk tilstede, og efter Nielsens Forklaring maa det antages, at de paa denne Maade have efterhaanden tilvendt sig et betydeligt Antal Cigarer. Det er ikke mod Jensens Benægtelse godtgjort, at han har taget Del i disse Tyverier, og, for saa vidt han har deltaget i Udbyttet, i hvilken Henseende han har forklaret, at han kun en Gang har modtaget nogle af Cigarerne, uden at han da vidste, at de vare stjaalne, vil han, selv om dette sidste Anbringende ikke maatte være rigtigt, efter Straffelovens § 56 in fine ikke herved have paadraget sig Straffeansvar.

Christensen og Nielsen have en Gang i Løbet af sidstafvigte Efteraar, som det maa antages i Oktober Maaned, ved fælles Bistand begaaet Tyveri i Kjøbmand Jungets Butik; de gik herved efter foregaaende Aftale frem paa den Maade, at Nielsen først foranledigede vedkommende Expedient til at fjerne sig for at hente en Æske Knaldhætter til ham, hvorved Christensen fik Lejlighed til ubemærket at tage to Knive af en paa Disken henstaaende Æske med Glaslaag; dernæst fik Christensen efter sin Tur Expedienten til at fjerne sig for at hente ham en Legetøjsbøsse, medens Nielsen tog en Kniv af bemeldte Æske.

Nielsen har derhos 3 Gange begaaet Tyveri i bemeldte Butik, hvor han de to Gange, medens Butiken var fuld af Kunder, saae Lejlighed til at tage den ene Gang en Skedekniv og den anden Gang en almindelig Lommekniv, medens han den tredje Gang forlangte en Æske Knaldhætter og derpaa, da Expedienten fjernede sig for at hente denne, tilvendte sig en Skedekniv af den ommeldte Æske.

Nielsen har forklaret, at han begik det ene af disse Tyverier efter Opfordring af Jensen, der havde anmodet ham om at tage en Kniv til sig og blev staaende udenfor Butiken, medens Tyveriet blev udført; men mod Jensens Benægtelse er der ikke tilvejebragt Bevis for, at han paa denne Maade har gjort sig

medskyldig i Tyveri, og for saa vidt han har erkjendt, at han af Nielsen for 10 Øre har kjøbt en Kniv, som han vidste, at denne havde stjaalet, har han efter Straffelovens § 56 in fine ikke derved paadraget sig Straffeansvar. Christensen har endvidere under det ovennævnte i Henhold til Overrettens Kjendelse optagne yderligere Forhør tilstaaet, at han fra Kjøbmand Jungets Butik har stjaalet en Pung; men dette Tyveri, der iøvrigt maa antages at være begaaet, før han fyldte 10 Aar, maa ansees at ligge udenfor Aktionsordren. Af de fra Junget stjaalne Gjenstande ere 4 Knive, deriblandt en Skedekniv, bragte tilstede og maa forudsættes at være udleverede Bestjaalne.

En Gang i November Maaned f. A. skaffede Christensen og Nielsen sig ved at krybe ind gennem et aabentstaaende Vindue Adgang til Realskolen i Herning, hvor de stjal 1 Kr. af en i en Sparebøsse værende Pengebeholdning, og nogen Tid før sidste Jul stjal Nielsen atter af en Sparebøsse sammesteds 1 Kr. 50 Øre, ved hvilken Lejlighed Christensen ogsaa var med, men blev staaende udenfor, medens Tyveriet blev udført. Nielsen stjal endvidere ved en af disse Lejligheder en Bog, og Christensen har tilstaaet, at han en Gang i November Maaned f. A. gik ind i Realskolebestyrer Kilerichs Kontor og stjal 1 Kr., som laa paa et Stykke Papir paa et Bord.

Christensen og Nielsen have en Dag i Løbet af Sommeren 1896 frastjaalet Dynes Jensens Enke, Ane Pedersen, 5 Kyllinger, som de delte mellem sig saaledes, at Christensen fik tre og Nielsen to, som han senere solgte for 25 Øre Stykket. Tidspunktet for dette Tyveri har ikke kunnet oplyses med nogen Bestemthed, og idet der saaledes ikke kan gaas ud fra, at det er begaaet efter, at Christensen havde fyldt sit 10de Aar, bliver han ikke herfor at ansee med Straf.

Da Christensen en Dag i November Maaned f. A. i Følge med Jensen kom til Stede ved den Ejendom i Herning, hvor Mælkehandler Smedegaard har Butik i Kjælderen, gik han ind gennem Porten, idet han bildte Jensen ind, at han vilde laane Penge hos en der boende Slægtning, og da han derpaa var kommen ind i Gaarden, krøb han gennem en Vinduesaabning, hvoraf Vinduet var udtaget, ned i Kjælderen, hvor ingen var tilstede, og stjal 3 Kr. 85 Øre af Smedegaards uaflaasede Penge-skuffe. De stjaalne Penge forbrugte han dernæst i Forening med de Medtaltalte, af hvilke Nielsen strax efter Tyveriet kom tilstede, og disse fik først senere at vide, at Pengene vare erhvervede ved Tyveri.

Christensen har endvidere stjaalet fra Kjøbmand Kjærsgaards Butik i fire forskjellige Gange i Løbet af sidst afvigte Efteraar 4 Vægtlodder af Værdi 1 Kr. 75 Øre, der ere bragte tilstede under Sagen og maa antages at være tilbageleverede Bestjaalne;

fra Bjerregaards Enke, Gjertrud Hansen, hvis Værelse støder op til hans Forældres, den 11 Juli 1896 1 Kr. i Smaamønt, og sidstafvigte Efteraar i to Gange ialt 2 Kr. 25 Øre, hvilke Penge han tog fra en i en Kommodeskuffe i Bestjaalnes Værelse beroende Æske; fra Bødker Bahnerts Butik, hvor han havde indfundet sig for at købe Mælk, uden at der kom nogen efter Butiksklokkens Ringen, en Dag efter Nytaar 1897 75 Øre og ligeledes efter Nytaar 1897 fra to andre Butikker henholdsvis 50 Øre og 35 Øre, hvorhos han har tilstaaet, at han ofte har stjaalet Kager og deslige fra forskellige Bagerbutiker i Herning. Nielsen, som ligeledes har tilstaaet sig skyldig i forskellige Kage-tyverier fra Bagerbutiker, har desuden foruden de ovennævnte Tyverier ved Juletid f. A. stjaalet en Pengepung i nu afdøde Boghandler Beks Butik.

For saa vidt Christensen endnu har vedgaaet at have beholdt og disponeret over nogle paa en lille Ring hængende Gjenstande i Form af et Kors, et Hjerte og et Anker, som han vil have fundet i Oktober Maaned f. A. paa Gaden i Herning, vil der, som statueret i Underrettsdommen, idet hans Forhold med Hensyn til disse Gjenstande — der ere bragte tilstede under Sagen og vurderede til 35 Øre — maa ansees at ligge udenfor Aktionsordren, allerede af denne Grund ikke kunne idømmes ham Straf derfor,

Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

De Tiltalte Christensen og Nielsen ville efter det Anførte være at ansee efter Straffelovens § 233, tildels sammenholdt med §§ 47 og 54, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte for Christensen til 15 Slag Ris og for Nielsen til 10 Slag Ris, og den indankede Dom vil saaledes for saa vidt være at stadfæste. Tiltalte Jensen, der ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale, vil for sin Deltagelse i Tyverierne hos Bager Pallesen og Tobakshandler Kjærsgaard ligeledes være at ansee efter Straffelovens § 233, tildels sammenholdt med §§ 47 og 54, med en Straf, der efter Omstændighederne og idet bemærkes, at de foreliggende Oplysninger om hans Forstandsudvikling og Opdragelse ikke give tilstrækkelig Føje til at betvivle, at han har indset det strafbare i sit Forhold, ogsaa for saa vidt dette ikke ligefrem kan henføres under Straffelovens § 233, findes passende at kunne bestemmes til 10 Slag Ris.

Nr. 306. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Peder Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden samt for Betleri.

Muckadell m. fl. Birkers Extrarets Dom af 21 September 1897: Arrestanten Peder Jørgensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. Petersen, og til Defensor, Prokurator Groth Petersen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Casse for Overretten betaler Arrestanten Peder Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peder Jørgensen til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Muckadell m. fl. Birkers Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peder Jørgensen for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden samt for Betleri. Arrestanten er født den 15 Oktober 1862 og tidligere straffet efter Dom saaledes: Ved Odense Kjøbstads Politirets Dom af 20 August 1886 efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage. Ved Middelfart Kjøbstads Politirets Dom af 21 Februar 1888 efter samme Lovbestemmelse med lige Straf i 5 Dage. Ved Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Marts 1889

efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 99, med lige Straf i 4 Dage. Ved Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 14 August 1891 efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 39, og § 101, jfr. § 39, med lige Fængsel i 2 Gange 4 Dage. Ved samme Herreders Extrarets Dom af 10 Januar 1894 efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 101, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Ved samme Herreders Politirets Dom af 5 Oktober s. A. efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med 40 Dages Tvangsarbejde. Ved Assens Kjøbstads Politirets Dom af 28 Oktober 1895 efter samme Lovbestemmelse med lige Straf i 48 Dage, samt ved Odense Herreds Politirets Dom af 24 Maj 1897 efter samme Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Efter i Svendborg at have forbrugt sine Penge vandrede Arrestanten den 19 eller 20 August d. A. derfra i Retning af Assens for at søge Høstarbejde i denne Bys Omegn. Efter sin Forklaring, som bestyrkes af det iøvrigt Foreliggende, betlede han sig frem, bedende om Mad og Drikke eller Penge. Den 21 samme Maaned blev Arrestanten, som var i Følge med en Person, som ikke er tiltalt under Sagen, antruffen af Sognefogden i Vester-Aaby, Niels Madsen, hvem Arrestanten dog ikke uden Bevis vilde erkjende som saadan, hvorfor begge fulgte med Sognefogden til dennes Bopæl.

Da Sognefogden, efter her at have forevist Arrestanten og hans Ledsager sit Politiskilt, forlangte at se deres Legitimationspapirer, nægtede Arrestanten, uagtet han bar sin Skudsmaalsbog hos sig, at være i Besiddelse af saadanne Papirer. Da Middagsmaden derpaa blev sat frem, fik Arrestantens Ledsager Tilladelse til at spise med, hvorimod saadant blev nægtet Arrestanten. Medens denne har forklaret, at han paa Grund af sin beskænkede Tilstand ikke har nogen Erindring om, hvad der derefter passerede hos Sognefogden, naar undtages, at han »var oppe at brydes« med Sognefogden i dennes Stue og derefter blev omringet af en Del Personer, af hvem han ikke vilde lade sig »dupere«, hvorfor han satte sig i Stilling til Modværge, men uden at der derefter passerede videre, er det ved de af Hjulmand Lars Peder Rasmussen, Indsiddet Morten Hansen, Johanne Dorteia Frederikke Barbara, født Rasmussen, Sognefogdens Datter Marie Kristine Elisabeth Madsen og Maren Eleonora Marie Madsen afgivne beedigede Forklaringer godtgjort, at Arrestanten, da Sognefogden, fordi Arrestanten vedblev at bruge Mund, medens de andre spiste, forlangte, at han skulde forføje sig bort, nægtede at gjøre dette, at Sognefogden da skubbede ham en eller to Gange ud i Forstuen, hvortil Døren stod aaben, men at Arrestanten atter kom ind i Stuen og i en ophidset Stemning foer hen imod Sognefogden, idet han holdt sin højre Arm i Vejret paa en truende Maade og, henvendt til Sognefogden, sagde: »Nu

skal Du faa Kniven, Din forbandede Laban, eller noget ganske lignende: Det er dog ikke oplyst, at Arrestanten ved bemeldte Lejlighed var i Besiddelse af nogen Kniv. Denne Arrestantens Adfærd bragte Sognefogden saa vel som de fleste af de øvrige i Stuen Tilstedeværende til at flygte ud. Da Sognefogdens Hustru havde faaet en Nabo kaldt til Hjælp, lod Arrestanten sig uden Indvending anholde.

Efter de foreliggende Oplysninger maa Arrestanten vel antages ved den paagjældende Lejlighed at have været under Paa-virkning af nydte Drikkevarer, men dog ikke i en saadan Grad, at dette har havt Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og efter § 101, samt efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med en Straf, som findes, ligesom ved den indankede Dom efter de anførte Straffebestemmelser sket, passende at kunne bestemmes under Et til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 257.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, og Konkurslovens § 148.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Juli 1897: Tiltalte Frederik Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Bøcher, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa den af Tiltalte i Henhold til Detailhandler-Borgerskab drevne Forretning ansees for Handelsvirksomhed. Han har herefter været forpligtet til at føre Handelsbøger og opgjøre Status, og de Forsømmelser, hvori han, som i Dommen fremstillet, i saa Henseende har gjort sig skyldig, findes at maatte paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 262,

2det Stykke, tildels sammenholdt med Konkurslovens § 148. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Frederik Christensen, hvis opgivne Alder af 44 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, og Konkurslovens § 148. Sagens Omstændigheder er ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der den 5. Oktober 1876 erhvervede Borger-skab som Detailhandler her i Staden, har i Henhold hertil fra en Gang i November 1893 drevet en Forretning, navnlig med færdigsyede Damebeklædningsgjenstande, indtil hans Bo den 3 August 1896 ifølge hans egen Begjæring blev taget under Konkursbehandling af Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling; en under Boets Behandling fremlagt Statusoversigt udviste da, at der efter Dækning af de privilegerede Fordringer til Beløb ca. 1150 Kr., kun kunde paaregnes en Dividende af ca. 1 $\frac{1}{2}$ pCt. til de simple Kreditorer, hvis Fordringer tilsammen udgjorde ca. 15600 Kroner.

I sin nævnte Forretning førte Tiltalte i den første Tid nogle uautoriserede Bøger, der dog vare meget ufuldstændigt førte; efter at han i Efteraaret 1894 havde opnaaet en Akkord, førte han fra den 1 November samme Aar og indtil Slutningen af Juni Maaned 1895 — foruden Kassebog og nogle andre uautoriserede Bøger — autoriseret Hovedbog og Journal, men efter Udgangen af Juni 1895 og indtil Falliten indtraadte, undlod han helt at føre Bøger.

Færdig fra Trykkeriet den 23 December 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 43.

Inden Tiltalte i Efteraaret 1894 opnaaede den ovennævnte Akkord, opgjorde han sin Status, uden dog at indføre denne i sin Hovedbog eller i en Statusbog, men efter den Tid har han ganske undladt at opgjøre nogen virkelig Status.

Da imidlertid den af Tiltalte drevne Forretning efter det Oplyste nærmest har havt Karakteren af en Haandværksvirksomhed, idet de af Tiltalte solgte Varer for den allervæsentligste Dels Vedkommende maa antages at have været forarbejdede paa hans egen Systue, findes han ikke at have havt nogen Forpligtelse til at føre Handelsbøger eller foretage Statusopgjørelse, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Torsdagen den 9 December.

Nr. 45. Overretssagfører **C. W. Levinson**
som executor testamenti i Boet efter afdøde Kammerherre
C. E. van Deurs, samt dennes Livsarvinger **Ingeborg**
Hjort-Lorenzen, født **van Deurs**, med Mand og Værge,
Fuldmægtig **F. P. Hjort-Lorenzen**, Løjtnant **C. E. R.**
van Deurs m. fl. (Lunn)

contra

Proprietær, Kandidat **G. Grüner** af Hegnsholt
(Grüner).

betr. Anerkendelse af en i Boet anmeldt Fordring.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Skifterets Kjen-
delse af 17 August 1895: Den af Proprietær, Kand. G. Grüner

i nærværende Bo anmeldte Fordring 6472 Kr. 25 Øre anerkjendes med Rente, 5 pCt. aarlig, fra 13 Maj 1889.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Februar 1896: Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanterne in solidum at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, een for alle og alle for een, til Indstævnte med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I det af Citanten, Overretssagfører Charles William Levinsen som executor testamenti oprindelig i Forbindelse med Vexelmægler Deegen som Medexecutor, men efter dennes Død som Eneexecutor behandlede Bo efter afdøde Kammerherre Carl Edvard van Deurs nedlagte Indstævnte, Proprietær Kand. G. Grüner af Hegnsholdt Paastand om, at en af ham den 13 Maj 1889 i Boet anmeldt Fordring paa 6472 Kr. 25 Øre, som skulde tilkomme ham ifølge et af Afdøde den 24 Oktober 1869 udstedt og den 13 November 1877 ratihaberet Gjældsbræv med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig, indtil Betaling sker, maatte blive anerkjendt af Boet og skadesløst udbetalt af dette.

Da de fornævnte executores testamenti nægtede at anerkjende Fordringen, subsidiært Indstævntes Krav paa Renter af denne, blev den derved opstaaede Disput efter stedfunden Procedure af Overretssagfører Levinsens forelagt Kjøbenhavns Amts nordre Birks Skifteret til Paakjendelse.

Efter at denne Ret under 17 August 1895 havde afsagt en Decision, hvorved den af Indstævnte anmeldte Fordring med 5 pCt. aarlig Rente fra 13 Maj 1889 blev anerkjendt, have Citanterne, Overretssagfører Levinsen som Executor i Boet og Livs-

arvingerne efter Kammerherre van Deurs ligeledes afdøde Søn, Fritz Johan Edvard van Deurs, 1) Fru Ingeborg Hjort Lorenzen, født van Deurs, med Mand og Værge, Fuldmægtig i Generaldirektoratet for Skattevæsenet F. P. Hjort Lorenzen, 2) Løjtnant Carl Edvard Rudolph van Deurs, 3) Styrmand Frederik Jacob van Deurs og 4) Oskar Harald van Deurs, ved Stævning af 30 Oktober 1895 indanket denne Decision her for Retten, hvor de have paastaaet den forandret saaledes, at den anmeldte Fordring ikke anerkjendes, subsidiært saaledes, at Kapitalfordringen anerkjendes uden Renter, og mest subsidiært saaledes, at Kapitalfordringen anerkjendes med Renter fra 9 Juli 1889, da der fra Landmandsbanken her i Staden paa Indstævntes Vegne indkom i Boet en Kontinuationsanmeldelse om Renter af Fordringen, samt Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger her for Retten. Indstævnte er, skjøndt lovlig varslet, ikke mødt her for Retten.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Indstævnte, der for at hjælpe Kammerherre van Deurs's fornævnte Søn Fritz Johan Edvard van Deurs havde deltaget i dennes Transaktioner med en Vexel stor 8000 Kr. og som Følge af Fritz van Deurs's i Juli Maaned 1868 indtraadte Konkurs var bleven nødsaget til at indfri den ommeldte Vexel, under 7 August s. A. anmeldte sin heraf flydende Fordring med sædvanlig Provision, Kurtage og Renter i Konkursboet. Under 16 November s. A. tilskrev Kammerherre van Deurs's Sagfører, Kancelliraad Kralund, Indstævnte og Sønnens andre Kreditorer saaledes:

»Kammerherre van Deurs har anmodet mig om at fremsætte en Proposition til hans Søn Fr. van Deurs Kreditorer, hvorefter han ved sin Død vilde dække Sønnens Kreditorer for det Tab, de komme til at lide i dennes Bo, dog uden noget Tillæg af Rente, naar Kreditorerne dermed erklære sig tilfredse. Vile Kreditorerne ikke dette, er det Kammerherrens Mening at ville træffe Bestemmelser for at ved hans Død Sønnens Arv overgaar paa Børnene. Idet jeg herom tillader mig at underrette Dem, udbeder jeg mig Deres ærede Svar om De vil tiltræde det stillede Forslag.«

Ved en skriftlig Henvendelse af 15 Januar 1869 søgte Indstævnte at formaa Kammerherre van Deurs til at betale ham den omhandlede Gjælds Beløb i Juni Termin s. A., men i sit Svar af 30 Januar 1869 paa denne Henvendelse meddelte Kammerherre van Deurs Indstævnte, at han maatte nægte ham Opfyldelsen af denne Anmodning, idet han derhos tilføjede, at han havde tilskrevet Kancelliraad Kralund, at denne i næste Skiftesamling i Sønnens Fallitbo skulde meddele samtlige Kreditorer, at dersom hans Tilbud om Betaling efter hans Død ikke bevirkede, at en Akkord mellem dem og hans Søn kom i Stand, tog han sit Tilbud tilbage, og vilde der da intet blive fastsat derom

i hans testamentariske Dispositioner. Den 15 Februar 1869 blev Repartitionen i Fritz van Deurs Konkursbo fremlagt, hvorefter der tilkom Indstævnte en Dividende af 763 Rdl. 84 Sk. Efter at der i Februar 1869 af Fritz van Deurs og dennes Hustru var bleven rettet Henvendelser til Indstævnte for at formaa denne til at modtage Kammerherre van Deurs's Tilbud, og efter at Indstævnte havde meddelt Fritz van Deurs, at han kun kunde modtage det omhandlede Tilbud paa Betingelse af, at Fritz van Deurs i hvert Fald ved Faderens Død erstattede ham hans Udlæg til Gjældens Forrentning m. v., udstedte Fritz van Deurs under 4 Marts 1869 følgende Dokument til Indstævnte:

»Undertegnede F. van Deurs forbinder mig herved til, naar min Fader ved Døden afgaar, eller jeg paa anden Maade dertil maatte blive i Stand, at erstatte Hr. G. E. Grüner til Elisalund ethvert Udlæg, han har haft eller fremtidig vil faa i Anledning af, at han har maattet indfri en af ham for mig endosseret Vexel stor 4000 Rdl. siger Fire Tusinde Rigsdaler, saasom til Diskonto, Provision, Vexlernes Fornyelse og Endossement m. v. Af det Udlæg, som Hr. G. E. Grüner i disse Henseender har haft eller vil faa, skal jeg derhos godtgjøre ham 4 pCt. aarlig Rente fra de Tider, hvorpaa Udlæget er skeet. En Beregning, som Hr. Grüner over det Hele afgiver, skal staa til Troende og antages af mig uden videre Bevis. Skulde Hr. Grüner om Kapitalens Tilbagebetaling træffe et Arrangement med min Fader, faar dette ingen Indflydelse paa min foranførte Forpligtelse, men i modsat Tilfælde betaler jeg ham naturligvis ogsaa den Del af Kapitalen, som han ikke erholder af mit Bo.«

Efter Modtagelsen af dette Dokument tilskrev Indstævnte under 6 Marts 1869 Kancelliraad Kralund et Brev, hvori det bl. A. hedder:

»I Besvarelse af Deres Velbaarenheds ærede Skrivelse af 17 November f. A. tillader jeg mig, nu da Fr. v. Deurs's Fallitbo er sluttet, at meddele Dem, at jeg modtager hans Faders, Kammerherre v. Deurs Tilbud om at godtgjøre mig den Del af mit Tab, som Boet ikke har kunnet dække, ved hans Død, dog uden Rente, da jeg vel ikke tør vente gunstigere Betingelser.«

Den 25 Maj 1869 erholdt Indstævnte af F. van Deurs's Bo udbetalt den forannævnte Dividende, og den 24 Oktober 1869 udstedte Kammerherre van Deurs for Resthovedstolen af Sønnens Gjæld det i Indstævntes Anmeldelse paaberaabte Gjældsbevis, der er saalydende: »Undertegnede Kammerherre van Deurs tilstaar herved, at jeg ved at overtage min Søn F. v. Deurs Gjæld til Hr. Kand. G. Grüner, Elisalund, er bleven denne skyldig et Beløb stort 3236 Rdl. » Mk. 12 Sk., siger Tre Tusinde To Hundrede, Sex og Tredive, Tolv Skilling. Denne Gjæld, som henstaar rentefrit, forbliver uopsagt fra Kreditors Side, og udbe-

tales først efter min Død,* hvilket Gjældsbevis Kammerherre van Deurs den 13 November 1877 ratihaberede i Vidners Overværelse.

Den 9 Marts 1883 afgik F. v. Deurs ved Døden, og Indstævnte erholdt derefter paa Grundlag af Beviset af 4 Maj 1869 i Henhold til en af nærværende Rets Skiftekommision den 23 Oktober 1885 afsagt Decision udbetalt af F. van Deurs's Dødsbo 7767 Kr. 12 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 September 1883 som Erstatning for hans som Følge af Vexeltransaktionen hafte Udlæg med Undtagelse af den i Kammerherre van Deurs Bevis omhandlede Resthovedstol af Gjælden.

Citanterne, der erkjende, at Gjældsbeviset af 24 Oktober 1869 er udstedt af Kammerherre van Deurs, gjøre til Støtte for deres principale Paastand gjældende, at det efter Indholdet af dette Gjældsbevis og de Forhandlinger, der vare gaaede forud for dets Udstedelse, derunder navnlig det af Kancelliraad Kraund paa Kammerherre van Deur's Vegne til Sønnens Kreditorer fremsatte Akkordtilbud, maatte være kjendeligt for Indstævnte, at Kammerherre van Deurs kun havde paataget sig den i Gjældsbeviset indeholdte Forpligtelse til Betaling af Hovedstolen af Sønnens Gjæld under den Forudsætning, at Indstævnte havde opgivet ethvert Krav paa Sønnen for Gjælden, og at derfor Indstævnte — da han i Strid med denne Forudsætning forinden Gjældsbevisets Udstedelse havde skaffet sig et Dokument fra Fritz van Deurs, hvorved denne forpligtede sig til at erstatte ham de Udlæg, for hvilke han ikke vilde blive dækket ifølge Kammerherre van Deurs's Gjældsbevis, navnlig Renter og deslige, og han derhos ved at akceptere det af Kammerherre van Deurs fremsatte Akkordtilbud uden at omtale det af Sønnen umiddelbart forinden udstedte Dokument selv havde bevirket, at Kammerherre van Deurs ved Gjældsbevisets Udstedelse maatte være i den urigtige Formening, at han (Indstævnte) havde fyldestgjort den omhandlede Forudsætning — maa være afskaaret fra at støtte nogen Ret paa det af Kammerherre van Deurs udstedte Gjældsbevis. Forsaavidt Indstævnte herimod har anbragt, at Kammerherre van Deurs maa antages at have været vidende om Existensen af det af Sønnen den 4 Marts 1869 udstedte Dokument, er Rigtigheden af dette Anbringende ikke mod Citanternes Benægtelse godtgjort, og Sagens Oplysninger tale nærmest mod dets Rigtighed. Derimod maa der, selv bortset fra, hvad der er oplyst om, at Kammerherre van Deurs i hvert Fald overfor en enkelt anden Kreditor er gaaet ind paa, at denne hos Sønnen sikrede sig en Godtgjørelse for den af Kammerherre van Deurs betingede Rentefrihed, gives Indstævnte Medhold i, at der ikke af Udtrykkene i Gjældsbeviset af 24 Oktober 1869 eller det iøvrigt Foreliggende kan udledes andet og mere end, at Kammerherre van Deurs samtidig med at frigjøre Sønnen for de ham

da paahvilende Gjældsforpligtelsers Kapitalbeløb ikke selv vilde paatage sig nogen videregaaende Forpligtelse end den anførte og navnlig ikke nogen Forpligtelse til at forrente Gjælden, men ikke den ovenfor nævnte Forudsætning, om at Sønnen ikke maatte have paataget sig nogensomhelst fra Gjælden hidrørende Forpligtelse overfor Indstævnte og altsaa ejheller den i Dokumentet af 4 Marts 1869 indeholdte Forpligtelse,

Herefter vil Citanternes principale Paastand ikke kunne tages til Følge.

Da den ommeldte Fordring ifølge Gjældsbevisets Bestemmelser er forfalden til Udbetaling ved Kammerherre van Deurs's Død, vil ejheller den af Citanterne nedlagte subsidiære Paastand om, at der maa blive nægtet Indstævntes Rentekrav Anerkjendelse, kunne tages til Følge. I det endelig Indstævnte allerede ved sin den 13 Maj 1889 i Boet indkomne Anmeldelse af Fordringen har paastaaet sig tillagt Renter af denne fra Anmeldelsesdagen, maa ogsaa Citanternes mest subsidiære Paastand forkastes, og Skiftedecisionen vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 10 December.

Nr. 275. Lehns greve **Chr. Ahlefeldt-Laurvig**
(Jensen)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(den konstituerede Kammeradvokat).

betr. et Skjødes Stempelpligt.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 27 Juli 1897: Indstævnte, Lensgreve Chr. Ahlefeldt-Laurvig, bør til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne, i Stempeltaxt for det ovenfor omhandlede Skjøde betale 20 Kr. 30 Øre, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 10 November 1896, til Betaling sker, samt som Kjendelse til vedkommende Amtsforvalter 33 Øre. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 25 September d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse.

uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Da Hovedreglen i Stempelovens § 31 er, at der for hver Ejendomsoverdragelse kun skal erlægges Stempelafgift een Gang, og da den i den indankede Dom omhandlede Kjøbekontrakt til Fæsteren og den af denne udstedte Transport-Kjøbekontrakt begge ere oprettede paa behørigt stemplet Papir, kan der ikke fordres Stempelafgift af det til Fuldbyrdelse af de saaledes skete Overdragelser af Appellanten udstedte Skjøde. Som Følge heraf vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte efter Sagens Beskaffenhed at maatte godtgjøre Appellanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Lehns greve Chr. Ahlefeldt-Laurvig, bør for Tiltale af Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Kjøbekontrakt udfærdiget paa stemplet Papir til Taxt 1 Kr. solgte Indstævnte, Lens greve Chr. Ahlefeldt-Laurvig, som Besidder af Grevskabet Langeland i Aaret 1895 til Frederik Theodor Larsen til Selvejendom det af denne hidtil i Fæste havde Hus med Jord i Sønder Longelse By for en Kjøbesum af 3200 Kr., og ifølge Transport-Kjøbekontrakt, der var stemplet efter Lovgivningens almindelige Regler, overdrog bemeldte Frederik Larsen sin Ret til i Henhold til førstnævnte Kjøbekontrakt at erholde Skjøde paa Huset til Smed Rasmus Madsen Hansen af Vesterby Mark, der ikke kan antages at have været beslægtet eller besvogret med ham. Under 28 December 1895 meddelte derefter Indstævnte fornævnte Smed Hansen Skjøde paa Huset paa ustemplet Papir, og dette Skjøde blev ved Svendborg Amts Stempelresolution Nr. 82 18⁹⁶/₉₇ antaget til at stemples efter 1ste Klasses Taxt af det i den oprindelige Kjøbekontrakt betingede Vederlag 3200 Kr. til Taxt 21 Kr. 30 Øre. Da Indstævnte imidlertid ønskede Spørgsmaalet om Skjødets Stempelpligt afgjort ved Domstolene, have Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, der have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, paa Statskassens Vegne ved Kjøbenhavns Gjældskommission som vedtaget Værne-

thing anlagt nærværende Sag, under hvilken de have paastaet Indstævnte tilpligtet at betale fornævnte Stempelgebyr 21 Kr. 30 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 10 November f. A., til Betaling sker, Kjendelse til Amtsforvalteren for Stempelingen 33 Øre samt Sagens Omkostninger skades løst, derunder Salær til den kst. Kammeradvokat.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Til Støtte for sin Paastand har Indstævnte anbragt, at det følger af den i Modsætning til den tidligere for Dokumenter om Kjøb og Salg af faste Ejendomme gjældende Regel, at Kjøbekontrakterne og Skjøderne hver for sig skulde forsynes med Stempel, ved Stempeloven af 19 Februar 1861 indførte almindelige Regel for slige Dokumenter, hvorefter der af hver Ejendomsoverdragelse ikkun skal erlægges en Gang Stempelafgift, at Skjødet i nærværende Tilfælde, hvor der foreligger dels en behørig stemplet Kjøbekontrakt, dels en ligeledes behørig stemplet Transport paa Retten til ifølge Kjøbekontrakten at erholde Skjøde paa Ejendommen, maa være stempelfrit. Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold. Den ommeldte almindelige Regel i Stempeloven af 19 Februar 1891 findes nemlig ikke, som af Indstævnte forment, at maatte medføre, at Undtagelsesbestemmelsen i denne Lovs § 31, sidste Stk., maa forstaas saaledes, at den der omhandlede lave Stempelafgift nu kun skal erlægges en Gang, hvorimod denne Bestemmelse ved sin Forskrift om, at de i Loven af 4 Juli 1850 om Begunstigelser ved Afhændelser af Bøndergods til Brugeren eller deres Børn og Svigerbørn hjemlede Stempellettelser fremdeles skulle staa ved Magt, maa antages at have villet bibeholde en gjentagen Beskatning for disse Undtagelsestilfælde, dog med et fast mindre Stempel. Da det herefter maa antages, at der i slige Tilfælde skal benyttes Stempel ogsaa til Skjødet, og der mangler Hjemmel til at benytte den i Stempelovens § 31, sidste Stk. ommeldte nedsatte Stempeltaxt i Tilfælde som det foreliggende, hvor Skjødet som Følge af Overdragelse af Retten til at erholde saadant udstedes til en anden, der ikke henhører til de her nævnte Personer, i den oprindelige Kjøbers Sted, findes den i § 31 i Stempeloven af 19 Februar 1861 indeholdte almindelige Regel om, at der, naar intet andet er foreskrevet, ved hver Ejendomsoverdragelse skal erlægges Stempelafgift efter 1ste Klassen Taxt, jfr. Bestemmelsen i samme Lovs § 32, 1ste Stk., at maatte føre til, at det i nærværende Sag omhandlede Skjøde vil være at stemple som i Svendborg Amts Stempelresolution fastsat, dog at der, da der i intet Tilfælde for hver Ejendomsoverdragelse findes at burde regnes højere Stempelafgift end den almindelige, i Taxten vil være at fradrage det Beløb af 1 Kr., som er erlagt i Stempelafgift ved Udstedelsen af den oprindelige Kjøbekontrakt. Som Følge heraf vil Indstævnte være at dømme til at betale til Citanterne paa

Statskassens Vegne i Stempeltaxt for det ovenfor omhandlede Skjøde 20 Kr. 30 Øre med Renter som af Citanterne paastaaet, samt som Kjendelse til vedkommende Amtsforvalter 33 Øre.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der som Følge heraf ikke under Sagen kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 315. Høiesteretssagfører Jensen
 contra
 Harald Franch (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Han Herredernes Extrarets Dom af 19 Oktober 1897: Arrestanten Harald Franch bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar og udreder han de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mønsted, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Nyegaard, 10 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 November 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Harald Franch til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Harald Franch, der er født i Aaret 1839, og som tidligere ofte har været straffet for Tyveri, en Gang i Forbindelse med Løs-

gænger og Betleri, og senest ifølge Høiesterets Dom af 8 November 1894 er anseet for 8de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Tugthusarbejde i 2 Aar, tiltales under denne Sag paany for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier: En Dag, efter hvad der maa antages i den sidste Halvdel af Marts Maaned d. A., da Arrestanten havde indfundet sig i Aarup Præstegaard for at faa en Attest hos Pastor Dall dersteds, stjal han en denne tilhørende Overfrakke; Arrestanten vil ikke kunne huske, hvor han tog Frakken; men efter hvad der iøvrigt foreligger, maa den formodes at have hængt i en Gang i Præstegaarden, og der er ikke Grund til at antage, at Tyveriet har været forbundet med Indbrud. Frakken blev i September Maaned d. A. funden under en Busk i Kokkedals Skov, hvor Arrestanten havde gjemt den, og er af Retsvidnerne i dens nuværende Stand vurderet til 1 Kr.; men Bestjaalne, der ikke har ønsket at modtage Frakken tilbage, og som iøvrigt har frafaldet Krav paa Erstatning, har til en Politirapport forklaret, at den, da den blev stjaalet, var omtrent 10 Kr. værd.

En Dag i Slutningen af April Maaned d. A., da Arrestanten havde indfundet sig i Gartnerboligen paa Kokkedal for at søge Arbejde hos Gartner Jepsen, saae han Lejlighed til at stjæle et Par nævnte Jepsens tilhørende, efter hvad der maa antages saa godt som nye Benklæder, der hang i Gartnerboligens aabentstaaende Gang. Da Arrestanten strax blev mistænkt for at have begaaet Tyveriet, og dette blev ham foreholdt af en Bekjendt, lagde han imidlertid nogle Dage senere hemmeligt Benklæderne tilbage i den ommeldte Gang, og da de efter Bestjaalnes Forklaring til en Politirapport ikke havde taget nogen Skade i Arrestantens Besiddelse, er der ikke Spørgsmaal om Erstatning.

Den 18 September d. A., da Arrestanten passerede forbi Skomager Søren Andreas Nielsens Hus i Flegum og da blev opmærksom paa et denne tilhørende Par Benklæder, der hang til Tørring paa et Rækværk udenfor Huset, stjal han disse tilligemed en i dem beroende Lærredspung med et Beløb i rede Penge, der efter Bestjaalnes Forklaring udgjorde mellem 4 og 6 Kr., medens der ifølge Arrestantens Forklaring, der i saa Henseende maa blive at lægge til Grund ved Paadømmelsen, ikkun var mellem 2 og 3 Kr. i Pungen. Benklæderne ere vurderede til 2 Kr. 50 Øre og udleverede til Bestjaalne, der efterat have erholdt udbetalt 3 Kr. af et hos Arrestanten forefundet kontant Beløb har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For de af ham saaledes begaaede Tyverier er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 232 for 9de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter

Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Der savnes Oplysning om, hvornaar Arrestanten, der den 7 Maj d. A. blev arresteret under et i Anledning af de to førstnævnte Tyverier optaget, den 23 Juni næsteften sluttet Forhør, derefter er bleven løsladt, hvilket maa antages først at være sket, efterat Amtet den 26 Juni havde resolveret, at der ikke paa Grundlag af det den Gang Foreliggende vilde være at foretage videre, men der findes efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Grund til at opholde Sagen for at tilvejebringe den saaledes manglende Oplysning. Iøvrigt har der under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Mandagen den 13 December.

Nr. 314.

Advokat Halkier

contra

Lars Peder Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Oktober 1897: Arrestanten Lars Peder Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Peder Nielsen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Lars Peder Nielsen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold. Arrestanten er født den 5 April 1856 og anset bl. A.: ved Rettens Dom af 26 Maj 1877 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 24 April 1880 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 9 Juli 1892 efter Straffelovens § 228, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 12 December 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 26 Marts 1895 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter dens § 275, jfr. § 270, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, og senest: ved Rettens Dom af 28 April 1896 efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har overtraadt et ham den 29 April 1896 ved hans Aflevering til Straffeanstalten til Udtaaelse af den ham den 28 s. M. idømte Forbedringshusstraf til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold gaaende ud paa, at han, naar han efter Løsladelse fra ovennævnte Straf tog Ophold her i Staden eller dens Jurisdiktion, uopholdelig skulde melde sig ved den nævnte Protokol, idet han, som den 4 Maj d. A. efter udtaaet Straf vendte tilbage her til Staden, opholdt sig her, indtil han den 9 Juli anholdtes i Anledning af nærværende Sag, uden at gjøre nogen Melding til fornævnte Protokol.

For saa vidt Arrestanten dernæst sigtes for Tyveri, ere Sagens Omstændigheder følgende: Den 9 Juli d. A. blev Arrestanten anholdt paa Foranledning af den i Gothersgade boende Snedker Peter Jacob Petersen, til hvem Arrestanten da falbød en Trækkevogn, som han medførte, og som Petersen gjenkjendte som en Vogn, han i Slutningen af Februar eller Begyndelsen af Marts 1896 havde kjøbt af Arrestanten, men som senere var blevet ham frataget af Politiet, da det viste sig, at Vognen var stjaalet. Bemeldte Vogn tilhørte Høker Jacob Christian Petersen, der edeligt har forklaret, at Vognen 2 Gange er bleven stjaalet fra ham, første Gang i Februar 1896 — den Gang fik han den atter udleveret gennem Politiet — og anden Gang den 9 Juli d. A., Vognen havde begge Gange henstaaet i Gaarden til den af ham beboede Ejendom, Studiestræde Nr. 10. Medens Arrestanten har nægtet at have været i Besiddelse af den paagældende Vogn i Februar eller Marts 1896 — og mod hans Benægtelse er intet Bevis herfor tilvejebragt — har han erkjendt, at have været i Besiddelse af den den 9 Juli d. A. og samme Dag at have falbudt den til fornævnte Snedker Petersen. Arrestanten har imid-

lertid paastaet, at han ikke har stjaalet Vognen, og han har forklaret, at han var kommen i Besiddelse af den paa følgende Maade. Han havde den 9 Juli d. A. om Formiddagen Kl. ca. 11 i Istedgade mødt en Mandsperson, om hvem han kun ved, at han hedder Christen Hansen, boer i Istedgade og om Efteraaret handler med Sild, og denne havde da spurgt ham, om han ikke vidste nogen, der vilde kjøbe en Trækkevogn, da han havde en saadan til Salg; Arrestanten havde hertil svaret, at der i Gøthersgade boede en Mand, som han havde hørt kjøbte Trækkevogne, og Hansen og han bleve da enige om, at de ved Middagstid skulde mødes paa Hjørnet af Istedgade og Dannebrogsgade, og at Arrestanten da skulde faa Vognen og se at sælge den for 8 eller 10 Kr. Arrestanten fik da ogsaa Vognen overleveret som aftalt, og efterat det var blevet bestemt, at han et Par Timer senere, naar han havde faaet Vognen solgt, skulde træffe »Hansen« paa en Beværtning i Istedgade, trak han Vognen hen til Snedker Petersen og falbød den til ham.

Da denne Arrestantens Forklaring imidlertid i og for sig er aldeles usandsynlig og derhos er ganske ubestyrket, og da Høker Petersen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til den oftnævnte Trækkevogn, der er vurderet til 10 Kr., og bevist sin Ejendomsret til samme, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841, § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, for uhjemlet Besiddelse af den ommeldte Trækkevogn, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov 3 Marts 1860, § 1, efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Onsdagen den 15 December.

Nr. 22. Ølhandler **P. Larsen** (Hansen)

contra

Proprietær **J. Madsen** (Hindenbørg),

betr. Opfyldelse af en Hestehandel.

Kjøbenhavn's Gjæsterets Dom af 19 April 1895: Indstævnte, Ølhandler P. Larsen, bør til Citanten, Proprietær Johs. Madsen til Værebø Mølle, betale 500 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 25 September f. A., til Betaling sker, samt i Foder-

penge 201 Kr. Saa bør Indstævnte og under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten paa Kjøbenhavns Jernbanestation levere Bajersk Øl i god og sund Handelsvare til Værdi 100 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Selv om der ved den i den indankede Dom ommeldte Lejlighed imellem Sagens Parter er falden Udtalelser, der, som af flere tilstedeværende Vidner forklaret, ere gaaede ud paa, at Appellanten købte Indstævntes Hest for den i Dommen nævnte Kjøbesum, maa det dog ved de foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ansees efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Appellanten ved denne Lejlighed var bleven i en saadan Grad beruset, at han ikke kan ansees at have været i Stand til at afgive en bindende Villieserklæring. Han vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos Indstævnte efter samtlige med Sagen forbundne Omstændigheder findes at maatte tilsvare Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Ølhandler P. Larsen, bør for Indstævnte, Proprietær Joh. Madsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Proprietær Johs. Madsen til Værebro Mølle anbragt, at han den 4 August f. A. til Indstævnte, Ølhandler P. Larsen, har solgt en mørkerød Hest for en Kjøbesum af 600 Kr., hvoraf de 500 Kr. skulde betales kontant og de 100 Kr. afgjøres ved samtidig Levering af Bajersk Øl i god og sund Handelsvare at levere paa Kjøbenhavns Jernbanestation med Fragtbrev til Ølstykke, men at Indstævnte har vægret sig ved at opfylde Handelen om Hesten, der er død Natten mellem den 16 og 17 December f. A. Hans endelige Paastand gaar derfor ud paa, at Indstævnte dømmes til at betale 500 Kr. med

Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Stævningens Dato den 25 September f. A., til Betaling sker, og Foderpenge à 1 Kr. 50 Øre pr. Dag fra 4 August f. A. til 16 December f. A. inkl., samt til under Tvang af en daglig Mulkt at levere Citanten paa Kjøbenhavns Jernbanestation Bajersk Øl i god og sund Handelsvare til en Værdi af 100 Kr. Indstævnte har paastaet sig frifunden og begge Parter have paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har erkjendt, at der den omhandlede Dag fandt Forhandlinger Sted mellem Parterne om Bytte og Salg af deres Heste, men efter hans Fremstilling endte disse med, at Citanten købte Indstævntes Hest for 500 Kr. og 100 Flasker Bajersk Øl, hvorved han dog har bemærket, at han ved den omhandlede Lejlighed var overordentligt stærkt beruset. Subsidiært har han gjort gjældende, at Citantens Hest led af skjulte Fejl, som ikke omtaltes ved den paagjældende Lejlighed, idet den var Krybbebider og Vindsluger, og at han derfor ikke har været pligtig til at vedstaa en Handel om den.

Ved de i Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det imidlertid ansees bevist, at Indstævnte ved den omforklarede Lejlighed afkøbte Citanten dennes Hest for 500 Kr. og for 100 Kr. Baiersk Øl at levere paa Ølstykke Jernbanestation, samt at Indstævnte, forinden han købte Hesten, blev gjort bekendt med, at den var Krybbebider og saaledes ogsaa Vindsluger, og efter alt det Foreliggende kan det ikke ansees godtgjort, at Indstævnte, da han gik ind paa Handelen, var i en saa beruset Tilstand, at han som Følge heraf ikke skulde være bunden ved denne, om hvis for Indstævnte mere eller mindre ufordelagtige Beskaffenhed tilforlidelige Oplysninger ikke foreligger under Sagen.

Som Følge heraf, og da Indstævnte ikke har fremsat særlige Indsigelser mod Citantens Paastand, forsaavidt angaar Foderpenge for Hesten eller med Hensyn til det i samme angivne Leveringssted for Øllet, findes Indstævnte at maatte dømmes til at betale Citanten de paastævnte 500 Kr. med Renter som paastaet og i Foderpenge 201 Kr., hvorhos han vil være at tilpligte til inden nedennævnte Frist og under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at levere Citanten paa Kjøbenhavns Jernbanestation Bajersk Øl i god og sund Handelsvare til Værdi af 100 Kr. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 17 December.

Nr. 67. Dameskræderinde **Karen Maria Andreasen**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Overlæge, Professor **Knud Pontoppidan** (Shaw e. Ordre),
betr. Erstatning for en formentlig ulovlig Hospitals-Indlæggelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Marts 1896: Indstævnte, Overlæge Knud Pontoppidan, bør for Tiltale af Citantinden, Dameskræderinde Karen Maria Andreasen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Boet efter Prokurator Jacobsen samt Prokuratorerne Seidelin og Mundt henholdsvis 30 Kr., 10 Kr. og 80 Kr. hos det Offentlige. Der forelægges Høiesteretssagfører Asmussen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 10 September 1894 fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det ikke kan ansees godtgjort, at Beslutningen om Appellantindens Optagelse paa Hospitalet ikke er tagen efter hendes egen Begjæring, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellantinden at maatte tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellantinden, Dameskræderinde Karen Marie Andreasen, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Shaw 200 Kroner. Saa betaler hun og til Justitskassen 2 Kroner. Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 30 December 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Friens Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 44.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden, Dameskræderinde Karen Maria Andreasen paastaaet Indstævnte, Overlæge Knud Pontoppidan, tilpligtet i Erstatning, Tort og Kreditspilde, for ulovlig Indespærring at betale hende 10000 Kr. eller det Beløb, som Retten selv eller uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte, tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra den 16 August 1894, da Forlig prøvedes i Sagen, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos den for hende i Henhold til en hende efter Inkaminationen meddelt Bevilling til fri Proces beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, har paastaaet sig tillagt Salær. Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, og for hvem Prokurator Jacobsen først var beskikket til Sagfører, og efter dennes indtrufne Død, Prokurator Seidelin, men som, efterat denne havde givet Møde for ham nogle Gange, er mødt ved privat antagen Sagfører, har paastaaet sig frifunden og sig hos Citantinden tillagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans fornævnte beskikkede Sagfører, Prokurator Jacobsen, der i hvert Fald paastod sig saadant tillagt hos det Offentlige, ligesom Prokurator Seidelin har paastaaet sig tillagt Salær.

Ifølge Sagens Oplysninger indfandt Citantinden sig den 28 November 1893 paa Kommunehospitalet heri Staden for at konsulere Indstævnte angaaende nervøse Hovedpiner, som hun led af, og idet Indstævnte tilraadede hende at lade sig indlægge paa bemeldte Hospitals af ham forestaaede 6te Afdeling, gav han hende en med hans Navn underskreven Seddel saalydende: »Maria Andreasen, 38 Aar, trænger til Indlæggelse i Kommunehospitalet for Mb. mental.« Med denne Seddel gik hun umiddelbart fra Indstævnte paa Hospitalets Kontor, hvorefter hun strax foranstaltedes indlagt paa Afdelingen, hvor hun forblev under Behandling i 8 Dage, da hun igjen udskreves. Citantinden, der ikke for-

mener dengang at have været sindssyg, gjør nu gjældende, at hun ved sin Samtale med Indstævnte gjorde denne opmærksom paa, at hun paa Grund af presserende Arbejder i hvert Fald først efter Nytaar vilde kunne lade sig indlægge paa Hospitalet, at han ved at give hende den omhandlede Seddel betydede hende, at hun efter den vilde blive modtaget paa Afdelingen, naar hun maatte ønske det, at hun kun indfandt sig paa Hospitalets Kontor med Seddelen, fordi han havde paalagt hende, der savnede Oplysning om Betalingsvilkaarene ved Hospitalsindlæggelse, strax paa Kontoret under Forevisning af Seddelen at faa Besked om Betalingen; idet hun da fulgte dette Paalæg, blev hun efter paa Kontoret at have faaet Beskeden af en derværende Expedient vist ind i et Værelse bag Kontoret. Her befandt sig to Mænd, som betydede hende, at hun skulde aftage sin Kjole og iføre sig Hospitalsdragten, da hun strax skulde ind paa 6te Afdeling, og da hun ikke efterkom dette, men sagde, at hun ikke vilde indlægges der, samt henviste dem til først at søge Oplysning om Sammenhængen hos Indstævnte og derhos skreg og bad for sig, reve de hendes Kjole, som ødelagdes, af hende og iførte hende Hospitalsdragten, hvorefter hun, uanseet hendes Modstand og Raaben om Hjælp, indslæbtes paa Afdelingen, og indlagdes paa den Del af samme, hvor de voldsomme Sindssyge opholde sig. Om Aftenen indfandt nu Indstævnte sig her, men da Citantinden af ham forlangte at blive løsladt, nægtede han bestemt dette uden nogensomhelst Undersøgelse af hendes Tilstand. Senere saae hun ikke Indstævnte, der sagdes at være bortrejst. Hun forblev i den anførte Del af Afdelingen i 2 Døgn, hvori hun var fortvivlet og hverken kunde sove eller spise, ligesom der her for første Gang paakom hende Blodspytning; da hun imidlertid efter en Patients Raad derpaa ophørte med Graad og Klager, blev hun flyttet over blandt de mere rolige Sindssyge i Afdelingen. Ligesom det nægtedes hende at sende Bud til sit Hjem, saaledes toges der, da hendes Kompagnon kort efter hendes Overflytning blandt de mere rolige Sindssyge indfandt sig paa Hospitalet og begjærede Citantinden løsladt, intet Hensyn hertil, men hun udskreves først 8 Dage efter Indlæggelsen. Under sit Ophold paa Afdelingen vil Citantinden iøvrigt ikke være bleven undergivet nogensomhelst Kur, idet der, da Indstævnte ikke ved sin Bortrejse havde givet nogen Besked herom, Ingen vidste, hvad hun fejlede, og er hendes Helbredstilstand tværtimod blevet forværret ved Indlæggelsen, saa at hun endnu $\frac{3}{4}$ Aar derefter var ude af Stand til at arbejde og led store Smertes.

Indstævnte har nu paa sin Side anført, at han ikke erindrer Citantinden eller hvorledes hendes Indlæggelse er foregaaet, men at han ikke kan erkjende, at han, da han ved sin første Samtale med Citantinden leverede hende den ovenanførte Seddel, som hun fik aaben, har paalagt hende strax at henvende sig

med denne paa Kontoret, medens han vel kan have henvist hende til dersteds at faa Oplysning om Betalingsvilkaarene for Hospitalsindlæggelse; han har derhos, næst at bemærke, at Citantindens foranførte Skildring af det ved hendes Indbringelse paa Afdelingen Passerede — formentlig som Følge af hendes exalterede Tilstand — er ukorrekt og overdreven, ligesom den i hvert Fald ikke ganske stemmer med Fremstillingen i en af hende til Politidirektøren heri Staden indgiven Begjæring om Indledning af kriminel Undersøgelse mod Indstævnte, anbragt, at hvad der er foregaaet Citantinden vedrørende fra det Øjeblik, hun efter Konsultationen forlod ham, og indtil han om Aftenen samme Dag traf hende paa Afdelingen, efter Hospitalets Forretningsgang er ham ganske uvedkommende. Idet hendes Tilstand formentlig havde forværret sig siden Konsultationen har han iøvrigt anført, at det ikke er sikkert, at han har gjenkjendt hende, da han saaledes igjen saa hende om Aftenen paa Afdelingen, og i hvert Fald vilde det efter hendes daværende Tilstand uden Hensyn til Indlæggelsesmaaden have været ganske uforsvarligt efter hendes Begjæring at udskrive hende, ligesaalidt som det da kunde være Pligt for ham paa Grund af Begjæringen at underkaste hende nogen særlig Undersøgelse eller strax at foretage en særlig Prøvelse af Indlæggelsesmaaden. Hans Bortrejse Dagen efter nødvendiggjorde heller ikke, saaledes som Citantinden ogsaa har søgt at gjøre gjældende, at han gav de øvrige Læger paa Afdelingen Forskrifter for hendes Behandling, idet Reservelægen under hans Fraværelse handler selvstændig og paa eget Ansvar, hvorfor Indstævnte ej heller bærer nogetsomhelst Ansvar for Citantindens Behandling under hans Fraværelse; men iøvrigt billiger Indstævnte ganske det under hans Fraværelse overfor Citantinden af Reservelægen foretagne og er navnlig enig i, at det vilde have været uforsvarligt at udskrive Citantinden, der utvivlsomt var sindssyg, tidligere end sket. Indstævnte formener i det hele at have handlet pligtmæssigt og forsvarligt overfor Citantinden og derfor under ingen Omstændigheder at kunne tilpligtes at tilsvare hende nogen Erstatning, særlig til det af hende krævede Beløb.

Ligesom det nu maa antages, at Citantindens Fremstilling af det hende paa Hospitalet Passerede ialfald er mindre korrekt, i hvilken Henseende bemærkes, at hun efter de lokale Forhold paa Hospitalet ikke fra Kontoret sammesteds kan være bleven vist ind i noget umiddelbart ved samme beliggende Værelse, men den beskrevne Omklædning i hvert Fald maa være foregaaet paa Optagelsesstuen, der ligger i ikke ringe Afstand fra Kontoret og navnlig adskilt derfra ved den ene af de store Indkjørselsporte, som hun saaledes har maattet passere, og at der under forskjellige af hende i Sagen optagne Thingsvidner ikke er fremkommet nogetsomhelst til Bestyrkelse af, at hun er behandlet voldeligt

og har haft Blodspytning paa Hospitalet, saaledes skjønnes der, selv om Citantinden maatte ansees uden Føje at være mod sin Villie indlagt paa Afdelingen, ikke under Sagen paavist noget Forhold fra Indstævntes Side overfor Citanten, der kan paadrage ham nogen Erstatningspligt overfor hende, hvorfor han i det hele vil være at frifinde.

Sagens Omkostninger skjønnes efter Omstændighèderne at kunne ophæves. I Salær vil der være at tillægge Boet efter Prokurator Jacobsen samt Prokuratorerne Seidelin og Mundt, hvis Sagførelse har været lovlig, henholdsvis 30 Kr., 10 Kr. og 80 Kr. hos det Offentlige. Der vil være at forelægge Høiestretssagfører Asmussen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 10 September 1894 fremlagte Indlæg. Løvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Nr. 308. Høiestretssagfører Asmussen

contra

Lars Peter Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Juni 1897: Tiltalte Lars Peder Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Saa bør han og at udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Andresen og Holst 15 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Kalko, betaler Tiltalte Lars Peter Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Lars Peter Nielsen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Lars Peter Nielsen, der er født den 2 Oktober 1856 og anseet: ved Storehedinge Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Juli 1888 efter Straffelovens §§ 228 og 251, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Extrarets Dom af 31 August 1891 efter Straffelovens § 251, samme Paragraf sammenholdt med § 46 og § 278. 2det Stk., jfr. § 62, med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, for bedrageligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse følgende:

Tiltaltes Hustru, der ikke lever i sædvanligt Formuefællesskab med sin Mand, og som har Adkomst paa den Ejendom, de bebo, havde af Rasmine Madsen i September Maaned 1896 laant et Beløb af 600 Kroner, og Tiltalte anmodede hende derefter den 27 Oktober samme Aar om at tage med til Nykjøbing paa Falster, for at der hos en Sagfører kunde blive udstedt Bevis for Laanet, samt om at medtage et hende tilhørende Gjældsbevis paa 400 Kr., udstedt af Smed Petersen i Øster Ulslev, for at Beviset for de 600 Kroner kunde skrives derefter. Tiltalte havde derhos anmodet Rasmine Madsen om at være sig behjælpelig med at faa et Laan paa 100 Kr., og paa Vejen ind til Nykjøbing gik hun ind paa at lade Gjældsbeviset paa de 400 Kr. tjene som Sikkerhed for et saadant Laan. Da de ankom til Nykjøbing, gik Tiltalte alene op til en Sagfører og anmodede denne om at udstede et Gjældsbevis fra sig til Rasmine Madsen paa 1000 Kroner, samt om at skrive en Transport fra Sidstnævnte til sig paa Gjældsbeviset paa de 400 Kroner, idet han fortalte Sagføreren, at Rasmine Madsen havde tiltænkt hans Børn disse Penge, men nu strax vilde overdrage dem til ham. Sammen med Rasmine Madsen begav Tiltalte sig senere op til Sagføreren, hvor Dokumenterne da bleve udfærdigede og, som det maa antages, oplæste, forinden Rasmine Madsen i Vitterlighedsvidners Overværelse underskrev Transporten, og Tiltalte laante derefter 100 Kroner hos Sagføreren mod at stille det ham saaledes tiltransporterede Gjældsbevis til Sikkerhed. Senere indfrieede Tiltalte Laanet og fik Gjældsbeviset tilbageleveret, men ved en den 27 Januar d. A. hos Tiltalte foretagen Arrestforretning blev der gjort Arrest i Gjældsbeviset, og da Rasmine Madsen derved blev

bekjendt med, at dette var hende fravendt, gjorde hun Anmeldelse til Politiet, idet hun forklarede, at hun ikke havde forstaaet Betydningen af den foretagne Transport og ikke var klar over, at hun derved fraskrev sig Retten til Gjældsbeviset, hvorfor hun ogsaa strax efter Transporten forlangte Gjældsbeviset tilbage fra Sagføreren, og da denne svarede hende, at Beviset nu ikke længere tilhørte hende, opfattede hun dette saaledes, at dermed mentes, at Tiltalte var sat i Stand til at laane 100 Kr. paa Beviset, men hun gik stadig ud fra, at hun vilde faa dette tilbage, naar Laanet paa de 100 Kroner blev indfriet, og at hun i det Højeste vilde kunne tabe 100 Kr. ved mulig at maatte indfri dette Laan. Hun har derhos med Hensyn til, at Tiltalte udstedte Gjældsbevis til hende paa 1000 Kr., medens hans Hustru kun havde laant 600 Kr. hos hende, forklaret, at hun mente at have adskilligt andet Krav paa Tiltalte, idet han, der havde været gift med hendes Søster, havde kjøbt hendes Fædrenegaard, og de Penge, hun skulde have ud af Gaarden, bleve tabte ved dens Realisation.

Tiltalte har vedgaaet, at han ikke før, under eller efter Transporten har givet Rasmine Madsen Forklaring om, at hun ved Transporten mistede sin Ejendomsret over Gjældsbeviset, og at han lod Transporten udfærdige for at komme i Besiddelse af dette og blive Herre derover, uden at Rasmine Madsen blev sat i Kundskab om, hvad der foregik, eller forstod dette, samt at han frygtede for, at hun, der tidligere havde foræret Debitor efter Gjældsbeviset 50 Kr., i sin Tid skulde forære denne Beviset, og at han fandt, at han og hans Hustru vare nærmere til at faa disse Penge. Han har vel forklaret, at det ikke var hans Hensigt at narre Rasmine Madsen for Pengene, men har samtidig erkjendt, at han ingen Udsigt havde til at tilbagebetale disse, da han intet ejede. Rasmine Madsen er iøvrigt under Sagens Behandling for Underretten bleven fyldestgjort af Tiltaltes Hustru for sit Krav og har frafaldet sin Begjæring om Tiltale mod Lars Peter Nielsen.

For det anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 257, og da den i Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil Underretsdommen være at stadfæste.

Mandagen den 20 December.

Nr. 250.

Advokat Halkier

contra

Anders Hansen Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og den i Straffelovens § 262 jfr. Konkurslovens § 148 ommeldte Forbrydelse.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 29 August 1896: Tiltalte, forhenværende Detailhandler Anders Hansen Nielsen af Jenslev bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærene til Aktor, Sagfører J. P. Nielsen, og Defensor, Prokurator Hude, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juni 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Wolff, betaler Tiltalte, fhv. Detailhandler Anders Hansen Nielsen af Jenslev, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte har havt til Hensigt at unddrage Boet den ham tilhørende, i Dommen omtalte Fjerdedeel af de paa Grunden i Gefionsgade værende Bygninger, og da det med Hensyn til de i Dommen iøvrigt omhandlede Forhold, for hvilke der er rejst Tiltale for Bedrageri — forsaavidt disse efter den skete Indstævning foreligge Høiesteret til Paakjendelse — heller ikke kan ansees godtgjort, at Tiltalte har handlet i svigagtig Hensigt, vil han under denne Deel af Sagen være at frifinde.

Derimod er han ved Dommen rettelig anseet i Medfør af Konkurslovens § 148 efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, men den herefter forskyldte Straf vil i Betragtning af, at Tiltalte i længere Tid har været underkastet Vare-tægtsfængsel, i Medfør af Straffelovens § 58 kunne bortfalde.

Aktionens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde udredes halvt af det Offentlige og halvt af Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Den af Tiltalte Anders Hansen Nielsen forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes med Halvdelen af det Offentlige og med Halvdelen af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, fhv. Detailhandler Anders Hansen Nielsen af Jenslev, aktioneret for Bedrageri og den i Straffelovens § 262, jfr. Konkurslovens § 148, ommeldte Forbrydelse. Sagens Omstændigheder ere følgende:

I en Skrivelse af 6 Marts f. A. til Skifteretten i Lejre Herred med Paategning af 7 s. M. begjærede Tiltalte, som siden November 1891 havde drevet Detailhandel i Jenslev, sit Bo taget under Konkursbehandling, og i Henhold til denne Begjæring tog bemeldte Skifteret sidstnævnte Dag Boet under Behandling som fallit. Den 9 Marts s. A. foretoges derpaa Begyndelses- og Registreringsforretning i Boet. Ligesom i sin Skrivelse af 6 Marts, i hvilken han havde opgjort sine Aktiver til ialt ca. 1500 Kr., og sin Gjæld til ialt 2235 Kr. 85 Øre, opgav Tiltalte ved bemeldte Forretning, at hans Aktiver alene bestod i den ham tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 15 c i Jenslev, i hvilken Forretningen var dreven, og de paa denne værende Effekter og Varer, samt nogle udestaaende Fordringer, hvorhos han ved Registreringen endvidere, næst at fremsætte en for Skifteforvalteren uforstaaelig Yttring om, at hans $\varnothing$: Tiltaltes Hustru, der da opholdt sig her i Staden, havde $\varnothing$ gjort Vej for $\varnothing$ noget Sølvstøj, udtrykkelig erklærede, at han ikke ejede Gjenstande beroende udenfor Ejendommen og heller ikke ejede kontante Penge.

Efter imidlertid paa Grund af hans Nægtelse af under Boets Behandling at meddele fornødne Oplysninger at være bleven truet med Indledning af Undersøgelse imod ham, og efterat saadan Undersøgelse derpaa var indledet, har han erkjendt, at han, da Registreringen i hans Bo fandt Sted, endvidere ejede følgende Effekter: 1. En Fjerdedel af de paa en det Classenske Fideikommiss tilhørende Grund, Nr. 3 i Gefionsgade her i Staden, værende Bindingsværks Bygninger, hvilken Fjerdedel efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages at have en Værdi af over

300 Kr., 2. — — — — — 3. — — —
 Gaardmand Christian Jensen i Rye — — — 4. 2de hos be-
 meldte Gaardmand C. Jensen beroende Gulvtæpper af Værdi 2
 Kr. 5. En hos Gaardmand Niels Jensen i Jenslev beroende Kane
 af Værdi 2 Kr. 75 Øre, hvilken Kane han derhos noget efter at
 Fallitten var indtraadt overlod bemeldte N. Jensen som Vederlag
 for modtagne Fødevarer, samt 2 Kar — — — 6. Et ubetydeligt
 kontant Beløb, hvis Størrelse ikke har kunnet nærmere oplyses,
 hvorhos Tiltalte endvidere har erkjendt, at hans Hustru, med
 hvem han levede i sædvanligt Formuefællesskab, efter hans For-
 mening havde Krav paa et Beløb af 600 Kr. af Paalydendet
 paa en nærmere betegnet Kontrabog med en herværende Spare-
 kasse, hvilket Kravs Rigtighed dog efter det under Sagen iøvrigt
 Oplyste maa ansees for meget tvivlsom.

Medens der nu ikke findes Føje til at lægge Tiltalte til
 Last . . . foran under 2 . . . foran under 3 . . . og medens
 endelig Tiltaltes Forklaring om, at det skyldes en Forglemmelse,
 naar han ikke til Registreringen har opgivet de 2de foran under
 5 nævnte Kar, ikke findes at kunne forkastes, vil der derimod
 ikke kunne tages noget Hensyn til, hvad han har paaberaabt sig
 som Grund til sin Undladelse af at opgive de øvrige foran om-
 handlede ham tilhørende Ejendele, og han bliver derfor for sit
 Forhold i saa Henseende at ansee efter Straffelovens § 260 til-
 dels sammenholdt med § 46.

Det er endvidere . . . godtgjort:

a. — — — — —
 b. — — — — —
 c. — — — — —
 . . . vil hans foranførte Forklaring ikke kunne forkastes, og hans
 ovenfor under a—c berørte Forhold allerede af den Grund ikke
 kunne tilregnes ham til Straf.

Derimod vil Tiltalte, som har erkjendt ingensinde, medens
 han drev den paagjældende Handelsforretning, at have opgjort
 nogen aarlig Status, herfor være at ansee efter Konkurslovens
 § 148, jfr. Straffelovens § 262, 2det Stykke.

Den Straf, Tiltalte, der er født den 3 April 1838 og ikke
 funden forhen straffet, efter Foranførte har forskyldt i Medfør af
 Straffelovens § 260, jfr. tildels § 46 og af Konkurslovens § 148,
 jfr. Straffelovens § 262, 2det Stykke, findes efter Omstændig-
 hederne at kunne bestemmes under Et til Fængsel paa Vand og
 Brød i 3 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 22 December.

Nr. 198. Sagfører **Valdemar Jenssen** som
Befuldmægtiget for Tømrer **Rasmus Petersen** af Thurø
og **Hans Christian Hansen** af Waupaca i Nordamerika
(Rée)

contra

Husmand **Peder Pedersen** af Nørre Longelse
(Jensen),

betr. Udlevering af en Sparekassebog.

Langelands Herreders ordinære Rets Dom af 2
Maj 1896: Indstævnte, Husmand Peder Pedersen af Longelse,
bør for Tiltale af Citanten, Sagfører V. Jenssen af Rudkjøbing,
som Befuldmægtiget for Tømrer Rasmus Pedersen af Thurø og
Hans Christian Hansen af Waupaca, i denne Sag fri at være.
Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes
med Hensyn til Stemplingen af de to fornævnte Testamenter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22
Februar 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Appel-
sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dommen
efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appel-
lantent at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Processens Omkostnin-
ger for Høiesteret betaler Appellanten, Sagfører
Valdemar Jenssen som Befuldmægtiget for Tøm-
rer Rasmus Petersen og Hans Christian Hansen,
til Indstævnte, Husmand Peder Pedersen, med
300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellan-
ten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 22
Juni 1888 indsatte Indsidder Rasmus Rasmussen under Navnet

»Gaardskarl Rasmus Pedersen« paa Kontrabog med Langelands Sparekasse, Nr. 17402, 5000 Kr., som han maa antages samme Dag at have udtaget paa en anden Konto i samme Sparekasse. Rasmus Rasmussen sigtede ved bemeldte Navn til sin Søstersøn, Citanten Tømmer Rasmus Pedersen af Thurø, som da var Gaardskarl i Rudkjøbing. Paa Foranledning af Rasmus Rasmussen, der havde beholdt ovennævnte Kontrabog i sin Besiddelse og hver Termin hævet Renten af den indsatte Kapital, blev, som det maa antages den 21 Juni 1890, Paategningen paa paagjældende Konto og Kontrabog forandret til: »Gaardskarl Rasmus Pedersen af Rudkjøbing og Søsteren Hanne Pedersen af Skebjerg, hver med Halvdelen.« Citanten Rasmus Pedersen gav derhos paa Foranledning af Rasmus Rasmussen Kontrabogen følgende, samme Dag daterede, og af ham underskrevne Paategning: »Undertegnede Rasmus Pedersen erkjender herved, at det er min Villie og efter mit Ønske, at der D. D. er gjort en Tilføjelse til Bogejerens Betegnelse paa 1ste Side i denne Bog, og at jeg er pligtig til at dele Beløbet, 5000 Kr., med min Søster Hanne Pedersen, efter Bestemmelse af Rasmus Rasmussen af Nørre Longelse, der har indsat Pengene for os, og Ret til at hæve Renterne, saalænge han lever.« Under samme Dato oprettede Rasmus Rasmussen endvidere under Iagttagelse af de foreskrevne Testamentformer, følgende »Testamente« overskrevne Dokument: »Undertegnede, Indsidder Rasmus Rasmussen af Nørre Longelse, der ikke er eller har været gift, bestemmer herved som min sidste Villie, at Alt, hvad jeg ved min Død maatte efterlade mig, . . . Intet i nogen Maade undtaget, være sig altsaa Penge, Pengeeffekter eller Fordringer skal tilfalde og tilhøre min Søsterdatters Datter, Trine, gift med Husmand Peder Pedersen af Nørre Longelse, eller hendes Livsarvinger, og tilfalder der altsaa navnlig hende ogsaa Renterne af de mig tilhørende Kapitaler. Jeg bemærker derhos, at jeg paa Kontrabøger har indsat i Langelands Sparekasse paa følgende Personers Navne de hosføjede Beløb, nemlig paa Nr. 17402, Gaardskarl Rasmus Pedersen og dennes Søster Hanne Pedersen, før af Longelse Præstegaard, nu af Amerika, et Beløb af 5000 Kr. (herpaa følger Nr. paa 5 andre Sparekassébøger og Angivelse af, hvem de paa disse Bøger indsatte Beløb, tilsammen 6000 Kr., ere tillagte, ... og skulde disse Bøger altsaa efter min Død forlods udleveres til de paagjældende Personer, medens jeg dog forbeholder mig Ret til at hæve Renterne deraf, saalænge jeg lever, og ogsaa af Kapitalen, om jeg skulde komme i Nød. Jeg anseer det for selvfølgeligt, at enhver Legatar maa svare mulige Afgifter af det Arvede, og kan dette Beløb, som hertil medgaar, strax udtages af hver enkelt Bog . . . «

Den 7 Februar 1892 paategnede Rasmus Rasmussen bemeldte Testamente en Kodiciel, ved hvilken Bestemmelsen om

Bortgivelsen af 3 af de som ovenanført ved Testamentet bortgivne 5 Sparekassebøger tilbagekaldtes, hvorhos det gjentages, at den i Testamentet nævnte Trine Pedersen skulde arve Alt, hvad Rasmus Rasmussen maatte efterlade sig, med Undtagelse af de 5000 Kr., som skal tilfalde Rasmus Pedersen og hans Søster Hanne Pedersen . . . * Den 19 April 1893 oprettede imidlertid Rasmus Rasmussen et nyt Testamente, hvorved bl. A. Bestemmelserne i Testamentet af 21 Juni 1890 med ovennævnte Kodiciel tilbagekaldtes, idet der dog forlods af Boet tillagdes Hanne Pedersen, der i Mellemtiden var indtraadt i Ægteskab med Citanten Hans Christian Hansen af Waupaca i Nordamerika, 1000 Kr., medens ovenomtalte Trine Pedersen eller hendes Livsarvinger paany indsattes til Universalarvinger. Den 9 Juli 1894 paa tegnede Rasmus Rasmussen sidstnævnte Testamente en Kodiciel, hvormed bl. A. Bestemmelsen i Testamentet om de Citanten Hansens Hustru tillagte 1000 Kr. tilbagekaldtes. Det hedder dernæst i Kodicillen: »For at udelukke enhver Misforstaaelse og Fejltagelse, bemærker jeg udtrykkelig, at den Sparekassebog med Langelands Sparekasse lydende paa 5000 Kr., som findes i mit Bo og som lyder paa Rasmus og Hanne Pedersens Navne, ikke tilhøre disse, idet jeg nemlig har tilbagekaldt min tidligere trufne Bestemmelse, hvorefter det paa Bogen indestaaende Beløb efter min Død skulde tilfalde nævnte Personer. Det paa Bogen indestaaende Beløb falder altsaa i Arv sammen med min øvrige Formue og Rasmus og Hanne Pedersen skulle ikke af den Kjendsgjerning, at Bogen lyder paa deres Navne, kunne gjøre noget Krav paa det i Sparekassen indestaaende Beløb.«

Den 17 Marts 1895 døde Rasmus Rasmussen, og Kontrabog Nr. 17402, som stadig havde været opbevaret af Afdøde, som ligeledes var vedbleven hver Termin at hæve Renterne af ovenomhandlede 5000 Kr., overgik i Universalarvingen Trine Pedersens Besiddelse. Da indstævnte Husmand Peder Pedersen af Nørre Longelse, med hvem Trine Pedersen, som havde overtaget Boet til privat Skifte, er gift, paa sin Hustrus Vegne nægtede at udlevere Citanterne Kontrabogen, som derpaa under en i den Anledning afholdt Fogedforretning efter Overenskomst mellem Sagfører Valdemar Jenssen som Befuldmægtiget for Citanterne, ovenomtalte Tømrer Rasmus Pedersen og Hanne Pedersens Mand, Hans Christian Hansen paa den ene Side og Indstævnte paa den anden Side var tagen i Bevaring af Fogden i Langelands Herred, paastod Sagfører Jenssen i sin nævnte Egenskab under nærværende i 1ste Instants ved Langelands Herreders ordinære Ret anlagte Sag Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt at udlevere ham paa hans Mandanters Vegne Kontrabogen Nr. 17402 med vedhængende Renter af det paa samme indestaaende Beløb fra 17 Marts 1895 (Rasmus Rasmussens Dødsdag), samt betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved nævnte Rets Dom af 2 Maj f. A. toges imidlertid den af Indstævnte nedlagte Frifindelspaastand til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes, og denne Dom har Citanterne derefter ved Stævning af 10 Juni f. A. indanket her for Retten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instantes nedlagte Paastand, samt in subsidium paastaaet, at Citanterne kjendes berettigede til af Fogeden i Langelands Herreder at erholde oftomtalte Sparekassebog, med ovenangivne Renter, udleveret, samt Citanterne tillagte Sagens Omkostninger i begge Instantser. Indstævnte, Husmand Peder Pedersen af Nørre Longelse, paastaar Underrettsdommen stadfæstet, samt sig tillagt Appellsagens Omkostninger skadesløst. Striden drejer sig om Rasmus Rasmussen, som af Citanterne forment, som en Livsgave eller i al Fald uigjenkaldelig Døds gave har skjænket Citanten Rasmus Pedersen og dennes Søster, Citanten Hansens Hustru, de ovenomtalte 5000 Kr., eller, som af Indstævnte hævdet, blot ved en gjenkaldelig dispositio mortis causa har bestemt, at Citanten Pedersen og dennes nævnte Søster efter hans Død skulle have den omhandlede Kapital tillagt, saaledes at han var berettiget til, som sket, senere at tilbagekalde denne Bestemmelse.

Citanterne have til Støtte for deres Opfattelse anført, at Rasmus Rasmussen allerede ved den 22 Juni 1888 at indsætte de omtalte 5000 Kr. paa Citanten Rasmus Pedersens Navn og ved, som af Citanterne anbragt, samme Dag at give Meddelelse herom til Citanten Rasmus Pedersen og hans Søster med Tilkjendegivelse af, at det var en Gave til dem begge, herved har fuldbyrdet Bortgivelsen, uanseet han havde forbeholdt sig Renteindtægten af Kapitalen for sin Livstid. Men selv om det ikke antages, at der ved det Anførte er fuldbyrdet en Bortgivelse af Kapitalen, er en saadan Bortgivelse efter Citanternes Mening under alle Omstændigheder fuldbyrdet ved det den 21 Juni 1890 Passerede. Ligesom nemlig den bemeldte Dag af Rasmus Rasmussen foretagne Tilføjelse til den alt skete Paategning i paagjældende Sparekassebog og paa Kontoen indeholder fornøden Villieserklæring om en Bortgivelse af Kapitalen i levende Live til saavel Citanten Rasmus Pedersen som til dennes Søster, saaledes godtgjør den af nysnævnte Citant samme Dag afgivne Erklæring, at der i ethvert Fald nu fra Rasmus Rasmussens Side er rettet fornøden Meddelelse om Gaven til bemeldte Citant paa egne og Søsterens Vegne. Det samme Dag oprettede Testamente taler ikke blot ikke herimod, men bestyrker endog ved den Maade, paa hvilken det stiller Omtalen af Sparekassebøgerne, derunder den her omhandlede, i Modsætning til Indsættelsen af en Universalarving, denne Antagelse. Men selv om Bortgivelsen kun opfattes som en Bestemmelse om Fordelingen af Rasmus Rasmussens Efterladenskaber, er denne Bestemmelse efter Citanternes Formening i al Fald bleven uigjenkaldelig ved den Med-

delelse, som Rasmus Rasmussen som anført gav Rasmus Pedersen om Bortgivelsen.

Der kan dog ikke gives Citanterne Medhold i det af dem saaledes Anførte. Citanternes ovenanførte Anbringende om, at der den 22 Juni 1888 eller senere af Rasmus Rasmussen er givet Citanteren Rasmus Pedersen eller hans Søster den paabe- raabte Meddelelse om den skete Indsættelse af en Kapital som en fuldbyrdet Livsgaave, er nemlig mod Indstævntes Benægtelse ikke bevist, og allerede paa Grund heraf kan der ikke antages at foreligge en fuldbyrdet Livsgave ved bemeldte Kapitalindsæt- telse. Hvad angaar det den 21 Juni 1890 Passerede, maa Op- lysning om, hvad Rasmus Rasmussen har tilsigtet med Indsæt- telsen paa den omtalte Sparekassebog og den skete Paategning paa samme og paa vedkommende Konto, søges i den af ham samme Dag oprettede, ovenfor citerede Disposition. Men at Rasmus Rasmussen ved bemeldte Disposition ogsaa for de paa Sparekassebøgerne indsatte Kapitalers Vedkommende, derunder den heromhandlede Kapital, har tilsigtet at træffe Bestemmelse om Fordelingen af sine Efterladenskaber, kan efter Dispositionens Form og Indhold ikke være tvivlsomt. Hermed stemmer ogsaa — hvad der er uomtvistet —, at Sparekassebogen Nr. 17402 bestandig er forbleven i Rasmus Rasmussens Besiddelse, og at han i Henhold til det af ham herom tagne Forbehold til sin Død har nydt Renterne af Kapitalen, samt at han, — foruden som i Testamentet betinget, at have forbeholdt sig Adgang til i Nøds- tilfælde at hæve af Kapitalen, — ved at have Sparekassebogen i sin Besiddelse bevarede den Adgang til at hæve Kapitalen, som hjemledes ham ved § 4 i Vedtægten for Langelands Spare- kasse, i hvilken Paragraf det hedder: »Tilbagebetaling af en Kontrabogs Paalydende eller Dele deraf kan uden Ansvar for Sparekassen ske til Bogens Ihænde- haver, men forsaavidt denne er en Anden end Bogens Ejer, er Sparekassen berettiget til at fordre, at Vedkommende skal godtgjøre sin Ret til at forlange Bogens Paalydende eller noget deraf udbetalt.« Efter hvad der saaledes er anført, kan den under Sagen omhandlede Kapital ikke antages at være bortgivet til Citanteren Rasmus Pedersen og hans Søster ved en i Rasmus Rasmussens levende Live fuld- byrdet Gave.

Men den foreliggende Disposition over den oftomtalte Kapi- tal findes ej heller at kunne betragtes som en uigjenkaldelig di- spositio mortis causa, idet den af Citanterne i saa Henseende paabe- raabte Villiestilkjendegivelse fra Rasmus Rasmussens Side ikke kan opfattes som indeholdende et Tilsagn om ikke at ville tilbagekalde den skete Disposition, og det end ikke er assereret af Citanterne, at Rasmus Rasmussen paa anden Maade har givet et saadant Tilsagn.

Efter det ovenfor udviklede maa den skete Disposition be-

tragtes som en gjenkaldelig dispositio mortis causa, og Rasmus Rasmussen har herefter været berettiget til, som sket, at tilbagekalde den gjorte Disposition og paa anden Maade raade over sammes Gjenstand. Som Følge af det Anførte vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger, som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, ikke ville kunne forandres i Disfavør af Citanterne, være at stadfæste.

Appelsagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 295. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Nicolaj Frederik Hasse Mortensen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Besiddelse af stjaalne Koster.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 14 August 1897: Tiltalte Nicolaj Frederik Hasse Mortensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 (fire) Gange 5. Dage samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 September 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Nicolaj Frederik Hasse Mortensen til Høiesterets-sagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Møllersvend Nicolaj Frederik Hasse Mortensen — der er født i Aaret 1873, og som tidligere har været straffet 3 Gange for Tyveri, nemlig ifølge Bjerre Herreds Extrarets Domme af 5 Juni 1894, 5 November 1895 og 16 April 1896 henholdsvis efter Straffelovens § 228, § 230, 1ste Led, og § 231, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage og Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller ulovlig Besiddelse af stjaalne Koster, og som Sagen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger Overretten til Paakjendelse, er der ikkun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til en Ungkarl Christian Christensen Tved, med Tilnavn Thorborg, tilhørende, til 75 Øre vurderet Fingerring.

Under en mod Tiltalte som sigtet for forskellige Tyverier indledet kriminel Undersøgelse opstod der tillige Mistanke om, at han havde begaaet Tyveri af den ommeldte Ring, i hvilken Henseende Ejeren, ovennævnte Christian Christensen Tved, der er Plejesøn af Gaardejer Thorborg af Barrit og dennes Hustru, under Sagen har forklaret, at Ringen plejede at ligge i en af Lommerne i hans Vest eller undertiden i hans Portemonnæ, der laa i Lommen paa hans Benklæder, samt at han havde disse Klædningsstykker hængende i det af ham paa Plejefaderens Gaard benyttede uaflaasede Kammer, hvor Tiltalte — der efter det Oplyste den Gang havde Ophold hos sin Fader Møller Mortensen i Barrit — jævnlig kom og, da han vidste, hvor Ringen beroede, kunde have set Lejlighed til at tage den, naar han, hvad af og til skete, befandt sig alene i Kammeret. Under de i denne Anledning optagne Forhør er det nu nærmere oplyst, at bemeldte Christensen noget før afvigte Jul, da han savnede den ommeldte Ring, som han nogen Tid i Forvejen havde faaet foræret af en Pige, og som, efter hvad der er oplyst, havde en Butikspris af 2 Kr., henvendte sig til sin Plejemoder med Spørgsmaal, om hun havde taget den, hvad hun benægtede.

Færdig fra Trykkeriet den 6 Januar 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 45.

Hendes Forklaring gaar derhos videre ud paa, at hun, der fattede Mistanke om, at Tiltalte havde tilvendt sig Ringen, idet det var hende bekendt, at han hyppig havde sin Gang i det ommeldte Kammer, og at de af ham tidligere begaaede Tyverier vare forøvede paa den Maade, at han havde benyttet de Bestjaalnes Fraværelse fra deres Værelser til ud af deres Gjemmer at tilvende sig Penge eller lignende, derefter indfandt sig hos Tiltaltes Forældre og der i hans Moders og Søsters Overværelse fremkom med en Ytring om, at Ringen var bleven borte, uden at imidlertid nogen af de Tilstedeværende svarede herpaa, samt at Tiltalte, der efter hvad hun tror, skjønt hun ikke er vis derpaa, ogsaa var tilstede ved denne Lejlighed, Dagen derpaa, da hendes Plejesøn kjørte forbi Tiltaltes Faders Mølle, kom ud og leverede ham Ringen. Tiltalte har nu ogsaa erkjendt, at han har været i Besiddelse af den omhandlede Ring, men han har vedholdende nægtet at have stjaalet den, ligesom han ogsaa har benægtet nogensinde at have været alene i det ommeldte Kammer, saavel som at han var tilstede ved Thorborgs Hustrus nysnævnte Besøg hos hans Forældre, hvorhos han angaaende sin Besiddelse af Ringen har forklaret, at han en Aften, da han besøgte Christensen i dennes Plejeforældres Dagligstue, medens disse var ude, fik Ringen, som Christensen da havde i sin Pengepung, til Laans af ham, i hvilken Henseende hans Forklaring nærmere gaar ud paa, at de, der ved denne Lejlighed begge havde noget i Hovedet, sade og byttede Ringe for at se, hvorledes disse toge sig ud, samt at Tiltalte, medens han strax havde faaet sin Ring tilbage af Christensen, glemte at tilbagelevere dennes Ring og saaledes ved sin Bortgang fik denne med sig hjem. Han gik derpaa i de næste 3 a 4 Dage med den i sin Vestelomme, men da han af en af sine Forældre eller sin Søster havde erfaret, at Thorborgs Hustru havde været hos dem og omtalt, at hendes Plejesøn havde mistet en saadan Ring, leverede

han, saavidt han tror, allerede den næste Dag Christensen Ringen tilbage med Bemærkning, at det undrede ham, at Christensen havde fortalt sin Plejemoder, at han havde mistet Ringen, da han jo dog maatte kunne huske, at han selv havde laant Tiltalte den, hvad Christensen imidlertid da erklærede at have glemt.

Christensen, der efter sin Forklaring godt vil kunne mindes den Aften, hvortil Tiltalte sigter, har imidlertid benægtet, at de ved denne Lejlighed, ved hvilken han vil have været ganske ædru, havde Ringene fremme, og han har navnlig benægtet, at han ved denne eller nogen anden Lejlighed har givet Ringen i Tiltaltes Hænder.

Han har derhos vel erkjendt, at han, da Tiltalte gav ham Ringen tilbage med den ovenanførte Ytring, svarede, at han ikke huskede, at han havde laant ham Ringen, men han har paastaaet, at han da godt vidste og mindedes, at han aldrig havde laant den til Tiltalte eller givet ham den i Hænde, men at han ikke holdt af at sige Tiltalte lige op i Øjnene, at det var Løgn, han sagde. Han har derhos edelig bekræftet, at den ommeldte Ring er frakommen ham mod hans Vidende og Vilje, og idet Tiltaltes Anbringende om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af Ringen, ej heller iøvrigt er bestyrket af noget, findes der af foreligge et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841, § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at han har været i ulovlig Besiddelse af samme, og Tiltalte vil derfor for sit Forhold med Hensyn til denne Ring i Overensstemmelse med de nævnte Lovbestemmelser være at ansee med Straf, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Det maa herefter billiges, at Tiltalte for dette Forhold er ved Underrettsdommen anset i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter samme Lovs § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 312. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Anton Lauritz Theodor Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 5 August 1897: Anton Lauritz Andersen bør til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse bøde 400 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte

Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Meyer, betaler Tiltalte Anton Lauritz Theodor Andersen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 600 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til sex Hundrede Kroner. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anton Lauritz Theodor Andersen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Anton Lauritz Theodor Andersen for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78, og er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i Tiden fra den 8 Juni d. A. til den 4 August næstefter i Ejendommen Godthaabsvej Nr. 53 har drevet Værtshushold og havt Brændevinsudskænkning uden at være i Besiddelse af nogen til saadan Næringsvirksomhed berettigende Adkomst.

Tiltalte, der er født den 14 April 1858, er anset bl. A. ved Høiesterets Dom af 8 Januar d. A. efter Næringsloven af 29 December 1857, dels efter dens § 75 for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78, for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. og har siden da inden Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 3die Afdeling den 10 Februar d. A. vedtaget en Bøde til Rettens Fattigkasse paa 300

Kr. med samme Virkning som Dom for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og den 8 Juni d. A. inden Frederiksberg Birks Politiret vedtaget en Bøde af samme Størrelse til Amtsfattigkassen for uden Næringsbevis at have drevet Værtshushold med Udsækning og Udsalg af Brændevin.

Som Følge af det Anførte, og idet bemærkes, at det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at der ved den sidstnævnte, inden Frederiksberg Birks Politiret skete Bødevedtagelse ikke er taget noget Hensyn til den forudgaaende inden Københavns Kriminal- og Politirets 3die Afdeling den 10 Februar d. A. skete forligsmæssige Afgjørelse, vil Tiltalte være at ansee efter Næringsloven af 29 December 1857, dels efter dens § 75 for 7de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, og dels efter dens § 78 for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, efter Omstændighederne med en Københavns Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 400 Kroner.

Nr. 301.

Advokat Hindenburg

contra

Julius Theodor Marstrand Mecklenburg
(Def. Nellemann),

der tiltales for Kvaksalveri og ulovlig Handel med Medicinalvarer.

Øster og Vester Herreders Extrarets Dom af 11 August 1897: Tiltalte Julius Theodor Marstrand Mecklenburg bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og til Ribe Amts Fattigkasse bøde 200 Kr. De i Tiltaltes Hus den 3 Juni d. A. beslaglagte, i den den 11 næsteften fremlagte Husundersøgelsesforretning under 6—9 inkl. ommeldte homøopathiske Medicinalvarer konfiskeres til Fordel for nysnævnte Kasse. Saa bør Tiltalte og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Nonboe og Harck, med henholdsvis 15 og 12 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 September 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Overretssagf orerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte B de udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Julius Theodor Marstrand Mecklenburg til Advokaterne Hindenburg og Nellesmann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Pr emisser hedder det: Julius Theodor Marstrand Mecklenburg, der er født i Aaret 1834 paa  en Amrum, og som tidligere to Gange har været straffet for Kvaksalveri efter Lov af 3 Marts 1854, kfr. Frdn. af 5 September 1794, § 5, henholdsvis ifølge  ster og Vester Herreders Extraretsdom af 6 August 1880 med en Både af 30 Kr. til Lydum Sogns Fattigkasse og ifølge Ulfborg og Hind Herreders Extraretsdom af 18 April 1883 med en Både af 50 Kr. til Ringkjøbing Amts Fattigkasse, tiltales under nærværende Sag for Kvaksalveri og ulovlig Handel med Medicinalvarer.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens  vrige Oplysninger maa det ansees for tilstrækkelig godtgjort, at han, der ingen Autorisation har til at udøve Virksomhed som Læge, siden den ham sidst overgaaede Dom og indtil nærværende Sags Begyndelse i meget betydeligt Omfang har taget Personer under Kur for forskellige Sygdomme, saasom Nervesygdomme, Gigt, Rheumatisme, Kirtelsygdomme, Tandpine, Hovedpine, Tungh righed,  reflod, Mavekatarrh og anden Mavesv kkelse, Hoste, Forkj lelse, Blegsot osv., og har Behandlingen navnlig bestaaet i, at han, der dels fra et saakaldet Centralapothek i Leipzig, dels fra Alfred Benzons homøopathiske Apothek i Kjøbenhavn forsynede sig med homøopathisk Medicin, af hvilken han har havt over 100 forskellige Slags, og som fremtræder under Form af smaa hvide Kugler, der opbevares i Glas med Paaskrift om Indholdet, efterat have udspurgt de Syge om deres Sygdomme og derefter søgt at bestemme Sygdommens Art, har givet Vedkommende den Medicin, som var foreskrevet i de homøopathiske Lægebøger, han var i Besiddelse af. Det var altid en stiltiende Forudsætning, at han skulde have Betaling, selv om han ikke

forlangte saadan, idet hans økonomiske Stilling er saaledes, at hans Praxis for ham er en Slags Levevej, og han modtog ogsaa som oftest Betaling under Et baade for Behandling og Medicin, i Reglen en Krones Penge. Tiltalte har forklaret, at han ingen Mening havde om, hvorvidt de Sygdomme, han behandlede, vare lette eller af alvorligere Art, men han paastaar, at han, naar han har troet, at Sygdommen var alvorlig, saa at der kunde være Fare ved en fejlagtig Behandling, ikke har behandlet den Paagjældende. Det er ikke under Sagen oplyst, at Tiltaltes Behandling i noget Tilfælde har gjort direkte Skade, men med Hensyn til et enkelt Tilfælde af indeklemt Brok, som Tiltalte havde behandlet, og i Anledning af hvilket en autoriseret Læge den 26 Maj 1894 blev tilkaldt, har denne dog erklæret, at Tiltaltes Behandling, hvis den var bleven fortsat faa Dage endnu, vilde have medført stor Fare for Patientens Liv.

Under en hos Tiltalte den 3 Juni d. A. foretagen Husundersøgelse blev foruden nogle Lægebøger og 9 Lommebøger, indeholdende Oplysninger om, hvilke Patienter han havde behandlet, forefundet 2 Pakker og 2 Kasser, indeholdende tilsammen 235 Glas og Flasker med homøopathisk Medicin, der ved Underretsdømmen er konfiskeret til Fordel for Ribe Amts Fattigkasse.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte ved Underretsdømmen rettelig anseet dels efter Lov af 3 Marts 1854, jfr. Frdn. af 5 September 1794, § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage, dels efter Frdn. af 4 December 1672, § 30, med en Bøde af 200 Kr. til Ribe Amts Fattigkasse, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Konfiskationen ligeledes billiges, og ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil herefter være at stadfæste.

Torsdagen den 23 December.

Nr. 302.

Advokat Nellemann

contra

Niels Alfred Danielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Meddelagtighed i den i Straffelovens § 260 omhandlede Forbrydelse.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 14 August 1897: De Tiltalte, Niels Lauritz Holmberg og Niels Alfred Danielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Først-

nævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Overretssagfører Diechmann, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1897: Underretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Petersen for Overretten udreder Tiltalte Niels Alfred Danielsen 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat, end det i Dommen antagne.

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Alfred Danielsen til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, Niels Lauritz Holmberg, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Niels Alfred Danielsen, der er født den 17 September 1863 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for Meddelagtighed i den i Straffelovens § 260 omhandlede Forbrydelse, og er det ved hans egen med det forøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Da den for Underretten medtiltalte Holmberg, der drev Skomagerforretning paa Frederiksberg, i længere Tid havde mærket, at det gik tilbage med Forretningen, saa at han ikke kunde tilfredsstille sine Kreditorer, søgte han at opnaa Akkord med disse, i hvilken Anledning der den 8 April dette Aar blev optaget en Vurderingsforretning over hans Lager m. v., ligesom ogsaa hans Forretning blev overdraget Tiltalte, for at den i dennes Navn og med den Kredit, denne kunde skaffe, kunde blive fortsat under

Holmberg som Bestyrer. Akkordforhandlingerne førte imidlertid ikke til noget Resultat, hvorefter Holmbergs Bø den 21 Maj d. A. blev taget under Konkursbehandling. For at redde en Del af Lageret, dels til egen Fordel, dels til Dækning af Gjæld, hvori han stod til en Svoger samt til Tiltalte, som er hans Fætter, lod Holmberg i Dagene umiddelbart før den 8 April d. A., da den ommeldte Vurderingsforretning blev afholdt, henbringe til Tiltaltes Bopæl en stor Del Varer, som Tiltalte paatog sig at opbevare. Det blev ikke udtrykkelig omtalt, i hvilket Øjemed Henbringelsen skete, men Tiltalte var dog allerede den Gang paa det Rene med, at Holmberg gik en Konkurs i Møde, og at det var Holmbergs Mening med Varernes Henbringelse i egennyttig Hensigt at unddrage Kreditorerne disse, hvorimod Tiltalte har benægtet, at han har havt egen Fordel for Øje, idet han kun har villet hjælpe Holmberg. Ogsaa efter Konkursens Begyndelse lagde Tiltalte Skjul paa, at han laa inde med de ommeldte Varer. Dels før dels efter Konkursens Indtræden lod Holmberg en Del af disse Varer afhente hos Tiltalte, der dog ikke vil have været vidende om, hvormeget der afhentedes, eller hvor det bragtes hen. Det Afhentede lod Holmberg dels bringe til Skotøjsforretningen, dels til en Skomager Larsen, som skulde sælge det. Varerne ere vurderede til ca. 1100 Kroner.

For ovennævnte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 260, jfr. § 47, og den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende.

Nr. 244. Fuldmægtig **Chr. Christiansen** af Vejle
(Bagger)

contra

Mejerist og Gaardejer **Hans Peter Ulbæk** af Lindet
(Ingen),

betr. Kjøb af en Obligation.

Elbo m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 1 April 1896: Indstævnte, Mejerist og Gaardejer Hans Peter Ulbæk af Lindet, bør under en Mulkt af 2 Kr. til Vejle Amts Fattiggasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Fuldmægtig Chr. Christiansen af Vejle, mod kontant Betaling af 2000 Kr. udlevere, forsynet med simpel Transport til Citanten paa Capital og Renter fra 11 Juni Termin 1894, den ham tilhørende under Sagen omtalte og nærmere beskrevne Obligation paa 4000 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes

inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Februar 1897: Citanten, Mejerist og Gaardejer Hans Peter Ulbæk, bør for Indstævnte, Fuldmægtig Chr. Christiansens Tiltale i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter bør Indstævnte til Citanten betale 80 Kr., der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fuldmægtig Chr. Christiansen af Vejle, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under Anbringende af, at der i Maj Maaned 1894 blev indgaaet en til Fuldbyrdelse i Juni Termin s. A. bestemt Handel, hvorved Citanten, Mejerist og Gaardejer Hans Peter Ulbæk af Lindet, mod et Vederlag af 2000 Kr. solgte til Indstævnte, Fuldmægtig Chr. Christiansen i Vejle, en af Proprietær Peter Andersen til Citanten den 2 April 1892 udstedt og den 8 s. M. thinglæst Obligation for 4000 Kr., der ere opsigelige med et halvt Aars Varsel — under visse i Obligationen nærmere angivne Betingelser, dog ikke fra Citantens Side i 10 Aar fra den 1 April 1892 at regne — og forrentet med 4 pCt. p. a., og hvorfor der er givet sekundær Panteret i den Debitor tilhørende Hovedgaard Laage m. v., men at Citanten har vægret sig ved at opfylde Handelen, idet Indstævnte i den nævnte Termin forgjæves tilbød ham den vedtagne Kjøbesum mod at erholde Obligationen udleveret, forsynet med Transport, har Indstævnte under nærværende gæsteretsvis anlagte Sag i 1ste Instants nedlagt Paastand om, at Citanten mod Betaling af 2000 Kr. tilpligtes under Dagmulkt at udlevere Indstævnte den ommeldte Obligation, forsynet med simpel Transport til ham paa Kapitalen, med Renter fra Juni Termin 1894, og subsidiært om, at Citanten tilpligtes i Erstatning for Misligholdelse af den indgaaede Handel at betale ham 2000 Kr., eller et ved Skjøn af uvillige Mænd bestemt Beløb med Renter.

Ved Gjæsteretsdommen er Indstævntes principale Paastand tagen til Følge saaledes, at Mulkten, der er tillagt Amtets Fattig-

kasse, er bestemt til 2 Kr. for hver Dag, Dommen siddes overhørig, og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han næst at gjøre gjældende, at Sagen formentlig paa Grund af mangelfuld Deduktion bør ex officio afvises fra Gjæsteretten — hvortil der imidlertid ikke er nogen Føje —, ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, medens denne har procederet til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse.

Citanten har benægtet at have solgt den omhandlede Obligation til Indstævnte og har derhos, idet han erkjender, at han en Gang i Maj Maaned 1894 indfandt sig paa Indstævntes Kontor i Vejle, om det ved denne Lejlighed Passerede givet en Fremstilling, der gaar ud paa, at han rettede Anmodning til Indstævnte om Laan af et mindre Beløb, som han havde Brug for en kort Tid, men at Indstævnte under Henvisning til, at Citanten havde megen Gjæld paa sin Gaard, afslog at yde det attraaede Laan og tilføjede, at Citanten, efter hvad Indstævnte vidste, ejede en Obligation paa 4000 Kr. i Hovedgaarden Laage, og at han jo kunde sælge den til Indstævnte og derved skaffe Penge, hvortil Citanten, hvem Indstævnte bød 50 pCt. eller 2000 Kr. for Obligationen, imidlertid gjentagende svarede, at han ikke vilde sælge denne.

Det maa ansees in confesso under Sagen, at den Samtale, om hvis nærmere Indhold Tvisten mellem Parterne drejer sig, fandt Sted i et i en 1ste Sals Etage beliggende Værelse, der af Indstævnte personlig benyttes som Kontor, medens 2 hos ham ansatte Kontorbetjente havde deres Plads i et tilstødende Værelse, til hvilket der er Indgang fra en Trappegang, og hvorigjennem der er Adgang til det førstnævnte Værelse.

Til Oplysning om Rigtigheden af sit Anbringende om at have afkjøbt Citanten den ommeldte Obligation har nu Indstævnte — der paastaar, at Citanten ved den paagjældende Lejlighed ikke havde andet Ærinde end at søge at sælge Obligationen, og at han saaledes navnlig ikke kom for at laane Penge af Indstævnte — under et i August Maaned 1895 optaget Thingsvidne ladet afhøre de 2 nævnte Kontorbetjente, af hvilke den ene har afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at en Dag i Maj Maaned 1894, da Citanten kom til Indstævnte paa dennes Kontor, blev der mellem dem indledet Forhandling om Salg til Indstævnte af en paa 4000 Kr. lydende Obligation, som Citanten ejede, og ved hvilken der var givet Pant i Hovedgaarden Laage, at Vidnet ved denne Lejlighed opholdt sig i Stuen ved Siden af Indstævntes Kontor, uden at det kan erindre, hvorvidt Døren til dette var aaben, idet den sommetider staar aaben og sommetider er lukket, naar Indstævnte forhandler med sine Klienter, at Vidnet kan høre Forhandlingerne i Indstævntes eget Kontor, selv om bemeldte Dør er lukket, og veed, at Citanten til Indstævnte solgte Obligationen for en Kjøbesum af 2000 Kr.

og skulde levere den kort efter, om end Vidnet ikke erindrer, med hvilke Ord Handelen blev sluttet, og at Indstævnte, da Citanten forlod hans Kontor, yttrede noget Lignende som: »Ja, saa kommer De jo med Obligationen«, hvad Citanten besvarede med Ja, hvorhos Vidnet har tilføjet, at det vel ikke ved den omforklarede Lejlighed kjendte Citanten, og ej heller under Vidneførselen — ved hvilken han var personlig tilstede — i ham kunde gjenkjende den Mand, der den paagjældende Dag havde været hos Indstævnte, men at denne ved at hilse paa ham havde nævnet ham ved Navnet Ulbæk, og at Vidnet samme Dag fik at vide af Citanten, at det var Ulbæk fra Lindet. Den anden af Indstævntes Kontorbetjente har ligeledes edelig forklaret, at der en Dag i Maj Maaned 1894 i Indstævntes eget Kontor, medens Vidnet — der ej heller den Gang selv kjendte Citanten, ligesaa lidt som det under Vidneførselen kunde gjenkjende ham — tilligemed det førstnævnte Vidne opholdt sig i det tilstødende Kontor, mellem Parterne blev indledet Forhandlinger om Salg til Indstævnte af en Obligation paa 4000 Kr., og at det blev en Aftale mellem dem, at Citanten kort efter skulde komme til Indstævnte med denne Obligation, hvorhos Vidnet — der ikke erindrer, hvorvidt Døren mellem de to Kontorer stod aaben, idet det er saa forskjelligt, om Døren staar aaben eller er lukket under Forhandlinger mellem Indstævnte og hans Klienter, men efter hvis Forklaring man i Reglen kan høre, hvad der passerer i det andet Kontor, selv om Døren er lukket, og som hørte Summerne 4000 og 2000 nævne — yderligere har udsagt, at det, som Vidnet har udtrykt sig, er dets fuldstændige Overbevisning, at Obligationen blev solgt til Indstævnte for 2000 Kr., medens Vidnet derimod ikke veed, om Citanten havde andet Ærinde ved den paagjældende Lejlighed.

Med Hensyn til de saaledes foreliggende Vidneforklaringer, der ialfald ikke afgive et tilstrækkeligt Bevis for, at der mellem Parterne er indgaaet en saadan Handel som den af Indstævnte paaberaabte, maa det imidlertid bemærkes, at der ved Bedømmelsen af, hvilken Betydning der iøvrigt bør tillægges disse Forklaringer efter deres eget Indhold, maa gaas ud fra den Mulighed, at Døren mellem det Værelse, i hvilket Vidnerne opholdt sig, og det Værelse, hvori Parterne førte de omforklarede Forhandlinger med hinanden, har været lukket i den Tid, da disse Forhandlinger fandt Sted, og ligesom der nu ikke er oplyst særlige Omstændigheder, som kunde gøre det antageligt, at Vidnerne i Modsætning til, hvad der maa ansees i Almindelighed at være Tilfældet under lignende Forhold, skulde have været istand til at følge en af Parterne i Indstævntes Kontor for lukket Dør ført Samtale i dens Enkeltheder, saa at Vidnerens Opfattelse af Indholdet af en saadan Samtale trods den Bestemthed, hvormed de have udtalt sig, ikke med fornøden Sikkerhed

kan forudsættes at kunne have været fuldt paalidelig, saaledes taler den Omstændighed, at den ommeldte Obligations reelle Værdi, efter hvad der maa ansees at være in confesso mellem Parterne, svarer til dens nominelle Paalydende, i ikke ringe Grad mod, at Citanten, efter hvis Anbringende Størrelsen af det Laan, han ønskede at erholde, ikke beløb sig til mere end 300 a 400 Kr., skulde have været tilbøjelig til at sælge Obligationen for Halvdelen af den, som det maa antages, efter hans økonomiske Stilling temmelig betydelige Sum, hvorpaa den lød. I Betragtning heraf findes der ved de ovenanførte, ikke af noget andet Bevisdatum understøttede Vidneforklaringer end ikke at være tilvejebragt en saadan vis Formodning for Rigtigheden af det til Grund for Søgsmålet liggende Anbringende, at der er Føje til, som af begge Parter for Overretten subsidiært paastaet, at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Partsed, og Citanten vil herefter være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne findes Indstævnte at burde godtgjøre Citanten Processens Omkostninger for begge Retter med 80 Kr. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 24 December.

Nr. 278. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Niels Petersen (Def. Hansen),
 der tiltales for bedrageligt Forhold.

Amager Birks Extrarets Dom af 25 Maj 1897: Tiltalte, Husejer Niels Petersen af Sundbyøster, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og til Defensor, Prokurator Jørgensen, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 August 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Casse og Wolff for Overretten betaler Tiltalte, Husejer Niels Pedersen af Sundbyøster, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Af de Høiesteret forelagte, tildels eiter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaaer det, at der den 18 December f. A. af en Trediemand, der havde Pant i de i Dommen omhandlede Ejendomme, er gjort Udlæg i disse med deraf gaaende Leje, og at Tiltalte har anset sig berettiget til ifølge Bemyndigelse fra Panthaverens Side at oppebære den ikke før ovennævnte Dato hævede Leje, og der vil derfor ikke i saa Henseende kunne paalægges ham Ansvar. Derimod vil Tiltalte ikke kunne undgaa Ansvar for det i Dommen omhandlede, forud for det nævnte Tidspunkt af ham udviste Forhold, men idet det efter de foreliggende Oplysninger findes betænkeligt at antage, at der dermed har været forbunden nogen egentlig bedragerisk Hensigt, vil hans Forhold kun være at henføre under Straffelovens § 257. Straffen vil passende kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Niels Petersen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Hansen for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Husejer Niels Pedersen af Sundbyøster, som er født den 19 Juli 1848 og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Maj 1859 anset efter Frdn. 11 April 1840, § 26, jfr. §§ 21 og 80, med Straf af Ris, for bedrageligt Forhold, og er det ogsaa ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han heri har gjort sig skyldig under følgende nærmere Omstændigheder:

Efterat der den 17 August f. A. efter Begjæring af Overretssagfører Chr. Jørgensen for forhenværende Auktionsholder H. Rasmussen var foretaget Udpantning i de Tiltalte tilhørende Ejendomme Matr.-Nr. 110 og 111 af Sundbyøster med Leje og Interesse m. m. til Dækning af et Beløb, som Tiltalte skyldte for nogle paa en Auktion købte Varer tilligemed Omkostninger,

ialt 296 Kr. 22 Øre, blev bemeldte Fogeddekret den 18 September næsteften forkyndt for Tiltalte og for de i Ejendommen boende Lejere, ialt 20, idet det overensstemmende med en Udskriften af Fogedforretningen given Paategning tilkjendegaves Tiltalte, at han vilde paadrage sig det sædvanlige Strafansvar, hvis han, saa længe ovennævnte Gjæld ikke var dækket, modtog eller gjorde Forsøg paa at modtage Lejeafgift af vedkommende Lejere, og det ligeledes tilkjendegaves disse, at de skulde indbetale Lejen til fornævnte Rekvirent, Overretssagfører Jørgensen. Desuagtet indfandt Tiltalte sig den 1 Oktober, da Lejen, som for samtlige Lejere udgjorde et maanedligt Beløb af ca. 200 Kr., skulde betales for Oktober Maaned, hos Lejerne for at modtage Betaling heraf, idet han under Paaberaabelse af, at hans private Gjæld var Lejerne uvedkommende, og at han nok skulde ordne den Sag, forbød dem at betale Lejen til Overretssagfører Jørgensen, der ligeledes havde indfundet sig for at oppebære den da forfaldne Leje. Tiltalte fik da ogsaa Lejerne til at betale til sig og hævede fremdeles Lejen for flere af de følgende Maaneder, idet han overfor flere af Lejerne ved saadanne Lejligheder udtalte, at han var berettiget til at opkræve Lejen, og usandfærdigen foregav, »at han havde ordnet Sagen med Sagføreren«, hvad paagjældende Lejere ville have antaget for rigtigt, saa at de i Tillid hertil trods det for dem herimod gjorde Forbud erlagde Lejen til Tiltalte. Efterat Overretssagfører Jørgensen derpaa for Politiet havde anmeldt, at Tiltalte ulovligen havde oppebaaret Lejen for Oktober Maaned, erholdt Jørgensen herpaa et Beløb af 80 Kr. betalt af Tiltalte, der senere, efterat Overretssagfører Jørgensen havde sagsøgt nogle af Lejerne til Betaling af den øvrige efter den 18 September f. A. forfaldne Leje, har til bemeldte Overretssagfører Jørgensen forinden Undersøgelsens Slutning betalt Restskylden efter Fogedforretningen tilligemed Omkostningerne ved de nysomtalte Retssager, som derpaa ere blevne hævede.

For sit ovenomtalte Forhold findes Tiltalte ved den indankede Dom retteligen anset efter Straffelovens § 253, og . . . den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredie eller ekstraordinære Session.

Onsdagen den 5 Januar 1898.

Nr. 87. Enke **Amalie Dahlbom** med beskikket Lavvæрге
Overretsprokurator **Kalko** (Asmussen)

contra

Forlagsboghandler **Chr. Jørgensen** (Jensen),

betr. Stadfæstelse af et Forbud.

Forbudsforretning af 13 November 1894, hvorved er forkyndt Rettens Forbud mod at Indstævnte indfinder sig i Appellantindens Forlagsforretnings Kontor, Møllegade 19, at han gjør Bestillinger til nævnte Forretning eller modtager Ordre paa dennes Vegne, forhandler med de ved samme ansatte Agenter Forretningen angaaende, antager eller afskediger saadanne, modtager Betalinger eller indkasserer udestaaende Fordringer og overhovedet befatter sig med nogetsomhelst til Forretningen henhørende, af hvad Navn nævnes kan.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 August 1896: Det ovenomhandlede Forbud ophæves. Citantinden, Enkefru Amalie Dahlbom med beskikket Lavvæрге, Overretsprokurator J. H. Kalko, betaler til Indstævnte, Forlagsboghandler Chr. Jørgensen, Sagens Omkostninger med 60 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved Indgaaelsen af den i den indankede Dom omhandlede Kontrakt af 2 Marts 1892, ved hvilken Indstævnte antoges som Bestyrer af den Appellantinden tilhørende Forretning, kan det efter Forholdets Natur ikke antages at have været Parternes Mening, at Kontrakten skulde være uopsigelig fra Appellantindens Side, og navnlig kan en saadan Uopsigelighed ikke udledes af Kontraktens Bestemmelser om Indstævntes Ret til at fordre sig Forretningen overdragen til Ejendom enten efter dens § 3, naar Appellantinden gennem det aarlige Overskud havde erholdt den i Kontrakten nævnte Sum, eller efter § 6 til enhver Tid mod at betale, hvad der maatte restere af denne Sum. Allerede paa Grund heraf findes Appellantinden at have været berettiget til ved Opsigelse at hæve Kontraktsforholdet, og det nedlagte Forbud vil derfor være at stadfæste.

De med Forbudsforretningen forbundne Omkostninger

vil Indstævnte have at betale Appellantinden med 15 Kroner 53 Øre, medens Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Forbudsforretningen af 13 November 1894 bør ved Magt at stande. Forretningens Omkostninger betaler Indstævnte, Forlagsboghandler Jørgensen, til Appellantinden, Enkefru Dahlbom, med 15 Kroner 53 Øre. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Citantinden, Enkefru Amalie Dahlboms Mand var afgaaet ved Døden, blev der, da Citantinden ikke var i Stand til selv at styre den af hendes Mand drevne Forlagsforretning, mellem hende og hendes Mands tidligere Medarbejder, Indstævnte, Forlagsboghandler Chr. Jørgensen, under 2 Marts 1892 oprettet en Kontrakt, i hvilken bl. A. fandtes følgende Bestemmelser:

§ 1.

»Jeg Enkefru Dahlbom bemyndiger Hr. Jørgensen til at bestyre den af min afdøde Mand førte Forlagsforretning og herunder at inkassere samtlige Forretningens udestaaende Fordringer.

§ 2.

Af hvad der maanedlig indgaar skal forlods udredes:

c) Vederlag til mig, Jørgensen, 100 Kr. maanedlig — — —

Hvad der herefter bliver tilovers af det kontante Beløb, som maanedlig indgaar, udbetales til mig, Enkefru Dahlbom.

§ 3.

Naar jeg, Enkefru Dahlbom, paa fornævnte Maade i Tidens Løb har faaet udbetalt 41648 Kr. 58 Øre, da er jeg forpligtet

Færdig fra Trykkeriet den 13 Januar 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 46.

---

til at transportere til Hr. Jørgensen samtlige Forretningens udestaaende Fordringer som disse ere, naar jeg har faaet udbetalt fornævnte 41648 Kr. 58 Øre, og til at overdrage Hr. Jørgensen til Eje hele det paa den Tid forhaandenværende Varelager, alt uden Vederlag. Det er en Selvfølge, at indtil dette Tidspunkt er Forretningen med Fordringer, Varelager m. v. udelukkende min, Enkefru Dahlboms Ejendom.

§ 4.

Jeg Jørgensen er saavel ved Varernes Indkjøb og Inkassationer som i det Hele taget under min Virksomhed som Bestyrer for Enkefru Dahlbom forpligtet til paa bedst mulige Maade at varetage Forretningen og hendes Interesser.

§ 5.

-----

§ 6.

Jeg Jørgensen er til enhver Tid berettiget til at fordre Forretningen overdraget som min, naar jeg enten betaler kontant eller stiller saadan Sikkerhed, som Enkefru Dahlbom med Lavvæрге antager, for det hende til enhver Tid efter denne Overenskomst tilkommende Beløb.

I Henhold til denne Kontrakt bestyrede Indstævnte derpaa Forretningen, men da Citantinden følte sig utilfreds med Indstævntes Ledelse af Forretningen, som efter hendes Mening under hans Bestyrelse var i Tilbagegang, lod hun den 24 Juli 1894 ved Notarius publicus her i Staden Indstævnte opsiges med 3 Maaneders Varsel til Fratrædelse den 1 November 1894 fra hans

Stilling som Forretningens Bestyrer, idet hun tillige lod ham afordre en Erklæring, om han ønskede at benytte sig af den ham ved Kontraktens § 6 tillagte Ret. Da Indstævnte, der i Anledning af Beskikkelsen bl. A. havde svaret Citantinden, at han ikke erkjendte, at Opsigelsen var lovlig, den 1 November 1894 undlod at fratræde sin Plads og vedblev at bestyre Citantindens Forretning, blev der den 13 s. M. efter hendes Rekvisition af Kongens Foged her i Staden nedlagt Forbud mod, at Indstævnte indfandt sig i den her omhandlede Forlagsforretnings Kontor, at han gjorde Bestillinger til nævnte Forretning eller modtog Ordre paa dennes Vegne, forhandlede med de ved samme ansatte Agenter, Forretningen angaaende, antog eller afskedigede saadanne, modtog Betalinger eller indkasserede udestaaende Fordringer og overhovedet befattede sig med nogetsomhelst til Forretningen hørende, af hvad Navn nævnes kunde.

Samtidig med Forbudsforretningen paabegyndte Kongens Foged ligeledes efter Rekvisition fra Citantinden en Indsættelsesforretning, som bl. A. paa Grund af sammes Omfang først blev sluttet den 19 Januar 1895, ved hvilken Citantinden blev sat i Besiddelse af de hende tilhørende Gjenstande, som Indstævnte i Egenskab af Bestyrer af hendes Forretning sad inde med.

Det anførte Forbud har Citantinden nu ved Stævning af 17 November 1894 indbragt her for Retten, hvor hun paastaar det stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Indstævnte tilpligtet at udrede Forbudsforretningens Omkostninger med 15 Kr. 53 Øre samt denne Sags Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paastaar Forbudet som ulovlig nedlagt ophævet og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos han har paastaaet Citantinden tilpligtet i Erstatning for den ham ved Forbudet forvoldte Skade at udrede 13798 Kr. 45 Øre, men til denne sidste Paastand, mod hvilken Citantinden har protesteret, vil der intet Hensyn kunne tages, da den ikke er gjort til Gjenstand for Kontrasøgsmaal.

Striden om Forbudets Lovlighed har i første Række drejet sig om den Indstævnte ved Notarialbeskikkelsen givne Opsigelse var lovlig. Citantinden har først til Støtte for Opsigelsens Lovlighed anført, at Indstævnte ikke indtog nogen fra en almindelig Forretningsbestyrer forskjellig Stilling, idet der vel ved § 3 i den her omhandlede Kontrakt var aabnet ham en Mulighed for at blive Ejer af Forretningen, men derimod ikke hertil knyttet nogen Retsbeskyttelse, som kunde hindre hende i at afskedige ham med det for en Bestyrer almindelige 3 Maaneders Varsel. Heri kan der dog ikke gives Citantinden Medhold. Ved nævnte § 3 findes der nemlig at være skabt en retlig sikret Adgang for Indstævnte til, naar han opfyldte den der stillede Betingelse, at blive Ejer af Forretningen, og denne Ret vilde blive betydningsløs, hvis Citantinden efter sit Fordogtbeholdende, og uden at der

fra Indstævntes Side var sket Misligholdelse af Kontrakten, ved en saadan ensidig Akt kunde bringe hans Ret til at bortfalde.

Subsidiært har Citantinden støttet Forbudets Lovlighed paa, at Indstævnte har gjort sig skyldig i en saadan Række Misligholdelser, at hun var berettiget til endog uden Opsigelse at afskedige ham og, da han ikke fratraadte Bestyrelsen, nedlægge Forbudet. Citantinden har i saa Henseende anført, at Forretningen under hans Bestyrelse var gaaet stærkt tilbage, hvilket skulde fremgaa deraf, at Regnskaberne for de sidste Maaneder, førend Forbudet blev nedlagt, udviste en betydelig Underballance, at Indstævnte, medens han bestyrede Citantindens Forretning, for egen Regning etablerede en lignende Forretning, hvorved han dels skabte en Konkurrence med Citantindens Forretning, dels ikke fik fornøden Tid og Kraft til at bestyre Citantindens Forretning, og at Indstævnte, uagtet Citantinden i en Notarialbeskikkelse af 14 September 1894 havde paalagt ham dels ikke at lade Indbetalinger til Forretningen ske andetsteds end paa hendes Kontor, dels ikke uden hendes Samtykke antage fremmed Hjælp til Inkassationer, dels at forevise hende Forretningens Sparekassebog, dels at sørge for, at de Regninger, som betaltes i Forretningen, løde paa hendes og ikke paa Indstævntes Navn, har undladt at efterkomme disse Paalæg.

Hvad først angaar den paaberaabte Tilbagegang af Forretningen, findes det ikke ved de foreliggende Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at en betydeligere Tilbagegang virkelig har funden Sted, idet der mangler de til Bedømmelsen deraf nødvendige Oplysninger om Forretningens Status, navnlig om Størrelsen af Forretningens Lager og Antallet af indgaaede Kontrakter paa den Tid, da Forbudet fandt Sted. Hertil kommer, at selv om en saadan Tilbagegang virkelig forelaa, er det i ethvert Tilfælde ikke godtgjort, at samme skyldes Indstævntes Forsømmelse. Hvad dernæst den af Indstævnte selv etablerede Forretning angaar, er det oplyst, at der i samme, forinden Forbudet blev nedlagt, ikkun forhandlede Manufakturvarer, og at det først var, efter at Forbudet var bleven nedlagt, at der ligesom i Citantindens Forretning forhandlede Uhre.

Hvad angaar den Omstændighed, at Indstævnte har besørget en Del af Forretningen fra sit private Kontor, skjønnes dette ikke at være en saadan Misligholdelse af Kontrakten, at Citantinden af den Grund kunde være berettiget til at hæve den.

Da endelig Indstævnte maa antages at have været berettiget til paa egen Haand at antage fornøden Medhjælp til Inkassationer, da den foran omhandlede Sparekassebog, paa hvilken der iøvrigt kun indestod 1 Kr., ikke tilhørte Forretningen, men Indstævnte selv, samt da den Omstændighed, at nogle af Regningerne til Forretningen maatte have lydt paa Indstævntes Navn, findes at være uden Betydning, findes det ikke at kunne statuere, at Ind-

stævnte har udvist en saadan Forsømmelighed i Udførelsen af sine Pligter, eller at han har gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse af den indgaaede Kontrakt, at Citantinden paa Grund heraf blev berettiget til at lade Indstævnte udsætte fra Forretningen. Som Følge af det Anførte vil Forbudet være at ophæve, hvorhos Citantinden vil have at tilsvare Indstævnte Sagens Omkostninger med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 309. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Karsten Vilhelm Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Voldtægt eller i alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Stevns-Faxe Herreders Extrarets Dom af 3 Juni 1897: Tiltalte, Tjenestekarl Karsten Vilhelm Hansen af St. Spjellerup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Pigen Mette Kirstine Madsen af St. Spjellerup 1000 Kr. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Nielsen og Overretssagfører Ovesen, henholdsvis 15 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Gottschalek og Kaas for Overretten betaler Tiltalte Karsten Vilhelm Hansen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Karsten Vilhelm Hansen

**til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hal-
kier 40 Kroner til hver.**

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Stevns-Faxe Herreders Extraret indankede Sag er
Tiltalte Karsten Vilhelm Hansen, der er født den 15 Maj 1879
og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Voldtægt eller i
alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens Paragraf 174. Efterat
Gaardejer Christian Madsen af St. Spjellerup i Begyndelsen af
1897 havde anmeldt, at hans den 9 Juni 1882 fødte Datter
Mette Kirstine Madsen var bleven besvangret, og at hun sigtede
Tiltalte for at have øvet Voldtægt mod hende, blev der indledet
kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, under hvilken Undersøgelse
Gaardejer Madsen i hvert Fald begjærede Tiltalte straffet efter
Straffelovens § 174.

Medens det nu ikke mod Tiltaltes Benægtelse er bevist, at
han har gjort sig skyldig i Voldtægt, i hvilken Henseende be-
mærkes, at Pigens Forklaring herom, der bl. A. gaar ud paa, at
Tiltalte 3 Gange med flere Ugers Mellemlum mellem hver skal
have taget hende med Vold, i det Hele er lidet sandsynlig, har
Tiltalte erkjendt, at han fra engang i Foraaret 1896 gjentagne
Gange med hendes Villie har havt Samleje med hende. Om
hvor ofte og under hvilke Omstændigheder Samlejet har fundet
Sted, ere Pigens og Tiltaltes Forklaringer uoverensstemmende,
ligesom de heller ikke stemme overens med Hensyn til Tiden —
efter Pigens Forklaring begyndte Samlejerne i Slutningen af Juli
eller Begyndelsen af August og afsluttedes i Slutningen af Sep-
tember, efter Tiltaltes Forklaring begyndte de i Marts eller April
og afsluttedes formentlig i November.

Tiltalte, der i længere Tid har tjent hos Gaardejer Madsen,
har erkjendt, at han, da han plejede Samleje med Pigen, vidste,
at hun ikke var konfirmeret, og da der efter Sagens Oplysninger
maa gaas ud fra, at hun, da dette begyndte, ikke var sædelig
fordærvet, samt da det ikke kan disculpere Tiltalte, om Pigen
end, som af Tiltalte forklaret, maatte have opmuntret ham, er
Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens
§ 174, jfr. § 37, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand
og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, da det efter Om-
stændighederne findes at kunne have sit Forblivende ved Dom-
mens Bestemmelse om, at det i Medfør af Straffelovens § 303
paalægges Tiltalte at udrede i Erstatning til Pigen 1000 Kr. —
i hvilken Henseende bemærkes, at det under et efter Overrettens
Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør er oplyst, at hun den

7 Juni d. A. har født et levende Barn —, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Torsdagen den 6 Januar.

Nr. 313. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Maren Kirstine Jacobsen, Hansens Enke,
(Def. Halkier),

der tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Oktober 1897: Tiltalte Maren Kirstine Jacobsen, Hansens Enke, bør straffes med simpelt Fængsel i 6 Uger og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Maren Kirstine Jacobsen, Hansens Enke, til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Maren Kirstine Jacobsen, Hansens Enke, for Kvaksalveri. Tiltalte, der er født den 9 Marts 1849, er bl. A. anset: ved nærværende Rets Dom af 24 November 1883 efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frd. 5 September 1794, § 5, med en Bøde af 200 Kr., ved Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 21 August 1890 efter de samme Lovbestemmelser med samme Straf, ved nærværende Rets Dom af 20 April 1895 efter samme Lovbestemmelser med simpelt Fængsel i 6 Uger, ved nærværende

Rets Dom af 3 September 1895 efter de samme Lovbestemmelser med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest: ved Høiesterets Dom af 11 Juni d. A. efter Lov 3 Marts 1854 med simpelt Fængsel i 6 Uger.

Ved sidstnævnte Dom forandredes nærværende Rets Dom af 6 April d. A., ved hvilken Tiltalte efter de oftnævnte Lovbestemmelser var bleven anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun, der ikke har Adkomst til at udøve Lægepraxis, i Maj d. A. for Betaling har taget en Dame, der bl. A. led af en haardnakket og ondartet Hornhindeulceration paa det venstre Øje, under Behandling for denne Lidelse. Efter sin Forklaring troede Tiltalte, at vedkommende Dame led af en Brandbyld over Øjet; under Sagen er det imidlertid oplyst, at Lidelsen var forårsaget af en ved tertiær Syfilis opstaaet kariøs Benhindelidelse i venstre Øjehules Loft og skyldtes dels Tryk af Svulsten paa Øjeæblet, dels Infektion fra Saarsekretet fra Benhindelidelsen. Tiltaltes Behandling — der iøvrigt kun varede kort Tid, idet Vedkommende meget hurtigt fattede Mistillid til Tiltalte og derfor tilkjendegav hende, at hun ikke længere ønskede hendes Hjælp — bestod bl. A. i, at hun indsmurte det syge Øje med en Salve, som hun havde købt paa et Apothek, og efter hvad Retslægen i en under Sagen afgiven Erklæring har udtalt, maa denne Behandling betegnes som indifferent og har kun medført den Skade, at Lidelsen i nogen Tid unddroges rationel Behandling.

Under Sagen er det endvidere oplyst — bl. A. ved Tiltaltes egen Erkjendelse — at hun fra Juni eller Juli f. A. til ind i Januar d. A. har havt en Mand, der bl. A. led af en kronisk Hudsygdom, under Behandling for denne Sygdom. Da dette Forhold imidlertid maa antages at høre til dem, for hvilke Tiltalte er bleven anseet ved den ovennævnte Høiesteretsdom, vil hun forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

For sit Forhold overfor den ovennævnte Dame vil Tiltalte derimod være at ansee efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794, § 5, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 6 Uger.

Frødagen den 7 Januar.

Nr. 254. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Christian Conrad Ibsen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juli 1897: Tiltalte Christian Conrad Ibsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Leth, 80 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 1 Aar.

Thi kjedes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Conrad Ibsen til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Christian Conrad Ibsen, der er født den 20 Juni 1838, og som er anseet: ved Rettens Dom af 12 Januar 1875 efter Straffelovens § 269, § 274, jfr. førstnævnte § og tildels Analogien af § 275 og § 251 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, for Bedrageri anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han, som i Februar 1894 efter Anmodning af en i Minnesota bosat Mand ved Navn Jens C. Jensen, som Værge for hans umyndige Stifbørn, Henry Emanuel Viggo Møller og Sophie Frederikke Caroline Mathilde Møller, havde hævet nogle disse tilkommende Arvebeløb i det herværende Overformynderi — ialt 6075 Kr. 87 Øre — af disse Beløb svingagtigt har tilegnet sig og til egen Fordel forbrugt 5500 Kr. For dette Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 253.

Tiltalte sigtes dernæst for at have gjort sig skyldig i Bedra-

geri overfor Kjældermester Anders Ahlstrøm og Fabrikant Christen Olsson Østerlund, og i Anledning af denne Sigtelse er Følgende oplyst. Efterat der i nogen Tid mellem Sagfører Jürgen Kaisig Ehlers — der som Repræsentant for en Enkefru Hellenes ønskede at sælge to denne tilhørende ubebyggede Grunde Matr.-Nr. 1571 og Nr. 1572 af Kjøbenhavns udenbyes Klædebo Kvarter — og Tiltalte havde fundet Forhandlinger Sted om Kjøbet af disse Grunde, kom der endelig i Maj 1893 en Handel i Stand, ved hvilken Kjøbesummen for Grundene blev ansat til 9000 Kr. Skjødet blev derpaa efter Tiltaltes Anvisning udstedt til Murmester Carl Friederich August Rothe, og Tiltalte har med Hensyn hertil forklaret — og denne Forklaring vil efter Omstændighederne være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse — at skjønt det saaledes fik Udseende af, at Rothe var den, der havde købt Grundene, var Forholdet i Virkeligheden det, at Rothe kun var hans (Tiltaltes) Straamand. Tiltalte har derhos forklaret, at han lod Skjødet udstede til Rothe i Stedet for til sig selv, fordi han — der købte Grundene for igjen at sælge dem — var af den Mening, at det vilde være lettere for ham at sælge, naar han optraadte som Mellemand, end naar han optraadte som Ejer. Forinden Kjøbet af Grundene blev afsluttet, havde Tiltalte formaaet Manufakturhandler Alfred Borrebye til at sætte 10000 Kr. i Grundene, og efterat Kjøbet derpaa var gaaet i Orden, blev der ved to af Murmester Rothe underskrevne Obligationer, hver lydende paa 5000 Kr., givet Borrebye 1ste Prioritets Panteret i Grundene. Tiltalte fik derhos Rothe til at underskrive dels et Dokument, hvorved der blev givet Tiltalte uigjenkaldelig Fuldmagt til at sælge, skjøde og aldeles overdrage de nævnte Grunde, imod at Tiltalte samtidig forpligtede sig til at afholde alle de Grundene vedrørende Udgifter, dels en Obligation, hvori Rothe erkjendte at være Tiltaltes Søn, cand. phil. O. A. V. Ibsen, et Beløb af 11000 Kr. skyldig, og for dette Beløb gav nævnte cand. phil. Ibsen 2den Prioritets Panteret i Grundene næstefter de ovennævnte 10000 Kr. Med Hensyn til nysnævnte Obligation har Tiltalte forklaret, at han lod Rothe udstede denne — skjønt Rothe i Virkeligheden hverken skyldte ham eller hans Søn noget — for at sikre sig imod, at Rothes Kreditorer (Rothe er nemlig efter det Oplyste en ganske forgjældet Mand) gjorde Udlæg i Grundene, og at han lod den udstede til sin Søn, fordi det var hans Mening, at Obligationen skulde tilhøre hans Søn, naar han selv var afgaaet ved Døden. I Foråret 1894 indlod Tiltalte sig derpaa i Handel med ovennævnte Ahlstrøm og Østerlund, der ønskede at sælge et dem tilhørende Hotel i Sverrige, og efterat der først havde været Tale om, at nævnte Hotel skulde uden yderligere Vederlag mageskiftes med den Tiltalte tilhørende Ejendom, Blegdamsvejen Nr. 66 her i Byen, hvad Ahlstrøm og Østerlund imidlertid ikke vilde indlade

sig paa, blev Tiltalte endelig enig med Ahlstrøm og Østerlund om, at han skulde have Hotellet i Sverrigge overdraget til Ejen-
dom, mod at han paa sin Side dels tilskjødede dem Ejendommen
Blegdamsvejen Nr. 66, dels skaffede dem Transport paa den
ovennævnte til hans Søn udstedte Obligation. Et Aarstid efter
at denne Handel var gaaet i Orden — nemlig i Maj 1895 —
blev de ovennævnte Grunde Matr.-Nr. 1571 og Nr. 1572 efter
Rekvision af Manufakturhandler Borrebye bortsolgt ved Tvangs-
auktion for ialt 10350 Kr., og da Borrebyes Fordring efter de
af Rothe til ham udstedte to Obligationer med paaløbne Renter
udgjorde 10231 Kr. 50 Øre, kom der ialt kun 118 Kr. 50 Øre
ind til Dækning af Ahlstrøms og Østerlunds Fordring efter den
ovennævnte dem tilhørende Panteobligation.

Tiltalte sigtes nu for at have gjort sig skyldig i Bedrageri
overfor Ahlstrøm og Østerlund ved Afslutningen af den nævnte
Handel, og Ahlstrøm og Østerlund have i saa Henseende anført,
at de kun indlod sig paa den paagjældende Handel, fordi Til-
taltte havde bildt dem ind, at Obligationen var fuldstændig sikker
og sit fulde Paalydende værd, og at den var udstedt for et Laan,
som hans Søn havde ydet Ejeren af de ommeldte Grunde. Da
Tiltalte har erkjendt, at han under de forud for Handelen mel-
lem ham og Ahlstrøm og Østerlund gaaende Forhandlinger ikke
omtalte, hvorledes det i Virkeligheden forholdt sig med Udste-
delsen af den paagjældende Obligation, men tværtimod lod Ahl-
strøm og Østerlund forstaa, at der laa et virkeligt Laan bagved,
ligesom han ogsaa — uagtet han var paa det Rene med, at
Grundene ikke vare 21000 Kr. værd, og vidste, at Rothe var en
fuldkommen forgjældet Mand — udtalte, at Obligationen var
fuldkommen sikker og sit fulde Paalydende værd, findes han
nu ogsaa ved Afslutningen af den ommeldte Handel at have
gjort sig skyldig i et straffbart svigagtigt Forhold, der efter
Omstændighederne vil være at tilregne ham efter Straffelovens
§ 257.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter
Straffelovens §§ 253 og 257, og findes Straffen efter Omstæn-
dighederne, og under særlig Hensyn til, at Tiltalte har været
underkastet en langvarig Varetægtsarrest, at kunne bestemmes til
Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 10 Januar.

Nr. 311. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Peder Pedersen Søndergaard (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 31 Juli 1897: Tiltalte Peder Pedersen Søndergaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 September 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Idet efter det Foreliggende Tiltaltes Forklaring om at have anseet sig beføjet til i begrændset Omfang at disponere over Besætningen ikke kan forkastes, vil han for det i den indankede Dom fremstillede Forhold efter Omstændighederne ikkun kunne ansees efter Straffelovens § 256, jfr. § 253. Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Peder Pedersen Søndergaard bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Slagter Peder Pedersen Søndergaard, der er født i Aaret 1867, og som bortset fra, at han som Soldat har været

straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri. Ifølge Sagens Oplysninger blev der under 21 Januar d. A. efter Bølgjæring af den vest- og sønderjydske Kreditforening afholdt en Fogedforretning, hvorved der gaves Kreditforeningen Udlæg i Ejendommen Gjestenlund, Matr.-Nr. 7 b og 71 af V. Gjesten, af Hartkorn henved 3 Tdr., med den paa Ejendommen tilstedeværende Besætning m. v. til Fyldestgjørelse for en Kreditforeningen ifølge 3 af Hans Simon Hansen som Ejer af bemeldte Ejendom med 1ste Prioritets Panteret i samme samt i den dertil hørende Besætning, Inventarium osv. udstedte, henholdsvis den 12 April 1870, den 1 December 1874 og den 14 December 1886 thinglæste Obligationer tilkommende og paa Grund af Udeblivelse med Renter m. v. til Betaling forfaldne Fordring, der med Tillæg af Omkostningerne ved Forretningen under denne opgjordes til ialt 23753 Kr. 54 Øre tilligemed yderligere paaløbende Renter og Omkostninger. Under Forretningen, ved hvilken derhos det Udlagte overdroses Kreditforeningen til brugeligt Pant, oplystes det, at ovennævnte Hans Simon Hansen havde bortskjødte Ejendommen til Syjomfru Marie Knudsen i Kolding, der atter havde solgt den til 2 i Slesvig boende Personer. Da det imidlertid snart viste sig, at den sidstnævnte Handel næppe vilde blive opfyldt fra Købernes Side, tilskjødte Marie Knudsen den 23 Februar d. A. Tiltalte Ejendommen med dens Besætning m. m., idet det dog tillige blev vedtaget, at Skjødet kun skulde være gyldigt, for saa vidt de oprindelige Købere ikke inden den 3 April opfyldte Handelen. Kort herefter tiltraadte Tiltalte, der foranlediget ved det stedfundne Udlæg inden Skjødets Udstedelse til ham havde ført Forhandlinger med Kreditforeningens lokale Repræsentant, Amsraadsmedlem Simonsen, bl. A. om Muligheden for hans Overtagelse af Kreditforeningslaanet og om hans eventuelle Dispositionsret over Besætningen, med stiltiende Samtykke fra bemeldte Repræsentant den oftnævnte Ejendom, og det er ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han strax efter Udløbet af den for Ejendommens definitive Overgang til ham satte Frist begyndte at afhænde og bortbytte Dele af Besætningen og Inventariet, og at han, da han den 28 April d. A. anholdtes som sigtet for herved at have gjort sig skyldig i bedragerisk Adfærd overfor Kreditforeningen, havde foretaget følgende Dispositioner herover: Til Forskjellige har Tiltalte mod kontant Betaling solgt en Ko for 102 Kr. 50 Øre, hvorhos han desuden for den modtog en til 50 Kr. ansat Hestegang, en Hoppe for 400 Kr., et Føl og to Svin for 180 Kr. — efter vedkommende Købers Opgivende dog kun 150 Kr. — samt 2 Grise for ca. 50 Kr., og fremdeles har han overladt sin Gaardbestyrer en Ko som Vederlag for tilgodehavende Løn af 80 Kr. samt til en Møller afhændet 3 Grise for ca. 50 Kr.,

hvoraf han kun fik ca. 20 Kr. kontant, idet der blev leveret ham Majs for Resten af Beløbet. Endelig har Tiltalte bortbyttet 2 Vallaker mod 2 andre Heste, for hvilke han dog yderligere maatte betale 85 Kr. kontant; den ene af disse Heste tilligemed en Vogn — som han var kommen i Besiddelse af ved i Bytte at give dens Ejer en anden Vogn, som tilfældigt ikke var medtaget under Udlæget, og desuden et Beløb af 40 Kr., hvoraf han kontant betalte 30 Kr., medens han ved Siden deraf leverede en Gris til ca. 30 Kr., saaledes at heraf de 10 Kr. regnedes for Restbetaling af Byttesummen, og Resten væsentligst anvendtes til at likvidere en ældre Gjældspost mellem dem — samt et ligeledes ikke udlagt Sæt Seletøj søgte han først i den Hensigt at sikre sig selv denne Befordring at anbringe hos sin Svigerfader, hvem han anmodede om at foregive, at han havde overtaget alt dette til Dækning af en gammel Gjæld af 100 Kr., som Tiltalte stod i til ham for en Ko, men, da hans Svigerfader ikke vilde indlade sig herpaa, afhændede han de nævnte Gjenstande til sin ovennævnte Gaardbestyrer for 160 Kr., for hvilket Beløb han blev fyldestgjort derved, at Gaardbestyreren overdrog ham en Fordring, stor 75 Kr., paa en Person, der havde afkøbt ham den fornævnte, som Vederlag for Løn givne Ko, og kom til at skyldte ham Resten; ejheller det ommeldte Beløb af 75 Kr. er imidlertid bleven udbetalt Tiltalte af den Paagjældende, hvem han fra tidligere Tid skyldte et Beløb af omtrent tilsvarende Størrelse, der dog var nedbragt med 50 Kr., idet Tiltalte havde overdraget ham den ovenomtalte Hestegang. De Beløb, Tiltalte ved disse Dispositioner fik ind, og om hvis Anvendelse der ikke alt i det Foranstaaende er givet Oplysning, har han, afseet fra 300 Kr., som han har betalt sin Gaardbestyrer, der havde laant ham en saadan Sum til at købe Korn for, ifølge sin Forklaring anvendt til Dagløn og til Føde for Besætningen samt til eget Underhold og endelig til Rejser, som han foretog for at søge at faa Ejendommen solgt, og flere af Kjøberne af de afhændede Gjenstande have senere tilbageleveret disse eller ydet Vederlag herfor til Kreditforeningen; denne, der paa en den 15 Juli d. A. afholdt Tvangsauktion over Gjestenlund har begjært sig Ejendommen udlagt som ufyldstgjort Panthaver, har ikke under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand overfor Tiltalte, men forbeholdt sig sin Ret i saa Henseende.

Tiltalte, der maa antages at have været ganske uformuende, da han overtog den heromhandlede Ejendom, og som nærmest vil have indladt sig paa Handelen i Haab om, at de oprindelige Kjøbere ikke vilde trække sig tilbage — for hvilket Tilfælde han ved Handelen med Marie Knudsen havde betinget sig, at en Del af, hvad de vilde have at betale, skulde komme ham til gode — har til Forsvar for sin Handlemaade anført, at Amtsraadsmedlem Simonsen vel under de ovenfor berørte Forhand-

linger mellem dem betingede sig, at Tiltalte indhentede speciel Tilladelse fra ham til de Dispositioner over Besætningen, som han maatte ønske at foretage, men at Simonsen — hvad denne ejheller har villet benægte — samtidigt havde lovet ham ikke »at være for haard«, hvorhos han har gjort gjældende, at han gik ud fra, at selve Udlæget ikke vilde være til Hinder for hans Dispositionsret over Besætningen, idet han af Simonsens Udtalelser om dette Forhold havde faaet det Indtryk, at det herved paa Ejendommen med Tilbehør lagte Baand ikke vilde blive opretholdt, naar blot det til Betaling af de forfaldne Renter og Omkostninger ved Udlægsforretningen fornødne Beløb — efter Tiltaltes Anbringende henholdsvis 547 Kr. og 105 Kr. — blev deponeret, hvilket netop skete samtidigt med, at Skjødet paa Ejendommen blev udstedt til ham, idet Marie Knudsen da til den Sagfører, der ordnede Salget, havde indbetalt en Sum, som var bestemt til Dækning af de nævnte Udgifter.

Ligesom der imidlertid ikke kan gaas ud fra, at Tiltalte har været i god Tro, naar han har betragtet Udlæget som bortfaldet — i hvilken Henseende bemærkes, dels at der intet er oplyst til Støtte for Rigtigheden af Tiltaltes Opfattelse af Amtsraadsmedlem Simonsens Udtalelser i den sidst omhandlede Retning, hvorimod denne tværtimod har paastaet, at han bestemt erklærede, at Udlæget skulde staa ved Magt, indtil Foraarssæden var nedlagt i Jorden, hvilket endnu ikke havde fundet Sted, da Tiltalte anholdtes, dels at det vel forholder sig saaledes, at der hos den paagjældende Sagfører var deponeret et Marie Knudsen tilhørende Beløb af 500 Kr., som under visse Betingelser kunde anvendes til Betaling af de resterende Renter til Kreditforeningen, men at disse Betingelser ikke vare opfyldte fra Tiltaltes Side — saaledes findes han, der har indrømmet, at han ikke har kunnet tro, at han var berettiget til at forringe Besætningen i en saa væsentlig Grad som sket, ogsaa ved de ovenfor fremstillede Dispositioner svigagtigt at have krænket den Kreditforeningen som Panthaver tilkommende Ret, om hvis Existents han, saaledes som det alt fremgaar af det foran Anførte, var ganske paa det Rene.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Torsdagen den 13. Januar.

Nr. 40. **Dronninglund Sogneraad (Rée)**

contra

Frøken Adelaide Skeel og Enkefru Erikka Roberta Christine Sophie Wilhelmine Hauch, født Skeel, som
hensiddende i uskiftet Bo efter hendes afdøde Mand,
Direktør Ad. Hauch (Nellemann),

betr. Tilbagebetaling af nogle erlagte Beløb.

Dronninglund Herreds ordinære Rets Dom af 5 Oktober 1893: De Indstævnte, Sogneraadet for Dronninglund Sogn ved dets Formand, Proprietær Gravesen af Kobbermølle, bør til Citanterne, Ejerne af Dronninglund Hovedgaard, Frøken Adelaide Skeel og Direktør Ad. Hauch, betale 757 Kr. 31 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Juli 1891, til Betaling sker, men iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1895: Citanterne, Dronninglund Sogneraad, bør til de Indstævnte, Ejerne af Dronninglund Hovedgaard, Frøken Adelaide Skeel og Fru Erikka Hauch, født Skeel, Enke efter Direktør A. Hauch, betale 157 Kr. 74 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Juli 1891, indtil Betaling sker, men iøvrigt for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 17 August 1895 er Høieste-
ret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse,
uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre
summa appellabilis.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms
Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at den
i Dommen omhandlede, under 20 Juni 1844 inden Dronning-
lund Herredsret afsagte Dom endelig har afgjort, dels at
der ikke paahviler Ejeren af Dronninglund Gaard nogen
fundatsmæssig Forpligtelse til at yde Bidrag til Brændede-
putatet, dels at det aarlige Pengebidrag, der af ham skal
udredes til Skolelærernes Lønning, udgjør 59 Kroner 68
Øre. Ifølge en af den daværende Ejer af Dronninglund i

1849 udstedt Deklaration er derhos den fundatsmæssige Forpligtelse til Skolebygningernes Vedligeholdelse omsat til en aarlig Pengeydelse af 100 Kroner, og endelig have Kontraappellantinderne erkjendt sig forpligtede til aarlig at betale et Beløb af 8 Kroner 36 Øre, der maa antages at være erlagt i længere Tid, uden at Oprindelsen til denne Tillægsbetaling med Sikkerhed har kunnet oplyses. Idet saaledes det samlede aarlige Pengebidrag, som Kontraappellantinderne ville have at tilsvare, udgjør 168 Kroner 04 Øre eller det samme Beløb, som den tidligere Besidder, efter hvis Død de i Aaret 1885 erholdt Gaarden udlagt som Arv, maa antages at have udredet i sin Besiddelsestid, ville de være berettigede til at kræve tilbagebetalt, hvad der er erlagt udover nævnte Sum ikke blot for Aaret 1890, men ogsaa for Aarene 1885—1889, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at Hovedappellanten ikke har havt tilstrækkelig Grund til i Aaret 1885 uden nærmere Undersøgelse at afkræve Ejeren et større Pengebidrag, end der hidindtil var svaret af Gaarden.

Ifølge en fremlagt Opgjørelse, som efter Sagens processuelle Stilling maa lægges til Grund for Paadømmelsen, udgjør det Beløb, som herefter er betalt for meget, 774 Kroner 34 Øre, men da der ved Underrettsdommen ikkun er tilkjendt Kontraappellantinderne 757 Kroner 31 Øre, og denne Dom ikke af dem har været kontraappelleret til Overretten, maa det have sit Forblivende herved.

I Henhold til det anførte vil Herredsthingsdommen, hvis Bestemmelser om Renter og Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Dronninglund Sogneraad, 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 20 Januar 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 47.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der ifølge Begjæring af Citanterne, Dronninglund Sogneraad som Bestyrere af Prindsesse Sophie Hedevids ved Fundats af 28 August 1719 oprettede Legat for 7 Skolelærere i Dronninglund Sogn, den 30 Maj 1891 var hos Dronninglund Hovedgaards Ejere sket Udpantning for »forgjæves affordret Restbeløb til Lærernes Løn for Aaret fra 28 Februar 1890«, og Udpantning for den opgivne Restance af 157 Kr. 74 Øre foruden Forretningens Omkostninger foretagen i et kontant Beløb, have den nævnte Hovedgaards Ejere under nærværende Sag i første Instants paastaaet Citanterne tilpligtede at tilbagebetale dels bemeldte Beløb, dels 5 Beløb af tilsammen 957 Kr. 65 Øre, som ligeledes i Henhold til den foran nævnte Fundats ere af Citanterne blevne afkrævede Hovedgaardens Ejere og af disse erlagte for Aarene 1885—89, altsaa ialt 1115 Kr. 39 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 20 Juli 1891, indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge med den Modifikation, at der i det indtalte Beløb er afkortet 358 Kr. 8 Øre, nemlig Summen for de 6 Aar 1885—90 af et aarligt Beløb 59 Kr. 68 Øre, som Citanterne i Dommen ere antagne at kunne i Medfør af den nedenfor ommeldte inden Dronninglund Herreds ordinære Ret den 20 Juni 1844 afsagte Dom fordre hos Hovedgaardens Ejere, have Citanterne nu ved Stævning til disse — Frøken Adelaide Skeel og Fru Erikka Hauch, født Skeel, der hensidder i uskiftet Bo efter sin siden Underrettsdommens Afsigelse afdøde Mand, Direktør A. Hauch — indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instants principaliter have paastaaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale og i Forbindelse hermed have nedlagt forskjellige subsidiære Paastande, hvorimod de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse.

I den ovennævnte Fundats af 28 August 1719, hvorved Prindsesse Sophie Hedevig, som dengang var Ejer af Dronning-

lund Hovedgaard og Gods, oprettede 7 Skoler i Dronninglund Sogn, bestemmes det endvidere bl. A., at Lærerne ved disse Skoler, foruden Bolig i Skolehusene med delvis gratis Vedligeholdelse af samme, hver skulde nyde i aarlig Løn 20 Rdlr. Kurant, 4 Tdr. Rug og 4 Tdr. Byg, samt til Brændsel 3 Skovlæs Brænde og 60 forsvarlige Læs Tørv, og hedder det med Hensyn til Skolernes Opretholdelse i Fundatsens § 7, at Stifterinden tilforpligter sig og sine Arvinger samt efterfølgende Dronninglunds Herskaber og Ejere i alle Kjøbekontrakter og Skjødervedkommende Godsets Forhandling og Afstaaelse at iagttage, at Skolernes Indtættelser ingen Præjudice eller Afgang i ringeste Maade tilføjes. Efterat Dronninglund Hovedgaard eller sammes Hovedparcél paa Grund af Skatterestancer var, som det maa antages ved Dom af 12 Januar 1826, adjudiceret Statskassen, lod denne Ejendommen, som allerede tidligere var forgjæves søgt afhændet ved Auktion til Fyldestgjørelse af en deri indestaaende Prioritet af Overformynderimidler, stille til 3 Auktioner, der afholdtes den 2 og 16 Juni samt 1 Juli s. A., og da der ikke ved disse, skjøndt Ejendommen oprabtes under forskjellige Alternativer, navnlig i Henseende til Overholdelse eller Bortfald af forskjellige i den indestaaende velgjørende Legater, blev gjort noget Bud, beordrede det daværende Rentekammer som Repræsentant for Statskassen, der desuden ønskede ved Ejendommens Salg, om muligt, at konservere bemeldte Legater og særlig det foran ommeldte, Amtmanden over Hjørring Amt til at lade Ejendommen stille til en ny Auktion, saaledes at det i Konditionerne for samme tilføjedes, at Ejendommen, hvis intet antageligt Bud blev gjort, vilde blive foranstaltet underhaanden bortsolgt af Amtmanden, som derhos af Kammeret bemyndigedes til at approbere, hvad Bud der maatte gjøres, naar det var tilstrækkeligt til at dække samtlige Restancer og øvrige paadragne Udgifter. Ved den nye, den 3 Oktober 1826 afholdte Auktion blev ved Ejendommens Opraab uden Forpligtelse for Kjøberen til at overtage Udredelsen af de nævnte Legater daværende Proprietær Johannes Møller til Bangsboe Højstbydende med ikkun 2000 Rdlr., hvilket Bud han efter Auktionen forhøjede saa meget, at samtlige Skatte- og Afgiftsrestancer kunde dækkes, men paa den Betingelse, at hans Bud strax blev approberet, hvad Amtmanden ogsaa gik ind paa. Da Rentekammeret imidlertid forment, at Amtmanden havde overskredet den ham givne Bemyndigelse, og et Forsøg paa at formaa fornævnte Møller til at finde sig i, at de ommeldte Legater vedbleve at hæfte paa Ejendommen, blev afvist af ham, som tværtimod krævede at faa Ejendommen overdragen for sit seneste Bud, henstod Sagen i længere Tid bl. A. paa Rentekammerets Forhandlinger med det daværende danske Kancelli og Kammeradvokaten om, hvorvidt denne Fordring fra Møllers Side kunde ventes sat igjennem ved Domstolene; men

Torsdagen den 13 Januar.

Nr. 40. **Dronninglund Sogneraad** (Rée)

contra

Frøken Adelaide Skeel og Enkefru **Erikka Roberta Christine Sophie Wilhelmine Hauch**, født Skeel, som
hensiddende i uskiftet Bo efter hendes afdøde Mand,
Direktør Ad. Hauch (Nellemann),

betr. Tilbagebetaling af nogle erlagte Beløb.

Dronninglund Herreds ordinære Rets Dom af 5 Oktober 1893: De Indstævnte, Sogneraadet for Dronninglund Sogn ved dets Formand, Proprietær Gravesen af Kobbermølle, bør til Citanterne, Ejerne af Dronninglund Hovedgaard, Frøken Adelaide Skeel og Direktør Ad. Hauch, betale 757 Kr. 31 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Juli 1891, til Betaling sker, men iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1895: Citanterne, Dronninglund Sogneraad, bør til de Indstævnte, Ejerne af Dronninglund Hovedgaard, Frøken Adelaide Skeel og Fru Erikka Hauch, født Skeel, Enke efter Direktør A. Hauch, betale 157 Kr. 74 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Juli 1891, indtil Betaling sker, men iøvrigt for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 17 August 1895 er Høieste-
ret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse,
uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre
summa appellabilis.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms
Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at den
i Dommen omhandlede, under 20 Juni 1844 inden Dronning-
lund Herredsret afsagte Dom endelig har afgjort, dels at
der ikke paahviler Ejeren af Dronninglund Gaard nogen
fundatsmæssig Forpligtelse til at yde Bidrag til Brændede-
putatet, dels at det aarlige Pengebidrag, der af ham skal
udredes til Skolelærernes Lønning, udgjør 59 Kroner 68
Øre. Ifølge en af den daværende Ejer af Dronninglund i

1849 udstedt Deklaration er derhos den fundatsmæssige Forpligtelse til Skolebygningernes Vedligeholdelse omsat til en aarlig Pengeydelse af 100 Kroner, og endelig have Kontraappellantinderne erkjendt sig forpligtede til aarlig at betale et Beløb af 8 Kroner 36 Øre, der maa antages at være erlagt i længere Tid, uden at Oprindelsen til denne Tillæggsbetaling med Sikkerhed har kunnet oplyses. Idet saaledes det samlede aarlige Pengebidrag, som Kontraappellantinderne ville have at tilsvare, udgjør 168 Kroner 04 Øre eller det samme Beløb, som den tidligere Besidder, efter hvis Død de i Aaret 1885 erholdt Gaarden udlagt som Arv, maa antages at have udredet i sin Besiddelsestid, ville de være berettigede til at kræve tilbagebetalt, hvad der er erlagt udover nævnte Sum ikke blot for Aaret 1890, men ogsaa for Aarene 1885—1889, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at Hovedappellanten ikke har havt tilstrækkelig Grund til i Aaret 1885 uden nærmere Undersøgelse at afkræve Ejeren et større Pengebidrag, end der hidindtil var svaret af Gaarden.

Ifølge en fremlagt Opgjørelse, som efter Sagens processuelle Stilling maa lægges til Grund for Paadømmelsen, udgjør det Beløb, som herefter er betalt for meget, 774 Kroner 34 Øre, men da der ved Underrettsdommen ikkun er tilkjendt Kontraappellantinderne 757 Kroner 31 Øre, og denne Dom ikke af dem har været kontraappelleret til Overretten, maa det have sit Forblivende herved.

I Henhold til det anførte vil Herredsthingsdommen, hvis Bestemmelser om Renter og Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Dronninglund Sogneraad, 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 20 Januar 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 47.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der ifølge Begjæring af Citanterne, Dronninglund Sogneraad som Bestyrere af Prindsesse Sophie Hedevids ved Fundats af 28 August 1719 oprettede Legat for 7 Skolelærere i Dronninglund Sogn, den 30 Maj 1891 var hos Dronninglund Hovedgaards Ejere sket Udpantning for »forgjæves affordret Restbeløb til Lærernes Løn for Aaret fra 28 Februar 1890«, og Udpantning for den opgivne Restance af 157 Kr. 74 Øre foruden Forretningens Omkostninger foretagen i et kontant Beløb, have den nævnte Hovedgaards Ejere under nærværende Sag i første Instants paastaaet Citanterne tilpligtede at tilbagebetale dels bemeldte Beløb, dels 5 Beløb af tilsammen 957 Kr. 65 Øre, som ligeledes i Henhold til den foran nævnte Fundats ere af Citanterne blevne afkrævede Hovedgaardens Ejere og af disse erlagte for Aarene 1885—89, altsaa ialt 1115 Kr. 39 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 20 Juli 1891, indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge med den Modifikation, at der i det indtalte Beløb er afkortet 358 Kr. 8 Øre, nemlig Summen for de 6 Aar 1885—90 af et aarligt Beløb 59 Kr. 68 Øre, som Citanterne i Dommen ere antagne at kunne i Medfør af den nedenfor ommeldte inden Dronninglund Herreds ordinære Ret den 20 Juni 1844 afsagte Dom fordre hos Hovedgaardens Ejere, have Citanterne nu ved Stævning til disse — Frøken Adelaide Skeel og Fru Eriikka Hauch, født Skeel, der hensidder i uskiftet Bo efter sin siden Underrettsdommens Afsligelse afdøde Mand, Direktør A. Hauch — indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instants principaliter have paastaaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale og i Forbindelse hermed have nedlagt forskjellige subsidiære Paastande, hvorimod de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse.

I den ovennævnte Fundats af 28 August 1719, hvorved Prindsesse Sophie Hedevig, som dengang var Ejer af Dronning-

lund Hovedgaard og Gods, oprettede 7 Skoler i Dronninglund Sogn, bestemmes det endvidere bl. A., at Lærerne ved disse Skoler, foruden Bolig i Skolehusene med delvis gratis Vedligeholdelse af samme, hver skulde nyde i aarlig Løn 20 Rdlr. Kurant, 4 Tdr. Rug og 4 Tdr. Byg, samt til Brændsel 3 Skovlæs Brænde og 60 forsvarlige Læs Tørv, og heddler det med Hensyn til Skolernes Opretholdelse i Fundatsens § 7, at Stifterinden tilforpligter sig og sine Arvinger samt efterfølgende Dronninglunds Herskaber og Ejere i alle Kjøbekontrakter og Skjødervedkommende Godsets Forhandling og Afstaaelse at iagttage, at Skolernes Indtæfter ingen Præjudice eller Afgang i ringeste Maade tilføjes. Efterat Dronninglund Hovedgaard eller sammes Hovedparcél paa Grund af Skatterestancer var, som det maa antages ved Dom af 12 Januar 1826, adjudiceret Statskassen, lod denne Ejendommen, som allerede tidligere var forgjæves søgt afhændet ved Auktion til Fyldestgjørelse af en deri indestaaende Prioritet af Overformynderimidler, stille til 3 Auktioner, der afholdtes den 2 og 16 Juni samt 1 Juli s. A., og da der ikke ved disse, skjøndt Ejendommen oprabtes under forskellige Alternativer, navnlig i Henseende til Overholdelse eller Bortfald af forskellige i den indestaaende velgjørende Legater, blev gjort noget Bud, beordrede det daværende Rentekammer som Repræsentant for Statskassen, der desuden ønskede ved Ejendommens Salg, om muligt, at konservere bemeldte Legater og særlig det foran ommeldte, Amtmanden over Hjørring Amt til at lade Ejendommen stille til en ny Auktion, saaledes at det i Konditionerne for samme tilføjedes, at Ejendommen, hvis intet antageligt Bud blev gjort, vilde blive foranstaltet underhaanden bortsolgt af Amtmanden, som derhos af Kammeret bemyndigedes til at approbere, hvad Bud der maatte gjøres, naar det var tilstrækkeligt til at dække samtlige Restancer og øvrige paadragne Udgifter. Ved den nye, den 3 Oktober 1826 afholdte Auktion blev ved Ejendommens Opraab uden Forpligtelse for Kjøberen til at overtage Udredelsen af de nævnte Legater daværende Proprietær Johannes Møller til Bangsboe Højstbydende med ikkun 2000 Rdlr., hvilket Bud han efter Auktionen forhøjede saa meget, at samtlige Skatte- og Afgiftsrestancer kunde dækkes, men paa den Betingelse, at hans Bud strax blev approberet, hvad Amtmanden ogsaa gik ind paa. Da Rentekammeret imidlertid forment, at Amtmanden havde overskredet den ham givne Bemyndigelse, og et Forsøg paa at formaa fornævnte Møller til at finde sig i, at de ommeldte Legater vedbleve at hæfte paa Ejendommen, blev afvist af ham, som tværtimod krævede at faa Ejendommen overdragen for sit seneste Bud, henstod Sagen i længere Tid bl. A. paa Rentekammerets Forhandlinger med det daværende danske Kancelli og Kammeradvokaten om, hvorvidt denne Fordring fra Møllers Side kunde ventes sat igjennem ved Domstolene; men

da Møller, paa hvis Ejendom Bangsbo der hvilede en ældre Restance af saakaldte Efterskudsskatter til Beløb 1398 Rdlr. 36 Sk. Sedler og Tegn, derpaa tilbød, mod at faa denne Restance eftergiven, at forhøje sit sidste Bud paa Dronninglund, indgik Rentekammeret med en Forestilling til Kongen om Sagen i dens saaledes foreliggende Skikkelse, og overensstemmende med Kammerets Indstilling resolverede Kongen derefter den 29 Maj 1829, at nysnævnte Restance eftergives Møller, imod, at han, ved iøvrigt i Henhold til Betingelserne for det af Amtmanden approberede Kjøb at meddeles Skjøde paa den for Skatterestancer adjudicerede og derefter realiserede Hovedparcel af Dronninglund Hovedgaard, paatager sig dels at yde til Skolelærerne i Dronninglund Sogn, hvad det af Prindsesse Sophie Hedevig den 28 August 1719 stiftede Legat maatte i Penge og Korn udgjøre mere end det samlede Beløb af de Bidrag, som det ved Kjøbekontrakter og Skjøder i sin Tid er blevet paalagt Sognets Beboere og Dronninggaard dertil at udrede, hvilke sidste Bidrags Opkrævning saaledes bliver ham uvedkommende, dels aarlig at vedligeholde 7 Fag Skolehus ved enhver af Sognets 7 Skoler, samt imod, at han derhos samtykker i, at nysnævnte tvende Forpligtelser i Fremtiden komme til at hvile paa den Del af Hovedgaarden Dronninglund, der nu udgjør Hovedparcellen, dog at . . .«

Til nærmere Oplysning om Indholdet af Rentekammerets foranførte af Kongen approberede Indstilling er det i den til Grund liggende Forestilling anført, at det i sin Tid ved Bøndergodsets Afhændelse fra Dronninglund Hovedgaard til Beboerne selv blev paalagt disse som Bidrag til de i ovennævnte Fundats fastsatte Lønninger til samtlige 7 Lærere af ialt 140 Rdlr. Sølv samt 28 Tdr. Rug og 28 Tdr. Byg, aarlig at yde, som det maa antages pr. Td. Hartkorn efter den gamle Matrikul, $\frac{1}{4}$ Rdlr., $\frac{1}{4}$ Skp. Rug og $\frac{1}{4}$ Skp. Byg, hvilket Bidrag, som det videre hedder i Forestillingen, i Forbindelse med et lignende, der paalagdes Dronninggaard ved dets Afhændelse fra Dronninglund, paa en ikke betydelig Forskjel nær udgjør Legatets foranførte fulde Beløb. Den ved Fundatsen bestemte aarlige Brændselydelse til Lærerne af tilsammen 21 Skovlæs Brænde og 420 Læs Tørv omtales derimod ikke nærmere i Forestillingen, hvor det alene hedder, at Legatet endvidere indbefatter en Brændeudvisning, der imidlertid er egentlig udenfor nærværende Sag, eftersom Forpligtelsen oprindeligt hvilede paa Ejendomsretten til den da under Dronninglund hørende saakaldte Storskov, der for adskillige Aar siden derfra er bleven afhændet, men at Kammeret iøvrigt ikke tvivlede om, at Skovens Ejer, nemlig ovennævnte Proprietær Møller, var villig til fremdeles at præstere den omhandlede Udvisning, eftersom Saadant ikke skal ske uden Betaling, men som derfor tilkommer en Godtgjørelse af 4 Rdlr. Sølv pr. Favn, der efter Repartition udredes af vedkom

Skoledistrikter« — hvorved maa antages sigtet til, at det den 1 Juni 1824 udstedte Auktionsskjøde paa Dronninglund Storskov indeholder den Klausul, at der i Skoven »skal til hvert Aars 1 November udvises 21 Favne Bøgebrænde til Dronninglund Sogns 7 Skoler, hvilke,« som det endvidere anføres i bemeldte Klausul, der iøvrigt ikke skal findes i de senere Skjøder paa Skoven, »Ejeren af Dronninglund Hovedgaard er pligtig at betale med 4 Rdr. Sølv pr. Favn«.

Efter Erhvervelsen af den kgl. Resolution af 29 Maj 1829 beordrede Rentekammeret ved Kommunikationen af samme Amtmanden over Hjørring Amt til, saasnart Kjøbesummen var berigtiget, at foranledige behørigt Skjøde paa Dronninglund meddelt Proprietær Møller, i hvilket Skjøde, som det videre bemærkes i Kammerets Skrivelse, det er en Selvfølge, at de i den kongelige Resolution ommeldte Forpligtelser for Dronninglunds Ejere indføres; og blev overensstemmende hermed i det derefter til Møller af Auktionsretten udstedte Skjøde af 27 Juni 1829, thinglæst den 18 Marts 1830, den ovenfor fremhævede Passus af den kongelige Resolution optagen, hvorhos Skjødet endvidere indeholder følgende Passus af Rentekammerets Kommunikationskrivelse: »Hvad angaar det ved Prindsesse Sophie Hedevigs Foundation af 28 August 1719 Dronninglund Sogns 7 Skoler tillagte Brænde-deputat mod Betaling af 4 Rd., nu 4 Rbd. Sølv for hver Favn, da er dette som egentlig hvilende paa den tidligere fra Dronninglund Hovedparcel afhændede Storskov bleven anset for at være nærværende Sag uvedkommende.«

Iøvrigt fremgaar det af Sagens Oplysninger, at en i sin Tid mellem ovennævnte Møllers Efterfølger som Ejer af Dronninglund og det daværende Dronninglund Sogneforstanderskab opstaaet Tvist angaaende de Sognets Skoler tilkommende Præstationer fra Hovedgaarden blev paa kjendt ved Dronninglund Herreds ordinære Rets Dom af 20 Juni 1844 med det Resultat, at Hovedgaardens Ejer tilpligtedes bl. A. aarlig at tilsvare Skolevæsenet 4 Tdr. 4 Skpr. 2 Fdkr. Rug og lige saameget af Byg samt 29 Rbdlr. 81 Sk., at uagtet Ejeren af Dronninglund Hovedgaard ifølge den tidnævnte kongelige Resolution og Indholdet af Møllers Skjøde skulde, som meldt, fremtidig være fritagen for at opkræve de paa Parceller af Hovedgaarden og Godset hvilende Bidrag i Korn og Penge til Sognets Skolelærere, ere dog samme senere for en Del blevne opkrævede af Ejeren, at ifølge et Anbringende af Citanterne, der stemmer med Forskrifterne i Anordn. 13 August 1841 § 16, bestyredes Skolevæsenets Indtægt af de paagjældende Ydelser ifølge Fundatsen af 1719 af den forrige Ejer af Dronninglund, efter hvem de Indstævnte have arvet Ejendommen, fra 1845, da han erhvervede denne, indtil Bestyrelsen ifølge Landkommunalloven af 6 Juli 1867 overgik til Sogneraadet, at dette, Citanterne have anbragt, da af bemeldte Ejer af Dron-

ninglund, uden nærmere Oplysninger, erholdt Meddelelse om, at bemeldte Ydelser fra Dronninglund udgjorde aarlig 6 Tdr. 2 Skpr. $\frac{1}{2}$ Fdkr. Rug og samme Kvantum Byg samt 80 Rbdlr. 2 Sk. altsaa — ogsaa naar heri forudsættes indbefattet 50 Rbdlr. som Vederlag for Dronninglunds Ejers afløste Forpligtelse til at vedligeholde Skolehusene — mere baade i Korn og Penge end de ved Dommen af 1844 fastsatte Beløb, og derefter vedblev aarlig at opkræve disse Præstationer, indtil Raadet i 1885 af vedkommende Panteprotokol erfoer, at Dronninglund »hæftede for 21 Favne Brænde«, og at Sogneraadet derefter har forholdt sig saaledes med Opkrævningen hos de Indstævnte, at det aarlig har afkrævet disse og af dem modtaget dels de foranførte Kvantiteter Korn, som i Forbindelse med de af Sognebeboerne erlagte Kornydelselser have udgjort de i Fundatsen nævnte 28 Tdr. Rug og 28 Tdr. Byg, dels Betalingen for aarlig af Sogneraadet til de 7 Skoler indkjøbte 21 Favne Brænde med Tillæg af den Skolelærerne efter Fundatsen tilkommende Pengeløn af ialt 280 Kr. aarlig og med Fradrag af Beløbet af de erlagte Bidrag i Penge fra Beboerne, som i Forbindelse med et Bidrag af 8 Kr. 36 Øre fra Dronninglund have udgjort 369 Kr. 87 Øre, det er ca. 90 Kr. mere end det hele Beløb af Pengelønnen efter Fundatsen. Om Sammenhængen hermed foreligger der i Sagen ingen Oplysning, og ligesaalidt om, naar og hvorledes det i Fundatsen bestemte Deputat af 21 Skovlæs Brænde er, som det maa antages, blevet ombyttet med 21 Favne Brænde, eller hvorledes der er bleven forholdt med de 420 Læs Tørv, som i Fundatsen endvidere tillægdes Skolelærerne, og medens de Indstævnte have anbragt, at endel af de Sognebeboere, der svare »Fundatsbidrag« eller »Skolebidrag« til Dronninglund, ikke udrede samme med det ovennævnte Beløb af $\frac{1}{4}$ Rbdlr., $\frac{1}{4}$ Skp. Rug og $\frac{1}{4}$ Skp. Byg, men med $1\frac{1}{2}$ Fdkr. Rug, $1\frac{1}{2}$ Fdkr. Byg og 3 Mk. 8 Sk. pr. Td. gammelt Hartkorn, foreligger der heller ikke yderligere Oplysning om dette Punkt.

Under Proceduren have Parterne været enige om, at Spørgsmaalet i Sagen er, om det fremdeles paahviler Ejeren af Dronninglund aarlig at udrede de ovenmeldte 3 Skovlæs eller nu 3 Favne Brænde, og forsaavidt de Indstævnte have villet gjøre gjældende, at dette Spørgsmaal allerede er endelig besvaret benægtende ved den ovenfor berørte, som det maa antages upaaankede, Herredstingsdom af 20 Juni 1844, fremgaar det ikke med nogen Bestemthed af de under nærværende Sag fremlagte Dokumenter til den paagjældende Retssag, nemlig alene Extraktafskrifter af det daværende Dronninglund Sogneforstanderskabs Hoved- og Kontinuationsforligsklage henholdsvis af 22 Oktober 1842 og 14 Januar næstefter samt en Udskrift af selve Dommen, at hint Spørgsmaal har under Sagen været forelagt eller er blevet paakjendt af Retten, hvorfor de Indstævntes forommeldte

Indsigelse ikke kan komme i nogen Betragtning. Naar hensees til, at Pantesikkerheden i Dronninglund for de Skatterestancer, for hvilke Ejendommen i sin Tid adjudiceredes Statskassen, maa forudsættes at have havt Fortrin for Hæftelsen paa Ejendommen for den ved Fundatsen af 1719 oprettede Stiftelse eller Legat, saavel som til, hvad ovenfor er anført om den brugte Fremgangsmaade ved Statskassens Overdragelse af Ejendommen til Proprietær Johannes Møller — hvorefter Afhændelsen maa antages at være sket i Overensstemmelse med de da gjældende Lovbestemmelser om Tvangssalg af faste Ejendomme, ligesom det stemmer hermed, at Skjødet til Møller blev udstedt af Auktionsretten — maa det paa den anden Side ansees for ubeføjet, jfr. Pl. 22 April 1817, hvad Citanterne have anbragt om, at Statskassen ikkun har faaet sig Ejendommen adjudiceret og kunnet afhænde den saaledes, at Legatet blev konserveret fuldtud, og at det under alle Omstændigheder maa være afgjørende, at det fundatsmæssige Brændedeputat hverken i den kongelige Resolution 29 Maj 1829 eller i Møllers Skjøde nævnes som bortfaldet. Ligeledes kan der efter det Anførte ingen Vægt lægges paa, at Legatet for Brændedeputatets Vedkommende, som af Citanterne endvidere paaberaabt, er forblevet uudslettet i vedkommende Pantebog, med Hensyn til hvilket Punkt iøvrigt bemærkes, at Citanterne herved have sigtet til, at der i en af dem fremlagt, den 12 Oktober 1891 dateret, Pantebogsattest for Dronninglund Hovedgaard mellem Hæftelserne nævnes, at »de i Dronninglund Sogn værende 7 Skoleholdere nyde aarlig af Dronninglunds Ejere ifølge Skolefundatsen hver 40 Kr., 4 Tdr. Rug, 4 Tdr. Byg og 3 Læs Brænde«, med Tilføjende »den 24 Oktober 1833 er thinglæst Sikkerhedsdokument for Afgiften«, men at ifølge en af de Indstævnte fremlagt Udskrift af Skjøde- og Panteprotokollen af 21 Juli 1885 er der under den nævnte Dato, den 24 Oktober 1833, efter Begjæring af vedkommende Skoledirektion som Sikkerhedsdokument paa Dronninglund thinglæst en af Retsskriveren efter nysnævnte Protokol udfærdiget Attest, der gaar ud paa, at ovennævnte Møller, hvis Skjøde paa Dronninglund alene var læst som Adkomst for ham paa Ejendommen, ifølge Skjødets Indhold var pligtig at udrede de ovenfor ommeldte Bidrag til Skolelærernes Lønninger i Penge og Korn samt at vedligeholde 7 Fag Hus ved hver Skole, hvorimod Attesten Intet indeholder om Brændselsdeputatet.

Efter det Anførte og Proceduren iøvrigt, samt idet tidtnevnte Møllers Skjøde paa Dronninglund, der under Sagen kun foreligger udtogsvis i en Extraktudskrift af Dronninglund Herreds Skjøde- og Panteprotokol, ikke indeholder nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at Ejendommen blev solgt ham med Forpligtelse til at svare det omhandlede Brændedeputat — hvorimod Skjødet henviser til

Betingelserne for Møllers af Amtmanden approberede Kjøb af Ejendommen, efter hvilke Betingelser denne, som ovenfor ommeldt, befriedes for Byrden af det omhandlede Legat i dets Helhed — vil Sagens Udfald forsaavidt bero paa, om en saadan Forpligtelse desuagtet kan udledes af det Foreliggende og navnlig paa Grundlag af den af Citanterne i saa Henseende paaberaabte ovenfor citerede Passus i Skjødet: »Hvad angaaer . . . Brændedeputatet . . . uvedkommende«. Uanseet sit ubestemte Indhold vilde denne Passus nu vel kunne betragtes som et Forbehold om, at Spørgsmaalet om Ejendommens Forpligtelse til at udrede Brændedeputatet ikke var afgjort ved Skjødet, saafremt det iøvrigt kunde godtgjøres at have været Hensigten med bemeldte Klausul at tage et saadant Forbehold; men dette kan ikke antages at have været Tilfældet; thi ligesom Brændedeputatet aldeles ikke omtales i den kongelige Resolution af 29 Maj 1829, saaledes hedder det, som ovenfor anført, udtrykkelig i det Afsnit af Rentekammerets forud for Resolutionen nedlagte Forestilling, hvor Deputatet omtales, og med hvilket Skjødets nævnte Klausul stemmer, at Betalingen for Brændet udredes af vedkommende Skoledistrikter, hvad ikke lader sig forene med en Forpligtelse for Dronninglunds Ejer til at udrede Deputatet eller Vederlag derfor; og ihvorvel den ovenfor citerede Passus af Skjødet af 1 Juni 1824 paa Dronninglund Storskov kunde tyde paa, at den anførte Udtalelse i Forestillingen beror paa en Fejltagelse fra Rentekammerets Side, vilde dog en slig mulig Fejltagelse være uden Betydning i Forhold til Modtageren af Skjødet paa Dronninglund af 27 Juni 1829 og senere Ejere af Ejendommen, og der kan følgelig overhovedet ingen Vægt lægges paa den omhandlede Klausul i bemeldte Skjøde.

I Henhold til alt Foranførte maa de Indstævnte ansees ikke at have været pligtige at udrede enten det Beløb af 157 Kr. 74 Øre, for hvilket den ovennævnte Udpantningsforretning blev foretaget hos dem, eller de af dem erlagte tilsvarende Beløb for Aarene 1885—89 af tilsammen 957 Kr. 65 Øre; men forsaavidt de Indstævnte have paastaet Citanterne tilpligtede at tilbagebetale sidstnævnte Beløb, findes der ikke at kunne gives dem Medhold. Naar nemlig hensees til den betydelige Usikkerhed og Unøjagtighed, der efter det Ovenanførte maa antages at have fundet Sted i Henseende til Udredelsen og Opkrævningen af de Dronninglund Hovedgaard og Gods ved Fundatsen af 1719 paalagte Ydelser til Sognets 7 Skoler i en meget lang Aarrække efter Hovedgaardens Afhændelse i 1829, saavel som til, at de Indstævnte i adskillige Aar have uden Indsigelse betalt, hvad Citanterne, som det maa antages under Forelæggelse af fornøden Dokumentation, afkrævede dem efter den fra 1885 fulgte nye Beregningsmaade af Hovedgaardens Andel i hine Ydelser, skjøndt

de Indstævnte havde samme Opfordring som Citanterne til at undersøge denne Fremgangsmaades Beføjethed, og navnlig ogsaa til, at Citanterne, efter hvis ikke behørig modsagte Anbringende der i den forrige Ejers sidste Leveaar ikke blev erlagt det tidligere betalte, af ham selv opgivne Afgiftsbeløb for Hovedgaarden, saaledes efter hans Død vare henviste til at søge nærmere Oplysning om Forholdet og ved at indføre den ommeldte nye Beregningsmaade maa antages at have holdt sig til den ovenfor pmhandlede Antegning i Skjøde- og Panteprotokollen om en i 1833 thinglæst Hæftelse paa Hovedgaarden for den aarlige Ydelse af 3 Læs Brænde til hver af Skolerne — kan der ikke ansees at være Føje til at paalægge Citanterne Ansvar for den af begge Parter delte Vildfarelse i den paagjældende Henseende.

Som Følge heraf, og idet det efter det Anførte bliver ufor-
nødent at gaa nærmere ind paa Parternes øvrige Procedure i Sagen, ville Citanterne altsaa være at tilpligte at betale de Indstævnte 157 Kr. 74 Øre, med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 20 Juli 1891, indtil Betaling sker, men iøvrigt være at frifinde for de Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 14 Januar.

Nr. 333.

Advokat Nellemann

contra

Lauritz Poul Mørch (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri og Betleri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 23 Oktober 1897: Arrestanten Lauritz Poul Mørch bør straffes med Tvangsarbejde i Frederiksborg Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Nøkkentved, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 December 1897: Arrestanten Lauritz Poul Mørch bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. I Henseende til Aktionens Om-

kostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Kalko betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lauritz Poul Mørck til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Lauritz Poul Mørck aktioneret for Bedrageri og Betleri. Ved Arrestanten egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, som den 15 August d. A. udeblev fra Roskilde Fattiggaard og derefter vandrede omkring i denne Kjøbstads samt Løjre Herreds og Horns Herreds Jurisdiktioner, indtil han paa egen Foranledning anholdtes den 25 s. M., har, medens han saaledes vandrede omkring, betlet paa mangfoldige Steder. Forsaavidt nu Arrestanten er sigtet for Bedrageri, foreligger Sagen, da han i saa Henseende er frifunden ved Underrettsdommen, og denne alene er indanket efter hans Begjæring, ikke Overretten til Paakjendelse.

For at have betlet som foranført vil Arrestanten, der er født den 23 September 1841 og forhen mange Gange straffet, derunder flere Gange for Betleri, dels for denne Forseelse alene, saaledes senest ved Høiesterets Dom af 1 Maj 1893 med Tvangsarbejde i 90 Dage, dels i Forbindelse med andre Forbrydelser, derunder Tyveri, saaledes senest ved Høiesterets Dom af 25 Oktober 1894 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, nu være at ansee efter Lov af 3 Marts 1860, § 3, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 292.

Advokat Hindenburg

contra

Johannes Peter Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 September 1897: Arrestanterne Christian Julius Olsen, Johannes Peter Olsen og Carl Lindberg Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Christian Olsen i 15 Maaneder, Johannes Olsen i 3 Aar og Andersen i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Seidelin, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Christian Olsen, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Johannes Olsen $\frac{1}{2}$ og af Arrestanten Andersen $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Johannes Peter Olsen i et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Forhør har fastholdt Fragaaelen af den af ham afgivne Tilstaaelse, men at der, da der under de derefter optagne Forhør intet er fremkommet til Bestyrkelse af Fragaaelen, intet Hensyn vil kunne tages til den, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for hans Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Peter Olsen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Christian Julius Olsen og Johannes Peter Olsen for Tyveri, Arrestanten Johannes Olsen til lige for Overtrædelse af Polititilhold, og Arrestanten Andersen for Hæleri.

Arrestanten Christian Olsen . . .

Arrestanten Johannes Olsen er født den 26 Januar 1873 og anset bl. A.: ved Rettens Dom af 12 November 1892 efter

Straffelovens § 238, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kjøge Kjøbstads Extrarets Dom af 24 April 1893 som for 2den Gang begaaet Hæleri eller 1ste Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 Maj 1894, dels efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 54, og efter dens § 229, 4°, jfr. tildels § 54 og tildels § 46, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, jfr. tildels § 46, som for 2den Gang begaaet og forsøgt Hæleri, samt efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri, alle disse Paragrafer sammenholdte med § 64, dels efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. tildels § 54, og efter samme Paragrafs 2det Stykke, jfr. dels § 54, dels § 46 eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, jfr. tildels § 46, som for 3die Gang begaaet og forsøgt Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ved Rettens Dom af 1 August 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860, § 1, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Andersen . . .

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: . . . Den 12 April d. A. bleve Arrestanterne Christian Olsen og Johannes Olsen enige om at begaa Tyveri fra Skrædermester Hans Martin Jensens i Ejendommen Gammel Mønt Nr. 9 i Stueetagen beliggende, aflaaede, om Natten ubeboede Forretningslokale, og i Henhold til denne Aftale udslog Johannes Olsen i Christian Olsens Paasyn om Aftenen Kl. ca. 11 en Rude i et Vindue, der fra det til Forretningslokalet hørende Værksted vendte ud mod Ejendommens Gaard, til hvilken Adgangen var uhindret; af Frygt for, at nogen blandt Ejendommens Beboere skulde have hørt Støj, gik Arrestanterne saa begge over paa et i Gaarden værende Pissoir, og efterat have ventet der, indtil de mærkede, at alt var stille, gik de atter over til Vinduet, gennem hvilket Arrestanten Johannes Olsen derpaa med Arrestanten Christian Olsens Hjælp steg ned i Forretningslokalet; herfra stjal han saa en Del tilsammen til 125 Kr. vurderede Beklædningsgjenstande, der beroede frit fremme i Lokalet, og som han rakte hen til Christian Olsen, der staaende udenfor Vinduet tog imod dem . . .

Den af Arrestanten Johannes Olsen med Hensyn til det her omhandlede Tyveri afgivne Tilstaaelse har han vel senere tilbagekaldt, men til denne ganske ubestyrkede Fragaelse vil der intet Hensyn kunne tages.

Arrestanten Johannes Olsen har endvidere overtraadt et ham den 4 August 1896 ved hans Aflevering til Straffeanstalten til

Afsoning af den ham den 1 s. M. idømte Forbedringshusstraf til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det paalagdes ham, naar han efter udstaaet Straf tog Ophold her i Staden eller i dens Jurisdiktion, strax at melde sig ved nævnte Protokol, idet han efter Traffens Udstaaelse opholdt sig her i Staden fra den 8 til den 13 April d. A. uden at gjøre nogen Melding til Protokollen.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at ansee:

Arrestanten Christian Olsen . . .

Arrestanten Johannes Olsen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860, § 1, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, — — — —

Nr. 325.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Kristian Martensen (Def. Bagger),

der tiltales for Brandstiftelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 22 Oktober 1897: Arrestanten Jens Kristian Martensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og i Erstatning til Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt betale 326 Kr. Saa udreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjølgaard, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 November 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens
Kristian Martensen til Advokat Hindenburg og
Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten
Jens Kristian Martensen — der er født i Aaret 1866, og som
tidligere oftere har været straffet for forskjellige Forbrydelser,
senest ifølge Høiesterets Dom af 18 Januar 1893 for Brandstif-
telse efter Straffelovens § 281 samt for 4de Gang begaaet Tyveri
efter § 232 og for Bedrageri efter § 253 med Forbedringshus-
arbejde i 4 Aar — tiltales under nærværende Sag for Brand-
stiftelse.

Efter Sagens Oplysninger opstod der den 26 September d. A.
noget over Middag Ild i en Gaardejer Lars Peter Thomsen til-
hørende, af 5 a 6 Læs Havre bestaaende Stak, der stod paa
»Brønden«s Mark i Dronninglund Sogn i en Afstand af 300 a
400 Alen fra hans Gaard, og foruden at Ilden fortærede denne
Stak og en over samme værende Stakhætte med tilhørende Træ-
stolper, forplantede den sig til en nord for Stakken i 5 Alens
Afstand fra denne beliggende 5 Alen bred og 10 Alen lang
Bygning, der, undtagen i den nordre Ende, som foroven var
dækket af nogle Bræder, men iøvrigt var fuldstændig aaben,
havde Kampestenmure af ca. 2 Alens Højde, og som var for-
synet med Lyngtag, hvilken Bygning, der for Tiden ikkun tjente
til Opbevaringssted for noget gammelt Træ, men som i sin Tid
var bleven opført til Vognskur og Tørvehus paa en Husejendom,
hvis øvrige Bygninger imidlertid senere vare nedbrudte og bort-
førte, ligeledes nedbrændte, saaledes at kun Murene stode til-
bage.

Det er nu ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse
med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han
har paasat den de ommeldte Gjenstande overgaaede Ild, i hvilken
Henseende han nærmere har forklaret, at han, efterat have Søn-
dagen den 19 September d. A. sviret i Hjallerup Kro, drev om-
kring og om Natten opholdt sig nnder aaben Himmel, dels i en
Skov, dels i Stakke eller paa lignende Steder og saaledes navnlig
tilbragte Natten mellem den 25 og 26 September i den nævnte

Stak paa »Brønden«s Mark, hvor han blev liggende hele den paafølgende Dags Formiddag, indtil der pludselig paakom ham, der havde Brændevin hos sig, og som, om han end ikke var beruset, dog heller ikke var helt ædru, en Lyst til at se Stakken brænde, samt at han, der havde en Æske Tændstikker hos sig, da afrev et Par af disse og holdt dem til den østre Side af Stakken, saaledes at Ilden greb fat i denne, hvorpaa han — for hvem det stillede sig som utvivlsomt, at ikke alene Stakken og Stakhætten, men ogsaa den ovennævnte, ved Siden deraf liggende Bygning vilde brænde, eftersom det blæste friskt fra Syd, medens der ikke var Fare for videre Udbredelse af Ilden, idet der navnlig ikke fandtes Gaarde eller Huse nærmere end Lars Peter Thomsens egen Gaard, der laa udenfor Vindretningen fra Ilden — bortfjernede sig og gik nord paa til Allerup Bakker, hvor han lagde sig i en Skov. Den paafølgende Morgen blev Arrestanten, der, kort Tid førend Ildebranden blev bemærket, var seet i Nærheden af Stakken, efter forgjæves at være eftersøgt om Natten paagreben af en Politibetjent i Nærheden af dennes Bopæl, hvor Arrestanten, der strax indrømmede at have foraarsaget Ildebranden, efter sit Opgivende havde indfundet sig for at melde sig som skyldig i den begaaede Forbrydelse.

Brandlidte, der ikke havde Stakhætten og den nedbrændte Bygning brandforsikrede, har ansat den ham ved Branden af disse Gjenstande paaførte Skade til 40 Kr., men erklæret, at han ikke her under Sagen vil nedlægge Paastand om Tilkjendelse af Erstatning hos Arrestanten for denne Skade, hvorimod »Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt«, i hvilken Forening Brandlidte bl. A. havde sin Afgrøde assureret, har paastaet sig hos Arrestanten tilkjendt 320 Kr., hvortil den Brandlidte tilkommende Brandskadeserstatning for Stakken er ansat, og et Beløb af 6 Kroner i Taxationsomkostninger eller ialt 326 Kroner, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten ikke har fundet noget at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge. For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 282 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 17 Januar.

Nr. 331. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Hans Peter Sørensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Merløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 18 Oktober 1897: Arrestanten Hans Peter Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Ohlmann, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Springborg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 December 1897: Underretsdømmen bør ved Magt et stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Møller, betaler Arrestanten Hans Peter Sørensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Sørensen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Peter Sørensen aktioneret for Tyveri, og ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det i saa Henseende godtgjort, at han den 6 Oktober d. A. om Eftermiddagen, da han for at faa noget at drikke var gaaet ind i et af Lejehusmand Niels Peter Frederiksen beboet Hus i Brorfolde og gennem aabentstaaende Døre var kommen ind i Sovekammeret, har af en der henstaaende uafloaset Kiste stjaalet et kontant Beløb af 1 Kr. 90 Øre. Arrestanten — der er født den

17 April 1867 og forhen straffet ved Roskilde Kjøbstads Extraretsdom af 16 Juli 1885 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 27 Oktober 1885 efter Straffelovens § 168, § 176, jfr. § 173 samt § 185, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, ved Roskilde Kjøbstads Extraretsdom af 9 Januar 1893 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 21 Februar 1895 i Medfør af Straffelovens § 237 efter dens § 228 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og ved Vallø Birks og Bjeverskov Herreds Extraretsdom af 26 Juli d. A. efter Straffelovens § 253 og Lov af 3 Marts 1860, § 3, med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage — vil for det ovenanførte af ham nu udviste Forhold være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 337. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Ann Eliza Wenter (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Besvigelse af de offentlige Postintruder.

St. Thomæ Kjøbstads Politirets Dom af 18 September 1897: Tiltalte Ann Eliza Wenter bør inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse til St. Thomæ Politifond erlægge en Bøde af fire vestindiske Dalere. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 18 Oktober 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa bør Tiltalte Ann Eliza Wenter og at udrede samtlige af Aktionens lovlige flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 27 Januar 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Friens Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiestorets tidende

udgiven af

Høiestorets Protokollsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiestoretsaaret 1897.

Nr. 48.

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. De Aktor og Defensor for Høiestoret tilkommende Salærer findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiestorets sagførerne Hansen og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiestoret hver 8 vestindiske Daler, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærførende i 1ste Instans ved St. Thomæ Politiret paadømte og af det Offentlige her til Retten indankede Sag er Ann Eliza Wenter af St. Thomas, der er 30 Aar gammel og ikke sees tidligere at være tiltalt eller straffet, aktioneret for Forsøg paa Besvigelse af de offentlige Postintrader, og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og det øvrige Oplyste godtgjort, at hun, med Bevidsthed om det Urigtige i sin Handling, til Frankering af et Brev havde benyttet et 3 Cents Postfrimærke, der allerede tidligere var afstemplet som brugt til et andet Brev, men uden at hun havde gjort noget Forsøg paa at udviske Annullationsstemplet, og derpaa havde indleveret det i St. Thomæ Postkontor, hvor det blev anholdt.

For dette sit Forhold vil Tiltalte efter Lovgivningens Analogi og Grundsætninger være at ansee med en arbitrær Straf, og da denne i den indankede Dom findes passende bestemt til en Bøde af 4 vestindiske Daler, vil denne Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 324. Høiesterets-sagfører Lunn

contra

Jens Laustsen (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Skovby Herreds Politirets Dom af 21 September 1897: Tiltalte Jens Laustsen bør til Skovby Herreds Politikasse betale en Bøde af 160 Kr., hvorhos de i Sagen omhandlede Varer ville være at konfiskere til Fordel for Skovby Herreds Politikasse. Saa udreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 November 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Wolff for Overretten betaler Tiltalte Jens Laustsen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Laustsen til Høiesterets-sagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Jens Laustsen — der er født den 23 Januar 1863, og som er anseet ved nærværende Rets Dom af 6 Januar 1885 for ulovlig Omløben med Varer efter Pl. 27 November 1839, jfr. Frdn. 13 Februar 1775, med en Bøde af 25 Kr. og Konfiskation af de paagjældende Varer, ved Høiesterets Dom af 20 December 1887, og Skads Herreds Extrarets Dom af 24 September 1889, efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 2 Gange 5 Dage og i 3 Gange 5 Dage, samt ved nærværende Rets Dom af 6 Juli d. A. for førstnævnte Forseelse, efter Pl. 27 November 1839, § 1, og Frdn. 13 Februar 1775,

§ 4, med en Bøde af 40 Kr. og Konfiskation af Varerne, hvorhos han den 16 August d. A. inden Baag Herreds Politiret for lignende Forseelse har vedtaget en Bøde af 50 Kr. og Varernes Konfiskation, saaledes at Forliget skulde i Gjentagelsestilfælde have Domsvirkning — paany for ulovlig Omløben med Varer, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han i Slutningen af August og i September d. A. i Skovby Herred har falbudt uldne og linnede Varer. Som Følge heraf vil han, der paa Grund af de ham tidligere overgaaede Domme i Medfør af Frdn. af 23 April 1845, § 2, har forbrudt Retten til at omføre slige Varer, være at ansee efter Pl. af 27 November 1839, § 1, for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til en Bøde af 160 Kr., som tilfalder Skovby Herreds Politikasse. Da den indankede Dom har samme Straffebestemmelse, og da det billiges, at samtlige de til ialt 42 Kr. vurderede Varer, af hvilke Tiltalte ved Begyndelsen af Undersøgelsen i Anledning af nærværende Sag fandtes i Besiddelse, ved Dommen under de forhaanden værende Omstændigheder ere konfiskerede til Fordel for nysnævnte Politikasse, samt — — vil Politiretsdommen i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 18 Januar.

Nr. 326.

Advokat Halkier

contra

Jacob Stampe Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og Brændevinsudskænkning.

Varde Kjøbstads Politirets Dom af 8 September 1897: Tiltalte Jacob Stampe Rasmussen af Varde bør til nysmeldte Bys Kæmmerkasse at bøde 200 Kr. og derhos betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Bøden at betale inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 November 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden

3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jacob Stampe Rasmussen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forhenværende Værtshusholder Jacob Stampe Rasmussen — der er født i Aaret 1840, og som tidligere har været straffet flere Gange, deriblandt 2 Gange for Overtrædelse af Næringsloven, senest ifølge Overrettens Dom af 31 Maj d. A., der stadfæster Varde Kjøbstads Politirets Dom af 9 April næstforhen, for uberettiget Næringsbrug, 2den Gang begaaet, efter Næringslovens § 75 og ulovlig Brændevinsudskænkning efter samme Lovs § 78 med en Bøde af 100 Kr. til Kæmnerkassen — tiltales under denne Sag paany for uberettiget Næringsbrug og Brændevinsudskænkning.

Ved Overrettens sidstnævnte Dom antoges det, at Tiltalte, der uden dertil at have nogen lovlig Næringsadkomst, siden Efteraaret 1894 paa sin Bolig i Varde for Betaling havde udøvet Beværtning med Spise- og Drikkevarer, derunder Brændevin, for Medlemmer af en den 30 September 1894 stiftet Forening, kaldet »Varde Gjæstehjem«, for hvilken Forening han siden dens Stiftelse havde været antagen som Vært, ikke kunde ansees i Medfør af Næringslovens § 61 at have havt den fornødne Hjemmel til den saaledes udøvede Beværtning, idet det navnlig var oplyst, at bemeldte Forening — hvis Formaal i de for samme vedtagne Love angaves at være den, ved Siden af til enhver Tid at have et hyggeligt Hjem til Afbenyttelse for Foreningens Medlemmer med Husstand, hvor de for en billig Betaling kunde blive be- værtede med Spise- og Drikkevarer, tillige at give Medlemmerne Lejlighed til at gjøre sig bekendte med de lokale Avisefterretninger — var oprettet paa Initiativ af Tiltalte selv og udelukkende eller dog væsentligst i det Øjemed at sætte ham i Stand til uden lovlig Næringsadkomst, som han ikke kunde opnaa, at ernære sig ved Beværtning, i hvilken Anledning ogsaa en for Foreningen valgt Bestyrelse, som ifølge Lovene bestod af 5 Medlemmer, med Tiltalte traf Aftale om, at han mod et aarligt Vederlag af 20 Kr.

skulde bestride alle Foreningens Udgifter, »der udredes af det indkomne Kontingent«, at de i Lovene indeholdte Bestemmelser angaaende Optagelse af Medlemmer lige fra Begyndelsen af være blevne anvendte saaledes, at Enhver, der indfandt sig i Tiltaltes Beværtningslokale, selv om han var Tiltalte ganske ubekjendt, blot derved, at Tiltalte indførte hans Navn i en sammesteds beroende saakaldet Medlemsbog og betalte 25 Øre i Medlemsbidrag, uden Iagttagelse af nogen som helst Formalitet og navnlig uden Modtagelse af et saadant Medlemskort som ovennævnt, blev betragtet som Medlem af Foreningen og som saadant kunde blive beværtet med Spise- og Drikkevarer hos Tiltalte, samt at de i Henhold til Lovene afholdte Bestyrelsesmøder og Generalforsamlinger nærmest maatte ansees som intetsigende Former, ligesom den en enkelt Gang til Foreningens Forhandlingsprotokol gjorde Tilførsel om, at Regnskabet var fremlagt og godkjendt, var usand, idet Foreningen, hvis Medlemmer aldrig havde betalt andet Kontingent end det ved Indmeldelsen erlagte, ikke havde haft nogen Indtægt.

Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, efterat den ovennævnte Politirets Dom af 9 April d. A., der er forkyndt for ham den 23 s. M., var overgaaet ham, uden nogen Adkomst til Beværtningsnæring vedblivende har drevet den omhandlede Beværtning, ved hvilken der navnlig ogsaa ligesom tidligere er udskænket Spirituosa, og for saa vidt Tiltalte har paaberaabt sig, at der paa en den 30 Maj d. A. begyndt og den 3 Juni næstefter fortsat Generalforsamling, som iøvrigt var indvarslet af ham selv, er bleven vedtaget nye Love for den ommeldte Forening, hvorved denne skulde have skiftet Karakter, vil der ikke hertil kunne tages noget Hensyn, idet Foreningen ikke ved de derved paa enkelte Punkter skete Ændringer i de tidligere Love er undergaaet nogen Væsensforandring, ligesom det ogsaa i denne Henseende maa blive uden Betydning, at Tiltalte af den nysnævnte Generalforsamling blev bemyndiget til at forsyne Medlemmerne med Adgangskort, som han udfærdiger ved at udfylde trykte Blanketter, der ere underskrevne af Bestyrelsens Formand.

Som Følge af det Anførte, og idet det endnu bemærkes, at der ifølge Medlemsbogen den 16 Juli d. A. var 97 Medlemmer i Foreningen, der maa antages at være indtegnede som saadanne efter den sidst afholdte Generalforsamling, maa det billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset for uberettiget Næringsbrug, 3die Gang begaaet, efter Næringslovens § 75 samt for ulovlig Brændevinsudskenkning, 2den Gang begaaet, efter samme Lovs § 78 med en Bøde til Varde Kjøbstads Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 200 Kr.

Nr. 221. Prokurator **C. Petersen** som Kurator
i Gaardejer af Ørslev Ole Nielsens Konkursbo
(Jensen)

contra

Sagfører **C. L. Schwensen** (Ingen),

betr. en Skifteforvalters Habilitet til at behandle et Konkursbo.

Vordingborg søndre Birks Skifterets Kjendelse af 30 April 1896, hvorved er eragtet, at Skifteforvalteren ikke vilde vige sit Sæde, og at den af Sagfører Schwensen begjærede Udsættelse ikke kunde bevilges.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Maj 1897: Birkedommer Kampmann bør vige sit Sæde som Skifteforvalter i Gaardejer i Ørslev Ole Nielsens Konkursbo, og bør Behandlingen af dette Bo udsættes en passende Tid, for at en Sætteskifteforvalter kan søges beskikket. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Da Indstævnte, Sagfører C. L. Schwensen, der alene paa egne Vegne har indbragt denne Sag for Overretten, efter Sagens Oplysninger i det i den indankede Dom ommeldte Konkursbo kun har en Fordring paa 3 Kroner 9 Øre, vil Sagen allerede paa Grund heraf i Medfør af Bestemmelsen i Forordning 25 Januar 1805 § 18 være ex officio at afvise fra Overretten. Processens Omkostninger for denne Ret og for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten. Processens Omkostninger for nævnte Ret og for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Sagfører C. L. Schwensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Gaardejer i Ørslev Ole Nielsens Bo af Vordingborg Søndre Birks Skifteret var taget under Konkursbehandling, foretoges den 30 April 1896 en Samling i Boet bl. a. for at tage Bestemmelse

om Kuratorvalg. I denne Samling mødte 20 stemmeberettigede Kreditorer, deriblandt Citanten, Sagfører Schwensen af Vordingborg, og Sparekassen for Vordingborg og Omegn, hvis Fordring paa Boet hidrører fra en Kaution, Fallenten har paataget sig for en af Sparekassens Debitorer. Det vedtoges enstemmig, at en Kurator vilde være at beskikke, og 13 Stemmer afgaves for Citanten, medens 7 faldt paa den for Sparekassen mødende Sagfører.

Skifteforvalteren, Borgmester, Byfoged og Birkedommer Kampmann, nægtede at stadfæste Valget af Citanten, hvorefter de ovennævnte 13 Stemmer afgaves for en anden i Samlingen tilstedeværerende Sagfører.

Imod Stadfæstelse af dette Valg protesterede en af de mødende, og under Imødegaaelsen af denne Protest bemærkede Citanten, at Birkedommer Kampmann som Medlem af Sparekassens Direktion formentlig var inhabil til at behandle Boet som Skifteforvalter, og æskede paa egne og 9 andre af ham repræsenterede Kreditors Vegne Kjendelse for, om Birkedommeren var villig til at vige sit Sæde, idet han som en Konsekvens heraf begjærede Skiftet udsat en passende Tid.

Skifteforvalteren lod i denne Anledning Skifteprotokollen tilføje, at han ved Skrivelse af 31 Marts 1896 til Sparekassedirektionens Formand havde erklæret, at han af Hensyn til sit Embede ikke ønskede at deltage i Sparekassens Forhandling angaaende Retsforfølgning mod den Debitor, for hvem Fallenten havde kaveret, og de yderligere retslige Skridt, der heraf maatte resultere. Han eragtede derefter, at han ikke vilde vige sit Sæde, og at den begjærede Udsættelse ikke kunde bevilges.

Denne Kjendelse har Citanten ved Stævning af 15 Maj 1896 til Konkursboets Kurator, Prokurator Petersen i Vordingborg, paa dettes Vegne indanket hertil, hvor han har nedlagt Paastand om, at det paalægges Birkedommer Kampmann at vige sit Sæde som Skifteforvalter i det indstævnte Bo, at Behandlingen af dette udsættes en passende Tid, for at Sætteskifteforvalter kan søges beskikket, og at det indstævnte Bo tilpligtes at betale Citanten Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst.

Indstævnte paastaar Kjendelsen stadfæstet og Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger.

Da det er in confesso, at Boet er insolvent, og at navnlig Sparekassen ikke vil erholde fuld Dækning for sit Krav, følger det af Birkedommer Kampmanns Stilling som Medlem af dens Direktion, at han er inhabil til at behandle Boet, saa meget mere som Størrelsen af den Dividende, der udkommer til Dækning af Sparekassens Tilgodehavende, efter Sagens Oplysninger kan faa Indvirkning paa det ham som Direktør tilkommende Vederlag. Citantens Paastand bliver saaledes at tage til Følge,

dog at Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde op-
hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 20 Januar.

Nr. 8. Assurancefirmaet **G. G. & A. N. Grøn**
(Winther)

contra

Aktieselskabet »**Münchener Gjenforsikringsselskab**«
ved dets herværende Bestyrer, Firmaet **Martin Meyer & Co.**
(Asmussen),

betr. et Forsikringspørgsmaal.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 November 1894:
De Indstævnte, Aktieselskabet »Münchener Gjenforsikringsselskab«
ved dets herværende Bestyrer P. Chr. Olsen, bør for Tiltale af
Sagsøgerne, Assurancefirmaet G. G. & A. N. Grøn, i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Til Justitskassen
bøde de Indstævnte 20 Kr. i Mulkt for unødigt Trætte under Ad-
færd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som det fremgaar af den indankede Dom, var Hoved-
appellantens Formaal med den den 10 November 1892 en-
delig afsluttede Forsikringskontrakt, at denne skulde træde
i Stedet for den hos Selskabet »Bayerischer Lloyd« tegnede
Forsikring, og i Overensstemmelse hermed underrettede
Hovedappellanten samme Dag sidstnævnte Selskab om, at
dets Risiko var bortfalden. De tvende Forsikringer have
derefter heller ikke bestaaet jævnsides med hinanden, idet
Hovedappellanten efter den i Dommen ommeldte alminde-
lige Bemyndigelse fra Firmaet Stokkebye og Hvalsøe maa an-
sees at have været berettiget til at lade den ældre Forsikring
afløse af den nye. Der har saaledes ikke foreligget en
Dobbeltforsikring, som kan hjemle Kontraappellanten Ret
til at træde tilbage fra den afsluttede Kontrakt, ligesom der
heller ikke iøvrigt er oplyst Omstændigheder, hvorpaa en
saadan Ret kan støttes, i hvilken sidste Henseende særlig
bemærkes, at Hovedappellanten ikke kan ansees ved Kon-
traktens Indgaaelse at have fordulgt Omstændigheder, der
kunde være af Betydning med Hensyn til Bedømmelsen af

den Fare, Forsikreren paatog sig, og af Vilkaarene for Forsikringens Overtagelse.

Da nu den paagjældende Police af de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsentlige tiltrædes, maa betragtes som en taxeret Police, vil Kontraappellanten være at dømme til at betale Hovedappellanten 18200 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig, dog kun fra den 8 April 1894.

Efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger findes den Kontraappellanten ved den indankede Dom for Udeblivelse ved Forligsmæglingen idømt Bøde at kunne bortfalde. Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Kontraappellanten, Aktieselskabet »Münchener Gjenforsikringsselskab«, bør til Hovedappellanten, Assurancefirmaet G. C. & A. N. Grøn, betale 18200 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 8 April 1894, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Assurancefirmaet G. C. & A. N. Grøn mod Aktieselskabet »Münchener Gjenforsikringsselskab« (Münchener Rückversicherungsgesellschaft) ved dets herværende Bestyrer P. Chr. Olsen anlagte Sag er det uomtvistet, at der i sin Tid var truffen den Ordning mellem det indtil ind i 1894 her bestaaende Handelsfirma Stokkebye & Hvalsø og Firmaet G. C. & A. N. Grøn, at disse sidste skulde være berettigede til at tegne de Assurancer, som Stokkebye & Hvalsø overdrog til dem at tegne, ikke alene i det af G. C. & A. N. Grøn selv her i Landet repræsenterede Selskab »Bayerischer Lloyd« i München, men ogsaa uden nærmere Aftale i ethvert andet Assuranceselskab, for hvis Godhed de garanterede. Stokkebye & Hvalsø, der derhos, som i en under Sagen fremlagt Erklæring fra dem udtalt, havde ombyttet de af dem tidligere anvendte Forsikringer af imaginær Avance paa de af dem indforskrevne Varer med de i en nyere Tid i Brug komne Forsikringer af »increased value«, fordi der, efter hvad de mente at have bragt i Erfaring, derved gaves dem samme Sikkerhed som ved Forsikring af imaginær Avance, men tillige en bedre Stilling i Tilfælde af Groshavari, havde ved Ud-

gangen af Oktober Maaned 1892 overdraget til G. C. & A. N. Grøn at tegne en Forsikring til et Beløb af 1000 Lst. paa »increased value« af en Ladning Hvede, der skulde afgaa den 1 November s. A. fra Philadelphia hertil med en Damper »Lunedale«, medens Ladningens Fakturabeløb, Lst. 13878—14—2,*) efter hvad der er oplyst, var blevet forsikret andetsteds den 1 November. G. C. & A. N. Grøn tegnede derpaa i Henhold til den dem som Repræsentanter for »Bayerischer Lloyd« tilkommende Myndighed den 2 November den nævnte Forsikring af 1000 Lst. paa »increased value« paa en af dem selv til Stokkebye- & Hvalsøe udfærdiget og overleveret Police fra »Bayerischer Lloyd«. Da de strax efter havde tilmeldt Selskabet Forsikringen, erklærede dette sig imidlertid utilfreds med samme og paalagde den 8 November telegrafisk G. C. & A. N. Grøn at reassurere Forsikringen (»rückdeckt »Lunedale«). De henvendte sig paa samme Dag til P. Chr. Olsen som Bestyrer af »Münchener Gjenforsikringsselskabs« Afdeling her og foreslog ham, der tidligere havde udtalt Ønske om, at nogle af Stokkebye & Hvalsøes Forsikringer maatte blive tilførte hans Selskab, at overtage Forsikring af 1000 Lst. paa »increased value« af Ladningen med »Lunedale«, uden dog at nævne, at en saadan Forsikring allerede var tegnet i »Bayerischer Lloyd«. P. Chr. Olsen, til hvem G. C. & A. N. Grøn tidligere havde talt om eventuel Deltagelse i Forsikring paa »Lunedale«, og som derfor vil være gaaet ud fra, at disse selv havde overtaget Hovedforsikringen paa den omhandlede Ladning, eller dog paa anden Maade vare interesserede i denne, gik ogsaa ind paa at overtage den nævnte Forsikring, med hvis Art han iøvrigt indtil da vil have været ubekjendt, og der blev derfor endnu den 8 November af P. Chr. Olsen udfærdiget en paa Dansk affattet Police om Forsikringen, hvori det efter G. C. & A. N. Grøns Forlangende var tilføjet, at Forsikringen var afsluttet »paa engelske Betingelser«, men som iøvrigt ikke har foreligget under Sagen, idet det var aftalt, at den skulde ombyttes med en engelsk Police, saasart en saadan kunde bringes tilveje, hvilket skete den 10 November. Efter at G. C. & A. N. Grøn havde modtaget denne sidste Police — der iøvrigt ikke blev ombyttet med Policen fra »Bayerischer Lloyd« af 2 November, som fremdeles forblev hos Stokkebye & Hvalsøe, der maa antages slet ikke at have modtaget den gennem P. Chr. Olsen tegnede nye Forsikring — telegraferede og skrev Firmaet Grøn samme Dag, d: den 10 November, til »Bayerischer Lloyd«, at det var lykkedes dem at »replacere« (»placere andetsteds«) den hos Selskabet paa »Lunedale« tegnede Forsikring uden Tab og Omkostninger.

Ifølge Ordlyden af den saaledes den 10 November 1892 i

*) Skal være 12471—18—5.

»Münchener Gjenforsikringsselskab« — 3: i »de forenede limiterede Forsikringsselskabers Londoner Søafdeling«, i hvilken det nysnævnte Selskab var den ene Parthaver — tegnede, af en med Skrift udfyldt trykt engelsk Text bestaaende og af P. Chr. Olsen som »Agent« underskrevet Police gjordes det ved samme vitterligt, at, eftersom de Herrer Stokkebye & Hvalsøe, hvem Gjenstanden for Policen (»the subject matter of this policy«) skulde tilhøre, hos Selskaberne havde begjært afsluttet den i Policen omhandlede Forsikring og havde forpligtet sig til strax efter et Forhold af $1\frac{1}{4}$ pCt. at betale som Præmie for Forsikringen Lst. 12. 10 sh.; saa paatog Selskaberne sig Byrden af bemeldte Forsikring »til et Beløb af 1000 Lst. (»to the amount of 1000 L-Sterl.«), idet det derhos vedtoges og erklæredes, at Forsikringen skulde gjælde fra Philadelphia til Kjøbenhavn, og at »dens Gjenstand« (the subject matter of this policy) var »den forøgede Værdi af en Ladning Hvede i Skruedampskibet »Lunedale«« (»the increased value of a cargo of wheat in the screw steamer »Lunedale««), ligesom det ogsaa udtaltes, at Selskaberne vilde bære de for de Forsikrede med i Ulykkestilfælde at redde Gjenstanden for Forsikringen forbundne Omkostninger i Forhold til den forsikrede Sum. Policen indeholdt tillige en Klausul, ifølge hvilken Selskaberne i Tilfælde af, at der maatte opstaa nogen Tvist angaaende Policen, i alle Henseender underkastede sig de danske Domstoles Jurisdiktion og Afgjørelse — idet der istedetfor Klausulens trykte Ord: »english« var skrevet »danish« — saaledes at Bestyreren (»the agent«) her var bemyndiget til at sagsøge og modtage Søgemaal paa Selskabernes Vegne.

Den 21 November 1892 forliste »Lunedale« i Atlanterhavet paa Vejen fra Philadelphia, uden at noget af den omhandlede Hvedeladning, der bestod af henved 9450 Quarters, blev reddet, og Firmaet Stokkebye & Hvalsøe henvendte sig da strax til Firmaet G. C. & A. N. Grøn om Udbetaling af den gennem dem tegnede »increased value« Forsikring, i hvilken Anledning disse igjen satte sig i Forbindelse med Hr. P. Chr. Olsen som henværende Bestyrer for »Münchener Gjenforsikringsselskab«. Da dette Selskab imidlertid i al Fald foreløbig afslog at udbetale de forsikrede 1000 Lst., idet der formentlig ikke forelaa de fornødne Oplysninger, hvoraf Selskabets Forpligtelse dertil afgang, og da Firmaet Grøn befrygtede, at Stokkebye & Hvalsøe, naar Sagen trak i Langdrag, skulde ophøre med at forsikre gennem dem, hvad de truede med, udbetalte G. C. & A. N. Grøn den 17 December 1892 de 1000 Lst. efter Kurs 18.20 med 18200 Kr. til Stokkebye & Hvalsøe, der samtidig udleverede den endnu hos dem, som anført, beroende Police af 2 November fra »Bayerischer Lloyd«, men tillige efter Anmodning skrev deres Navn bag paa Policen af 10 November fra »Münchener Gjenforsikringsselskab«. I af Stokkebye & Hvalsøe afgivne Erklæ-

ringer have disse udtalt, at Beløbet blev dem udbetalt uden nogetsomhelst Forbehold, saa at Firmaet Grøn derefter ikke havde noget Krav paa dem i Anledning af de paagjældende Policer, medens omvendt al Ret til dem var gaaet over til Grøns, og have de endvidere udtalt, at, om de end maaske før Forliset havde hørt noget om, at der havde fundet en Forsikring Sted i »Münchener Gjenforsikringsselskab« vedrørende »the increased value« af den omhandlede Ladning, var der dog i al Fald ikke indtil da blevet meddelt dem noget om, at den ommeldte Forsikring helt skulde være overgaaet til det nysnævnte Selskab, og at »Bayerischer Lloyd« ganske skulde være udtraadt af samme, men at de efter Forliset fordrede Summen af G. C. & A. N. Grøn som det Firma, hvormed de dem bevidst alene havde at gjøre. Firmaet Grøn have derhos hævdet, at, naar de udbetalte Beløbet, gjorde de dette ikke for »Bayerischer Lloyd«, men personlig, saaledes at de derved stode i Forskud for »Münchener Gjenforsikringsselskab«, indtil dette havde faaet de forlangte Oplysninger (Søforklaring m. m.), og de have endvidere hævdet, at dette skete efter Aftale med Bestyrer P. Chr. Olsen, der tillige gav dem to af sit Selskabs Kvitteringsblanketter til senere Udfyldning af Stokkebye & Hvalsøe, medens P. Chr. Olsen, der vel har erkjendt efter deres Ønske at have givet dem to saadanne Blanketter, derimod bestemt har fastholdt, at han fraaadede dem at udbetale Beløbet.

Efter at de 1000 Lst. vare blevne udbetalte til Stokkebye & Hvalsøe, der ligeledes have modtaget Fakturabeløbet for »Lunedale«s Hvedeladning fra det Selskab, hvori det var forsikret, førtes der i nogen Tid yderligere Forhandlinger af Firmaet Grøn dels med Bestyrer P. Chr. Olsen paa »Münchener Gjenforsikringsselskab«s Vegne, dels direkte med dette Selskab, men uden Resultat, idet Selskabet dels ikke vilde erkjende, at der endnu forelaa de fornødne Oplysninger (gjennem Konnossement og Faktura) om Stokkebye & Hvalsøes Ret til den forliste Ladning og som Følge deraf til Forsikringen, dels fordrede Bevis (»Nachweis«) for, at der virkelig forelaa i al Fald en omtrentlig Værdiforøgelse (»Merwerth«, »increased value«) af Ladningen til et Beløb af 1000 Lst., baade da Tillæggsforsikringen deraf tegnedes den 8 (10) November 1892 og i Tiden derefter, indtil Skibet efter normale Forhold kunde være kommet hertil, hvad Firmaet Grøn bestred overhovedet kunde forlanges. Den 29 Marts 1893 paastævnedes G. C. & A. N. Grøn derpaa nærværende Sag, hvorunder de have paastaaet »Münchener Gjenforsikringsselskab« ved dets tidnævnte herværende Bestyrer P. Chr. Olsen dømt til at betale dem de omhandlede 1000 Lst. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato foruden Sagens Omkostninger. De Indstævnte have derimod, næst at erkjende, at Sagen er rigtig

anlagt her ved Retten, paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger.

Forsaavidt de Indstævnte nu særlig i Begyndelsen af den skriftlige Procedure havde ligesom før Sagens Anlæg støttet deres Paastand om ikke at være pligtige at betale de fordrede 1000 Lst. derpaa, at der ikke forelaa tilstrækkelige Oplysninger gennem Konnossement og Faktura m. m. for, at den paagjældende Ladning tilhørte Stokkebye & Hvalsøe, og at disse altsaa havde været berettigede til Beløbet, og endvidere paa, at det ikke var oplyst, at de havde overdraget alt Krav i saa Henseende til Sagsøgerne, og at det eventuelle Krav paa Beløbet heller ikke tilkom »Bayerischer Lloyd«, men kun Sagsøgerne, findes det ikke fornødent at komme ind derpaa, da de Indstævnte i ethvert Fald maa siges under den mundtlige Procedure at have frafaldet disse Indsigelser og indskrænket sig til paa Grundlag deraf at paastaa, at, da de fornødne Oplysninger i saa Henseende ikke ere komne dem i Hænde før den 8 Februar d. A., og da der efter den derom almindelige gjældende Regel maatte tilkomme dem to Maaneders Udbetalingsfrist (jfr. § 210 i Konventionen af 2 April 1850), kan det i al Fald ikke paalægges dem at svare Renter af det omstridte Beløb før fra den 8 April d. A.

De Indstævnte have derimod uafbrudt fastholdt, at den af dem tegnede Police af 10 November 1892 var en aaben (»open«), utaxeret Police, at det følgelig i Henhold til § 60 i Konventionen af 2 April 1850 maatte paahvile Sagsøgerne at godtgjøre, at der virkelig var en Værdiforøgelse (»increased value«, »Merwerth«) tilstede af den tegnede Størrelse og det ikke blot i Form af forventet Handelsfordel eller af en allerede opnaaet Avance særlig for Stokkebye & Hvalsøe, men som en forøget Markedsværdi paa Grund af Prisstigningen og det saavel paa det Tidspunkt, da Policen tegnedes, som senere, indtil Skibet normalt vilde være ankommet hertil, eller dog paa et af disse eller et af de mellemliggende Tidspunkter, og de have tillige fastholdt, at Sagsøgerne ikke have ført noget saadant Bevis, idet Priserne paa Hvede tvertimod i Virkeligheden vare faldne uafbrudt fra Begyndelsen af November 1892 indtil ind i December, og at de end ikke have godtgjort, at de i al Fald selv paa Grund af tidligere afsluttede Leveringskontrakter vilde have haft endog blot tilnærmelsesvis en Gevinst paa Ladningen til det forsikrede Beløb.

Efter at de Indstævnte under Sagens Gang havde bragt i Erfaring, at Sagsøgerne havde tegnet den ovenfor omtalte Forsikring af 2 November 1892 i »Bayerischer Lloyd«, have de imidlertid tillige under Paaberaabelse af §§ 52 og 148 i Konventionen af 2 April 1850 støttet deres Paastand om Frifindelse paa, at den af Sagsøgerne hos dem tegnede Forsikring altsaa var en Dobbeltforsikring og som Følge deraf ugyldig.

Hvad nu den første af de af Indstævnte saaledes fremsatte Indsigelser eller rettere Række af Indsigelser angaar, da have Sagsøgerne i Modsætning dertil bestemt hævdet, dels at Policen af 10 November 1892 var en taxeret Police («a valued policy»), og at den ved samme tegnede Forsikring af 1000 Lst. følgerlig tilkom dem uden noget Bevis fra deres Side for indtraadt Værdiforhøjelse, naar de Indstævnte blot ikke beviste, hvad de ikke have gjort, at det Beløb, hvortil Værdiforøgelsen var ansat, oversteg, hvad det med Rimelighed havde kunnet sættes til, jfr. § 238 i den iøvrigt paa det paagældende Tidspunkt endnu ikke i Kraft traadte Sølov, dels at Forsikring af »increased value« — »forøget Værdi« — overhovedet kun var forskjellig fra almindelig imaginær Avanceforsikring — der ikke medførte nogen Bevisbyrde for den Forsikrede — deri, at den gav en bedre Stilling i Tilfælde af Groshavari, hvad ogsaa Stokkebye & Hvalsøe ifølge de fra dem foreliggende Erklæringer vare gaaede ud fra, men at »increased value« i Tilfælde af Forsikring af samme i al Fald ikke blot omfattede »forøget Markedsværdi«, men tillige maatte omfatte den Værdiforøgelse, der ganske uafhængig deraf virkelig allerede var tilstede særlig for den Forsikrede gennem den Gevinst, som han paa Assurancetegningens Tidspunkt havde indvundet ved de da afsluttede Leveringshandler, samt at det af de af dem tilvejebragte Oplysninger tilstrækkelig fremgik, at Stokkebye & Hvalsøe, da Policen af 10 November 1892 tegnedes, allerede gennem saadanne Handeler virkelig havde opnaaet en Gevinst paa den omspurgte Ladning, der endog var større end bemeldte Polices Beløb.

Forsaavidt Sagsøgerne nu have forment, at engelsk Ret maatte blive at bringe til Anvendelse ved Afgjørelsen af de saaledes foreliggende Spørgsmaal, særlig med Hensyn til om Policen skulde betragtes som taxeret og om Betydningen deraf for, hvorvidt Værdiforøgelsen skulde bevises af dem, samt med Hensyn til, hvad der skulde forstaaes ved »increased value«, da kan der, naar hensees til, at Forsikringen blev afsluttet her mellem en herværende Handlende og et her repræsenteret tysk Forsikrings-selskab angaaende en Ladning, der skulde bringes hertil fra Amerika, og til, at det vedtoges, at eventuelle Tvistigheder skulde afgjøres ved dansk Domstol, ikke gives Sagsøgerne Medhold deri, idet Fordringen om, at Forsikringen skulde afsluttes »paa engelske Betingelser«, ikke kan antages at have betydet andet og mere, end at der, som skeet, skulde benyttes en af de sædvanlige engelske Policeformularer, til hvis mulig særlige Indhold der selvfølgelig vilde være at tage fornødent Hensyn ved Sagens Afgjørelse. Det skal iøvrigt i Forbindelse dermed bemærkes, at de af Parterne under Sagen tilvejebragte Oplysninger om, hvad der i de paagældende Retninger skal være engelsk Ret, ingenlunde ere klare, idet de af dem i saa Henseende fremlagte Erklæringer,

ifølge hvilke Spørgsmaalene endog maa antages tildels ikke at have foreligget til Afgjørelse i England, i al Fald delvis staa i Strid indbyrdes.

Men medens dansk Ret, derunder — hvad begge Parterne for dette Tilfælde have været enige om — Bestemmelserne i Konventionen for det Kjøbenhavnske Søassurancekompagni af 2 April 1850, saaledes i det Hele ville være at bringe til Anvendelse ved Sagens Afgjørelse, maa der dog gives Sagsøgerne Medhold i, at det ikke blot deraf, at der ikke i Policen er brugt det Udtryk, at Gjenstanden for Forsikringen »er og bliver at taxere til« (are and shall be valued at«), kan udledes, at der foreligger en anden Police (en Police uden Taxt), men at Spørgsmaalet derom derimod maa blive at afgjøre efter selve Forsikringens Beskaffenhed og den paagjældende Polices Indhold i det Hele. Og, medens det i den foreliggende Police brugte Udtryk, at Selskaberne paatage sig Byrden af Forsikringen til et Beløb af 1000 Lst., nu vel i og for sig ikke behøver at betyde andet og mere end Forsikringssummen og derimod ikke tillige den forsikrede Gjenstands Værdi, findes det dog, naar hensees saavel til Policens Indhold i det Hele som til, at det ved Forsikringer af den heromhandlede Beskaffenhed i Tvivlstilfælde formentlig snarest maa have Formodningen for sig, at Forsikringssummen tillige skal angive den forsikrede Gjenstands Værdi, naturligst at gaa ud fra, at det har været Parternes Mening, at Forsikringsværdien skulde betragtes som taxeret. Dette bestyrkes derhos formentlig yderligere derved, at det ellers paa Grund af selve Uklarheden af det benyttede Udtryk: »the increased value« vilde staa usikkert hen, om det, som omtvistet, havde været Meningen med Policen at forsikre forventet Handelsfordel eller dog en mulig allerede særlig for den Forsikrede opnaaet Handelsgevinst eller derimod kun forøget Markedsværdi og i sidstnævnte Tilfælde saadan forøget Værdi paa den Dag, da Policen tegnedes, eller paa en senere Dag (Forlisets Dag, den forventede Ankomstdag) eller paa disse forskjellige Dage tilsammen. Efter dette Resultat vil det saaledes være ufornuddent at komme ind paa en Afgjørelse af, hvad der i det foreliggende Tilfælde maatte statures at være ment med det tidnævnte Udtryk, og paa en Undersøgelse af, om Sagsøgerne, som af dem paastaet, i al Fald have godtgjort, at Stokkebye & Hvalsøe, da Policen tegnedes, havde gennem forskellige Handler opnaaet en større Gevinst paa Ladningen ved dens lykkelige Fremkomst end de ved den tegnede 1000 Lst.

De Indstævnte findes imidlertid ikke destomindre at maatte frifindes. Medens nemlig vel ikke, som af de Indstævnte forment, § 148 i Konventionen af 2 April 1850 kan komme til Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, da Forsikringen af 10 (8) November ikke skete for »Bayerischer Lloyd«s Regning og paa

dets Vegne, findes der derimod ved Sagsøgenes Tegning af den nysnævnte Police for Stokkebye & Hvalsøe, efter at de allerede havde forsikret den samme Gjenstand for den samme Fare til det samme fulde Beløb ved Policen af 2 November, at foreligge en Dobbeltforsikring, der i Medfør af § 52 i den nævnte Konvention — jfr. nu § 235 i Søloven — maa gjøre Forsikringen af 10 November uforbindende for de Indstævnte, der intet vidste om den tidligere Forsikring. Forsaavidt Sagsøgerne nemlig have paaberaabt sig, at Forsikringen af 2 November blev ombyttet med den af 10 November, da kan der, bortset fra, at denne sidste i Virkeligheden allerede var stiftet den 8, og fra, at Ombytningen i al Fald først foregik efter Stiftelsen af den nye Forsikring, og om den da var lovlig uden de Indstævntes Samtykke, allerede af den Grund ikke tillægges den nævnte Betragtning nogen Betydning, da Policen af 2 November forblev hos Stokkebye & Hvalsøe, der intet vidste om den nye Forsikring, og som, uanseet hvad Sagsøgerne havde ment, maatte, hvis det havde været fornødent, have kunnet holde sig til »Bayerischer Lloyd« for dens Beløb.

Da de Indstævnte ere udeblevne i sin Tid fra Forligsmæglingen uden lovligt Forfald, ville de have at bøde 20 Kr. i Mulkt til Justitskassen, men, da Sagsøgerne ikke have ønsket derpaa at støtte nogen særlig Omkostningspaastand, ville Sagens Omkostninger blive at hæve, idet de under Hensyn dertil dog ikke kunne tilkjendes de Indstævnte.

Fredagen den 21 Januar.

Nr. 318. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christen Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 22 September 1897: Tiltalte Christen Jørgensen af Børup Skov bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til

---

Færdig fra Trykkeriet den 3 Februar 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsaaret 1897.

Nr. 49—50.

Aktor, Sagfører Obel, og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 November 1897: Tiltalte Christen Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Christen Jørgensen, der er født i Aaret 1840, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Forsaavidt Tiltalte har været sigtet for, at han ved Trudsler har formaaet Pigen Marie Andrea Larsen, der tjente ham som Husholderske fra Begyndelsen af November Maaned 1894 til Begyndelsen af Oktober Maaned 1896, til at underskrive en den

20 September 1896 dateret Erklæring om, at han ikke var Fader til et af hende den 18 September 1895 i hans Hus født Pigebarn, hvortil han iøvrigt nu maa antages i Henhold til en af hende erhvervet Dom at svare Underholdningsbidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, er denne Sigtelse ikke ved den indankede Dom anseet at være bevist, og der bliver saaledes, da Sagen alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om bemeldte Forhold. Det bliver herefter alene at undersøge, hvorvidt Tiltalte har paadraget sig Strafansvar ved, efterat Marie Larsen havde forladt hans Tjeneste, at tilstille hende et den 4 November 1896 dateret Brev, hvori han, idet han insinuerede, at hun havde forladt hans Hus og taget sit Tøj uden hans Vidende, lod hende høre, at forskellige ham tilhørende Ting, saasom Lagener, Klædningsstykker, et Lommeuhr, to Bøger m. m., hvilke Ting han iøvrigt foregav tildels at have købt af hende eller at have faaet forærede af hende og hendes Moder, efter hendes Bortrejse havde vist sig at være borte, samt i denne Anledning affordrede hende 25 Kr., der skulde betales inden 8 Dage, idet han i modsat Fald truede med at anmelde hende »til Øvrigheds Redttegang« og lod hende vide, at hun maatte tage mod Følgerne, som de kunde blive.

Under det optagne Forhør har Tiltalte med Hensyn hertil forklaret, at han ikke ved den i Brevet fremsatte Trusel tænkte paa at melde Marie Larsen for Tyveri, hvorfor han ikke havde hende mistænkt, men at han alene vilde tilkjendegive hende, at han, dersom hun ikke betalte de 25 Kr., vilde sagsøge hende. Denne Tiltaltes Forklaring findes nu efter Omstændighederne og med særligt Hensyn til, at hans Mangel paa Evne til skriftlig Fremstilling noksom fremgaar af Brevet, ikke at kunne forkastes, og da der saaledes i Brevet ikke indeholdes nogen saadan Trusel, som omhandles i Straffelovens § 245, vil Tiltalte være at frifinde, selv om han, der efter det iøvrigt Oplyste ikke kan antages at have havt noget Erstatningskrav mod Marie Larsen, ved Brevets Afsendelse maatte have været paa det Rene dermed, hvad dog ikke kan ansees for bevist. — — — — —

Det kan ikke billiges, at de for Extraretten fremlagte Dokumenter paa et enkelt nær ikke ere blevne forsynede med Paategning om saadan Fremlæggelse, ligesom det ej heller kan billiges, at Aktor for Overretten har forelagt Retten Sagens Dokumenter saaledes sammenblandede, at Læsningen af Sagen derved i høj Grad er bleven besværliggjort. Iøvrigt har under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for Overretten intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Tirsdagen den 25 Januar.

Nr. 97.

R. M. Frederiksen
(Salomon efter Ordre)

contra

Marie Vollertzen (Nellemann efter Ordre),

betr. Stadfæstelse af et Forbud.

Kongens Fogeds Forbud af 15 December 1894, hvorved er for Appellantinden forkyndt Rettens Forbud imod, at hun fabrikkerer, forhandler eller averterer den af hende opfundne og hidtil forhandlede Haarelixir, eller paa anden Maade handler i Strid med den Indstævnte tilkommende Ejendomsret over Opfindelsen.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juni 1896: Den ovenomhandlede Forbudsforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte, Jomfru R. M. Frederiksen, bør til Citantinden, Frøken Marie Vollertzen, betale Forbudsforretningens Omkostninger med 13 Kr. 13 Øre og Sagens Omkostninger med 75 Kr. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterots Dom.

Det maa ved de Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at Appellantinden den 3 November 1894, hvilken Dag hun, efter hvad der ligeledes maa ansees godtgjort, havde Grund til at ansee for god Betalingstid, søgte den Overretssagfører, til hvem Afdragene ifølge Beviset skulde erlægges, for at betale det den 1 November forfaldne Afdrag, men at hun, uagtet det var i den sædvanlige Kontortid, fandt Kontoret lukket og saaledes ikke kunde faa Beløbet betalt, samt at Beløbet den næste Søndag, under Paaberaabelse af, at det forgjæves var forsøgt betalt den 3die, blev tilbudt baade Overretssagføreren og Indstævnte, uden at de da vilde modtage det. Der kan herefter ikke antages med Hensyn til Betalingen af det omhandlede Afdrag at have fundet en Misligholdelse Sted, der kunde berettigede Indstævnte til at søge Fyldestgjørelse i det Pantsatte, og det den 15 December 1894 nedlagte Forbud vil derfor allerede af denne Grund være at ophæve. Forsaavidt der af Appellantinden er nedlagt Paastand om Erstatning, kan denne Paastand efter Sagens processuelle

Stilling ikke komme under Paakjendelse under nærværende Sag.

Processens Omkostninger i foregaaende Instants findes Indstævnte at maatte betale til Appellantinden med 60 Kroner; derimod bliver Omkostningerne for Høiesteret efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Det nedlagte Forbud ophæves, og bør Appellantinden, R. M. Frederiksen, for Indstævnte, Marie Vollertzens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Landsoversamt Hof- og Stadsretten betaler Indstævnte til Appellantinden med 60 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ifølge et af Indstævnte, Jomfru R. M. Frederiksen, den 18 Juli 1894 til en ustævnt Enkefrue for Modtagelsen af et kontant Laan af 150 Kr. udstedt Bevis, overleverede Indstævnte denne til Sikkerhed for Betaling af Kapital og Renter en lukket Konvolut, indeholdende en Receipt paa Tilberedningen af den af Indstævnte opfundne Haarelixir, saaledes at bemeldte Enkefrue, hvis Indstævnte udeblev med Betalingen til angivne Tid, var, som det hedder i Beviset, berettiget til at aabne Konvolutten og at beholde Receipten som hendes udelukkende Ejendom og derfor kan sælge denne eller selv fabrikere Elixiren og forhandle samme, overhovedet foretage Alt, hvad der medfører, at det bliver hendes udelukkende Ejendom, og, tilføjes der, »er jeg (o: Indstævnte) fra den Dag, Fru . . . har aabnet Konvolutten, uberettiget til at forhandle eller fabrikere Elixiren eller gjøre nogen Anden bekendt med Receipten«.

Under 14 August s. A. udstedte Indstævnte derpaa følgende Bevis til Citantinden, Frøken Marie Vollertzen:

»Undertegnede Jomfru Rasmine Marie Frederikke Frederiksen meddeler herved Jomfru Marie Vollertzen, hvis hun for mig betaler en Gjæld, stor 134 Kr., som

jeg skylder til Fru . . . Fuldmagt til at modtage en Receipt paa et Haarmiddel, som jeg i forseglede Konvolut har leveret nævnte Fru . . . til Haandpant for min Gjæld til hende, og giver hende derefter samme Haandpanteret i min Opfindelse med Ret til at bruge den og gjøre sig den frugtbringende og paa enhver Maade at gjøre sig betalt af den for sit Tilgodehavende med Renter 4 pCt. p. a. fra i Dag af de 134 Kr. og fra 20 April d. A. af 205 Kr. og 260 Kr., som jeg tidligere har laant . . . for selve de nævnte tre Kapitaler . . . Jeg . . . forpligter mig til at afbetale dem med . . . 20 Kr. . . den 1 Oktober d. A. og derpaa den 1, hver paafølgende Maaned . . . Udebliver noget Afdrag over Forfaldstid, skal strax det hele være forfaldet. Haandpanthaveren skal i saa Tilfælde være berettiget til at søge Betaling af Pantet uden først at sagsøge mig.

Under Anbringende af, at Citantinden har betalt Indstævntes Gjæld til fornævnte Enkefru, samt at Indstævnte var udeblevet med det den 1 November 1894 forfaldne Afdrag og derhos uanseet Citantindens derved formentlig indtraadte Ejendoms- og Eneret til Opfindelsen, vedblev at forhandle og fabrikere Elixiren, begjærede Citantinden under 15 December s. A. hos Kongens Foged her i Staden en Forbudsforretning foretagen hos Indstævnte, og nedlagde bemeldte Embedsmand samme Dag overfor hende Forbud imod, at hun fabrikere, forhandler eller averterer den af hende opfundne og hidtil forhandlede Haarelixir eller paa anden Maade handler i Strid med den Citantinden tilkommende Ejendomsret over Opfindelsen.

Under nærværende Sag har Citantinden nu paastaet det nævnte Forbud stadfæstet og Indstævnte dømt til at betale Omkostningerne ved Forbudsforretningen og dens Forfølgning skadesløst, medens Indstævnte har paastaet Forbudet ophævet og Citantinden tilpligtet at betale hende for Tort og Kreditspilde efter Rettens Skjøn og Sagens Omkostninger skadesløst.

Til Støtte for sin Paastand har Indstævnte gjort gjældende, at hun ikke var in mora, da Forbudet blev nedlagt for hende, eftersom hun behørig havde tilbudt Citantinden det den 1 November 1894 forfaldne Afdrag inden Udløbet af en af hende med Hensyn til Betalingen heraf indrømmet Henstand, samt at der ikke ved Beviset af 14 August s. A. er tillagt Citantinden nogen Ejendoms- eller Eneret med Hensyn til Opfindelsen, men alene en Haandpanteret i samme.

Ligesom det imidlertid ikke mod Citantindens Benægtelse kan ansees bevist, at der fra Indstævntes Side har fundet lovligt Tilbud Sted af det omhandlede den 1 November forfaldne Afdrag, saaledes kan der heller ikke gives Indstævnte Medhold i,

at der ikke ifølge Beviset af 14 August 1894 i Tilfælde af Betalingens Udeblivelse tilkommer Citantinden, der isøvrigt havde aabnet den forseglede Konvolut, inden Begjæringen den 15 December 1894 indgaves til Fogden, Eneret til Fabrikationen og Forhandling af Elixiren, idet det efter Udtrykkene i Beviset og navnlig Henviisningen til Beviset af 18 Juli s. A. ikke kan være tvivlsomt, at det har været tilsigtet at give Citantinden ganske den samme Ret, som tilkom oftnævnte Enkefrue, hvorved bemærkes, at det af Citantinden uimodsagt er anført, at Beviset af 18 Juli, der ikke bruger Benævnelsen Haandpanteret, ikke var tilstede, da Beviset af 14 August udfærdigedes. Som Følge af Foranførte vil Citantindens Paastand være at tage til Følge, dog at Forbudsforretningens Omkostninger ville være at tillægge hende med 13 Kr. 13 Øre og Sagens Omkostninger med 75 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 28 Januar.

Nr. 56. Grosserer **H. Rothenborg** (Rée)

contra

Fabrikantfirmaet **Richard Hornsby & Sons limited** af
Grantham i England (Asmussen),

betr. Opgjørelse af et Mellemværende.

Sø- og Handelsrettens Dom af 3 Oktober 1896: Indstævnte, Grosserer H. Rothenborg hersteds, bør til Sagsøgerne, Fabrikantfirmaet Richard Hornsby & Sons Limited, Grantham i England, betale 585 Lst. 4 sh. 1 d. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 17 April 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter Appellantens Procédure for Høiesteret bliver der kun Spørgsmaal, om der kan tilkjendes ham Erstatning for det Tab, han formener at have lidt ved, at hans Kontrakt med det indstævnte Firma som Eneforhandler af dettes Fabrikata her i Landet ikke efter Kontraktens Udløb blev fornyet for 1895 og 1896.

Selv om der ved de i den indankede Dom ommeldte mellem Parterne i Foraaret 1894 truffne Aftaler om de væsentligste Vilkaar for en saadan fornyet An-

tagelse maatte være givet Appellanten Krav paa en Fornyelse af Forholdet, saa blev der dog ikke, som det var Hensigten, senere udfærdiget nogen endelig Kontrakt herom. Herfor findes det indstævnte Firma imidlertid ikke at kunne gjøres ansvarlig, da det under de senere Forhandlinger hverken modtog nogen bestemt Opfordring til at udfærdige Kontrakt af et opgivet Indhold eller afbrød al Forhandling herom. Allerede som Følge heraf vil der ikke kunne tilkjendes Appellanten nogen Erstatning, og Dommen, der under denne Deel af Sagen har samme Resultat, vil saaledes efter Indstævntes Paastand i det Hele kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Grosserer H. Rothenborg, til Indstævnte, Fabrikantfirmaet Richard Hornsby & Sons limited, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indstævnte i nærværende Sag, Grosserer H. Rothenborg hersteds, har, efter hvad der under samme foreligger, i en Del Aar, formentlig siden 1886, været Eneforhandler her i Landet af de fra Sagsøgerne, Fabrikantfirmaet Richard Hornsby & Sons Limited i Grantham i England, hidrørende Frembringelser paa Grundlag af mellem Parterne for en vis Tid oprettede skriftlige Kontrakter, der inden deres Udløb ere blevne forsynede med flere eller færre Ændringer. Den 9 April 1892 var der saaledes mellem Parterne blevet oprettet en Kontrakt, der ifølge dens § 14 skulde gjælde til den 31 December 1894, saafremt den ikke blev annulleret i Forvejen ved, at nogen Bestemmelse i samme blev brudt af den ene Part, og var den nævnte Kontrakts Indhold i det Væsentlige følgende: Ved dens § 1 forpligtede Sagsøgerne sig til ikke til nogen Anden her i Landet at levere »Portable and oil engines« — hvilket under Sagen af Sagsøgerne er oversat ved: »Lokomotiler og Petroleumsmotorer«, men af Indstævnte ved: »Transportable Damp- og Petroleumsmaskiner« — samt endvidere Tærskemaskiner, Binde-, Slaa- og Mejemaskiner og »Trussers« og Reservedele hørende til disse forskjellige Maskiner, medens

Indstævnte omvendt forpligtede sig til ikke at holde paa Lager eller at sælge andre Maskiner af nævnte Slags end dem, der vare fabrikerede af Sagsøgerne, fraregnede brugte Maskiner. Ved § 2 forpligtede Sagsøgerne sig derhos til at betale Transporten af de til Indstævnte leverede Varer til hvilken som helst engelsk Havn; Indstævnte skulde derimod bære alle Omkostninger derfra hertil. Ved Kontraktens §§ 3, 4, 6, 7 og 8 gaves der nærmere Bestemmelser om den Nedsættelse i Priserne for de forskellige Maskiner m. m., der skulde tilkomme Indstævnte, om Betalingsvilkaarene, om Udstrækningen af den Kredit, som skulde indrømmes ham, om den Garanti for et vist Beløb, som han skulde stille, og om Forrentningen af de ham krediterede Beløb, hvorhos der ved § 5 indrømmedes ham Ret til indenfor et vist Beløb at tilbagesende ham leverede Reservedele. Ved Kontraktens § 9 forpligtede Indstævnte sig til for sin egen Regning, saa meget det stod i hans Magt, at fremme Salget af Sagsøgernes Maskiner ved at udstille dem, rejse, annoncere, besøge Udstillinger og paa enhver anden hensigtsmæssig Maade, og ved dens § 10 til i det Tidsrum, hvori Kontrakten varede, at købe ikke mindre end 30 Sæt Tærskemaskiner af Sagsøgerne, som derhos ved § 11 vel tilsagde hurtig Expedition af Indstævntes Ordre, men dog reserverede sig mod Ansvar for Følgerne af mulige Forsinkelser. Ved Kontraktens § 12 bestemtes, at Indstævnte hvert Aar, saasnart de første 5 Sæt Maskiner eller det først bestilte mulig mindste Antal var færdigt, skulde sende sin Expert til Grantham, og at Indstævnte, naar Experten skriftlig havde godkendt dem, ikke maatte gjøre nogen Reklamation med Hensyn enten til dem eller til de øvrige Sæt, Sagsøgerne senere leverede, hvorimod disse forpligtede sig til at fabrikere alle følgende Sæt overensstemmende med de af Experten godkendte 5 Sæt. Ved Kontraktens § 13 forpligtede Indstævnte sig endelig til ved dens Underskrift at give sin 3 Maaneders Akcept for det Beløb af 623 Lst., som han da skyldte Sagsøgerne, og til ikke at fremkomme med nogen Reklamation overfor dem angaaende ham indtil da af dem leverede Maskiner.

I Aaret 1894 foregik der Forhandlinger om Afslutning af en ny Kontrakt mellem Parterne for 1895 og 1896, men uden at en endelig Kontrakt blev udfærdiget og underskrevet, idet der tværtimod henimod Aarets Slutning indtraadte et Brud mellem Parterne, hvilket medførte, at Sagsøgerne, efter at mellemliggende Forhandlinger vare bristede, anlagde nærværende Sag, hvorunder de i Henhold til en fremlagt Konkurant paastode Indstævnte dømt til for til ham af dem leverede Varer at betale dens Restsaldo med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 17 April 1895 foruden Sagsomkostninger. Den oprindelig paa-stævnedes Restsaldo have de dog, idet de ere gaaede ind paa

Indstævntes Indsigelser mod nogle enkelte Poster, under Sagens Gang nedsat fra 623 Lst. 18 sh. 6 d. til 612 Lst. 17 sh. 1 d.

Indstævnte har vel erkjendt, at Restbeløbet for de ham i 1893 og 1894 fra Sagsøgerne leverede Varer ifølge de Priser, hvortil de skulde leveres, udgjør de saaledes fordrede 612 Lst. 17 sh. 1 d., og han har ikke bestridt, at det var forfaldent inden Sagens Anlæg, men han har gjort gjældende, dels at der tilkommer ham Erstatning for Fejl og Mangler ved forskellige ham i 1894 leverede Maskiner m. m. og for derved havde Udgifter til et samlet Beløb af 55 Lst. 10 sh. 5 d., hvorfor det fordrede Beløb bliver at nedsætte til 557 Lst. 6 sh. 8 d., dels at han har Krav paa Erstatning hos Sagsøgerne, fordi disse have gjort Brud paa deres Forpligtelse til at forny Kontraktsforholdet med ham for 1895 og 1896, hvilken Erstatning han lavt regnet har ansat til 10000 Kr. eller omtrent det samme Beløb i Sterling som det, han har erkjendt at skyldes, hvorfor der i Virkeligheden tilkommer ham Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger, subsidiært har han fordret den nævnte Erstatning fastsat af uvillige Mænd paa Grundlag af hans Bogføring over hans Indtægt ved Salget af Sagsøgernes Fabrikata i 1892 til 1894, saaledes at det derved fremkommende Beløb fradrages i hans Restskyld til Sagsøgerne.

Hvad nu først angaar de af Indstævnte krævede Erstatningsbeløb af 55 Lst. 10 sh. 5 d. for Mangler ved leverede Maskiner m. m., da er der af Sagsøgerne gjort den Indsigelse mod, at dette Erstatningskrav overhovedet tages i Betragtning, at Indstævnte ifølge § 12 i Kontrakten af 9 April 1892 var afskaaren fra at fremkomme med Reklamationer angaaende de paagjældende Maskiner m. m., der vare fabrikerede i Overensstemmelse med de tidligere leverede, som ikke havde fremkaldt Indvendinger. Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Sagsøgerne Medhold. Den nævnte § 12, der iøvrigt maa antages slet ikke tidligere at være bragt i Anvendelse, idet der ikke har været sendt nogen Expert til at undersøge de første Maskiner og ikke er sket nogen udtrykkelig, skriftlig Godkjendelse af dem, medens derhos forskellige Reklamationer var blevne akcepterede uden videre, findes nemlig, som af Indstævnte anbragt, naturligen at maatte forstaas som kun sigtende til Konstruktionsindsigelser og derimod ikke at have havt for Øje Mangler indløbne under Forarbejdelsen af de enkelte, efterhaanden leverede Maskiner, og Sagsøgerne sees heller ikke at have paaberaabt sig den omtalte § 12 i deres nedenfor omhandlede Skrivelse af 3 Oktober 1894, hvori de imødegik flere af Indstævnte fremsatte Reklamationer, hvoraf i alt Fald nogle af de her omtvistede. Ej heller kan det antages, at Indstævnte paa Forhaand skulde have givet Afkald paa disse Reklamationer ved den nedenfor anførte Post 9 i Brev

af 17 Marts 1894, der kun kan antages at have haft allerede skete Leveringer for Øje, medens der her er Tale om Leveringer af senere Dato. Der kan derhos, efter hvad der foreligger, endelig ikke antages, at Indstævnte har reklameret for sent om de Mangler m. m., som have fremkaldt Kravene om Erstatning til et samlet Beløb af Lst. 55.10.5. Af dette Beløb kræves 1) Lst. 4. » . » i Godtgjørelse for en Presenning paa et Tærskværk, som skal have været beskadiget ved dens Ankomst hertil; 2) Lst. 8. 17. 5. i Godtgjørelse for Udgifter, som Indstævnte vil have haft til Forandringer ved to af Sagsøgerne leverede Tærskværker, hvis Fjedre vare for svage, og paa hvilke Halmrysterne ikke passede; 3) Lst. 18. 10. » for Reparation af et Lokomobil, paa hvilket der ved Leveringen skal have været en Utæthed ved Forbindelsen mellem Cylindren og Kjedlen; 4) Lst. 2. 10. » i havt Udgift ved en leveret Petroleumsmotor, paa hvilken Pumpen var ubrugelig; 5) Lst. 6. 13. » for Udgifter ved en Mejemaskine, paa hvilken der som Følge af Blærer under Støbningen havde været Brud, samt 6) Lst. 15. » . » for havte Extraudgifter til Montører i Diæter og til Rejser m. m. i Anledning af de saaledes omtalte Fejl og Mangler. Af de saaledes nævnte enkelte Poster findes nu ikke de to første paa Lst. 4. » . » og Lst. 8. 17. 5 at kunne tilkomme Indstævnte overfor Sagsøgerne, da det ikke mod disses Benægtelse er oplyst, at Manglen ved den omtalte Presenning var tilstede før Afsendelsen fra England (Risikoen efter den Tid hvilede efter Kontraktens § 2 paa Indstævnte) eller er bleven godtgjort Sagsøgerne, som paastaet, af det Dampskib, som overførte Presenningen, og at de omtalte to Tærskværker havde haft den paastaaede Mangel ved Halmrysterne og Fjedrene, og at denne havde medført den anførte Udgift. Derimod findes Indstævnte at maatte være berettiget til hos Sagsøgerne at faa godtgjort de ligeledes foranævnte Beløb af Lst. 18. 10. » og Lst. 6. 13. » eller tilsammen Lst. 27. 13. », da det dels maa ansees oplyst, dels ikke tilstrækkelig benægtet, at det Lokomobil, den Petroleumsmotor og den Mejemaskine, hvorpaa disse Beløb skulde være anvendte, have haft de med dem omtalte forskellige Mangler, hvilke derhos maa antages at have hidrørt fra Fabrikationen, og at der til Rettelse deraf er medgaaet de anførte Beløb. Omvendt kan det for Extraudgifter til Montører krævede Beløb af Lst. 15. » . » imod Sagsøgenes Protest ikke tilkjendes Indstævnte enten helt eller delvis, da der i Virkeligheden ikke foreligger nogen som helst nærmere Oplysning i saa Henseende. Indstævnte vil altsaa derefter være pligtig at udrede til Sagsøgerne Lst. 612. 17. 1. ÷ Lst. 27. 13. » eller Lst. 585. 4. 1.

Med Hensyn dernæst til den af Indstævnte paastaaede Erstatning hos Sagsøgerne for Brud paa deres Forpligtelse til at forny Kontraktforholdet skal der bemærkes Følgende: Efter at

Indstævnte forinden havde anmodet om Indledning af Forhandling angaaende saadan Fornyelse, sendte Sagsøgerne i Februar 1894 en Repræsentant hertil i den Anledning, og, efterat derpaa saavel denne som Indstævnte havde underrettet Sagsøgerne om Resultatet af deres Underhandlinger, tilskrev Sagsøgerne under 17 Marts 1894 Indstævnte et Brev af væsentlig følgende Indhold:

»Vi forstaa nu, at Stillingen er, som følger: 1) De vil vedblive at føre vort Agentur i Overensstemmelse med den Kontrakt, som nu eksisterer mellem os, indtil Udløbet af samme den 31 December 1894. 2) Ved Udløbet af den nuværende Kontrakt skal De have Ret til at afslutte en ny Kontrakt med os, saafremt De gjør os bekendt med deres Hensigt at ville gjøre dette den 30 September 1894 eller før denne Datum. Den nuværende Kontrakt med de følgende Modifikationer og de mindre væsentlige Punkter nævnte i vor Repræsentants Brev skal danne Grundlaget for samme. Naturligvis forpligte vi os kun til at give Dem Retten til at afslutte denne nye Kontrakt under den udtrykkelige Betingelse, at De, saa længe den nuværende Kontrakt vedvarer, ikke lader noget som helst ugjort for at sikre den størst mulige Afsætning af vore Maskiner og . . . . Den nye Kontrakt skal begynde den 1 Januar 1895 og udløbe den 31 December 1896. 3) Rabat — herunder og under Nr. 4 og 5 gav Skrivelsen derpaa udførlige Bestemmelser om, hvor meget Priserne paa Sagsøgenes Fabrikata skulde nedsættes for Indstævnte i Forhold til Sagsøgenes almindelige Priser —. 6) »Alle Varer blive sendte frit til Hull-Grimsby eller London og i Tilfælde af Petroleumsmotorer og Mejemaskiner undertiden til Parkestone. 7) De garanterer at købe af os Minimum for Lst. 3000's Nettobeløb af Varer hvert Aar. 8) De forpligter Dem til at udstille ved alle de væsentlige Landbrugsudstillinger, iberegnet Randers dette Aar, lige saa vel som hvert Aar, den nye Kontrakt varer. 9) De forpligter Dem til at give Afkald paa hvilke som helst Reklamationer, som De maatte have til Hensigt at opføre imod os, da vi forstaa, at De har ytret Trusler om Processer, som vi ikke vide noget af, til (— Navn —). 10) Betalingsbetingelser — hvorom Skrivelsen dernæst indeholdt udførlige Bestemmelser, hvornæst Skrivelsen sluttede med en Bemærkning om, at Indstævnte ventedes at komme til England i Løbet af faa Uger. I Begyndelsen af Maj s. A. afholdtes der derpaa et Møde i London mellem Indstævnte, en af Direktørerne for Sagsøgenes Forretning og dennes daværende Hovedforretningsfører, om hvilket Møde denne Sidste under Sagen har forklaret, at der ved samme paa Basis af det anførte Brev af 17 Marts 1894 blev forhandlet om en ny Kontrakt mellem Parterne, at der da vedtoges nogle Ændringer i Indstævntes Favør, særlig med Hensyn til det Minimumsbeløb, for hvilket han hvert Aar skulde

kjøbe, og den Betalingsgaranti, han skulde stille, at alle Personerne utvivlsomt forlode Mødet i den faste Tro, at den nye Kontrakt var endelig ordnet og skulde begynde den 1 Januar 1895, dog at den forinden skulde bringes i behørig Form for Underskrift, at det var underforstaaet, at den da løbende Kontrakt skulde opfyldes i Resten af dens Varighedstid, og at Istandbringelsen af den nye Kontrakt ordnede alle de eksisterende og paatænkte Krav fra Indstævntes Side, samt at Indstævnte ved Mødet fastslog, at han ikke, med mindre en ny Kontrakt blev oprettet, vilde udstille paa Landmandsmødet i Randers i Sommeren 1894 — hvad Indstævnte under Sagen har anbragt medførte meget betydelige Udgifter for ham —, men at han, efter at Betingelserne i den nye Kontrakt vare fastslaaede og bifaldede ved Mødet, overrakte en Ordre paa Maskiner til den nævnte Udstilling. Det er givet, at Indstævnte derefter udstillede Sagsøgenes Maskiner m. m. ved det nævnte Møde, paa hvilket Sagsøgerne fik forskjellige Præmier, men at der ikke skete Skridt til Udfærdigelse af en ny skriftlig Kontrakt i Sommerens Løb. I Efteraaret 1894 fremkom der fra Indstævntes Side forskellige Reklamationer, hvorunder de ovenfor særlig omtalte i alt Fald delvis hørte, overfor Sagsøgerne, og i et Brev af 3 Oktober s. A. til Indstævnte imødegik de ikke blot disse som uhjemlede og besværede sig over, at der ikke var nogen anden af deres talrige Kunder, som fremkom med saadanne Klager, og over hans Optræden særlig med Hensyn til en af ham bestilt, senere til Disposition stillet Petroleumsmotor, men erklærede tillige, at Forholdet nu var blevet saa spændt, at det var haabløst at vente noget godt Resultat af en videre Fortsættelse af Forbindelsen, og at der derfor ikke var Andet tilovers for Indstævnte end strax at sætte sig i Forbindelse med dem for at komme til en Forstaaelse om enten at ophæve Agenturet eller at fortsætte det paa en helt anden Maade end hidtil. Herpaa vægrede Indstævnte sig imidlertid ved at gaa ind, og den derefter stedfundne Brevveksling, hvoraf der iøvrigt saa vel som af den tidligere kun er fremkommet ganske enkelte Brudstykker under Sagen, førte ikke til nogen Overenskomst.

Der findes nu ved det saaledes Fremkomne at maatte siges at være tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte ved Forhandlingerne i Foraaret 1894 var bleven berettiget til at kræve en Fornyelse af det tidligere Forhold paa de da aftalte Betingelser, uden at det findes fornødent at komme ind paa, hvorvidt han, uden at have faaet tilsagt en saadan Fornyelse, havde været pligtig at udstille ved Landmandsmødet i Randers i Sommeren 1894, og der kan ikke gives Sagsøgerne Medhold i, at han skulde have mistet sin Ret til saadan Fornyelse ved de senere fra hans Side fremkomne Reklamationer, der, som allerede omtalt, ikke kunne antages at have været i Strid med Post 9 i Brevet af 17 Marts

1894. Ej heller findes Indstævnte at have forbrudt sin Ret til en saadan Fornylse derved, at han i den paafølgende Tid af 1894 ikke skulde have efterkommet sine Forpligtelser i Henhold til Kontrakten af 1892, hvad der imod hans Benægtelse ikke er bevist, hvorved bemærkes, at det i alt Fald under Hensyn til Usikkerheden af, hvorledes de ovenfor anførte Udtryk i § 1 af Kontrakten af 1892: »Portable and oil engines« rigtig maatte være at forstaa, ikke kan antages godtgjort, at han har overtraadt sine Forpligtelser overfor Sagsøgerne ved den under Sagen omtalte Forhandling af enkelte faststaaende Petroleumsmotorer osv. fra Andre, hvorimod Sagsøgerne ej heller sees i sin Tid at have fremsat Indsigelse, da de bleve bekendte dermed.

Derimod findes Indstævnte, om han end kunde have været berettiget til at tilbageholde et Beløb af sin Skyld til Sagsøgerne, svarende til Omfanget af hans Krav ifølge de fremsatte, men bestridte Reklamationer, derimod ikke at have været berettiget til at nægte Betalingen af den øvrige Del af hans da forfaldne Gjæld til Sagsøgerne, og, da han som Følge deraf heller ikke kunde fordrø, at Sagsøgerne, som aftalt, skulde fortsætte Forbindelsen med ham og overensstemmende dermed tilstaa ham en yderligere betydelig Kredit paa nye Leveringer, naar han var fremkommen med Krav paa saadanne, findes han heller ikke overhovedet at kunne gjøre Krav paa Erstatning, fordi Forholdet blev afbrudt, saa at der ingen Grund er til at komme ind paa Spørgsmaalet om en saadan Erstatnings Fastsættelse. Medens Indstævnte altsaa vil være at dømme til at betale Sagsøgerne Lst. 585.4.1. med Renter som paastaaet, ville Sagens Omkostninger derimod være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdagen den 1 Februar.

Nr. 30. Fabrikant, cand. pharm. **H. C. Aggersborg**
(Hindenburg)

contra

Arkitekt **A. Leidersdorff** eller **Leidesdorff**
(Alberti),

betr. Opfyldelse af en Handel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 April 1895: Mod at Citanten, Arkitekt A. Leidersdorff, giver Indstævnte, Cand. pharm. H. C. Aggersborg, eller, hvem han anviser, paa Indstævntes Bekostning Adkomst paa Grunden Matr.-

Nr. 731 i Udenbyes Vester Kvarter her i Staden, bør Indstævnte enten give Citanten Transport paa en af Snedkermester H. P. Hansen til Fabrikant C. Jørgensen udstedt, af denne til Professor Jünger, og af sidstnævnte atter til Indstævnte transporteret Obligation stor 25000 Kr. med Pant i Ejendommen Matr.-Nr. 619 i Udenbyes Vester Kvarter her i Staden næstefter den deri indestaaende Gjæld til Østifternes Kreditforening oprindelig stor 33000 Kr., med vedhængende Renter af dens Paalydende fra 11 Juni 1890, eller betale Citanten 25000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 11 Juni 1890, til Betaling sker. Saa bør og Indstævnte til Citanten betale Sagens Omkostninger med 80 Kr. og i Mulkt for unødigt Trætte til Justitskassen bøde 20 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Vel maa det antages, at daværende Overretssagfører Réé i god Tro til, at han dertil af Appellanten var bemyndiget, har i det i den indankede Dom omhandlede Brev af 24 Maj 1890 — der iøvrigt ikke er fremlagt under Sagen — underrettet Indstævnte om, at hans Tilbud var antaget paa visse nærmere betegnede Vilkaar, men mod Appellantens Benægtelse kan det ikke ansees godtgjort, at Appellanten under Forhandlingerne med Réé har udtrykt sig paa en saadan Maade, at denne har været beføjet til deri at see en Bemyndigelse til endelig at afslutte Handel, idet der, bortset fra Réés i Dommen gjengivne Vidneforklaring ikke er fremkommet noget yderligere Bevisdatum til Støtte herfor — hvorved særlig bemærkes, at Intet i saa Henseende kan udledes af Appellantens Brev til Réé af 2 Juni 1890. Da der derhos efter det Foreliggende ikke findes tilstrækkelig Grund til at gjøre Sagens Udfald afhængig af Parts- eed, vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Medens det i Henseende til Processens Omkostninger i forrige Instants og den Appellanten samræstedes idømte Bøde efter det derom i Dommen Anførte maa have sit Forblivende ved denne, findes Processens Omkostninger for Høiesteret at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Fabrikant H. C. Aggersborg, bør for Indstævnte, Arkitekt A. Leidesdorffs Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger og den Appellanten idømte Bøde bør Landsover- samt Hof- og Stads.

rettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Arkitekt A. Leidersdorff, anbragt, at daværende Overretssagfører G. M. Rée som Befuldmægtiget for Indstævnte, Cand. pharm. H. C. Aggersborg, i Maj Maaned 1890 købte af ham til Indstævnte den Citanten tilhørende ubebyggede Grund Matr.-Nr. 731 i Udenbys Vester Kvarter her i Staden, saaledes at Kjøbesummen skulde afgjøres derved, at Indstævnte gav Citanten Transport paa en ham tilhørende Obligation stor 25000 Kr., udstedt af Snedkermester H. P. Hansen til Fabrikant C. Jørgensen med Pant i Ejendommen Matr.-Nr. 619 i Udenbys Vester Kvarter her i Staden næstefter den deri indestaaende Gjæld til Østifternes Kreditforening oprindelig stor 33000 Kr., hvilken Obligation senere var transporteret af bemeldte Jørgensen til Professor Jünger og af denne atter til Indstævnte, og at Indstævnte, hvem det stod frit for, om han vilde have Adkomsten paa Grunden udstedt til sig selv eller til en Trediemand, skulde betale Omkostningerne ved Berigtigelsen af Adkomsten, og Citanten Udgifterne ved Transportens Udfærdigelse. Da Indstævnte ikke foretog noget Skridt til Handelens Berigtigelse, lod Citanten ham den 18 Juni 1890 gennem en Notarialbeskikkelse tilkjendegive, at Citanten var rede til naarsomhelst at opfylde Handelen fra sin Side, mod at han opfyldte den fra sin, og opfordre til at angive, hvem han vilde have Adkomsten paa Grunden udstedt til, samt til at beramme Tid og Sted for Handelens Berigtigelse ved de fornødne Dokumenters Udstedelse, men hertil svarede Indstævnte, at han aldeles ikke vilde have noget med den omhandlede Forretning at gjøre, da han ikke havde sluttet Handelen og ikke heller bemyndiget sin Sagfører, Hr. Rée, dertil. Som Følge heraf har Citanten paastaaet Indstævnte tilpligtet, mod at Citanten giver Indstævnte eller, hvem han anviser, paa Indstævntes Bekostning Adkomst paa den fornævnte Grund, at opfylde Handelen ved at give Citanten Transport paa bemeldte Obligation med vedhængende Renter af dens Paalydende fra 11 Juni 1890 eller ved at betale Citanten Obligationens Paalydende 25000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni 1890, til Betaling sker. Han har derhos paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har gjort gjældende, at der vel gennem

daværende Overretssagfører Rée har været indledet Forhandlinger om en Handel som den ommeldte, men at ingen Afslutning af Handelen har fundet Sted eller har kunnet finde Sted gennem Rée, forinden han selv personlig erklærede sig enig i at afslutte Handelen, hvad han ikke har gjort.

Det maa ansees at være in confesso, at daværende Overretssagfører Rée i Foraaret 1890 saavel af Indstævnte som af dennes Forældre, hvis Sagfører han havde været i nogen Tid, blev anmodet om at hjælpe Indstævnte med at realisere den ovennævnte Panteobligation, at Indstævnte da meddelte Rée, at Obligationen gennem en anden Overretssagfører havde været tilbudt Citanten, der havde erklæret sig villig til at tage den i Bytte for en Grund mod yderligere at faa 4000 Kr. kontant, at Rée derefter henvendte sig til Citanten og førte Forhandlinger med ham om denne Byttehandel, men uden Resultat, da Citanten vilde have rede Penge i Bytte for Grunden, at Obligationen derpaa efter Aftale med Indstævnte af Rée blev udbudt til Salg i Berlingske Tidende, uden at der dog fremkom noget Bud paa den, at Citanten dernæst den 24 Maj 1890 tilbød Rée at bytte den her under Sagen ommeldte Grund mod Obligationen, at Indstævnte strax efter paa Rées Opfordring kom til denne og blev gjort bekendt med det af Citanten gjorte Tilbud, og at Rée samme Dag tilskrev Citanten, at Indstævnte antog hans Tilbud paa Vilkaar, at der ingen særlige Byrder var paa Grunden, at den ikke skulde opfyldes for at bebygges, og at Forholdet i Henseende til en paa en Naboejendom værende Koglebane, der efter Citantens Opgivende gik nogle faa Kvadratalen ind paa Grunden, kunde ordnes paa akseptabel Maade, saaledes at dette navnlig ikke hindrede Bebyggelsen af Grunden. Det maa endvidere ansees uomtvistet, at der herefter fandt forskellige Samtaler Sted mellem Indstævnte og Rée angaaende den nævnte Handel, under hvilke det nævnte Brev fra Rée til Citanten blev oplæst for Indstævnte, at Indstævnte under en af disse Samtaler forlangte og fik Obligationen udleveret af Rée, at han derefter i Brev af 2 Juni 1890 anmodede Rée om at tilintetgjøre Handelen med Citanten, og at han samme Dag solgte Obligationen til en Trediemand, hvad han den 4 s. M. meddelte Rée.

Rée har som Vidne forklaret, at Indstævnte, da han den 24 Maj 1890 var blevet gjort bekendt med Citantens fornævnte Tilbud, strax slog til, og at det kun var paa Foranledning af Rée, at Antagelsen af Tilbudet blev gjort betinget af de i Rées nævnte Brev til Citanten ommeldte Vilkaar, at Indstævnte, da bemeldte Brev nogle Dage efter blev oplæst for ham, erkjendte det at være fuldstændig overensstemmende med Aftalen mellem ham og Rée, og at Indstævnte i det Hele under de nævnte Samtaler mellem ham og Rée ikke gjorde Indsigelse mod, at

der var afsluttet en endelig Handel, eller bestred, at Rée havde handlet i Overensstemmelse med Aftalen mellem dem, men derimod flere Gange anmodede Rée om at faa Handelen til at gaa i Stykker.

Indstævnte har nu vel benægtet, at han ved den paagjældende Lejlighed antog Citantens Tilbud, og gjort gjældende, at han forbeholdt sig først at see Grunden og forhøre sig om dens Værdi, samt at han, efter at disse Undersøgelser havde fundet Sted, meddelte Rée, at han ikke reflekterede paa Grunden, og da Rée udtalte, at Handelen var afsluttet, protesterede derimod, ligesom han, der ved den derefter stedfundne Oplæsning af Rées Brev til Citanten ikke vil have opfattet dets Indhold som bindende for sig, i det Hele under Samtalerne gjorde Indsigelse mod, at der var afsluttet nogen Handel. Ved den nævnte Vidneforklaring i Forbindelse med den Omstændighed, at Indstævnte selv i sit Brev af 2 Juni 1890 har anmodet Rée om at tilintetgjøre Handelen, og det iøvrigt Foreliggende findes der imidlertid at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Indstævnte den 24 Maj 1890 har antaget Citantens fornævnte Tilbud, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at Rée senere paa Indstævntes Forlangende har udleveret ham den nævnte Obligation.

Da derhos Citanten uimodsagt har anbragt, at der ingen særlige Byrder hvilede paa Grunden, at denne kunde bebygges uden at opfyldes, og at Brugeren af den til samme stødende Ejendom, der havde sin Kegelbane nogle Kvadratalen ind paa Grunden, har afgivet en Erklæring om, at han paa Anfordring er pligtig at trække sig bort fra Grunden, vil Indstævnte, der mod Citantens Benægtelse ikke har godtgjort, at Obligationen er mindre værd end dens Paalydende, og ikke har fremsat andre Indsigelser mod Søgsmålet, være at dømme til at opfylde Handelen som af Citanten paastaet. Som udebleven fra den befalede Forligsmægling vil Indstævnte derhos have at betale Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr. og at bøde i Mulkt for unødigt Trætte til Justitskassen 20 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 185. Skibskapitajn **O. Ringe** (Dietrichson)

contra

Kjøbmand **G. Hvorup** (Ingen),

betr. Betaling af et Fragtbløb.

Aalborg Kjøbstads Sørets Dom af 30 Oktober 1895: Indstævnte, Kjøbmand G. Hvorup af Aalborg, bør til Citanten, Kaptajn O. Ringe af Danzig, betale 1817 Kr. 87 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 28 November 1894, indtil Betaling sker, og i Sagsomkostninger erstatte ham 60 Kr., men iøvrigt for Citantens Tiltale i nærværende Sag fri at være. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Oktober 1896: Citanten, Kjøbmand G. Hvorup, bør til Indstævnte, Skibskapitajn O. Ringe, betale 568 Kr. 34 Øre med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra den 28 November 1894, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger mangler der Føje til at antage, at den i den indankede Dom omhandlede Ladning Klid allerede ved Indladningen var beskadiget i alt Fald paa en saadan Maade, at dette af den, som det maa antages, paa dette Omraade usagkyndige Skipper tydelig kunde sees, i hvilken Henseende bemærkes, at Appellantens Udtalelser til Afladeren og den tyske Vicekonsul i Barrow kun vise, at han havde nogen Tvivl om, hvorvidt den Omstændighed, at en mindre Deel af Ladningen blev indladet i varm Tilstand, kunde medføre Fare for Beskadigelse af Ladningen. Da det efter Sølovens § 147 kun er, naar det tydelig kan sees, at det Gods, som indlades, er beskadiget eller uforsvarlig indpakket, at det paaligger Skipperen at gjøre Bemærkning derom i Konnossementet, vil der allerede af den Grund ikke kunne paalægges Appellanten noget Erstatningsansvar ligeoverfor Indstævnte, fordi han ikke i Konnossementet gjorde Bemærkning om den ovenanførte Omstændighed. Idet der saaledes ikke tilkommer Indstævnte noget Krav paa Afkortning i den Appellanten tilkommende Fragt 1817 Kroner 87 Øre, vil han være at dømme til at betale dette Beløb med Renter.

Processens Omkostninger for alle Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Kjøbmand G. Hvorup, bør til Appellanten, Skibskapitajn O. Ringe, betale 1817 Kroner 87 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 28 November 1894, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Kjøbmændene Cort Knudsen og D. Ohlheier i Kjøbenhavn ved et dersteds den 27 September 1894 oprettet Certeparti havde fragtet det af Indstævnte, Skibskapitajn O. Ringe, førte, i Danzig hjemmehørende Sejlskib Briggen »Jupiter«, som da laa i Barrow i England, til herfra at overføre en Ladning Klid til en dansk, svensk eller tysk Havn efter Befragternes nærmere Bestemmelse indenfor de i saa henseende ved Certepartiet fastsatte Grænser, blev der af Firmaet Walmskej & Smith i Dagene fra den 9 til den 19 Oktober næstefter paa det vedtagne Indladningssted indladet løst i bemeldte Skib et Parti af noget over 197 Tons Klid, som Indstævnte ved det af ham under sidstnævnte Dato udstedte Konnossement in triplo erkjendte at have modtaget i god og forsvarelig Stand og forpligtede sig til — undtagen i Ulykkestilfælde — at aflevere »til Ordre eller til deres Befuldmægtigede« i samme gode Stand, idet Indstævnte dog foran sin Underskift paa alle 3 Exemplarer af det ham af Afladeren forelagte, i det engelske Sprog udfærdigede Konnossement tilføjede paa Tysk: »Kvalitet og Kvantitet ubekjendt« og paa det ene Exemplar, som Indstævnte selv beholdt, endvidere: »fri for indvortes Fordærvelse«. — Indstævnte afsejlede derpaa den følgende Dag fra Borrow og ankom efter at have anløbet Frederikshavn for Ordre den 17 November næstefter til Aalborg, hvor Citanten, Kjøbmand G. Hvorup sammesteds, som Konnossementsihænderhaver modtog Ladningen, hvoraf han i Dagene fra den 19 til den 27 November lod udlosse, i Aalborg 218,184 Pd. og i Nørresundby til 2de andre Mænd Resten 181,625 Pd., deriblandt 3556 Pd. i, som det hedder i en desangaende udstedt Vejerattest, ubrugelige Klumper.

Efter Losningens Tilendebringelse vægrede Citanten sig imidlertid ved at udbetale den betingede Fragt, idet han, efter hvis Begjæring der den 19 November var af Formanden for

Sørretten i Aalborg blevet udmeldt 2de Kjøbmænd til efter foregaaende Varsel til Indstævnte og Citanten at besigtige Ladningen og at udtage Prøver af denne, forment at have Krav paa Erstatning for Beskadigelse, som Ladningen ved Udlosningen havde vist sig at have lidt, og Indstævnte har derefter under nærværende, ved bemeldte Soret anlagte Sag i 1ste Instans paastaet Citanten dømt til Betaling dels af Fragt 1817 Kr. 87 Øre, dels af Overliggedagspenge for 3 Dage med 4 Lstr. 10 sh. pr. Dag tilligemed Renter af begge disse Poster samt derhos tilpligtet at udlevere det Ladningen vedrørende »originale« Konnossement, hvorimod Citanten har nedlagt Paastand om Frifindelse imod Betaling af Fragten med Fradrag dels af en til 30 Øre pr. Centner af de udlossede 3998 Centner Klid ansat Erstatning for Tab paaført Citanten ved Indladning af Klidene i ukontraktmæssig Tilstand, eller 1199 Kr. 40 Øre, dels 50 Kr. 13 Øre som Betaling til de udmeldte Mænd og for Udmeldelsen, dels endelig 50 Kr. for en af »Kjøbenhavns Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg for Foderstofhandelen« afsagt Kjendelse angaaende de udlossede Klid, eller ialtfald med Fradrag af de to førstnævnte af disse Beløb, saaledes at Citanten ikkun dømmes til Betaling af 518 Kr. 34 Øre eller subsidiært 568 Kr. 34 Øre. — Ved Soretsdommen, der ikke har gjort Spørgsmaalet om den af Indstævnte paastaede Udlevering af Konnossementet til Gjenstand for Afgjørelse, er det antaget, at Indstævntes Fordring paa Overliggedagspenge var ubeføjet, men at han, der ikke havde villet erkjende Berettigelsen af Citantens Erstatningsfordring, paa den anden Side ej heller kunde være pligtig at udrede nogen Del heraf, og Citanten — der havde anmeldt Processen for Cort Knudsen og D. Ohlheier som Befragtere af det ommeldte Skib og Sælgere af den af Citanten med dette modtagne Ladning Klid, og til hvis Procedure de, idet de have givet Møde for Sørretten, have henholdt sig — er herefter tilpligtet at betale Indstævnte det indtalte Fragteløb, 1817 Kr. 87 Øre, imod hvilket han ikke havde fremsat nogen Indsigelse, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Soretsstævningens Dato den 28 November 1894, indtil Betaling sker, samt desuden i Procesomkostninger for Sørretten et Beløb af 60 Kr., men iøvrigt frifunden for Indstævntes Tiltale. — Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han — til hvis Procedure Knudsen og Ohlheier, der ogsaa have ladet møde for Overretten, men uden her at fremsætte nogen særlig Bemærkning, maa forudsættes at slutte sig — har paastaet Soretsdommen forandret overensstemmende med den af ham i 1ste Instans nedlagte Paastand og subsidiært saaledes, at Størrelsen af den ham tilkommende Erstatning bestemmes ved Skjøn af uvillige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd. Indstævnte har derimod procederet til Soretsdommens Stadfæstelse. Saaledes som Sagen, der ikke er kontrapaaanket af Ind-

stævnte, herefter foreligger til Paakjendelse, er der for Overretten alene Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævnte kan anses pligtig at fyldestgjøre de af Citanten overfor den indtalte Fragt opstillede Modkrav til Beløb ialt 1299 Kr. 53 Øre. I denne Henseende har Citanten paaberaabt sig en under Sagen fremlagt, af det ovennævnte Udvalg under 14 December 1894 efter hans Foranledning afsagt saakaldet Kjendelse vedrørende Forholdet mellem ham som Kjøber og Knudsen og Ohlheier som Sælgere af den ommeldte Ladning Klid, hvilken Kjendelse indledes med en Bemærkning om, at Knudsen og Ohlheier ved »Stadfæstelser« af 26 Oktokber s. A. have paa Kjøbenhavns Slutseddels Betingelser solgt Citanten en Ladning grove engelske Hvedeklid, at aflade i gode sunde Varer fra Barrow cif Aalborg pr. Sejlskib »Jupiter«, hvis Konnossement er dateret 19 Oktober, og iøvrigt gaar ud paa, at der er tilstillet Udvalget tvende Poser med Gjennemsnitsprøver, der af de til at besigtige Ladningen udvalgte Mænd vare udtagne af Ladningen under dennes Udlosning, at ifølge disse Mænds Attest vare Klidene, som, da Lugerne bleve aabnede, viste sig at være sunkne en Alen fra Dækket, gennemgaaende varme samt havde sur og paa sine Steder ligefrem fordærvet Lugt, at Sælgerne for Udvalget have fremlagt et Brev fra Afladerne, som deri udtale, at Klidene ere afskibede i god Kondition, og at, hvis Ladningen har taget Skade, dette maa være en Følge af stærk Sammenpakning og den lange Rejse, hvorfor Afladerne ikke ansaa sig ansvarlige, at Udvalget ved Undersøgelse af de indsendte Prøver fandt disse at være sure og ildelugtende samt indeholdende Klumper, som havde Aftryk af Sække, og at Klidene efter Udvalgets paa det Foreliggende grundede Skjøn maatte have været indladede i ukontraktmæssig Stand, hvorfor Udvalget, som det har udtrykt sig, tilkjender Citanten en Godtgjørelse af 30 Øre pr. udlosset Centner samt til de udmeldte Mænd og for disses Udmeldelse 50 Kr. 13 Øre, ligesom endelig Sælgerne efter Udvalgets Bestemmelse ville have for Kjendelsen at erlægge 50 Kr. — Idet Citanten derhos har anbragt, at den Tilstand, i hvilken Ladningen saaledes er ankommen til Aalborg, hidrører fra, at en Del af Klidene var varm allerede ved Indladningen, har han gjort gjældende, at da Indstævnte, skjøndt han et Par Gange under Indladningen blev opmærksom paa, at der indladedes varme Klid, og maatte kunne indsee, at dette vilde skade Ladningen i det Hele, ikke paa Konnossementet har gjort nogen Bemærkning om, at Ladningen til dels var indskibet i varm Tilstand, maa han, der ved sin Undladelse heraf har bevirket, at saavel Knudsen og Ohlheier som Citanten ved den mellem dem afsluttede Handel om Ladningen ere i Tillid til Konnossementets Indhold gaaede ud fra, at der var en god Vare i Skibet, være ansvarlig for det af Beskadigelsen flydende Tab, hvad Søløvens § 147 formentlig ogsaa fører til:

Det er nu ogsaa af Indstævnte erkjendt. at han under Ladningen af Skibet blev opmærksom paa, at en Del af den indladede Klid var varm, i hvilken Henseende det af en under Sagen fremlagt Beskrivelse af en af ham tilligemed Styrmanden og 2 Mand af det øvrige Skibsmandskab den 30 November 1894 for Aalborg Kjøbstads Soret afgiven og for de 3 Sidstnævntes Vedkommende beediget Søforklaring, som slutter sig til et derunder fremlagt Udtog af Skibsjournalen, nærmere fremgaar, at han den 12 og den 16 Oktober mærkede, at de i Skibet styrtede Klid delvis vare varme, og hver Gang herom underrettede Afladeren, som derpaa kom ombord i Skibet og ved begge Lejligheder erklærede, at det ikke gjorde noget, da Klidene vare sunde, hvorhos Afladeren den 19 Oktober, da han efter Indladningens Tilendebribringelse havde indfundet sig ved Skibet, og Indstævnte ved denne Lejlighed udtalte, at han paa Konnossementet vilde gjøre Bemærkning om, at en Del af Klidene var indladet i varm Tilstand, modsatte sig dette og ytrede, at Indstævnte paa Konnossementet kun maatte gjøre Bemærkning om, at Kvalitet og Kvantitet vare ham ubekjendte. — Da Afladeren, efter hvad Indstævnte yderligere har forklaret, derhos ogsaa senere paa sit Kontor fastholdt dette Standpunkt efter at være bleven opmærksom paa den Tilføjning, som Indstævnte, som ovenanført, gav det Exemplar af Konnossementet, som han selv beholdt, begav Indstævnte sig til den stedlige tyske Vicekonsul for at søge Vejledning om, hvorledes han burde forholde sig, og efterat Konsulen — for hvem han nedlagde Protest i Anledning af, at Noget af Ladningen var leveret i varm Tilstand, hvilket, efter hvad han ifølge den under Søforklaringen fremlagte Beskrivelse af Protesten bemærkede, muligt kunde bringe Varme eller Sved i Ladningen — havde erklæret, at Indstævnte var nødt til at underskrive de 2 andre Konnossementer i den Stand, i hvilken de bleve ham forelagte af Afladeren, vendte han tilbage til dennes Kontor og underskrev dem alene med den ovenanførte Tilføjning angaaende Kvalitet og Kvantitet. Efter det saaledes Passerede har Indstævnte — der, om end hans Procedure for Overretten gaar ud fra en modsat Forudsætning, ikke i 1ste Instans har bestridt, at Ladningen ved Skibets Ankomst til Aalborg var i beskadiget Tilstand, ligesom han ikke har gjort nogen Indvending mod Enkelthederne af, hvad Besigtigelsesmændene ifølge det nævnte Udvalgs Fremstilling have bevidnet i saa Henseende — imidlertid forment, at der, selv om Beskadigelsen maatte hidrøre fra, at Klidene ved Indladningen for en Del have været varme, ikke kan paahvile ham noget Ansvar herfor, hvorhos han har gjort gjældende, at det af ham paa Konnossementet tagne Forbehold i Henseende til Ladningens Kvalitet ialtfald maa være tilstrækkeligt til at friholde ham for Ansvar, og at hans Ansvarsfrihed under alle Omstændigheder

maa følge deraf, at han — efter hvis Formening Sølovens § 147 ikke omfatter Tilfælde som det foreliggende — ikk havde og ikke kunde være pligtig at have saadant Kjendskab til Konserveringen af Klid, at han kunde bedømme, om Ladningen kunde tage Skade derved, at en Del af den var bleven indladet i varm Tilstand.

Foruden at der nu efter det Foreliggende maa gaaes ud fra, at den omhandlede Ladning Klid paa Udladningsstedet fandtes at være i beskadiget Tilstand paa Grund af Varmeudvikling i samme, kan det efter Sagens Oplysninger ej heller antages, at Beskadigelsen skulde have anden Oprindelse end den, at Klidene for en Del have været varme allerede ved Indladningen, omend den Omstændighed, at Rejsen fra Barrow til Aalborg, som fremhævet under den ovennævnte Søforklaring, paa Grund af svære Storme varede i ca. 4 Uger, medens den under gunstige Vind- og Vejrforhold kunde have været gjort i en Uges Tid, maa antages at have bevirket, at Skaden har antaget et større Omfang, end Tilfældet vilde være blevet under en Rejse af kortere Varighed. — Ligesom det derhos, bl. A. naar henses til, hvad Indstævnte, som ovenanført, selv har bemærket under den af ham for den tyske Vicekonsul i Barrow optagne Protest, maa forudsættes at have været ham indlysende, at Ladningen var udsat for Bedærvelse under Rejsen som Følge af den Tilstand, hvori den efter det Anførte befandt sig ved dens Indtagelse i Skibet, saaledes maatte han og, forsaavidt den danske Sørets Regler bringes til Anvendelse paa hans Forhold, ifølge Sølovens § 147 være pligtig til paa Konnossementet udtrykkeligt at gjøre Bemærkning om denne Ladningens Tilstand eller i Mangel af saadan Bemærkning at staa Ladningsmodtageren til Ansvar for deraf flydende Skade, uden at saadant Ansvar kunde bortfalde ved en Bemærkning om, at Kvaliteten var Indstævnte ubekjendt; — og vel har nu Indstævnte, der saavelsom Citanten i sin Procedure for Søretten er gaaet ud fra, at den danske Rets Regler maatte blive bestemmende for Sagens Afgjørelse, for Overretten villet gjøre gjældende, at ikke dansk, men engelsk eller tysk Ret maa blive afgjørende for Bedømmelsen af det ved Konnossementet stiftede Retsforhold; men selv Rigtigheden heraf forudsat, maa det efter den Betydning, der maa forudsættes i Almindelighed at blive tillagt Konnossementer i internationale Søretsforhold, anses at følge af Forholdets Natur, at Indstævnte, naar han vilde friholde sig for Ansvar for den Bedærvelse af Ladningen, som maatte flyde af, at denne var indladet i den omhandlede, ham bekjendte Tilstand, maatte i Konnossementet have gjort en utvetydig Bemærkning herom, medmindre han kunde paavise retlig Hjemmel for en herfra afvigende, i det foreliggende Tilfælde anvendelig Regel, hvad han imidlertid ikke har gjort.

For saavidt Indstævnte — der herefter maa anses pligtig at erstatte det ved Ladningens Forringelse forvoldte Tab — overfor Citantens Paaastand i denne Henseende endnu har indvendt, at han ikke er bleven varslet til at overvære den Besigtigelsesforretning, som Citanten har ladet optage over Ladningen, og at den ovennævnte, derefter af Kjøbenhavns Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg for Foderstofhandelen afsagte Kjendelse ikke kan være forbindende for ham, kan der ikke tages noget Hensyn til den førstnævnte af disse Indsigelser, idet det efter de af Besigtigelsesmændene — af hvis Forretning der ikke under Sagen er fremlagt nogen selvstændig Beskrivelse — under en Vidneførsel afgivne beedigede Forklaringer maa antages, at Indstævnte har faaet et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Varsel til at overvære Forretningen, hvorimod der i sidstnævnte Henseende vel forsaavidt maa gives Indstævnte Medhold, som Udvalgets Kjendelse ikke uden videre kan være afgjørende for, hvilken Erstatning han bør yde Citanten; men da han ikke har fremsat nogen speciel Indsigelse imod Størrelsen af de Beløb, som bemeldte Udvalg — hvis Medlemmer maa antages at være i Besiddelse af særlige Forudsætninger for en rigtig Bedømmelse af Værdien af den i et Tilfælde som det foreliggende indtrufne Skade — har skjønnet at udgjøre en passende Erstatning, eller paastaet, at disse Beløb i og for sig skulde være ubillige, vil han ikke destomindre have at tilsvare Citanten de af denne paa Grundlag af den nævnte Kjendelse fordrede Beløb i Erstatning for Ladningens Beskadigelse og i Betaling til Besigtigelsesmændene m. v., henholdsvis 1199 Kr. 40 Øre og 50 Kr. 13 Øre, hvorimod der ikke findes Føje til endvidere at paalægge ham at udrede det for den ommeldte Kjendelse fordrede Beløb af 50 Kr.

Som Følge af det Anførte vil der i det af Indstævnte indtalte Fragtbeløb, 1817 Kr. 87 Øre, være at afdrage ialt 1249 Kr. 53 Øre, saalædes at Citanten bliver at tilpligte at betale Indstævnte 568 Kr. 34 Øre med Renter heraf som ovenanført, men iøvrigt at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 2 Februar.

Nr. 50. Bagermester **L. F. Feilberg** (O. Liebe)

contra

Politidirektøren i Kjøbenhavn paa det Offentliges Vegne
(Shaw efter Ordre),

betr. Overtrædelse af Politivedtægten for Kjøbenhavn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Februar 1896: Tiltalte, Bagermester Laurentius Frederik Feilberg, bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 20 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 20 Marts 1896 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten Laurentius Frederik Feilberg, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium for Høiesteret til Høiesterets-sagfører Shaw 80 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bagermester Laurentius Frederik Feilberg, der er født den 10 Februar 1858, og som ikke er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Tillæg af 9 Maj 1895 til § 69 i Politivedtægten for Kjøbenhavn af 22 Juni 1883.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han i Tiden fra den 14 November f. A. indtil den 21 Januar d. A. har hver Nat, Juleaftens Nat dog undtagen, mellem Kl. 12 og 4 i sin Bagerbutik her i Staden for Betaling udskænket Mælk i Glas og solgt Hvedebrød og Kager til Kunder, som indfandt sig i Butiken. Da Tiltalte ved dette Forhold findes at have overtraadt Bestemmelsen i det ovenfor anførte Tillægs 2det Stykke, vil han være at ansee efter fornævnte Politivedtægts § 92, jfr. det anførte Tillæg til dens § 69, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 20 Kroner.

Nr. 316.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Christiansen (Def. Bagger),

der tiltales for ved forsættlig udøvet Vold og Legemsbeskadigelse at have forvoldt et andet Menneskes Død.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 31 Juli 1897: Tiltalte, Indsidder Niels Christiansen af Asminde-rup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch, og Defensor, Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 1 Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Møller, betaler Tiltalte Niels Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom forudsat maa Tiltaltes Forklaring lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, men da det herefter maa antages, at Tiltalte slog ud mod Offersen med den Sav, som han stod med i Haanden, for at værge sig imod et befrygtet yderligere Angreb, vil han under Hensyn til de iøvrigt foreliggende, i Dommen fremstillede faktiske Omstændigheder i Medfør af Straffelovens § 40

være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Niels Christiansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts-Skipplinge Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Christiansen, der er født den 10 Januar 1865 og anseet ved bemeldte Rets Dom af 13 September 1881 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, aktioneret for ved forsætlig udøvet Vold og Legemsbeskadigelse at have forvoldt et andet Menneskes Død. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han under følgende Omstændigheder har gjort sig skyldig i det nedenfor fremstillede Forhold. Den 13 Juni d. A. ved Middagstid var Tiltalte, der beboede en af Lejlighederne i Asminderup Fattighus, beskjæftiget med, bistaaet af sin Kone, udenfor Fattighuset at save noget Brænde, som han nylig havde faaet hjem. Da den i en anden Lejlighed i bemeldte Fattighus boende Offersens Kone saae dette og gjerne vilde have savet en Bøgegren itu, men paa Grund af Svagelighed ikke selv kunde gjøre dette og ikke turde bede sin Mand, der i noget beruset Tilstand laa paa sin Seng, og som er skildret som en brutal og trættekjær Person, herom, sagde hun til sin lille 7-aarige Datter, at hun skulde gaa ud til Tiltalte med Grenen og bede ham save den. Offersen, der havde hørt, hvad Konen sagde, ytrede da, at han ikke vilde have, at Tiltalte skulde save deres Brænde og gik ud til Tiltalte, der imidlertid efter Barnets Anmodning var begyndt at save Stykker af Grenen. Offersen forlangte at faa Grenen tilbage, hvad Tiltalte dog afslog, idet han bemærkede, at Offersens Kone havde bedt ham save Grenen, da Offersen ikke selv vilde save den. Denne greb da fat i Grenen og rev den til sig, hvorved Savbladet ramte Tiltaltes venstre Haand og skar et Stykke Hud bort af nederste Led paa Tiltaltes venstre Haands Pegefinger og af Knoen paa samme Haands Langfinger, saa at Haanden kom til at bløde stærkt. Da

Offersten havde faaet Grenen trukket til sig, slog han, som det maa antages ret kraftig, Tiltalte over venstre Skulder med Grenen, som, efterat der var savet et Par Stykker af, endnu var en god Alen lang og knap to Tommer i Diameter.

Om hvad der derefter passerede har Tiltaltes Hustru, der foruden Tiltalte og Offersten var den eneste tilstedeværende, forklaret, at Tiltalte, da han havde faaet nysnævnte Hug af Offersten, flyttede sig til højre, efter hendes Mening af Frygt for, at Offersten paany vilde slaa; denne hævede ogsaa Grenen igjen som til at slaa, uden dog denne Gang at kunne ramme, da Afstanden var bleven for stor og en Bunke Træstykker, der vare afsavede, derhos, ved at Tiltalte var traadt til Side, var kommen til at ligge mellem ham og Offersten. Tiltalte var imidlertid ved Offerstens Adfærd overfor ham bleven hidsig og løb nu nogle Skridt frem mod Offersten, mod hvem han slog ud med Saven, som han hele Tiden havde haft i Haanden; Savbladet ramte Offersten i Hovedet, saa at Blodet flød denne ned over Kinden. Offersten gik derefter ind i sin Lejlighed, og hverken Tiltalte eller dennes Hustru antog, at det ham tilføjede Saar havde videre Betydning. Tiltaltes Forklaring stemmer i alt Væsentligt med den af hans Hustru afgivne Forklaring. Han mindes vel ikke selv, at han som anført først traadte til Siden og derpaa løb nogle Skridt frem, men betvivler ikke, at hans Hustrus Forklaring herom er rigtig.

Det var i Hidsighed over Offerstens hele ovenbeskrevne Adfærd mod ham og af Frygt for, at Offersten, som han kjendte som en ondsindet Person, og som var af en kraftig Legemsbygning, medens han selv er svagelig, skulde slaa ham igjen og tilføje ham større Overlast, at han, da Offersten anden Gang løftede Grenen til Slag, holdende i Savens nederste Arm, med Saven, som han førte i skraa Retning opefter, slog ud efter Offersten, hvem han ramte i venstre Tinding med den øverste Del af Savbladet, saa at Offersten strax kom til at bløde. Tiltalte vil ikke, da han slog, have sigtet efter Offerstens Hoved, men Tiltalte har dog erkjendt, at han nok kunde tænke sig, at Saven, saaledes som han førte den, maatte ramme Offersten i Hovedet; hvor i Hovedet han ramte, vil han ikke have gjort sig Tanke om. Tiltalte kunde vel, da Offersten efter at være bleven saaret blødende var gaaet ind i sin Lejlighed, indsee, at det var et slemt Redskab, han havde slaaet med; men det stod ikke klart for ham, at der var nogen Fare paa Færde. Han havde ej heller tilsigtet at tilføje Offersten nogen Skade af videre Betydning end sige da Døden; derimod mente han at ville give Offersten igjen, hvad denne havde fortjent, fordi han uden Anledning havde fornærmet og slaaet ham. Til at betvivle Rigtigheden af disse Forklaringer findes der ingen Grund.

Da Offersen, som ovenfor berørt, efter at være bleven saaret atter var kommen ind i sin Lejlighed, lagde han sig paa sin Seng, hvor han derpaa henlaa ti Minutter til et Kvarter, uden at han eller hans Kone, der nærrede Frygt for Manden paa Grund af hans Umedgjørlighed og ikke uopfordret turde tilbyde sin Hjælp, gjorde noget for at standse Blødningen, der stadig vedvarede. Offersen bad da Konen om det Vat, som de havde i Huset, hvilket han derpaa selv holdt op paa Panden; efter et Kvarters Tid var Vattet opbrugt, og samtidig standsede Blødningen; der var da, efter hvad Offersens Kone har anslaaet, flydt et Par Potter Blod fra Saaret. Da Offersens Haand nu var kold at føle paa og han selv kjendelig svag, begyndte hans Kone, der hidtil ikke havde tænkt paa, at der kunde være Fare paa Færde, at finde Situationen alvorlig og fik derfor en Mand, der vandede Heste udenfor Huset, tilkaldt. Denne syntes, at det saae ud til, at Offersen kunde dø, og fik derfor Konen til at træffe Anstalter til at sende Bud efter en Læge; inden Budet var kommet afsted, døde Offersen imidlertid efter først at være bleven bevidstløs.

Ved en af vedkommende Distriktslæge i Forbindelse med Politimesteren samme Dags Eftermiddag foretagen Ligsynsforretning fandtes der i Offersens venstre Tinding lige i Haargrænsden et skraat nedad og udad forløbende Saar, der var tre Ctm. langt, paa Midten ca. $\frac{3}{4}$ Ctm. bredt og noget gabende. Saarets Bund, i hvilket Benet føltes ubeskadiget, dækket af Benhinden, dannedes af blodige Bindevævstjævser. Ved den næste Dag af bemeldte Distriktslæge og vedkommende Fysikus foretagne legale Obduktion af Offersens Lig fandtes ved nærmere Undersøgelse af nysbeskrevne Saar Enden af den overrevne arteria temporalis superficialis i selve Saaret. Bemeldte Embodslæger have som Resultat af Obduktionen udtalt, at Offersens Død maa antages at skyldes Forblødning gennem den ovenomtalte overskaarne Aare, der hører til de Pulsaarer, hvis Blødning paa Grund af visse anatomiske Forhold meget vanskelig standser af sig selv, medens den let kan standses, naar Saaret renses omhyggeligt og Arterien komprimeres. Det tilføjes, at Afdødes hele generelle Tilstand som Dranker og den ringe og slappe Muskulatur af højre Hjærte muligvis kan have været medvirkende til, at Besvimelsen, der indtraadte efter Blodtabet, gik over i Døden; men de omtalte Læger formene dog, at den uforsvarlige Maade, paa hvilken Afdøde henlaa uden kyndig Hjælp, har været den egentlige og væsentligste Aarsag til hans Død.

For sit ovenbeskrevne Forhold findes Tiltalte at maatte anses efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil den indankede Dom, ved hvilken Til-

talte efter samme Lovparagraf er anseet med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, være at stadfæste.

Fredagen den 4 Februar.

Nr. 262. Høiesteretssagfører Bagger
contra
Niels Jørgen Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Kjøbenhavns Amts Søndre Birks Extrarets Dom af 13 Februar 1897: Arrestanten Niels Jørgen Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale alle Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator N. P. Møller og Overretssagfører Diechmann, 15 Kr. til hver. I Erstatning til »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« og Forsikringsselskabet »Danmark« udreder han derhos henholdsvis 13844 Kr. og 6520 Kr. 36 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 August 1897: Arrestanten Niels Jørgen Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer samt i Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Gottschalch for Overretten, 30 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Det kan ikke billiges, at Tiltalte er holdt i Varetægtsarrest efter den 30 Juni 1897, da Forhøret sluttedes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Der tillægges Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen i Salarium for

Høiesteret hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Jørgen Jensen aktioneret for Brandstiftelse. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 26 Oktober 1896 Kl. ca. 6³/₄ om Eftermiddagen opdagedes der Ild i en Stak, der sammen med flere andre stod i Stakhaven tæt Nord for den Sognefoged Reimer tilhørende Gaard i Ballerup.

Ilden, der var i Stakkens nordvestlige Hjørne, udbredte sig hurtig til de øvrige Stakke samt til Gaardens straatækte Udlænger, der nedbrændte tillige med al den utærskede Sæd, Halm, en Del Maskiner og Inventar, samt nogle Katte og Høns, hvorimod det skifferdækkede Stuehus og Besætningen blev reddet. Brandskaden blev for Bygningernes Vedkommende, der vare forsikrede i Landbygningernes almindelige Brandforsikring, opgjort til 13840 Kr. og for Løsørets Vedkommende, der var forsikret i »Danmark«, til 6468 Kroner 26 Øre. Branden var ikke forbunden med overhængende Fare for anden Ejendom eller for Menneskeliv.

Under den indledede Undersøgelse blev Mistanken rettet mod Arrestanten, der var i Malerlære i Nærheden af Brandstedet, navnlig fordi han, der omtrent ved den Tid, da Ilden udbrød, havde været borte fra Hjemmet, angaaende sin Færd paa det paagjældende Tidspunkt, afgav forskellige vaklende og indbyrdes stridende Forklaringer, og fordi det oplystes, at han havde forsøgt at formaa en i Ballerup boende Husmand, hvem Arrestanten havde besøgt ganske kort før Ilden opdagedes, til i Strid med Sandheden at forklare, at han havde fulgt Arrestanten paa Vej den paagjældende Aften. Arrestanten blev derfor den 2 November f. A. anholdt og den 4 s. M. arresteret, og efter først gjentagne Gange at have nægtet at være skyldig i Brandstiftelse, tilstod han i et den 14 s. M. afholdt Forhør forsætlig at have paasat Ilden, idet han herom afgav følgende Forklaring:

Efter at han den paagjældende Aften havde besøgt den fornævnte Husmand og med fire Flasker Petroleum, som han havde købt for sin Mesters Hustru i Kroen, var paa Vej hjem, tænkte han ved Hjælp af nogle Tændstikker, han havde taget paa sit Værelse, inden han gik hjemme fra, et Stykke Cigar, som han tidligere paa Dagen havde fundet paa Landevejen. Han løb derpaa ind over en Mark og sprang over et Lægtehegn ind til Reimers Stakhave i den Hensigt muligt der at træffe en hos denne tjenende Pige, til hvem han stod i Kjæresteforhold.

Medens han stod her, fik han pludselig den Tanke, at han kunde have Lyst til at se en Ildebrand, og i denne Hensigt lagde han sin Cigar, der brændte stærkt, ind i det nordvestlige Hjørne af den vestligste Stak tæt ved Jorden.

Halmen fængede strax, og da Arrestanten havde seet, at Ilden begyndte at brænde i ganske smaa Luer tæt ved Jorden, sprang han tilbage over Hegnet og løb hjem med Petroleumsflaskerne. Efter at Arrestanten i et den 9 December f. A. afholdt Forhør havde tilbagekaldt den Tilstaaelse, om hvilken han erklærede, at han kun havde afgivet den i et svagt Øjeblik, fordi han ingen Ende syntes at kunne see paa Sagen, hvilken Tilbagekaldelse han fastholdt i et Par følgende Forhør, afgav han i et den 18 s. M. afholdt Forhør paany en med den tidligere i det væsentlige stemmende Tilstaaelse, hvorhos han i et paa Brandstedet den 21 s. M. afholdt Forhør paaviste de nærmere Omstændigheder ved Ildspaesættelsen. Han opgav derhos i dette Forhør som det egentlige Motiv til Gjerningen, at han i længere Tid havde været kjed af at være hos sin Mester, idet han næsten aldrig kom til at arbejde ved Professionen, men maatte være Bydreng for Mester og Svende. Da han havde fundet Cigarstumpen, faldt det ham ind, at han kunde sætte Ild paa med den; men først, da han var kommen op ved Stakken, fik han den Tanke ved at stikke Ild paa den at slippe fra sin Mester, idet han jo ikke nærrede Tvivl om, at hans Gjerning jo vilde blive opdaget.

Naar han dog senere ikke angav sig selv som skyldig, var det, fordi han blev bange for Straffen, hvad der ogsaa var Grunden til hans Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen. Han fastholdt endelig, at han ikke tænkte nøjere over, hvorvidt der kunde brænde mere end Stakkene. Under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør har Arrestanten imidlertid atter tilbagekaldt sin Tilstaaelse, idet han har erklæret sig uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse. Han har i saa Henseende nærmere forklaret, at han den paagjældende Aften først var oppe hos den fornævnte Husmand og derefter i Kroen, hvorfra han gik lige hjem, og forblev der, indtil der blev gjort Brandalarm.

Han har endvidere forklaret, at Grunden til, at han ikke af egen Drift henvendte sig til Underdommeren for at tilbagekalde sin Tilstaaelse, var den, at han frygtede for, at han, hvis Arrest imidlertid havde været hævet, derved vilde udsætte sig

---

Færdig fra Trykkeriet den 10 Februar 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiestrets Tidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiestretsaaet 1897.

Nr. 51.

---

for paany at blive arresteret. Med Hensyn til Grunden til, at Arrestanten anden Gang afgav Tilstaaelse, er det under Sagen oplyst, at en ved den paagjældende Jurisdiktion ansat Politibetjent umiddelbart forinden under Arrestantens Ophold i Arresten har søgt at paavirke ham til at sige Sandheden; men iøvrigt har Arrestanten ikke kunnet give nogen Forklaring i saa Henseende.

Arrestanten, der af sin Lærermester er skildret som indskrænket og enfoldig, har under Sagen været undergivet Observation af Arrestlægen. Denne har i en under 24 Januar d. A. afgiven Erklæring bl. A. udtalt, at Arrestanten i sine første Leveaar hyppig led af Krampeanfald og under Opvæksten plagedes meget af Hovedpine, og at hans hele Ydre og Tænkemaade er overordentlig puerilt. Det har ved Undersøgelsen vist sig, at hans Opfattelsesevne er langsom, hans Tankegang ulogisk og overfladisk, hans Energi ringe, og at han viser en udtalt Ængstelse for det en Gang gjorde og sagte og som Følge heraf stadig forsøger under de forskjelligste Former at lyve sig fri. Han er med andre Ord et psychisk uudviklet Individ, en Imbecil med ringe Modstandsdygtighed lige over for Fristelser eller opstaaende Lyster. Endelig udtaltes det som Resultat af Observationen:

»Da hans Imbecilitet ikke kan henregnes til de sværeste Tilfælde, og da den særlig ikke findes compliceret med Vrangforestillinger, Trang til Spiritus eller andre alvorlige Complicationer, kan Arrestanten ikke betegnes som egentlig sindssyg, men hans Aandssvækkelse medfører af ovennævnte Grunde ringe Modstandskraft lige over for Fristelser og Lyster, langsom Opfattelsesevne og overfladisk Tankegang o. s. f.; at Arrestanten ikke kan siges at være i Besiddelse af den Dømmekraft, som man kan fordrø af psychisk normalt udviklede Personer i Arrestantens Alder, og som Følge heraf anseer jeg ikke Arrestanten for at være fuldt tilregnelig.«

Særlig under Hensyn til det saaledes om Arrestantens psykiske Tilstand oplyste findes det betænkeligt paa Grundlag af de af ham afgivne, senest tilbagekaldte Tilstaaelser, hvis Rigtighed ikke bestyrkes af noget i Sagen oplyst, og som i flere Henseender ere usandsynlige og ufyldestgjørende baade hvad angaar Maaden, hvorpaa han vil have foranlediget Ildløsen, og særlig med Hensyn til den af ham anførte Bevæggrund til Ildspaaættelsen, at statuere, at han har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Forhold. Arrestanten, der er født den 17 November 1877 og ikke funden forhen straffet, vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale — — — — —
I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er bleven anset efter Straffelovens § 281, jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — — — — — være at forandre.

Nr. 343. Høiesteretssagfører Jensen
contra
Anders Olsen (Def. Nellemann),
der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 8 November 1897: Arrestanten Anders Olsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 December 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Kaas, betaler Arrestanten Anders Olsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Anders Olsen til Høiesterets-sagfører Jensen og Advokat Nellesmann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Olsen — der er født den 22 Marts 1864 og mangfoldige Gange tidligere straffet, bl. A. ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Marts 1889 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860, § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 24 Oktober 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, samt efter Lov 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5 og § 3, og Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869, § 13, 3die Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Høiesterets Dom af 10 Februar 1892 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, samt Lov af 3 Marts 1860, § 3, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Hørsholm Birks Extrarets Dom af 2 Januar 1894 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860, § 3, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ifølge Kronborg østre Birks Politirets Dom af 19 Maj 1897 efter Lov 3 Marts 1860, §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 120 Dage — aktioneret for Tyveri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der, efter at han den 20 September 1897 havde udstaaet den ham senest idømte Straf, tildels har levet af at betle, den 2 Oktober s. A., da han i en noget beruset Tilstand drev om i Ordrup Krat, i den Hensigt at stjæle slog en Rude itu i Arbejdsmand Jacob Nielsens Hus i Ordrup Krat, aabnede Vinduet og derefter gennem dette steg ind i Huset. I et Udhus fik han fat i en Øxe, og med denne og med en anden Øxe, der laa i Kjøkkenet, sønder slog han en Mængde Ting i Værelserne og ødelagde Møblerne for at faa Adgang til disse i den Tanke der at finde Penge, hvorhos han med Vold aabnede en Kommodeskuffe, hvorfra han stjal en Skjorte, et Par Bomulds-Underbenklæder, et Par gamle sorte Klædes-Benklæder, et Par Strømper og et Humbug, hvilke Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 5 Kroner, alle tilhørte Husets Ejer. Inde i Huset spiste han derhos noget Mad og drak noget Brændevin.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at ansee for 5te Gang begaaet grovt Tyveri efter Straffelovens § 232, 2det Led, samt efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med en Straf, der efter Omstændighederne findes under Et og Alt at

kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar, og da Underretsdømmen har samme Resultat, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 7 Februar.

Nr. 96. Den vest- og sønderjydske Kreditforening
(Nellemann)

contra

Gjæstgiver **H. C. Jensen** (Jensen),

betr. Spørgsmaalet om Præskription af nogle Beviser for Kreditforenings-Reservefondsindskud.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Oktober 1896: De Indstævnte: den Vest- og Sønderjydske Kreditforening bør under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kr. for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, til Citanten, Gjæstgiver H. C. Jensen af Varde, i Stedet for de ovenomhandlede to, henholdsvis under 11 December 1863 til Jens Thomsen og under 11 Juni 1870 til Jacob Jensen Nørgaard udstedte, nu mortificerede Beviser for de af disse gjorte Indskud i Foreningens Reservefond udstede nye Beviser af tilsvarende Indhold. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 November 1896 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Efter Bestemmelserne i de i den indankede Dom ommeldte, for den vest- og sønderjydske Kreditforening oprindelig udfærdigede Statuter maa det i disses § 23 omhandlede Indskud i Reservefonden af 5 pCt. af det tilstaaede Laan, som enhver Laantager skulde indbetale, betragtes som et Indskud, der gjorde ham til Medejer af Reservefonden — i hvilket Forhold der ifølge Statuternes § 29 ingen Forandring indtraadte ved hans Udtrædelse som Medlem af Foreningen — og det for dette Indskud til den Paagjældende som Lodtager i Reservefonden udstedte Bevis kan derfor ikke være Gjenstand for Forældelse overensstemmende med Reglerne i D. L. 5—14—4.

Som Følge heraf maa det billiges, at Appellanten er tilpligtet i Stedet for de to i Dommen omhandlede mortificerede Beviser at udstede nye Beviser af tilsvarende Indhold, og Dommen vil saaledes efter Indstævntes Paastand i det Hele kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, den vest- og sønderjydske Kreditforening, til Indstævnte, Gjæstgiver H. C. Jensen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Denne Sag er af Citanten, Gjæstgiver H. C. Jensen af Varde, anlagt mod de Indstævnte, den vest- og sønderjydske Kreditforening, ved nærværende Ret som vedtaget Værnething, og dens Omstændigheder ere følgende: Citanten har under 13 Maj 1894 af Husejer Jacob Jensen Nørgaard erholdt Transport paa et Bevis, betegnet Nr. 1184, som under 11 Juni 1870 af den indstævnte Kreditforening er udstedt til bemeldte Nørgaard for et af denne i Kreditforeningens Reservefond gjort Indskud af 20 Rdl. Under 8 Juni 1894 har Citanten endvidere af Husejer Jens Thomsen faaet Transport paa et lignende Bevis, betegnet Nr. 503, udstedt til denne af Kreditforeningen under 11 December 1863 for et Reservefondsindskud af 22 $\frac{1}{2}$ Rdl. Paa disse to Beviser, der begge skulle være bortkomne for de oprindelige Indehavere, har Citanten derpaa under 12 Juli 1895 erholdt Mortifikationsdom. Citantens Paastand under Sagen gaar ud paa, at den indstævnte Kreditforening under en daglig Mulkt tilpligtes til ham at udstede to nye Beviser i de bortkomnes Sted. De Indstævnte procedere til Frifindelse, idet de gjøre gjældende, at de ovennævnte to Beviser ere præskriberede, og efter Proceduren drejer Striden mellem Parterne sig udelukkende om, hvorvidt Rettigheder af den Slags, som de omhandlede 2 Beviser konstatere, overhovedet efter Loven ere Gjenstand for Forældelse, overensstemmende med D. L. 5—14—4.

De oftnævnte 2 Beviser ere udstedte af Kreditforeningens

Bestyrelse i Henhold til § 23 i Foreningens Statuter, hvilken Paragrafs 1ste Stykke, 1ste Punkt bestemmer, at »ved Optagelsen i Foreningen har enhver at gjøre et Indskud i dens Reservefond af 5 pCt. af det tilstaaede Laan, for hvilket Indskud særligt Bevis meddeles ham som Lodtager i Reservefonden«. Om disse Indskud indeholder Paragrafen derefter videre følgende Bestemmelser (se dens første Stykkes andet Punktum og andet Stykke): »Af de saaledes indskudte Beløb ville Lodtagerne erholde mindst 4 pCt. aarlig i Rente, saa snart Fondens Status tillader det, efter Bestyrelsens og Repræsentantskabets nærmere Bestemmelse«. »Gaar Reservefonden ned under 5 pCt. af Foreningens oprindelige Gjæld, da erlægges ingen Rente af Indskuddet til Lodtagerne i Fonden, forinden denne ved den opsparede Rente atter har naaet den nævnte Størrelse«. I Paragrafens 4de Stykke hedder det derpaa: »Ved Foreningens Opløsning tilfalder Reservefondens hele Beholdning Lodtagerne i samme i Forhold til deres Indskud efter de dem meddelte Beviser«. Endelig hedder det i sidste Stykke af Statuternes § 29, efterat der i den foregaaende Del af denne Paragraf er givet Regler om, hvorledes et Medlem af Kreditforeningen ved frivillig Indfrielse af sit Laan kan udtræde af Foreningen: »Det saaledes udtrædende Medlems Forhold som Lodtager i Reservefonden forbliver dog uforandret efter det til ham udstedte Bevis, for saa vidt han ikke maatte have overdraget det til en anden«.

De to under Sagen omhandlede Beviser lød efter de foreliggende Oplysninger paa, »at Kreditforeningens Bestyrelse meddeler Modtageren dette Bevis for, at han ved Optagelsen som Medlem i Foreningen og ved Modtagelsen af det ham tilstaaede Laan af Laanets Beløb har gjort et Indskud i Foreningens Reservefond af 5 pCt. af Laanets Beløb, for hvilket (Indskudets Beløb) han er Lodtager i Reservefonden overensstemmende med Foreningens Statuter § 23«. Den følgende Del af Bevisets Text optages af fire Klausuler, der i det Væsentlige ere en Gjengivelse af de foran anførte Bestemmelser i Statuternes § 23, første Stykkes andet Punktum og andet og fjerde Stykke og § 29.

Der foreligger ingen Oplysning om, hvorvidt — og i bekræftende Fald fra hvilket Tidspunkt — Kreditforeningen maatte være begyndt at udbetale Rente af Indskudene i Reservefonden, derimod er det in confesso, at Indehaverne af de to under Sagen omhandlede Beviser ikke nogensinde har oppebaaret Rente af de ved disse konstaterede Indskud. Fremdeles foreligger der intet om, at — eller i bekræftende Fald naar — den oprindelige Indehaver af noget af de nævnte to Beviser er udtraadt af Kreditforeningen.

Det findes nu, at der ikke ved Udstedelsen af de omhandlede Beviser kan ansees stiftet et selvstændigt Gjældsforhold mellem Kreditforeningen og Bevisernes Indehavere, men de ved

Beviserne konstaterede Rettigheder maatte, saa længe den, til hvem Beviset var udstedt, ikke var udtraadt af Kreditforeningen, og saa længe hans Ret ikke heller var undergaaet en Forandring, hvorved den helt eller delvis havde antaget Karakter af et forfaldent Pengekrav, opfattes som et Led i det Retsforhold, hvori han som Laantager i og Medlem af Kreditforeningen stod til dennes øvrige Medlemmer. Saa længe ikke nogen af de nysnævnte Eventualiteter var indtraadt, hvilket der efter det foreliggende maa gaas ud fra ikke har været Tilfældet, kunde de i Beviserne omhandlede Rettigheder derfor ikke være undergivne de Regler om Forældelse, som gjælde for Gjældsfordringer. Om, at den ved Beviserne konstaterede Ret skulde være bortfalden af nogen anden Grund, er der efter det ovenfor bemærkede ikke Spørgsmaal. Da derhos ingen særlig Indsigelse fra de Indstævntes Side er gjort mod Indholdet af Citantens ovenførte Paastand, vil denne være at tage til Følge, saaledes at Dagsbøden bestemmes til 2 Kr. og tillægges Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse. Sagens Omkostninger, om hvis Tilkjendelse begge Parter have nedlagt Paastand, ville efter Omstændighederne være at ophæve. Ingen Stempelovertrædelse sees at foreligge under Sagen.

Tirsdagen den 8 Februar.

Nr. 106. Forhenværende Proprietær **J. C. Salicath**
(Halkier efter Ordre)

contra

Grosserer **Jørgen Hansen**, Indehaver af Firmaet
Dansk Frøforsyning (Rée),

betr. Betaling af et Provisionsbeløb og Erstatning for formentlig Kontraktsbrud.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1896: Saafremt Citanten, fhv. Proprietær J. C. Salicath, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke har modtaget et Beløb af 100 Kr. af de ham i Indstævnte, Indehaver af Firmaet Dansk Frøforsyning, Grosserer Jørgen Hansens Hovedbog den 19 Oktober 1891 debiterede 203 Kr., bør Indstævnte til Citanten betale 143 Kr. 93 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 20 November 1894, til Betaling sker, men iøvrigt for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være, og bør Sagens Omkostninger i dette Tilfælde være ophævede. Trøster Citanten sig ikke til at aflægge saadan Ed,

bør Indstævnte til Citanten betale 43 Kr. 93 Øre med Renter heraf som anført, men iøvrigt for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger bør Citanten i dette Tilfælde betale Indstævnte med 100 Kr. Til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bør Overretssagfører H. Jensen bøde 50 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, for saa vidt det ikke af en den 17 December 1894 fremlagt, saakaldet Kopi af den omhandlede Kontrakt, hvilket Dokument formentlig er et Duplikatemplar, sees, om Hoveddokumentet er skrevet paa behørigt Stempelpapir. Der forelægges Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 17 December 1894, den 4 Marts 1895, den 6 Januar 1896 og den 3 August s. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de efter Dommens Afsigelse optagne, Høiesteret forelagte Thingsvidner maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner. Det Appellants befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, forhenværende Proprietær J. C. Salicath, til Indstævnte, Grosserer Jørgen Hansen, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag, i hvilken der er udtaget Hoved- og Kontinua-

tionsforligsklage, søger Citanten, fhv. Proprietær J. C. Salicath, Indstævnte, Grosserer Jørgen Hansen, Indehaver af Firmaet Dansk Frøforsyning tilpligtet at betale dels 826 Kr. 82 Øre, som han skal skyldte Citanten i Provision for Salg af Frø i Henhold til en mellem Parterne den 23 August 1890 oprettet Kontrakt, med Renter 5 pCt. p. a. af 497 Kr. 82 Øre fra Hovedforligsklagens Dato den 1 Marts 1892 og af 329 Kr. fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 20 November 1894, til Betaling sker, dels 1000 Kr. i Erstatning for Brud af den nævnte Kontrakt med Renter fra Hovedforligsklagens Dato, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale 43 Kr. 93 Øre.

Hvad først angaar den ovennævnte af Citanten nedlagte Erstatningspaastand, bemærkes, at Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har ført noget som helst Bevis for, at Indstævnte har misligholdt den ommeldte Kontrakt, og hans Paastand om Erstatning for saadan Misligholdelse vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Over det Beløb, der indtales som Provision, har Citanten fremlagt en Opgjørelse, der udviser en Saldo i hans Favør af 876 Kr. 82 Øre, og det under denne Del af Sagen paastævnte Beløb 826 Kr. 82 Øre fremkommer derved, at Citanten i Saldoen har fradraget 50 Kr., som han erkjender at være Indstævnte skyldig udover det i Opgjørelsen omhandlede Mellemværende. Indstævnte har herimod produceret en Udskrift af sin autoriserede Hovedbog, ifølge hvilken Citantens Tilgodehavende kun udgjør 43 Kr. 93 Øre, og Tvisten drejer sig om følgende Poster i den af Indstævnte fremlagte Udskrift, med Hensyn til hvilke Parternes Opgjørelse differerer ialt 782 Kr. 89 Øre, nemlig: 1. Den 1 Juli 1890. Saldo i Indstævntes Favør 162 Kr., hvilken Post ikke findes paa Citantens Opgjørelse. 2. Den 19 Oktober 1891. Debiteret Citanten kontant 203 Kr. (Citantens Opgjørelse 103 Kr.) 3. Den 30 Juni 1891. Krediteret Citanten for Provision 3 pCt. af 22997 Kr. 70 Øre = 689 Kr. 93 Øre, hvilken Post paa Citantens Opgjørelse er anført med Provision 5 pCt. af 23678 Kr. 21 Øre = 1183 Kr. 91 Øre. 4. Den 31 December 1892. Krediteret Citanten Provision for 1892 med 352 Kr. 9 Øre (Citantens Opgjørelse 379 Kr.)

Med Hensyn til den under 1 omhandlede Post er det uomtvistet, at denne fremtræder som Saldoring af en Konto, som Citanten, der, forinden Kontrakten af 23 August 1890 blev indgaaet, var Indstævntes Kunde, havde i dennes Hovedbog, hvilken Konto fortsattes efter Kontraktens Afslutning, og under disse Omstændigheder kan der ikke gives Citanten Medhold i, at denne Post ikke skulde kunne bruges til Modregning under nærværende Sag; da Citanten derhos ikke mod Indstævntes Benæg-

telse har bevist Rigtigheden af sit Anbringende om, at Beløbet skulde være ham eftergivet, og da han ikke paa behørig Maade har bestridt Størrelsen af den ommeldte Saldo, vil hans mod denne fremsatte Indsigelse ikke kunne tages til Følge.

Angaaende Posten under 2 har Indstævnte anført, at Citantens paa den i Hovedbogen angivne Dag, i 2 Gange fik udbetalt 203 Kr., først 103 Kr. og derefter 100 Kr., medens Citanten har benægtet at have modtaget det sidst nævnte Beløb; under disse Omstændigheder vil Sagens Udfald paa dette Punkt i Medfør af Frdn. 1 Juni 1832, § 8, være at gjøre afhængig af Citantens Ed, saaledes at han, hvis han edelig bekræfter, at han ikke har modtaget de fornævnte 100 Kr., ikke vil have at tilsvare dette Beløb, medens hans Indsigelser herimod, saafremt Eden ikke aflægges, ikke vil kunne tages til Følge.

Den under 3 anførte Post vedrører Provision for en Leverance til Landboforeningen »Vensyssel«, og det er under Sagen oplyst, at der under 3 November 1890 fra denne Forening rettedes en skriftlig Opfordring direkte til Indstævnte om at meddele, paa hvilke nærmere Betingelser han vilde være villig til »i denne Sæson« at levere Frø til Foreningens Medlemmer, at Indstævnte derefter opfordrede Citanten til at ledsage ham og bistaa ham i den mundtlige Forhandling med Foreningens Bestyrelse, hvad Citanten ogsaa gjorde, og at der ved Forhandling med Bestyrelsen opnaaedes Enighed om et af Indstævnte fremsat Tilbud, i Henhold til hvilket han i den paafølgende Tid leverede forskellige af Landboforeningens Medlemmer Frø til en samlet Pris af 23678 Kr. 21 Ø. med Fradrag af Rabat og Godtgjørelse 680 Kr. 51 Øre, 22997 Kr. 70 Øre. Citanten formener nu, at han i Henhold til den mellem Parterne indgaaede Kontrakt, ifølge hvilken han som Salgsagent for Indstævnte er berettiget til en Provision af 10 pCt. af alle Ordre, der indsendes ved ham eller paa hans Foranledning, rettelig har Krav paa en saadan Provision af det fulde Salgsbeløb, hvilket Krav han dog angiver at have efter Indstævntes Anmodning nedsat til 5 pCt. Indstævnte gjør derimod gjældende, at det omhandlede Tilfælde ikke falder ind under Kontraktens Bestemmelser, og at det er en frivillig Indrømmelse fra hans Side, naar han har tilbudt Citanten en Provision af 3 pCt. af 22997 Kr. 70 Øre, med hvilket Tilbud denne skal have erklæret sig tilfreds. Da nu Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har bevist at have udfoldet nogen Virksomhed, som havde Fremkomsten af den til Indstævnte rettede Opfordring til Følge, maa der allerede af denne Grund gives Indstævnte Medhold i, at Kontraktens Bestemmelser om Provision ikke ere anvendelige i nærværende Tilfælde, og da Citanten under denne Forudsætning ikke sees at have Krav paa et større Honorar end det ham af Indstævnte krediterede, vil der

ikke kunne tages Hensyn til hans under denne Del af Sagen fremsatte Indsigelse.

Efter hvad der er in confesso, fremkommer den under 4 omhandlede Difference derved, at Citanten ved Optagelsen af en nærmere betegnet Ordre uden Bemyndigelse har indrømmet Bestilleren en Rabat af 5 pCt. i den Pris, som var betinget i den ham medgivne Prisfortegnelse, hvilke 5 pCt. Indstævnte ved Opjørelsen har fradraget i Provisionen 10 pCt., og da der maa gives Indstævnte Medhold i, at han har været beføjet hertil, idet Citanten ikke har oplyst Omstændigheder, der kunde berettigede ham til at indrømme den ommeldte Rabat, vil Citanten heller ikke kunne høres med sin Indsigelse mod denne Post.

Som Følge af det Anførte vil Indstævnte, saafremt Citanten edelig bekræfter, at han ikke har modtaget et Beløb af 100 Kr. af de ham i Indstævntes Hovedbog den 19 Oktober 1891 debiterede 203 Kr., have at betale Citanten 143 Kr. 93 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 20 November 1894, til Betaling sker, men iøvrigt være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger i dette Tilfælde findes at burde ophæves, medens Indstævnte, saafremt Eden ikke aflægges, vil være at frifinde for Citantens Tiltale mod at betale denne 43 Kr. 93 Øre med Renter som anført, hvorhos Citanten da findes at burde tilsvare Indstævnte Sagens Omkostninger med 100 Kr.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Citantens Sagfører, Overretssagfører H. Jensen, i Medfør af Frdn. 16 Januar 1828, § 14, være at ansee med en Bøde til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse af 50 Kr. Statskassens Ret vil være at forbeholde, for saa vidt det ikke af en den 17 December 1894 fremlagt saakaldet Kopi af den omhandlede Kontrakt, hvilket Dokument formentlig er et Duplikatexemplar, sees, om Hoveddokumentet er skrevet paa behørigt Stempelpapir. Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 17 December 1894, den 4 Marts 1895, den 6 Januar 1896 og den 3 August s. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Torsdagen den 10 Februar.

Nr. 65. Dampskibsselskabet »Södra Sverige«
i Stockholm (Asmussen)

contra

Grosserer **N. Nissen** (Winther),

betr. Annullation af en Udlægsforretning.

Kongens Fogeds Forretning af 23 Januar 1893: Thi blev da for Komparenten Carl Hansen eller nu Krarup, under Forbehold af enhvers lovlige Ret, ankyndt Rettens Exekution og Udlæg i det ovennævnte kontante Beløb 4010 Kr. 41 Øre, hvoraf 700 Kr. 41 Øre i danske Penge og 3310 Kr. i svenske og norske Sedler, til Dækning af det æskede, samt for yderligere æsket Promillegebyr og do. Salær a 4 Kr., for saa vidt fornødent gjøres og tilstrække kan. Det udlagte kontante Beløb udleveredes derefter af Retten til Overretssagfører Jørgensen.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juni 1896: Indstævnte, Grosserer N. Nissen, bør for Tiltale af Citanterne, Dampskibsselskabet »Södra Sverige« i Stockholm, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den under Sagen fremlagte Transport af September 1894 ikke er forsynet med dansk Stempel.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte her for Retten har frafaldet den af ham fremsatte Benægtelse af Appellantens Competence til at optræde under Sagen. Forsaavidt Indstævnte dernæst for Høiesteret har nedlagt Paastand om, at det paastævnte Beløbs Betaling gjøres afhængig af de to i Sagen omhandlede Lokomobilers Udlevering, bemærkes, at denne Paastand under Hensyn til den i Dommen nævnte Høiesteretsdom af 25 Juni 1894 savner al Hjemmel. Den paaankede Exekutionsforretning vil derfor være at ophæve og Indstævnte at tilpligte at betale til Appellanten 4010 Kroner 41 Øre med Renter fra Stævningens Datum, den 12 December 1894. Medens det maa have sit Forblivende ved, at Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ere ophævede, vil Indstævnte have at betale til Appellanten Processens Omkostninger for Høiesteret med 1000 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udlægsforretning af 23 Januar 1893 bør være ophævet, og bør Indstævnte, Grosserer N. Nissen, til Appellanten, Dampskibsselskabet »Södra Sverige« i Stockholm, betale 4010 Kroner 41 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12 December 1894, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for Landsoversamt Hof- og Stadsretten ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 1000 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paaanke Citanterne, Dampskibsselskabet »Södra Sverige« i Stockholm, efter Oprejsningsbevilling af 22 November 1894 og Stævning af 12 December s. A. en den 23 Januar 1893 af Kongens Foged her i Staden efter Rekvisition af Indstævnte, Grosserer N. Nissen, iværksat Udlægsforretning. Sagens Omstændigheder ere følgende: Under en Sag, som Indstævnte, Grosserer N. Nissen, havde anlagt ved Sø- og Handelsretten her i Staden imod Carl Hansen og Kaptajn V. C. Lønegren, blev Indstævnte ved nævnte Rets Dom af 18 Januar 1893 kjendt berettiget til for en Erstatningsfordring, som han ved Dommen antoges at have paa bemeldte Lønegren i Anledning af Misligholdelse af en Kontrakt om Transport af to Lokomobiler, at lade gjøre Udlæg bl. A. i et kontant Pengebeløb paa 4010 Kr. 41 Øre, som bemeldte Lønegren under en efter Indstævntes Rekvisition den 28 August 1890 afholdt Arrestforretning havde deponeret for at afværge Arrest, og som var blevet overgivet i Fogedrettens Forvaring, — hvorhos den nævnte Arrestforretning ved Dommen stadfæstedes. I Henhold til denne Dom lod Indstævnte allerede den 23 Januar 1893 hos Grosserer Carl Krarup — der er identisk med ovennævnte Carl Hansen — foretage den her under Sagen paaankede Udlægsforretning, under hvilken der til Dækning for hans Fordring efter Dommen — der med Renter og Omkostninger opgjordes til noget over 4500 Kr. — blev givet ham Udlæg i det af Lønegren deponerede Beløb, som derefter af Fogedretten blev udbetalt den for ham mødte Sagfører. Sø- og Handelsrettens Dom blev imidlertid indanket for Høiesteret og blev ved Høiesterets Dom af 25 Juni 1894 forandret derhen, at Arresten hævedes, og at Hansen og Lønegren fri fandtes for Indstævntes Tiltale.

Efter Citanternes Anbringende er ovennævnte Lønegren — der, som det fremgaar af Sagen, havde indgaaet den paagjældende Fragtkontrakt som Fører af et Citanterne tilhørende Skib, »Transit Nr. 1« — afgaaet ved Døden den 29 Juni 1892 og hans Bo overtaget af fem i en fremlagt Extraktudskrift af en af Stockholm Raadstuerets Deputerede foretagen Registreringsforretning nævnte Personer, af hvem der i September 1894 er meddelt Citanterne en ligeledes under Sagen fremlagt Transport, hvorved de, som det ifølge en fremlagt autoriseret Oversættelse hedder i Transporten, »overdrage . . . til Rhederiet for Dampskibet »Transit I« Lønegrens Ret til paa Grund af Høiesterets Ophævelse af . . . Arrest, at faa tilbage det anførte Beløb af 4010 Kr. 41 Øre tilligemed Renter, saa vel som al den øvrige Ret (»talan«), som lovligt maatte kunne tilkomme ham«.

Under Paaberaabelse af denne Transport samt tillige under Anbringende af, at det af Lønegren deponerede Pengebeløb tilhørte dem og var deponeret for deres Regning, have Citanterne under nærværende Sag paastaet Udlægsforretningen af 23 Januar 1893 ophævet og Indstævnte tilpligtet at betale dem 4010 Kr. 41 Øre tilligemed Renter heraf, 5 pCt. aarligt fra den 23 Januar 1893, indtil Betaling sker. Stævningen have Citanterne for Navns Nævnelser Skyld ladet anmelde for ovennævnte Grosserer Carl Krarup, der ikke har ladet møde under Sagen.

Indstævnte har, efterat en af ham under en foreløbig Procedure af Sagens Formalitet nedlagt Afvisningspaastand var forkastet ved Rettens Kjendelse af 23 December f. A., principalt paastaet sig i det Hele frifunden, idet han bl. A. har bestridt Citanternes Kompetence til at optræde under Sagen. Selv om der nu ikke maatte findes Grund til at betvivle, at den »Søkaptejn Victor Carl Bjørn Malcolm Lønegren«, i hvis Bo den ovenomtalte Registreringsforretning ifølge den fremlagte Extraktudskrift er foretagen, og som i denne angives at være død den 29 Juni 1892, er identisk med den her under Sagen omhandlede Kaptajn V. C. Lønegren — hvilket Indstævnte har benægtet — kan det ikke ved den nævnte Udskrift, der er den eneste Bevislighed, Citanterne i saa Henseende have produceret, mod Indstævntes Benægtelse heraf ansees oplyst, at de ovenomtalte fem Personer have været rette og eneste Lodtagere i Boet efter Lønegren og som saadanne kompetente til at foretage den ovenomhandlede Overdragelse. Og for saa vidt Citanterne, som allerede berørt, tillige have paaberaabt sig, at det af Lønegren deponerede Pengebeløb tilhørte dem og ere deponerede for deres Regning, foreligger herom, imod Indstævntes Benægtelse, ingen anden Oplysning end en Udtalelse i den ovennævnte Transport.

Som Følge heraf maa Indstævntes Frifindelsespaastand blive at tage til Følge, uden at det bliver fornødent at gaa ind paa, hvad han videre har anført til Støtte for samme. Sagens Om-

at han, der den 25 Juli d. A. havde været tilstede ved en Afholdsfest i Aarslev Skov, og som, ifølge sin Forklaring, da han om Aftenen omtrent Kl. 10 paa Hjemvejen til Aarhus, hvor han var i Bagerlære, kom forbi den ved Dansepladsen opførte Musiktribune, hvis Bagside vendte ud mod Vejen, var standset et Øjeblik for at see paa Dansen, har tilvendt sig en Piccolofløjte, der hang paa et Søm bagved Musikken. Tiltalte har nærmere forklaret, at han, da han fik Øje paa Piccoloen, blev greben af en pludselig Lyst til at have dette Instrument, og at han da tog det ned af Sømmet og stod og saae paa det, uden dog endnu at have endelig bestemt sig til at tilvende sig det, men at han, da et Par af Musikerne i det samme vendte sig om, skjulte Instrumentet under sin Frakke og gik sin Vej. Iøvrigt har han udsagt, at han mener, at han, hvis de ommeldte Musikantere ikke havde vendt sig om, vilde have hængt Instrumentet tilbage paa dets Plads, men at han nu ikke kunde gjøre det uden at blive opdaget, samt at han ved Udgangen af Skoven endnu en Gang tænkte paa at gaa tilbage med Instrumentet, men at han, da det i det samme begyndte at regne, kom i Tanke om, at Musikken vist var holdt op, og at han derfor vilde blive opdaget, hvis han gik tilbage med det, hvorfor han fortsatte sin Vej til Byen. Her skjulte han Piccoloen paa sin Mesters Loft, indtil han den 3 Oktober næstefter bortbyttede den til en anden Lærling mod en Harmonika. Piccoloen, der tilhørte Musiker Frederik Thomsen af Silkeborg, er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 30 Kr. udleveret til Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 17 Februar 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

---

41. Aargang.

Høiesteretsåret 1897.

Nr. 52—53.

Torsdagen den 10 Februar.

Nr. 328.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Charles Emil Edvard Christensen

(Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Maj 1897: Tiltalte, Charles Emil Edvard Christensen, bør straffes med 25 Slag Ris og udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kramer og Sagfører Kiørboe, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Petersen og Lange, betaler Tiltalte Charles Emil Edvard Christensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Charles Emil Edvard Chri-

stensen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede mod Tiltalte Charles Emil Edvard Christensen for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i afvigte Foraar i flere Gange fra Gaardspladser i Odense, hvortil Adgangen var uhindret, har stjaalet Kobber- og Messinggjenstande til en samlet Værdi af omtrent 6 Kroner samt en Del gamle Tagrender af Zink, hvis Værdi ikke er nøjagtig oplyst.

Som Følge heraf er Tiltalte, der er født den 23 Maj 1883 og ved Odense Kjøbstads Extrarets Domme af 18 Oktober 1895 og 28 November 1896 anseet henholdsvis efter Straffelovens § 233 med 12 Slag Ris og efter samme §, jfr. § 62, med 25 Slag Ris samt ved Odense Herreds Extrarets Dom af 5 Juli d. A. efter Straffelovens § 233, jfr. §§ 47 og 64, saaledes at den udstaaede Varetægtsarrest traadte i Straffens Sted, ved den i nærværende Sag den 28 Maj d. A. afsagte Underretsdom rettelig anseet efter Straffelovens § 233, og . . . den valgte Straf af 25 Slag Ris findes passende.

Nr. 335.

Advokat Hindenburg

contra

Assar Valentin Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold paa sagesløs Person og Gadeuorden.

Hasle Kjøbstads Politirets Dom af 20 November 1897: Tiltalte Assar Valentin Nielsen bør straffes med 15 Slag Rotting samt udrede samtlige af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 December 1897 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse i dens Heelhed, uanseet at dens Gjenstand, forsaavidt den angaaer Gadeuorden, ej maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I
Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Assar
Valentin Nielsen til Advokaterne Hindenburg og
Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag, der i Medfør af § 1 i Lov Nr. 80 af 11 Maj d.
A. behandles som offentlig Politisag, tiltalte Assar Valentin Niel-
sen for Vold mod sagesløs Person og Gadeuorden. Ved Tiltaltes
egen Tilstaaelse, der stemmer med, hvad der iøvrigt er oplyst
under Sagen, er det godtgjort, at Tiltalte, der sammen med nogle
andre Drengte legede ved Vognmand Chr. Kofoeds Ejendom i
Hasle, Søndagen den 31 f. M. om Eftermiddagen Klokken mellem
4 og 5 stod ved et Træ udenfor Ejendommen i Nærheden af
Havelaagen, da Handelslærling Carl Christian Frederik König
kom kjørende paa Cykle nede fra Kjønrøgsfabriken, og uden
nogen Anledning fra dennes Side løb ud paa Gaden og for
Narrestreger greb fat i Königs Trøje, hvorved Cyklen væltede
og König faldt af, og da denne nu begyndte at skjælde ud, gav
Tiltalte ham et Par Slag i Hovedet samt tog fat i ham og satte
ham op mod Bødker Sjøgrens Mur, hvor han atter gav ham et
Par Slag i Ansigtet, da König for at slippe løs havde knebet
Tiltalte i Kinden.

Under Sagen er fremlagt saalydende Lægeerklæring: »Ifølge
Politiets Opfordring skal jeg afgive følgende Erklæring om Chri-
stian König, Hasle, der angiver at være bleven overfalden den
31 Oktober 1897. Venstre Øjes Omgivelser ere svulne og rød-
lig-blaalig dekolorerede, hele venstre Tinding indtages af en Bule,
der er 4 Centimeter stor paa den ene Led og 3 Centimeter paa
den anden Led; Huden paa denne Bule er afskrabet eller slaaet
af paa flere Steder. Læsionerne angives at være frembragte
ved Slag af en knyttet Næve, hvilket efter Udseendet at dømme
er rimeligt. Han vil ikke have nogen varig Men eller Skade af
Slagene«, og ved det den 3 d. M. afholdte Forhør forklarede
König, at han endnu havde nogen Smerte over Næsen. Under
Sagen har König frafaldet Erstatning.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er
født i Sverig den 1 Februar 1882, og som tidligere er straffet
ved Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Marts 1894 efter
Straffelovens § 233, jfr. § 47, med 20 Slag Ris, ved samme
Rets Dom af 26 Marts 1895 efter samme Straffebestemmelse

med 25 Slag Ris, ved samme Rets Dom af 3 December 1895 efter samme Straffebestemmelse med 25 Slag Ris og ved samme Rets Dom af 23 Januar 1896 i Medfør af Straffelovens § 233, jfr. § 47 og 64, med simpelt Fængsel i 1 Maaned, nu være at ansee efter Straffelovens § 200, jfr. § 37 og § 2 i den under 30 December 1871 for Hasle Kjøbstad udfærdigede Politivedtægt, jfr. Lov 4 Februar 1871, § 6, med en Straf, der under Et findes passende at kunne bestemmes til 15 Slag Rotting.

Fredagen den 11 Februar.

Nr. 260.

Advokat Halkier

contra

**Niels Nielsen, Marius Knudsen, Thomas Hansen
Kaalstrup, Jens Nielsen og Albert Christensen**
(Def. Høgsgbro, priv. engageret),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 13 December 1793, § 81.

Nørhald-Støvring og Galthen Herreders Politirets Dom af 10 August 1896: De Tiltalte Niels Nielsen, Marius Knudsen, Thomas Hansen Kaalstrup, Jens Nielsen kaldet Boldrup og Albert Christensen af Asferg bør hver især til Politikassen bøde 5 Kr. Saa bør de og En for Alle og Alle for En under en Bøde til Amtfattigkassen af 1 Kr. for hver Dag, de i saa Henseende sidde denne Dom overhørig, inden en Frist af 6 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse foranstalte det ovenmeldte paa det fremlagte Situationskort med a b c betegnede Hjørne af den omhandlede Bygning nedbrudt og bortskaffet. Ligeledes bør de in solidum betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Maj 1897: Citanterne, Gaardejerne Niels Nielsen og Marius Knudsen, Detaillist Thomas Hansen Kaalstrup, Husmand Jens Nielsen kaldet Boldrup og Skolelærer Albert Christensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Politiretten udredes af det Offentlige. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Indstævnte, Amtmanden over Randers Amt, Kammerherre Hoppe, paa det

Offentliges Vegne beskikkede Sagfører for Overretten, Overretts-sagfører Rye, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 August 1897 er Høieste-ret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Foreløbig bemærkes, at der efter den indankede Doms Afsigelse er tilvejebragt en Skrivelse fra Landbrugsministe-riet, hvoraf fremgaaer, at der under den i Dommen om-handlede Parcel af Matr. Nr. 33 a er bleven inddraget et Areal af 120 □ Alen, der paa Matrikulkortet har været betegnet som Gadejord, og hvori udtales, at det paa Grund af de ufuldstændige Oplysninger ikke lader sig afgjøre, om den i Sagen omhandlede Deel af Bygningen ligger paa dette Areal. Da der nu heller ikke iøvrigt under Sagen foreligger nogen Oplysning om, at den Deel af den i Dom-men omhandlede skraa Græsrabat, der er indtagen under Bygningen, hører til Vejarealet, ville de Tiltalte allerede af denne Grund være at frifinde. Overrettsdommen, som er kommen til samme Resultat, vil derfor være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Politi- retsdommen i nærværende Sag — der i 1ste Instants er be-handlet som offentlig Politisag — ere Citanterne, Gaardejerne Niels Nielsen og Marius Knudsen, Detaillist Thomas Hansen Kaalstrup, Husmand Jens Nielsen, kaldet Boldrup, og Skolelærer Albert Christensen, alle af Asferg, der udgjøre Bestyrelsen for et af ca. 100 Personer bestaaende Interessentskab, som har dannet sig med det Formaal at opføre en Forsamlingsbygning i Asferg, ansete efter Frdn. 13 December 1793, § 81, hver med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 5 Kr., hvorhos de En for Alle og Alle for En under en Bøde til Amtsfattigkassen af 1 Kr. for hver Dag, de i saa Henseende sidde Dommen over-hørige, ere tilpligtede inden en Frist af 6 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse, at foranstalte det paa et under Sagen frem-

lagt Situationskort med a b c betegnede Hjørne af det opførte Forsamlingshus nedbrudt, ligesom de endelig in solidum ere tilpligtede at betale Sagens Omkostninger for Politiretten, og Citanterne have nu, idet de have indvarslet Amtmanden over Randers Amt, Kammerherre Hoppe, til paa det Offentliges Vegne at lide Dom i Sagen, indanket denne for Overretten, hvor de principa-liter have paastaet sig frifundne for det Offentliges Tiltale, og in subsidium paastaet, at de ikkun dømmes til at udrede saa meget i Erstatning til det Offentlige, som uvillige af Retten udmeldte Mænd taxere det Stykke Græsabat til, som af det af Citanterne repræsenterede Interessentskab er taget i Brug. Indstævnte procederer derimod til Politiretsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Citanterne paa Interessentskabets Vegne af Boelsmand Peder Andersen af Asferg i f. A. have kjøbt en ca. 600 □ Alen stor Parcel, der paa det fremlagte Situationskort er anlagt med grøn Skygge, og som udgjør det sydøstlige Hjørne af en til Andersens Ejendom, Matr.Nr. 33 a i Asferg, hørende Toft, som mod Syd begrænses af en Vej eller Gade, der i Øst og Vest fører igjennem Asferg, medens Østgrænsen dannes af en Vej, der fra Syd til Nord fører gjen-nem samme By ad Kaatrup til, samt at der ved Krydsningen af de ommeldte to Veje udfor Toftens sydøstlige Hjørne dannes en noget udvidet Plads, i hvis Midte der findes en naturlig Jordforhøjning, paa hvilken Byens Sprøjtehus er beliggende. Den omhandlede Parcel er eller var mod Øst og Sydøst omgivet af et gammelt Stendige, hvis Yderside, efter hvad ovennævnte Boelsmand Peder Andersen har forklaret, altid af ham er bleven an-seet som dannende Grænsen for hans Ejendom paa det om-handlede Sted, og mellem dette Diges lodrette Stensætning, der saaledes vender ud mod de ommeldte tvende Veje, og den egentlige Kjørebane findes der en fra Stendigets Fod nedad mod Kjørebanelen skraanende, ca. $\frac{5}{4}$ Alen bred, med Græs bevoxet Rabat, men derimod ingen Grøft. Paa den købte Parcel lod Citanterne nu afsætte Grunden til Forsamlingsbygningen, der er 26 Alen lang og 15 Alen bred, og omtrent ligger i Nord og Syd, men da Formanden for Asferg-Faarup Sogneraad forment, at Citanterne ved Afsætningen af Grunden vare komne et Stykke ind paa det til Vejen hørende Areal, gav dette Anledning til, at Sagen efter først at være bleven behandlet i et den 1 Juni f. A. afholdt ekstraordinært Sogneraadsmøde, i hvilket Raadet med 4 Stemmer mod 3 vedtog, at Forsamlingshuset maatte opføres paa den afsatte Plads, af Sogneraadformanden, som havde stemt herimod, blev forelagt Amtet, der den 11 Juni f. A. resolverede, at der skulde anstilles fornøden Undersøgelse, og at der, for-saavidt det derefter maatte befindes, at Bygningen var kommen ind paa det til Vejen hørende Territorium, skulde anlægges Sag

mod Citanterne i Henhold til Frdn. 13 December 1793, § 81, kfr. § 96.

Citanterne, der have fortsat Opførelsen af Forsamlingshuset, ogsaa efter at Undersøgelse mod dem var bleven indledt, og som have erkjendt at være lige ansvarlige for det Passerede, have nu vel ikke turdet benægte, at de med Bygningen ere komne et lille Stykke udenfor det omhandlede Stendige, som de tildels have ladet nedrive, ind paa den Græsabat, der, som meldt, fandtes mellem Stendiget og Kjørebanelen, idet Forsamlingshusets sydøstlige Hjørne, som det fremgaar af Situationskortet, dækker den paa Kortet afsatte og med Bogstaverne a b c betegnede Trekant, hvis Areal udgjør 1 □ Alen; men de støttede deres Paastand om Frifindelse navnlig paa, at det ommeldte Jordstykke ikke hører til Vejens Territorium, idet det, hvis det ikke i sin Tid har udgjort en Del af Peder Andersens Ejendom, og som saadan er indbefattet under den stedfundne Ejendoms-overdragelse, i hvert Fald maa betragtes som saakaldet »Gadejord«, og som saadan ansees at tilhøre Asferg Bymænd som Fællesejendom, og de have i saa Henseende navnlig anbragt, at den ommeldte Græsabat, som der er bygget ind paa, stedse har været ubenyttet som Vej, og at Bymændene uhindret have afbenyttet Jordstrimmelen til derpaa at græsse Geder og lignende Kreaturer, samt at der ingensinde før nu fra Vejvæsenets Side er fremkommen Paastand om, at samme skulde være Ejer af den ommeldte Græsabat.

Selv om nu imidlertid den omhandlede smalle Græsabat mellem Vejbanen og det paagjældende Stendige ikke kan ansees som en selvstændig Ejendomsgjenstand tilhørende Bylauget eller Bymændene, men maa betragtes som udgjørende en Del af Vejen, findes Citanterne dog ikke under de foreliggende Omstændigheder at kunne ansees for Overtrædelse af Frdn. 13 December 1793, § 81, hvorfor de, som meldt, ere satte under Tiltale ved Politiretten. Som foran anført havde nemlig Sogneraadet, der i Medfør af Landkommunallovens § 15, kfr. Lov om Bestyrelsen af Vejvæsenet m. m. af 21 Juni 1867, § 8, bestyrer Kommunens Vejvæsen — hvorved bemærkes, at den paagjældende Vej maa forudsættes at henhøre til Kommunens Biveje — i et den 1 Juni f. A. afholdt Møde med Stemmeflerhed besluttet, at den omhandlede Bygning maatte opføres paa den da afsatte Plads, altsaa saaledes, at dens ene Hjørne kom ind paa det med a b c betegnede Areal af Græsrabatten, og vel sees det af Proceduren for Overretten, at Amtraadet har afslaaet et Andragende fra Interessentskabet om Tilladelse til at lade Bygningen beholde sin nuværende Plads, men bemeldte Andragende er først indgivet og Amtsraadets Resolution følgelig ogsaa først afgiven efter Politiretsdommens Afsigelse, og der foreligger i hvert Fald ikke

før den Tid nogen Afgjørelse, hvorved den nævnte Sogneraadsbeslutning er bleven omstødt. Idet Citanterne — der efter Omstændighederne maatte kunne gaa ud fra, at Sogneraadet, som den kommunale Vejbestyrelse kunde raade over det omhandlede ubetydelige og i hvert Fald ikke til selve Vejbanen hørende Areal — saaledes har havt Sogneraadets Tilladelse til at bygge som sket, kunne de ikke ansees at have gjort sig skyldige i en saadan egenraadig Adfærd, som kan medføre Strafansvar efter Frdn. 13 December 1793, § 81, hvorfor der ej heller under nærværende, som offentlig Politisag anlagte Sag, bliver Spørgsmaal om at paalægge Citanterne at fjerne Bygningen fra Rabatten. Som Følge af det Anførte ville Citanterne være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 338. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peter Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 15 Oktober 1897: Arrestanten Niels Peter Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diechmann og Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 December 1897: Arrestanten Niels Peter Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kalko og Tvermoes for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Peter Jensen til Høie-

steretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg
40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tillaes Arrestanten Niels Peter Jensen for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster. Arrestanten, som er født den 27 April 1858, er forhen straffet, bl. A. ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 Februar 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 20 August s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., samt § 253, jfr. § 62, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 Maj 1882 tildels i Medfør af Straffelovens § 54 efter dens § 231, 1ste Stk., og § 253 med Forbedringshusarbejde i et Aar, ifølge samme Rets Dom af 11 August 1883 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Frederiksberg*) Birks Extrarets Dom af 25 Januar 1884 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar, ifølge Dom afsagt den 11 November 1886 inden Københavns Kriminal- og Politirets 2den Afdeling for offentlige Politisager efter Lov 3 Marts 1860, § 1, med Tvangsarbejde i 12 Dage og senest ifølge nærværende Rets Dom af 15 Maj 1894 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter § 238, jfr. § 241, 1ste Stk., for 5te Gang begaaet Hæleri, og efter § 253, med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Ifølge Anmeldelse fra Skomagersvend Martin Vilhelm Peter Petersen blev der Natten mellem den 23 og 24 Juni d. A., medens han laa og sov i Dyrehaven, frastjålet ham bl. A. et Lommeuhr. Dette Uhr blev senere forefundet hos en Uhrmager paa Nørrebro her i Staden, og det er ved Arrestantens Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han efter Tyveriets Begaaelse har været i Besiddelse af bemeldte Uhr og har solgt dette til en Arbejdsmand, som atter har afhændet det til nævnte Uhrmager. Om Maaden, paa hvilken han vil være kommen i Besiddelse af bemeldte Uhr, har Arrestanten forklaret, at han den 24 Juni d. A. om Morgenen har købt det i en Beværtning i Ryesgade af en ham ubekjendt Person, som udgav sig for Opvarter. Da imidlertid denne Arrestantens Forklaring er ganske ubestyrket, samt da Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til Uhret, som er vur-

---

*) Skal være Frederiksberg.

deret til 8 Kr., findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordning 8 September 1841, § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af det stjaalne Uhr, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Som Følge heraf vil Arrestanten være at ansee i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, hvorved Arrestanten er anset efter de samme Straffebestemmelser for 6te Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, være at forandre.

Tirsdagen den 15 Februar.

Nr. 42. Repstyrer **Thordur Gudmundsson** af Nedri Hals i Kiós og Tomthusmand **Thordur Gudmundsson** af Reykjavik (Shaw efter Ordre)

contra

Amtmanden over Islands Sønder og Vester-Amt **Havsteen** paa det Offentliges Vegne og Pastor **Thorkel Bjarnason** (Halkier efter Ordre),

betr. formentligt ulovligt Fiskeri.

Kiós og Gullbringa Syssels Politirets Dom af 25 September 1893: Tiltalte, Repstyrer Thordur Gudmundsson paa Nedri-Hals i Kiós og Tomthusmand Thordur Gudmundsson i Glasgow i Reykjavik, bør hver for sig udrede en Bøde af 30 — Tredive Kroner, hvoraf den ene Halvdel tilfalder Kiósreps Kommunekasse og den anden Halvdel til Pastor Thorkel Bjarnason paa Reynivellir i Kiós. De af dem i indeværende Sommer i Laxaas-Munding udlagte 2 Kalvenet med tilhørende Gjørdenet skal være konfiskerede, og deres Provenu tilfalde Kjøsreps Kommunekasse. Saa betaler de Tiltalte En for Begge og Begge for En alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes inden 3 Solemærker fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 8 Januar 1894: Den indankede Politiretsdom bør ved Magt at stande. Tiltalte Repstyrer Thordur Gudmundsson paa Hals og Thordur Gudmundsson i Glasgow i Reykjavik udreder in solidum alle af Sagens Indankning flydende Omkostninger, deriblandt Salær til

den beskikkede Aktor og Defensor for Overretten, Cand. jur. Hannes Thorsteinson og konstitueret Overretssagfører Eggert Briem, 10 Kroner til hver af dem. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 22 December 1894 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Foreløbig bemærkes, at det i Sagen omhandlede Fiskeri i den indankede Dom med Føje er anseet som Fiskeri i Havet. For Høiesteret er det af Appellanterne gjort gjældende, at de paagjældende Kalvenæt vare stillede saaledes, at det var ved Nedgangen fra Aaen til Havet, at Laxen fangedes i dem. Selv om imidlertid denne Forklaring ikke maatte kunne lægges til Grund for Afgjørelsen, kunne Appellanterne ikke ansees at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af § 3 i Loven af 19 Februar 1886 om Fredning af Lax. I det nemlig denne Lovbestemmelse knytter Forbudet mod at udlægge Fiskeriindretninger i Indsøer eller Havet ved Flodmundinger til den Betingelse, at Laxens Gang ikke ved dem hindres, og saaledes gaaer ud fra, at ikke enhver Anbringelse af slige Indretninger skal være afskaaren, kan Forbudet kun opfattes som rammende saadan Udlægning af Fangstredskaber, ved hvilken der ikke levnes tilstrækkelig fri Aabning til Laxens Opgang i Floden, hvorfor ogsaa Analogien af Lovens § 2 taler. Da det nu i nærværende Tilfælde ikke kan ansees oplyst, at der har fundet nogen saadan Hindring for Laxens Gang Sted, ville Appellanterne være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser ville være at udrede af det Offentlige. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanterne, Repstyrer Thordur Gudmundsson af Nedri Hals i Kjøs og Tomthusmand Thordur Gudmundsson af Reykjavik, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Politiretten og Landsoverretten, derunder de Aktor og Defensor ved Overrettens Dom tillagte Salarier, udredes af det Of-

fentlige. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hal-kier hver 100 Kroner, som udredes af det Of-fentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en i Kiøs og Gullbringa Syssels Politiret den 25 September f. A. afsagt Dom bleve de Tiltalte, Repstyrer Thordur Gudmundsson paa Nedri-Hals i Kiøs og Thordur Gudmundsson i Glasgow i Reykjavik for ulovligt Laxefikeri i Laxvogur i Kiøs sidstafvigte Sommer hver for sig dømt i en Bøde af 30 Kr., Halvdelen til Kjøsreps Kommunekasse og Halvdelen til Angiveren, Pastor Thorkel Bjarnason paa Reynivellir, saa blev de ogsaa dømt til at have forbrudt tvende af dem til Fiskeriet benyttede Kalvenet med dertilhørende Gjærdenæt, hvis Provenu skulde tilflyde Kjøsreps Kommunekasse. Endelig blev de En for Begge og Begge for En dømt til at udrede alle Sagens Omkostninger. Denne Dom er ifølge de Domfældtes Begjæring bleven indanket for Landsoverretten. Det er bevist i Sagen, at Tiltalte har sidstafvigte Sommer udlagt 2 Kalvenet i Laxvogur, det ene nordlig, det andet sydlig i Vigen for at fange Lax. Ud i Laxvogur flyder en Aa kaldet Laxaa. Selve Aamundingen er 116 Favne fra det Sted, hvor det øverste Kalvenet blev udlagt; Vigens Brede ved Højvande, hvor det nordligste Net laa, er 240 Favne, men 169 Favne, hvor det sydligste Net laa, men det nordligste Net strakte sig 38 Favne udfra Land og det sydligste 37 Favne. Nettene laa ikke ligeoverfor hinanden. Ved Højvande fyldes hele Vigen med Sø og strækker sig helt op til Aamundingen, og der flyder endogsaa Sø ind i Aaen. Naar Søen falder, deler Aaen sig henad Lergrunden i Vigen i 3 Arme, hvoraf den nordligste, 2—3 Fod dyb, er den største, men de andre meget smaa, den midterste $\frac{1}{2}$ Fod, men den sydligste kun $\frac{1}{10}$ til $\frac{1}{5}$ Fod dyb, og naar Aaen er lille, forsvinder den saa at sige ganske. Naar Søen var løben ud af Vigen, laa Nettene paa det Tørre, men da der var kommen Sø i Vigen, bleve Nettene satte ud fra Land saalangt som før anført. Det synes oplyst i Sagen, at Lax ikke gaar op i Aaen, førend der er kommen Sø i Vigen.

Efter som Forholdene ere i Laxvogur, og da Tiltalte ikke havde Nettene trukne for undtagen efterat der var kommen Sø i hele Vigen, antages, at deres Fiskeri bør betragtes som Fiskeri i Havet. Angaaende det Fiskeri bestemmes saaledes i Lov om Fredning af Lax af 19 Februar 1886, § 3: »Ingen maa udlægge

ninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gartner Jens Peder Nielsen, 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellemann 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Salling Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag paastod Indstævnte, Sagfører N. N. Skalts af Faaborg som Mandatarius for Gaardejer Lars Knudsen af Allested, i 1ste Instants Citanten, Gartner Jens Peder Nielsen af Vejle tilpligtet at betale 200 Kr., som han skulde skylde til Rest paa Købesummen for Roeafgrøden af et Stykke Land, med Renter deraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 Januar 1895, til Betaling sker, medens Citanten paastod sig frifunden, og begge Parter paastode sig Sagens Omkostninger tillagte skadesløst hos Modparten. Efter at Indstævntes Paastand ved bemeldte Rets Dom af 9 Marts d. A. er tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ere ophævede, har Citanten ved Stævning af 8 Juni d. A. indanket Sagen for Overretten, hvor han paastaar Dommen forandret i Overensstemmelse med hans Paastand for Underretten, subsidiært saaledes, at Sagens Afgjørelse gjøres afhængig af hans Ed, samt sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten. Indstævnte har, skjøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Det er uomtvistet, at der i Foraaret 1894 mellem Citanten og Indstævntes Mandant blev indgaaet en Handel om Roeafgrøden af et Sidstnævnte tilhørende Stykke Jord, hvilket Citanten skulde passe og høste, men medens Indstævntes Fremstilling gaar ud paa, at Købesummen blev fastsat til 400 Kr., dog saaledes at den skulde nedsættes til 200 Kr. for det Tilfælde, at Afgrøden blev ødelagt, har Citanten anbragt, at Salgsbetingelserne vare, at han skulde give 400 Kr., hvis det blev almindelig Avl eller derover, men i modsat Fald kun 200 Kr. — hvilket sidste Beløb han har betalt — og at han kun har indbøstet 1040 Pd. Frø af det paagjældende Stykke, omtrent 1½ Td. Land, medens Middelhøst ifølge tvende af ham fremlagte Erklæringer af Sagkyndige almindelig ansees for at være 1200 Pd. Frø pr. Td. Ld.

Mod Citantens Benægtelse har Indstævnte ikke bevist Rigtigheden af sin Angivelse af Salgsvilkaarene, men selv om Ci-

tantens Fremstilling af disse lægges til Grund, maa han, da han ikke overfor Indstævntes Benægtelse har oplyst, at Afgrøden kun udgjorde det opgivne Kvantum, eller at han har givet Indstævntes Mandant Lejlighed til at overbevise sig herom, ansees pligtig til at betale det paastævnte Beløb med Renter som ved Underrettsdommen bestemt, og denne, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 17 Februar.

Nr. 273. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Johan Frederik Adolph Brasch (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Brandstiftelse.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 10 Juni 1897: Arrestanten Johan Frederik Adolph Brasch bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt have sine Næringsadkomster som Detailhandler og Marskandiser i Ruds-Vedby og Høng forbrudt. Saa bør han og tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kisbye, og Defensor, Prokurator Drechsel, med 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 August 1897: Tiltalte, Detailhandler og Marskandiser Johan Frederik Adolph Brasch, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, udredes af det Offentlige, som ligeledes i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Kalko, udreder 40 Kroner.

Høiesterets Dom.

Ved de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke mod Tiltaltes Benægtelse ansees bevist, at han har gjort sig skyldig i Forsøg paa Brandstiftelse, og Dommen vil som Følge heraf være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne

Lunn og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende fra Ringsted Herreds Extraret indankede Sag er Tiltalte, Detailhandler og Marskandiser Johan Frederik Adolph Brasch, som er født den 5 August 1859 og ikke funden forhen straffet, aktoneret for Forsøg paa Brandstiftelse. Sagens Omstændigheder ere i det væsentlige følgende:

Den 14 eller 15 December f. A. om Morgenen opdagede Husmand Anders Nielsen, der tilligemed Bestyreren af Bertel Jensens Fæstegaard i Ørslevunderskov Lars Peter Larsen arbejdede ved den i Tærskeloen opstillede Maskine, ved at se ud ad et Vindue, der vendte til Hestegangen udenfor, at der fra Yderkanten af en Aabning i Loftet ovenover Maskinen hang en Traad ned over Maskinens Kamhjul. Efter at han havde gjort Bestyreren opmærksom herpaa, vexlede de nogle Ord om, hvorfra Traaden kunde hidrøre, hvorunder den ene af dem fremsatte den Gisning, at den var efterladt af en Tømrer, som nylig havde repareret Maskinhjulet, og Anders Nielsen tog da et Tag i Traaden, hvorved denne brast; ved derpaa at række op over Loftsaabningens Rand fik han fat paa et Spænde med vedhængende Læderstrop, hvortil Traadstumpen var fastgjort og ført videre gennem en i en Bjælke umiddelbart under Loftsaabningen indskruet Øjeboldt. Det saaledes Forefaldne gav ikke Anledning til nogen Mistanke, men den 17 s. M., da de 2 foran nævnte Personer og en Tjenestedreng vare i Færd med at flytte Hø paa det omhandlede Loft, fik Bestyreren et Stykke Vat paa Høgaflen, og ved nærmere Undersøgelse viste det sig da, at der, skjult under Høet, fandtes et Apparat, bestaaende af en Træplade med en større og fire mindre Metalkroge, der til Pladen befæstede et ombøjet Stykke af en Strygeflade, paa begge Sider belagt med Sats til Afstrygning af Tændstikker. Endvidere fandtes der en gammel Vognmøttrik, der antages at have ligget ovenpaa Pladen imellem Krogene, og noget Krudt, der laa paa Gulvet. Da dette Fund i Forbindelse med de den 14 eller 15 forud gjorte Iagttagelser viste hen til, at der forelaa Forsøg paa Brandstiftelse, blev Sagen anmeldt for Politiet og Undersøgelse strax paabegyndt. Med Hensyn til Apparatets Virkemaade er der under Undersøgelsen gaaet ud fra, at det var Hensigten at bevirke Antændelse ved at bringe den foran ommeldte nedhængende Snor i Forbindelse med Maskinens Hjul, saaledes at den derved bevægede Spændet — i hvilket der var nogle Huller, tjenlige til Anbrin-

gelse af Tændstikker — henover Strygefladen. Af Tændstikker er der dog ikke funden Spor paa Stedet.

Allerede paa et tidligt Stadium af Undersøgelsen blev Mistanken henledet paa Tiltalte, der er en Svigersøn af Bertel Jensen, og som Søndagen den 13 December f. A., altsaa Dagen eller Andendagen før de første Dele af Apparatet opdagedes, havde været i Besøg paa Gaarden, men Tiltalte har bestemt og vedholdende benægtet at have havt noget at gjøre med Apparatets Tilvirkning eller dets Anbringelse paa Loftet. Til Bestyrkelse af den mod Tiltalte rejste Sigtelse er der under Sagen tilvejebragt et betydeligt Bevismateriale. Det er godtgjort, at han under sit Ophold paa Bertel Jensens Gaard den ovennævnte Søndag i ca. $\frac{1}{2}$ Time om Eftermiddagen har færdedes alene mellem Gaardens Bygninger, tildels paa Steder, hvorfra han let og ubemærket kunde komme til det Loft, paa hvilket Apparatet fandtes, og om hvad han i denne Tid har foretaget sig, har han givet vaklende og usandfærdige Forklaringer, hvilke han først, efterhaanden som de bleve modbeviste, har forandret, og selv hans sidste Forklaring om Grunden til hans Fraværelse fra Familiens Kreds i den omhandlede Tid savner Sandsynlighed. Tiltalte har endvidere ifølge sin egen Forklaring været i Besiddelse af det Spænde, som den 14 eller 15 December f. A. fandtes af Anders Nielsen, men vil han for længere Tid siden have tabt dette Spænde, som efter hans Forklaring hørte til et Par af ham tidligere benyttede Seler; og om end denne Forklaring ikke er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, der snarere pege hen paa, at Spændet er taget af et Par nye Seler, er det i alt Fald givet, at Tiltalte i sin Detailhandel førte Seler, der vare udstyrede med Spænder af den omhandlede — efter det Oplyste ret ualmindelige — Art. Det er fremdeles ved en anstillet kemisk Undersøgelse godtgjort, at den paa Apparatet anbragte Strygeplade er ganske den samme Vare som et i Tiltaltes Detailhandel forefundet Parti Strygeplader, hvilke Tiltalte for længere Tid siden vil have kjøbt paa en Auktion i Kjøbenhavn, og det er oplyst, at der i Tiltaltes Forretning er forefundet Kroge og Træ ganske af samme Beskaffenhed som det til Apparatet anvendte Materiale. Hertil kommer, at Tiltalte efter sin egen Forklaring, [selv forudsat at det var udstyret med Tændstikker,]*) sidder inde med Forudsætninger for at kunne forfærdige Fyrværkerisager og mekaniske Arbejder, at hans under Sagen udtalte Formening om, at Apparatet ikke vilde være tjenligt til at bevirke Antændelse, strider mod en i den Anledning indhentet sagkyndig Erklæring, samt at Tiltalte under Forhøret har vedgaaet, at han ved en Husundersøgelse, som, forinden han første Gang fremstilledes for Retten,

*) Det indklamrede burde formentlig staa i 4de Linie franeden efter Ordet „Apparatet“.

fandt Sted hos ham — men ifølge hans Forklaring dog efter, at han var bleven bekendt med, at det ovenomhandlede Spænde var fundet ved Apparaten — har seet Lejlighed til at skjule de i hans Forretning beroende Seler, som vare forsynede med Spænder af den paagældende Art, hvilke Seler senere efter hans Paavisning ere komne tilstede.

Uagtet der nu ved alt det Anførte findes tilvejebragt en høj Grad af Formodning for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, findes det dog overvejende betænkeligt at statuere, at der foreligger et til at fælde ham mod hans Benægtelse tilstrækkeligt Indiciebevis, i hvilken Henseende yderligere maa bemærkes, at det efter Sagens Oplysninger ikke kan antages, at Tiltalte vilde faa nogen økonomisk Fordel af Gaardens Brand, ligesom det ikke tør antages, at det spændte Forhold, som efter de fremkomne Oplysninger var tilstede mellem Tiltalte og forskellige Medlemmer af Bertel Jensens Familie, var af den Art, at det kunde foranledige Tiltalte til at begaa en Gjerning som den ham paasigtede.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, ville være at udrede af det Offentlige, og overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 281, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt dømt til i Medfør af Lov 29 December 1857, § 11, at have sine Næringsadkomster forbrudt og til at udrede Aktionens Omkostninger, være at forandre.

Nr. 339. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Martin Adolph Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 29 September 1897: Tiltalte Hans Martin Adolph Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Rasmussen og Jørgensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 December 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Petersen for Overretten, betaler Tiltalte

Hans Martin Adolph Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Martin Adolph Nielsen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Odense Kjøbstads Extraret paakjendte Sag tiltales Tiltalte Hans Martin Adolph Nielsen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 20 August d. A. svigagtig har tilvendt sig en Arbejdsmand Lars Christiansen tilhørende til 50 Øre vurderet Portemonnæ med Indhold af mellem 24 og 25 Kr. i rede Penge ved overfor et ungt Menneske, der havde fundet Portemonnæen i et Beværtningslokale i Odense umiddelbart efter, at Tiltalte havde forladt dette, og som gik efter Tiltalte og spurgte ham, om Portemonnæen var hans, usandfærdig at foregive, at den tilhørte ham. For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 29 September 1872, og som ikke er funden forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 251, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anseet efter samme Straffebestemmelse med lige Fængsel i 6 Dage, vil med denne Forandring i Straffetiden saaledes være at stadfæste.

Hermed endte Høiesteretsaaret 1897.

Færdig fra Trykkeriet den 24 Februar 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.